בשם ה' אל עולם

משפטיו לנגדי

קובץ המאמרים (חלק ג')

ברוח הרמב"ם - מורה האמת

האם הבורא גשמי? האם יש בו מאורע ממאורעות הגופים? חומרת ההגשמה - תוארי שבח כלפי ה' - האם היחיד אומר קדושה? שיבושי זמן בספר הזוהר הפרו-נוצרי - קשר תפילין של יו"ד יגרום לבורא לשמש עם בת זוגתו - נטילת ידיים משום "ישויות מאגיות"? מה היא "רוח רעה"? חובה להגיע בטלית עם תפילין לבית הכנסת? המצאות הזוהר הנוצרי - הוצאת שערות מחוץ לבית התפילין - מינות ועבודה זרה בספר הנצרות זוהר - החירוף של יוסף קארו - צריך לכפול ה' אלהיכם אמת - מי שהולך 2 מטר ללא כיסוי מסתלק ממנו החיים? טמטום מכשפי האופל - טענות הגנה נגד המינים שבדורינו - תגובה למאיר [=חושך הבל] אליהו - תגובה לדני שובבני - תגובה לזקן ממרא מירושלים - תגובה לאורי חנניה שר"י - תגובה לשיקוץ בני-זימרי יש"ו

הוכחה שמכשפי הזוהר הפרו-נוצרי למדו מספר חנוך החבשי ..... ה - יב
שיבושי זמן בספר הזוהר הפרו-נוצרי - שירוש עבודה זרה ..... יג - כה
ברוך שם כבוד מלכותו... הזיות הזוהר הפרו-נוצרי ..... כו - מד
קשר תפילין של יו"ד יגרום לבורא לשמש עם בת זוגתו? ..... מה - נה
נטילת ידיים משום "ישויות מאגיות"? מה היא "רוח רעה"? ..... נז - עד
התעטפות בציצית לפני הנחת תפילין - אסור? הזיות הזוהר הנוצרי ..... עה - עח
חובה להגיע בטלית עם תפילין לבית הכנסת? המצאות הזוהר הנוצרי ..... עט - פא
הוכחה גמורה שספר "זוהר" הוא חיצוני ואלילי! ..... פג - צ
חובה להניח תפילין בחול המועד! אוי למי שמבטל תפילין ..... צא - קד
קדושת כתר? המצאה פגאנית! צריך להניח תפילין במוסף של ראש חודש ..... קה - קח
הוצאת שערות מחוץ לבית התפילין - מינות ועבודה זרה בספר הנצרות זוהר ..... קט-קכב
מי שהולך 2 מטר ללא כיסוי מסתלק ממנו החיים? טמטום מכשפי האופל ..... קכג - קלד
למה אתם קוראים לבורא "אלקים"? מכנים שם לבורא!! ..... קלה-קמב
מדוע לא אומרים השמים מספרים כבוד אל בימות החול? ..... קמג - קנד
החשיבות הגדולה לומר "אמן" לאחר ברכת "גאל ישראל" ..... קנה - קע
ה' הוא האלהים? או "זעיר אנפין" הוא האלהים? מלחמת תורה בעמלק ..... קעא - קעח
עקשנותו של קארו לומר קדיש דווקא בארמית! היה דבוק בטינוף הזוהר! ..... קעט - קצב
לשם (א)יחוד בין אלהים קצר אפים לאחותו אלהים נוקבא ..... קצג - רי
חומרת ההגשמה - תוארי שבח כלפי ה' - האם היחיד אומר קדושה? ..... ריא - רלח
קידושין באלוהות באמצעות קשר תפילין - החירוף של ספר הנצרות זוהר ..... רלט - רמז
החירוף של יוסף קארו - צריך לכפול ה' אלהיכם אמת ..... רמט - רסז
תורה שבעל פה בנויה על מסורת ותקנות ע"פ בית דין גדול ..... רסט - רעג
מצות ברית המילה - השכל הישר והנכון שבמצווה ..... רעה - רפג
טענות הגנה נגד המינים - כל מי שחולק על הזוהר ..... רפה - רצד
תגובה למת ההולך על שתים ..... רצה - רפז
היפוך עורם של דרשני האמת לדרוש שקר - הסיבה ..... רצט - שז
התנסחות המינים – חולשת השכלים - אסור לדון עם המינים ..... שט - שיב
כעסו המובן של מאיר [=חושך] אליהו - מכשף פגאני שחצן ..... שיג - שכב
מאיר [=חושך] אליהו מרים יד בתורת משה וכופר בחז"ל ודורש ב"מרכבה" ..... שכג - שכח
מאיר [=הבל] אליהו הוא ראש ואליל אמונות הצאבה - חקיין של ויטאל ..... שכט - שמב
אם הזוהר הוא אמת מדוע אתם חולקים עליו? מותר לחלוק על תורת אמת? ..... שמג - שנ
בקשה אחת מהבל אליהו - תקריא רק את זה לקהל שומעיך ..... שנא - שנו
מאיר [=חושך] אליהו: "חיים ויטאל שיקר בשביל" ..... שנז - שסב
דני שובבני - דניאל עשור פרו-נוצרי אומלל ..... שסג - שעב
כלב נובח לא נושך - אורי חנניה אלנקוה - זקן ממרא נחות ..... שעג - שעז
אורי חנניה שר"י - רבי יהודה הנשיא היה נחות מעלה ..... שעט - שפה
המקובלים לא התעסקו בעצמות ה'? לא התעסקו במרכבה? ניתוץ השקר! ..... שפז - תיג
שיקוץ בנ-זימרי – עבריין מורשע לשעבר - מחלל שם שמים ברבים ..... תטו - תלב
כסילות המינים כנגד אנשי האמת – ינון מת מך-אל ..... תלג - תמג

"אני לא מבלף – כמו שהבטחתי קיימתי"

הנה כל מי שקורא את מאמרי, ושומע את שיעורי, יודע שאמרתי והזהרתי מראש, ואפילו ביקשתי, "תנו לי לעורר את העם, אעשה זאת בלי שמות, רק ברמיזות קלות". לא רציתי לפתוח את הנושא של השיקוץ הזוהרי ברבים. וכך גם אמרתי לתלמידי ולאנשי ביתי, שלא היה בדעתי כלל וכלל לפתוח את הענין ולומר שמות, או לומר ספרים מפורשים, אלא הכל רציתי לומר ברמיזות בלבד. וכך תכננתי לעשות מספר שנים. ולא מפני פחדי מן הציבור חלילה, כי איני ירא ואיני חושש מאף אדם ומאף בריאה. וסהדי במרומים. אלא הכל לטובת הציבור, על מנת שלא יבהלו ויקחו את הדברים בצורה לא טובה. ולכן שמונה חודשים דיברנו בהסתר וברמיזות קלות בלבד.

אולם אז הזהרתי ואמרתי, שאם מישהו יצא עלי לאחר שכל הראיות עמי ואיתי, והיום הדבר ניכר ביתר שאת וביתר עז מהמון אופנים. אז אמרתי, שאני אצא עם הדברים ואפתח הכל, וכאשר אמרתי כן עשיתי. הם חשבו שאם יצאו עלי, יחרימו אותי, יאיימו על חיי, יעשו עלי סרטונים, יאיימו על אנשי ביתי, אני אשתוק? מה חשבתם שאני מבלף? חשבתם שאני משחק? חשבתם שאם תעיפו אותי מבתי כנסיות אני אשתוק? אסור לשתוק למינים לעולם! למינים לא תהיה תקווה! אכזריות על עובדי עבודה זרה דבר זה גורם רחמים בעולם!

וכה דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יא הלכה ה): "המסית אין דיניו כשאר דיני נפשות, מכמנין לו את העדים ואינו צריך התראה כשאר הנהרגין, ואם יצא מבית דין זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה מחזירין אותו, יצא חייב ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות אין מחזירין אותו, ואין טוענין למסית ומושיבין בדינו זקן וסריס ומי שאין לו בנים כדי שלא ירחמו עליו, שהאכזריות על אלו שמטעין את העם אחרי ההבל רחמים הוא בעולם שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים". ואם למישהו מן הקוראים היה ספק מפני מה אני מתבטא בצורה חריפה כנגד המינים, או מפני מה אני מדבר בצורה חריפה נגד דניאל עשור הפרו-נוצרי וחבר מרעיו, משום שאכזריות עליהם הוא רחמים בעולם!

וכעין זה כתב גם רבינו בספרו הגדול מורה הנבוכים (חלק ג פרק לט): "איש הזדון והרשע, אם בקש חסותנו, אין נותנים לו מחסה, ואין מרחמים עליו ... והוא אמרו: וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה – מעם מזבחי תקחנו למות ... כי הרחמנות על הרשעים המשחיתים, אכזריות על כל הבריות". ע"ש. והרי שמי שירחם או יתנהג בחמלה כלפי ספרי המינות והאפילה, או כלפי אנשיהם הנרצעים הארורים אוהבי השלמונים, הינו מתאכזר על הבריות ועל העולם כולו!

והנה דוגמא ברורה מהתורה לענין זה של הסתה אחר העבודה זרה והמינות (דברים פרק יג פסוק ז – יב פרשת ראה): "כִּי יְסִיתְךָ֨ אָחִ֜יךָ בֶּן־אִמְּךָ֗ אוֹ־בִנְךָ֤ אוֹ־בִתְּךָ֙ אוֹ֙ אֵ֣שֶׁת חֵיקֶ֔ךָ אוֹ֖ רֵעֲךָ֣ אֲשֶׁר֩ כְּנַפְשְׁךָ֨ בַּסֵּ֜תֶר לֵאמֹ֗ר נֵלְכָ֤ה וְנַעַבְדָה֙ אֱלֹהִ֣ים אֲחֵרִ֔ים אֲשֶׁ֥ר לֹֽא־יָדַ֖עְתָּ אַתָּ֣ה וַאֲבֹתֶ֑יךָ: מֵ֣אֱלֹהֵ֣י הָעַמִּ֗ים אֲשֶׁ֤ר סְבִיבֹתֵיכֶם֙ הַקְּרֹבִ֣ים אֵלֶ֔יךָ אוֹ֙ הָרְחֹקִ֣ים מִמֶּ֔ךָּ מִקְצֵ֖ה הָאָ֣רֶץ וְעַד־קְצֵ֣ה הָאָ֑רֶץ: לֹא־

תֹּאבֶה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלֶיו וְלֹא־תָחוֹס עֵינְךָ עָלָיו וְלֹא־תַחְמֹל וְלֹא־תְכַסֶּה עָלָיו: כִּי הָרֹג תַּהַרְגֶנּוּ יָדְךָ תִּהְיֶה־בּוֹ בָּרִאשׁוֹנָה לַהֲמִיתֻוֹ וְיַד כָּל־הָעָם בָּאַחֲרֹנָה: וּסְקַלְתּוֹ בָאֲבָנִים וָמֵת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדִּיחֲךָ מֵעַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמּוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים: וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרָאוּן וְלֹא־יוֹסִפוּ לַעֲשׂוֹת כַּדָּבָר הָרָע הַזֶּה בְּקִרְבֶּךָ". והדברים ברורים היטב.

ולכן היום אנו מדברים בצורה יותר פתוחה, היום אנו מדברים בצורה יותר גלויה, היום אנו יודעים שספר האופל [זוהר] זהו ספר חיצוני, שהלומד בו לאחר הידיעות הברורות הללו שאנו מודיעים לציבור, נחשב לו שלומד בספר מינות, שדינו כבר ידוע, שאין לו חלק לעולם הבא.

והנה אתמול התקשר אלי אחד שנחשב לגדול הדור בישראל וברחבי העולם כולו. השיחה כמובן מוקלטת, אני מאמין שגם אצלו. לא אחשוף פרטים אישיים כי אני מכבד את אותו אדם. וכמובן אם ישחקו עמי ויוציאו חלק מן ההקלטה או יפרסמו קרעים קרעים ממנה, אחשוף את ההקלטה השלימה ואף אכתוב מאמר נגד ההבלים שנאמרו באותה שיחה. אבל בשיחה עמי, ביקש ממני בדרך כבוד שאני אפסיק לדבר על הנושא מכיון שהנושא מפוקפק, ואמרתי לו, אתה רוצה למנוע ממני זיכוי הרבים? האם שמעת את טענותי?

ואם הנושא הנ"ל מפוקפק לדעתך ויש עליו ספק, מדוע אתה לא פונה לאלה שמפיצים שספר האופל הוא מתכון אלילי לגאולה? מדוע אינך מתקשר לבעלי הסגולות ואומר להם, "חדלו"! תפסיקו! תשובתו היתה: "מי ישמע לי"! ואמרתי לו בלב גלוי, "ספר האופל הוא עבודה זרה ומינות וחייבים לעשות הכל להשמיד אותו מעם ישראל".

בכל אופן, הם חשבו שאני מבלף, ואני לא! שהבורא יתן לי כח להיות חדוד מטרה, עיקש, מפיץ אמת בלבה, נאמן למסורת משה רבינו גדול הנביאים. וכל זמן שהבורא יתן בידי הכח והיכולת כך אעשה. לא אוותר לעולם על האמת!

ושהקורא לא יחשוב שאיני מבין את ההשלכות. בקרוב לא תהיה להם ברירה אלא לצאת עלי בציבור במכתבים, בחרמות, ברע-בנים שעולים ומדברים יחדיו כנגדי! אבל הם לא מבינים, שכל מה שהם לא יעשו, הם מקדשים עוד יותר את המטרה שאנו חפצים בה! והוא השמדת ספרי המינות מתוכינו!

וכדברי רבינו הטהור (פירוש המשנה להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק – בסוף ההקדמה): "... ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

"ספר האופל – שילוב של ספרים חיצוניים עם השקפות פרו נצרות"

והנה ישתבח המלך אשר בחר בנו מכל העמים, ונתן לנו את "תורתו", חיי עולם נטעה בתוכינו! לאחר כל העקשנות שהבורא נתן בליבנו, לעמול להפיץ, להלחם את מלחמתה

האמיתית של התורה. נוכחנו לדעת, כי ספר האופל, לא רק שיישם ההדיר והפיץ דעות חיצוניות וזרות ליהדות, לא רק שנטה אל האלילות המאגיה והמיסטיקה הארורה, לא רק שביזה את בעלי המשנה והתלמוד וקרא להם בשמות בזויים.

אלא הכניס דעות של ספרים חיצונים קדומים, שכבר עברו תחת עיניהם וידיהם של חז"ל, ולא הוכנסו כלל לקטגוריה של "ספרי קודש", אלא נשארו בתור ספרים חיצוניים! שהלומד בהם וחושבם שהם דעות אמת אין לו חלק לעולם הבא! כלומר, שהודיעו לנו חז"ל בכמה מקומות, שנלחמו מלחמת אמת כנגד אמונות כוזבות ורעות.

וממליץ אני כאן לכולם לקנות את הספר שנקרא, "יובלי זוהר", שבו מסבירה פרופסורית רונית מרוז שחקרה את ספר האופל במשך 30 שנה, שספר האופל הוא הגות של המון מחברים שהחלו לכתוב רעיונות קבליים מהמאה יא' לספירה. היא מעידה שהיא ראתה לפחות 650 כתבים שונים של ספר האופל. כלומר, ספר האופל לא רק שלא נכתב על ידי רשב"י הטהור חלילה, אלא מדובר בהמון מכשפים שכתבו רעיונות קבליים, וספר זה בתצורה הסופית שלו, הוא אסיפת דברי מינות שיוחסו לתנא הטהור רשב"י.

ונעתיק כאן שני מאמרים מספר חיצוני ארור של הוזה הזיות שהיה חי 450 שנה לפני כתיבת המשנה, כלומר במאה השלישית שלפני הספירה. ונוכיח כיצד מחברי האופל המכשפים הזוהרים, הסיתו את עם ישראל והדיחו אותם אחר ספרים חיצוניים ארורים.

לספר זה הארור קוראים, "ספר חנוך", והמחבר הטמא ייחס אותו לחנוך, כמו שעושים הרמאים בנכלותם. ונציג כאן כעת כמה מאמרים מספר זה, וממנו יוכח לקורא, כי ספר האופל מושתת ובנוי על הזיות של ספרי חיצונים! ולא שליקט מהם דברים המתיישבים על הלב ודברים המסתדים עם המושכל, אלא ליקט מהם את הסיבה שלמענם הם נחשבו לחיצונים!

אלא שבעת צריכים אנו לקצת היסטוריה, כמה מאות שנים לפני שרשב"י נולד, נכתב ויוצא ספר בקרב קהילות ישראל שמשערים שנכתב ביד אדם יהודי או כמה יהודים, שנותן אור אחר, והסתכלות אחרת על עניני התורה והשקפותיה. ונמצאו בו דברים זרים מלאים בהזיות קשות, וממש מורגש לכל בעל שכל ישר, דברים זרים מאוד הכתובים בו! ונביא כאן כמה דוגמאות לענינינו:

דוגמה א: הוא המובא בספר חנוך (פרק ו): "ויהי בימים ההמה כאשר רבו בני האדם, ותולדנה להם בנות יפות ונאות. ויראו אותן המלאכים "בני השמים", ויחמדו אותן, [כלומר לפי המכשף הוזה הזיות שכתב את ספר חנוך, המלאכים קדושי עליון, חומדים בנות אדם ומתאווים אליהם!] וידברו איש אל אחיו לאמר, הבה נבקש לנו נשים מבנות האדם, ונלד לנו בנים. ויאמר אליהם, "שמעזא" [שרבוט שם "מלאך" מהראש האלילי של הכותב הטמא], והוא הגדול ביניהם, יראתי פן תמאנו לעשות את הדבר הזה, ורבצה עלי לבד החטאת הגדולה הזאת. [כלומר, לפי המכשף כותב ספר חנוך, הגדול שבמלאכים, לא רק שהוא סוטה ומתאווה לנשים, אלא הוא דורש, שגם חבריו יהיו טמבלים כמוהו, ומדוע? כי לפי שיטת

המכשף, הוא לא רוצה ליפול לבד, אלא רוצה שאם הוא נופל גם חבריו יפלו! וזו הזיה שעוד לא נראתה בעולם היהודי דאז]. ויענו אותו [המלאכים] כולם, ויאמרו, שבועה נשבע כולנו, ונקשר קשר, כי לא נעזוב את העצה הזאת, כי עשה נעשה את העצה הזאת. אז נשבעו כולם יחד ויקשרו קשר ויהיו כולם מאתים מלאכים. וירדו אל ארדיס והוא ראש ההר חרמון, ויקרא שם ההר ההוא חרמון, כי שם החרימו חרם ויקשרו קשר ביניהם. ואלה שמות ראשיהם, "שמעזא" והוא הגדול בהם, "אורכיברמיאל, אכיביאל, תמיאל, רמואל, דנאל, יחזקאל, שרקואל, עשהאל, ארמירס, בתראל, חנניה, זקיבה, שמשאויאל, שרתאל, טוראל, יומיאל, ארזיאל. אלה המה גדולים מאתים המלאכים והאחרים כולם עומדם.

ויקחו להם נשים ויבקשו להם כולם אחת אחת ויחלו לבוא אליהן, ויתערבו עמדן וילמדו אותן קסמים והשבעות, ויראו לחתך בשורשים ובעצים. והנה הרו ותלדנה את הנפילים בגדולים וגבהם שלוש מאות אמה. ע"כ מדברי הטינוף.

והנה, כמות ההזיות הכתובות רק במאמר זה מתוך דברי הטמא, בוודאי כי רחוקות הם מכל דעת ושכל ישר. אולם כנראה שדיעות אלו היו ממוקסמים בקרב היהודים, ויתכן שדעות אלו כבר החלו לפעפע בליבות בני אדם, וחלילה לחשוב דברים כאלה נתעבים על הבורא יתברך ועל המלאכים עושי דברו.

אולם, כמו תמיד, חכמי המשנה והתלמוד והם ממשיכי דרכו של משה רבינו גדול הנביאים, תמיד עמדו בפרץ וגילו את דעתם כנגד דיעות אלו. שכן מבואר במדרש קללת רשב"י (בראשית רבה פרשה כו סימן ה): "ויראו בני האלהים, רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא. רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להון בני אלהיא". והנה, רשב"י התנא הטהור הוא ולא אחר, מקלל לכל מי שאומר שמלאכים טהורים נפלו עם בנות אדם. וצריך להבין הטעם, צריך להבין הסיבה. ומה ראה רשב"י לקלל? אלא מפני שזו דיעה המשבשת את השכל הישר וחולקת על יסודות דת האמת, לכן רשב"י לא חסך במילים וקילל בקללה חמורה כל מי שסובר כך.

אלא שמדוע ענין זה של הקללה כל כך חשוב? מכיון שאם רשב"י רק היה תנא "חולק", עדיין לא היה זה מספיק, כי בעלי התירוצים, היו אומרים שאע"פ שרשב"י חולק, עדיין ספר חנוך לא חיצוני. אולם רשב"י ידע על ענין זה הכתוב בספר חנוך, וידע שהמינים הארורים אוחזים בדיעות אלו רעות. ולכן קילל בקללה חמורה והורה לשרוף ספר זה מקרב ישראל.

והנה המכשפים הארורים של ספר האופל הטמא, נעלם מעיניהם מה שכתוב מפורש במדרש בשם רשב"י. והם שאספו דעות חיצוניות כתבו שמלאכים ממש נפלו עם בנות האדם! ולאחר מכן שמו לב המכשפים שטעו וחלקו על רשב"י בעצמו, והוציאו מהדורה שניה מה שנקרא בפי כל, "זוהר חדש", ושם כתבו שאלו בנים של גדולי הדור ומכאן אתה למד, שספר האופל לא רק שזו המצאה, אלא הוא אסיפות של דיעות קבליים הסותרים עצמם מינה וביה.

והאם רשב"י יקלל את עצמו? יעלה על הדעת שרשב"י הוא זה שאמר וקילל כל מי שסובר כך, יאמר שמלאך שוכב עם בת אדם? רשב"י התנא הטהור יאמר שאדם הראשון וסמאל באו על חווה וממנה יצא קין? אלא וודאי כי מכשפי האופל נעלם מעיניהם שרשב"י האמיתי הטהור, בעצמו מקלל דיעות אלו שהובאו בספר חנוך, ולכן נחשב הוא לספר חיצוני, שהקורא בו אין לו חלק לעולם הבא, וכך מי שקורא ולומד בספר האופל, וחושב שמדובר בספר "קדוש", ולאמיתו של דבר מדובר בספר פרו נוצרי אלילי ומתועב.

וכתב רבינו הטהור בפירוש המשנה: "בזמן שאדם מתבונן בדברים האלו [של מעשה מרכבה ומעשה בראשית], ומכיר [על ידי התבוננות זו] כל הברואים, ממלאך, וגלגל, ואדם כיוצא בו, ויראה חכמתו של הקדוש ברוך הוא בכל היצורים וכל הברואים, מוסיף אהבה למקום, ותצמא נפשו, ויכמה בשרו לאהוב המקום ברוך הוא, ויירא ויפחד משפלותו ודלותו וקלותו, כשיעריך עצמו לאחד מהגופות הקדושים הגדולים [השמש הירח והכוכבים וכו'], וכ"ש לאחת מהצורות [=המלאכים] הטהורות הנפרדות מן הגולמים, שלא נתחברו בגולם כלל". ע"כ. משמע שהמלאכים מעולם לא נתחברו בצורה כלל! וכל שכן שאין להם תאווה, חלילה מתועבות שכתב בספר חנוך ובספר האופל.

דוגמה ב: הוא המובא בספר "חנוך" בסופו בשורות האחרונות: "ועתה הנני קורא אל נפשות הצדיקים מן-דור האור, והארתי על כל הנולדים בחושך, ובשר לא גמל בכבוד כפי אמונתם, ואביא [הוא חנוך יביא, מייחס גדולה לעצמו] את אוהבי שמי הקדוש, אל אור מזהיר ואושיב את כל אחד על כסא כבוד. ויזהירו לעולם ועד, כי צדיק אלהים במשפטו ולאמונים יתן אומן במושב צדיקים. ויראו את ההולכים בחושך כי יהדפו אל מקום צל מוות והצדיקים יזהירו. ויאנחו החוטאים בראותם את "זוהר" הצדיקים, וגם המה ילכו אל המקום הכתוב להם לימים ולזמנים". ע"כ.

וראו כמה המכשף הכותב ספר חנוך, מהדר ומשבח את עצמו ואת ספרו, עד שמבטיח להם הבטחות שווא ומייחס גדולה לעצמו. ונראה כי מחברי האופל אימצו את השם "זוהר", ממה שכתוב בספר חנוך, "זוהר הצדיקים". שכן בספר זה כתוב שאף לחוטאים יהיה נחת מזוהר הצדיקים, כאילו הצדיקים משפיעים לחוטאים שפע ויש להם כח מסויים ואלילי. ולא מן הנמנע שהמכשף הזוהרי ראה דברים אלו, ופיתה את ישראל שאם ילכו אחר המרורות והנוכלות שבדבריו, יהיה גם לחוטאים נחת על ידי גריסת ספריו.

דוגמה ג: במדרש בראשית רבה מובא (פרשת בראשית פרשה כה): "ויתהלך חנוך את האלהים וגו' – אמר ר' חמא בר' הושעיא [ספר] "חנוך" אינו נכתב בתוך טומוסן [כתבי קודש] שלצדיקים, אלא בטומוסן שלרשעים. המינים [לשים לב שהמינים הוזי ההזויות הם אלו עם הדעות העקומות], שאלו את ר' אבהו אמרו לו אין אנו מוצאים, "מיתה" לחנוך, אמר להם למה? אמרו לו נאמ' כאן, "לקיחה", ונאמר באליהו "לקיחה", אמר להם אם לקיחה אתם דורשים, נאמ' כאן לקיחה ונאמ' ביחזקאל (פרק כד פסוק טז): "בֶּן־אָדָם הִנְנִי לֹקֵחַ מִמְּךָ אֶת־מַחְמַד עֵינֶיךָ בְּמַגֵּפָה וְלֹא תִסְפֹּד וְלֹא תִבְכֶּה וְלוֹא תָבוֹא דִּמְעָתֶךָ". אמר ר' תנחומא יפה השיבם". ע"כ.

כלומר, ההזיה לפיה בני אדם עולים בגופם ולא מתים, או נכנסים בגופן למקום שנקרא, "שמים", כל אלו הדברים הם הזיות המינים! כלומר אלו שאין להם חלק לעולם הבא! ולכן דבר זה מגלה לנו כי ספר האופל הוא ספר הגות דעות של מינים, מכשפים, יוונים ופרו נוצרים!

ונחתום בהערה חשובה לקורא הנעים: ישנו סממן מסויים שזכינו לראות אותו ולהבין, וכך גם נבין את הסיבה שספר האופל הצליח להיות מופץ בקרב עם ישראל. במשך ההיסטוריה היו הרבה בני אדם טועים, שאימצו לעצמם אמונות זרות, אמונות אליליות, רעיונות חדשים שנוגדים את המסורת של תורת אמת! בכל הזדמנות כזו, היתה מלחמה קשה מאוד לבעלי המסורת לשמור את עם ישראל, אבל בסופו של דבר המלחמה צלחה.

ממה שאפשר להבין שמזמן תקופת ספר חנוך החבשי עד תקופת חיבור המשנה שמגנה את הלימוד בספרים חיצונים, החלו לפעפע דעות כוזבות בקרב היהודים. כמו שאמרו (משנה מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "ואלו שאין להם חלק לעולם הבא האומר אין תחיית המתים מן התורה ואין תורה מן השמים ואפיקורס רבי עקיבא אומר אף הקורא בספרים החיצונים". ע"ש. ולכן אנו מזהים שהמלחמה כנגד ספרי החיצונים ערכה קרוב לחמש מאות שנה, עד שכל ישראל קיבלו תורה שבעל פה כתובה האוסרת על לימוד ספרים חיצונים!

אלא שבענין ספר האופל הדבר קשה ביותר, מכיון שספר האופל מיוחס לתנא כדוגמת רשב"י הטהור, אבל סוף האמת לצאת, ואם רשב"י היה חי היה מנשק את כולנו ומודה לנו מאוד על ניקוי שמו מן הספר האלילי הזה שיוחס אליו.

עוד נעיר, כי ספר האופל בוודאי למד את שרבוט והשקר של השמות המדומיינים של "מלאכים" מספר חנוך כמו שראינו למעלה: וכן הובא באופל כך (זוהר – סתרי תורה כרך א בראשית פרשת וירא דף קח עמוד א): "ואינון מיכאל גבריאל רפאל נוריאל קמ"ץ "קדומיאל "מלכיאל "צדקיאל פת"ח "פדאל "תומיאל "חשדיאל צר"י "צוריאל "רזיאל יופיאל סגו"ל "סטוטריה "גזריאל "ותריאל (נ"א ורדי"א"ל) "למואל חר"ק "חזקיאל "רהטיאל "קדשיאל שב"א "שמעאל "ברכיאל (נ"א שבניאל ונ"א ברקי"א"ל) "אהיאל חל"ם חניא"ל "להדיאל "מחניאל (נ"א ח"ניאל ל"עדיאל מ"לכיאל) "עניאל ענאל אהניאל רחמיאל עזריאל (נ"א ש"בנאל ר"ומיאל ק"דומיאל, שר"ק, חכמיאל רמיאל קרשיאל, חרק) סנניה ודרגזיה רסיסיאל דומיאל סניה טהריאל עזריאל נריה סמכיאל רמיאל ברקיאל "תסוריה "שבניאל "רביא"ל". ע"כ דברי השיקוץ. ומה זו האיוולת הזו? מה הולך כאן? כיצד נסתמו עיניהם של עם ישראל?!

ובעת אחר הבנת דברים אלו, קצת היסטוריה על הספר הטמא "חנוך" מתוך ויקיפדיה: ספר חנוך א' נכתב בארמית, כנראה סביב המאה השלישית לפני הספירה. הוא היה חיבור נפוץ ופופולרי מאוד בימי בית שני, ומוטיבים נרחבים מתוכו אומצו או עובדו-מחדש בספרים כמו ספר היובלים, "ספר הענקים", צוואות בני יעקב ועוד. יוסף בן מתתיהו, פילון האלכסנדרוני וסופרים אחרים מתייחסים במובהק אל הסיפור החנוכי.

במאה השנייה לספירה [500 שנה לאחר פרוץ הספר], קיימות עדויות למאמץ רחב-היקף של חז"ל לדכא את המסורות החנוכיות בכלל ואת הפרשנות המלאכית לבראשית ו' בתוכן. הספרים העוסקים בו לא נכללו כחלק מהתנ"ך ולא הועתקו עוד ... הרעיון שגוף אדם עולה השמיימה כמו שהוא ואף זוכה לכבוד ויקר בעולם עליון כאליהו הנביא החל להתבסס כזר ואף נוגד את ערכי העולם הרבני-יהודי המתגבש, בעוד בדת הנוצרית שאך זו נולדה מתועדים מאמצים למצוא סימנים ותקדימים שכאלה, ומסיבות מובנות. לכן הוסיף רבי אושעיא ומסר: "חנוך אינו נכתב בתוך טומוסן של צדיקים אלא בטומוסן של רשעים", ורבי אייבו גרס: "חנוך חנף היה, פעמים צדיק פעמים רשע, אמר הקב"ה, עד שהוא צדיק אסלקנו".

עדות נוספת להתנגדות היא ב"דיאלוג עם טריפון היהודי" של יוסטינוס מרטיר, בו אב הכנסייה שם בפי בן-שיחו היהודי את הטענה שהנוצרים כופרים בגלל אמונתם בכך שהמלאכים חטאו בכך שהזדווגו עם בנות-האדם ... מוטיבים חנוכיים עלו שוב במדרשים מאוחרים כפרקי דרבי אליעזר מן המאה השמינית, אך הספר עצמו נותר עלום. בספרות הקבלית, סיפור חנוך שעלה לשמיים בגופו ממש מקובל לחלוטין, כן מבואר בספר זוהר, אצל רבי אברהם אבולעפיה, רבי יהונתן בן עוזיאל, ועוד רבים אחרים. במקומות רבים בקבלה נקרא המלאך חנוך-מטטרון.

הנצרות הקדומה אחזה בפרשנות החנוכית-מלאכית לבראשית ו' א'-ד', ובספר חנוך א' ונגזרותיו בכלל, עוד כמה מאות שנים שהרי לפי הבשורה לפי מתי, מריה הבתולה הרתה לרוח הקודש ולא לבעלה יוסף. לדוגמה, טרטוליאנוס פירש את החיוב לנשים לכסות את ראשן במהלך תפילה "בַּעֲבוּר הַמַּלְאָכִים" בראשונה לקורינתים י"א, כנובע מהחשש שאלו יתאוו אליהן כפי שאירע בעבר טרם המבול כפי שמתואר בבראשית. קלמנס מאלכסנדריה, אירנאיוס מליון, טטיאנוס ואבות אחרים הזכירו מסורת זו אף הם.

הראשון לפקפק ולהביע אי-נחת ברורה מן ההשלכות התאולוגיות של הסיפור הוא אוריגנס, שבתקופתו הפגאנים באירופה התעקשו שזיווג בין מלאכי עליון ואלים לבין בנות האדם איננו תופעה חד-פעמית אלא תופעה רווחת ונפוצה שארעה פעמים רבות בתולדות האדם ... ככל שפגאנים אנטי-נוצרים, כמו יוליאנוס הכופר, אימצו טיעון זה, כך התגבר חוסר הנחת הכנסייתי מהפרשנות המלאכית ... פרשנים כנסייתיים, בראש ובראשונה אוגוסטינוס מהיפו ב"עיר האלוהים", העבירו את המסורות אודות מלאכים שחטאו אל המרד בהנהגת השטן מיד לאחר הבריאה.

"ספר האופל – אם נכתב על ידי רשב"י כיצד נער בו הבורא"

והנה מובא בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד ב): "יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חיזרו למערתכם! הדור אזול. איתיבו תריסר ירחי שתא. אמרי: משפט רשעים בגיהנם – שנים עשר חדש". והנה לפי המכשפים הזוהרים שטוענים שרשב"י כתב את האופל במערה, והיה יודע כל רזי דרזין ואין סוד שלא היה יודע אותו, והיה בקי בכל דיבור הנשמות

וכו' וכו'. כיצד לא ידע שאין זה רצון ה' שבני אדם רק ילמדו תורה? הכל היה גלוי לו הרי! ודין פשוט זה, למי שכתב את האופל לא היה ברור?

אלא ודאי ופשוט שרשב"י עליו השלום האמיתי המובא במשנה ובתלמוד, כאשר היה במערה היה לומד תורה נביאים כתובים, ומעיין בחכמה, ומשיג השגות גדולות ונאמנות. ואף אם השיג סודות במעשה מרכבה, השאירם לעצמו! שכן רבי יהודה הנשיא היה תלמידו, ורק בזמנו כתבו תורה שבעל פה. ואיך יתכן שרשב"י יעבור על דברי תורה ויכתוב תורה שבעל פה? ולא זאת בלבד, איך יתכן שרשב"י יאמר על הבורא יתברך, "קצר אפים"? "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת"! דברים אלו נלמדים רק מתועבות הנוצרים! לייחס כזו מגרעת לרשב"י? יסכר ויסתם פיהם של המכשפים הארורים שהמיתו על היהדות ועל התורה הקדושה דברים שאשר הוליכו את עמנו הקדוש אחר התועה.

הנה לאחר שהוכחנו במאמר הקודם בפשטות, שמכשפי האופל אגרו, למדו, נטמעו, וטמאו את עם ישראל בדיעות מהובלות ומצחינות שנלקחו מספרים חיצוניים, כגון חנוך החבשי, אמונת הצאביים שכנגדם נלחם אבינו הראשון, הלא הוא אברהם אבינו. וכן ראינו כיצד מכשפי האופל מעודדים את האמנה במאגיה ומיסטיקה ועוד ועוד מהבליהם הקשים הארורים שמרהיבים עוז כנגד תורתינו הקדושה.

כעת אבקש להציג לפני הקוראים את נחיתות ועילגות הזיות ספר האופל הטמא, שהוכנס וחדר לעם ישראל בעורמה ובנוכלות גדולה, עד שבני אדם חושבים שזה הספר המתועב ניתן במעמד הר סיני.

באתר "אשובה" ["אמותה"], תרגמו את הספר הטמא לשפה העברית, והזהירו בלשון זו: "אזהרה – אדם שלא מילא כרסו ש"ס ופוסקים אסור בלימוד לעומק של ספר הזוהר ומותר רק בגירסא (קריאה ללא ניסיון הבנה), כל תיאור של הקדוש ברוך, אינו אלא כוונה לסודות שמדברים בעולמות העליונים והשם יתברך אין לו גוף או דמות הגוף, לא נשמי ולא רוחני חס ושלום. התרגום איננו בא להסביר את הסודות שנמצאים בספר הזוהר". ע"כ.

והנה חלק מן ערמתם של המכשפים, הוא להיות בגדר חזירים ממש, אמנם יודעים לצעוק ולומר, "כשרים אנו", שלאחר שתיארוהו במושגים נבזיים, חילקו אותו לגורמים, דימו אותו יתברך למשכבי אשה בעילות ומשגלים, רחם וביצים, שפיכות זרע וכיוצא, הנה חושבים הם שבכמה מילים שיכתבו על הטומאה הרצוצה שלהם, בזה ינקו את ערמתם ונכלותם וסכלותם. אבל לא היא, עם ישראל מתעורר, ובקרוב יתעורר, וכל זה על מנת לשרש את הטמא הזוהרי מקרבו, ולשים את הספר הזה עמוק באדמה שממנה הוא בא.

ולא רק ממשיכי דרכם של המינים החזירים הנרצעים והמשומדים, ניסו לצעוק, "כשרים אנו", אלא אף המכשף הפגאני עצמו כותב הזוהר הטמא, בתוך דבריו מביא "דברי אמת", וכל זה על מנת שהפתאים יוכלו לצעוק ולומר, "הנה תראה מה הוא כתב, אם זה היה שקר כיצד כתב אמת"? והם לא יבינו בחשיכה יתהלכו, שכך היא ערמתם של המכשפים הארורים, משתמשים באמת על מנת להחדיר את השקר הגס והנורא!

ושימו לב את הביזוי שנאמר באתר "אשובה", "אדם שלא מילא כריסו ש"ס ופוסקים אסור בלימוד וכו'", כלומר לימוד ש"ס ופוסקים, אינו מתקרב כלל לידיעת הזיווגים של המכשף הטמא, לימוד ש"ס ופוסקים מצריך פחות עיון ופחות שכל חריף מאשר דבריו של הטמא הזוהרי. ובעצם במילים אלו, אנו מוצאים כפירה עצומה והכחשת דת האמת, היא מסורת חז"ל התלמוד והמשנה, והפכו את את ספר האופל לספר עמוק וקשה להבנה, בזמן שהנחיתות של זה הספר צועקת ומרקיעה עד לשמים!

ועוד זאת החציפו בגסות הרוח ואמרו, "מותר רק בגירסא", כלומר יש סגולה מאגית ופגאנית לגרוס בספר עבודה זרה כי זה מטהר את הנפש ומרחיק את המזיקים המדומיינים

של המכשפים הטמאים הזוהרים. וכמו שהמשחית הגדול חושך אליהו "הגאון" הפוחז הגדול, מעליל עלילות בתורת ה', ומשדל בני אדם לזבוח ל-לילית הטמאה, ומורה לכל זוג לשים מים אחרונים לכבוד הפגאנית לילית. וכבר הארכתי והבאתי חלק מהבליהם והביזוי של המקובלים כלפי חז"ל כאן: "הרשב"ש – כזבי הקבלה החדשה והבליהם | "ספירות" – שיבוש וכפירה באל יתברך – החירוף כלפי חז"ל | חלק א'".

כמו כן הארכתי על שיקוץ מאיר אליהו כבר בחמשה מאמרים, כפי שניתן לראות כאן: "מאיר אליהו – מכשף פגאני שחצן". ועוד היד נטויה, ובימים אלו אני כותב על דברי הבל פיו הטמא עוד כמה מאמרים חשובים אשר יגרמו להמון אנשים לזרוק את השיקוץ הזה מהם למרחק גדול מאוד.

ובעת מצאתי בספר של קורדובירו (אור נערב עמוד לד) **שכתב בזה"ל:** " ... כי שבח שמשבחים מלאכי השרת להקב"ה, אינו על שאר חלקי התורה כלל ועיקר, אלא על סוד השם לבד. ועוד **אין ספק, כי העוסק בסוד השם** [בקבלה הטמאה הארורה מפי הגבורה] **גורם שבח הקב"ה מפי מלאכיו, מה שאינו גורם העוסק בשאר חלקי התורה. ונתבאר בתיקונים** [קלקולים של הזוהר הטמא] **פעמים אין מספר, כי מעלת בעלי קבלה** [הטמאה] **גדולה על בעלי מקרא ובעלי משנה חלק רב** [כלומר מי שלומד את ספר הזוהר ולומד את הקבלה הטמאה, חלקו רב יותר ממי שעמל במשנה ובתלמוד]. **ומתבאר במקומות מחולפים, כי מארי מקרא, להם מדרגה בסוד העשיה, ומארי משנה בסוד היצירה, ומארי קבלה בסוד הבריאה". עכ"ל.**

והנה די לכל חכם להבין כמה דבריו הם דברי כפירה עצומה והחשכת דת האמת היא מסורת חז"ל בעלי המשנה ובעלי התלמוד. וכבר בראש דבריו אפשר לקבל זעזוע עמוק וקשה על ביזוי דברי רבותינו מחברי המשנה והתלמוד ועל נתינת הדופי בהם, כי המובן מתוך דבריו של קורדובירו, כי המלאכים לא משבחים את הבורא יתברך כאשר בני אדם לומדים משנה ותלמוד ומפלפלים בהלכה. ואפילו בני אדם שמתבוננים במעשה בראשית, המלאכים עומדים דוממים, עצובים, נפולים, עצבנים, ולא שמחים. אלא רק בדבר אחד משבחים הם את הבורא. במה? כאשר עוסקים בספר הטמא זוהר, וכאשר גורמים ליחודים בשמים, לזיווגים טמאים וארורים, ומיץ של זבל פגאני וארור, רק אז המלאכים משבחים את הבורא על בורים ועמי ארצות שחרפו והכעיסו כלפי שמיא!

ולא רק שדבריו כפירה עצומה ונוראה הצריכים קריעה בשם מלכות, אלא בדבריו אלו העליל דופי במסורת משה רבינו במשנה ובתלמוד, וכל הקורא דברים אלו ומאמין להם, הרי בעיניו מעלת המשנה והתלמוד פחותה היא מאוד. ועוד הוא כותב זאת במפורש: "מה שאינו גורם העוסק בשאר חלקי התורה".

כלומר, כל רבותינו הגאונים, הרס"ג, הרמב"ם, הרי"ף, רב האי גאון, רב שרירא גאון, כל האמוראים, כל אלו אינם גורמים שבח להקב"ה על ידי מלאכיו! ואיני יודע את נפשי מרוב צער אשר בדבריו, וצערי עמוק וקשה לא רק על דברי הכפירה שכתב, אלא על הולכת שולל

את עמינו הטהור, בחושבם כי הקבלה המזוהמת והאלילית היא לימוד גבוה וחשוב! ולא ידעו ולא יבינו כי מדובר בעבודה זרה ומינות!

אלא שכל זה מהיכן הגיע לו? מהטמא המכשף הזוהרי שאמר כמה פעמים בקלקולים (תיקונים) "כי מעלת בעלי הקבלה גדולה על בעלי מקרא ובעלי משנה חלק רב". ואלו המילים בלבד מספיקים על מנת לחתום כי ספר הזוהר הוא שרץ ושקץ פגאני שמקומו עמוק באדמה שממנה הוא בא. בכל אופן אנו נחל בסקירה של ספר האופל, נביא דוגמאות מתוך דברי הטמאים ששיקרו על עם ישראל באחד מן השקרים הכי גדולים שהיו אי פעם בהיסטוריה של העם הטהור הזה, ובעזרת ה' נצליח לבער עבודה זרה מקרבנו.

"פתיחת ספר האופל – כשושנה בין החוחים – שיבושי זמן בספר האופל"

דוגמה א:

אמר הטמא ופתח (זוהר הקדמה א.): "רִבִּי חִזְקִיָּה פָּתַח, כָּתוּב (שיר השירים ב) "כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים". מִי הַשּׁוֹשַׁנָּה? זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, משום שיש "שושנה" ויש "שושנה". מָה הַשּׁוֹשַׁנָּה שֶׁהִיא בֵּין הַחוֹחִים יֵשׁ בָּהּ אָדֹם וְלָבָן, אַף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ דִּין וְרַחֲמִים. מַה שּׁוֹשַׁנָּה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים – אַף בִּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת רַחֲמִים שֶׁמַּקִּיפוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צַדָּדֶיהָ. אַף אֱלֹהִים שֶׁל כָּאן, מִשָּׁעָה שֶׁנִּזְכַּר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תֵּבוֹת לְהַקִּיף אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ". ע"כ. והנה ראשית כל, רבי חזקיה הנזכר כאן, הוא אמורא! או אמורא ארץ ישראל שהיה מראשוני הדור הראשון. או שמא מדובר ברבי חזקיה, שהיה אמורא בבלי בדור השני – השלישי. בן בתו של רב. מובא בבבלי (סוכה מ"ד ע"ב), שהוא ואחיו אייבו הביאו ערבה לפני רב. אבל בשום אופן לא היה זה תנא שהיה חי בדורו של רשב"י.

אז כיצד יעלה על הדעת שרבי שמעון בר יוחאי התנא הטהור, שעל פי המכשפים הטמאים כתב את ספר האופל, כיצד הוא למד דרש ונשא עם מי שעוד לא היה חי? אלא ודאי הוא וברור הדבר, כי מכשפי האופל כלל לא היו בקיאים ולא מבדילים מי הוא נחשב לאמורא ומי נחשב לתנא. וכבר כתבתי באחד מן המאמרים על הכלב הפגאני "אורי חנניה" שר"י יש"ו, והוכחתי ללא כל ספק שספר האופל אינו שייך לרשב"י ולא לבנו חלילה להם. לחץ כאן להכנס למאמר: "כלב נובח לא נושך – אורי חנניה שר"י – ספר זוהר = מינות ועבודה זרה. (חלק ב')".

וזה חלק מן הדברים שהובאו שם: ברם פשוט ומוכח, שספר האופל לא נכתב על ידי רשב"י ולא על ידי בנו, ולא על ידי מישהו מן התנאים ולא מן האמוראים. זאת מכמה טעמים פשוטים:

א) רשב"י אומר מפורש בתלמוד (בבלי סנהדרין סג.) "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו!". ע"כ. ואם רשב"י

תנא דידן אמר את אלו הדברים, האם יעלה על הדעת כי יאמר על האל יתברך "קצר אפים", ויאמר שהבורא יתברך הוא, "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת". אלא ודאי מדובר בספר פרו נוצרי – ושמו החדש הצריך להיות שגור בפי כל, הוא "ספר החושך והאופל".

ב) חרף העובדה ש-1100 שנה מזמן רשב"י אף אחד ואפילו לא פוסק אחד, הזכיר ספר זה במשך אלף השנים, מעידה על תוכנית זדונים של נוכלים מכשפים ארורים, שייחסו לרשב"י הטהור תועבה וניאוץ כלפי שמים. ומה שאומרים, שספר זה היה נסתר, וידעו חכמי ישראל מספר זה ולא רצו לפרסם וכו'. הנה הכסילים הללו מייחסים לגדולי ישראל מגרעת והחטאת הרבים, שכן המונע תורה מישראל מחטיא אותו חטא גדול! ואם ידעו אותם הגאונים, וראשוני הראשונים מספר המינות הלזה? מדוע חסכו לשונם מלדבר? מדוע מנעו מעם ישראל כזו תורה? ושלא נדבר על השטות שמייחסים להרמב"ם אגרת מזוייפת בשם, "מגילת סתרים". וכל המכיר והיודע בלשונו של הרמב"ם מזהה את זיופו ואת מינותו של אגרת זו.

ג) בספר האופל מובא שרשב"י מדבר עם אמוראים, הכיצד זה יתכן? רשב"י היה קודם להם ב- 150 שנה? ואף חיים ויטאל מודה לזה. ותירץ ענין זה בספרו (ע"ח עמוד יד' הקדמה טור שמאל'): שרשב"י היה רואה ברוח הקודש וכל דבריו ברוח הקודש, והיה רואה בעיניו כל נשמות החכמים, וגם אותם העתידים להיבראות. כלומר לפי דעתו, רשב"י דיבר עם נשמות אמוראים לפני שנולדו לעולם! ומי פתי יאמין לדברי השטות הזו? מי פתי יסור לדברי ההבל הללו? אדם ידבר עם נשמה שעוד לא נולדה? מה זה השטות הזו?! וכבר הארכנו הוכחנו וכתבנו על דבריו של חיים ויטאל במה שכתב שבחים על האר"י, שבוודאי דבריו הם כפירה ביסודות הדת. וכל מה שסופר על האר"י וכל מה שנבנה על דמותו, לא היה ולא נברא. והנה המאמרים לפניכם: "הנסתרות לה' אלקינו – מי יודע מחשבות הלב".

וכן הובאו דבריו בשער ההקדמות (עמוד ד' טור ימיני): וז"ל, "... והנה יש מוציאי דיבה על ספר הזוהר באומרם, כי הנה באיש הקדמת התיקונים ... כתב ... מאמר של אותו אמורא ... ומי פתי יסור הנה ישגיח ויראה, כי כל דברי רשב"י הם ברוח הקדוש, והיה רואה בעיניו כל נשמות החכמים, אף אותם העתידים להבראות". ע"כ. ובאמת שאיני יודע את נפשי מרוב השקר הגס אשר יש כאן, וכיצד עם חכם מקבל תירוץ כזה קלוש ורדוד? כיצד ניתן להעלות על לב הגיוני, שרשב"י דיבר עם נשמה שעתידה להיוולד? מה הוא אלהים? כתוב רק על הבורא יתברך שדווקא לפניו הכל צפוי! וגם כאשר אמרו הכל צפוי לפניו יתברך, אמרו, "הרשות נתונה"!

כמו שאמרו במשנה (משנה מסכת אבות פרק ג משנה טו): "הכל צפוי! והרשות נתונה ובטוב העולם נדון והכל לפי רוב המעשה". עכ"ל. והרי שרק לפניו יתברך הכל צפוי! ורבי הקדוש היה צריך להוסיף, "הכל צפוי לבורא ולרשב"י וכו'. ואין צריך להאריך בראיות על מנת לסתור גיבובי שטויות! ברם מתוך תשובתו של ויטאל ניכר, כי היו לו הרבה מאוד מתנגדים בדורו שהקשו לפניו הדברים, אולם השעה שיחקה להם. והגיע הזמן לפתוח את התיבה שהיתה נעולה זה מאות בשנים.

ד) בספר האופל מובא ענין ה-"נצרות". כמו שאמר המכשף (זוהר חדש כרך ב (מגילות) מגילת רות דף לב עמוד א): "ועל דא כתיב [ישעי' י"ד] כי משורש נחש יצא צפע. ועל דא אם אמר לך יצר הרע חטא ושכב עם הבהמה אל תאמן בו. וע"ד אית שדין יהודאין וישמעאלים ונוצרים והגדולה לבני עשו וישמעאלים. ומאיזה מקום היא מן הגופות שלהם שהם אחים עמנו מן הגוף ולא מנשמה ולא מן רוח ולא מנפש ולא מנשמתא לנשמתא". ע"כ דברי המכשף. וכיצד יתכן שרשב"י או חבריו מזכירים את המילה, "נצרות"? הרי הנצרות עוד לא היתה קיימת בזמן רשב"י!

כל אלו הסתירות, הם רק על קצה המזלג מהשיבושים הנוראים שבספר האופל. לכן התשובה בקצרה לכלב הפאגני אורי שר"י: "ספר האופל לא נכתב בידי רשב"י!". וכל זמן שהכסיל הזה קיים בעולם הינו מכעיס לפניו יתברך, ומעליל על רשב"י עלילות ודברי תוהו! ובאבוד רשעים רינה!

ה) מבואר במדרש קללת רשב"י (בראשית רבה פרשה כו סימן ה): "ויראו בני האלהים, רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא. רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להון בני אלהיא". ובספר האופל מבואר שמלאכים ממש נפלו עם בנות האדם. והאם רשב"י יקלל את עצמו? אלא וודאי כי מכשפי האופל נעלם מעיניהם שרשב"י האמיתי הטהור, בעצמו מקלל דיעות אלו שהובאו בספר חנוך, ולכן נחשב הוא לספר חיצוני, שהקורא בו אין לו חלק לעולם הבא, וכך מי שקורא ולומד בספר האופל, וחושב שמדובר בספר "קדוש", ולאמיתו של דבר מדובר בספר פרו נוצרי אלילי ומתועב.

ולפני שנמשיך לסקור ולסרוק את דברי המכשפים הטמאים, יש להקדיש מאמר זה ולדבר ענין שיבושי הזמן יותר בהרחבה. יש להודות לאחד מן החברים שעשה מחקר בנושא והעלה את הדברים על הכתב:

שיבושי זמן – דוגמה א':

בספר האופל אנו מוצאים את הסיפור הבא: "רַבִּי חִיָּיא הָיָה הוֹלֵךְ לְרַבִּי שִׁמְעוֹן לְטִבֶּרְיָה, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי וְרַבִּי יֵיסָא הַקָּטָן. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יֵיסָא לְרַבִּי חִיָּיא, תָּמוּהַּ מַה שָּׁכָתוּב (מלכים א ב) וְלִבְנֵי בַרְזִלַּי הַגִּלְעָדִי תַּעֲשֶׂה חֶסֶד וְהָיוּ בְּאֹכְלֵי שֻׁלְחָנֶךָ וְגוֹ'. אִם כָּךְ, כָּל טוֹב יֶאֱמַת לָ אֲכֹל עַל שֻׁלְחָנוֹ וְלֹא יוֹתֵר, מִשֶּׁאָמַר כָּאן וְהָיוּ בְּאֹכְלֵי שֻׁלְחָנֶךָ. וְעוֹד, לֹא כְּבוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא שֶׁיֹּאכַל אִישׁ אֶחָד עַל שֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ, וְלֹא צָרִיךְ זֶה אֶלָּא הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ, וְכָל הַגְּדוֹלִים שֶׁלּוֹ סְבִיבוֹ לְמַטָּה מִמֶּנּוּ..." (ספר הזוהר. פרשת תרומה).

לפי סיפור זה, רבי חייא הלך יחד עם רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן לבקר את רבי שמעון בר יוחאי בטבריה. הבעיה בסיפור זה היא, שרבי יעקב בר אידי היה אמורא מהדור השני לחכמי ארץ ישראל, תלמידו של רבי יוחנן ולא חי בימיו של רשב"י, אשר נפטר עשרות שנים קודם לכן. על-כן, לא ייתכן שרבי יעקב בר אידי הלך לבקר את רשב"י. שמו של רבי

יעקב בר אידי, אשר כאמור חי עשרות שנים אחר מותו של רשב"י, מופיע עוד כמה פעמים בזוהר ולכן לא ייתכן שחלקים אלו בזוהר נכתבו ע"י רשב"י או תלמידיו.

שיבושי זמן – דוגמה ב':

בסיפור הבא המופיע בספר הזוהר מסופר כי רבי שמעון בר-יוחאי הלך פעם עם רב ספרא בדרך ובירך אותו שיהיה לו בן אריה בתורה והבן הזה חי בימיו של רשב"י: "בְּשֶׁהִגִּיעוּ לְרַבִּי שִׁמְעוֹן, הֵרִים עֵינָיו וְרָאָה אוֹתָם. אָמַר, מִסְתַּבֵּל הָיִיתִי בָּכֶם הַיּוֹם הַזֶּה, וְרָאִיתִי אֶתְכֶם שְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה שֶׁהֱיִיתֶם בְּמִשְׁכָּנוֹ שֶׁל אוֹתוֹ נַעַר מְטַטְרוֹן, וְאוֹתוֹ נַעַר הָיָה מְלַמֵּד אֶתְכֶם סוֹדוֹת עֶלְיוֹנִים בְּשִׁמְחַת הַתּוֹרָה. אַשְׁרֵי חֶלְקְכֶם בָּנַי! סִדְּרוּ כֻּלָּם אֶת הַדְּבָרִים לְפָנָיו, וְסָחוּ לוֹ אֶת הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר לָהֶם, אַשְׁרֵיכֶם וְאַשְׁרֵי חֶלְקִי, שֶׁהֲרֵינִי נִזְכָּר יוֹם אֶחָד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עִמִּי בַּדֶּרֶךְ רַב סַפְרָא אָבִיו, וּבֵרַכְתִּי אוֹתוֹ כַּאֲשֶׁר נִפְרַד מִמֶּנִּי שֶׁיִּהְיֶה לוֹ בֵּן אַרְיֵה בַּתּוֹרָה, וְלֹא בֵּרַכְתִּי אוֹתוֹ שֶׁהוּא יִזְכֶּה בּוֹ. אַשְׁרֵי חֶלְקְכֶם בָּנַי, עֲלֵיכֶם כָּתוּב (ישעיה נד) וְכָל בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי ה'.." (ספר הזוהר. פרשת תרומה דף קסט עמוד ב). כמובן שהסיפור שקרי. רב ספרא, היה אמורא בבלי מהדור הרביעי ונולד כמאה שנים ואולי אף יותר אחר מותו של רבי שמעון בר יוחאי, לכן לא ייתכן שרשב"י פגש אותו ובטח לא את הבן שלו.

שיבושי זמן – דוגמה ג':

דמות מוכרת מספר הזוהר היא דמותו של רבי פנחס בן יאיר. לפי ספר הזוהר רבי פנחס בן יאיר היה החם של רשב"י, כלומר אבי אשתו של רבי שמעון בר יוחאי. הנה כאן על-פי דברי הזוהר: "אשריך רבי שמעון ואשרי חלקך וחלקם של אלו החברים שיושבים לפניך, כמה דרגות התקנו לכם לעולם הבא, כמה נרות של אורות עתידים להאיר לכם. ובוא וראה יום זה בגללך התעטרו חמישים כתרים לרבי פנחס חמך.." (זוהר – האדרא רבא כרך ג במדבר פרשת נשא דף קמד עמוד ב). כלומר, על-פי ספר הזוהר רבי פנחס חמו של רבי שמעון היה.

הנה כאן עוד דוגמא לפיה כותב ספר הזוהר חשב שרבי פנחס בן יאיר היה חמו של רשב"י: "רַבִּי פִּנְחָס הָיָה הוֹלֵךְ לִרְאוֹת אֶת בִּתּוֹ, אִשְׁתּוֹ שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן, שֶׁהָיְתָה חוֹלָה, וְהָיוּ הוֹלְכִים אִתּוֹ הַחֲבֵרִים, וְהוּא רָכַב עַל חֲמוֹרוֹ. עַד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ, פָּגַע בִּשְׁנֵי עֲרָבִים. אָמַר לָהֶם, בְּשָׂדֶה זֶה הִתְעוֹרֵר קוֹל מִימֵי הָעוֹלָם. אָמְרוּ לוֹ, מִימֵי הָעוֹלָם אֵין אָנוּ יוֹדְעִים, מַיָּמֵינוּ אָנוּ יוֹדְעִים. שֶׁהֲרֵי יוֹם אֶחָד הָיוּ אוֹתָם לִסְטִים מְקַפְּחִים דְּרָכִים שֶׁל אֲנָשִׁים בְּאוֹתוֹ שָׂדֶה, וּפָגְעוּ בְּאוֹתָם יְהוּדִים וְרָצוּ לְקַפְּחָם, וְנִשְׁמַע מֵרָחוֹק בַּשָּׂדֶה הַזֶּה קוֹל הַחֲמוֹר הַזֶּה שֶׁנָּעַר פַּעֲמַיִם, וּבָאָה שַׂלְהֶבֶת אֵשׁ בְּאוֹתוֹ קוֹל {{באותו שדה}} וְשָׂרַף אוֹתָם, וְנִצְּלוּ אוֹתָם יְהוּדִים. אָמַר לָהֶם, עֲרָבִים, בְּדָבָר זֶה שֶׁאֲמַרְתֶּם לִי, תְּנָצְלוּ יוֹם זֶה מִלִּסְטִים אֲחֵרִים שֶׁמְּחַכִּים לָכֶם בַּדֶּרֶךְ.." (זוהר כרך ג במדבר פרשת בלק דף ר עמוד ב). כלומר, על-פי סיפור זה, המופיע בספר הזוהר, בתו של רבי פנחס בן יאיר היתה אשתו של רבי שמעון בר יוחאי.

וכן דוגמה נוספת: "אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, בָּרוּךְ בְּנֵי לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, עָלֶיךָ נֶאֱמַר (משלי כג,

כה) יִשְׂמַח אָבִיךָ וְאִמֶּךָ וְתָגֵל יוֹלַדְתֶּךָ. יִשְׂמַח אָבִיךָ – שֶׁלְּמַעְלָה. וְאִמֶּךָ – זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְתָגֵל יוֹלַדְתֶּךָ – זוֹ בִּתּוֹ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יָאִיר הֶחָסִיד." (זוהר כרך ג במדבר פרשת פנחס דף רמ עמוד ב). גם לפי מאמר זה מספר הזוהר ביתו של רבי פנחס בן יאיר הייתה אם בנו של רבי שמעון בר יוחאי.

אלא, שרבי פנחס בו יאיר לא היה החם של רשב"י, אלא החתן שלו. רבי פנחס בן יאיר היה בעל בתו של רשב"י ולא אבי אשת רשב"י. איך אנחנו יודעים? כי זה כתוב במפורש בתלמוד בסיפור רשב"י והמערה: "..יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם! נפקו, כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר – הוה מסי רבי שמעון. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? – אמר להו: לכבוד שבת. – ותיסגי לך בחד? – חד בנגד זכור, וחד כנגד שמור. – אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל! יתיב דעתייהו. שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ונפק לאפיה, עייליה לבי בניה הוה קא אריך ליה לבישריה, חזי דהוה ביה פילי בגופיה, הוה קא בכי, וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה." (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד ב).

מכאן שפנחס בן יאיר היה חתנו של רשב"י. וכן, לפי המתואר בחז"ל רבי פנחס בן יאיר היה בן דורו של רבי אלעזר בנו של רבי שמעון, כך שלא ייתכן לומר שהסבא, רבי פנחס, יהיה באותו הגיל כמו הנכד רבי אלעזר. הנה דוגמא: "מעשה בר' ור' ישמעאל בר' יוסי ור' אליעזר הקפר ששבתו בחנות של פזי בלוד, והיה ר' פנחס בן יאיר יושב לפניהן, אמרו לו אשקלון מה אתם בה.." (תוספתא מסכת אהלות פרק יח).

על פי מקור זה רבי פנחס בן יאיר ישב לפני רבי יהודה הנשיא, רבי ישמעאל ורבי אליעזר הקפר, כלומר היה תלמידם. ומכוון ששלושת החכמים הללו: רבי יהודה הנשיא, רבי ישמעאל ברבי יוסי ורבי אליעזר הקפר חיו בדור שאחרי רשב"י, הרי לא ניתן לומר שהחם של רשב"י, רבי פנחס בן יאיר, יהיה תלמידם.

שיבושי זמן – דוגמה ד':

במאמר המוצג כאן ומופיע בספר הזוהר, מתואר, כי רבי שמעון בר-יוחאי אומר דברים בשם רב ייבא סבא: "וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה כְּתִיב וַיּוֹלֶד בִּדְמוּתוֹ (ע' בס' ט) כְּצַלְמוֹ מַשְׁמַע דִּבְנִין אָחֳרָנִין לָא הֲווּ (בדמותו כצלמו ומלה דא הוא) בְּדִיוּקְנָא דִילֵיהּ. וְדָא בִּדְמוּתוֹ כְּצַלְמוֹ בְּתִיקוּנָא דְגוּפָא וּבְתִיקוּנָא דְנַפְשָׁא בְּאַרַח מֵישָׁר. (נ"א ומלה דא הוא כמה דאתמר. ואמר רבי אבא משמיה דרבי ייסא) כְּמָה דְּאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מִשְׁמֵיהּ דְּרַב ייבא סָבָא בְּנִין אָחֳרָנִין בְּאִתְדַּבְקוּתָא דְּוַודַּאי וְהַהוּא דְּרָכִיב בֵּיהּ דְּאִיהוּ סמאל הֲווּ. וּבְגִינֵי כָךְ לָא הֲווּ בְּדִיוּקְנָא דְּאָדָם. וְאִי תֵּימָא הָא אֲמַרְתְּ דְּהָבֶל מִסְּטָרָא אָחֳרָא הֲוָה. הָכִי הוּא. אֲבָל תַּרְוַוייהוּ לָא הֲווּ בְּדִיוּקְנָא דִּלְתַתָּא.." (זוהר כרך א בראשית פרשת בראשית דף נה עמוד א).

רב ייבא סבא היה אמורא בדור השלישי והרביעי לאמוראי בבל וחי עשרות שנים אחר מותו של רבי שמעון בר-יוחאי ולכן לא ייתכן שרשב"י אמר מאמר בשמו. לגבי תקופתו של

רב ייבא סבא אנו למדים ממספר מקורות בתלמוד. בדוגמה הבאה מסופר שרב ייבא סבא חי בימיהם של רב ברונא ורב חננאל ואף שימש אותם, כלומר היה צעיר מהם והשתייך לדור החכמים שאחריהם: "דרב ברונא ורב חננאל תלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא, קאי עלייהו רב ייבא סבא. אמרו ליה: הב לן וניבריך.." (תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קנ עמוד א).

כמו-כן למדים ממאמר זה, כי רב ברונא ורב חננאל היו תלמידיו של האמורא רב. וידוע, כי האמורא רב היה תלמידו של רבי יהודה הנשיא שהיה תלמידו של רבי שמעון בר יוחאי ולכן לא ייתכן שרבי שמעון בר יוחאי יצטט מאמר בשם מישהו שחי בתקופת תלמידי תלמידיו של תלמידי תלמידיו של רבי שמעון בר יוחאי. גם במקרה זה הטעות חוזרת בספר הזוהר במקומות נוספים.

שיבושי זמן – דוגמה ה':

שיבוש דומה אנו מוצאים גם ביחס לרב המנונא סבא. בספר הזוהר מסופר כאילו רבי שמעון בר יוחאי מצטט מספרו של רב המנונא סבא: "שָׁתַק רַבִּי שִׁמְעוֹן שָׁעָה. אָמַר, בְּכָל מָקוֹם צָרִיךְ שְׁתִיקָה, חוּץ מִשְּׁתִיקָה שֶׁל הַתּוֹרָה. גְּנִיזָה אַחַת יֵשׁ לִי גְּנוּזָה, וְאֵינִי רוֹצֶה שֶׁתֹּאבַד מִכֶּם, וְהִיא דְּבָר עֶלְיוֹן, וּמָצָאתִי אוֹתוֹ בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סָבָא.." (זוהר כרך א בראשית פרשת ויחי דף רמה עמוד א).

אלא, שרב המנונא סבא חי כמה דורות אחר רבי שמעון בר יוחאי וניתן ללמוד זאת בכמה מקומות בתלמוד. הנה דוגמא: "..א"ר זירא אמר רבה בר שילא אמר רב המנונא סבא א"ר אדא בר אהבה אמר רב: הלכה כר' אלעזר" (תלמוד בבלי מסכת כתובות דף מ עמוד א). ממאמר זה ניתן להסיק כי רב המנונא סבא, היה תלמידו של רב אדא בר אהבה שהיה תלמידו של רב. ומכיוון שרב היה תלמידו של רבי יהודה הנשיא ורבי יהודה הנשיא היה תלמידו של רבי שמעון בר יוחאי הרי שלא ייתכן שרבי שמעון בר יוחאי יביא מאמר מספר שכתב מי שהיה תלמיד תלמידו של תלמיד תלמידו. ולכן הסיפור הזה בספר הזוהר הוא שקר.

וזו אינה טעות אחת באשר לרב המנונא סבא. ציטוטים מרב המנונא סבא מופיעים בספר הזוהר כמה פעמים ומעידים, שוב, כי כותב הזוהר הבדאי הרמאי האלילי, השאיר הרבה ראיות המוכיחות שמדובר בספר מומצא וחולני. הנה דוגמא נוספת: "אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, רָאִיתִי שֶׁלִּפְעָמִים הַמַּטָּה הַזֶּה נִקְרָא מַטֵּה הָ אֱלֹהִים, וְלִפְעָמִים נִקְרָא מַטֵּה מֹשֶׁה. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן [שנים היו, וכך בארנו] בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סָבָא, יָפֶה אָמַר, שֶׁכֻּלָּם אֶחָד, בֵּין שֶׁתֹּאמַר שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, בֵּין שֶׁתֹּאמַר שֶׁל מֹשֶׁה. וְהַמַּטֶּה הַזֶּה, לְעוֹרֵר צַד הַגְּבוּרָה. וְעַל זֶה וְנָטָה אֶת יָדְךָ, יַד שְׂמֹאל, שֶׁהִיא מִצַּד הַגְּבוּרָה" (זוהר כרך ב שמות פרשת בשלח דף מח עמוד א).

שיבושי זמן – דוגמה ו':

בספר הזוהר אנו מוצאים את המאמר הבא: "רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (משלי ל) תַּחַת שָׁלוֹשׁ רָגְזָה

אָרֶץ וְגוֹ', תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ. שִׁשָּׁנִינוּ, אֵין לְךָ אֻמָּה שְׁפָלָה וְנִקְלֵית וּבְזוּיָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא כְּמוֹ הַמִּצְרִים, וְנָתַן לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שִׁלְיטָה מְשׁוּם יִשְׂרָאֵל. וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבִרְתָּהּ – זוֹ הָגָר שֶׁהוֹלִידָה אֶת יִשְׁמָעֵאל, שֶׁעָשָׂה כַּמָּה רָעוֹת לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׁלַט בָּהֶם, וְעִנָּה אוֹתָם בְּכָל מִינֵי עִנּוּיִים, וְגָזַר עֲלֵיהֶם כַּמָּה שְׁמָדוֹת, וְעַד הַיּוֹם הֵם שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם, וְאֵינָם מַנִּיחִים לָהֶם לַעֲמֹד בְּדָתָם. וְאֵין לְךָ גָּלוּת קָשָׁה לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ גָּלוּת יִשְׁמָעֵאל." (זוהר כרך ב שמות פרשת שמות דף יז עמוד א).

כלומר, ספר הזוהר מעיד שהישמעאלים עשו רעות לישראל ושלטו בהם ועינו אותם וגזרו עליהם שמדות, ועד היום, שבו נכתב המאמר בזוהר, הישמעאלים שולטים על ישראל ואין גלות קשה כמו גלות ישמעאל.

כמובן שהמאמר הזה שקרי ומזויף, מכיוון שבתקופת התנאים, אליה מייחסים את זמן כתיבת ספר הזוהר, הישמעאלים כלל לא היו מאוחדים כאומה ובטח לא שלטו על ישראל. תקומתם של הישמעאלים החלה במאה השביעית למניינם על-ידי מוחמד, בערך חמש מאות שנה אחר תקופתו של רבי שמעון בר יוחאי. לכן, כשהבדאי כותב ספר הזוהר מדבר על הסבל שגרמו הישמעאלים לישראל הוא מתייחס לסיפורים שהוא מכיר מגלויות היהודים בספרד וצפון אפריקה אשר סבלו מרדיפות האיסלאם בתקופות מאוחרות מאוד ובטח לא מתקופת המשנה והתלמוד.

"גלות ישמעאל" הזאת, אשר אינה מוזכרת בחז"ל, מופיעה בספר הזוהר עוד מספר פעמים. הנה דוגמא נוספת: "בְּעַרְבִית הוּא בְּרָכַת הַשְׁכִּיבֵנוּ, שֶׁשּׁוֹכֶבֶת בֵּין זְרוֹעֵי הַמֶּלֶךְ בַּגָּלוּת. כַּאֲשֶׁר יָבֹא הַבֹּקֶר, פֶּסַח אָחוּז בּוֹ בִּימִין. אֲבָל בִּזְרוֹעַ שְׂמֹאל שֶׁל יִצְחָק – חֹדֶשׁ תִּשְׁרֵי. (בראשית כד, טו) וַיְהִי הוּא טָרֶם כִּלָּה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת, מִן הַגָּלוּת. וּמְשׁוּם שֶׁלֹּא יוֹצֵאת מִצַּד הַדִּין, יַעֲקֹב שֹׂכֵל אֶת יָדָיו, וְשָׂם שׂוֹר בִּימִין, אַרְיֵה בִּשְׂמֹאל. וּמְשׁוּם זֶה (תהילים קי, א) נְאֻם ה' לַאדוֹנִי שֵׁב לִימִינִי – זֶה צַדִּיק, בְּנֶגְדּוֹ מָשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְאָמַר לוֹ שֵׁב לִימִינִי, זְרוֹעַ שֶׁל אַבְרָהָם, בַּגָּלוּת שֶׁל יִשְׁמָעֵאל, עַד אָשִׁית אוֹיְבֶיךָ הֲדוֹם לְרַגְלֶיךָ" (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג (במדבר) פרשת פנחס דף רמב עמוד ב).

ועוד אחת: "וּמְשׁוּם שֶׁהִיא מִצַּד הַיָּמִין – אֶבֶן. וּמִצַּד הַשְּׂמֹאל – גַּחֶלֶת. בָּהּ לוֹקֵחַ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נְקָמָה מִיִּשְׁמָעֵאל וֶאֱדוֹם, שֶׁהֵם אִשִּׁים נָכְרִיִּים וּמַיִם הַזִּידוֹנִים. וְהַמְמֻנִּים שֶׁלָּהֶם – סָמָאֵל וְנָחָשׁ. סָמָאֵל אֵשׁ הַגֵּיהִנֹּם, מְמֻנֶּה עַל הָאֻמָּה שֶׁל עֵשָׂו. נָחָשׁ מְמֻנֶּה עַל הָאֻמָּה שֶׁל יִשְׁמָעֵאל, וְהוּא רַהַב הַמְמֻנֶּה עַל הַמַּיִם. בִּימִין אַבְרָהָם, שֶׁדַּרְגָּתוֹ חֶסֶד, נוֹטֵל נְקָמָה מִיִּשְׁמָעֵאל וּמֵהַמְמֻנֶּה שֶׁלּוֹ. וּבִשְׂמֹאל יִצְחָק, שֶׁדַּרְגָּתוֹ פַּחַד, נוֹטֵל נְקָמָה מֵעֵשָׂו וּמֵהַמְמֻנֶּה שֶׁלּוֹ. בִּשְׁנֵי מְשִׁיחִים, שֶׁהֵם אֶחָד מִיָּמִין – מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, וְאֶחָד מִשְּׂמֹאל – מָשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וּבְדַרְגָּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהִיא כְּנֶגְדּוֹ, בְּסוֹד שֶׁל (בראשית מח, יד) שִׂכֵּל אֶת יָדָיו {{כי מנשה הבכור}}. אַרְיֵה לִשְׂמֹאל. שׁוֹר לְיָמִין, שֶׁל יִשְׁמָעֵאל. בְּגִלּוּל שֶׁיְּהוּדָה גָּלָה בְּעֵשָׂו, נִמְצָא יְמִין הַקְּדֻשָּׁה עִם הַשְּׂמֹאל שֶׁל עֵשָׂו. וּשְׂמֹאל הַקְּדֻשָּׁה עִם יְמִין טֻמְאָה שֶׁל יִשְׁמָעֵאל, {{שם מט}} עַד כִּי יָבֹא שִׁילֹה, רוֹעֶה נֶאֱמָן, בְּדַרְגָּה שֶׁל תִּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, נוֹטֵל נְקָמָה מֵעֵרֶב רַב. בְּשָׁלֹשׁ דְּרָגוֹת אֵלּוּ יִפָּקֵד {{יצאו}} כֹּהֲנִים לְוִיִּם וְיִשְׂרְאֵלִים מִן הַגָּלוּת, וּבָהֶן יִקַּח נְקָמָה מֵעֵשָׂו וְיִשְׁמָעֵאל וְעֵרֶב רַב. כְּדֻגְמָא שֶׁל עֵרֶב רַב

מְעֹרָבִים בְּעֵשָׂו וְיִשְׁמָעֵאל, כָּךְ יַעֲקֹב מְעֹרָב בְּאַבְרָהָם וְיִצְחָק, עֵרוּב שֶׁל שְׁנֵיהֶם. וְכָךְ מִתְעָרֵב שִׁילֹה עִם מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וּמָשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וּתְהֵא שַׁלְשֶׁלֶת שֶׁל שְׁנֵיהֶם כְּאוֹתוֹ זְמַן שָׁרָאָה בִּלְעָם בִּנְבוּאָתוֹ, שֶׁכָּךְ מִתְקַשְּׁרִים שְׁנֵי מְשִׁיחִים בָּרוּעֶה הַנֶּאֱמָן בִּשְׁלֹשָׁה אָבוֹת בַּגָּלוּת הָאַחֲרוֹנָה.." (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג במדבר פרשת פנחס דף רמו עמוד ב). מכאן ניתן להסיק בפשטות, שספר האופל הוא ספר מזוייף ארור ומשומד.

שיבושי זמן – דוגמה ז':

ולא רק עם הישמעאלים התבלבלו כותבי ומעתיקי הזוהר. הנה כאן מאמר נוסף הלקוח מספר הזוהר: "וְעַל זֶה יֵשׁ שֵׁדִים יְהוּדִים וְיִשְׁמָעֵאלִים וְנוֹצְרִים, וְהַגְּדוֹלָה לִבְנֵי עֵשָׂו וְיִשְׁמָעֵאלִים. וּמַאֵיזֶה מָקוֹם הִיא? מִן הַגּוּפוֹת שֶׁלָּהֶם, שֶׁהֵם אַחִים עִמָּנוּ מִן הַגּוּף, וְלֹא מִנְּשָׁמָה, וְלֹא מִן רוּחַ, וְלֹא מִנֶּפֶשׁ, וְלֹא מִנְּשָׁמָה לִנְשָׁמָה" (זוהר חדש. רות דף לב עמוד א).

שדים נוצרים?! נוצרים?! והרי בתקופת רבי שמעון בר יוחאי מאמיני ישו היו כת יהודית קטנה והדת הנוצרית עוד לא נולדה. והרי זה ברור שמדובר במאמר מאוחר שנכתב בתקופה שבה האיסלאם והנצרות שלטו בעולם ולא בתקופת חז"ל אשר בזמנם הדתות הללו כלל לא היו קיימות. מאמר זה, בנוסף להיותו שיקרי הנו גם טיפשי ואווילי בהיותו מייחס לשדים השתייכות לדת.

שיבושי זמן – דוגמה ח':

כידוע, נהוג לכנות את חכמי כל תקופה במונח מייצג. לדוגמא, חכמי המשנה נקראים תנאים. חכמים אלו חיו מסוף ימות בית שני ועד ימות רבי יהודה הנשיא אשר על פי המסורת אסף וקיבץ את דבריהם ויצר את המשנה.

לאחר מכן הגיעה תקופת חכמי התלמוד, הנקראים אמוראים. תקופה זו נמשכה החל מתלמידיו של רבי יהודה הנשיא ועד ימות רבינא ורב אשי אשר על פי המסורת חתמו את התלמוד הבבלי. הכינוי "תנאים" לחכמי המשנה ניתן על ידי האמוראים. כלומר, חכמי המשנה לא התייחסו לעצמם כתקופה, אלא בעקבות חתימת המשנה על-ידי רבי יהודה הנשיא כונו החכמים המוזכרים במשנה על-ידי הדורות הבאים "תנאים".

ברור אם כן שבתקופת רבי שמעון בר-יוחאי, המוזכר במשנה ואשר היה אחד מרבותיו של רבי יהודה הנשיא חותם המשנה, הכינוי "תנאים" לא היה קיים כלל וכלל!! ובטח לא הכינוי "אמוראים", אשר חיו עשרות ומאות שנים אחר תקופת רבי שמעון בר יוחאי!

והנה לפנינו ספר הזוהר, אשר במאמריו נמצאים הכינויים: 'תנאים', 'אמוראים', 'תלמוד ירושלמי' ו'תלמוד בבלי', וזו ראיה ברורה, לכך שדברים אלו בוודאי לא נכתבו על-ידי רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו, אלא על-ידי נוכלים ורמאים בדורות מאוחרים, מכשפים ארורים ופגאנים.

והנה כאן מאמר מספר הזוהר המזכיר את התנאים והאמוראים: "וְתַנָּאִים וְאָמוֹרָאִים, נֶפֶשׁ יְתֵרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד – אַחַת הִיא, אֲבָל לְכָל אָדָם הוּא כְּפִי מַעֲשָׂיו. וְלָמַדְנוּ מִקַּל וָחֹמֶר שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד, בְּכָל זְמַן שֶׁחוֹזְרִים כֻּלָּם – מִתְקַבְּלִים. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (דברים ה, ז) כֹּה' אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קָרְאֵנוּ אֵלָיו. שֶׁשָּׁם ה' מָכְתָּר עֲלֵיהֶם בִּכְתָרוֹ, שֶׁהוּא כֶּתֶר עֶלְיוֹן. וְזוֹהִי נְשָׁמָה יְתֵרָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים. וּמְשׁוּם זֶה תִּקְנוּ בְּכָל יוֹם לַחְתֹּם בְּשֵׁם ה' שֶׁהוּא חוֹתָם שֶׁל כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁל הַתְּפִלּוֹת, וְלֹא אוֹמְרִים מוּסָף בְּלִי כֶּתֶר. וּבְשַׁבָּת תִּקְנוּ לוֹמַר בְּמוּסָף, כֶּתֶר יִתְּנוּ לְךָ ה' אֱלֹהֵינוּ.." (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג פרשת פנחס דף רמב עמוד ב).

גם כאן, לא מדובר במעידה מקומית יחידה, אלא שטות החוזרת על עצמה.

בדוגמה הבאה, הבדאי כותב הזוהר ייחס את השימוש במונחים "תנאים ואמוראים" למשה רבנו בתקופת רבי שמעון בר יוחאי עצמו: "פָּתַח וְאָמַר, תַּנָּאִים וְאָמוֹרָאִים, שֶׁכַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹרֵא לְכֻלָּם, לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בְּכָלַל עִמָּהֶם בְּכָל זְמַן, אֲמֹר לָהֶם, אֲנִי מְשַׁבֵּחַ לָכֶם כְּפִי נְדִיבוּת שִׂלְּכֶם, שֶׁאַתֶּם בְּנֵי נְדִיבִים אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב. אֵין מִי שֶׁיָּכוֹל לְשַׁבֵּחַ לָכֶם אֶלָּא אֲדוֹן הָעוֹלָם, שֶׁאֲפִלּוּ הַתּוֹרָה כֻּלָּהּ עַד אֵין סוֹף בָּכֶם הִיא תְּלוּיָה, כְּמוֹ מַה שֶּׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה, (איוב יא, ט) אָרְכָּהּ מֵאֶרֶץ מִדָּהּ וּרְחָבָהּ מִנִּי יָם. כָּךְ הַשֶּׁבַח שִׂלְּכֶם. אֲבָל יִתְקַיְּמִים בָּכֶם מַה שֶּׁהִתְקַיֵּם בִּי, שֶׁשִּׁמַּחְתִּי בִּכְבוֹדוֹ שֶׁל אַהֲרֹן אָחִי, כְּמוֹ שֶׁבֵּאֲרוּהוּ, הַלֵּב שֶׁשָּׂמַח בִּגְדֻלַּת אָחִיו, יִלְבַּשׁ אוּרִים וְתֻמִּים.." (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג פרשת פנחס דף רמג עמוד א).

במאמר הבא מוזכרת גם המשנה (מתניתין) אשר לא הייתה קיימת בימות רבי שמעון בר-יוחאי: "אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, זֶה הוֹד שֶׁלְּךָ, רוֹעֶה נֶאֱמָן, שֶׁבּוֹ אַתָּה חָרֵב מִנְּבוּאָתְךָ מִשְּׂמֹאל, וּמְשׁוּם שֶׁאַתָּה (ישעיה סג, יב) מוֹלִיךְ לִימִין מֹשֶׁה, שֶׁהוּא נֵצַח, רֹאשׁ שֶׁל הַשְׁחָה, וְנֶאֱמַר (משלי ה, יט) אַיֶּלֶת אֲהָבִים, לָכֵן פָּתַח דָּוִד וְאָמַר לַמְנַצֵּחַ עַל אַיֶּלֶת הַשַּׁחַר, שֶׁבּוֹ יָבֹא בַּעַל נוֹצַחַ הַקְּרָב. וּמְשׁוּם שֶׁנֵּצַח וְהוֹד הֵם שְׁנֵי מִינֵי שַׁחַר, בֵּאֲרוּ בַּמִּשְׁנָה (מתניתין) מֵאֵימָתַי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחֲרִין, וְלֹא אָמַר בַּשַּׁחַר, אֶלָּא בְּשַׁחֲרִין – לְשׁוֹן רַבִּים, שְׁנַיִם.." (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג פרשת פנחס דף רמג עמוד א)

גם התלמוד הבבלי והתלמוד הירושלמי, אשר נכתבו מאות שנים אחר רבי שמעון בר יוחאי מוזכרים בספר הזוהר: "על התעודה זו תלמוד ירושלמי דכתיב צור תעודה חתום תורה בלימודי. בא"י שם נקראו למודי ה' ושם היו ולא בח"ל. וכתיב לתורה ולתעודה. ועל התמורה. זו תלמוד בבלי שפלפלו בלשון יהדת והכל היה לפני הקדוש ברוך הוא קודם שברא העולם" (זוהר חדש כרך ב מגילות מגילת רות דף מט עמוד ב)

שיבושי זמן – דוגמה ט':

ספר הזוהר הארור מפי הגבורה, משתמש כראיה למאמריו, בתרגומו לארמית של "התנא יהונתן בן עוזיאל" על התורה ועל הכתובים. בהמשך נביא את הדוגמאות. אלא, שלפי חז"ל תרגום יהונתן בן עוזיאל הוא על ספרי הנביאים בלבד. לא על התורה ולא על הכתובים. הנה

כאן דבריהם במסכת מגילה: "ואמר רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא: תרגום של תורה – אונקלוס הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי יהושע. תרגום של נביאים – יונתן בן עוזיאל אמרו מפי חגי זכריה ומלאכי, ונזדעזעה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה. יצתה בת קול ואמרה: מי הוא זה שגילה סתריי לבני אדם? עמד יונתן בן עוזיאל על רגליו ואמר: אני הוא שגליתי סתריך לבני אדם; גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא, אלא לכבודך עשיתי שלא ירבו מחלוקת בישראל. ועוד ביקש לגלות תרגום של כתובים, יצתה בת קול ואמרה לו: דייך! מאי טעמא – משום דאית ביה קץ משיח" (תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ג עמוד א). כלומר, אונקלוס הגר תרגם את התורה לארמית. יהונתן בן עוזיאל תרגם את הנביאים לארמית ונאסר עליו לתרגם לארמית את הכתובים.

והנה מצאנו, כי ספר הזוהר מצטט, על-פי דבריו, מתרגום יונתן בן עוזיאל על הכתובים. תרגום שעל פי עדות חז"ל כלל לא קיים: "מִצְוָה אַחַת עֲשְׂרֵה הִיא נִקְרֵאת תְּפִלָּה שֶׁל שַׁחֲרִית, מִנְחָה וְעַרְבִית, מְצַד שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת, וְהִיא תְּפִלַּת כָּ"ל פָּ"ח. אֵין כֹּל אֶלָּא צַדִּיק, שֶׁכָּתוּב (דברי הימים א כט) כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, וְתַרְגֵּם יוֹנָתָן בֶּן עֻזִּיאֵל, שֶׁאוֹחֵז בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. פָּ"ה בְּחָשְׁבּוֹן מִילָּה. וּמַה בְּרִית בָּהּ מִתְיַחֲדִים זָכָר וּנְקֵבָה שֶׁלְּמַטָּה – אַף בַּיְסוֹד מִתְיַחֵד חָתָן וְכַלָּה שֶׁלְּמַעְלָה, הוּא חַי הָעוֹלָמִים כּוֹלֵל חַ"י בְּרָכוֹת, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (משלי י) בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צַדִּיק" (ספר הזוהר פנחס רנ"ז עמוד א).

כמו-כן מצאנו בדברי ספר הזוהר ציטוט, על-פי דבריו, מתרגום יונתן בן עוזיאל על התורה. גם הוא ספר שלא קיים: "וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וְגוֹ', פָּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר: מַה זֶּה מִקֵּץ יָמִים? אֶלָּא מַאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁעָתִיד לוֹמַר בּוֹ קֵץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי, קֵץ שָׂם לַחֹשֶׁךְ, וְתַרְגֵּם יוֹנָתָן בֶּן עֻזִּיאֵל, קֵץ כָּל בָּשָׂר – הַמְחַבֵּל שֶׁל כָּל בָּשָׂר, מַלְאֲכֵי חַבָּלָה. רָאָה שֶׁעֲתִידִים לָצֵאת מִמֶּנּוּ מְחַבְּלִים גְּרָמִים, שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם כִּי בְרֶם יהו"ה צְבָאוֹ"ת בֵּית יִשְׂרָאֵל, בִּגְלַל כְּךָ וְאֵל קַיִן וְאֶל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה, וְרָאָה שֶׁעֲתִידִים לָצֵאת מֵהֶבֶל כַּמָּה צַדִּיקִים, בִּגְלַל זֶה וַיִּשַׁע יהו"ה אֶל הֶבֶל וְאֶל מִנְחָתוֹ" (זוהר. תיקון ששים ותשע. דף קי"ג עמוד ב).

הבדאי הנוכל המכשף הארור פשוט טעה. לא מדובר בתרגום יונתן בן עוזיאל אלא ככל הנראה בתרגום מאוחר יותר המכונה "תרגום ירושלמי" הנכתב בראשי תיבות ת"י כמות תרגום יונתן (ת"י), ואשר כלל לא היה מצוי בידי רבי שמעון וחכמים בני דורו.

שיבושי זמן – דוגמה י':

בספר הזוהר מובא המאמר הבא: "וּבַת מֶלֶךְ אֲסוּרָה בְּסַרְכּוֹת, בְּבֵית הַסֹּהַר, בְּגָלוּתָהּ. וְהִיא קֵן שֶׁל סָמָאֵל בֵּין הַכּוֹכָבִים. וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִשְׁבַּע, (עובדיה א) אִם תַּגְבִּיהַּ כַּנֶּשֶׁר וְאִם בֵּין כּוֹכָבִים שִׂים קִנֶּךָ מִשָּׁם אוֹרִידְךָ נְאֻם ה'. וּשְׁכֵנָה נִגַּהּ, וְנִגַּהּ לָאֵשׁ (יחזקאל א), וּמִכָּאן קָרְאוּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת אֵשׁ נִגַּהּ.." (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג פרשת כי תצא דף רפב עמוד א). כלומר כותב ספר הזוהר מסביר במאמר מדוע נקרא בית כנסת "אש נוגה". אלא שהכינוי "אש נוגה" לבית כנסת, לא מופיע כלל בשום מקור בחז"ל. אין מילה כזאת. המילה "אס-נוגה" מוכרת מ-"הלדינו"

שמקורה ספרדית קדומה, שם משמעותה אכן בית כנסת. כלומר כותב הזוהר התבלבל בתקופה והשתמש במילה שמקורה בספרדית. שפה שכלל לא הייתה קיימת בתקופת חז"ל וסבר כי מקור המילה קדום.

שיבושי זמן – דוגמה יא':

בספר הזוהר מובא המאמר הבא: "אר"ש אמר רבי יוסי אמר רב כל צבאותיו של אותו עבד נוטלים אור ונהנין מזיו הנשמה דתאנא אור הנשמה לעולם הבא גדול מאור הכסא והא מהכסא נטלה הנשמה אלא זה לפי הראוי לו וזה לפי הראוי לו" (זוהר – מדרש הנעלם כרך א פרשת חיי שרה דף קכו עמוד ב). רבי יוסי המוזכר במאמר היה תנא בדורו של רבי שמעון בר-יוחאי. לפי המדרש רבי יוסי ציטט מאמר בשם האמורא רב. האמורא רב היה תלמידו של רבי יהודה הנשיא ורבי יהודה הנשיא היה תלמידו של רבי יוסי. לכן, לא ייתכן שרבי יוסי יצטט דברים בשם תלמיד תלמידו וודאי שלא לאור המציאות בה, כנראה רבי יוסי נפטר עוד לפני שהאמורא רב נולד.

שיבושי זמן – דוגמה יב':

בספר הזוהר מובא המאמר הבא: "ר' אלעזר הוה יתיב קמיה דר"ש אבוי והוי עמיה ר' יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה, א"ר אלעזר לרבי שמעון אבוי האי דכתיב לך לך מארצך וממולדתך." (זוהר כרך א פרשת לך לך דף עח עמוד ב). לפי מאמר זה רבי אלעזר היה יושב לפני רבי שמעון בר-יוחאי אביו והיו עמו רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. כמובן שזה לא ייתכן. תחת השם רבי חזקיה ידועים שני חכמים אמוראים: רבי חזקיה בנו של רבי חייא ורבי חזקיה תלמידו של רבי ירמיה. שניהם נולדו עשרות שנים אחר מות רבי שמעון בר-יוחאי. השיבושים אודות רבי חזקיה מופיעים בעוד הרבה מקומות בספר הזוהר כמו הסיפור הבא: "ר' יהודה ורבי חזקיה הוו אזלי מקפוטקיא ללוד והוה רבי יהודה רכיב ורבי חזקיה על רגלוי." (זוהר כרך א (בראשית) פרשת ויצא דף קס עמוד א). על-פי סיפור זה רבי יהודה ורבי חזקיה היו הולכים יחד בדרך. כמובן שזה שקר משום שמדובר בשני חכמים מתקופות שונות. רבי יהודה הוא בן תקופתו של רבי שמעון בר-יוחאי ורבי חזקיה, כאמור, לא חי בימיו. מאמרים רבים בשמו של רבי חזקיה וסיפורים של מפגש שלו עם חכמים שאינם בני דורות מעידים כי הבדאי כותב ספר הזוהר התבלבל וחשב את רבי חזקיה כתנא.

"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד – מהיכן נולד דבר זה"?

הנה ראיתי לנכון לחקור ולהבין, מדוע אנו אומרים לאחר קריאת פסוק, "שמע ישראל", את המשפט הבא: "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד". ובנוסף לזה יש להבין, מדוע אנו אומרים אותו דווקא בלחש? ועוד יש לשאול, מפני מה ביום כיפור, המון בני אדם אומרים ענין זה בקול רם, כלומר שאומרים, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד" בקול רם דווקא, בשונה משאר ימות השנה? ועוד נקודה שיש לעמוד עליה, האם צריך לומר ענין זה בלחש, דווקא לאחר פסוק שמע ישראל, או שבכל מצב שאומרו, חייב לומר אותו בלחש?

והנה הודיעונו חז"ל במשנה (מסכת פסחים פרק ד משנה ח): "ששה דברים עשו אנשי יריחו, על שלושה מיחו בידם [חכמים], ועל שלושה [=אע"פ שלא עשו כדין], לא מיחו בידם. ואלו הן שלא מיחו בידם, [שהיו] מרכיבין דקלים כל היום, ו[היו] כורכין את שמע, ו[היו] קוצרין וגודשין לפני העומר, ולא מיחו בידם. ואלו שמיחו בידם, מתירין גמזיות של הקודש, ואוכלין מתחת הנשרים בשבת, ונותנים פאה לירק, ומיחו בידם חכמים". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור בפירוש המשנה (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת פסחים פרק ד משנה ט): "[דע לך, כי כל] אלו הששה דברים, כולם היו שלא ברצון חכמים, אלא שעל שלושה מהם והם הראשונים לא מיחו בידם חכמים, ושלשה המנוים באחרונה מיחו בידם. הראשונות, שהיו מרכיבין דקלים כל יום ארבעה עשר, והוא שמרכיבין הזכר על התמרות. וזה מפורסם אצל עובדי האדמה, וזהו ענין אמרו מרכיבין דקלים. ו[מה שהיו] "כורכין את שמע", [הכוונה בזה], שלא היו אומרים [בלל], "ברוך שם, כבוד מלכותו, [לעולם ועד]", בעת קרית שמע". ע"כ.

והנה על המשנה הזו ביארו רבותינו בתלמוד (ירושלמי מסכת פסחים פרק ד הלכה ט): "כיצד היו כורכין את שמע? אמר רב אחא, אמר רבי זעירה, א"ה, לא שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אלא שלא היו מפסיקין בין תיבה לתיבה, דברי רבי מאיר. [=כלומר, רבי מאיר סובר, שהיו אומרים שמע ישראל וכו' באופן רצוף ללא הפסק, ואסור לעשות כן, שהרי משמע כי ישראל הוא ה' יתברך חלילה]. רבי יודה אומר [בוודאי כי] מפסיקין היו, [=שכן אם לא היו מפסיקין בפסוק ראשון היו חייבים למחות בידם, כי מדובר באמירה שיש בה מינות בשוגג!], אלא, שלא היו אומרים, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ר' יוסה אמר, ר' זעירה [אמר בשם] ר' [=רבי], לא שמע ישראל ה' וגו' אלא שלא היו מפסיקין בין אחד לברוך. [=כלומר, שהיו אומרים את שניהם בוודאי כי מסורת היה לומר ענין זה של, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", אלא שהיו אומרים שמע ישראל וענין זה ברצף גמור]. דברי רבי מאיר. רבי יודה אומר, מפסיקין היו, אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ע"כ.

ובתלמוד בבלי (מסכת פסחים דף נו עמוד א): מבואר "וכורכין את שמע. היכי עבדי? [=כיצד עשו? כלומר מה זה שאמרו במשנה, "וכורכין את שמע"?], אמר רב יהודה: אומרים, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, ולא היו מפסיקין. [כלומר, שהיו אומרים אותו ללא שהיו מפסיקין בין צמד המילים, "שמע ישראל", לבין צמד המילים הבאות, "יי אלהינו יי אחד". ואז היה נשמע כאילו אומרים, "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד", כלומר שהיה נשמע שאומרים "שמע יעקב" שהוא נקרא "ישראל", וכאילו היה אומרים שיעקב הוא יי אלהינו חלילה וחס. ולא ניתן לומר

שכוונת רבי יהודה ש-"אין כורכין", הכוונה שאין מפסיקין לומר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"], **רבא אמר: מפסיקין היו** [=רבא חולק על רב יהודה וטוען, בוודאי שהיו מפסיקין ואומרים כך, "שמע ישראל, – יי אלהינו, – יי אחד". שכן המחבר "שמע ישראל עם "יי אלהינו", הרי הוא מין בשוגג! ומסביר רבא ואומר, שמה שאמרו, "כורכין את שמע"], **אלא שהיו אומרים** [ברצף את הפסוק "וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ] **היום על לבבך"** [ולא היו אומרים "היום", ומפסיקין מעט, ולאחר מכן אומרים, "על לבבך", שכן מדבריהם], **דמשמע: "היום על לבבך"**, [דווקא היום צריכים שיהיו, ומחר משמע, יהיה ביטול לאותה תורה חלילה, שכן "רק היום" צריך לשמור, לפי זה הכורך את שמע ולא עושה הפסק בין מילת, "היום" לצמד המילים, "על לבבך". וכמו שמבאר רבא] **ולא, "מחר על לבבך".** [ממשיך התלמוד מלמד ואומר], **תנו רבנן: כיצד היו כורכין את שמע? אומרים, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד", ולא היו מפסיקין. דברי רבי מאיר.** [כמו רב יהודה שנזכר למעלה]. **רבי יהודה אומר: מפסיקין היו** [בוודאי בפסוק עצמו של שמע ישראל, שכן מי שאינו מפסיק בפסוק זה הרי הוא מין בשוגג! וחובה למחות בו], **אלא שלא היו אומרים** [בין פסוק שמע לבין פסוק ואהבת וכו'], **"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".**

ואנן [ואנחנו], **מאי טעמא אמרינן ליה?** [=כלומר, מה אנו שונים מהם שאנו אומרים ברוך שם וכו'], **כדדריש רבי שמעון בן לקיש, דאמר רבי שמעון בן לקיש: "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם". ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין, ונסתלקה ממנו שכינה. אמר: שמא חס ושלום יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל, ואבי יצחק שיצא ממנו עשו. אמרו לו בניו: "שמע ישראל** [=שמע יעקב אבינו ותדע, אנו מודים שהבורא יתברך הוא], **ה' אלהינו,** [ולא רק זה, אלא הוא יתברך] **ה' אחד".** [ואינו מתחלק]**! אמרו** [בניו של יעקב לאבין], **"כשם שאין בלבך אלא אחד, כך אין בלבנו אלא אחד". באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד".**

אמרי רבנן: היכי נעביד? נאמרוהו [=אם נאמר אותו, הרי הדבר לכאורה אסור, וכל שכן אם נאמר אותו בקול!, מכיון ש]**לא אמרו משה רבינו** [וכיצד נוסיף על מה שלא אמרו משה רבינו]? [ואם] **לא נאמרוהו,** [הרי] **אמרו יעקב!** [ולכן] **התקינו שיהו אומרים אותו בחשאי** [ולא בגלוי חלילה, שלא יראה כמוסיף על התורה]. **אמר רבי יצחק, אמרי דבי רבי אמי: משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה, אם תאמר – יש לה גנאי, לא תאמר – יש לה צער. התחילו עבדיה להביא בחשאי. אמר רבי אבהו: התקינו שיהו אומרים אותו בקול רם מפני תרעומת המינין. ובנהרדעא דליכא "מינין" – עד השתא אמרי לה בחשאי". ע"כ.**

והנה מבואר בפשטות מדברי זה התלמוד, כי חובה לומר, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד" בלחש! כלומר בקול נמוך מאוד באופן כזה שלא ישמע ממנו לאחרים. והיכן שיש חשש שנמצאים מינים בלבה, ויבואו לחשוד את האדם הממלמל מילים לאחר פסוק ראשון זה, ויחשבוהו למין כמוהם, יש לאומרו בקול רם. והחשש שיראה כמוסיף על דברי תורה, הוא פחות חמור מן החשש שיחשב למין. אמנם במקום שאין חשש שיחשדו את האדם במינות בגלל שמחוייב לומר "ברוך שם וכו'" בלחש, אז חובה לומר לעולם את זה הענין בלחש.

וכתב רבינו חננאל, "וכורכין את שמע – קיימא לן כרבי יהודה, דאמר, לא שהיו כורכין שמע ישראל עם ואהבת את ה', אלא לעולם מפסיקין היו בין שמע ישראל ל-ואהבת! אלא שלא היו אומרים בהפסק זה, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ומאי כורכין דקתני? דלא

היו מפסקי בדבר אחר, בין שמע לואהבת את ה': ואנן מאי טעמא? אמרי' ליה, כי הא דדרש ר"ש בן פזי, "ויקרא יעקב אל בניו", מלמד שבקש לגלות הקץ לבניו נסתלקה שכינה ממנו, אמר דלמא חס ושלום פסול יש במטתי? פתחו כלן ואמרו שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד כיון ששמע להם כך, פתח הוא, ואמר, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. [ולכן] התקינו [חכמים] במקום שאין בו מינין, לאמרו בחשאי. ובמקום שיש בו מינין אומרין אותו בקול [רם] באושא הוו שכיחי". ע"כ.

והנה מתוך דברי התלמוד ומתוך דברי רבינו חננאל, אין שום טעם ואפילו לא חשש מסויים משום גורם, או עויין מזיק של ישות פגאנית ומאגית המקנא לאדם, שבגלל זו הסיבה צריך לומר חלילה, "ברוך שם וכו'" בלחש. אלא הכל ענין שכלי על פי השכל הישר, שלא יראה שחלילה מוסיף האדם על פסוקי התורה, כמו שלימדונו רבותינו עליהם השלום! ואם כן, לעולם ועד אסור יהיה בשום מצב לפי דעת התלמוד, לומר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", בקול רם.

וכה פסקו של רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א הלכה ד): "הקורא קריאת שמע, כשהוא גומר פסוק ראשון, אומר בלחש, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד", וחוזר וקורא כדרכו, ואהבת את יי' אלהיך עד סופה. ולמה קורין כן? מסורת היא בידינו, שבשעה שקיבץ יעקב אבינו את בניו במצרים, בשעת מיתתו ציום וזרזם על יחוד השם, ועל דרך ה' שהלך בה אברהם ויצחק אביו, ושאל אותם ואמר להם, בני שמא יש בכם פסלות, [שמא יש בכם] מי שאינו עומד עמי ביחוד ה'? [ואמר זה] כענין שאמר לנו משה רבינו (דברים פרק כט פסוק יז פרשת נצבים): "פֶּן יֵשׁ בָּכֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה [אוֹ מִשְׁפָּחָה אוֹ שֵׁבֶט אֲשֶׁר לְבָבוֹ פֹּנֶה הַיּוֹם מֵעִם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לָלֶכֶת לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם פֶּן יֵשׁ בָּכֶם שֹׁרֶשׁ פֹּרֶה רֹאשׁ וְלַעֲנָה". ענו כולם [כל בניו של יעקב] ואמרו, "שמע ישראל [=שמע אבא יעקב מה שאנו מדברים], יי' אלהינו, יי' אחד". כלומר, שמע ממנו אבינו ישראל, [אנו מודים ואומרים], יי' אלהינו יי' אחד [=ואנחנו עמך בהאמנה זו שהבורא יתעלה שמו אחד הוא! מיד] פתח הזקן ואמר, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד", לפיכך נהגו כל ישראל לומר שבח, ששבח בו ישראל הזקן אחר פסוק זה". ע"כ.

והנה מבואר מדבריו שמלבד שאבותינו היו דבקים באמונת היחוד, הנה יעקב אבינו, היה ירא שלא יפלו בניו לסכלות אמונות הצאביים שהיו בזמניהם כמו בזמננו, ולכן חששו של יעקב אבינו לפני פטירתו היה על דבר אחד, האם בניו שומרים על יחוד ה'! והם פתחו ואמרו לו, אבא ישראל, "יי אלהינו יי אחד!, כלומר לא רק שהוא יתברך אלהינו ואנו עבדים ומקבלים עלינו כל רצונו! אלא שהוא יתברך אחד! לא מתחלק, לא זקוק, ולא צריך לבריותיו, אלא כולם צריכים אליו.

"כיצד נכשלו "גדולים" בעיוות הלכה על סמך מדרשים"?

והנה על מנת להבין את שאנו רוצים לומר, עלינו להקדים ולומר כמה דברים חשובים לפני בואנו לענין שאנו רוצים להציג. ולפני שנציג הענין, נאמר, כי אחד הדברים החמורים

ביותר שהרסו את השקפת התורה והרהרו יסודותיה, הוא ענין שיבוש הבנת מדרשי חז"ל, שבאו על מנת ללמד ולהפיק דברים מוסריים בלבד.

וכמובן כל זה אני מדבר ביחס למדרשי חז"ל האמיתיים! המובאים בשני התלמודים הירושלמי והבבלי, או במדרשי חז"ל המוסמכים עלינו, ומהם, "בראשית רבה", ומדרש, "ויקרא רבה", אשר נכתבו בזמן מאוחר וקדום, וככל הידוע לנו היו מוסמכים הם בעיני חז"ל. וכמובן גם ממדרשים אלו, אין להסיק הלכות, וחלילה לא לפרש הנמנעות כפשוטן של דברים וכיוצא בהם, אלא חייבים אנו לדעת שדברים אלו הם מליצות שבאו ללמד מוסר, וכל מה שנמנע מן המושכל או מן הטבע, בוודאי לא קרה במציאות, אלא יש לייחסו למליצה מוסרית בלבד. ואם אדם לא מצליח להבין מה באו חז"ל ללמד, על דבר זה וכיוצא אמרו, "למד עצמך לומר איני יודע", מאשר שתאמין דבר כפשוטו, ותחריב את יסודות הדת חלילה וחס.

אולם אלא שלמדו ממדרשים מזוייפים שחוברו לאחר חתימת התלמוד, ואין להם שום ביסוס ושום קשר לתורת אמת נכוחה, בדבר זה יש תוספת תלונה פי כמה וכמה על מי שהרס ושיבש, ולמד הלכות, והוליד הזיות, מ-"דרשות" שבנויות על סיפורי בדים בלבד, ועל פרי דמיונם הבואש של המחברים שחיברוהו!

"דברי המורה נבוכים המלאים ביסודות"

ולכן רבינו מבאר במורה (פתיחה מהדורת הרב קאפח עמוד ו'): "אבל אותם שלא ראו אור [בלומר, שלא ראו אמת התורה] אף פעם, [כמו אלו שפירשו מדרשי חז"ל והפכו הנמנעות למציאות], אלא הם מגששים באפלתם, והם אשר נאמר בהם (תהלים פרק פב פסוק ה): "לֹא יָדְעוּ| וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלֵּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ". ונעלם מהם האמת לגמרי, על אף עוצם בהירותו [=הנראה לכל מבין]. כמו שאמר בהם (איוב פרק לז פסוק כא): "וְעַתָּה| לֹא רָאוּ אוֹר בָּהִיר הוּא בַּשְּׁחָקִים וְרוּחַ עָבְרָה וַתְּטַהֲרֵם". והם המון עמי הארץ, אין מקום להזכירם כאן במאמר זה. ודע כי כאשר ירצה אחד [מרבותינו] השלימים כפי מעלת שלמותו, לומר דבר ממה שהבין מן הסודות הללו, בין [שירצה לומר דבר זה] בפיו, בין [שירצה לבטאות הדבר ולכתוב] בקולמוסו, לא יוכל לבאר [בפיו ובקולמוסו] ואפילו כדי השגתו באור שלם באופן מסודר, כדרך שהוא עושה בשאר המדעים אשר למודן ידוע. אלא יארע לו בלמדו לזולתו, כפי שאירע לו בלמדו לעצמו, כלומר שיהא הדבר [האמת הברורה] מופיע וצץ, ושוב נעלם, כאילו טבע הדבר הזה רבויו ומיעוטו כך הוא.

ולפיכך כאשר רוצה כל חכם אלהי רבאני [מרבותינו השלימים] שהיו משיגי האמת, ללמד דבר מן הסוג הזה [לאחרים], אינו מדבר בו כי אם [דווקא] במשלים וחידות [=מרוחקים מן הדעת], ו[לכן, אותם החכמים השלימים] הרבו המשלים ועשאום שונים במין [בתיאור ענין המשל], ואף [עשאום שונים] בסוג [בסגנון המשל עצמו, שאין משל אחד דומה לחבירו]. וברובם עשו [רבותינו השלימים את משלם], שיהא הענין שהמטרה הבנתו [בלומר, הענין הוא המשל, המטרה היא, הבנת הדברים היטב, והבנה זו תבוא לקוראו] בתחלת המשל, או באמצעיתו, או בסופו [בוונת רבינו לומר, שיתכן שלא כל המשל הוא "נמשל", אלא יתכן שהמשל יהיה ארוך מאוד, אולם הנמשל יובן רק בחלק קטן ממנו, או בתחלתו, או באמצעיתו, או בסופו, וכל זה דווקא]

אם לא ימצא משל התואם את הענין המכוון מתחלתו ועד סופו. ו[הם רבותינו השלימים] הניחו את הענין שרצו ללמדו למי שמוכשר לדעת אותו, ואע"פ שהוא ענין אחד מסויים מפוזר במשלים רבים מרוחקים. [בלומר, פעמים רבותינו השלימים, לא ביארו את הנמשל מדבריהם במשל אחד שכתבו, אלא עליך לחבר הדברים במקומות מפוזרים ולעשות היקשים על מנת להבין דבריהם היטב, והכל הוא על פי עומק שכלם]. ע"כ.

והרי לך קורא נעים, שכל הסובר שדברי חז"ל שדברו במשליהם שרחוקים מדרך הטבע וההגיון הבריא, הם פשטים כמו שהם, ללא עמקות ונמשל, הרי הוא החשיך את כוונתם השלימה ואת עומק חכמתם הגדולה. וגרם הרס רב מאוד, אשר לא נראה בעין רגילה, אלא למי שמתבונן היטב. ולא רק שהוא הרס את הבאים אחריו, אלא עשה את חז"ל המחוכמים לטפשים.

"דברי רבינו הטהור בפרק חלק"

כמו שכתב רבינו הטהור שכבר הבין בקטנותו, כיצד לעו ותעו בני אדם בהבנת דברי חז"ל, עד שהקדיש לכך במספר מקומות התייחסות נצרכת, והציל בכך את היהדות כולה! כמו שכתב בלשונו (פירוש המשנה – סנהדרין, הקדמה לפרק חלק): "וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב [מבני אדם ומאותם שנחשבים "חכמים"] אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם [המשובשים], ואשר שמעתי עליהם [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] מבינים אותם, [בלומר את דברי חז"ל] כפשוטם [ממש], ואינם מסבירים אותם [לעומק כוונתם] כלל, [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], ונעשו אצלם, [בלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], כל הנמנעות [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק, או שדבר נמנע, הוא דבר שאמרו חז"ל והוא זר ורחוק מיסודות הדת. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בנדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] מחוייבי המציאות, [בלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם].

ולא עשו כן [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] אלא [רק] מחמת סכלותם בחכמות [השלימות], וריחוקם מן המדעים [האמיתיים]. ו[בוודאי] אין בהם [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] מן השלימות [האמיתי], עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם. ו[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] לא מצאו [אפילו אחד] מעורר שיעוררם [על טעותם וסכלותם], ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, ושׁ[בכל דבריהם] הם כפשוטם. ואף על פי [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות [בלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. עד כדי [כך] שאם תספרנו כפשוטו להמון העם [באותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך [תמהים שואלים] ואומרים, "היאך אפשר [איך יתכן] שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב [בדעתו הטפשית] שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם**, ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות**, ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה**, ו[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו'**, [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים,** [יצחקו ו]**-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.**

ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן,** [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן** ו[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים באשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום], ו[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות** [בתלמוד מסכת] **ברכות,** ו[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]. **עכ"ל.**

כל מי שמעכל את מה שכתוב כאן מסיק וזוכה לכמה מסקנות:

א) החרבת היהדות באה בעקבות אי הבנת חז"ל וחוסר עיון אמיתי בהם. כמובן וברור שכל זה הגיע מן החשק העז לחבר ספרים, להיות פוסק, להיות עוד אחד ששומעים עליו, עד שלא שמו ליבם לאמת של חז"ל.

ב) בעלי המשנה ושני התלמודים בבלי וירושלמי, הם שקבלו את התורה במסורת ממשה רבינו ועד אליהם, וכל דבריהם בחכמה גדולה ונפלאה. ועליהם אין להוסיף ואין לגרוע. וכמו שכתב רבינו הרמב"ם ביסוד התשיעי: "ויסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתוב ולא בפירוש, [ועל זה] אמר, "לא תוסף עליו, ולא תגרע ממנו". וכבר ביארנו מה שצריך לבאר ביסוד זה בהקדמת החבור הזה". עכ"ל. וכתב האבן עזרא (שמות פרק ב פסוק כב): "וכלל אומר לך, כל ספר שלא כתבוהו נביאים, או חכמים מפי הקבלה [למשה מסיני] אין לסמוך עליו, ואף כי [ובמיוחד אם] יש בו דברים שמכחישים הדעת הנכונה [כמו ספר הזוהר הפגאני הארור מפי הגבורה]". עכ"ל.

ג) הרמב"ם הוא לא עוד "שיטה" חולקת, כמו שנוהגים לומר כמה בני תורה שמבינים את דבריו היטב, ומדחיקים את הדבר ואומרים, "טוב זו דעת הרמב"ם". לא זו לא דעתו!

זו מחשבת ה' והמסורת היהודית. הרמב"ם מגלה לך באומץ רב ובמסירות נפש דאז, היכן הבעיה בעם ישראל. וכל מי שחולק, עושה את חז"ל טפשים ולא חכמים.

ד) הדרשנים ומחברי הספרים בדורות עברו ובדור זה, הם עיקר הבעיה ושורש הצרה. אין מי שיעיר אותם לאמת, ואם יתעוררו לאמת יהיה להם קשה לשנות הדרך. בכל אופן שלא יהיה, לאנשים כאלו וכיוצא בהם, אסור ללמוד שום תלמוד לעולם, כי כל תלמוד שילמדו יחריבו בו הדת. וגם לי אני הכותב יש לי עדיין שאלות ודברים לא מובנים, אבל מבין אני שזו האמת הברורה, ומפאת זו הסיבה הוצרכתי לגנוז את ספרי שכתבתי ועמלתי עליהם רבות.

ה) הבעיה בעם ישראל לא התחילה לפני 750 שנה. אלא התחילה לאחר חתימת התלמוד, שהיו כמה גאונים, שעזבו את המסורת, והאמינו בדעות כוזבות. ולכן רבינא ורב אשי ראו לחתום את התלמוד. וזאת מהסיבה שהיו בתוך עם ישראל אנשים שנקראים חשובים, שהיו חולקים על המסורת של חז"ל. ומתוך כל זה הגיע ענין "מיסטיקה" – "מאגיה" – "האמנה בכוחות טומאה" – "בירור ניצוצות", שנכנס לאט לאט לתוך עם ישראל כאילו זו תורה למשה מסיני חלילה וחס. ולא זו בלבד, אלא הבעיה היותר גדולה, היא שבני אדם כתבו שטויות והבלים בספרים, ועל מנת שהדברים יתקבלו לאחרים, קראום בשם "מדרשים", וייחסו דבריהם לאמוראים! וכל זה בשקר ומרמה עשו. הרמב"ם הוא בין הבודדים שהיה נאמן לתלמוד בכל ליבו מאודו ונפשו, ולא עזב את המסורת האמיתית של אבותינו. וכבר הרחבתי במאמרים רבים בהשקפתו הגדולה של הרמב"ם בנושא יהדות ומחשבת התורה האמיתית: "השקפת התורה לאורו של הרמב"ם".

"שגגתו החמורה של הטור בעל ספר ארבעה טורים"

והנה, בעת, אחר הקדמה זו שכתבתי במאמר הקודם, שים ליבך קורא נעים למה שכתב בספר טור (או"מ הלכות יום הכיפורים סימן תריט): "וקורין שמע בברכותיה, ונוהגין באשכנז [=ביום הכיפורים] לומר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", בקול רם. וסמך לדבר, במדרש "ואלה הדברים רבה" [=מדרש זה הנזכר בדברי טור, הוא מדרש מאוחר שנכתב בין המאה השביעית למאה התשיעית. ועבר עיבודים רבים במשך השנים. כפי שאכתוב בהמשך], בפרשת ואתחנן, "כשעלה משה לרקיע, שמע מלאכי השרת, שהיו מקלסין להקב"ה, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, והורידו לישראל, למה הדבר דומה? לאדם שגנב הורמין, פי' חפץ נאה מתוך פלטרין של מלך, ונתנו לאשתו. ואמר לה אל תתקשטי בו אלא בצנעה בתוך ביתך, לכן כל השנה אומרים אותו בלחש וביום הכיפורים אומרים אותו בפרהסיא, לפי שאנו כמלאכים". ע"כ. והנה, דברים זרים מאוד נאמרו במדרש מאוחר זה שהציג הטור בספרו. ואני אציג לפני הקורא את מקור הדברים במלואם, וכיצד, או שהיה לפני הטור גרסא אחרת, או שהטור עיבד את הדברים ושינה אותם ממקורם, מה שלא נראה לי שהטור יעשה. והנה לפני שנביא את הדברים, יש לציין שנוסח זה של המדרש, מופיע רק במהודרת "ליברמן", כלומר, מעבר לזה שכל מדרש "דברים רבה", נכתב ונערך בין המאה השביעית למאה התשיעית, כלומר לאחר תקופת התלמוד וחתימתו, ואין לנו ללמוד ממנו כלל ואף לא להביא ממנו ראיה לשום דבר, כי מדובר במדרש שמכיל

דברים זרים מאוד. אלא הדבר החמור ביותר שנעשה כאן, הוא שהביא הטור ולמד ממנו הלכה למעשה!! כן כן הלכה למעשה!! ולא רק שלמד ממנו הלכה למעשה! אלא הלכה זו היא נגד תלמוד מפורש!! ולא רק זה, אלא גם מדרש זה, הוא בכלל גרסה נוספת של המדרש עצמו!! כלומר עיבוד וכתיבה מחדש למדרש שנכתב מאוחר בלאו הכי, וגרסא זו נוצרה בידי מעתיקים בספרד במאה ה-13. והיא פורסמה בידי שאול ליברמן על פי כתב יד אוקספורד 147, בירושלים בשנת 1940, ומכונה "דברים רבה ליברמן". כלומר, כל מה שהביא הטור ולמד ממנו, הוא בגדר, "המצאה" ופרי דמיונו של הכותב המהובל של המדרש!! ופשוט לכל מבין, שבזמנים אלו בארצות אשכנז בפרט ובשאר המקומות, כבר ייחסו, שינו, עיבדו, רמסו את דת ישראל ואת המסורת על ידי כתיבת "חידושי" הבל וסרק, על מנת להחשיך את ליבות ישראל. וכמו שכבר הוכחתי באריכות כאן: "קמיעות – הבל ובדיה – ייחסם של הגאונים"

וכמו שעשו עם ספר החושך שנקרא "זוהר", שבתחילה קראו לו "מדרש", ואז למדו ממנו הלכות למעשה. כן כן! הלכות למעשה מספר עבודה זרה ומינות!! וספר זה נכנס לאט לאט לתוך עולם הדת, ונהיה לתורה חדשה יותר חשובה מן התלמוד בבלי והירושלמי, ואף מן המשנה! ולא אתפלא אם אותם מכשפי האופל שכתבו את חידושי ההבל של ספר הזוהר, הם בעצמם הוסיפו הוספה זו שהביא הטור בתור "מדרש", ועיבדו מחדש מדרשים והוסיפו הבל ורעות רוח על מנת להצדיק את חידושי ההבל שלהם, הבנויים מהזיות, תהומות, ומחשבים גדולים!

"הקדמה – אין למדים הלכה מן המדרש"

וכבר אמרו בתלמוד (ירושלמי מהדורת ונציה מסכת חגיגה פרק א דף עו טור ד /ה"ח): **"רבי חניי בשם רבי שמואל בר נחמן, נאמרו** [במעמד הר סיני] **דברים ב**[על] **פה** [=תורה שבעל פה], **ונאמרו** [במעמד הר סיני], **דברים בכתב** [=חמשה חומשי תורה הם הנקראים, "תורה שבכתב"], **ואין אנו יודעין איזה מהן חביבין, אלא** [=אפשר לשער ולומר איזה מהן יותר חביבין], **מן מה דכתיב** [=ממה שכתוב (שמות פרק לד פסוק כז פרשת כי תשא): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה כְּתָב לְךָ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה] **כִּי עַל פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת יִשְׂרָאֵל". הדא אמרה** [=אחד אמר, מזה שנאמר "כי על פי הדברים האלה כרתי איתך ברית", הרי מוכח שכריתת הברית היתה דווקא על הפירושים של התורה שהם עיקר לימוד המצוות, ולכן] **אותן שבפה חביבין. רבי יוחנן ורבי יודן בי רבי שמעון** [=נחלקו ביניהם], **חד אמר** [=אין כוונת הכתוב לומר, שדווקא על תורה שבעל פה כרת ה' ברית עם ישראל! אלא כוונת הדברים לומר, ש]**-אם שימרת מה ש**[נתן בעל] **פה, ושימרת מה ש**[נתן] **בכתב**, [אז] **אני כורת אתך ברית, ואם לאו איני כורת אתך ברית. וחורנה אמר** [=אחד מן החכמים האחרים אמר], **אם שימרת מה שבפה, ושימרת מה שבכתב, את**[ה] **מקבל שכר, ואם לאו אין את**[ה] **מקבל שכר.**

אמר רבי יהושע בן לוי [=חולק ואומר] **עליהם ועליהם** [נאמר] **"כל" כ-"כל דברים"**. [מה שנאמר בפסוק] **"הדברים"** [הכוונה ל-] **מקרא ומשנה, תלמוד** [=לימוד ופלפול על מנת לדעת] **הלכות, ואגדות!** [ודע, כי] **אפילו מה שתלמיד וותיק** [=חכם גדול] **עתיד להורות לפני רבו, כבר נאמר ל**[ו], [ל]**משה** [גדול הנביאים] **ב**[הר] **סיני. מה טעמא? יש דבר שיאמר, ראה זה חידש הוא! חבירו משיבו, ואומר**

לו, "כבר היה לעולמים, אשר היה [נגלה לכל מי שהיה] מלפנינו. [ושלא תחשוב שחידשת דבר שלא ידע משה רבינו חלילה!]. רבי זעורה בשם שמואל [מזהיר ואומר, אע"פ שהלכות, ואגדות האמיתיים הכל הוא ממשה מסיני, כלומר שמשה רבינו ידע כל מה שעתיד תלמיד לדבר! בכל זאת תדע שלעולם] אין מורין, לא מן ההלכות, ולא מן האגדות, ולא מן התוספות, אלא [דווקא] מן התלמוד! ר' אבא בר יעקב בשם ר' יוחנן אם באת הלכה תחת ידיך, ואין את[ה] יודע אם לתלות אם לשרוף, לעולם הוי רץ אחר השריפה, יותר מן התלייה, שאין לך חביב בתורה מפרים הנשרפין ושעירים הנשרפין, והן בשריפה. רבי יוסי בע', ולמידין דבר שאין מצותו לכאן מדבר שמצותו לכאן". ע"כ.

והנה מדברי התלמוד הירושלמי הזה למדים אנו כמה דברים חשובים ביותר:

א) כל חידוש, פלפול, היוצא מן ההלכות והפירושים של תורה שבעל פה, כל דבר כזה וכיוצא בו, הכל היה גלוי למשה רבינו, כלומר, משה רבינו היה בתכלית השלימות בידיעה תורנית, ולעולם ועד לא יוכל לומר אדם כלשהו, אני יודע מה שמשה רבינו לא ידע בענין התורה והמצוות. וכמובן אין כוונתי לתקנות וגזירות שנעשו בזמן התלמוד, שכן אין לזה קשר למסורת משה, מכיון שתקנות וגזירות שנעשו על ידי חז"ל, הם על מנת לתת גדר, ונעשו על פי מציאות הדברים בלבד, ואין לזה קשר למה שקיבל משה רבינו מסיני! אמנם, מדרשי חז"ל הבאים ללמד מוסר, הלכות שהובאו במשנה שהם באו מתוקף מסורת תורה שבעל פה, כל אלו הדברים ידע משה רבינו וקיבל הכל במעמד הר סיני.

וכל מי שיאמר שהוא קיבל מה שמשה רבינו לא קיבל, הרי הוא מין ואפיקורוס ומצוה עלינו לשנאותו ולהשמידו! וכמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה הקדמה לפרק חלק סנהדרין י' א'): " ... והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה' הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה דבור, ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום אשר הגיעה אליו, ושהוא במעלת לבלר שקורין לפניו והוא כותב כולה תאריכיה וספוריה ומצותיה, וכך נקרא מחוקק ... וכן פירושה המקובל גם הוא מפי הגבורה, וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה והלולב והשופר והציצית והתפילים וזולתם היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו, והוא רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדבור המורה על היסוד הזה השמיני הוא אמרו בזאת תדעון כי ה' שלחני וכו' כי לא מלבי.

ויסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתוב ולא בפירוש, אמר לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו. וכבר ביארנו מה שצריך לבאר ביסוד זה בהקדמת החבור הזה ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ. ולמדים אנו מתוך דבריו הטהורים של רבינו, שכל מי שאמר, או אומר, או יאמר לעתיד, שהוא קיבל מה שמשה רבינו לא קיבל, ואפילו בדבר המועט ביותר מדברי התורה! הרי מצוה לשנואתו, ואם יש בידינו ספריו, מצוה עלינו להשליכם לפח האשפה.

ב) עוד למדים אנו מתוך דברי התלמוד ירושלמי הנזכר, שאין למדים לעולם הלכה מן המדרש!! כן כן, תלמוד ירושלמי מפורש!! שאין למדין הלכה מן המדרשות ולא מן הדרשות! ומדוע? מכיון שכל דרשה באה ללמד מוסר בלבד, וכמעט רוב הדברים שכתובים במדרש, יתכן ולא היו במציאות, אלא זו מליצת מוסר בלבד! וכיצד יהיה ניתן לפסוק הלכה מן המדרש, כאשר הדברים שהוא אמר הם משל בלבד? כלומר כיצד ניתן להביא ראיה ממדרש שהדברים המובאים בו לא היו, ולהכניסו לענין מעשי שיעשו בני אדם? וזה מה שבא התלמוד ירושלמי ללמד! כל שכן כאשר מדובר במדרשים שאין עליהם כל סמך!!

ומכאן יש לנו ללמוד דבר עצום! כאשר חז"ל אומרים לנו שאין למדין הלכה מן המדרשות, אז מבואר יוצא, שהודיעו לנו בכך, שהמון מדרשים שדיברו בהם, רובם הם משלים! ולכן אין ללמוד מהם הלכה למעשה! מה שאין כן עם ספר הזוהר הפרו-נוצרי, שלמדו ממנו הלכות למעשה! ואין מכשפי האופל יכולים לומר שמדובר במשלים! שכן המון הלכות בנויות על השיקוץ הזוהרי ועל דבריו המהובלים!! ולעולם לא יתכן לעשות הלכה מעשית מדברי משל! ולכן מכשפי האופל כאשר הביאו דבריהם לתוך הלכה מעשית, הפילו עצמם ברשת הסכלות עוד יותר ויותר.

"דברי המדרש המלאים שהביאם הטור"

וכעת אציג לפני הקורא את מקור הדברים כמו שהם, ואף נראה כי הטור, או שהיה לו גרסא אחרת, או ששינה את לשון המדרש, מה שלא נראה לי שהטור יעשה. כי בדברי המקור מובא דברים תמוהים וקשים כלפי משה רבינו גדול הנביאים. וכה דברי המדרש המזוייף (דברים רבה ליברמן פרשת ואתחנן): "חביבה ק"ש שניתנה לישראל, שהן משבחין תחלה, ואח"כ מלאכי השרת, שהן אומרי' ה' אלהינו ה' אחד, ואח"כ המלאכים אומרי' ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ... אומרי' שמע ישראל, דוממי' ואומרי' בלחישה, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". באותה שעה הן מקלסין. ולמה ישראל אומרי' אותו בלחישה? [=כלומר מה הטעם?], אלא כשעלה משה למרום, גנב אותו מן המלאכים [=משה גנב?!] ולימדה לישראל ... כך אמ' משה לישראל, כל המצוות שנתתי לכם ממה שקבלתי מן התורה, אבל השם הזה ממה ששמעתי ממלאכי השרת שבו הם משבחים להקב"ה ונטלתי אותו מהם, לכך תהיו אומרי' אותו בלחישה, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". למה הן אומרים אותו ביום הכפורים בפרהסיא? אלא שהם כמלאכים, לובשי' לבנים ולא אוכלי' ולא שותין ואין בהם לא חטא ולא עון שהקב"ה סולח להם כל עונותיהם". ע"כ.

והנה כמה דברים זרים נאמרו בזה המדרש, ומהם:

א) תחילה, מה שאמר, "ולמה ישראל אומרים אותו בלחישה", כלומר, בעל המדרש הזה מעוות את כל דברי התלמוד, ומסיק ואומר, שהטעם שאנו לא אומרים, "ברוך שם וכו'", בקול, בכל יום, הוא חלילה שלא להדמות למלאכים! כלומר, בעל המדרש המהובל טוען, שאם נאמר את "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" כל יום בקול! אז יש קנאה וקטרוג

מצד המלאכים! כלומר, עצם המניעה לשבח את בוראינו בקול רם נובעת מצד פחדינו מן המלאכים! וזו הזיה רעה שאין כמוה! זו הזיה שהורסת את השקפות דת האמת היא תורת משה רבינו הנביא הגדול! והזיה רעה זו משבשת את כל השכל הישר והטעם הנכון שהביאו והודיעו לנו בעלי התלמוד! שהסיבה שאין אומרים ברוך שם וכו' בקול רם בכל יום, הוא משום שלא יראה כמוסיף על פסוקי התורה.

ויתירה מזאת, על מנת לבטל ולמחות דעות מהובלות אלו, חז"ל הביאו בדרך של מליצה וסיפור דברים, את מה שאמרו (תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד ב): "ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן: לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? "מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים"! – אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: החזיר להן תשובה! – אמר לפניו: רבונו של עולם, מתייירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. – אמר לו: אחוז בכסא כבודי, וחזור להן תשובה, שנאמר מאחז פני כסא פרשז עליו עננו. ואמר רבי נחום: מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו. אמר לפניו: רבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה – "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים".? אמר להן: למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה למה תהא לכם? [=ולא ענו תשובה]!

שוב מה כתיב בה – "לא יהיה לך אלהים אחרים", בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה?. שוב מה כתיב בה? זכור את יום השבת לקדשו! כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה – לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה – כבד את אביך ואת אמך, אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה, לא תרצח לא תנאף לא תגנב, קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא, שנאמר ה' אדנינו מה אדיר שמך וגו' ואילו, "תנה הודך על השמים" – לא כתיב. מיד כל אחד ואחד נעשה לו אוהב, ומסר לו דבר, שנאמר ע"לית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם", בשבר שקראוך "אדם", לקחת מתנות. אף מלאך המות מסר לו דבר, שנאמר ויתן את הקטרת ויכפר על העם ואומר ויעמד בין המתים ובין החיים וגו', אי לאו דאמר ליה – מי הוה ידע?". ע"כ. ושימו לב לחכמה המרובה שבזו המליצה של רבי יהושע בן לוי, שדברים אלו הכל זה משל לאדם, שידע שהתורה היא רק לבני אדם, ואין לייחס לעולם למלאכים, "קנאה", "הרגש", "תורה", "פריה ורביה", ועוד מן הדברים הבטלים שחושבים בני אדם כלפי המלאכים קדושי עליון!

ב) ויתירה מזאת, נראה מדברי בעל המדרש הנחות הזה, שמשה רבינו הוא "גנב"! מה שמבואר להיפך בתלמוד, שכביכול מלאכי השרת הסכימו עם מה שאמר! ואיך בעל המדרש הנחות הזה יאמר על משה רבינו, "גנב"! עצם המילה הזו "גנב" לייחסה למשה רבינו מורה על זיוף עצום ומהובל!

ג) לפי שיטת בעל המדרש הזה, כל אדם שמפאת גילו אינו יכול לצום, או שהוצרך לבטל

את הצום, חייב לומר את הענין הזה בלחש, שכן אין הוא דומה למלאכי השרת! כמה שטויות אפשר לומר?! בכל אופן, מלבד שאין למדים הלכה מן המדרש, וכל שכן ממדרש מאוחר זה, הוכחנו ללא ספק שמדובר במדרש מזוייף, ולא אתפלא אם אחד ממכשפי האופל כתבו ממש. והנה לצערינו הרב, בעקבות מדרש מהובל זה, גם הש"ע נמשך אחר הטור וכתב (שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום הכיפורים סימן תריט סעיף ב): "בליל יוה"כ ומחרתו אומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, בקול רם". ע"כ. ופסיקה זו היא נגד דברי התלמוד! שכבר הודיעונו ואמרו לנו שבכל אופן שלא יהיה צריך לומר לעולם, "ברוך שם כבוד וכו'", בלחש! ואין הבדל בין יום הכיפורים לימים אחרים.

"פסיקתו של רבינו הטהור הרמב"ם – שכל ישר ללא דמיונות"

אבל לא כן דרכו של רבינו הטהור, שבניגוד לאלה שלמדו הלכות מן המדרשים, ולא שמו לב כי חלקו על תלמוד מפורש! וכן בניגוד לאותם אלה שהפכו דרשות לפשטים, ולא השכילו להבין את מוסרי הדברים, בניגוד לכל אלה, רבינו לא זז כהוא זה מן התלמוד, ופוסק ואומר, שלעולם ועד צריך לומר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בלחש! וכה דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א הלכה ד): "הקורא קריאת שמע, כשהוא גומר פסוק ראשון, אומר בלחש, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד", וחוזר וקורא כדרכו, ואהבת את יי' אלהיך עד סופה.

ולמה קורין כן? מסורת היא בידינו, שבשעה שקיבץ יעקב אבינו את בניו במצרים, בשעת מיתתו ציום וזרזם על יחוד השם, ועל דרך ה' שהלך בה אברהם ויצחק אביו, ושאל אותם ואמר להם, בני שמא יש בכם פסלות, [שמא יש בכם] מי שאינו עומד עמי ביחוד ה'? [ואמר זה] כענין שאמר לנו משה רבינו (דברים פרק כט פסוק יז פרשת נצבים): "פֶּן יֵשׁ בָּכֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה [או מִשְׁפָּחָה אוֹ שֵׁבֶט אֲשֶׁר לְבָבוֹ פֹנֶה הַיּוֹם מֵעִם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לָלֶכֶת לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם פֶּן יֵשׁ בָּכֶם שֹׁרֶשׁ פֹּרֶה רֹאשׁ וְלַעֲנָה". ענו כולם [כל בניו של יעקב] ואמרו, "שמע ישראל [=שמע יעקב מה שאנו מדברים], יי' אלהינו, יי' אחד". כלומר, שמע ממנו אבינו ישראל, [אנו מודים ואומרים], יי' אלהינו יי' אחד [=ואנחנו עמך בהאמנה זו שהבורא יתעלה שמו אחד הוא! מיד] פתח הזקן ואמר, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד", לפיכך נהגו כל ישראל לומר שבח, ששבח בו ישראל הזקן אחר פסוק זה". ע"כ. והנה מבואר מדבריו שמלבד שאבותינו היו דבקים באמונת היחוד, הנה יעקב אבינו, היה ירא שלא יפלו בניו לסכלות אמונות הצאביים שהיו בזמניהם כמו בזמננו, ולכן חששו של יעקב אבינו לפני פטירתו היה על דבר אחד, האם בניו שומרים על יחוד ה'! והם פתחו ואמרו לו, אבא ישראל, "יי אלהינו יי אחד!, כלומר לא רק שהוא יתברך אלהינו ואנו עבדים ומקבלים עלינו כל רצונו! אלא שהוא יתברך אחד! לא מתחלק, לא זקוק, ולא צריך לבריותיו, אלא כולם צריכים אליו.

ולא רק רבינו הטהור כתב כן, אלא אף רבינו חננאל שהבאנו לעיל. וכן כתב המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף טו עמוד ב): "אף על פי שאמרו שלא להפסיק בק"ש, תקנו להפסיק בה, "בברוך שם כבוד מלכותו", מפני שאמרו יעקב אבינו על ענין זה, כשקבץ בניו וזרזם כלם

על יחוד השם, והשיבו כולם בלב אחד, "שמע ישראל" וכו' וסמך עליהם וענה אחריהם, "ברוך שם כבוד מלכותו" וכו', אלא שמתוך שלא קבעו משה רבינו, אנו אומרין אותו בחשאי, ודבר זה התבאר במס' פסחים". ע"כ.

"החשש לומר, "ברוך שם" וכו', בלחש, הוא דווקא בקריאת שמע"

ודע לך קורא נעים, כי כל מה שצריך לומר, "ברוך שם וכו'", בלחש, כל זה כאמור כשאומר דבר זה מיד לאחר פסוק ראשון של, "שמע ישראל וכו'"! אמנם כאשר אומר אותו מ-סיבות אחרות, אין צריך לומר אותו בלחש כלל ואף לא לחשוש מכך! שכן כתב רבינו לעיל, "הקורא קריאת שמע, כשהוא גומר פסוק ראשון, אומר בלחש, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד". עכ"ל. ומבואר שכל החשש הוא רק כשאומר ענין זה לאחר פסוק ראשון של קריאת שמע!

וכן מתבאר מדברי רבינו הטהור שכתב (רמב"ם הלכות ברכות פרק ד הלכה י): "אין מברכין על אוכל מן כל האוכלין ולא על משקה מן כל המשקין עד שיבא לפניו, ואם בירך ואח"כ הביאו לפניו, צריך לחזור ולברך. נטל אוכל ובירך עליו, ונפל מידו ונשרף, או שטפו נהר, נוטל אחר וחוזר ומברך עליו, אף על פי שהוא מאותו המין. וצריך לומר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", על ברכה ראשונה, כדי שלא להוציא שם שמים לבטלה. עומד אדם על אמת המים ומברך ושותה אף על פי שהמים שהיו לפניו בשעת הברכה אינם המים ששתה מפני שלכך נתכוון תחלה". ע"כ. והראת לדעת, כי אין כל ענין לומר דבר זה בלחש דווקא, אלא דווקא כאשר אמירה זו סמוכה לפסוק ראשון של קריאת שמע!

עוד נמצאינו למדים מדברי רבינו, כי אמירת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, מציל אף מהוצאת שמו יתברך לבטלה. וכיצד? מכיון שלאחר שהוציא שם שמים לבטלה, כאשר סומך לו ענין זה ואומר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", נראה כאילו סמך את הזכרת שמו, לענין השבח שאומר, ונמצא שעל ידי אמירת זה השבח, הברכה אשר ברך לבטלה, אינה עוד לבטלה ממש! ומקורו של רבינו, הם מדברי התלמוד (ירושלמי מסכת ברכות פרק ו הלכה א): "אמר רבי תנחום בר יודן צריך לומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שלא להזכיר שם שמים לבטלה". ע"כ.

עוד ראיה למה שכתבתי בענין זה שאין צורך לומר בלחש בכל מקום. הוא ממה שכתב רבינו בשם חז"ל (רמב"ם הלכות תעניות פרק ד הלכה טו): "כשהיו מתפללין על הסדר הזה בירושלם היו מתכנסין בהר הבית כנגד שער המזרח ומתפללין כסדר הזה, וכשמגיע שליח צבור לומר מי שענה את אברהם אומר ברוך אתה ה' אלהינו אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך אתה ה' גואל ישראל, והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, וחזן הכנסת אומר לתוקעים תקעו בני אהרן תקעו, וחוזר המתפלל ואומר מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם ביום הזה ואחר כך תוקעין הכהנים ומריעין ותוקעין". עכ"ל. ומבואר יוצא מדבריו, שהיו עונין בקול רם ענין זה של, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", והרי אין כל קפידא לומר זאת בלחש דווקא! אלא דווקא שכל החובה לומר בלחש

דבר זה, הוא רק לאחר פסוק ראשון של קריאת שמע! וחובה לעשות כן, כלומר אסור לעולם לקרוא את הענין הזה בקול רם! שכן עובר בכך על ציווי חז"ל שהם בעלי התלמוד ובעלי המסורת התורה שבעל פה.

"הזיות הזוהר הפרו-נוצרי – מדוע אומרים שמע ישראל? צריך לומר בלחש כי..."

הנה, לאחר שביארנו בשתי המאמרים החשובים הנזכרים לעיל, את החשיבות המרובה ואת הנחיצות הברורה, לומר, "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד" לאחר פסוק ראשון של שמע ישראל וכו', בלחש דווקא! ואף ביום הכיפורים אין משנים מדבר זה, כפי שכתבנו. וחובה לומר לעולם ענין זה בלחש, לאחר פסוק ראשון של קריאת שמע! שלא יראה וישמע שהוא חלילה מוסיף על פסוקי התורה.

הנה כעת נלמד ונראה כיצד מפרש ספר הזוהר הפרו-נוצרי ענין זה, וממנו יתבאר לך תיעובו הנורא של מכשף האופל הטמא. והנה חייב אני לציין, שעד כה, כלומר עד נקודה זו שבה אני כותב וסוקר את המאמרים נגד מכשפי האופל, אני יכול לומר כמעט בוודאות, שמלבד שספר זה כולו מינות פגאנית ואלילית, עוד תדעו נאמנה, כי ספר זה הוא טינופת ארורה מן החמורות, ואם לא החמורה ביותר שחרפה בבוראינו מבריאת העולם עד עתה. ומעולם לא תיארתי לעצמי, שעם ישראל יפול לשפל המדרגה הנורא הזה, לדבר (בין ביודעין בין שלא ביודעין), על בוראינו בצורה נתעבת, מבזה, רעה, קלוקלת, אלילית, ללא בושה וללא פחד!! ימחה שמם של מכשפי האופל מן העולם!

וכותב המכשף (פירוש הסולם לזוהר – שמות פרשת תרומה מאמר שמע ישראל ובשכמל"ו אות קלב): "**סוד** [=הבל הבלים לא סוד!] **המלות של** [=פסוק ראשון] "**שמע ישראל**". [הוא כך, מה שאומרים בפסוק ראשון], **הויה ראשונה, זה היא הרשימו** [=רושם, כלומר הארה מאנית ומסטית המפעימה והמפעילה חלק מחלקיו של הבורא!! כמו שכותב הטמא ואומר], **של אות י' שבשם הקדוש** [=י-ה-ו-ה], **הרומזת לאבא. [=כלומר, לפי שיטת המכשף הטמא, הבורא נקרא דווקא בשם יהוה, הבנוי ומיוסד מארבע אותיות, וכל זה בגלל שהוא מחולק במהותו לפרצופים ומפלצות, והאות י' הראשונה משמו, שהודיע לנו ה' יתברך שהוא כך נקרא, הוא בכדי לרמוז לחלק האבא של הבורא, כלומר לפי מכשפי האופל, הבורא שלנו מחולק לגורמים במהותו! ולא רק זו בלבד, אלא כל המטרה של קריאת שמע והזכרת שמו, הוא בכדי להפעים ולהפעיל את נקודת האור הנמצאת בחלק של האבא מתוך החלקים האחרים!**

וזו מינות רצוצה וחירוף כלפי הבורא יתברך לכל דבר ודבר! וכבר כתב רבינו במורה (חלק א' פרק לו'): "**ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך גשמות** [=מחשבת גשמות כלפי הבורא יתברך, כלומר, שתחשוב שיש לבורא יתברך, יד, או רגל, חלילה], **או** [שתחשוב בדעתך, שיש לבורא יתברך] **מאורע** [=הרגש, פעולה] **ממאורעות הגוף**, [כל מאורע ולו הקטן ביותר שיחשוב האדם שיש לבורא יתברך, כגון: תשמיש, פריה, צרכים, עצב, נחת רוח, בכי, שמחה, דיבור, שינה, הרגשה, השפעה, התפעלות, תזוזה, אור דק, רוחניות מתפעלת ומשתנה וכו'. דע כי במחשבה זו בלבד], **הנך מקנא ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר** [והינך] **יותר חמור מעובד**

עבודה זרה בהרבה. ואם יעלה בדעתך שיש ללמד זכות על מאמיני הנשמות בשל היותו חונך כך, או מחמת סכלותו וקוצר השגתו, כך ראוי לך להיות בדעה [זו] **ב**[מי ש]**עובד עבודה זרה, מפני שאינו עובד** [עבודה זרה] **אלא** [רק] **מחמת סכלות או חנוך, מנהג אבותיהם בידיהם". עכ"ל**

ממשיך הטמא הזוהרי ואומר, ומה שאנו אומרים בקריאת שמע, שם שנקרא], "אלהינו", זה הוא סוד [=הבל הבלים!] **הרשימו של אות ה' עליונה שבשם הקדוש** [=י-ה-ו-ה], **הרומזת לאמא.**
[=כלומר, לפי הטמא הנחות והארור הזה, הבורא יתעלה שמו, בעצמותו שלו, מחולק לזוג, איש ואשה, אשר נקראים, "אבא" ו-"אמא", כלומר לפי דברי השיקוץ הזה, הבורא שלנו יתעלה שמו, יש בו ישות זכרית, וגם יש בו ישות נקבית! ואם יש בו ישות נקבית וישות נקבית, בוודאי כי יש בו גם איברים לכל צד מן הישות, ואם כן בהכרח הינו גם משמש ועושה צרכים!!

וכיצד הגיעו מכשפי האופל ל-הבל הנורא הזה? הנה הסכלים מחשיבי התורה שסטו מן דרך הישר, פירשו ענין אחד בעיוות גדול ונורא וחרפו כלפי שמים. שהרי נאמר (בראשית פרק א פסוק כז פרשת בראשית): "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים| אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם". וחשבו בני אדם הנוטים מדרך האמת, שהבורא יתברך חלילה וחס הינו, "זכר ונקבה", כלומר, לא שיש שם גוף, ולא כח בגוף, כך הם טוענים, אלא שמדובר בדברים רוחניים ואורות דקים שאנו לא מבינים, כלומר, מודים ואומרים שיש ענין של זכרות ונקבות אצל האל, אבל לא כמו שאנו מתארים ומבינים! אלא דווקא באורות דקים מאוד. וחם הסכלים הטפשים הבערים מכל בני אדם! שהרי גם אם יאמרו מילים משורבטות שנקראות "אורות דקים", בעת שייחסו אליו ענין זכרות ונקבות, ודימוהו למנהג השפלים בארץ, הרי שחירפו כלפיו יתברך, וכי מה זה משנה אם באורות הינו מתפעל ומשמש, או בגוף ממש משמש? כל ייחוס כלפיו יתברך של זיווג, תשמיש, הוצאת זרע, קבלת זרע, התפעלות ושינוי מצב, התפעמות ממעשי השפלים בארץ, הרי שכל זה חירוף וגידוף כלפי שמים, ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות!

ובלי נדר, אייחד להבל זה שאמרו החשוכים, מאמר בפני עצמו, על מנת להוכיח את בורותם, סכלותם, ערמתם, רשעותם הרעה והנדולה, אשר נרמה לחושך נמור בליבות ישראל!

ממשיך הטמא הזוהרי ואומר] **"הויה" שניה** [=הנזכרת בפסוק "שמע ישראל", היא הרומזת לאות ו' שבשמו – י-ה-ו-ה], **זה הוא המשכות המוחין מאבא ואמא** [=המשכות מוחין, כלומר הטמא אומר, שלאחר שהפעלת והפעמת את אבא ואמא להזדווג ולהתייחד על ידי שאמרת בכוונה, "יהוה אלהינו", כעת אומר השיקוץ הזוהרי, שפע שופע למטה לכיון האליל הקבלי האחר! כלומר, הטמא טוען שעל ידי פעולותינו אנחנו גורמים לחלקים מחלקיו של הבורא להיות משפיעים ושופעים לחלקים הנחותים או הנצרכים שבחלקיו!], **הנמשכות למטה** [=כלומר, יש מיקומים וצדדים בשמים שהחלקים של הבורא מפוזרים בו!] **בסוד הרשימו של אות ו' של השם הקדוש** [=י-ה-ו-ה], **הרומז לזעיר אנפין! [=כלומר, לפי הטמא הנחות, כל המטרה בקריאת שמע, לפי המכשף הטמא, הוא, שכאשר אתה אומר, "יהוה" הראשון, ומילת "אלהינו", מה אתה עושה בכך? אתה מוריד שפע מתוך אבא ואמא, והשפע הזה נמשך ומפעים ומפעיל את מי? את האליל הקבלי הטמא, "קצר אפים". ולכן אתה מסיים ואומר שוב פעם, "יהוה" פעם שנית, על מנת לחתום ולהביא את השפע מאבא ואמא לכיוונו של בנם הטמא קצר אפים!**

כלומר לא מספיק שהבורא הוא מחולק, לא מספיק שהוא אבא ונם אמא, אלא האבא והאמא עצמם נורמים לבן שלהם להיות מוכן ושלם למעשה המתועב! כלומר אבא ואמא של

בנם הקצר אפים, מחממים אותו לעשות מעשים עם הבת שלהם האלילה הקבלית, "נוקבא", כלומר יש כאן אף מעשה כפייתי מאוד, שכביכול האדם גורם לבורא לעשות עם עצמותו שלו!!! וכל זה כמובן לפי מכשפי האופל, כמו שטוען ואומר] כי אלו ב' אותיות י"ה [שכנגדם אתה אומר בקריאת שמע, "יהוה אלהינו", ששניהם רומזים לאבא ואמא, הם] נמשכות להיות במקום הזה [=כלומר, הטינופת הזוהרית מסביר, שאבא ואמא נמשכות ומשתוקקות לעזור לבן שלהם הטמא קצר אפים, והבורא של מכשף האופל כל כך נחות, עד שאבא ואמא זקוקים לאדם הנחות כאן למטה, על מנת לאחד אותם יחדיו, ובכך לגרום להם לחמם את בנם הטמא קצר האפים! דהיינו בחלק האות] ו' [מתוך שם י-ה-ו-ה] שהוא [רומז ל]-"זעיר אנפין", והוא אחד! שכל אלו השלושה, שהם אבא ואמא וזעיר אנפין, הם אחד, ביחוד אחד [בלומר] ביחוד אחד. [=ממש יסוד ותורת נצרות שלימה לעינינו.

תורת השילוש של הנוצרים נעשית כאן לעינינו ולנגדנו בתוך ספר "יהדות" שמחזיקים ממנו עוד לקדוש ומרומם! והשוני בין מכשף הזוהר הטמא שהוא בהרבה יותר גרוע מן הנוצרים, הוא שהטינופת הזוהרית מוסיף, פרצופים, ספירות, ולא הספיק לו רק דבר זה, אלא מוסיף גם אשה נוספת לכל הסרט הרע הזה, ומי זו האשה החשובה? היא המלכות!! המלכה של האליל קצר אפים!

בכל אופן, מבואר מדברי הטמא, שכאשר אתה האדם הנחות אומר, "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד", אתה גורם בפעולה זו, הרמוניה לישות האלהית, אבא ואמא, שהם בעצמם מתאווים להמשיך שפע לבנם הטמא זעיר אנפין, על מנת שיוכל לקיים את יעודו ולספק את אשתו! ואתה, האדם הנחות, בעצם גורם לו יתברך ולאשתו למשוך השפע לבנו הטמא האלילי קצר אפים, ואז נעשה כאן שילוש טמא, ונעשו שלושתם אחד! וכעת לאחר כל הסרט המתועב הזה, ממשיך הטמא ואומר] כיון שכל אלו נעשו אחד ביחוד אחד [בלומר, שכעת אבא אמא והבן האלילי קצר אפים כולם בהרמוניה אחת, לאחר שהאדם השפל "כיון היטב" בקריאת שמע!] ונשאר הכל בסוד אות ו', שכל המוחין נשארו בז"א שה"ס ו', והוא שלם מראש המבוע [=כלומר, לפני כן לא היה הבורא שלם!!], שהוא אבא, ומהיכל הפנימי, שהוא אמא, ויורש לאבא ואמא. [=ירושות בחלקים של הבורא!], אז מכניסים אליו המלכה, דהיינו המלכות! [=והנה כעת הגיע עת הזיווג החשוב, נכנסת המלכה! כלומר, יש ישות נוספת נקבית בשמים שנקראת מלכה! ומדוע היא מגיעה רק עכשיו? כי האדם הנחות קרא שמע ישראל בכוונה של המכשף הזוהרי!

וכעת אשאל את כל מכשפי האופל של דורינו, הרי אתם טוענים כי "רשב"י" חלילה פתח מבוערין! ותורתו היא חדשה. אם כן, מה עשה הבורא וכיצד היה נהנה ומתחבר עד אז עם ישותו? כלומר עד שרשב"י נכנס למערה, לפי שיטת המכשף הזוהרי, היה הבורא מחכה, והבת המלכות לא היתה באה, כי לא היה מי שיכוין את הכוונה הזו שבדברי המכשף! ומסביר הטמא ואומר], כי עתה [אומר הטמא, זעיר אנפין האליל הקבלי] הוא שלם בכל טוב העליון [=כלומר, לפני כן היה חסר!!!], ויכול להזין אותה ולתת לה מזון וכלכלה כראוי. [כלומר, לפי הטינופת הזוהרית הארורה מפי הגבורה, אבא ואמא, חיממו אותו, כלומר חיממו את בנם וגירו אותו, והכינו אותו לתשמיש הראוי, ולאחר שהיה מוכן לתשמיש כמו שצריך, כעת הוא יכול לשכב בצורה מעולה עם המלכות, כמו שהטמא אומר בלשונו הארמית המזוייפת: "וְיָרִית לְאַבָּא וְאִימָּא,

כְּדֵין עַיְילִין לְמַטְרוֹנִיתָא בַּהֲדֵיהּ, דְּהָא הַשְׁתָּא אִיהוּ שְׁלִים בְּכָל טִיבוּ עִלָּאָה, וְיָכִיל לְאַתְוָנָא לָהּ, וּלְמֵיהַב לָהּ מְזוֹנָא וְסִפּוּקָא כְּדָקָא יָאוּת".

כלומר המכשף מעליל, שאבא ואמא הביאו את הבן שלהם קצר אפים למצב הטוב ביותר לתשמיש, כלומר הביאו אותו למצב שבו הוא יכול לספק את האלילה הקבלית "מלכות" ותצא היא מאושרת ושמחה! כלומר, מבואר יוצא לפי הטינוף, ש-ללא מעשה בני האדם כאן למטה, לא יכול היה הבורא לתת למלכות הנקבית תשמיש ראוי היטב, ולספק אותה כמו שצריך!! לא יאומן שאלו הדברים אשר כתובים בספר שנחשב קשור לעולם היהדות! ועוד שנכתב לקדוש ומרומם! ולאמיתו של דבר זה ספר פח אשפה שמקומו בפח האשפה של ההיסטוריה העולמית, ולשם הוא גם יגיע!

ממשיך הטמא ואומר], וכל אלו אברים שלו, שהן הספירות, כולם אחד! [=הנה מכאן ראיה מפורשת שזה הענין אינו רק משל, כי כעת כל ישות ה' עם כל האיברים שלו נעשו כולם אחד] ואז מכניסים אותה בלחש. [=שימו לב היטב, הטמא אומר שפעולות הנעשות כאן ממש בפועל, הם בכדי שאותו הדבר יפעם ויפעל למעלה, כלומר, אין כאן משל! אלא הכל מעשים ממש! כלומר, על ידי שאנו אומרים, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", לאחר פסוק ראשון של קריאת שמע, כעת המלכות יכולה לבוא ולהזדווג עם כל האיברים של הבורא, ויוכל כעת האליל הקבלי זעיר אנפין לשכב עם אשתו, שהיא גם בתו של חלק מחלקיו של הבורא, ועל ידי כך יספק אותה במעשה השכיבה! וכמו שאומר הטמא וממשיך] למה בלחש? כדי שלא יתערב זר! [=כלומר, מדוע אומרים "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בלחש? בכדי שלא ישמע חלילה הישות הפנאנית הנקראת בפי הטמא, "הצד האחר", מה שנקרא, "סטרא אחרא" בלשון הטמא! ולכן צריך לומר ענין זה בלחש, כי המלכות מגיעה לשכב עם האליל הקבלי "זעיר אנפין הטמא", ואז חושש הבורא ומפחד, שלא יתערב סמאל] בשמחה ההיא. [=כלומר, יש שמחה אצלו יתברך במעשה של זיווג ותשמיש! והרי לפי שיטת הפרו נוצרי הזה, הבורא מתעדן ונהנה ממעשה משגל בשמים!], כמו שאמר (משלי פרק יד פסוק י): "לֵב יוֹדֵעַ מָרַת נַפְשׁוֹ וּבְשִׂמְחָתוֹ לֹא יִתְעָרֵב זָר".

כלומר [לפי דברי המכשף, לימד אותנו שלמה המלך, שהמלכות צריכה להכנס בלחש לתוך חדרו של האליל הקבלי זעיר אנפין הטמא, ומדוע?], כדי שלא ימשך הסטרא אחרא [=הצד האחר] לינק מהארת הזיווג. [כלומר, לפי דברי המכשף הזוהרי הטמא, יש זיווג אמיתי וקיים בשמים! ונעשית כאן פעולה בארץ, כלומר נעשית פעולה פיזית ומציאותית של אמירת, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בלחש! על מנת למנוע מהצד האחר, מצד הקליפות, שלא יבואו ויינקו להם מהזיווג החשוב של המלכות עם בעלה קצר אפים הטמא! כלומר, לפי הטינופת הזוהרית, בנוסף לזה שהבורא מחולק, בנוסף לזה שהבורא מתפעל, בנוסף לזה שהבורא מזדווג, עוד מעליל הטמא ואומר, שהבורא גם פחדן!! כלומר הוא מפחד מהסטרא אחרא! אין גבול לתיעוב, לטמטום של המטונף הזה!

והטמא עיוות לגמרי את כוונת שלמה המלך, שבכלל בא להסביר ולומר, "לב יודע – לבו של האדם הוא יודע ומרגיש במרירות נפשו בעמל התורה, ואין זולתו מרגיש בצערו של זה שעמל והתאמץ על דברי תורה על מנת להאיר לשאר הבריות. לכך בשמחתו, כלומר בעת קבול השכר, לא יתערב זר לחלוק בו, כי לבדו יקבל שכרו מן השמים". (ע"פ המצודת דוד). ומה

הקשר בכלל לדברים שכתב השיקוץ והעליל עלילות דברים על שלמה המלך? סכלות לשמה.

ממשיך הטמא ואומר] ואם תאמר [ותקשה] הרי רק למעלה בזעיר אנפין, דהיינו בשמע ישראל, כתוב "אחד", ולמטה, במלכות, דהיינו [באמירת] ב-"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", לא כתוב "אחד". [ואם כן לא מצאנו זכר שהמלכות נעשית אחד עם האליל הקבלי קצר אפים? ולכן קשה מאוד על החידוש של המכשף עצמו!], ומשיב [הטמא ואומר, האיחוד נרמז במילת] "ועד", שהוא אחד בחילוף האותיות. כי אות אלף מתחלפת באות ו, וח' מתחלפת בע', ונעשה ועד אותיות אחד. [=מה????!! לא מובן כיצד הטמא אומר שמילת "אחד" מתחלפת במילת "ועד"! שהרי אפילו גימטריא אין ביניהם שווה. ולא רק זו, אפילו תאמר שהטמא משתמש בצופן "א"ת ב"ש" שמחליפים כל אות של התחלה עם אות סופית. גם כאן אותיות המוחלפות של אחד יהיו לפי צופן א"ת ב"ש, "תסק". ואם תאמר שמשתמש הטמא בצופן "אי"ק בכ"ר", גם בזה לא מתחלף! ואם תאמר שמשתמש הטמא בצופן א"ט ב"ח, גם בזה לא יוצא. וגם בצופן האחרון שיש והוא צופן א"ב ג"ה, גם בזה לא מתחלף. אז ודאי כי הטמא משרבט שטויות, וסומך על בורותם של קוראיו הפתאים!

ממשיך הטמא ואומר, שהרי תוכל לטעון מדוע הוא מחליף את האותיות ששייכות לחלק המלכות והוא מילת, "ועד", ולא מחליף את האותיות ששייכות לחלק הזכר שהוא, "אחד". טוען המכשף] אותיות הזכר אינן מתחלפות, אותיות הנקבה מתחלפות, שזהו שבח הזכר על הנקבה. [=מה שבח בזה?! ומי החליט שהמשפט, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" שייך לנקבה? ועוד, הרי אשה נקבה פטורה מכל מצוות עשה שהזמן גורם אותם! וידוע כי מצות קריאת שמע נכללת בכלל מצוות עשה שהזמן גורם אותם! שימו לב להמצאתו של הטינופת ומינותו הידועה. מסביר הטמא ואומר, מדוע הדבר כך, כלומר מדוע נתקן שרק בחילוף וברמז "עמוק" נגרום לזיווג כזה בחלקיו של הבורא, מסביר הטמא], וכדי שלא תשלוט עין הרע, שהוא הסטרא אחרא אנו מחליפים האותיות, שאין אנו אומרים "אחד" בגלוי, אלא "ועד". [כלומר, הטמא אומר, שכאשר יעקב אבינו אמר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", דקדק לומר בכוונה "ועד", ולא רק שאמר בלחש, כדי שהקליפות לא יפריעו לאליל הקבלי להזדווג, אלא בכוונה לא סיים יעקב אבינו ואמר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם אחד", אלא אמר, "ועד", והכל עשה יעקב אבינו בחכמה ובתבונה, כדי שהסטרא אחרא לא יחשוד בבורא שבעת הוא רוצה להזדווג עם אשתו! ונמצא לפי הטמא הטינופת הזוהרית, שבנוסף לכל, יש אורבים על אשתו של הבורא, כלומר יש לה המון מחזרים!.

ומסביר הטמא], ולעתיד לבא, שהעין הרע יהיה נעבר מהעולם ולא תשלוט, אז תהיה נקראת המלכות אחד בגלוי. [=כלומר, לא די שביאר ענין עין הרע בצורה מאגית, אלא אף ביאר הטמא, שיש עין הרע גם בשמים!! וזה חירוף נורא ואיום כלפי הבורא, שהרי אפילו את עולמו אינו מסוגל לנהל בצורה טובה! ומסביר הטמא], כי עתה שהסטרא אחרא דבוק עמה, בסוד [=הבל הבלים] ורגליה יורדות מות, אינה אחד, אלא שאנו מיחדים אותה בלחש בסוד החילוף של אותיות אחרות, ואומרים ועד, במקום אחד. [בכדי להביא אותם להיות יחד! כלומר, לפי הטינופת הזוהרית, אשתו של הבורא הנוקבא האלילית שמזדווגת עמו, היא גם דבוקה ובוגדת עם האליל הקבלי המכונה "צד אחר"! כלומר

אשתו של הבורא נאלצת לבגוד בו מדי פעם, ופוחדת שהצד האחר לא יאנוס אותה! וזה בוודאי החירוף הגדול ביותר שנאמר כלפי הבורא שלנו בכל ההיסטוריה מבריאת העולם!

וממשיך הטמא ואומר, וזו] הכלה, שהיא המלכות, כל זמן שרוצים להכניסה אל המלך [=כלומר אל הבורא] לשמחת הזווג, צריך להיות בלחש ובסוד, כדי שלא ימצא בצעדי רגליה רמז של צד הרע, ולא יתדבק עמה, ולא ימצא בבנים, דהיינו בישראל למטה, רמז פסול כלל. [כלומר הטמא מעליל, שאם למעלה הזיווג לא יהיה כשורה, אז גם כאן, כח השפעה זו ישפיע על ישראל, ויגרום להם לעשות דברים לא טובים! כלומר הכל ענין מעשי ממש ולא משל! ובמילים אחרות, אם הנוקבא לא תהנה כמו שצריך ולא תסתפק במעשה השכיבה, יבואו אסונות על עם ישראל! ומעליל הטמא ואומר] וכך אמר יעקב לבניו, אולי חס ושלום קרה פסול במטתי, אז אמרו בניו, כמו שאין בלבך אלא אחד,כך גם אצלנו אין אלא אחד. [כלומר], אין לנו דבקות בסטרא אחרא כלל. כי הוא נפרד ממטתך, ואנו ביחוד למלך העליון, שהוא זעיר אנפין, ואין לנו דבקות כלל בסטרא אחרא, כי לפרוד מן הצד האחר היה הרצון והמחשבה שלנו. [כלומר לפי שיטת המכשף הטמא, יעקב אבינו בדק אותם היטב, האם הם נורמים לבורא יתברך להיות בקשר טוב עם עצמותו, ושהזיווג יהיה מעולה וטוב! ולא רק זו, אלא בניו הטהורים הודיעו לו, שהם מפחדים מן הסטרא אחרא והם לא בקשר עמו כלל! ובושה זו מה עושה! וממשיך הטמא ואומר] כיון שידע יעקב, שהסטרא אחרא לא נתדבק שם כלל [=אצל הבורא, וידע על ידי תשובת בניו ש]אז נכנסה האשה, שהיא מלכות, אל בעלה [=הבורא, שהוא] קצר אפים! ... פתח יעקב ואמר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". כי היא בסוד אחד, עם העלמות שלה, בלא עירוב כלל, ובלא שותפות של הסטרא אחרא". ע"כ. ואין גבול לחירוף של מכשפי האופל! אין גבול לעילגות המצחינה היוצאת מהטמאים הללו.

כעת אשאל את הטמאים הללו שאלה, מה יענו לפי שיטתם לפי דעת התלמוד שאומר, שהיכן שמצויים מינים, חייבים לומר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בקול! הרי לפי שיטתם חז"ל הרסו את הזיווג של הבורא! ימחה שמם של המקובלים המשומדים הללו מן העולם! ואין צורך עוד להרחיב את היריעה, וכבר מוכח לכל סכלותם, בורותם, עגלותם, ומינותם של מכשפי האופל הטמאים!

"סתירת הלכות בספר הפרו-נוצרי – זוהר"

הנה בסדרת מאמרים אלו, העוסקים בסתירת וביעור ספר המינות הפרו-נוצרי, העולה על שם, "זוהר" [=חושך טמא], ראיתי לסתור את כל עניני ההלכות המובאות למעשה, שנלמדו מתוך ספר המינות הנזכר, והובאו בשולחנו של ר' קארו, שבעצם היה הראשון שהחל לשלב ולמצע את אותם ההזיות של המכשף הזוהרי עם ההלכה התלמודית הברורה, כפי שנראה בהמשך. ונחל במלאכה.

כתב ר' קארו בשולחן ערוך (אורח חיים הלכות תפילין סימן כז סעיף ב): "יש ליזהר שלא תזוז יו"ד של הקשר מהתפלה". ע"כ. ויש לשאול, מה מקור הלכה זו שלא נזכרה מעולם בתלמוד או במשנה? מהיכן צצה לה הלכה חדשה שלא ידעו ולא קיימו אבותינו? מהיכן צצה לה הלכה שלא הוזכרה באף אחד מן הגאונים או ראשוני הראשונים? והנה כתב בבית יוסף במקור הדברים (שם): "בספר הזוהר בפרשת פינחס (רלו:) על פסוק שמע ישראל [כתב], יו"ד איצטריך די לא יעדא כלל מגו תפלה של יד דלא יעביד פרודא. והאריך בטעם הדבר, ובסוף כתב "דמאן דרחיק ליה, ירחקון ליה מעידונא דלעילא", ועל דא כתיב (שמואל א ב ל) "כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו". ע"כ.

כלומר לפי הזיית המכשף הזוהרי, חובה שקשר של יו"ד הנמצא בתפילין של יד, יהיה צמוד ממש לקציצה עצמה של הבית של היד, כלומר, עצם עשיית המצוה לפי המכשף הטמא הזה, באה לעשות טקס שמיימי ומאגי, כלומר, הנחת תפילין כולה, היא לא דבר מחשבתי ושכלי, אלא טקס מטאפורי, טקס הגורם לענינים לזוז למעלה, כמו שנסביר בהמשך בשם הטמא.

"מה שאין עליו מסורת – אסור לנו לקבל!"

והנה לך לשון הרלב"ג (דברים פרק לד פסוק י פרשת וזאת הברכה): "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה – ידוע כי מדברי התורה שלא קם נביא תורה ולא יקום זולת משה, כי שום נביא לא יאמן לחדש בה או לגרוע באופן שישימהו תורה נוהגת לדורות. כ"ש שלא יאמן לשנותה ולהמירה באחרת. וזה כולו מבואר ממה שקדם. ולזה לא זכר כאן זה ההבדל נפלא שיש בין נבוא' משה ובין נבואת זולתו אבל זכר מה שהובדל בו משה מכל נביא שיקום להתנבא בישראל". ע"כ. והנה כאשר נמצא ספר 700 שנה לאחר חתימת התלמוד, ומחדש דברים הזויים, דברים מאגיים ופגאנים, כיצד נקבל את דבריו? ועוד שמעליל עלילות דברים על מי שאינו עושה כדבריו, ומבטיח הטמא ואומר, שלא יזכה האדם העובר על דבריו לשום עידון רוחני! ואם בעלי התלמוד והמשנה לא הודיעו לנו דברים אלו, וכי הכשילונו? וכי דורות שעברו כשלו בדברים? ואין לך הוצאת לעז חמורה מזו!

צא ותראה דעתו של רבינו הטהור הרמב"ם במה שכתב על ספר, "שיעור קומה" (תשובה קיז), וזה לשונו: "לא חשבתי מעולם שהוא מחיבורי החכמים, וחלילה שהוא להם, ואינו אלא

חיבור אחד מדרשני האירופים [נ"א ערי אדום] ולא יותר. ובכל אופן, השמדת אותו הספר והכרתת זכר עניינו מצוה רבה – 'וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ' [...] כי אשר יש לו קומה הוא אלהים אחרים בלי ספק". ע"כ. והנה רבינו לא חש ולא ירא לומר על ספר "שיעור קומה" שחובה עלינו להשמידו, אפילו שהספר הזה מיוחס לרבי ישמעאל! וזאת משום, שכל דבר שלא סמכו עליו חז"ל בעלי המשנה והתלמוד, אסור לנו לקבלו! ושלא נדבר על הדברים ההזויים שנמצאו בספר ארור זה. כמו כן, בשריד גניזה עתיק שנתגלה בגניזה הקאהירית נמצא כתב ידו של רבינו, וכך נאמר שם (מובא בכתבים א, עמ' 477–478): "ואמרו, שנמצא בגניזת בית רבנו שגונזין בו בלאי הספרים במחסן אשר במדרשו, חוברת ובה נוסח [הספר] 'שיעור קומה' הנזכר בפרק חֵלֶק הוא ופירושו, וזה לשונו [של הרמב"ם]: זה הוא שיעור קומה, המאמינו לתולעה וּלְרִמָּה, וְשַׁמָּה ושממה, וקודר בלי חַמָּה, יתעלה לעילא-לעילא ממה שאומרים הכופרים. [באן מובא תיאור מידות ותיאור ציורי-חיצוני לרגליו, ברכיו, ידיו, צדדיו, ראשו, שערו, זקנו, צורת פניו, זיוו, לשונו, רוחב מצחו, עיניו, זרועותיו, אצבעותיו, שכמו, חוטמו, שפתיו, גבותיו, אזניו ועוד, יתעלה ויתרומם מפשעי הספר האשכנזי הזה]. כל אלה תועבות ונאצות גדולות, ארור המאמינו וארור המחברו כמנין כל אות ואות ממנו [כלומר שיחולו עליו קללות כמניין גימטריא של כל אותותיו], וה' אלהים אמת אין לו דמות ולא ערך, ולא רוחב ולא אורך, שנאמר: 'וְאֶל מִי תְדַמְּיוּן אֵל [וּמַה דְּמוּת תַּעַרְכוּ לוֹ' (יש' מ, יח)], 'וְאֶל מִי תְדַמְּיוּנִי וְאֶשְׁוֶה' [שם, כה], יתעלה וישתבח ויתרומם... לעילא...". ע"כ.

והנה יש בידינו כתבים של הרב יוסף קאפח שהביאו אותם תלמידיו לדפוס, ושם הביא הרב יוסף קאפח ממצא נדיר בשם רס"ג (כתבים א' עמוד 475). וכתב הרב יוסף קאפח לפני הבאת הדברים: " ... שני העמודים [כתבי יד] שנוסחם יבוא להלן הם שריד של חיבור תימני שאיני יודע לא שמו ולא שם מחברו, ולא באיזה זמן נתחבר, אף לא תאריך כתיבת העמודים הללו. אך לפי צורת הכתב והנייר, נראה לי שנכתבו במאה השניה לאלף הששי". ע"כ הקדמת הרב קאפח לפני שמביא את הכתבי יד שמצא. ולפני שנבוא לכתבי יד, דע קורא נעים, כי מתוך כתבי היד הללו, אנו רואים כמה אנשים נתפתו ללכת אחר ספר "שיעור קומה" הנתעב, וכנראה שזה האיש שכתב את המכתב, כתב את דעת רבינו הטהור הרמב"ם והביא גם את דעת הרס"ג לגבי יחסו לספר שיעור קומה. וז"ל הכתבי יד: " ... וכך אמר רב סעדיה ז"ל באחד מחבוריו, "ספר שיעור קומה, אין עליו מסורת באומתנו! [ומדוע?] לפי שאינו [נזכר] במשנה ולא בתלמוד, ואין ראיה שנלמד בה [אפילו] אם אמרו רבי ישמעאל באמת! או זולתו אמרו וייחסו אליו, כפי שמייחסים הרבה מן הספרים המזוייפים אל אחד החכמים המפורסמים". ע"כ.

וגם בספר מלחמות ה' להרב יחיה קאפח (אות יב') הביא את כתב היד הקדום הזה וז"ל: "... ובקונדריס קדום מחבורי קדמונינו מצאתי כתוב משם ר' סעדיה גאון וז"ל: " ... ספר שיעור קומה אין בידינו קבלה עליו מחכמי אומתנו, לפי שאינו לא במשנה ולא בתלמוד, וגם אין ראיה ללמוד ממנה אם אמרו ר' ישמעאל באמת, או אחרים זולתו אמרו וייחסו לר' ישמעאל, כמו שמייחסים הרבה מן הספרים העשויים לקצת מן החכמים המפורסמים". ע"ש. והנה כמה יסודות טובים ומעולים למדים אנו מדברי הרס"ג הללו אשר משקפים את האמת ואת מצב הדורות האחרונים, ומהם:

א) כל דבר שאין בידינו קבלה עליו מחכמי אומתנו, והם בעלי המשנה והתלמוד אשר להם הבלעדיות המובהקת והיחידה לעניני תורה שבעל פה, מסורת, הלכה, השקפה וכו', חייבים אנו לראות שהדברים הכתובים שם אינם סותרים\מוסיפים\גורעים ממסורת עם ישראל!

ב) אפילו אם נמצא ספר שנכתב על ידי תנא! ובאמת ללא עוררין! אין ראיה מכך שצריכים אנו ללמוד ממנו או להביא ממנו דבר! שכל שדבריו לא הוזכרו לא בתלמוד ולא במשנה אין להביא ממנו ראיה, ובוודאי חכמי התלמוד לא היו חוסכים מאתנו דברים הנצרכים או המפורסמים ממנו. לכן אין ללמוד ממנו! ולפי דבר זה, כל שכן ספר הזוהר הפרו-נוצרי, שאסור לנו ללמוד מספר זה לעולם! שכן רבותינו בעלי התלמוד נאמנים עלינו שלא הזכירו ולא הביאו את דעותיו המהובלות [בהנחה שהספר הזה קדום. וכבר הוכח שלא!]. ושלא נדבר על סתירות עצומות שיש בין חז"ל לבין ספר האופל, ושלא נדבר על עניני השקפה הסותרים את מסורת התורה שבעל פה. ושלא נדבר על ריבוי באלוהות שריבה הטמא המכשף הזוהרי, ועשה מעשים וכתב דברים שגרועים יותר מן הנצרות.

ג) כתב ולימד הרס"ג, "כמו שמייחסים הרבה מן הספרים העשויים לקצת מן החכמים המפורסמים". ומכאן אתה למד, שזו דרכם המהובלת כסל למו, שכאשר רוצים הרשעים המינים שבני אדם יקבלו דבריהם, מה הם עושים? מייחסים דבריהם לתנאים, אמוראים, ומשקרים במצח נחושה! בדיוק כמו שעשה ספר האופל הטמא מפי הגבורה! כאשר ייחס דבריו המכוערים לרשב"י התנא הטהור.

ודע לך קורא נעים, כי גם רבינו הטהור הרמב"ם שגה בענין ספר שיעור קומה בנעוריו. כמו שכתב הרב יוסף קאפח (כתבים – א' עמוד 477 הערה 11): " ... וכבר העירותי בפירוש רבינו משנה סנהדרין מהדורתי, עמוד ריג' הערה 42, כי רבינו בצעירותו היה בדיעה כי [ספר] שיעור קומה, חיבור חכמי ישראל הוא ויש להסבירו. וכך כתב במהדורה ראשונה: "ויתרחב ההיקף עד שנגיע לדבר על הצורות שהזכירו הנביאים לבורא ולמלאכיו, ויתגלגלו הדברים לענין "שיעור קומה" ולא יספיק לענין זה לבדו, ואפילו אקצר תכלית הקיצור מאה דפים". ע"כ [לשון הרמב"ם במהודרה הראשונה שלו למשנה שכתב בצעירותו]. והנה ממה שהסמיך [את המילים] "שיעור קומה" לצורות שהזכירו הנביאים לבורא ולמלאכיו, יתכן שהיה מבארו בדרכו של רס"ג [= כפי המובא בכתב היד הנזכר, שניסה הרס"ג בדיוחק ליישב את הכתוב בו רק בתנאי שהדבר מיוחס באמת לרבי ישמעאל. אלא שוודאי לנו היום כי הבל זה אינו שיך לרבי ישמעאל]. ונוסח זה ישנו בכל כתבי יד תימן. ואחרי כן החליט [רבינו] שאינו חיבור החכמים, ואלהים אחרים הוא, ומחק את זכרו בספר שבכתב ידו, ועיבה את הדיו מאוד! עד שאי אפשר להכיר מה היה כתוב מקודם, משל באילו מצטער על שטעה בו ... וכיון שהחליט שהוא אלהים אחרים [=ספר עבודה זרה], אין להתפלא על הדברים החריפים האמורים [שכתב רבינו עליו]". ע"כ. ולכן מה שהבאתי למעלה בתשובה של רבינו (סימן קיז) וזה לשונו: "לא חשבתי מעולם שהוא מחיבורי החכמים, וחלילה שהוא להם, ואינו אלא חיבור אחד מדרשני האירופים [נ"א ערי אדום] ולא יותר. ובכל אופן, השמדת אותו הספר והכרתת זכר עניינו מצוה רבה – 'וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ' [...] כי אשר יש לו קומה הוא אלהים אחרים בלי ספק". ע"כ. הרב יוסף קאפח העיר, שמה שתרגם המתרגם: "לא חשבתי מעולם

שהוא מחיבורי החכמים", אין התרגום הזה נכון, כי התרגום הנכון מערבית לעברית: "איני סבור כלל שהוא לחכמים". ובאמת זה מסתדר היטב עם מה שכתב בצעירותו.

ונחתום ענין זה בדברי הרא"ש (מסכת חולין פרק ב סימן ו): "ומסתבר שכל תוספתא שלא נתפשטה עד אחר סידור הש"ס לאו דסמכא היא. דמסתמא כיון שרצו חכמי ישראל לעשות חבור קיים אמת חקרו וחזרו לידע כל הספרים שנכתבו על דברי חכמים ובירורו אותם שהם בר סמכא ועל ידם חברו הש"ס' הילכך אין לסמוך על תוספתא זו כיון שאין בעל הש"ס מסכים עליה. ע"כ. והנה דבריו של הרא"ש מפורסמיים וגלויים לכל! וטעמו ונימוקו עמו, שכתב ונימק, שהסיבה שאנו לא מקבלים כל ענין ותוספת שנכתבו לאחר תקופת המשנה והתלמוד, ואפילו, "תוספתא"! כל שכן ענינים והזיות אשר מוחקות יסודות דת! הסיבה היא מסביר הרא"ש, הוא משום שכאשר חכמי ישראל בעלי התלמוד ושאר החיבורים, "ספרא", "ספרי" וכו', שחברו את חיבוריהם, הלכו בדקו חקרו וחזרו לידע כל הספרים שהיו, וביררו מה אמת ומה לא! מה הם דעות נכונות, ומה הם דעות כוזבות!

ואם חכמי ישראל חקרו וחזרו לדעת כל הספרים שנכתבו וכל הדעות שנאמרו בזמנם ולפני כן, איך לא מצאו את הזוהר הפרו-נוצרי הטמא? איך לא ידעו כי קיים תנא חשוב כרשב"י שאוסר להניח תפילין בחולו של מועד? איך לא ידעו ולא שמעו ממי שהיה ל-"רבו" של מחבר המשנה רבי יהודה הנשיא, שאוסר לנשואה ללכת עם שערות גלויות בבית? אלא ודאי כי גם אם "ידעו", לא התייחסו לדברים המהובלים ולדעות הרקובות שרחוקות מכל תוכן!

"הזיות ספר הזוהר והסרחון העולה ממנו – קשר של יו"ד צמוד לקציצה של הבית"

וכעת לטעמו המהובל, של הוזה ההזיות, כותב האופל הפרו-נוצרי, המכשף הזוהרי, גבי מה שהתחלנו בו בתחילת המאמר. ומזייף מאמר בשם רשב"י (ע"פ פירוש הסולם לזוהר – במדבר פרשת פנחס מאמר ע' דשמע ד' דאחד שם ע' אות תנג) "פתח רבי שמעון ואמר, מה זה שנאמר, "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד". כתוב במילת "שמע" אות "עין" גדולה, ובמילת "אחד", כתוב בתורה אות ד' גדולה. ומסביר המכשף, שספר התורה נכתב כך על ידי משה רבינו והועבר במסורת, על מנת לתת עדות שלא נשכח את החידוש שהולך הוא לומר. שכן אותיות "עין" – "דלת" יחדיו = "עד". וכן נאמר (שמואל א פרק יב פסוק ה): "וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֵד יְהוָה בָּכֶם וְעֵד מְשִׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מְצָאתֶם בְּיָדִי מְאוּמָה וַיֹּאמֶר עֵד". ומסביר הטמא, שמן אותיות "שמע", נשאר "ש"מ" [לא מובן למה הטמא מפריד אותיות ממילה שלימה על מנת לחברה עם מילה מרוחקת ממנה ולא סמוכה. ומסביר הטמא ומשרבט], אלא שהמ"ם כאן היא פתוחה ולא סגורה, כלומר לא מ"ם סופית. [והיכן מצינו בכל התורה כולה שאות מ"ם באמצע מילה נכתבת סתומה? פשוט עילגות לשמה! ויותר מכך, אם שינה הפתוחות והסתומות יש ספק גדול על הספר תורה ועל בשרותו. שכן מבואר בתלמוד בשבת (בבלי מסכת שבת דף קנ עמוד ב) שכבר אז במעמד התורה היו מ"ם סתומה ומ"ם פתוחה. ומ"ם ואות סמ"ך שבלוחות בנס היו עומדים.

והנה לאחר שהרצתי הדברים, מהובל אחד, הקשה עלי ממה שנאמר (ישעיהו פרק ט פסוק ו): "לְמַרְבֵּה הַמִּשְׂרָה וּלְשָׁלוֹם אֵין־קֵץ עַל־כִּסֵּא דָוִד וְעַל־מַמְלַכְתּוֹ לְהָכִין אֹתָהּ וּלְסַעֲדָהּ בְּמִשְׁפָּט וּבִצְדָקָה מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם קִנְאַת יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה־זֹּאת". ומכאן רצה להוציא אותי טועה בדבר, שכן כתוב בפירוש, "למרבה" עם מ"ם סתומה. והוא בחושך הולך, לא מבין הבנת הנקרא, שדייקתי בדברי היטב, "בכל התורה", ולא אמרתי בכל התנ"ך! וגם בתירוץ שרצה לומר, קשקש בעילגות גדולה בעצם מהות השינוי של הנביא. כי מה ששינה הנביא וכתב מ"ם סתומה, רמז בכך ישעיהו, שיסתמו חומות ירושלם שהם פרוצים כל זמן הגלות ולעת הישועה יסתמו הפרוצים ואז תפתח המשרה שהיא סתומה עד מלך המשיח. (ע"פ רד"ק). ושוב אנו מתמודדים בדורינו עם אנשים לצים, ובורים ריקים מתוכן].

וממשיך הטמא הזוהרי ואומר, "מה הטעם שאות מ"ם של "שמע" פתוחה? הוא משום שאות מ"ם סתומה היא מלך העליון, דהיינו "בינה", ומ"ם פתוחה רומזת על מלך תחתון! [כלומר לפי המכשף הארור הזה, ישנם כמה מלכים, והבורא יתברך שמו אינו מלך אחד, אלא יש כמה אלוהות בשמים!! שימו לב איך מחדיר הטמא לליבות ישראל שיש כמה מלכים וישויות שונות בשמים! ואומר המכשף], ולכן אותיות ש"מ של מילת "שמע", רומזת על המלכות [על המלכה הנקבה בת זוגתו של הבורא האלילי של המכשף], ואותיות האחרות שנשארו ממילת, "אחד", נשאר מהם, "א"ח", כלומר "אח" בבחינת "אחוריים", שנכנסות ומתנגבות מאחורה. ונסביר את דבריו של הפרו-נוצרי: לפי הטמא המלכות הגדולה בעצמות הבורא, נקראת מ"ם סתומה. ואות מ"ם פתוחה היא המלכה התחתונה, כלומר לפי הטמא, לבורא יתעלה שמו, יש כמה נשים, וגם יש לו אשה שנקראת "מלכה עליונה", וגם "פילגש" הנקראת מלכה תחתונה. מלכה עליונה היא מ"ם סתומה. מלכה תחתונה היא מ"ם פתוחה. אמנם כאשר המלכה התחתונה שהיא האות מ' פתוחה, אז בהיותה פתוחה, היא נמצאת תחת האליל הקבלי, "קצר אפים", ורק אז, היא מקבלת שפע מבן זוגה "קצר אפים", בבחינת "עד", כלומר שמעיד בה הקצר אפים ונותן בה עדות, כי אם היתה סתומה, כיצד היה מזוודג עמה האליל הטמא קצר אפים? אלא ודאי שהיא, מ' פתוחה בבחינת הישות הנקבית התחתונה האלהית.

והצירוף החשוב של אותיות "א"ח" ממילת אחד, יורה על מדרגתו הכבירה של זעיר אנפין הטמא, שבמצב הראשון של המלכות שנקראת, "מלכות גדולה", לא היה יכול להיות עמה, כי רגליה היו סגורות, כי המ"ם הוא דימוי לרגלים של אשתו, ולכן בשעה שהמ"ם סגורה, היא בגדר אחותו שאינו יכול להיות עמה! אמנם עכשיו, גם שהיא נמצאת במצב השני, הוא נשאר בלי פעולה, האליל המסכן, כי אין לו יכולת לשמש ולבעול אותה, אפילו שרגליה פתוחות, כלומר של האות מ"ם. ואע"פ שהם זעיר ומלכות הם אח ואחות, מכל מקום אם היתה אות מ"ם סתומה, אורותיה היו סתומים, ואע"פ שהיתה במדריגה גדולה, לא יכלו לשמש, כי היו אורותיה סתומים שהרי אחותו היא. אבל עתה במצב השני, אף על פי שנתמעטה ונסתרה ממדרגתה הגדולה כי רגליה פתוחות, הנה משום זה, גרמה שנפתחו אורותיה בסוד הזיווג, "ש"מ ע"ד", ומשפעת לכל העולמות, שזהו כבוד אלקים. כלומר, מה הוא כבוד אלקים לפי הטמא הפרו-נוצרי? שהמלכה התחתונה לא סוגרת את רגליה, ומשאירה אצלה פתחים, ובעבור זה שפתחה רגליה ירדה ממדרגתה, אבל כל זה עשתה על מנת להשפיע שפע לכל

העולם, ונמצא שבעבור שביזתה את עצמה הנקבות האלהית שבבורא, כעת דרך אותם פתחים שפתחה רגליה לאח שלה, "זעיר אנפין", כעת ירד שפע גדול לעולם! ולא רק שאמרו שבמצוות שאדם עושה מוריד שפע, ולא רק שחירפו וחילקו את הבורא, ולא רק שאמרו שיש בישותו אלוהות נקבית, ולא רק שאמרו שהבורא בעל תאווה של חיבור ופירוד ויש לו מאורע ממאורעות הגופים הגשמיים השפלים, אלא שאצל הבורא שלהם יש עריות ומשגל של אח ואחות!

והנה לפי הטמא, כל הדברים הללו, אדם צריך לכוין כאשר קורא את קריאת שמע, וכל זה על מנת לעזור לבוראו להיות משפיע ומושפע! כלומר להזדווג עם עצמו ועם ישותו! ויש לשאול, אין לבורא יתברך יכולת לעשות כך לבדו? וכל כך נחות הוא על פי שיטת הטמא, עד כדי כך שבלי שבני האדם השפלים יעזרו לו, אינו יכול להתעגג? ימחה שמכם ונזכה לשים את ספר הזוהר בפח האשפה של ההיסטוריה, ולבער אותו במדורה הגדולה ביותר שהיתה אי פעם מבריאת העולם.

וממשיך הטמא ואומר ומשקר בשם רשב"י: "רשב"י מחזק את דבריו על ידי מה שמצא בשם רב המנונא סבא, [כלומר, מה שכתב אמוראי, שרשב"י בכלל היה תנא! כי רב המנונא סבא היה אמורא! והמכשף הזוהרי לא היה בקיא בסדר האמוראים והתנאים כמו שצריך. והנה לפי הטמא, רשב"י מצא שכתב רב המנונא סבא], שכל מי שמיחד ייחוד הזה בכל יום, מוכנה לו שמחה מלמעלה, כי גורם לבורא להשתעשע עם המלכה נוקבא היא אשתו. והסימן לכך, כי אותיות, "אח", שנשארו ממילת "אחד", ואותיות "שמ", כאשר תחברם ביחד יצא מילת, "אשמח". [והנה לפי הטמא מוכח שהבורא יתברך ממש רוקד ושמח, כלומר יש לבורא התפעלות! ווו מינות לכל דבר. ברם, אפשר לומר גם שראשי תיבות "אשמח" = חן שאולוב משמיד אופל. אז זה אומר משהו? כמה עילגות!] כלומר הבורא יתברך יהיה בגדר, "אשמח", אם מישהו מהשפלים כאן למטה יעזרו לו להיות בייחוד, כלומר באיחוד, המרומז באותיות עד. כי בשמע ישראל וכו' אחד, יש את הצירוף, "אשמ"ח ע"ד". ומסביר הטמא, שכן מבואר בספרו של חנוך [מכאן ראיה מובהקת שמחבר האופל היה נגוע בספרו של חנוך החבשי כמו שכבר הוכחתי במאמר זה: "שקר הזוהר הטמא – חלק ב'".], שמי שמיחד יחוד הזה בכל יום, שמחה מוכנה לו מלמעלה, שכן גורם נחת ליוצרו. והנה ממשיך הטמא ואומר, עוד יש לכוון בהמילה, "שמע". שיש בה "שמ" שנכללות מן ע' גדולה ... ושתי רצועות יוצאות מצד זה ומצד זה, דהיינו בימין ובשמאל, שהוא סוד ב' ירכים שמחזה ולמטה ... כי מלמעלה, על הראש, יוצאות שתי רצועות, שהם סוד ב' זרועות המקיפות הראש מימין ומשמאל ... כי כיון שהיא נאחזת [=הישות האלהית הנפרדת] למעלה בד' דקשר של תפלין, כראוי, היא יורדת למטה [הישות האלהית הנפרדת] להתאחז בצבאותיה, ... נאחזת בסוף הירכים, ורושם ה-י' שהוא ברית הקדוש, דהיינו יסוד, נמצא עליה מלמעלה, אז היא מתיחדת ביחוד אחד עם זעיר אנפין. [כלומר, כל מטרת הרצועות שניתנו למשה מסיני וסדר הנחת התפילין, הוא על מנת לעזור לבורא יתברך ולאשתו להתערדן ולהזדווג, ומשתלשלת אשתו ונקשרת דרך הרצועות, ומגיע עד ליסוד, ואז נבעלת לזעיר אנפין האליל הקבלי הטמא. כלומר על מנת שהאליל הטמא יבעל את אשתו מלבות, היא צריכה להיות קשורה ברצועות שחורות של תפילין ולהגיע עד לירכים של זה המניה, ורק אז מתאווה אליה הקצר אפים הטמא, ויכול לשכב עמה כרצונו].

ולכן האות י' היא סוד הברית, דהיינו יסוד, שכל מי ששומר ברית הזה [=כוונת הטמא, שכל מי ששומר את הברית של הבורא שלהם הקבלי, "זעיר אנפין"], הוא זה שניצל למעלה, וניצל גם למטה, כי זעיר אנפין ישמור עליו היטב. ופנחס משום שקנא לברית הזה [של זעיר אנפין ודאג שישמש כמו שצריך עם אשתו של הבורא], ניצל מדין שלמעלה, ומדין שלמטה, ומשום זה נרשמה י' זו בתוכו, דהיינו בשמו, זה שכתוב, פינחס באות יוד מלא, בגלל שדאג שהזעיר אנפין ישמש על המלכות! כלומר, לפי הטמא המגעיל הזה, פנחס לא היתה קנאתו שעוברים על חוקות התורה ועובדים עבודה זרה! פנחס כל מטרתו בקנאת ה', היתה שחלילה זעיר אנפין, לא ישמש עם אשתו של הבורא, המלכות הטמאה. כלומר פנחס קנא קנא לבורא, בכך שהבורא לא יכול לזוז בשמים בגלל זמרי בן סלוא!! ומלבד שזה הוא עילגות גדולה, הנה מדובר כאן בחירוף ניאוץ וגידוף.

ובעת מגיעים לעיקר, מסביר הטמא ואומר, ולכן "יו"ד" שרומזת לאבר התשמיש של הבורא, שהוא זעיר אנפין המשפיע הגדול, יו"ד זו צריכה, שלא תסור כלל מתפלה של יד, דהיינו הקשר של תפילה של יד שהוא בצורת י', הרומזת על יסוד, כנ"ל. שלא יעשה פרוד בין יסוד "זעיר אנפין", שהוא האות יו"ד, שלא יפריד אותם מהתפילה של יד, שהיא מלכות. וכל השמחה של מלכות אשתו של הבורא, היא ביו"ד הזו, שהיא יסוד, י' זו היא נמצאת דווקא בזכר, ולא בנוקבא אשתו של הבורא. והוא, יסוד, נקרא צדיק, היא המלכות, נקראת צדק, בלי י', כי ה-יו"ד היא בזכר ולא בנוקבא. ומשום זה ה-יו"ד סמוכה אליה בתפלה של יד. ומי שמרחיק את האות יו"ד, שהיא יסוד, שהוא ברית התשמיש, מי שמרחיק את היו"ד ממקום זה, ממלכות שהיא תפילה של יד, הוא רחוק ויהיה רחוק ממעדני עולם הבא. דהיינו שלא יזכה אל השפע הבא מזווג יסוד ומלכות, הנמשך מעדן העליון, הנקרא עולם הבא. ע"כ ביאור הדברים על פי הטמא המכשף הזוהרי. כמה גועל, כמה עילגות, וכמה טמטום יש בדבריו!

והנה בעקבות הדברים הארורים הכתובים כאן, במשך מאות שנים על גבי מאות שנים, בני אדם מצמידים את את היו"ד שבקשר הרצועות הנמצאות במעברתא של התפילין של היד, מצמידים אותם מהודק לקציצה עצמה. וכל זה שחס וחלילה אשתו של הבורא הנקרא "זעיר אנפין", לא תשמש ותפתח את רגליה לכבוד בעלה האליל הקבלי, שבו נמצא אבר הברית הוא היסוד, "זעיר אנפין".

כי זעיר אנפין הוא "יוד", שהוא יסוד! כלומר, לפי המכשף הטמא, כל עצם הנחת התפילין הוא על מנת שנעזור לבורא לשמש עם ישותו! ונראה שהטמא המכשף הזוהרי היה שתין גדול, כי במקום אחר הוא טוען, שזעיר אנפין הוא אות "ואו", שכן אמר, "ועבדהו", ועבוד "הו", כלומר שתגרום שהאות ואו שהוא זעיר אנפין ישמש עם בת זוגתו שהיא האות ה', שנקראת מלכות!

ועכשיו לא רק שהמלכות היא אות ה', אלא המלכות היא הקציצה של התפילין של היד, ולא רק שהיא הקציצה, אלא היא גם פותחת רגליה על די אותיות! כלומר על יד אות מ"ם פתוחה גורמת שיהיה זיווג בעליונים. כמה חירוף ניאוץ וגידוף כלפי שמים. לא נראה כדבר הטמא הזה מבריאת העולם, ספר שחייב לשרוף בכל מקום ומקום.

"אפילו במדרשים שלא מוסמכים מבואר שהבורא אין לו זוג חלילה"

והנה אפילו במדרש מאוחר "דברים רבה", שנתחבר כ-400 שנה אחר חתימת התלמוד, ונכנסו בו דעות זרות אשר ניכרות היטב ממדרשים המובאים שם. לא העלו וחרפו כמו שעשה הפרו-נוצרי מחבר ספר האופל הטמא. כי מבואר באותו מדרש (דברים רבה פרשה ב סימן לא פרשת ואתחנן): "... רבנן אמרי, אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, בני, כל מה שבראתי, בראתי זוגות, שמים וארץ זוגות, חמה ולבנה זוגות, אדם וחוה זוגות, העולם הזה והעולם הבא זוגות, אבל כבודי אחד ומיוחד בעולם, מנין? ממה שקרינו בענין שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד". ע"כ. והנה איני יודע מה פשר מילותיו "זוגות", כי מילת זוג היא שנים, אבל עצם ההזיה לפי שהחמה ולבנה היא "זוג", דבר זה מפוקפק מאוד. אמנם הדבר החשוב ביותר, שגם זה המדרש שכולו מפוקפק, מסיים מזהיר וכותב, "אבל כבודי אחד מיוחד בעולם"! כלומר אצל הבורא אין בשום ענין כלשהו, ואפילו לא בעצמותו הפרטית, שום סוג של חלוקה אותה דימו מבשפי האופל אצל הבורא.

וכתב הספורנו (דברים פרק ו פסוק ד פרשת ואתחנן): "שמע ישראל, [הכוונה לכל אדם ואדם איש ואשה ל]התבונן והבן זה. ה' – [הוא יתברך] הנותן מציאות כל נברא. אלהינו – הוא נבחר שבנבדלים אצלנו, אשר [רק] ממנו נקוה להשיג חפצינו, בלי אמצעי [=בלי מתווך שנצטרך אותו שיעזור לנו על מנת להגיע אל חפץ בקשתינו מאתו], ומצד היותו עליון בכוחו, הבורא הנה, לו לבדו ראוי להשתחות, ומצד ש[רק] ממנו תקותנו בלי [שום] אמצעי, ראוי שאליו לבדו נתפלל ונעבוד. [=ושלא נשתמש במלאכים או כל מיני קמיעות מהובלים על מנת להוריד השפע]. ה' אחד – ובהיותו נותן המציאות אחר אפיסות מוחלט, התבאר, שאין נמצא זולתו ממין מציאותו, ושהוא נבדל במין ממציאות עולם הנפסדים, וממציאות עולם הגלגלים, וממציאות עולם המלאכים, באופן שהוא יחיד בעולמו הרביעי. וזה נראה שנרמז בהיות אות הדל"ת של אחד גדולה ובאות העי"ן של שמע הגדולה נרמז שראוי לפקוח עין ולהגדיל העיון ב[פסוק] זה. ולזה אמרו ז"ל (ברכות פרק היה קורא) ובלבד שיאריך בדל"ת של אחד, למען יכוין לזה [שהוא יתברך אחד יחיד ומיוחד]". ע"כ. וכמה דבריו מיוחדים להפליא.

ומצאתי לחכם מסויים הנקרא "רש"ר הירש", שחפשתי בכל ספרו ולא מצאתי שהביא דברים בשם ספר הזוהר הפרו-נוצרי, וכתב (דברים פרק ו פסוק ד פרשת ואתחנן): "שמע. כבר אמרנו, שמשה חזר על כל מצוות התורה, ואחר כך כתב את קיצור המצוות האלה בספר [בציווי הבורא], וקיצור זה [ציווה הבורא ש]ילווה את העם שבניו יחיו מעתה כיחידים לעצמם.

והפסוק הפותח את הקיצור הזה, הוא הפסוק המעורר עד היום הזה את התודעה היהודית בלב כל יהודי, אפילו הוא נידח עד קצה השמים, וחי בבדידות ובניתוק מעמו. הוא הפסוק הראשון הנלמד על ידי ילד יהודי מי שהוא עומד על דעתו, והוא הפסוק האחרון, שהחברים קוראים אחרי אדם מישראל כברכת פרידה לעולם האמת. הוא הפסוק שהיהודים נשאו ונושאים אותו בעולם כנס אלהים, ובו הם מכריזים שעתיד ה' לחזור ולכבוש את האנושות לעצמו. וגם איש ישראל שהתנכר לעמו לא ימהר להסיר את הפסוק הזה מלבו. הרי זה הפסוק

של התודעה היהודית של ייחוד ה' [ייחוד מלשון אחד ולא מלשון "איחוד" שהוא מאחד], ומצטרפים אליו פסוקים אחדים המסיקים את המסקנה מן התודעה הזאת. וכל מקום שיהודי נושם את נשימת חייו, מחנך את בניו וחי את חייו ברשות היחיד וברשות הרבים, כל מקום שהוא שוכב וקם, מרים את ידיו לפעולה ומעורר את רוחו למחשבה, כל מקום שהוא בונה את ביתו ומציב את שעריו, הרי פסוקים אלה מביאים לתודעתו את תפקיד חייו, את תכלית חינוכו, את מטרת שאיפותיו ברשות היחיד וברשות הרבים, את עקרונות פעילותו ואת יסודות מחשבתו, את קדושת כל חייו בבית ובקהילה. לפיכך חובה עליו לשנן את הפסוקים האלה ערב ובוקר בכל יום תמיד.

ידיעתנו את ה' איננה מבוססת על "שמיעה" אלא על "ראיה", וכך אמר משה לעמו: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים" (לעיל ד, לה). אולם רק פעם אחת נכנס ה' לתוך ההווה הארצי והתגלה שם לעמו, והיה זה בעת מעשה הבריאה של הנחת יסוד ישראל. מכאן ואילך דור לדור יספר על התגלות ה' וציבור יעיד לציבור, ובכח מסורת הדורות תהיה ההתגלות בסיס בלתי – מעורער לכל מחשבותיו ולכל מעשיו של כל איש ישראל לנצח נצחים. מכאן ואילך לא נאמר "ראה ישראל" אלא "שמע" ישראל ... כולם כאחד השינו את ה' [ולא את עצמותו ממש אלא ידיעה שכלית], בהכרת חושים המבטלת כל ספק, והשגה זו הניעה אליהם על מנת שימסרו אותה לבניהם אחריהם. הם ראו את ה' בטבע ובהיסטוריה, כאשר ניתק את מוסרותיהם במצרים והוליך אותם במדבר לארץ ההבטחה. הם שמעו את ה' כאשר נתן להם את תורתו בסיני. עדות זו, שכלל כל האומה מעיד עליה, היא היסוד לידיעתנו את ה'.

לא מן הטבע ומן ההיסטוריה נסיק מסקנות המביאות לידי אמונה בה', אלא על יסוד ידיעתנו את ה' נסקור את הטבע ואת ההיסטוריה, ועל יסוד "ידיעה" זו נשאף להבין את הטבע ואת מאורעות ההיסטוריה. וכאשר יפקח ה' את עינינו לראות את מעשיו בטבע, וכאשר יפתח את אזנינו לשמוע את קולו בהיסטוריה, ונמצא שכל דבר קטן וגדול בטבע הוא מלאכת ה' וכל דבר קטן וגדול בהיסטוריה הוא מעשה הנהגתו, או אז נראה ונשמע את הנהגת אלהי אבותינו בעולם הטבע וההיסטוריה של ימינו. כדוגמת אבותינו נתהלך לפני ה' כל ימי חלדנו, ולעד ייאמר על כל אישי ישראל הנאמנים לה' ברוחם ובלבבם: "ראו הליכותיך אלהים הליכות אלי מלכי בקדש" (תהלים סח, כה).

ולפיכך: "שמע" ישראל. אותה ידיעת ה' המבוססת על הכרת החושים של כלל האומה מבוטאת ... במלים: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו"; וכעין זה שם בפסוק לט: "וידעת היום והשבת אל – לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל – הארץ מתחת אין עוד". ואילו כאן [בשמע ישראל] נשוא אחד מסכם אותה: "אחד". אותה אחדות ה' מובאת כאן לתשומת לבנו כאמת יסודית ראשונה של ידיעתנו, וכל עצמה [של אמירה זו] איננה [יכולה להקנות לנו ידיעה מי הוא בעצמותו] אלא [באה על דרך ה]-שלילה [ה]מוחלטת של כל מחשבה וסברה אלילית, עתיקה [של אומות הצאביים] וחדשה [של המכשפים הזוהרים והמקובלים הארורים ממשיכי דרכם] ... הוגים אליליים נתנו דעתם לעולם זה של תופעות מנוגדות, והואיל והם העריכו את התופעות באורח סובייקטיבי, על פי יחסן לאדם, התחלקה להם כל אותה רב – גווניות

לשתי קבוצות של ניגודים: קבוצה אחת כללה את הכוחות שהם נוחים למשאלות האדם ולדרישותיו, וקבוצה שניה כללה את הכוחות המנוגדים לאדם. כל רב – גווניות עולם האלים הפכה להם לשני אלים עליונים הניצים על השלטון בעולם ובאדם, ומאבק זה שאיננו יודע פשרות מוליד את כל ניגודי התופעות שבעולם החיצוני ובנפש האדם. היה להם אל טוב שהוא בעל האור, החיים והטוב; וכנגדו היה אל רע שהוא אלהי הלילה [=רומז לסטרא אחרא של מכשפי האופל], המוות והרע. הרי זו השקפת השניות של דת הפרסים העתיקים, שישעיהו הפנה את דברו אליה: (ישעיהו פרק מה פסוק ה – ז): "אֲנִי יְהוָה וְאֵין עוֹד זוּלָתִי אֵין אֱלֹהִים אֲאַזֶּרְךָ וְלֹא יְדַעְתָּנִי: לְמַעַן יֵדְעוּ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ וּמִמַּעֲרָבָה כִּי־אֶפֶס בִּלְעָדָי אֲנִי יְהוָה וְאֵין עוֹד: יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא רָע אֲנִי יְהוָה עֹשֶׂה כָל־אֵלֶּה".

אולם האמת המלאה של היהדות, כפי שמאמר "שמע" מביאה להכרתנו, איננה מכריזה רק על עצם אחדות האל, אין היא רק אומרת שאותם שני התחומים – שההשקפה האלילית רואה בהם את תחומי הכח של שני אלים מנוגדים, לאמיתו של דבר אינם אלא שתי בחינות של הנהגת ה', האל היחיד: במידת החסד הוא מחיה אותנו להבא, ובמידת הדין הוא שופט אותנו על שעבר.

לאמיתו של דבר, עצם הנהגת ה' היא אחת ואחידה, ורק קוצר השגתנו רואה בה את שתי הבחינות האלה; שכן גם בזמן שהוא לוקח בדין, הרי הוא נותן בחסד. כי לא רק "ה' אלהינו אחד" אלא: ה' אלהינו ה' אחד; גם במידת אלהים הרי הוא ה'!

גם מדברי חז"ל נראה שהם פירשו כך את "אחדות ה'": היא מבטאת את האמת שה' הוא אל יחיד. כך במדרש רבה כאן (ב, כב): "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל בני כל מה שבראתי בראתי זוגות, שמים וארץ זוגות, חמה ולבנה זוגות, אדם וחוה זוגות, העולם הזה והעולם הבא זוגות, אבל כבודי אחד ומיוחד בעולם, מנין, ממה שקרינו בענין: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד". ובאלה הדברים זוטא (ראה ילקוט כאן) אמרו: "מי שאמר והיה העולם אינו כן, האכיל אותנו אין לנו אלא הוא, הרעיב אותנו אין לנו אלא הוא, ה' אלהינו ה' אחד, וכן איוב אומר ה' נתן ה' לקח יהי שם ה' מבורך". ועוד אמרו חכמים: משאדם הודה בלבו שה' הוא שליט יחיד בעולם ומלואו, בשמים ובארץ – כבר יצא ידי חובת הכרת ה' שמקיימים אותה באמירת "שמע": "כיון דאמליכתיה למעלה ולמטה ולארבע רוחות השמים, תו לא צריכת" (ברכות יג ע"ב). ולדעתם תוכנו של מאמר "שמע" הוא "קבלת עול מלכות שמים" (שם טו ע"א ואילך): שעבוד עצמנו וכל עולמנו לשלטונו היחיד של ה'.

אולם בעלי החקירות העיוניות שבין ההוגים ייחסו משמעות נוספת למאמר "ה' אחד". לדעתם, מאמר זה בא להודיענו דבר על עצמיות ה', על מהות הווייתו [=כמכשפי האופל והדומים להם], וכך פירשו הם את תואר ה"אחד": לא אחד ויחיד שאין זולתו, אלא אחד ואחיד במהותו, פשוט שאיננו מורכב [מאחרים]. כסבורים היו, שמאמר זה הוא מפתח לפרדס, והוא מעמיד אותנו על סוד מהותו של ה'. אולם כמיטב ידיעתנו, אין להם על מי שיסמוכו בין חכמינו ז"ל, ולא עוד, אלא שיטתם גורמת שאחדות ה' – שהיא הבסיס היסודי של כל מחשבותינו

– נעשית עקרה לחיים, ולדעתנו נתעלמו מעיניהם גבולות ההכרה האנושית. "אחד" כתוב בדל"ת רבתי – כנראה לבל יחליפו דל"ת ברי"ש ויקראו "אחר"; ולעומת זה בפסוק "כי לא תשתחוה לאל אחר" (שמות לד, יד) יש רי"ש רבתי כדי למנוע את החלפת "אחר" ב"אחד". [כלומר עצם הגדלת האותיות הוא דבר שכלי ומחשבתי שלא יבוא אדם לכתוב אחרת בספר תורה תפילין ומזוזות], רי"ש של המחשבה האלילית היא עגולה ונענית לכל. דל"ת של האמת היהודית היא מחודדת ועומדת על שלה. עם אובדן החידוד ה-"זעיר", הזה נעשה [אל] "אחד" ל"אחר".

טעם העי"ן רבתי שב"שמע" הוא ברור פחות. אולי נתבקשנו להבליט את העי"ן בדרך ההיגוי, לבל תהא המלה דומה ל"שמא", שהיא מלת הספק בארמית. שתי האותיות מצטרפות ל"עֵד", המורה גם על עדות. תוכנו של "שמע ישראל" הוא עדות שישראל מוסר לישראל, וכל האומר "שמע ישראל" נעשה על ידי כך לעד ה' המוסר עדות לעצמו ולכל העולם כולו. שמא אין זה נועז מדי לומר: "ה"עין" ראתה, והרי היא כ"עֵד" המעיד: "שמע ישראל" וגו'. "שמע" מוסר לדורות: "אתה הראת לדעת". עכת"ה.

"שקר הזוהר – סתירת הלכות – חלק ב' של סתירת הלכות"

כתב ר' קארו בשולחנו (שולחן ערוך אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן ד סעיף ב)**:** "ידקדק לערות עליהן [=על ידיו] מים ג' פעמים, [על כל יד, בכדי] להעביר רוח רעה ששורה עליהן". ע"כ. והנה מבואר מדבריו חידוש שעוד לא נראה לפני כן בתורת הגאונים, ולא נראה כן בתורת ראשוני הראשונים, אשר היו דבקים בתלמוד ובמשנה. והוא, שצריך להעביר, "רוח רעה" מאגית, ששורה על הידיים, משום ענין רוחני השייך לטומאה כלשהי, כפי שנראה בהמשך.

כלומר לפי ר' קארו בהלכה הנזכרת, עצם מהות הנטילה, היא בכדי להעביר ישות רוחנית רעה ומאגית מן הידיים, בקומו מן השינה. ופשוט שאין הכוונה כאן, בשולחן ערוך, לענין – "שם משותף", כלומר, אין הכוונה בדבריו של ר' קארו, ש"-רוח רעה" הכוונה לזוהמה, או לכלוך טבעי! שלאמיתו של דבר, כך הוא הפירוש האמיתי! כי "רוח רעה" הכוונה לזוהמה ולכלוך, או לדכאון נפשי וכדומה מן הדברים הטבעיים הרעים, שקורים אצל האדם ואצל מצבי "רוחו". וכמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת עירובין פרק ד משנה א)**:** "רוח רעה – קורין [חכמים] לכל לקיון בכח ההבחנה של אדם, ותהיה סבתו אשר תהיה". עכ"ל. וכן כתב רבינו (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת שבת פרק ב משנה ה)**:** "רוח רעה – קורין לכל מיני "אלמאלנכ'וליאת", ויש מהן מין שהחולה בורח ויוצא מגדרו כשרואה אור, או כשהוא נמצא בין בני אדם, וימצא נחת רוח ותשקוט נפשו בחושך ובבדידות ובמקומות השוממין, וזה מצוי הרבה בבעלי המרה". ע"כ. והרי שהפירוש האמיתי, של צמד המילים, "רוח רעה", אינו דבר מסטי או מאגי חלילה, אלא הם הרגשים טבעיים שנמצאים באדם, והכל הוא על ענין ה-"שכל ישר", עם תבונה מחשבתית לעשיית הפעולה.

וכן מבואר בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף פב עמוד א)**:** "הנצרך לפנות ואינו נפנה, רב חסדא ורבינא; חד אמר: רוח רעה שולטת בו, וחד אמר: רוח זוהמא שולטת בו. תניא, כמאן דאמר רוח זוהמא שולטת בו, דתניא: הנצרך לנקביו ואוכל, דומה לתנור שהסיקוהו על גב אפרו, וזו היא תחלת רוח זוהמא". ע"כ. והנה כוונת רב חסדא ורבינא היא פשוטה מאוד: כי "רוח", היא שם המורה על הגדרת האדם ועל מצבו, כלומר על הרגשתו ומצבו לטוב או לרע. וכאשר אחד מהם אמר, שמי שצריך להתפנות ואינו נפנה בזמן, אחד מהם אמר, "רוח רעה שולטת בו", כלומר אינו דבר מאגי או מסטי, שאם לא נפנה האדם, באים ישויות מאגיות כעורות ושולטות בו בגופו חלילה! שהרי מי שמפרש "רוח רעה" – רוח מאגית וקליפות וכו', יצטרך לומר, שמי שצריך להתפנות ולא נפנה, מתלבשים עליו קליפות וישויות, וזו הזיה קשה ורעה עד מאוד!

אלא בוודאי, כי "רוח רעה", הכוונה הפשוטה, שעל ידי שאינו נפנה ומפנה עצמו בזמן הראוי, שולט בזה האדם חוסר ריכוז, המגיע בעקבות זה שלא הולך להתפנות בזמן הראוי, כלומר מדובר בכלל ב-"שיבוש המחשבה", וזה הנקרא בלשון חז"ל, "רוח רעה"! ולכן הנצרך להתפנות אסור לו להתפלל, מכיון שרוח רעה שולטת בו! כלומר חוסר ריכוז שולט בו! רוחו רעה עליו! וכיצד יתפלל כאשר נמצא בחוסר ריכוז ובמצב מבולבל שכזה?

ואחד מן הדברים המעכבים ודוחים את התפילה של האדם, הוא חוסר "ריכוז" וחוסר כוונת הלב. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ד הלכה טו – יח): "כוונת הלב כיצד? כל תפילה שאינה בכוונה, אינה תפילה! ואם התפלל בלא כוונה, חוזר ומתפלל בכוונה. מצא דעתו משובשת וליבו טרוד, אסור לו להתפלל עד שתתיישב דעתו. לפיכך הבא מן הדרך והוא עייף, או מיצר, אסור לו להתפלל עד שתתיישב דעתו, אמרו חכמים ישהה שלשה ימים עד שינוח ותתקרר דעתו ואח"כ יתפלל. כיצד היא הכוונה? שיפנה את לבו מכל המחשבות, ויראה עצמו כאלו הוא עומד לפני השכינה, לפיכך צריך לישב מעט קודם התפלה, כדי לכוין את לבו. ואחר כך יתפלל בנחת ובתחנונים, ולא יעשה תפילתו כמי שהיה נושא משאוי ומשליכו והולך לו, לפיכך צריך לישב מעט אחר התפלה ואחר כך יפטר ... וכן אין עומדין להתפלל לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך מריבה ולא מתוך כעס אלא מתוך דברי תורה, ולא מתוך דין והלכה אף על פי שהם דברי תורה כדי שלא יהא לבו טרוד בהלכה, אלא מתוך דברי תורה שאין בה עיון, כגון הלכות פסוקות". ע"כ.

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ד הלכה י): " ... דברים החופזים אותו [=כמו "רוח רעה" הנזכר בתלמוד], כיצד? אם היה צריך לנקביו לא יתפלל, וכל הצריך לנקביו והתפלל, תפלתו תועבה! [=מכיון שבוודאי תפילתו אינה בכוונה]! וחוזר ומתפלל אחר שיעשה צרכיו, ואם יכול להעמיד עצמו כדי פרסה [=שיעור 72 דקות בערך], תפלתו תפילה [=בדיעבד, רק אם יתפלל כבר]. ואף על פי כן לכתחלה לא יתפלל עד שיבדוק עצמו יפה יפה, ויבדוק נקביו ויסיר כיחו וניעו, ו[יסיר] כל הדבר הטורדו ואחר כך יתפלל". ע"כ. והרי שעיקר הקפידה בענין עשית צרכים קודם התפילה, הכל הוא משום טרדת הכוונה. וזו כוונת התלמוד, "רוח רעה שולטת בו". ולא כמו שפרשו ושיבשו אחרים. ומה שאמר אחד מהם בתלמוד הנזכר, "רוח זוהמא שולטת בו", ידבר על פינוי פסולת בגוף האדם, כי רפואת הגוף תלויה לעולם בהפרשת הרעלים מן הגוף, וכאשר האדם לא מפריש את אותם רעלים הרוצים לצאת מן הגוף לחוץ, הם אלו הגורמים לזוהמה ברקמות ובגוף האדם. ויפה אמר אחד מהם וכיון לאמת באומרו, "רוח זוהמא שולטת בו", שניכר מתוך דבריו כי היה מבין היטב בעניני בריאות וגוף האדם. וזו כוונתו של רבינו הטהור במה שכתב (רמב"ם הלכות דעות פרק ד הלכה יג): "לעולם ישתדל אדם שיהיו מעיו רפין כל ימיו ויהיה קרוב לשלשול מעט, וזה כלל גדול ברפואה כל זמן שהרעי נמנע או יוצא בקושי חלאים רעים באים וכו'". ע"ש.

וכבר הארכתי לא מעט בעניני רפואה טבעית ויסודותיה, כפי שניתן לראות במאמרים הבאים: "היסוד לכל החולאים". "להפסיק לחיות בשביל לאכול".

"מי יתנך כאח לי, יונק שדי אמי" – עיוות המכשף הזוהרי"

והנה, אם תשאלני, כיצד אני יודע שאין זו כוונתו של ר' קארו לזה ה-שכל הישר שהבאנו לעיל? הנה אענה ואומר, מכיון שמקור דבריו של ר' קארו הנזכרים, הם מדברי המכשף הזוהרי הפרו-נוצרי שייחס דבריו בשקר לתנא הטהור רשב"י. אמנם, לפני שאציג את לשון

המכשף, אציין שהמכשף מביא פסוק משיר השירים, ובו נאמר כך (שיר השירים פרק ח פסוק א): "מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי, יוֹנֵק שְׁדֵי אִמִּי, אֶמְצָאֲךָ בַחוּץ אֶשָּׁקְךָ, גַּם לֹא־יָבוּזוּ לִי". והנה במשל זה שלמה המלך מדבר ומתפלל אל הבורא יתברך ואומר, הלוואי והבורא יתברך יתנהג עמי ועם עמו הנבחר במידת חסד ורחמים, ויהיה חומל עלי כמו שיוסף חמל על אחיו. וזה שאמר, "מי יתנך כאח לי", שהיתה זו תפילתו של שלמה המלך לפני הבורא יתברך, שיתנהג הבורא עם עם ישראל לפנים משורת הדין.

ומה שאמר, "יונק שדי אמי", הכוונה במאמר זה, לבנימין אחיו! שהרי יוסף הצדיק היה אחיו של בנימין מאותה האמא, וכך ביקש שלמה המלך, שלא רק שתהיה מידת הרחמים בשיעור כזה שנהג יוסף באחיו, שלא מאותה האמא, אלא שתהיה מידת רחמים בשיעור כזה, כאח שהוא מאותה האמא ומאותו האבא. וכן מבואר בתהלים (פרק פ פסוק ב): "רֹעֵה יִשְׂרָאֵל הַאֲזִינָה נֹהֵג כַּצֹּאן יוֹסֵף יֹשֵׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה". אמר להם הקב"ה, [אתם עושים תשובה על מעשיכם ו] כיוסף אתם מבקשים אותי, כיוסף אני נעשה לכם, מה עשה יוסף לאחיו, ניחם אותם ודיבר על ליבם, אף אתם נחמו נחמו [=חזרו בתשובה] עמי יאמר אלהיכם דברו על לב ירושלים.

ומה שאמר שלמה המלך, "אמצאך בחוץ אשקך, גם לא יבוזו לי", הנה כוונת הדברים הללו, שבזמן שאחד מישראל בגלות, אומרים לו אומות העולם, תעזוב יחודו של מקום, [מה עושה האדם]? הוא נושק ידיו לפיו, על רוב חיבתו של הקדוש ברוך הוא". ולכן אמר שלמה המלך, "אמצאך בחוץ אשקך", גם כשאני יהיה בגלות המר, לא אשכח את יחודך שאתה אחד ויחיד בעולמך, ולעולם לא אמיר אותך! ומה שאמר, "גם לא יבוזו לי", כלומר, אלה המנסים להסית אותי מיחוד ה' יתברך [=כמו המכשף הזוהרי וכל כת המקובלים למיניהם], אלה המנסים לגרום לי לשכוח יחודך ותורתך תורת אמת, הנה על ידי שאהיה דבק באמונת היחוד, לא יוכלו לבזות אותי בעיניך, כי לא יגרמו לי לעולם לכפור ביחודך!". (ע"פ מדרש לקח טוב שחובר בידי ר' טוביה בן אליעזר, במאה ה-11. ואסף וקיבץ את מדרשי חז"ל, "ספרא", "ספרי", ועוד מן הדברים הנאמנים עלינו. ודרכו לפרש כדרך הפשט. אלא שיש לשים לב ולתת ביקורת על תוספות מאוחרות שהוסיפו התלמידים אם ימצא כזאת). **זה הוא פשט הדברים והשכל הישר בכוונת שלמה המלך ע"ה.**

וכעת נביא את דברי המכשף הזוהרי בפירושו ושרבוטו לדברי שלמה המלך היקרים. אומר המכשף (ע"פ פירוש הסולם לזוהר – בראשית פרשת וישב מאמר את אחי אנכי מבקש אות קן): "**ויאמר את אחי וגו' נסעו מזה וגו', ר' יהודה פתח** [נאמר בשיר השירים] "**מי יתנך כאח לי" וגו' ... מקרא זה** [לפי דברי המכשף, הכוונה ל]-"**כנסת ישראל**", **שהיא הנוקבא.** [=**לפי דברי הארור הזה, יש חלק נקבי לבורא.** כלומר, דבריו הם ההיפך הגמור מכוונת שלמה המלך! כי כנסת ישראל הכוונה ל-"עם ישראל", כלומר, כל עם ישראל שפונים לבורא יתברך, ולכן נקרא עם ישראל בשם, "כנסת", משורש, "כינוס" ואיסוף.

אמנם מכשף הזוהר הפרו-נוצרי אומר, שכנסת ישראל היא ה-"נוקבא", כלומר הבת של חלק מחלקיו של הבורא, שהיא אחות של זעיר אנפין בן זוגה הטמא! כלומר לפי דברי המכשף הארור, לבורא בעצמותו יש גברת שותפה, אשה, ופילגש, שנקראת, "נוקבא"! והנה זו

הנוקבא] אמרה אותו אל המלך שהשלום שלו, שהוא קצר אפים (זעיר אנפין). [=כלומר לפי הטמא הארור, יש כאן שתי ישויות! ובעצם הבורא מחולק עם עצמותו, כי חלק אחד מבקש מחבירו או מדבר אל חבירו! ונמצאו כאן שתי קולות נפרדים המדברים זה עם זה! ועל זה אמרה הבת הנקבית בעצמות הבורא, לזעיר אנפין שבעצמות הבורא], "מי יתנך כאח לי", היינו [שתהיה לי] כמו [שהיה] יוסף על אחיו, שאמה, ועתה אל תיראו וגו', ש[הרי יוסף לא רק שריחם עליהם ולא הרגם, אלא] נתן להם מזונות, וזן אותם בימי רעב.

משום זה, אמרה כנסת ישראל [הנוקבא, לאח שלה הטמא האליל הקבלי, שעמו היא משמשת ומתחברת, והוא] קצר אפים, [אמרה לו] "מי יתנך כאח לי", דהיינו כמו [שעשה וריחם] יוסף לאחיו [שכלכל אותם! אמרה נוקבא, כך אתה תכלכל אותי, ותשמש עמי בגלות! ומשרבט האופל דבר נורא ואיום, ואומר] דבר אחר, "מי יתנך כאח לי", זה אמר יוסף, שהוא [בחינת] יסוד, [ואמר זה יוסף שהוא היסוד, אמר זה] אל השכינה, שנתאחד עמה ונתדבק בה. [=כלומר, הטמא מעליל שיוסף הצדיק עליו השלום, הוא "יסוד", כלומר הוא שורש הברית שמשם יוצא הזרע, והוא עצמו, כלומר יוסף משמש ומתדבק בשכינה!! כלומר, זו היתה כוונת שלמה המלך שאמר, "מי יתנך כאח לי", ששלמה המלך כיון דבריו, שיוסף בעל ושימש ונדבק עם השכינה ממש. ומובן מדבריו של הטמא, שהשכינה היא ישות בפני עצמה, והוא חלק מחלקי הבורא הנקבית.

והטמא לא הבין, כי מילת, "שכינה", הוא מלשון, "שוכן", כלומר מילת, "שכינה" היא שם המתאר את מצב הבורא כלפי בריותיו, כי מילת שוכן מורה, שהוא יתברך נמצא ומשגיח השגחה יתירה מעל גדרי הטבע! ואינה ישות נפרדת ולא מתחלקת מעצמותו חלילה! ומה שאמר שלמה] "יונק שדי אמי", כי אז, כשמקבלת מוחין דאמא [=מושג קבלי מומצא של המכשפים], יש אחוה [=חיבור מיוחד] ושלימות ביניהם.

[ומה שנאמר] "אמצאך בחוץ", [הכוונה] בתוך הגלות, שהיא בארץ אחרת. [גם שם] "אשקך", כדי להתדבק רוח שלה ברוח שלו. [="דיבוק רוחות", הכוונה ל-"זיווגים", כלומר הטמא אומר שישנם ישויות שמשמשות אחת עם השניה], גם לא יבוזו לי, אף על פי שאני בארץ אחרת. [=כלומר, לפי דברי הטמא, הכל מדובר כאן על ענין של חיבור ואיחוד עם העליונים או בעליונים, ואין כאן שום דבר השייך לשבירת הלב, עבודת המידות וכו'. והנה יוצא, שכל עבודתינו לפי הפרו-נוצרי הטמא הזה, הוא לגרום לחיבורים ואיחודים בעליונים! מה נענה ומה נאמר, השם ירחם על עמו ישראל].

והנה כעת נבוא למקור של ר' קארו מספר האופל, שבעצם מצריך ומחייב שאדם יעשה נטילה ג' פעמים דווקא לצורך הורדת טומאה "רוחנית" ומאגית מן הידיים. ו-"חיזק" המכשף הזוהרי, את אלו שלא הבינו באמת את כוונת חז"ל כאשר נסביר בהמשך, ובוודאי כי מכשף האופל היה אחד מהם.

וכותב המכשף: "ר"ש [=רבי שמעון המדומיין של משה דיליאון] פָּתַח וַאֲמַר, [נאמר בתהלים פרק כו פסוק ו]: "אֶרְחַץ בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי וַאֲסֹבְבָה אֶת־מִזְבַּחֲךָ יְהוָה". [ואומר הטמא], בוא וראה, "סוד" הדבר כאן, הוא, כי אין לך אדם בעולם שלא יטעם בלילה טעם מוות [=מי אמר?], ורוח הטומאה שורה על גוף ההוא [=מי אמר?]. מה הטעם? הוא משום שהנשמה הקדושה נסתלקה מן האדם [=בלילה],

ויצאה ממנו, ומשום שהנשמה הקדושה נסתלקה ויצאה מן האדם, שורה רוח הטומאה על גוף ההוא, והוא נטמא, וכשהנשמה חוזרת אל הגוף, מסתלקת זוהמא ההוא. ולמדנו, שידיו של האדם, זוהמת הטומאה נשאר עליהם, וע"כ לא יעביר ידיו על עיניו, כי רוח הטומאה שורה עליהם עד שרוחץ אותם. [מה שאמר הטמא, "לא יעביר ידיו על עיניו", זה נגד תלמוד מפורש, שבשעה שאדם קם משנתו, עוד לפני שעושה נטילת ידיים, מעביר ידיו על עיניו, ומברך, "פוקח עיוורים"! כפי שאבאר שקר ועיוות זה של המכשף בהמשך. וממשיך הטמא ואומר], וכשנוטל ידיו כראוי, אז נתקדש ונקרא קדוש ... ולא צריכים [=כלומר, מסוכן] לשפוך אלו המים של זוהמא בבית, כדי שלא יקרב אליהם אדם, כי בהם מתאספים הצד שלהם, שהם הרוחות המזיקים. והאדם יכול לקבל נזק מאלו מים הטמאים [כלומר, לפי הטמא, יש כת צדדית, הנקרא צד אחר, וכלשון הטמא שהמציא מושג אלילי חדש הנקרא, "סטרא אחרא", שיכולה להתקנאות באדם על ידי שטיהר עצמו מן המים, ולכן בכדי שלא יתלבשו על האדם כוחות הקליפות המדומיינות, מסביר הטמא ואומר, שהאדם צריך להוציא אותם מחוץ לבית, והכל בכדי שהאדם לא יקבל נזק מהקליפות. וזו הזיה שאפילו הנוצרים לא חשבו עליה. כמה חושך ואפילה יש בדברי הנחות הזה].

ועד שיעביר הזוהמא מידיו, לא יברך. [=שיבוש! חולק על תלמוד מפורש! שכל המצוות מברך עליהם עובר לעשייתן כפי שנבאר בהמשך בשם רבינו הטהור! ומסיים האופל את מאמרו המתועב ואומר], ולא יתן אותם [=את אותם המים!] לנשים מכשפות, [=כלומר הטמא מאמין בכח כישוף, ובכך מאמין שיש כח לעבודה זרה, והרי הוא מין גמור וסכל מן הסכלים נחשב. וסובר הטמא], שיכולות להזיק עמהם בני אדם, משום שהם מים המאררים, והקב"ה רצה לטהר את ישראל, ושיהיו קדושים, שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'". ע"כ לשון הטמא.

"שקר ראשון והשקפה רעה של המכשף – הסתלקות הנשמה"

ובעת נעמוד על הזיות המכשף שאמר, "בוא ותלמד סוד גדול ועצום, והוא שאין לך אדם בעולם שלא יטעם טעם מוות ... משום שהנשמה הקדושה נסתלקה מן האדם ויצאה ממנו". וזה הדבר לכשעצמו שקר וכזב, ולא סוד ולא כלום! מכיון שאדם בשעה שישן, לא טועם שום טעם של מוות, זו המצאה שבדה המכשף מליבו, ויצא לו שקר זה, מתוך שלא הבין את דברי חז"ל או שלא ניסה להבינם. שהנה נאמר בתלמוד (בבלי מסכת ברכות דף נז עמוד ב): "חמשה [דברים שהם] אחד משישים, אלו הן: אש, דבש, ושבת, ושינה, וחלום. אש – אחד משישים לגיהנם, דבש – אחד משישים למן, שבת – אחד משישים לעולם הבא, שינה – אחד משישים למיתה, חלום – אחד משישים לנבואה". ע"כ.

והנה כבר למדנו ולימדנו, שגהינם הוא צער מסויים שיעבור על האדם אחר תחיית המתים. ולכן חז"ל מסבירים שהצער האמור בתחית המתים הוא מוכפל בששים מכל צער היוצא לאדם כאשר מתקרב לאש חמה. ומהיכן מקורם? מזה שנאמר (מלאכי פרק ג פסוק יט): "כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ כָל־זֵדִים וְכָל־עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף". וחז"ל על דרך ההפלגה באים ללמד את האדם ולהפחידו בדברים, שהצער שיעבור עליו בעבור עזיבת התורה והמצוות, הוא פי שישים מכל אש שתהיה בעולם הזה. והוא הדין בענין מה שאמרו, "דבש תמרים", שזה הדבר הכי מתוק

שקיים בטבע. והפליגו חז"ל והסבירו, שהמן שירד להם לישראל, היה טעים, ערב, ומתוק פי ששים מדבש תמרים! והוא הדין ליום השבת, שאמרו חז"ל כל זה, על דרך ההפלגה, שהרי ביום השבת יש לאדם שקט, נחת, מנוחה מכל טרדות העולם. ועל דרך ההפלגה על מנת לחזק את ליבות ישראל, הפליגו ואמרו, שהעולם הבא יש בו ערבות פי ששים מיום השבת. ובוודאי שגם חז"ל לא יודעים כלום ושום דבר על העולם הבא. שכן נאמר על העולם הבא (ישעיהו פרק סד פסוק ג): "וּמֵעוֹלָם לֹא־שָׁמְעוּ לֹא הֶאֱזִינוּ עַיִן לֹא־רָאָתָה אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ יַעֲשֶׂה לִמְחַכֵּה־לוֹ". ואפילו הנביאים לא ידעו על עניני העולם הבא. ומה שאמרו חז"ל, "שינה – אחד מששים למיתה", הנה לא סברו שנשמתו של האדם מסתלקת ממנו חלילה וחס! ובוודאי שנשמתו לא עוזבת ולא הולכת לשום מקום. אלא באו ללמד על דרך ההפלגה ולומר, שכמו שכאשר אדם ישן, הוא מנותק, חושיו מנותקים, הגוף כולו ישן, אז בדיוק כך דומה הדבר אחד מששים למיתה העתידה שתבוא על האדם, שאז יהיה פגר מת ממש, בלא נשמה, באותו הגוף כלל! ולכן אמרו, "למיתה" באות למ"ד שהוא לשון עתיד, ולא "במיתה" שהוא לשון מתקיים והווה.

ולפיכך זו נוסח הברכה המובאת בחז"ל, ובעקבות כך פסק רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה ג): "בשעה שייקץ בסוף שנתו מברך והוא על מטתו כך: "אלהי נשמה שנתת בי [=הכוונה ביום היוולדי לעולם] טהורה [היא]!, אתה בראתה [את הנשמה], ואתה יצרתה [את הנשמה] ואתה נפחתה בי [בשעת יצירתי במעי אמי], ואתה משמרה בקרבי [=ה' יתברך משמר את הנשמה בתוך הגוף עד המוות! ובוודאי שהנשמה לא מסתלקת בשעת השינה!], ואתה עתיד ליטלה ממני [=בשעת מיתה העתידה], ואתה עתיד להחזירה לי לעתיד לבא [=בשעת תחית המתים], כל זמן שהנשמה בקרבי [=כלומר לא עוזבת אותי עד יום המוות], מודה אני לפניך יי' אלהי רבון כל המעשים, ברוך אתה יי' המחזיר נשמות לפגרים מתים". ע"כ. ומה שנאמר, "המחזיר נשמות לפגרים מתים", הכוונה בכך, על ההודאה לעתיד, שאותה נשמה שתסתלק מן הגוף בעתיד בשעת המוות, היא זו שתחזור לגוף שהיה מת. והרבה טעו בפירוש זה, וחשבו שמה שנאמר, "המחזיר נשמות לפגרים מתים", הכוונה על השינה העכשווית! וטעות גמורה זו ועיוות נורא!

וכן אפשר לראות ולהבין ראיה זו, ממה שאנו אומרים בברכת המפיל שלפני השינה, שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה א): "בשיכנס אדם למטתו לישן בלילה, מברך ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם, המפיל חבלי שינה על עיני, לאישון בת עין, יהי רצון מלפניך יי' אלהי, שתצילני מיצר רע, ומפגע רע, ואל יבהלוני חלומות רעות, ולא הרהורים רעים, ותהא מטתי שלימה לפניך, ותעמידני ממנה לחיים ולשלום, והאירה עיני פן אישן המות ברוך אתה יי' המאיר לעולם כולו בכבודו". ע"כ. והנה מה שאמר, "המפיל חבלי שינה על עיני", מנוסח ברכה זו אנו למדים, ששינה אוחזת את האדם, ולא הסתלקות הנשמה ולא חלק אחד ממנה חלילה עוזב את האדם. כי אין שני חלקים לנשמתו של האדם! כי הנשמה של האדם אחת היא. ומה שאמר, "שתצילני מיצר רע", הנה ידוע שכאשר אדם ישן על מטתו, מוחו לא בשליטתו, ופעמים שיכול לקום עם תאווה חזקה לעשות עבירה, כי יצרו הרע הפועם בקרבו, יכול להתגבר על יצריו הטובים! ולכן בקשתינו מן הבורא יתברך, שיצילנו מן היצר הרע שלא יפעפע בקרבנו לעשות עבירה. וכל זה פשוט הוא לכל מבין.

"שקר שני והשקפה רעה מאוד של המכשף – רוח רעה מאגית"

והנה הטמא הארור הזה, החדיר בדברים אלו השקפה רעה מאוד בשקרו השני שאמר לעיל. ושימו לבכם קוראים נעימים כיצד הרס את העם הטהור הזה. שכתב, "כי אין לך אדם בעולם שלא יטעם בלילה טעם מוות, ורוח הטומאה שורה על גוף ההוא. מה הטעם? הוא משום שהנשמה הקדושה נסתלקה מן האדם, ויצאה ממנו, ומשום שהנשמה הקדושה נסתלקה ויצאה מן האדם, שורה רוח הטומאה על גוף ההוא, והוא נטמא". עכ"ל.

כמה עילגות, כמה שיבוש, כמה עיוות, כמה טיפשות ויוהרא יש בדברים אלו של מכשפי האופל שחטאו בגסות הרוח. ובעצם במילים אלו אשר כתב, החדיר לעם ישראל הפתי המסכן, הנמצא בגלות המרה והקשה, גלות "הזוהר" הקשה! החדיר זה הטמא השקפה רעה ונחותה, לפיה, שקיימות ישויות רוחניות\קליפות\שידין\לילתין האוחזות את האדם בגופו, ויש ישות הנקראת, "רוח טומאה ששורה על כל הגוף", וכל זה מדוע? רק מפני שהאדם התעייף והוצרך לישון על מטתו. ובאמת כאשר אדם מאמין לאלו הדברים, מפחד הוא ללכת לישון שלא יבואו עליו קליפות! ואני מכיר המון תלמידי חכמים שישנים על כסאות ועל סטנדר, רק על מנת שלא יתאחזו בהם הקליפות של המכשף הזוהרי! האם אלו חיים? האם על כך צווינו בתורה? האם אלו חיים שכליים? לישן על כסא ולא לשכב על מיטה נוחה בלילה? ואיך התקיים מאמר שלמה המלך (קהלת פרק ה פסוק יא): "מְתוּקָה שְׁנַת הָעֹבֵד אִם־מְעַט וְאִם־הַרְבֶּה יֹאכֵל וְהַשָּׂבָע לָעָשִׁיר אֵינֶנּוּ מַנִּיחַ לוֹ לִישְׁוֹן". ואיזו שינה מתוקה יש לאדם החושב שרוחות רעות מאגיות מתלבשות עליו ועל נשמתו הטהורה?

שהרי המכשף טוען, וכבר הפרכנו טענתו, שכאשר אדם ישן, הנשמה כולה יוצאת ממנו, וכאשר הנשמה יוצאת ממנו, רוח טומאה מאגית באה ומתלבשת עליו, והוא נטמא! כלומר, לפי המכשף, הקב"ה ברא עולם מסורבל, לא מתוקן, לא הגיוני, עולם מפחיד, מלא בישויות, קליפות, רוחין מזיקין, שכל הזמן נתפסות על האדם! ובעצם הטמא הזוהרי, הפך את כל עצם נטילת הידיים והטהרה המחשבתית, לגורם שבא על מנת להסיר רוחות וישויות רוחנית ממנו, כלומר לפי המכשף הטמא, אין כאן שום ענין שכלי ותבוני בנטילה ידיים זו! ובטוחני, שהמכשף הזה רצה למחוק ולרמוס את תורת חז"ל, אשר היו הם ושכלם הישר, לאויבו המספר אחת.

"שקר שלישי ועבודה זרה גמורה"

עוד טוען המכשף, וכותב, "ולא יתן אותם [=את המים שנטל מהם] לנשים מכשפות, שיכולות להזיק עמהם בני אדם, משום שהם מים המארררים, והקב"ה רצה לטהר את ישראל, ושיהיו קדושים, שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'". ע"כ. והנה מדבריו מבואר בפשטות, שיש כח לכישוף, כלומר לפי שיטת המכשף הזה, יש כח לעבודה זרה, כלומר לפי שיטתו, עבודה זרה היא ישות הפועלת ועובדת בעולם, ומבואר מדברי המכשף, שיש עוד כח אחר מלבדו יתברך!

ולא רק שאמר שיש ישות רוחנית היושבת על ידיו של האדם לאחר קומו משנתו, ולא רק שהרס את ליבות ישראל להאמין בדברים קשים מאוד המעוותים את השכל הישר, אלא שלימד לכל אדם, שאם רוצה הוא להזיק לאחרים, פשוט יטול את ידיו בכלי, ולאחר שיטול את ידיו, ישמור על אותם המים במקום מסויים, ומיד לאחר מכן ילך למכשפות, והיא תזיק לכל מי שהיא רק רוצה! כלומר, המכשף מודה בפיו, שהבורא יתברך אין כוחו יחיד בעולם, אלא יש כח אף למכשפות שעליהם נאמר, "לא תחיה"! כלומר, יש ביכולת האדם לפעול בצורה מסטית ומאגית מטאפורית על בני אדם, ואף להזיקם! ואם שואלים אתכם, מהיכן נולדו המון מכשפים בדורינו, היום תוכלו לענות בצורה חד משמעית, הכל הוא מן הקבלה הארורה והמזוהמת! שלמדו מאמונות הצאביים שהזכירם הרמב"ם. וכבר כתבנו על כך באריכות כאשר השבנו לארור "מאיר הבליהו" בסדרת מאמרים זו: "מאיר אליהו מכשף פגאני שחצן".

וכבר כתב עליהם רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו – טז): "המכשף חייב סקילה והוא שעשה מעשה כשפים [אין הכוונה ששינה סדרי עולם או שיש כח לכישוף. אלא מעשה בשפים הכוונה, שעשה מעשים כפי דבריהם המקובלים המהובלים הידועים] ... ודברים האלו [כל עניני עבודה זרה], כולן דברי שקר וכזב הן [=הכל דמיונות ולא פועלים כלום!], והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהגו אחריהן. ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים, להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. ונאמר כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן וגו'. [=כלומר, לפי דברי רבינו הרמב"ם, מכשפי האופל נטו ולעו אחרי הגוים ואחרי מעשיהם, ולא רק שהיו מינים, אלא אף האמינו שיש כח מסויים לעבודה זרה, והיו מהובלים וסוטים מן התורה בכל קנה מידה אפשריו]. כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן [=כמו המכשף הזוהרי וממשיכי דרכו], ומחשב בליבו [=רק מחשב! כל שכן כותב אותם], שהן אמת ודבר חכמה, אבל התורה אסרתן, אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת, ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה. [כלומר, מכשף האופל הינו סכל, מחוסר דעת, ודעתו של ילד קטן שלא גדל ולא הבין דבר מחכמה אמיתית].

אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת, ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ.

ונאמר (ויקרא פרק יט פסוק ד פרשת קדושים): "אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאֱלִילִם וֵאלֹהֵי מַסֵּכָה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם". וכן נאמר (ויקרא פרק יט פסוק לא פרשת קדושים): "אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאֹבֹת וְאֶל־הַיִּדְּעֹנִים אַל־תְּבַקְשׁוּ לְטָמְאָה בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם". ואמר התרגום ירושלמי, "לא תִסטו אחרי שואלי בידין [משביעים, מכשפים, נביאי שקר] ומעלה זכורו [דורש למתים] ומבקשי עצם ידוע, ולא תבקשו לְהִטמא בהם אני יי אלהיכם". ופירש האבן עזרא, האבת מגזרת, הַנֵּה־בְטֶנִי כְּיֵין לֹא־יִפָּתֵחַ כְּאֹבוֹת חֲדָשִׁים יִבָּקֵעַ". (איוב לב, יט), כי הם עיקר זאת האומנות. והידענים מגזרת דעת, שיבקשו לדעת העתידות.

וריקי מוח אמרו, לולי שהאובות אמת, גם כן דרך הכשוף, לא אסרם הכתוב [כלומר שאומרים בדעתם הריקה, שהבורא לא היה אוסר דבר שלא פועל כלום, ובוודאי הכישוף יש בו ממש, וכן המעלה אוב]. **ואני אומר הפך דבריהם, כי הכתוב לא אסר האמת, רק השקר, והעד** [=האמת לדברינו, הם] **האלילים והפסילים** [והם בוודאי שקר גמור, כי אין אלהים אחרים, וכך בדיוק הכישופים!]. **ולולי שאין רצוני להאריך, הייתי מבאר דבר בעלת אוב** [=אצל שאול] **בראיות גמורות** [=שהכל היה שם על דרך השקר ולא על דרך האמת]. **וטעם אני ה' אלהיכם – שלא תבקשו כי אם השם לבדו, והנה הזכיר לטמאה, כי נפש הפונה והמבקשת טמאה היא, כי איננה דבקה בשם.** ע"כ.

ומספיקים וברורים הדברים, על מנת שהאדם השכלי הדבוק למשנה ולתלמוד, לעולם ועד, לא יעשה שום נטילת ידיים שבנויה מתהליך מורכב של שלוש פעמים, ואפילו לא של פעמיים. כי נטילת ידיים היא לצורך נקיון בלבד, ושיעורו ברביעית [=חצי כוס פלסטיק]. ולכן כאשר אדם נוטל את ידיו, מברך לפני הנטילה, ולאחר מכן נוטל יד אחת בשיעור רביעית, ולאחר מכן נוטל יד שניה בשיעור רביעית, ואין צורך ליותר מכך. וכל זמן שאדם מפחד ממה שכתב המכשף הטמא, וממשיך לעשות ג' נטילות ידיים, הרי הוא מאמין בהבל ושטות וסכל יותר מן הבהמה!

"שקר רביעי של המכשף – חולק על תלמוד מפורש!"

שימו לב לדבר חשוב, מכשפי האופל כתבו כך: "ולמדנו, שידיו של האדם, זוהמת הטומאה נשאר עליהם, וע"כ לא יעביר ידיו על עיניו, כי רוח הטומאה שורה עליהם עד שרוחץ אותם". ע"כ. והנה העירותי לעיל במוסגר, כי דבר זה מלבד שהוא חומרא יתירה וחוצפה גדולה של מכשפי האופל שנטו אחר גסות רוחם, הנה עוד ראוי שהקורא ידע, כי דבר זה הוא נגד תלמוד מפורש, שציוה לעשות היפך ציווי המכשף (כפי גרסת רבינו הטהור הרמב"ם, הרא"ש, הרי"ף) **שכתב רבינו הטהור** (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה ד): **"כשמעביר ידיו על עיניו מברך פוקח עורים".** ויש לציין כאן, שגרסתו של רבינו היתה אחרת מן מה שמובא בתלמוד שיש לפנינו היום, שבו נאמר (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ס עמוד ב): **"כי פתח עיניה, לימא: ברוך פוקח עורים".** כאן נאמר, **"כי פתח"**, ולפי גרסתו של רבינו האמיתית, יש לומר שהיה כתוב, **"כי מנח ידיה".** וכן מצאתי **ברי"ף** (מסכת ברכות דף מד עמוד ב): **"כי מנח ידיה על עיניה אומר ברוך פוקח עורים".** וכן הובא **ברא"ש** (רא"ש מסכת ברכות פרק ט סימן כג): **"וכי מנח ידיה לעיניה אומר ברוך פוקח עורים".** ע"כ.

והרי לפי שיטת מכשפי האופל, רבותינו בעלי התלמוד הכשילונו ואף החטיאו אותנו בדבר חמור מאוד! וכיצד רשב"י התנא, יחלוק על דבר כה חשוב שהיו נוהגים בו חכמים. ובכלל, כיצד רשב"י, לא העביר, לא אמר, לא הזהיר את כל החכמים שהיו בדורו בענין זה? וכיצד רבי יהודה הנשיא שנחשב לאחד מתלמידיו, לא ידע על דבר מסוכן זה? ואם היתה כזו הוראה חמורה שמסכנת בני אדם, היוצאת מפיו של רשב"י, מפני מה לא נזהרו כל חכמי ישראל כולל אותם האמוראים. ולא מצינו אפילו חכם אחד באותו התלמוד בסוגיה הנזכרת, שחולק על זה הענין! ואף רבינא ורב אשי מסדרי התלמוד ועורכיו, לא הביאו שום קושיה משום

תלמוד אחר שסותר דבר זה! אלא דבר פשוט הוא, כי מעולם לא חיבר רשב"י שום ספר! ולכן, מצוה להעביר את הידיים על "גב" העיניים ולברך "פוקח עורים", ואל יחשוש לדברי המכשף הזוהרי כלל.

ויתירה מזו, אנו רואים כי מכשפי האופל ואף הקודמים לחיבור ספר הזוהר הפרו-נוצרי, בערמתם וזימתם, נגעו בכתבי התלמוד ושיבשו המון גרסאות מן התלמוד, וכל זאת עשו על מנת שהקורא את דברי התלמוד יעלה בדעתו כדעתם. כלומר, רשעי ומכשפי האופל כל כך היו ארורים ומשומדים, שלא רק שקראו לאלהינו יתעלה שמו בשמות בזויים, לא רק שחרפו כלפיו יתברך, אלא אף הרהיבו עוז ונגעו בתלמודים ושינו גרסאות שהעבירו לנו במסורת! בכל אופן, מה שהם לא שמו לב, זה שהשינוי שהם עשו בתלמוד הוא כל כך מובהק וצועק, עד שאיני יודע כיצד לא שמו לב לכך.

כי אמרו בתלמוד (בבלי מסכת ברכות דף ס עמוד ב): "**כי מתער** [=כשאדם מתעורר! משמע כבר התעורר ופקח עיניו], אומר: אלהי, נשמה שנתת בי טהורה, אתה יצרתה בי, אתה נפחתה בי, ואתה משמרה בקרבי, ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא, כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי רבון כל העולמים אדון כל הנשמות, ברוך אתה ה' המחזיר נשמות לפגרים מתים. כי שמע קול תרנגולא, לימא: ברוך אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה. כי פתח עיניה, לימא: ברוך פוקח עורים".

והנה אם כשיטת המכשפים ששינו את התלמוד ואמרו, "כי פתח עיניה", כלומר מיד שפותח עינים מברך פוקח עורים, צריך לומר שאת כל ברכת אלהי, הנשמה שנתת בי וכו'", כל זה בירך בעיניים עצומות, כלומר, בירך ברכה זו שהיה ישן! וגם הנותן לשכוי בינה ברכה זו בירך בעיניים עצומות! ואף אם תרצה לומר, שכבר פתח עיניו, ומקדים ברכת אלהי הנשמה מפאת חשיבותה, הנה מה יענו מכשפי האופל לענין הנותן לשכוי בינה? אלא פשוט כי זו הזיה רעה שלא שמו לב אליה מכשפי האופל. ולעולם לא יתכן שאדם יברך בבוקר שום ברכה, אם לא פתח את עיניו, כי פתיחת העיניים מעידה שקם מן החלום, או יתעורר ממחשבת השינה. ולפי דברי המכשפים ששינו את הגרסא בתלמוד, הדבר לא מסתדר כלל, כי נתנו טעמם ואמרו, "כי פתח עיניה", כלומר, רק אז, רק שהניע למצב בו הוא פותח את עיניו, מיד מברך "פוקח עורים", וזה ודאי שאינו.

"מקור דברי מכשף האופל – שיבוש דברי התלמוד וחוסר הבנה בסיסי"

והנה נראה כי מקור דברי האופל להזיה רעה זו, נבעה מסכלותו הרדודה בהבנת דברי התלמוד. הגם שכל הדברים שנציג כאן מדברי התלמוד, הם כלל לא באו להלכה ולמעשה, אלא זו המלצה בלבד וזהירות של אמורא אחד בזמן התלמוד! והנה זה המכשף הזוהרי, ושאר ממשיכי דרכו, שתעו ולעו אחר המאגיה, ונמשכו אחר חוסר התבוננות בדברי חז"ל, לא הבינו כלל את דברי התלמוד הברור ואת רצף הענין הברור.

והנה בתלמוד (בבלי מסכת שבת דף קח עמוד ב): שעוסק בדיני רפואה בשבת, וכידוע, הסיבה שאין מתרפאין ולא עוסקים בשבת בעניני רפואה למי שבריא אע"פ שיש לו מיחושים וכאבים קלים וכיוצא, הוא משום גזירת, "שחיקת סממנים", כלומר במקרים שאדם הוא בגדר "בריא" אמנם יש לו מיחושים וכאבים בכל מיני אזורים בגופו, או שיש לו יובש בידיו וכיוצא, או יש לו לכלוך בעין וכיוצא, במקרים אלו, חששו חז"ל, שכאשר אדם ישתמש בסמי רפואה, יבוא לעשות לאחר מכן פעולה של, "שחיקת סממנים" בשבת, לעשיה וייצור, "תרופה", וכמובן שדבר זה אסור משום "אב מלאכה" של "מלאכת טוחן".

ואמרו בתלמוד הנ"ל, "אמר מר עוקבא אמר שמואל: שורה אדם "קילורין" מערב שבת ונותן על "גב עיניו" בשבת ואינו חושש". ע"כ. והנה ידעו הקוראים הנעימים, שבכל מקום שנאמר, "קילורין", מדובר בדבר הקשור קשר ישיר, "לעיניים". כמו שאמרו במדרש (ויקרא רבה פרשה יב סימן ג פרשת שמיני): "הה"ד (תהלים יט) פקודי ה' ישרים משמחי לב, תני חזקיה נעשו דברי תורה עטרה לראש, מונייק לצואר, מוליגא ללב, קילורית לעינים, כוס עיקרין לבני מעיים". ע"כ. והרי שבכל מקום שנאמר, "קילורית" או "קילורין", ידבר על דבר הניתן לרפואת העיניים, או לצורך העיניים. והמדרש מושל משלו ואומר, שדברי תורה הם "קילורין", כלומר רפואה טובה לעיניים. שהרי נאמר (תהלים פרק יט פסוק ט): "פִּקּוּדֵי יְהוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָה בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם". ואין הכוונה שעצם לימוד התורה ללא הפקת התועלת, או עשיית המעשה בעקבות לימוד התורה, גורמת לרפואת העין. אלא כוונת המדרש והכתוב לומר וללמד, שעל ידי לימוד התורה, העם יודע לעשות המצוות האמורות בתורה, ויודע מה אסור ומה מותר, ויודע ומכיר את ה' יותר ויותר, ולכן לימוד התורה מאיר את העיניים, כי כאשר העם הולכים ללא תורה ומצוות, נחשב להם שהולכים בחושך, כי המצוות מאירים את הלב, והם המדרגה לעלות אל הכבוד הגדול, להכיר בבורא יתברך, שאין כבוד מעולה יותר מכך. (ע"פ הרד"ק).

ויש מי שפירש וכתב, " ... אבל מצות ה' ברה, שכולם יש להם טעמים נכונים, להישיר הדעות ו[להביא] לאושר הנפשות, וגם היא מאירת עינים שהם החושים, כי ילמדוהו [=דברי התורה הישרים] רחמים, וחנינה, ונדיבות, וכל המדות הטובות אשר יעשה וחי בהם בחיי העולם הזה". (ע"פ המלבי"ם). והרי שכל ענין זה אינו מיסטי או מאגי, אלא יש בו תבונה ומחשבה.

וכן אמרו במשנה (מסכת שבת פרק ח משנה א): "המוציא יין כדי מזינת הכוס, חלב כדי גמיעה, דבש כדי ליתן על הכתית, שמן כדי לסוך אבר קטן, מים כדי לשוף [=להמיס] את הקלורית, ושאר כל המשקין ברביעית, וכל השופכין ברביעית. רבי שמעון אומר, כולן ברביעית, ולא אמרו כל השיעורין הללו אלא למצניעיהן". וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת שבת פרק ח משנה א): "לשוף את הקלורית – כדי להמיס בו סם מרפא לעין. וזה דווקא בטל בלבד שהוא מועיל לעין, אבל שאר המימות שיעורם כדי לרחוץ פנים של מדוכה". עכ"ל.

ולמדים אנו מדבריו, שקילורין, קילורית, קלורית, כל אלו הלשונות משמשים לשם משותף, לדבר הבא ומשמש לריפוי העינים. ובענין האמור שאמר מר עוקבא בשם שמואל:

"שורה אדם "קילורין" מערב שבת ונותן על גב עיניו בשבת ואינו חושש". ע"כ. ובא ללמד, שאין לאדם לחשוש להשתמש באותו סם שהכין מלפני השבת, שישתמש עמו ביום השבת. ואין לחשוש לשחיקת סממנים. אולם כל זה כמו שאמר דווקא, על "גב" עינו. ולא בתוך עינו ממש כי אסור.

יש לציין שמר עוקבא היה תלמידו של שמואל. שמואל היה דור ראשון של אמוראי בבל, ותלמידו מר עוקבא היה ראש גולה ואב בית דין. שניהם היו חכמים בבליים. וממשיך התלמוד ומקשה: "בר ליואי הוי קאי קמיה דמר עוקבא [=חכם ושמו בר ליואי, היה נמצא לפני מר עוקבא], **חזייה דהוה מייץ ופתח** [=ראה בר ליואי שמר עוקבא פותח את עיניו ושם בתוך עינו את הקילורין, כלומר את אותו סם הרפואה בתוך העין ממש ולא רק על "גבו"], **אמר ליה** [=הוכיח בר ליואי את מר עוקבא על כך ואמר], **כולי האי ודאי לא שרא מר שמואל.** [=כזה דבר גם שמואל לא התיר, כי ניכר הדבר שנעשה לצורך רפואה ממש, מכיון ששם את סם הרפואה לתוך עינו ממש]. **שלח ליה רבי ינאי** ["רבי ינאי" היה אמורא מגדולי אמוראי ארץ ישראל, היה רבו של ריש לקיש, רבו של רבי יוחנן האמורא, שחיבר וערך את כל התלמוד ירושלמי! ורבו של רבי ינאי, היה רבי יהודה הנשיא כותב וחותם המשנה. עוד מתלמידיו של רבי ינאי, היה "רב" שחיבר את הספרא ואת הספרי. והוא, רבי ינאי, אמורא ארץ ישראל, שלח] **למר עוקבא** [=שהיה אמורא בבלי, וביקש ממנו], **לישדר לן מר מהנך קילורין, דמר שמואל!** [=נראה כי ביקש רבי ינאי ממנו רפואה זו שלימד רבו של מר עוקבא הוא שמואל, את מר עוקבא, וביקש רבי ינאי ללמוד כיצד שמואל היה מכין את הקילורין לעינים, שכן היה הדבר מבוקש מאוד בזמניהם, לצורך רפואת עיניים].

שלח ליה [=מר עוקבא שלח מיד לרבי ינאי את המתכון והסם החשוב לרפואת העיניים], **שדורי משדרנא לך דלא תימא צר עין אנא.** [=כששלח לו, הודיע לו וכתב לו, "שלא תחשוב שיש לי צרות עין, ושומר נוסחה זו אני לעצמי, אלא שולח אני לך נוסחה זו של רפואה זו בשמחה]. **אלא הכי** [=אבל תדע לך, שכך] **אמר שמואל** [=בבית מדרשו]: **"טובה טיפת צונן שחרית** [=או על עיניו בבוקר, או שתיה מים בבוקר], **ורחיצת ידים ורגלים בחמין** [=ורחיצה במים חמים] **ערבית** [=בזמן ערב, כלומר לפני שאדם הולך לישון], **מכל קילורין שבעולם** [=מכל הרפואות בעולם שמכינים לצורך העינים. התלמוד מביא חיזוק לדברי שמואל הנזכרים שנאמרו בשם תלמידו מר עוקבא, ומבואר בברייתא], **תניא נמי הכי, אמר רבי מונא משום רבי יהודה: "טובה טיפת צונן שחרית, ורחיצת ידים ורגלים ערבית, מכל קילורין שבעולם".** [=והרי ששמועת שמואל נזכרה גם בשם רבי יהודה. ולכן זהו חיזוק גדול לדבריו]". **ע"כ לשון התלמוד.**

ומבואר בפשטות מכאן וכך משמע באמת, שטיפה של מים קרים על פניו, או על עיניו של האדם כאשר קם משנתו, יותר טוב מכל רפואה שבעולם אשר מכינים לצורך העיניים. אלא, שאיני מבין, מה שייך רחיצת ידים ורגלים בערב לפני שהולך לישון? כלומר מה הקשר של אותה הרחיצה לרפואת העיניים? שהרי סיימו ואמרו, "מכל קילורין שבעולם"! כלומר, יותר מכל רפואות עיניים שבעולם! וצריך לומר, מכיון שאדם כאשר ישן, נוגע בעיניו עם ידיו, וכן נוגע הוא ברגליו, ולא רק בחלק של הכף רגל בלבד. לכן אמרו חכמים, שאם ידאג אדם ללכת לישון באופן נקי ללא לכלוכים, אז זה הדבר יגרום שישמור את עיניו, משום שאם יגע באמצע שנתו בעיניו בידיו, הרי שאין לכלוך שיכול להגיע לעיניים ולזהם אותם. ובעצם חכמים באים ואומרים במילים אחרות, "נקיות" של הגוף, יותר טובה מכל רפואה שיש בעולם! ולכן

בשחרית, לפני שאדם נוגע בתוך עינו, צריך ליטול את ידיו, על מנת שיברך "המעביר חבלי שינה וכו'", בידיים נקיות מזוהמה. מה שאין כן כאשר מברך, "פוקח עורים", ששם מניח ידיו על "גב" העין, ולא בתוך העין. עוד ניתן לומר, שטובה טיפת צונן שחרית, הכוונה לשתיית מים ששותה אדם בבוקר ומרווה צמאונו, יותר מכל רפואת עיניים שבעולם.

ולכן מה שמבואר בתלמוד הנזכר, "הוא היה אומר: יד לעין – תיקצץ, יד לחוטם – תיקצץ, יד לפה – תיקצץ, יד לאוזן – תיקצץ, יד לחסודה – תיקצץ, יד לאמה – תיקצץ, יד לפי טבעת – תיקצץ, יד לגיגית – תיקצץ. יד מסמא, יד מחרשת, יד מעלה פוליפוס. תניא, רבי נתן אומר: בת חורין היא זו, ומקפדת עד שירחוץ ידיו שלש פעמים. אמר רבי יוחנן: פוך מעביר בת מלך, ופוסק את הדמעה, ומרבה שיער בעפעפים. תניא נמי הכי, רבי יוסי אומר: פוך מעביר בת מלך, ופוסק את הדמעה, ומרבה שיער בעפעפים". ע"כ.

והנה מכאן טעו ולעו, שגו וחרפו, והולידו הזיות רבות בעם ישראל, ובעיקר מכשפי האופל שהיו גסים בגסות הרוח מאוד. ולא מספיק שכל מה שנאמר כאן בתלמוד, זה בגדר המלצה בלבד. לא מספיק שכל מה שנאמר כאן הוא על דרך ההפלגה והזהירות. לא מספיק שלא הביא הלכה זו למעשה רבינו הרמב"ם, עוד יותר גרוע עשו, שלקחו את דבריו של אמורא זה, שאמר דברים אלו, ושייכו דבריו לאיזו ישות פנאנית שקופצת כאשר בני עושים נטילת ידיים.

וכעת נבאר את דבריו של האמורא שעליו אמרו בתלמוד, "הוא היה אומר". מה שאמר "יד לעין תיקצץ", אין כוונתו כלל לשעות הבוקר או הצהריים או הערב. אלא אמר בכלליות, יד לעין תיקצץ, כלומר, אדם שמכניס את ידו לתוך עינו, זה אחד מן הנזקים הגדולים שיש, שכן ידיים עסקניות הם, ויש בהם מלמולי זיעה! וכמו שכבר בארתי במאמר בפני עצמו, כיצד חז"ל בחכמתם ידעו שהזיעה של הגוף זה דבר מסוכן מאוד. והנה המאמר לפניכם: "היסוד לכל החולאים – חשיבות הזיעה – ומדוע חז"ל פסקו "זיעה = סם מוות"?

ולכן יד לעין תקצץ, הכוונה "תענש"! ומדוע? מכיון שזה מקום שאפשר שיכנס דרכו זוהמה, ואם יכנס זוהמה לגופו, הרי שגם ידו תסבול מכך, כי רעלים הצבורים במערכת הדם מזהמים את הרקמות! וכן החוטם, כאשר אדם יכניס את ידיו המזוהמות לתוך החוטם ממש, זה מקום שנכנס דרכו המון זוהמה בקשר ישיר למערכת הדם. וכן הפה, זה מקום שנכנס דרכו זוהמה, וכמו שאמרו בתלמוד שהבאתי במאמר של הזיעה הנזכר. ע"ש. וכן האוזן, המכניס לשם את ידו, זה מקום שנכנס דרכו זוהמה, שכבר ידוע שהאוזן היא דבר רגיש מאוד, והמכניס את ידיו המלוכלכות לשם, יעשה נזק גדול. וכן על זו הדרך מה שאמר, "יד לחסודה", והוא מקום שעושה ממנו הקזת הדם. וכן יד לבריתו של האדם, כאשר יגע עם ידו המלוכלכת באותו מקום, יכול להזיק לברית שלו. וכן בפי הטבעת, אם אדם יש לו עצירות, ורוצה למשמש שם, אסור לעשות כן בידיים מלוכלכות. **ולכן** רבי נתן אומר, "בת חורין היא זו, ומקפדת עד שירחוץ ידיו שלוש פעמים", ופירוש המילה בת חורין, "הבת המשוחררת", כלומר, "בת המלך", וכוונתו לומר במליצה זו, שכאשר יש לכלוך קשה ומסורבל בידיו של האדם,

צריך שירחוץ ידיו שלוש פעמים, לא "יטול" ידיו, אלא רחיצת ידיים. וידוע כי מספר שלוש, מורה על חיזוק הדבר. ולפיכך מיד התלמוד אומר שאין צורך לכל זה, אלא אם יש לאדם "פוך", והוא סוג של אבקה, שהוא מעביר את הלכלוך הקשה הזה, ואף עוצר את הדמעה, ומרבה שיער בעפעפים. ע"כ ביאור התלמוד. בכל אופן כל מה שנאמר כאן לא הובא להלכה ולמעשה, וכל אלו הדברים מדברים לעניני חולי ונקיות, ובאים ללמד את האדם שלעולם ישמור על בריאות גופו.

וכה פסקו של רבינו הטהור (רמב"ם הלכות שבת פרק כא הלכה כה): "**אין נותנין יין לתוך העין** [=ממש], **אבל נותן הוא** [=יין] **על גב העין**, ו-"רוק תפל", **אפילו** [לתת מעט] **על גב העין אסור**. קילור [=סם המיוחד לרפואת העין], **ששרה אותו מערב שבת, מעבירו** [=מותר להעבירו] **על גב עינו** [=דווקא על "גב העין" מותר להעבירו] **בשבת, ואינו חושש** [=שעבר על איסור]. **מי שלקה** [=נחתך או נחבל] **באצבעו, לא יכרוך עליו גמי כדי לרפאותו, ולא ידחקנו בידו, כדי להוציא ממנו דם** [=צרור]". ע"כ.

והנה נסביר את פסקו של רבינו. יין הוא לא דבר הנעשה במיוחד לרפואה, אלא לצורך שתיה. אמנם גם עמו אסור להשתמש ממש לרפואה. ואם אדם חש בעיניו, מותר לו להשים יין על גב העין, ולא בתוך העין. כי כאשר הוא מעביר יין על "גב" העין, אין הדבר ניכר כי נעשה דבר זה לצורך רפואה, ולכן אין כאן חשש. אולם לתוך העין אסור, מכיון שמשתמש עמו ממש לרפואה. ומה שכתב רבינו, "רוק תפל", שאסור לתת אפילו על גב העין אסור. הוא משום ש-"רוק תפל", הוא רוק נקי מאוד של אדם שצם חצי יום בערך, וכל אדם שצם חצי יום ונקי ממאכלים, הרוק שלו נקי ומועיל לרפואה.

ולכן כאשר ישים מעט רוק תפל אפילו על גב עינו, ניכר הדבר כי משמש ענין זה לרפואה ואסור. וכיצד אני יודע ש-"רוק תפל" הכוונה לרוק של מי שצם כמה שעות? משום שמבואר **במשנה** (משנה מסכת נדה פרק ט משנה ו – ז): "**שבעה סמנין מעבירין על הכתם רוק תפל וכו' ... איזהו רוק תפל? כל שלא טעם כלום וכו'**". ע"כ. וכתב רבינו בפירושו למשנה במקום: "רוק תפל – רוק של [מי ש]-צם ... אם לא אכל האדם מאומה משקיעת החמה, ולן חצי הלילה האחרון כולו, והשכים בצומו, אז יהיה הרוק שלו שהוא רוקק, [יהיה רוקן] **כובס** [=יכולת להעביר כתמים], **והוא נקרא** [בלשון חז"ל] "**רוק תפל**", **בגלל היותו נקי מתערובת המאכלים בו**". ע"כ.

ומה שכתב רבינו, "קילור ששרה אתו מערב שבת מעבירו על גב עינו בשבת, ואינו חושש". הוא על פי מה שמבואר בתלמוד. אמנם רבינו לא הקל לתת אותו לתוך עינו ממש, כי אז יראה הדבר כרפואה, ויש כאן חשש שישחוק האדם סממנים. ויוצא שכל אותם דברים מדברים אך ורק בעניינים טבעיים ולא במאגיה או מיסטיקה חלילה, ואין שום ישות ושום בריה הנמצאת וחופפת על ידיו של האדם.

"מברכים על נטילה לפני הנטילה ולא לאחריה – לפי הרמב"ם"

והנה בהמשך לסתירת דבריו של המכשף הזוהרי, יש להעיר כאן הערה חשובה, והוא,

שלפי דעתו של רבינו, כל המצוות מברך עליהן עובר לעשייתן לכתחילה. כלומר, שמברך קודם שעושה את מה שבא לעשות. וכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה ד): "בשנוטל ידיו [הכהן לצורך נשיאת כפים], מברך אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידים". וכתב במקום אחר (רמב"ם הלכות ברכות פרק ו הלכה ב): "כל הנוטל ידיו בין לאכילה בין לקריאת שמע בין לתפלה, מברך תחלה, אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידים, שזו מצות חכמים שנצטוינו מן התורה לשמוע מהן, שנאמר, "על פי התורה אשר יורוך". ומים אחרונים אין מברכין עליהן, שאינם אלא מפני הסכנה, ולפיכך חייב אדם להזהר בהן ביותר". ע"כ.

וכתב רבינו במקום אחר (רמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ח): "... סידור עשיית מצוות אלו בליל חמשה עשר כך הוא: בתחלה מוזגין כוס לכל אחד ואחד ומברך בורא פרי הגפן ואומר עליו קדוש היום וזמן ושותה, ואחר כך מברך על נטילת ידים ונוטל ידיו ... ואחר כך מברך על נטילת ידים ונוטל ידיו שניה שהרי הסיח דעתו בשעת קריאת ההגדה". הרי שמובח מכאן שצריך לברך לפני הנטילה. ונראה שלפי דעתו של רבינו אסור לברך אחר העשיה הזו שעשה, מכיון שכבר קיים את העשיה, ואין זו עשיה מתמשכת, ובדיוק כמו מצות שחיטה, שאם לא ברך קודם השחיטה, אינו יכול לברך לאחר מכן. מה שאין כן במצות סוכה, שאם לא בירך לישב בסוכה קודם עשיה, הואיל והיא מצוה מתמשכת, יכול לברך אם נזכר, "על ישיבה בסוכה". ונמצא כל מי שמברך "על נטילת ידיים", לאחר שכבר עשה נטילה ושפך המים על ידו, לדעת רבינו הטהור, עובר על לאו של, "לא תשא"!

וכן נראה ממה שכתב הרמב"ם (רמב"ם הלכות ברכות פרק יא הלכה טו): "נטל את הלולב [בידו], מברך "על" נטילת לולב, שכיון שהגביהו יצא ידי חובתו. אבל אם בירך קודם שיטול [את הלולב, בעודו מונח על השולחן וכיוצא], מברך "ליטול לולב", כמו [שמברך] "לישב בסוכה". מכאן אתה למד שהמברך אחר שעשה, מברך "על" העשייה [אשר עשה]. אבל נטילת ידים, ושחיטה, הואיל וכדברי הרשות הן, אפילו שחט לעצמו, מברך [לפני כן], "על" השחיטה, ו[כן מברך] "על" כיסוי הדם, ו[כן מברך לפני כן] "על" נטילת ידים [לפני הנטילה], וכך הוא מברך, "על" ביעור חמץ, בין שבדק לעצמו, בין שבדק לאחרים, שמשעה שגמר בליבו לבטל, נעשית מצות הביעור קודם שיבדוק, כמו שיתבאר במקומו". ע"כ. והנה בענין נטילת ידים מוכח מדבריו ללא כל ספק, שחובה לברך לפני הנטילה עצמה, שהרי הוצרך לתרץ מדוע כאשר אנחנו מברכים לפני הנטילה, אנו אומרים, "על" נטילה, ולא מברכים, "ליטול ידים", או "ליטול את הידים". ואם ברך לאחר מכן הדבר גובל בברכה לבטלה, מכיון שכבר עשה את המצוה.

"ארחץ בניקיון כפי – עיוות גמור של המכשף"

והנה מכשפי הזוהר שיבשו לגמרי את דברי דוד המלך, שאמר (תהלים פרק כו פסוק ו): "אֶרְחַץ בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי וַ אֲסֹבְבָה אֶת־מִזְבַּחֲךָ יְהוָה". והוא הפרו-נוצרי, חשב\שירבט בכוונת תחילה ולימד, שמדובר ברחיצה של מים, שבאה להסיר איזו שהיא טומאה מאגית ורוחנית! ולא הבין כי כל הענין הזה שאמר דוד המלך, הכל הוא על פי השכל הישר. ובכך רצה המכשף הפגאני לחלוק על התלמוד ולהמעיט בערכו, כי מבואר בתלמוד בצורה פשוטה ושכל ישר ביותר (תלמוד בבלי

מסכת ברכות דף יד עמוד ב): "**ואמר רבי יוחנן: הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה, יפנה ויטול ידיו, ויניח תפילין ויקרא קריאת שמע ויתפלל, וזו היא מלכות שמים שלמה.** [=ומה פירוש, "עול מלכות שמים שלימה"? הכוונה שיעשה כל פעולה שצריך על מנת שיתבטלו המפריעים המונעים אותו לכוין בתפילתו. כי כאשר אדם צריך להתפנות, דבר זה משבש את כוונתו. וכן כאשר ידיו של האדם אינם נקיות, דבר זה מונע הכוונה מן האדם בתפילה. ממשיך התלמוד ואומר], **אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: כל הנפנה, ונוטל ידיו, ומניח תפילין, וקורא קריאת שמע ומתפלל – מעלה עליו הכתוב כאלו בנה מזבח והקריב עליו קרבן, דכתיב: "ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחך ה'".**

אמר ליה רבא: לא סבר לה מר כאילו טבל? דכתיב: ארחץ! [=משמע כל הגוף], ולא כתב, ארחיץ [=חלק מן הגוף]**!. אמר ליה רבינא לרבא: חזי מר האי צורבא מרבנן, דאתא ממערבא ואמר: "מי שאין לו מים לרחוץ ידיו, מקנח ידיו בעפר, ובצרור, ובקסמית! אמר ליה: שפיר קאמר, מי כתיב, ארחץ במים?** [=אין חייב מים ממש, אלא כל המטרה שלמענה עושים נטילה במים, מפני שהמים מנקים בצורה הטובה ביותר. לכן דוד המלך עיקר כוונתו הוא מה שאמר], **"בנקיון" כתיב,** [ומכך משמע ש]**כל מידי דמנקי** [=כל דבר שמנקה את הלכלוך מן היידים מותר! ומהיכן החיזוק והראיה לדבר? כלומר שאין צריך ניקיון דווקא של מים?], **דהא רב חסדא לייט** [=רב חסדא היה מקלל], **אמאן דמהדר אמיא בעידן צלותא** [=רב חסדא היה מקלל לכל מי שהיה מחזר ומחפש מים ליטול ידיו כאשר עומדת מולו התפילה], **והני מילי – לקריאת שמע.** [=וכל מה שהיה מקלל רב חסדא למי שמחפש מים ליטול ידיו, כל זה לקריאת שמע, שאע"פ שק"ש מהתורה היא, אבל אין דינה כמו תפילת שמונה עשרה, שתפילת שמונה עשרה צריכה כוונה יתירה, מכיון שעומד הוא לפני מלך. לכן אומר התלמוד], **אבל לתפלה – מהדר.** [=לצורך תפילה, מחזר ומחפש מים! כי תפילה נחשב הדבר כעומד ממש לפני המלך, וראוי לחזר אחר המים על מנת לעמוד בצורה הנקיה ביותר לפניו יתברך! ושואל התלמוד] **ועד כמה?** [=כשהותר לו לחפש מים על מנת לנקות עצמו מלכלוך לצורך תפילה, עד כמה זמן הותר לו? ענה התלמוד, שיעור זמן של] **עד פרסה** [=כל פרסה הוא 4 מיל', כלומר 4 קילומטר. וחישוב שיעור הליכה שלוקח ללכת 4 קילומטר, הוא נמדד על פי מה שנאמר בתלמוד בפסחים (תלמוד בבלי מסכת פסחים דף צג עמוד ב): "אמר רבי יוחנן: כמה מהלך אדם ביום – עשרה פרסאות". ע"כ. ומבואר שאדם הולך ב-12 שעות שהם 720 דקות, הולך האדם שיעור הליכה של 40 קילומטר. ולכן לצורך תפילה אם אדם אין לו מים ורוצה לחזור אחר מים על מנת לבוא בצורה הנקיה ביותר לפני הבורא, מותר לו להתעכב ולחפש לצורך כך בשיעור זמן של 72 דקות בערך. אלא שאומר התלמוד ומסיים] **והני מילי – לקמיה, אבל לאחוריה – אפילו מיל אינו חוזר.** [כל מה שאמרנו שאדם מחפש מים לצורך התפילה, הוא דווקא אם מחפש בדרך שהולך אליה, ולא חוזר לאחוריו ומתעכב בגלל זה חלילה. שכן אפילו אם יודע שימצא מים, אמנם המים הם בכיוון ההפוך מדרך הליכתו, אינו חוזר, אפילו אם הם בשיעור קילומטר אחד! כלומר 18 דקות חוזרה בדרך, לא חוזר. גם בזה מסיג התלמוד ואומר], **"מיל"** [דווקא קילומטר] **הוא דאינו חוזר, הא פחות ממיל – חוזר". ע"כ.**

והנה מן התלמוד הזה למדים אנו במפורשות ובנחרצות, כי נטילה במים, הוא רק הידור על מנת לנקות את ידיו באופן הטוב ביותר, וכך צריך לעשות! כלומר, אם היה מדובר בטומאה רוחנית כמו שכתב המכשף הזוהרי, כיצד חז"ל לא התעקשו שיהיה זה דווקא במים נוזלים? אלא בוודאי, כי כל ענין הנטילה של היידיים הוא משום לכלוך בלבד! שלא יעמוד האדם ויתפלל לפני המלך הקדוש, בידיים שאינן נקיות. ולכן בהעדר מים, יכול הוא בפשטות לנקות עצמו בכל מה שמוריד לכלוך וזוהמה מן היד.

וכך פסק רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ג הלכה א): "הקורא את שמע רוחץ ידיו במים קודם שיקרא, הגיע זמן קריאתה ולא מצא מים קודם שיקרא לא יאחר קריאתה וילך לבקש מים, אלא מקנח ידיו בעפר או בצרור או בקורה וכיוצא בהן וקורא".

ושימו לב לסדר המופתי שעשה כאן רבינו. שכתב (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ד הלכה א – ג): "חמשה דברים מעכבין את התפילה, אף על פי שהגיע זמנה, [והם]: טהרת הידים, וכיסוי הערוה, וטהרת מקום התפלה, ודברים החופזים אותו [מטרידין אותו], וכוונת הלב. טהרת ידים כיצד? רוחץ ידיו במים עד הפרק ואחר כך יתפלל, היה מהלך בדרך והגיע זמן תפלה ולא היה לו מים אם היה בינו ובין המים ארבעה מילין שהם שמונת אלפים אמה, הולך עד מקום המים ורוחץ ואחר כך יתפלל, היה בינו ובין המים יותר על כן, מקנח ידיו בצרור או בעפר או בקורה ומתפלל. במה דברים אמורים לפניו אבל אם היה מקום המים לאחוריו אין מחייבין אותו לחזור לאחוריו אלא עד מיל, אבל אם עבר מן המים יותר אינו חייב לחזור אלא מקנח ידיו ומתפלל. במה דברים אמורים? שאינו מטהר לתפלה אלא ידיו בלבד? בשאר תפלות, חוץ מתפלת שחרית, אבל שחרית רוחץ פניו, ידיו, ורגליו, ואחר כך יתפלל, ואם היה רחוק מן המים, מקנח ידיו בלבד ואחר כך יתפלל". ע"כ.

והנה רבינו לא כתב, "רחיצת ידיים", אלא כתב "טהרת ידיים"! ודקדק לומר שהעיקר הוא טיהור הידיים משום לכלוך, ואינו ענין מאגי מסטי של ישויות מדומיינות, ולכן אם אין לו מים, מנקה ידיו בכל מה שמנקה אותו. אלא שלגבי תפילת שחרית יש לדקדק שגם ישטוף פניו, וזה ממילא נעשה בברכת המעביר חבלי שינה, ששם רוחץ פניו. ולדעתו של רבינו יש לדאוג שגם הרגליים יטוהרו מכל סוג של לכלוך בתפילת שחרית בלבד.

"ארחץ בניקיון כפי – עיוות גמור של המכשף"

והנה מלבד זה שמכשפי האופל הרסו ועיוותו כל דבר, הנה לא דקדקו היטב בביאור הכתוב. והטמא לא הבין, כי מילת, "ארחץ", הוא שם "משותף" לעניני ניקיון. ובנוסף לזה שלמדו רבותינו בעלי התלמוד שמדובר על ניקיון טבעי לצורך ק"ש ותפילה, על מנת לעמוד בכבוד לפני המלך, שהרי התירו לנקות את ידיו המזוהמות בחול או בכל סוג שמעביר זוהמה. הנה ענין זה שאמר דוד המלך, מדבר על ניקיון הנפש! ולא על ניקיון הגוף רק. כלומר, כוונתו של דוד המלך בזה המאמר לומר, "כשאני אבוא להקריב עולתי סביב מזבחך, אדאג להיות נקי כפים, ולא כרשעים שמביאים עולות בידיהם, וידיהם דמים מלאו! כלומר, שחושבים שעצם הבאת הקרבן היא זו המרצה את הבורא! ולא הבינו כי כל מטרת הבאת הקרבן הוא על מנת לשבר את הלב! אבל אני, אומר דוד המלך, ארחץ בנקיון כפי, כלומר, שלא יהיה בידי שום עון כשאבוא להקריב עולות". (ע"פ הרד"ק). וכ"כ האבן עזרא, "ארחץ – טעם [שאמר] "בנקיון" [כי "ניקיון" הכוונה למצות לא תעשה, ואמר דוד המלך], **שלא עשה אחת ממצות לא תעשה, ואז אסובב מזבחך בעולות**". וכ"כ גם המצודת דוד, "ארחץ – ר"ל בתחלה אנקה כפי מלכלוך עון, ואחר זה אסובב מזבחך להקריב בה לה', כי לולא הנקיון, אין הקרבן מקובל ברצון". ע"כ.

ואני יש לי להביא ראיה פשוטה, שצמד המילים, "ניקיון כפי", הכוונה על ניקוי מן המעשים הרעים, ולא מדובר כאן רק בלכלוך טבעי, וכל שכן שלא מדובר כאן בענין מאגי שצריך להסירו על ידי מים! שכן מבואר (בראשית פרק כ פסוק ה פרשת וירא): "הֲלֹא הִוא אָמְרָה־לִּי אֲחֹתִי הִוא, וְהִיא־גַם־הִוא אָמְרָה אָחִי הִוא, בְּתָם־לְבָבִי וּבְנִקְיֹן כַּפַּי עָשִׂיתִי זֹאת". והרי שאין שום קשר לענין ניקיון מאגי שצריך להסירו על ידי מים, ואינו קשור ללכלוך רוחני היושב על הידיים. וזו כמובן סתירה שניה וגמורה, המעידה על סכלותו, בורותו, עילגותו של המכשף הזוהרי הטמא.

"סתירת הלכות שהובאו בשולחן ערוך מספר האופל (חלק ג') – התעטפות בציצית לפני הנחת תפילין"

הנה כתב ר' יוסף קארו בשולחנו (אורח חיים הלכות תפילין סימן כה סעיף א): "אחר שלבש טלית מצוויין יניח תפלין, שמעלין בקודש". ע"כ. עוד כתב הש"ע בהלכה שקשורה לחברתה (שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילין סימן כה סעיף ב): "מי שהוא זהיר בטלית קטן, ילבשנו ויניח תפילין בביתו, וילך לבוש בציצית ומוכתר בתפילין לבית הכנסת ושם יתעטף בטלית גדול". ע"כ.

ומדבריו למדים אנו, כי יש ענין מסויים ללבוש דווקא את הטלית, ורק לאחר מכן להניח תפילין. וטעמו ונימוקו, מכיון, "שמעלין בקודש". והנה לכאורה, מקור דבריו הם ממה שכתב בספר בית יוסף (בית יוסף אורח חיים סימן כה): ושם הביא טעם ראשון, משום שתדיר ואינו תדיר, תדיר קודם. כלומר, מכיון שמצות טלית נוהגת כל הזמן, מה שאין כן תפילין, כלומר, שמצות ציצית נוהגת אף בשבת, ותפילין לא מניחין בשבת, לכן ראוי להתעטף בה בתחילה בכל יום! וזה לפי אחד מן הטעמים.

ולאחר מכן הביא את דברי רבי יונה מגירודני שכתב ברצף דיבורו בספר היראה, שאדם מתעטף בציצית ומניח תפילין. אלא שלאחר מכן מצא לרבי יונה מגירונדי, שכתב, שלפי האמת, ראוי תחילה להניח תפילין ורק לאחר מכן להתעטף בציצית, וטעמו ונימוקו עמו, שהסביר דבריו, משום שאדם לובש את כל מלבושיו, ראוי הוא מיד להניח תפילין, ורק לאחר מכן יברך על עטיפת הטלית, שאם לא כן נמצא מעביר על המצוה, מכיון שכל טעם מצות ציצית הוא משום כסות! כלומר לבוש, והרי לאחר שלבש בגדיו, הרי הוא כבר עטוף בכסות, וראוי אם כן לברך על תפילין לפני שמתעטף בטלית גדול, כלומר אין שום טעם נכון לפי רבי יונה מגירונדי, לדחות מצות תפילין מפני הטלית.

ועל זה השיב הבית יוסף וכתב שהוא לא מבין דבריו. ועוד מוכיח את חוסר הבנת דבריו, בקושיה, והוא, שנמצא בספר הזוהר, שיש איסור גדול מי שמניח תפילין קודם לבישת הציצית. וכך הבין האגור, והסכים עמו הבית יוסף. ע"ש.

והנה על זה יש להשיב, כי כל הרואה את הבית יוסף בתוך הספר עצמו, רואה כי ר' קארו ציטט את דבריו של המכשף הזוהרי, וכתב ר' קארו, שנראה כי מקורו של האגור הם מדברי הזוהר שכתב (פירוש הסולם לזוהר – במדבר פרשת במדבר מאמר כוונת התפילה אות סז): "... סוד עליון הוא גנוז בין החברים. בשעה שנכנס הלילה, אילן התחתון שהמוות תלוי בו [כלומר, לפי הטמא, יש מין אילן עץ אשרה, שהמוות תלוי בו! כלומר, המוות תלוי באילנות רוחניים! ולפי דברי המכשף, המוות לא רק ביד ה' יתברך, אלא נמצא ביד אילנות, ולא רק ביד אילנות, אלא ביד אילנות תחתונים! כמו שמסביר הטמא] שהוא [באילן תחתון, בחינת], "מלכות" מצד הדין [כלומר, כמו שיש "מלכות" שנקראת "נוקבא", שהיא הבת הנקבית בחלק הבורא מצד הקדושה על פי הספירות הפרו-נוצריות, והיא זו אשר מזדווגת עם האליל הקבלי הטמא "קצר אפים", אז על אותו משקל, ישנה אלילה קבלית שנקראת, "נוקבא" מצד כוחות הטומאה.

וכמו שמסביר הטמא ואומר (זוהר כרך ב פרשת פקודי דף רסג עמוד א): " ... **כשם שיש דרגות והיכלות לצד הקדושה כך גם לצד הטומאה. לדוגמה, לסטרא אחרא ישנן עשר ספירות טומאה, כנגד עשר ספירות של הקדושה. על פי הקבלה שהמשיכה את דברי המכשף, ישנה אף מלחמה תמידית בין כוחות הקדושה לטומאה, כוחות אלו אינם מקבילים, אלא מנוגדים זה לזה ובזמן ששולט האחד נחלש האחר. לפי המכשף, שלטון הסטרא אחרא מתגבר בעיקר בשעות הלילה עד חצות**". ע"ש. ועוד נאריך בנושא זה בפני עצמו בלא נדר.

בכל אופן למדים אנו, כי כמו שיש עשר ספירות "קדושה" על פי מכשפי האופל, כך יש זיווגים באלילים הקבליים של ספירות הטומאה. ולכן הטמא הזוהרי כותב ומסביר, שבלילה, מי שולט על המוות של כל בני אדם? הבת האלילית המפחידה מצד הטומאה, ואותה מלכות], פורשת ענפיה ומכסה הכל. ועל כן [=בגלל שכוחות הדין של מכשפי האופל שולטים בעולם, רק בגלל זה] **נעשה חושך** [בעולם], ו[בגלל זה] **כל בני העולם טועמים טעם המוות. ואדם מקדים עצמו ונותן לו** [לאילן המוות של כוחות הטומאה] **פקדון נפשו, ומפקידה בידו בפקדון.** [כלומר, האופל מעליל שבשעה שאדם הולך לישון, הוא צריך להפקיד את נשמתו דווקא ביד כוחות טומאה, כלומר שהוא מפקיד את נשמתו ביד עבודה זרה ומינות. והנה הטמא הזוהרי גרם לבני אדם להפקיד את נשמתם ביד עבודה זרה ומינות! וממשיך הטמא ואומר, שהפקדה זו נעשית] **למשך זמן הלילה, שיחזירה לאור הבוקר.**

ומשום שלקח הנפש בפקדון, חוזר הפקדון לבעליו בשעה שבא הבוקר. וכשבא הבוקר, והפקדון חוזר אליו, צריך לברך את הקדוש ברוך הוא, שהוא נאמן העליון. [כלומר, צריך לברך את הבורא יתברך שאיים על כוחות הדין בלילה, שיחזירו את הנשמה של האדם לגופו. כלומר לפי מכשפי האופל, יש התייעצות ומלחמה בשמים, עד שהחזרת הנשמה היא בגדר נאמנות אצל הבורא. כלומר הטמא מעליל ואומר, שאם חלילה והיה מקרה ולא חזרה נשמתו של האדם, אז הקב"ה לא נחשב לנאמן כל כך. וכל אדם הקורא את טמטומו של העלג הזה יכול להבין ולשקוע בהזיות של טמטום, שנשמתו כל לילה כלואה באילן של מוות אצל לילית וסמאל המדומיינים. איזה מן חיים אלו בכלל? כיצד ניתן להיות בריא עם הספר המשחית הזה? ויתירה מכך, כבר ביארנו במאמר הקודם שעסק בסתירת הלכה מספר האופל, ובו הסברנו בטוב טעם, מדוע אין סיכוי שנשמתו של האדם מסתלקת ממנו בשעת השינה.

ממשיך הטמא ואומר] ... **בשעה שאדם קם משנתו, צריך לטהר עצמו תחילה, ואח"כ יקבל עליו עול הזה,** [והעול, הוא] **לפרוש על ראשו פרשות של מצוה.** [כלומר להשים על עצמו ציצית], **לאח"כ יקשור קשר היחוד** [הייחוד בצירי ולא בחיריק. כלומר הטמא טוען, שעל ידי הנחת תפילין, מקשר האדם, בין זעיר אנפין לבין המלכות], **שהם תפלין, תפלה של ראש ותפלה של יד, ולתקן אותם בקשר אחד בשמאל, ועל הלב.** [והמון הוזי הזיות אנוסים בטומאת הזוהר, הנני מכיר, שלוקחים את הרצועה השמאלית ושמים אותם בתוך כיס שנתון ליד הלב, וכאשר מסתבלים עליהם לא רואים רצועה ימנית שיורדת כלפי מטה! וכך גם עבדכם היה נוהג שהייתי נוהג כמו אחד מן המינים המקובלים. ומסביר הטמא ואומר], **כמו שהעמדנו** [הענין הנזכר], **"שמאלו תחת לראשי". וכתוב, "שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך". דהיינו תפלה של יד, שהיא סוד המלכות** [שכבר דיברנו עליה במאמרים על האופל, שהסביר הטמא, שהבת הקבלית האלהית שמזדווגת עם קצר אפים, היא משתלשלת ויורדת ליסוד הברית], **שניתנה על הזרוע כנגד הלב. וכבר העמדנו. וזה הוא המעשה, שצריך לעשות בתחילה". ע"כ. והנה ממקור דברים אלו אשר הביא הבית יוסף במלואם! כתב האגור והסכים עמו הבית יוסף, שכל המניח תפילין לפני עטיפת הציצית עובר על איסור**

חמור ביותר! ועל דברים אלו יש להשיב בחוזקה. כיצד הסכים הבית יוסף עם האגור? כיצד העלה על שולחנו הלכה שאפילו לא ביאר טעמה בבית יוסף, שהרי כתב בשולחנו, "מעלים בקודש", ואין מילים באלו כלל בבית יוסף! ומה שייך בכלל דין מעלים בקודש, לענין הנחת תפילין והקשר לציצית? שהרי כל ענין מעלין בקודש הוא דווקא באותו ענין הקשור לעצמו, כלומר, שלא יפחית תשמישי קודש וינהג עמם בדבר הנמוך מהם. כגון, שלא יעשו מדמי ספר תורה היכל קודש וכיוצא בזה. ולא שייך כלל ענין מעלין בקודש בשני מצוות שאין להם שום קשר אחד לשני. כגון אצל ציצית ותפילין, כי כל אחד זה דבר אחר לגמרי.

וכמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות ציצית פרק א הלכה ז): "... ולוקח חוט אחד מן הלבן וכורך בו כריכה אחת על שאר החוטין בצד הבגד ומניחו, ולוקח חוט התכלת וכורך בו שתי כריכות בצד כריכה של לבן וקושר, ואלו השלש כריכות הם הנקראין חוליא, ומרחיק מעט ועושה חוליא שניה בחוט של תכלת לבדו, ומרחיק מעט ועושה חוליא שלישית וכן עד חוליא אחרונה שהוא כורך בה שתי כריכות של תכלת, וכריכה אחרונה של לבן, מפני שהתחיל בלבן מסיים בו, שמעלין בקודש ולא מורידין, ולמה יתחיל בלבן כדי שיהא סמוך לכנף מינה, ועל דרך זה הוא עושה בארבע הכנפות". ע"כ. והרי שענין מעלין בקודש שייך דווקא לאותו ענין עצמו ולא לשני דברים נפרדים!

וכן כתב רבינו (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יז הלכה ט): "אבל ראש הישיבה שחטא מלקין אותו, ואינו חוזר לשררותו. גם אינו חוזר להיות כאחד משאר הסנהדרין, שמעלין בקודש ולא מורידין". ע"כ.

ויתירה מזו, כל מה שכתוב בספר האופל, מלבד שזו המצאה של מוחם הרקוב של המכשפים הארורים, הנה האגור והבית יוסף הסיקו מעצמם, כי זה איסור חמור מאוד! ואם תשאל מהיכן הסיקו כן? מכיון שהם מבינים שאם אדם לא עושה כמו שכתבו מכשפי האופל, הנה יש בדבר זה מניעת זיווגים באלוה! כלומר, הם היו בטוחים שעל ידי פעולה זו, האדם מפעים את ה' בהרמוניה עם בת זוגתו! ולכן המשנה ממה שכתב המכשף הזוהרי, בהכרח גורם שהבורא יהיה בצער ללא תשמיש של חלק מחלקיו!!! ולכן צעקו ואמרו, איסור חמור!

אמנם מתוך דברי רבינו הטהור שהיה נאמן לתלמוד ולמסורת חז"ל, לא מצאנו שום חיוב שמחייב את האדם להתעטף בציצית קודם הנחת תפילין. וזה מלבד שאין חיוב לאדם להביא עצמו לידי מצות התעטפות בטלית או ציצית, ולכן פשוט הדבר שצריך דווקא להניח תפילין לפני שמתעטף בציצית! שכן מצות תפילין היא חובה ואי אפשר להפטר ממנה! אמנם מצות ציצית, אם אין לו בגד בין ארבע כנפות, אינו מחוייב להתעטף כל יום בטלית! ולכן, כיצד יקדים את הדבר שאינו מחוייב לדבר שמחוייב הוא? ומדברי הש"ע משמע, שחובה על האדם וזה בגדר חובה! להתעטף בציצית.

וכה דברי רבנו הטהור (רמב"ם הלכות ציצית פרק ג הלכה ט – יב): "... נשים ועבדים וקטנים פטורין מן הציצית מן התורה, ומדברי סופרים שכל קטן שיודע להתעטף חייב בציצית כדי לחנכו

במצות, ונשים ועבדי' שרצו להתעטף בציצית מתעטפים בלא ברכה, וכן שאר מצות עשה שהנשים פטורות מהן אם רצו לעשות אותן בלא ברכה אין ממחין בידן ... היאך חיוב מצות הציצית, כל אדם שחייב לעשות מצוה זו אם יתכסה בכסות הראוי לציצית יטיל לה ציצית ואח"כ יתכסה בה, ואם נתכסה בה בלא ציצית הרי ביטל מצות עשה, אבל בגדים הראויים לציצית כל זמן שלא יתכסה בהן אדם אלא מקופלים ומונחים פטורין מן הציצית שאינה חובת הטלית אלא חובת האיש שיש לו טלית ... אף על פי שאין אדם מחוייב לקנות לו טלית ולהתעטף בה כדי שיעשה בה ציצית אין ראוי לאדם חסיד שיפטור עצמו ממצוה זו, אלא לעולם ישתדל להיות עטוף בכסות המחוייבת בציצית כדי שיקיים מצוה זו, ובשעת התפלה צריך להזהר ביותר, גנאי גדול הוא לתלמידי חכמים שיתפללו והם אינם עטופים ... לעולם יהא אדם זהיר במצות ציצית שהרי הכתוב שקלה ותלה בה כל המצות כולן שנאמר וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי'. ע"כ.

ולכן נראה, כי כל החומרא שהחמיר הש"ע, הכל הוא בגלל דברי המכשף הזוהרי! ולהיפך צריך לעשות כמו שבתבנו! שיש להקפיד להניח תפילין לפני התעטפות בטלית. ושוב דחינו את ההלכה מהש"ע שיצאה ממנו בשוגג, מזה שחשב רבי יוסף קארו שמדובר בספרו של רשב"י, ואם היה יודע שספר זה הוא שקר ואינו משוייך לרשב"י, היה זורקו לפח האשפה הקרוב אליו ביותר.

"סתירת הלכות שהובאו בש"ע מספר האופל (חלק ד') – "חובה להגיע בטלית עם תפילין לבית הכנסת"

הנה במאמר הקודם שעסקתי בו לגבי סתירת ההלכות שבספר האופל הפרו-נוצרי, התייחסתי לענין ההלכה שהובאה בש"ע של ר' קארו, ובוא מבואר כך (שולחן ערוך או"מ הלכות תפילין סימן כה סעיף ב): "מי שהוא זהיר בטלית קטן, ילבשנו ויניח תפילין בביתו, וילך לבוש בציצית ומוכתר בתפילין לבית הכנסת ושם יתעטף בטלית גדול". ע"כ. ומקור הדברים הם מספרו בית יוסף, שכתב (בית יוסף או"מ סימן כה אות ב ד"ה והדרך הנכונה): "והדרך הנכונה [היא], לברך על טלית קטן, ואחר כך יניח תפילין של יד ושל ראש, ואז יבוא לבית הכנסת ויתעטף בטלית גדול, ובזה יצא ידי חובת רבי שמעון בן יוחאי שכתב בספר הזוהר פרשת ואתחנן (רסה.) שצריך שיהא לבוש ציצית ותפילין בצאתו מפתח ביתו לילך לבית הכנסת [וז"ל] "ומאן דעייל לבי כנישתא כד נפיק מתרעיה ולא תפילין ברישיה וציצית בלבושיה ואמר אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך קוב"ה אמר אן הוא מוראי ודא אסהיד סהדותא דשיקרא". ע"כ.

והנה מקור הדברים במלואם, אשר מתוך הדברים החמורים הללו, נמצא ספר האופל מחרף ומגדף מאוד כלפי שמים. וכה דבריו הטמאים (פירוש הסולם לזוהר – דברים פרשת ואתחנן מאמר ד' פרשיין דתפלין דרישא ודדרועא אות צח): "אמר רבי שמעון [המזוייף], בשעה שאדם מקדים עצמו בחצות לילה, וקם ועוסק בתורה עד שמאיר הבוקר. [כלומר, הטמא דורש ומעודד את בני האדם לקום ללמוד באופן שיטתי וקבוע בחצות הלילה, ומשמע מדבריו, שמי שלא עושה כן, כלומר מי שלא קם בחצות לילה ללמוד, הבורא יתברך אינו משתבח בו! ולא רק זו בלבד, אלא דורש שאדם ילמד מחצות הלילה עד שיאיר הבוקר! וזה בניגוד גמור לשכל הישר, ולחיים שהם בנויים על סדר ותנקנה מחשבתית. וכל מה שאמרו ושבחו בתלמוד את לימוד הלילה, לא מדובר בקימת חצות הלילה, אלא דיברו על לימוד בזמן שנקרא "לילה", והוא מצאת הכוכבים והלאה כפי שאני אוכיח בהמשך. וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ג הלכה יג): "אף על פי שמצוה ללמוד ביום ובלילה, אין אדם למד רוב חכמתו אלא בלילה, לפיכך מי שרצה לזכות בכתר התורה יזהר בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחד מהן בשינה ואכילה ושתיה ושיחה, וכיוצא בהן, אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה, אמרו חכמים, "אין רנה של תורה אלא בלילה, שנאמר, "קומי רוני בלילה", וכל העוסק בתורה בלילה חוט של חסד נמשך עליו ביום, שנאמר, "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי" וכו'". ע"כ.

ומה שכתב רבינו, "ולא יאבד אפילו אחד מהן בשינה וכו'", אין הכוונה שלא ישן בכלל בלילה! אלא כוונתו הברורה, שלא יאבד לגמרי אפילו אחד מהם, בשינה שתבוא משעת צאת הכוכבים ועד עלות השחר, כלומר שלא יאבד את לימוד התורה בלילה בכלליות!, אלא ילמד בלילה כפי יכולתו ויעלה לישון על מנת שיתחזק לקום בבוקר לעשות צרכיו וצרכי אנשי ביתו!

כמו שכתב בעצמו (רמב"ם הלכות דעות פרק ד הלכה ד): "היום והלילה כ"ד שעות, די לו לאדם לישן שלישן [=מלשון שליש], שהוא שמונה שעות, ויהיו בסוף הלילה כדי שתהיה מתחלת שנתו עד שתעלה השמש שמונה שעות, ונמצא עומד ממטתו קודם שתעלה השמש". ע"כ. והרי לך שצריך האדם לישן לפחות שמונה שעות. והנה כתב, "והיו בסוף הלילה כדי שתהיה מתחלת שנתו עד שתעלה השמש שמונה שעות", ולמדים אנו מדבריו, שעיקר לימוד התורה שאדם צריך ללמוד בלילה, במה שכתב בהלכות תלמוד תורה, הוא בתחילת הלילה, שהם השעות הראשונות של הלילה. ולאחר מכן ישן עד

עמוד השחר! וזה בניגוד למה שכתב מכשף האופל, והחדיר סם המוות לגוף ונפש בני אדם, ועשה להם כעין הכרח לקום בחצות הלילה, כלומר שגרם לכך שישנו בני אדם שעות מועטות ויהיו מעונים ורצוצים, ולאחר מכן יקומו ילמדו משעת חצות עד עמוד השחר! ונמצא חייהם אינם חיים! ואינם מסוגלים להיות מרוכזים בצרכי ביתם! ובוודאי הקורא גם משער, איזה תורה אדם ילמד כאשר יקום משנתו? תורתו של ספר הזוהר הפרו-נוצרי, שהרי אם כבר קם בחצות הלילה, מפני מה יעסוק בתורה הפחותה לפי דעתו של הנוצרי מחבר הזוהר? שהרי לפי דעתו של המכשף, תורת חז"ל המשנה והתלמוד לא מלאים בחכמתו הריקנית, ולכן זה השומע למכשף הזוהרי בוודאי כי יגרוס וילמד בספרו הפרו-נוצרי! ונמצא כל ימיו עמל לריק!

והנה לך האות והראיה, שהנהגות מעין אלו וכיוצא בהם, אינן אלא ליחידים בלבד, ולא לשאר בני אדם, וגם זה, לא נעשה בעבור תיקונים, אלא בעבור כושר מחשבתי ושכלי בענין מהירות חלוף הזמן וניצולו על מנת למלאות את הייעוד של האדם בעולמו. כמו שאמר דוד המלך והעיד (תהלים פרק קיט פסוק סב): "חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ". ואמרו בתלמוד (בבלי מסכת סנהדרין דף טז עמוד א): "כי הא דאמר רב אחא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא: כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, כיון שהגיע חצות לילה רוח צפונית מנשבת בו, והיה מנגן מאליו. מיד היה דוד עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר". ע"כ. והנה מזה התלמוד ראיה גדולה לדברינו! כי אם דבר זה היה רגיל אצל כולם, כלומר לקום בחצות הלילה, במה השתבח דוד המלך בדבר זה בכלל? אלא ודאי, כי דבר זה לא היה נהוג כלל אצל שאר העם, ואפילו לא אצל מי שנקראו תלמידי חכמים! ואין דבר זה אלא ליחידי סגולה בלבד כמו לדוד המלך! ולכן הטמא הזוהרי מחדיר השקפה והזיה רעה מאוד, בה הוא מלמד את האדם לקום כל יום בחצות הלילה וללמוד עד עמוד השחר!! ונמצא האדם מדיר שינה מעיניו!

ממשיך הטמא ואומר], **ובבוקר מניח תפלין בראש**, ו[מניח] **תפלין ברושם הקדוש** [=הטמא קורא לזרוע של האדם בשם, "רושם הקדוש", מכיון שלפי דעתו של הטמא, עיקר הזיווג של הבורא הוא "קצר אפים" הטמא, עם ישותו הבת האלילית הנקראת, "נוקבא", נעשה דווקא בחלק הזרוע כפי שלמדנו במאמרים הקודמים!, ומסביר הטמא, מה הוא "רושם הקדוש", ולמה נועדו "תפילין של יד"]?, **דהיינו תפלין של המלכות** [=התפילין של יד, הם הבת האלילית הנקשרת על ידי האדם] **בזרוע**. [=שהוא בעצם הרושם הקדוש, שבו נעשה הזיווג המושלם! כלומר, לפי הטינוף, כל עיקר מצות התפילין ובעיקר הנחת תפילין של יד, הוא על מנת שיהיה לבת הטמאה מקום ראוי להכנס ולהזדווג עם בעלה קצר אפים!! ואומר הטמא, לאחר שאדם עשה את זה] **ונתעטף בעטוף של מצוה** [=טלית]. **ובא לצאת מפתח ביתו, הוא פוגש במזוזה, שהיא רושם של השם הקדוש, שהוא מלכות** [=גם המזוזה היא קשורה לבת האלילית המלכות, כלומר, קלף המזוזה עצמו, הוא נכתב ונעשה על ידי שיהיה ניתן להפעים ולהפעיל את הבת האלילית הטמאה המלכות] **בשער ביתו**. [=ומבואר לפי הטמא, כי בשני המצוות הללו של תפילין ומזוזה, מתבצע זיווג! אולם זיווג זה אינו יכול להיות מבוצע, אלא אם כן אדם פוגש את המזוזה כאשר הוא עטוף בתפילין בראשו ובידו! שאם לא כן, הזיווג לא יצליח כלל! ונמצא לפי הטמא, שכל מי שאינו יוצא מביתו כאשר הוא עטוף בציצית ומוכתר בתפילין, הוא גורע ומחסר מן הזיווג העליון של הבורא, ואם אדם כל כך גורע מזיווג הבורא, כיצד הבורא לא יעניש אותו?! וכל זה בעבור שלא שעשע את בוראו להזדווג עם ישותו הבת האלילית הטמאה! וממשיך הטמא ואומר, שאם שמע האדם להוראותיו הנוצריות], **הנה אז, ארבעה מלאכים קדושים מתחברים עמו** [=מהיכן הוא יודע? הרי שמדובר במעשה מרכבה, שאין דורשין אפילו ליחיד! וכל שכן שאין כותבים ענינים אלו על כתב! ואין מדובר כאן על שם משותף שהוא ענין השכל וכו' ואין מדובר כאן על משל ומליצה, שהרי הטמא מקשר את דבריו לענין מעשי, ואומר], **ויוצאים עמו מפתח ביתו ומלוים אותו לבית הכנסת, ומכריזים לפניו, תנו כבוד לצורת המלך הקדוש** [=חירוף כלפי שמים, וכי הצורה של ה' היא צורה של בני אדם? כמו שממשיך ואומר הטמא], **תנו כבוד לבן המלך, לצורת הפנים של המלך**. [מה??? צורת הפנים של הבורא הוא צורת פניו של האדם? הגשמה מוחלטת! וספר הזוהר הפרו-נוצרי הזה כולו מינות! ואף אם יטען

הטוען שמדובר במשל, אדחה דבריו ואומר לו, שדבר זה לא יתכן! והוא מהסיבה כי מכשפי האופל, הם בעצמם את כל מדרשי חז"ל שצריכים לפרשם כמשל, הם מפרשים אותם כפשט, ולכן פשוט כי אף דבריהם הם לא משל אלא פשט! שהרי כאשר אנו מסבירים להם אגדות בתלמוד ואומרים שמדובר במשל, הם משחקים עלינו ואומרים שאנו מהפכים יוצרות, אבל כאשר אנו אומרים שספר האופל אינו משל, הם יוצאים מדעתם! ממשיך הטמא ואומר] **ורוח קדוש שורה עליו, מכריז ואומר, ישראל אשר בך אתפאר. אז, אותו רוח הקדוש, עולה למעלה ומעיד עליו לפני המלך הקדוש. אז מצווה המלך העליון לכתוב לפניו כל אלו בני היכלו, כל אלו הנודעים לפניו. ולא עוד, אלא, שהקב"ה משתבח בו ומכריז עליו בכל העולמות, ראו מה בני עובד בעולמי.** [=כלומר, הבורא משתבח בו בזה שגרם לו ולישותו לשמש עם עצמו ולגרום משכב בעצמותו!! ומה שבח יש בזה? איזה דבר שכלי ומחשבתי לימד האופל שאדם עשה בכך? ממשיך הטמא ואומר] **ומי שנכנס לפניו לבית הכנסת, וכשיוצא מפתחו, בלא תפלין בראשו וציצית בלבושו, ואומר, "אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך". אומר הקדוש ברוך הוא, איפה הוא מוראי, הרי מעיד עדות שקר". ע"כ.**

כלומר, לפי הטמא הזוהרי, כל אדם שיוצא מפתח ביתו לבית הכנסת, ולא בא עם תפילין בראשו ותפילין בידו, אומר מכשף האופל, הרי הוא אדם שקרן. כלומר, בהתחשב בעובדה שאם הרמב"ם בא ללא תפילין לבית הכנסת, או הרב המאירי בא ללא התפילין לבית הכנסת, או רבותינו הגאונים היו הולכים ללא תפילין לבית הכנסת, לפי ספר האופל, כולם העידו עדות שקר גמורה.

ולא רק זו בלבד, אלא הטמא מעליל ואומר, שרוב עם ישראל היום שאינם יוצאים מביתם עם תפילין עליהם, הקב"ה מכריז עליהם בכל יום, שהם מעידים עדות שקר!! כלומר רוב מתפללי עם ישראל הם שקרנים ומהובלים לפי הטמא!, ושוב הטמא מוציא לעז על רבותינו הטהורים ואף על עם ישראל המסכנים.

ואם הדבר הזה כה חמור, שהרי הטמא מעיד ואומר, שכל אדם שלא עושה כן, מעיד עדות שקר כלפי שמים!!, מדוע לא הודיעו לנו חכמי המשנה והתלמוד? ואם רשב"י כותב הזוהר באמת, כיצד לא טרח לגלות לשאר חכמי ישראל דבר זה?! אלא בוודאי, כי ספר האופל הוא המצאה פרו-נוצרית, ואין כל ענין ושום ענין לצאת עם תפילין מפתח הבית. וגם את זו ההלכה המעוותת סתור סתרנו!

"חכמת פרצוף? ואתה תחזה! הבלי המקובלים ממשיכי הטמא הזוהרי הפרו-נוצרי"

הנה כבר הוכחנו בלא מעט מאמרים, רבות מן הזיות כת ה-"מקוללים" ("מקובלים" אשר כל דבריהם "קללה" מרה וארס רב שהביאו הם לעולם), שטעו, הטעו, לעו, שגו, החטיאו את הרבים אחר המאגיה, הפרצופים והאלילות הכעורה! וכעת יש לעמוד על עוד אחת מן הזיות הכת הזו, והוא, שחושבים בדעתם הטפשית, שיש דבר כזה הנקרא, "חכמת הפרצוף", או "חכמת שרטוטי כף היד". כלומר שחושבים בדעתם, שניתן להבחין במעשיו של בני אדם שעשו בסתר, על ידי ראיית הפנים או על ידי ראיית שרטוטי כף היד! ולא רק זו בלבד, אלא עוד דברים שחושבים בדעתם שאפשר לקשר בין ראיית הפנים, גבות, שפתיים וכו', לבין מעשיו של האדם וכושר אבחון האדם במסתרי ליבו.

ומקור דבריהם של הכת הארורה הזו, הוא מדברי מכשף האופל הפרו-נוצרי מחבר הזוהר הארור מפי הגבורה, שהטעה את הרבים, וגרם לבני אדם לחשוב שיש ממש בשטות קדומה זו שהיו מאמינים בה הגוים הערלים אשר זרמת סוסים זרמתם, והם המקור לדבריו של המכשף הזוהרי כפי שנראה בהמשך!

ותחילה יש לנו להתבונן במה שנאמר על האר"י על ידי תלמידו חיים ויטאל, שכבר הארכנו בו לא מעט, והראנו מעשיו, דרישתו אל המתים, הליכתו אחר המאגיה, האמנתו בכח כישוף, עשיית הבל קמיעות והאמנה בכוחם, ועוד ועוד מדברי המינות והעבודה זרה אשר עסק וכתב לאחרים לעשותם! כפי שניתן לראות במאמר זה: "קמיעות" – הבל ובדיה | מי זה היה חיים ויטאל ראש הקבלה האלילית והטמאה? הזיותיו – דרכיו – מהלכיו – דרישתו אל המתים – אמונתו בהבלי הגוים | חלק ג'". וכפי שניתן לראות גם במאמר הזה: "הבורא שברא בורא, והבורא שברא עוד בוראים" | "בצלם אלהים" – כפירותיו של חיים ויטאל בספר "עץ מוות" – מי זה ה-"אדם הקדמון"?! והתירוצים המופרכים שלא מתקבלים על שום דעת!".

והנה מי לא אחר מ-חיים ויטאל מעיד ומגיד על רבו האר"י (בתחילת ספר עץ חיים בשער ההקדמות) "והנה היום אביע חידות ונפלאות תמים דעים [בלה בלה בלה, סיפורי בדים כל מה שכתוב כאן והלאה], כי בכל דור ודור הפליא חסדו אתנו, אל ה' ויאר לנו ע"י השרידים אשר ה' קורא בכל דור ודור, כנזכר וגם בדורינו זה אלוהי הראשונים והאחרונים, לא השבית גואל מישראל ויקנא לארצו ויחמול על עמו, וישלח לנו עיר וקדיש מן שמיא נחית, הרב הגדול האלהי החסיד, מורי ורבי, כבוד מורנו הרב רבי יצחק לוריא אשכנזי זכרו לחיי העולם הבא, מלא תורה כרמון, במקרא, במשנה, בתלמוד, בפלפול, במדרשים והגדות. במעשה בראשית, במעשה מרכבה, בקי בשיחת אילנות, בשיחת עופות, בשיחת מלאכים, מכיר בחכמת הפרצוף הנזכר, כרשב"י [הכוונה לספר הזוהר הטמא שייחסו אותו רשעי כותבי הספר לרשב"י], בפרשה ואתה תחזה, יודע בכל מעשי בני אדם שעשו, ושעתידים לעשות. יודע במחשבות בני אדם טרם יוציאום מן הכח אל הפועל. יודע עתידות, וכל הדברים ההווים בכל הארץ וכו'". ע"כ. ועיין שם עוד בכל ההבלים, הדמיונות, ההזיות, הכפירות, שנאמרו על האר"י, שבעצם לא היה בו שום

דבר מכל מה שנאמר שם עליו! וכלל לא אתפלא אם חיים ויטאל השתמש בו לצרכי עצמו, כלומר, שלקח אדם ששמו "יצחק", שהיה אדם פשוט, עובד למלאכתו, ועשה ממנו "אלהים בדמות אדם", ועל גבו המציא ועשה תורה חדשה ואלילית הנקראת ועולה על שם, "קבלה"! כמו שעשה "אהרן פיץ" שר"י הארור מפי הגבורה, והשתמש באדם שנקרא, "ישראל דב בער אודסר", על מנת לעשות כסף וממון רב על חשבון הציבור התמים, ומכר להם במשך שנים קמיעות אשר לא מועילות, אלא רק מזיקות בלבד לשכל הישר, והוביל את עם ה' למינות מרובה! וקמיעות אלו המציאו את המושג הרע, "נ נח נחמ נחמן מאומן", ה' ירחם יושיע ויגן מן העבודה זרה שעם ישראל טמוע בה.

והנה יש לתמוה על דבריו של חיים ויטאל על רבו האר"י, מה הוא המושג הזה החדש הנולד בעם ישראל העולה על שם, "חכמת הפרצוף"? יש לציין שדבר זה לא נזכר בתור "חכמה", לא בתלמוד, לא במשנה, ולא בתנ"ך. ולא צווינו מאת הבורא יתברך לבדוק בני אדם על ידי ראיית פניהם חלילה וחס.

והנה לצערנו הרב, רבים מן מחשבות הגוים הערלים, הוכנסו לתוך דתינו הטהורה במסווה של יהדות. ובכדי להבין את הנזק העצום שנעשה כאן, תחילה יש להבהיר לקורא, את השיטה הרעה של ענין מסטי זה שנקרא, "חכמת הפרצוף" או "חכמת כף היד". ולפני שנביא הדברים, נרצה לומר ולהעיר, שכבר ממושג זה שנקרא, "חכמת הפרצוף", אנו מוצאים גזענות, המקנה לאדם מידות תרומיות או פחיתות על פי חיצוניותו בלבד. ובכך יוצא, שעל פי ענין זה, בני אדם נבחרים על פי חיצוניותם, שהרי כל מה שחשוב לפי חכמה זו, הוא תווי פניו של האדם על מנת למדוד את מהותו הפנימית. ובכך אחשוד אני שמחשבה רעה זו נכנסה גם מהיוונים הערלים, אשר אצלם רדיפת הגוף והתחרות הוא למקום ראשון.

ומה הוא בעצם, "חכמת הפרצוף"? או "תורת הפנים"? או בשפה האנגלית, "פרסו-נולוגיה" – "Personology"?. שיטה זו, היא סוג אבחון של תכונות אופי, אשר "נמצאות" באדם, ואבחון זה מתבצע ומתבסס על התבוננות בתווי הפנים של האדם לדעת פרשנות הגוים. כלומר, שעל פי שיטה זו, מקור המידות של האדם וטבעיו נרשמים ונחקקים בתווי פניו. שיטה זו מבוססת על "פיזיו-נומיה", או, "פיזיו-גנומיה", ביוונית: "physis" – פירושו, "טבע", "gnomon", פירושו, "שיפוט". כלומר, "טבע שיפוט". יש לציין ששיטה זו היא תאוריה המבוססת על הרעיון, לפיו, הערכת מראהו החיצוני של אדם, בעיקר פניו, יכולה לספק תובנות על אופיו, ואישיותו של האדם המדובר.

והנה יש לציין ולהעיר כאן, שאין כל ספק, שכאשר אדם מכיר מישהו היטב, יכול לזהות מתי הוא עצב או שמח על פי הסתכלותו בהבעות פניו, מכיון שהשמחה והעצב, היגון והכעס ניכרות בפנים של האדם. ולאו דווקא אם מכיר אדם מסויים, אלא אפשר לראות על הפנים של האדם את מצב רוחו בלבד.

אבל לקרוא את מחשבות הלב, ולדעת מעשים בסתר אשר עשה האדם, או לדעת איזה

מידות יש באדם שטמועות בו, או לדעת תאוותיו של האדם, ולאיזה דברים הינו נמשך, ומה יעשה בעתיד על ידי חכמת הפרצוף וכו'. כל זה מחשבה רעה וחיצונית, וזרה ליהדות. במהלך ההיסטוריה האנושית היו מספר רב של ניסיונות לקשר בין תכונות אנטומיות לבין תכונות אישיות. ניסיונות קישור אלו התמקדו במקרים רבים בתווי פניו של האדם. במצרים העתיקה ובסין [=על פי מחקרים שבדקו זאת. כך המצרים היו חושבים, אמנם לא נתנו נימוק לדבריהם כיצד ואיך הדבר מתבצע, כלומר, כיצד מעשיו של האדם, נחקקים בתווי פניו. אמנם הסינים, נתנו טעם לדבריהם, והיוונים כפי שנראה בהמשך, נימקו דבריהם כפי שיטתם. ומבואר יוצא שאין לענין זה שום קשר ליהדות ולמסורת היהודית איש מפי איש, אלא דבר זה היה בראשם ובמוחם של הגוים], בלי קשר בין שתי התרבויות, התפתחו תאוריות המייחסות קשר בין מראה הפנים וההתנהגות האנושית, הסינים הציעו רעיון שהפנים משקפים את האנרגיות, הבריאות והמזל של האדם. היוונים פיתחו את הפיזיונומיה, תאוריה המבוססת על הרעיון לפיו הערכת מראהו החיצוני של אדם, בעיקר פניו, יכולה לספק תובנות על אופיו ואישיותו.

על פי "תורת הפנים", אבחון כזה "יסייע" להבין את אופיו של האדם, שכן אישיותו משתקפת ונחקקת באיברי פניו, אשר מעבירים מסרים חזקים יותר מכל איבר אחר בגוף. החלקים המאובחנים משתרעים בין המצח לסנטר (עור, שיער, מצח, גבות, עיניים, אף, לחיים, אוזניים, פה, שפתיים, שיניים וסנטר). צורת האיברים אינה משתנה באופן תדיר במהלך השנים, ולכן מתייחסים אליהם כאל נתונים בסיסיים או כתכונות מולדות גנטיות.

והנה דבר רע זה, חדר קשות מאוד לדת משה וישראל, ואף נכתבו ספרים על כך. ומדוע דבר זה רע כל כך? מכיון שהוא מחלק את בני האדם לפי תבניתם החיצונית! וה' יתברך אמר ב-תור הערה לאדם והזהירו, "האדם יראה לעינים, וה' יראה ללבב", כלומר, שאסור לאדם לבחון את האחר על פי צורת מראהו חלילה, מכיון שהבורא יתברך הוא היחיד אשר יודע מה בתוך ליבו של האדם! וכאשר אדם בוחן את האחר על ידי החיצוניות, אז כביכול מודיע ואומר, שגם לו יש יכולת להביט בסתר האדם, או במעשים אשר עשה בסתר.

ומכיון שאין לזה בסיס ביהדות ובמסורת חז"ל, אלא בדיוק ההיפך, כי כבר ראינו עד עתה, שהתנ"ך כולו סותר וחולק על שיטה זו, כפי שראינו מפורש בשמואל הנביא שאמר לו ה' יתברך: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל אַל־תַּבֵּט אֶל־מַרְאֵהוּ וְאֶל־גְּבַהּ קוֹמָתוֹ כִּי מְאַסְתִּיהוּ כִּי | לֹא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לַעֵינַיִם וַיהוָה יִרְאֶה לַלֵּבָב". (שמואל א טז, ז).

"ואתה תחזה – שקר האופל הטמא – החולק שוב על תלמוד מפורש!"

והנה אע"פ כן, כלומר, אע"פ שישנם פסוקים מפורשים המעידים ומגידים על אמיתות דברינו שחכמת הפרצוף היא הבל הבלים ללא מועיל. הנה בכל זאת הצליחו כמה אנשים לגנוב דעתם של עם ישראל בדבר זה, וכיצד עשו זאת? על ידי פסוק מן התורה, שכביכול מתאים לשיטתם, וזה כמובן מתאים דווקא לאותם אלה שלא מעיינים היטב, כפי שנראה בהמשך. ואמרו, כי יש לכך שורש מן הפסוק (שמות פרק יח פסוק כא פרשת יתרו): "וְאַתָּה תֶחֱזֶה מִכָּל־הָעָם אַנְשֵׁי־חַיִל יִרְאֵי אֱלֹהִים אַנְשֵׁי אֱמֶת שֹׂנְאֵי בֶצַע וְשַׂמְתָּ עֲלֵהֶם שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת

שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת". ואמרו, שמה שנאמר, "ואתה תחזה" – ציוה עליו יתרו למשה רבינו, שיבדוק את אלו האנשים החשובים, במצחיהם, בשערותיהם, ויקח את כף ידם ויביט בהם, ועל ידי כן יבחר מי שישפוט את עם ישראל.

כלומר, אלו שפירשו באופן כזה, הם בעצם גורמים להוצאת לעז על האיש משה רבינו, אשר היה הגדול מכל בני האדם שהיו בעבר, ושיהיו לעתיד. וכפי שכבר הוכחנו לעיל מתוך פסוקי התורה שמעידה במפורש, שמשה רבינו הוא אדון הנביאים והגדול מכל הנביאים שהיו ושיהיו. ובעצם אותם הטוענים דעה זו ואומרים שמשה רבנו, יעשה מעשה כזה רע, ויבחר אנשים על פי מראה הפנים, בדיקת שערותיהם, שרטוטי כף ידם, בלא לבדוק את ענינם ולברר עליהם היטב כמו שצריך, אלא יעשה בדיקה, מאגית, ומסטית? ואע"פ שאומרים שכך יעץ יתרו למשה, ומשה לא צריך לזה. בכל אופן אמרו בתוך ספרם את העובדה שאפשר לבחון בני אדם על פי חיצוניותם. ובזה השרישו ענין רע מאוד בעם ישראל והולידו מחשבה שלא קשורה לעם ישראל כלל, ואף נחשבת לזרה מאוד.

והנה מי המקור הרע לכך? מי לא אחר מספר הזוהר הפרו-נוצרי הבלול ואגור מתרבות הנוצרים, היוונים, המצרים ועוד ועוד שבלבל והרס את עם ישראל הטהור, שקיבל תורה מסודרת וברורה, ובא הטמא המכשף הזה והרס לעם ישראל את המוחות הטהורים. וכתב מכשף האופל כך (זוהר שמות פרשת יתרו מאמר ואתה תחזה ברזא דשרטוטי ידין אות קעא): "פתח ואמר, ואתה תחזה וגו': שואל [הטמא], אבל כתוב, "ואתה תחזה" [=מפרש הטמא, מילת, "תחזה" – מלשון ראיה בעינים, ואומר הטמא], ולא כתוב, "[ואתה] תבחר". ומשיב [הטמא ואומר, מדוע נאמר "תחזה"?], אלא [נאמר דווקא] "תחזה", [ש]-הוא [משה רבינו, יבדוק דווקא] לפי ראות עינים. במה [צווה משה רבינו לבדוק]? בצורה [החיצונית] של האדם! [=כלומר הטמא מעליל, שמשה רבינו קיבל ציווי נחות הסותר כל יסוד דת, מיתרו חמיו, שאמר לו, שעליו לבחון שש מאות אלף איש בראיה חיצונית, וכך יבחר בני אדם הראויים לדון את ישראל! כלומר, הטמא הזוהרי מעליל שמשה רבינו צווה לבדוק בני אדם כלפי חוץ!! ללא בדיקת יראת השמים שלהם, ללא בדיקת מידות, אלא רק בראיה חיצונית בלבד שיסתכל עליהם, אז ידע משה מי ראוי ומי לא!, ואומר הטמא שצווה משה רבינו שיעשה זאת], באלו שש בחינות שאמרתם". ע"כ דברי המכשף. והנה מה שכתב, "באלו שש בחינות שאמרתם", כוונתו לאותם שנזכרו כמה אותיות לפני זה המאמר של "ואתה תחזה". ששם מבאר הטמא את כל האיוולת הזו לפרטי פרטים, וכה מעט מדבריו הטמאים (שמות פרשת יתרו מאמר זה ספר אות סח): "זה ספר תולדות אדם: הוא לצורות, בסוד הצורות של בני אדם, להכיר באלו תולדות אדם, את הצורה שבסודות האדם: בשער, במצח, בעינים, בפנים, בשפתים, וברשמי היד, ובאזנים. בשבע אלו ניכרים בני אדם. [=ההיפך מכל יסודות דת הטהורים! שבני אדם לא ניכרים במראה החיצוני! ממשיך הטמא ואומר, שהבדיקה הראשונה נעשית בשיער באופן כזה] כי כל מי ששערותיו קמוטות, דהיינו שמסולסלות, ועולות על ראשו כלפי מעלה, כלומר, שאינן תלויות למטה מראשו: הוא בעל כעס. לבו קמוט כמו סחבה, דהיינו, שלבו מלא פחד: מעשיו אינם טובים. [ואם שערותיו] בשותפות [שמאוחדים יחד], צריכים להתרחק ממנו.

אם שערותיו חלקות ביותר ותלויות למטה: טוב להשתתף עמו, ריוח נמצא בו, כלומר שישתכר וירויח עמו. [כלומר, לפי הטמא, אין ההצלחה תלויה בסיעתא דשמיא המניעה בעקבות המעשים הטובים

של בני אדם, אלא כל מי ששערותיו חלקות אומר הטמא, שטוב להשתתף עמו, כי ריווח נמצא בו! והכל בעבור ששערותיו חלקות! ולפי הטמא, אם אדם יחמם שערות בכל מיני מכשירים וישים חומרים שיגרמו לו לעשות את שערותיו חלקות, יוכל לשקר לבני אדם שהוא אדם מוצלח! ואז כולם השתתפו עמו במסחר שאינו ראוי ובאדם שאינו ראוי ומוצלח! ובכך נמצא חורבן בא לעולם! ולא רק זו בלבד, אלא כל אדם שאין לו שערות חלקות, כאשר יקרא את מאמרו של הטמא הזה, ילך במחשבה רעה כל ימי חייו, שהוא נולד באופן כזה שאין לו שום הצלחה בעסקים! והכל בגלל שהוא נולד ללא שיער חלק! כמה רע ומר הספר החשוך הזה שנקרא זוהר! ספר שראוי לפח האשפה של ההיסטוריה העולמית! והנה ממשיך הטמא ואומר, שזה שיש לו שערות חלקות] **והוא כשלעצמו, דהיינו בלי שותף, אינו כן. שאין לו הצלחה. הוא בעל סוד באלו סודות העליונים, בסודות קטנים, אינו עומד בהם. מעשיו, לפעמים טובים ולפעמים אינם טובים**". ע"כ. ועיין שם בכל ההבלים שכתב באותו מקום והלאה, ושביאר כל ענין הפנים לפרטי פרטים ושקע ולעה בטומאת הגוים!

ובעת נביא את המשך הדברים של הטמא במאמר "ואתה תחזה". ממשיך הטמא ואומר, שאותם כל הדוגמאות אשר הביא בספרו הטמא שבלול מטומאת מצרים ומן הגוים הערלים, מעליל הטמא ואומר בזה"ל: "והכל הוא במקרא הזה, [שנאמר בו] **"ואתה תחזה".** [ביצד "תחזה" ותבדוק אותם]? [בדיקה ראשונה שתעשה, תבדקם] **בשיער** [שלהם]. [מה שנאמר] **"מכל העם"** [זו בדיקה שניה שצריך לעשות ולהתבונן בשרטוטים אשר נמצאים] **במצח** [שלהם]. [ומה שנאמר] **"אנשי חיל"**, [בדיקה זו היא בדיקה שלישית, שצריך משה להסתכל בתווים אשר] **בפנים** [שלהם. ומה שנאמר] **"יראי אלקים"** [זו בדיקה רביעית שצריך לעשות משה, והוא, לבדוק אותם היטב] **בעינים** [אשר להם. ומה שנאמר] **"אנשי אמת"**, [זו בדיקה חמישית הנבחנת על ידי צורת השפתים, כלומר שתצטרך אתה משה רבינו להתבונן] **בשפתים** [שלהם, ועל ידי כך לבחור אותם! ומה שנאמר בפסוק] **"שונאי בצע"**, [זו בדיקה ששית ואחרונה שצריך היה משה רבינו לעשות, והוא לבדוק אותם] **בידים**, [כלומר] **בקוים שלהם** [שרטוטי כף ידם]!". ע"כ.

והנה לפי דברי המחבר הטמא הזה, יתרו שנזכר לטובה בתורה, ציוה על משה רבינו חתנו, שיבחר אנשים על פי ראיית הפנים! ועל פי שרטוטי כף היד אשר להם, כלומר, יתרו לפי מכשפי האופל, היה כל כך נחות בדעתו, ומשה רבינו אף לא מיחה בו כאשר אמר לו דברים זרים וחיצונים ארורים כאלו! כל זה מעליל הטמא על שני גדולי עולם! ואע"פ שהטמא הסיק שבסופו של דבר, משה רבינו לא הוזקק לכך כי יש לו נבואה ואין הוא צריך לבדיקת ראיית הפנים! אלא שהטמא השמיע וכך נשמע בכל זאת מדבריו, שמי שאין לו רוח הקודש כדוגמת משה רבינו וכיוצא, אז יכול הוא לבחון בני אדם על פי "חכמה" זו! ובכך החדיר בכוונת תחילה השקפה רעה זו, ופעל המחבר הזה בערמה גדולה, כי אע"פ שהאמין בענין זה הנקרא "חכמת הפרצוף", בכל זאת ידע, כי אם יאמר שמשה בחר אנשים על פי ענין זה, זו היא סתירה מפורשת מפשט התורה ומקבלת תורה שבעל פה כפי שנראה בהמשך! ולכן מה עשה? אמר ואימת שיש דבר כזה, ואף ניתן לבחון בני אדם על ידי דבר זה! אלא שמשה לא הזדקק לכך!

ולאחר שכתבנו כן, כך מצאנו מפורש בתלמוד (בבלי סנהדרין ק:) **שאחת מן הסיבות שאסור לקרוא בספר בן סירא ונחשב הוא לספר חיצוני לכל דבריו על פי רבותינו הטהורים. הוא משום שנאמר בו כך: "מי שזקנו דק וקלוש, תדע שהוא חכם וחריף ביותר. מי שזקנו עב תדע**

ששוטה הוא. ומי שיש לו מעברים בזקנו, שזקנו מפוצל, אף אחד לא יכול לנצחו בערמימותו". והנה התלמוד מגנה מאוד את הדברים הללו שהביא בן סירא, שכן ביסודם של דברים אלו מצאנו גזענות גדולה, המודדת את האדם על פי חיצוניותו, וכאילו אין בחירה לאדם מה לעשות. ואין יכולת בידו לשנות את מידותיו, וכי חלילה יש בני אדם שהגיעו לדרגת ה' יתברך, ויכולים לידע נסתרות מעשי בני אדם שעשו בסתר. ולכן ספר זה נחשב לחיצוני הוא!

ולכן אם לדעת חז"ל ספר בן סירא נחשב לחיצוני שאסור לקרוא בו בגלל שטען שבני אדם נמדדים על פי חיצוניותם, אז מבואר יוצא שלפי דברי חז"ל, רק מפאת מה שכתוב באופל בלבד, בענין "ואתה תחזה", שהאדיר את הבל חכמת הפרצוף, נמצא שספר הזוהר הטמא הוא חיצוני גמור ומקומו בפח האשפה של ההיסטוריה! ובוודאי וללא ספק לא כתבו רשב"י הטהור לעולם! וכל אותם שייחסו את דבריהם לרשב"י, אין להם חלק לעולם הבא!

שכן, אם נאמר שכאשר אדם הלך וזנה עם אשה נשואה חלילה, נרשם רושם זה בתווי פניו כפי דבריהם, ומעשה זה שעשה היה בסתר, נמצא אם כן, שיש יכולת ביד בני אדם, לדעת את מעשיו של האדם שעשה בסתר! ואם כן מוכרח שיוצא מכאן לעז על כל הנביאים, שהרי המון נביאים לא הוכיחו את בני דורם על המעשים שעשו בסתר כי לא ידעו מכך כלל וכלל! שכן אם ניתן לראות ברושם האדם את מעשיו שעשה בסתר, אם כן מוכרח לומר, שהנביאים היו יודעים את מעשיהם של כל בני דורם שראום, והמעשים אשר עשו בסתר, ואם כיצד לא הוכיחום? והיו לא מעט מקרים, שבני אדם היו עובדים עבודה זרה, ולא ידעו הנביאים על כך כפי שמבואר בספרי הנביאים. בוודאי שלענין זה אין שום בסיס ושום ענין ליהדות הטהורה.

ומכאן תלמד כמה חז"ל גינו את הענין הזה, עד כדי כך שספר בן סירא נחשב חיצוני. ואסור לקרוא בספרים חיצוניים. וכפי שנראה כדלקמן מה דינו של האדם, אשר עוסק בספרים הללו. ולכן כל ספר שעסק בחכמת הפרצוף ושרטוטי כף היד, ואפילו רק האמין בהם, כלומר, אין צריך שילך לעשות מעשה, אלא כתב ודרש באותם דברים, וחשב שהם אמת ויש בהם דבר מסויים, אסור לקרוא בשום ספר מספריו, והוא הדין לכל ספריהם של מכשפי האופל הטמאים והארורים מפי הגבורה!

אוי לעם ה' יתברך, יותר חמור מכל שמד אלו הדעות הזרות של תרבויות שונות שחדרו לתוך עמנו הטהור בגלות המרה. ולפי שיטת חכמת הפרצוף, משה רבינו אמור היה לבדוק שש מאות אלף איש אחד אחד, את שערותיהם, את פרצופיהם, את שרטוטי כף ידיהם, ולאחר מכן לבחור באנשים הראויים, וחס ושלום לעם החכם והנבון לחשוב מחשבה רעה כזו! ואתה הקורא אל תחשוב שמה שאמר שלמה החכם באדם, שכוונתו לשיטתם חלילה, אלא כך אמר (קהלת פרק ח פסוק א): "מִי־כְהֶחָכָם וּמִי יוֹדֵעַ פֵּשֶׁר דָּבָר חָכְמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו וְעֹז פָּנָיו יְשֻׁנֶּא". ומה הוא, "חכמת אדם תאיר פניו"? הוא ההיפך מן הכעס, כי אדם חכם תמיד יחייך וישמח מכל הבא עליו. וכ"כ האבן עזרא, "ועניין חכמת אדם תאיר פניו, כלומר – תשים אור בפניו, והענין [שהחכמה] תסיר כעס, כענין [שנאמר], "באור פני מלך חיים", וענין, "ועז פניו ישונא", [זה הוא] סור עזות פנים ממנו, כי החכמה תוליד הענוה, כי בהתגבר הנשמה על הרוח,

יסור הכעס ועזות המצח". ע"כ. והנה פשוט כי כוונת שלמה המלך ללמד את האדם מוסר השכל, שהתורה והחכמה היא זו שתוליד הענווה ותעלה השמחה וירבה השלום. ולא שיש ביד החכמה או ביד מעשיו של האדם להפוך את תווי פניו לרושם אחר חלילה וחס.

והנה אמרו רבותינו במשנה (משנה מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס') ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ, נצר מטעי מעשי ידי להתפאר. ואלו שאין להם חלק לעולם הבא, האומר אין תחיית המתים מן התורה, ואין תורה מן השמים, ואפיקורס. רבי עקיבא אומר, אף הקורא בספרים החיצונים, והלוחש על המכה, ואומר (שמות ט"ו) כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך אבא שאול אומר אף ההוגה את השם באותיותיו". ע"כ. **וכתב** רבינו הטהור הרמב"ם (שם בפירוש המשנה כתבי יד גרסא א') "וספרים החיצונים – אמרו ספרי מינין. וכן ספרי בן סירא, שהיה איש, חיבר ספרים בהזיות, מעניני "אלפראסה", שאין בהם חכמה ולא תועלת, אלא אבוד הזמן בדברים בטלים, כגון אלו הספרים המצוים אצל הערבים מספרי הדורות, ומנהגי המלכים ויחוסי שבטי הערבים, וספרי השירים וכיוצא בהם מן הספרים שאין חכמה בהם ולא תועלת נשמית אלא אבוד הזמן בלבד". וכתב הרב יוסף קאפח (עמוד קמ' הערה 11): "טענת הכרת תכונותיו של אדם על ידי סימנים חיצוניים בגופו או בשערו, כעין אותם שהזכירו בתלמוד בדף ק' עמוד ב'". ע"כ.

ובכתבי יד נוספים של הרמב"ם בפירושו למשנה, נמצא כתוב כך: "וספרים החיצונים אמרו שהם ספרי תועים וכן (בסוגיא דסנהדרין ק:) ספר בן סירא, והוא היה איש שחיבר ספרים, יש בהם התולים מעניני הכרת פנים, אין בהם טעם ולא תועלת, אלא איבוד הזמן בהבל, כגון אלה הספרים הנמצאים אצל הערב [=ערבים] מספור דברי הימים, והנהגת המלכים ויחוסי הערבים, וספרי הנגון וכיוצא בהן מן הספרים שאין בהם חכמה ולא תועלת גופני, אלא איבוד הזמן בלבד". ע"כ. והרי לך קורא נעים שלא רק שהרמב"ם ידע מחכמה זו, אלא אף גינה אותה מאוד, ולספרים חיצונים דברים אלו יחשבו.

והוא הדין לשיטת "חכמת כף היד", או "חכמת שרטוטי כף היד". קריאה בכף היד או "כירו-לוגיה", היא שיטה המתיימרת לגלות פרטים על אופיו או עתידו של אדם, על-פי התעמקות במאפייני כף ידו. לפי שיטה זו, מחולקת כף היד לאזורים שונים, בהתבסס על קווים אופייניים. ככל שהקווים בולטים יותר, כך חזקים יותר ההיבטים שהם מייצגים, כביכול, בתכונותיו של האדם. יש לציין שהאזכור הכתוב הראשון לכירולוגיה נמצא בהודו, בכתבים ה-"אנגה וידיה" בסנסקריט, שהאגדה מייחסת ל-"אלת הים" ששמה "סמודרה". ההודים האמינו כי הבודהה זוהה על ידי החכמים, לפי סימנים מיוחדים בידיו וברגליו. היוונים והרומאים כינו את התורה בשם "כירו-מנטיה" – כלומר "ניחוש לפי היד", כשהכוונה – "לכל היד". אך הידע העתיק והמקיף אבד עם השנים. ניתן למצוא התייחסות אל השיטה בכתבי "דמוקריטוס" – ו-"אריסטו". גם "היפוקרטס", ו-"פיתגורס" עסקו בה. אנטוניוס קיסר העסיק כירומנט אישי בשם ארטמידור, שהובא מארץ לוד (באסיה הקטנה). חסיד נלהב לשיטה זו היה יוליוס קיסר שנהג לבדוק את ידי הקרובים לו ואת ידי מתחריו. כוהני מקדש אוגורוס ברומא למדו את תורת היד כעניין שבחובה. מהמאה הרביעית אסרה הכנסייה כל שימוש בתורה

זו, והעובר על האיסור נחשב לכופר באל, שדינו ברוב המקרים – מוות. [=כלומר, אף הנוצרים שר"י, גינו דבר זה עם השנים], בימי הביניים הובאה התורה לאירופה על ידי הצועניים. תקופת הרנסאנס החזירה עטרה ליושנה כאשר חיזוי העתיד הפך למשני ביחס לאבחון אופיו וכישוריו של הנבדק. אצל הסינים קימים עד היום ההקשרים הפילוסופיים שבין הכירומנטיקה לאי צ'ינג, כאשר כף היד מחולקת לשמונה אזורים, כל אחד מהם מקושר לאחת משמונה הטריגרמות של האי צ'ינג". ע"כ.

ולמדים אנו מכל זה, שכל ענין חכמת הפרצוף, או חכמת שרטוט כף היד, אלו היו דמיונות, אשר דמיינו לעצמם כל מיני תועים שהטעו אחרים. וכל זה חדר לדת היהודית ביתר שאת וביתר עוז ב-750 שנה האחרונות על ידי מכשפי האופל הארורים! והנה פסוק מפורש הנוגד את השיטה הזו, שנאמר (שמואל א פרק טז פסוק ז): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל אַל־תַּבֵּט אֶל־מַרְאֵהוּ וְאֶל־גְּבַהּ קוֹמָתוֹ כִּי מְאַסְתִּיהוּ כִּי לֹא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לַעֵינַיִם וַיהוָה יִרְאֶה לַלֵּבָב". והרי לך שה' יתברך הוצרך להזהיר את שמואל הנביא מיד בבואו לבחור מלך, וכל זה מפני מה? שלא יחשוב לבחור באליאב בגלל צורתו החיצונית. והורה לו מיד ה' יתברך, כי מה שהאדם רואה ושופט מי האיש על פי מראהו, ועל ידי זה רוצה להכריע, האם הוא ראוי או לא, דבר זה סותר את האמת!

והטעם לזה, כי האדם יראה לעינים, ר"ל האדם שופט על הנאה ויפה מצד ראות החושים, שהם לא יחושו רק חיצוניות הדבר הנראה, לא פנימיותו, ולכן יגדרו היופי לפי המראה החיצונית, הגם שתהיה צורתו הפנימית הנפשיית מלאה מומים ותכונות רעות. לא כן ה', [שהוא] יראה ללבב, הוא [יתברך] לא יביט רק ללבב, על צורתו הפנימית, אם היא יפה בתכונותיה ונאה במדותיה זה האיש היפה אצלו, הגם שחיצונית האיש שפל הקומה ומכוער המראה. (ע"פ המלבי"ם). ויותר מזה יש לומר, אם יש אפשרות לראות בחכמת הפרצוף את העבירות של בני אדם על ידי הסתכלות בפניהם, או בשרטוטי כף ידם, מדוע לא ראה זה שמואל על אליאב בהיותו עמוס בעבירות? וכיצד לא ידע חכמה זו הנביא הגדול? ואם ה' יתברך לא היה עוזרו, למדים אנו בפשטות, היה נכשל לבחור מלך רשע על עם ישראל.

וגם לא מצינו וראינו בשום מקום בתנ"ך שאמר ה' יתברך לנביאיו, לבדוק בני אדם על ידי הסתכלות בפניהם או על ידי שרטוטי כף היד שבדו כמה אנשים מליבם. ולהיפך הגמור מוכח מכאן, שהרי אחת הסיבות ששמואל הנביא רצה לבחור באליאב, הוא דווקא משום שהיה נראה ראוי כלפי חוץ וגבוה קומה, ופניו היו מאירות וטובות. כמו שהסביר המצודת דוד, "כי לא – רוצה לומר, איני רואה לתלות בדבר אשר רואה האדם [בעיניו, כי בן אדם] יראה לעינים, [כלומר, האדם יראה], אם הנראה הוא יפה עינים, שהוא הדבר אשר יראה האדם [ויתמקסם לו], ואין לתלות המלוכה בדבר זה". ע"כ. והנה לך, עוד אחת מן הראיות הפשוטות והברורות, מדוע ספר הזוהר הפרו-נוצרי מקומו בפח האשפה הקרוב ביותר אליך! כל זמן שעם ישראל אוחזים מהספר הפגאני הזה, דינם יהיה רע ומר לצערינו הרב! ודע כי ספר האופל צועק וזועק: "אסור לקרוא בי" – "אני ספר חיצוני", ועוד צועק זועק ואומה "רשב"י לא כתב מעולם את ספר הזוהר". והדבר הזה פשוט לכל מבין!

חובה להניח תפילין בחול המועד

כתב ר' קארו בספר בית יוסף (או"מ סימן כה): "... **וביום ראש חודש, נהגו העולם** [=מנהג מאוחר ולא מקובל ביד אף אחד מן הראשונים הקדמונים!], **לחלוץ תפילין קודם תפילת מוסף, ושמעתי שהטעם, משום דבאותה תפלה אומרים כתר, ואין נכון להיות באותה שעה כתר דתפילין, כעין מה שאכתוב בסימן לא'** (ד"ה וחולו) **בשם הזוהר, במדרש שיר השירים** (ז"ח דפוס מונקאטש ח.) **על הנחת תפילין בחול המועד. וכיון שבתפלה זו אומרים כתר** [בחזרת שליח ציבור], **אפילו כשמתפלל בלחש, ראוי שלא יהיו** [תפילין] **עליו**". ע"כ. **ובעקבות דברים אלו הכתובים בספרם של מכשפי האופל, והחשבונות אשר עשה לבדו ר' קארו, פסק בספרו שולחן ערוך** (שולחן ערוך או"מ הלכות תפילין סימן כה סעיף יג): "**ביום ראש חודש, חולצים אותם קודם תפלת מוסף**". ע"כ.

והנה על מנת לדחות, לסתור, את מה שכתב ר' קארו לגבי הנחת תפילין בתפילת ראש חודש, עלינו ללמוד ולהבין כיצד הטמא הזוהרי גרם ושיבש לכל עם ישראל, לבטל מצות הנחת תפילין בחולו של מועד, כי משם הבית יוסף מקיש ולומד לענין ראש חודש, כלומר, כמו שבחול המועד הטמא הזוהרי ביטל מעם ישראל הנחת תפילין עשרה ימים בשנה, משום טעמו הטמא והמהובל, הבית יוסף מקיש מאותו הטעם השייך בחול המועד, בדיוק לענין הנחת תפילין במוסף של ראש חודש.

ומכאן תשובה להמון בני אדם תוהים, האם ר' קארו אכן היה בקי בכתבי הזוהר ובטעמיו! כלומר, רבים חושבים כי ר' קארו למד רק את הכתבים של הטמא הזוהרי בענינים ההלכתיים בלבד, ולא התעמק בטעמם ובעניינם ממש. וזה אינו, כפי מה שנוכחנו לדעת עד עתה, ובוודאי מוכח כי ר' קארו היה בקי אף בטעמים הכתובים בזה הספר הפרו-נוצרי האלילי והמזוהם מטומאת הזיווגים הרעים, וידע ר' קארו כל טעם של הלכה שיצאה משם, וידע גם את נימוקה הקבלי האלילי הטמא.

"תפילין בחולו של מועד – חובה ודבר פשוט הוא"

אמרו חז"ל במשנה (מסכת עירובין פרק י משנה א): "**המוצא** [=כמה זוגות] **תפילין** [מושלכות בשבת מחוץ לתחום, מה יעשה? כלומר כיצד ישמור אותם מבזיון ויקחם עמו ביום השבת?], **מכניסן זוג זוג** [=מכניסן פעם אחר פעם! כלומר, שקושר אותם על זרועו ומניחן על ראשו כפי שמניח אותם ביום רגיל, מכניסן לתחום שמותר לטלטל בו, ואז מתירן. ולאחר מכן, שוב יוצא על מנת להציל את התפילין האחרות, קושר אותם על זרועו ומניחן על ראשו, ומכנים את התפילין כאשר הם עליו, ומתירן. ובכך מציל את התפילין מביזיון של תשמישי קודש!]. **רבן גמליאל אומר,** [=לא יעשה כך! כי נמצא בזמן הזה תפילין מושלכות על הארץ, אלא מכניס] **שנים שנים** [=שני זוגות תפילין עליו]. **במה דברים אמורים? ב**[תפילין] **ישנות! אבל בחדשות פטור. מצאן צבתים או כריכות, מחשיך עליהן ומביאן, וב**[שעת] **סכנה, מכסן** [בכיסוי] **והולך לו** [לדרכו]". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת עירובין פרק י משנה א): "**זוג זוג – כלומר תפילין של ראש ותפלין של יד, שניח של יד בידו, ושל ראש בראשו, לפי שהוא** [=רבי יהודה הנשיא] **סובר,**

ש[יום ש]בת, זמן תפלין [הוא. כלומר שלפי דעתו של רבי יהודה הנשיא, צריך להניח תפילין ביום שבת וחג, כמו ביום חול! ולכן מניח תפילין במקום אשר מוצא אותם, ומכניס אותם לתחום]. ורבן גמליאל אומר, שבת לאו זמן תפלין, ואסור להניחם בשבת, ולא התירו לו לבישתם, אלא כדי להצילן שלא יאבדו, ולפיכך מצילן שנים שנים, כלומר קושר שנים של ראש בראשו, ושנים של יד בידו ... ואין הלכה כרבן גמליאל". ע"כ. וכה פסקו של רבינו בהלכות שבת בספר משנה תורה (רמב"ם הלכות שבת פרק יט הלכה כג): "המוצא תפילין בשבת ברשות הרבים, כיצד הוא עושה? לובשן כדרכן, מניח של יד בידו, של ראש בראשו, ונכנס וחולצן בבית, וחוזר ויוצא ולובש זוג שני, וחולצן עד שיכניס את כולן". ע"כ. ומשמע מדבריו, שהלכה כרבי יהודה הנשיא וכסתם משנה, שאף תפילין מעיקר הדין הפשוט מן התורה, נוהג אף ביום השבת, כלומר שגם בשבת ניתן להניח תפילין אם אדם רוצה בכך. ולכן מכניס דווקא זוג זוג, מכיון שאם יניח שני זוגות על ראשו, יעבור על בל תוסיף.

וכתב רבינו במקום אחר (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה י): "זמן הנחת התפילין ביום ולא בלילה, שנאמר "מימים ימימה", "חוקה" זו, היא מצות תפילין. וכן שבתות וימים טובים, אינן זמן תפילין, שנאמר "והיה לאות", ושבתות וימים טובים הן עצמן [ימים של] אות". ע"כ. ומבואר מדבריו, שאין איסור אף להניח תפילין ביום שבת או ביום טוב עצמן! אלא שאין זה זמנן בלבד. שכן כל אלו הדרשות והסימוכין, הם מפסוקים לא מפורשים כלל! אלא רק לימוד של חכמינו שבך למדו! ונמצא, שכל מי שרוצה להניח תפילין אף בשבת או ביום טוב ממש, לא יעבור על איסור בכך!

ומהיכן ראיתי? מזה שכתב רבינו בהמשך (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה יא): "מי שהניח תפילין קודם שתשקע החמה, וחשכה עליו, אפילו הן עליו כל הלילה מותר, ואין מורין דבר זה לרבים אלא מלמדין את הכל שלא יניחו תפילין עליהן בלילה, אלא יחלצו אותן משתשקע החמה. וכל המניח תפילין לכתחלה אחר שתשקע החמה, עובר בלאו, שנאמר, "ושמרת את החקה הזאת וגו' מימים ימימה". ע"כ. והנה לכאורה, אם הלימוד שאין צורך להניח תפילין בלילה נלמד מזה שנאמר, "ושמרת את החוקה" וכו', ולפי דברי רבינו המניח תפילין ממש בלילה עובר בלאו! מדוע לא כתב ומנה מיד גם את זה שמניח תפילין ביום השבת שעובר בלאו?! שהרי הביא את שניהם באותה ההלכה!

אלא ודאי, כי עיקר הדרשה הזו חוזרת על ענין הנחת תפילין ביום ולא בלילה, ומזה שנאמר "מימים ימימה", אע"פ שניתן ללמוד שאין זמן תפילין בשבת ויום טוב! הנה גם ניתן ללמוד הפוך לגמרי, כלומר, ניתן ללמוד שצריך להניח תפילין בכל זמן מן הזמנים, כי נאמר, "מימים ימימה"! שיניח אדם תפילין בכל חלקי היום של השנה! ודבר זה כולל גם ימים טובים ושבתות! מה שאין כן בענין הנחת תפילין בלילה, שכאן בוודאות יעבור על לאו! כי כתוב "מימים ימימה", ימים ולא לילות! וזה מפורש בכתוב! ולכן רבינו לא הביא פסוק זה בתור ראייה לפטור את האדם מלהניח תפילין בשבתות וימים טובים, אלא הביא את הפסוק שנאמר בו, "והיה לאות וכו'", ומכיון ששבתות וימים טובים נקראו גם הם "אות", אדם לא חייב להניח תפילין ביום שבת ויום טוב!

ולכן רבינו נקט כאן בחכמה גדולה מאת הבורא שחננו, ופסק שרק בענין הנחת תפילין בלילה יעבור האדם בלאו. אולם זה הרוצה להניח תפילין ביום שבת וחג, אין עובר על שום איסור אם רוצה בכך! אלא שאין זה זמנן ואין חיוב על האדם להניח בשבת וביום טוב! וכל זה כל שכן, ועל אחת כמה וכמה בחול המועד כפי שנוכיח כעת, שחובה להניח תפילין בחול המועד ללא כל ספק.

"כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו..."

אמרו חז"ל (משנה מסכת מועד קטן פרק ג משנה ד): **"אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל, הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים תפילין ומזוזות במועד** [על מנת שיוכל למכור לאחר המועד]. **ואין מגיהין אות א' אפילו בספר העזרה. ר' יהודה אומר, כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטווה על יריכו תכלת לציציתו". ע"כ. ומה שאמר רבי יהודה "כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וכו", מכאן ראיה פשוטה וברורה, שחייב כל אדם להניח תפילין בחול המועד, שכן אם לא היה בהם צורך במועד, בשביל מה יכתוב לעצמו במועד? אלא וודאי כי מדובר באחד שנאבדו לו התפילין, וצריך הוא לכתוב לעצמו על מנת שיהיה לו מה להניח במועד, וחז"ל באו ואמרו שבכגון זה מותר לכתוב!**

וכן מבואר בתלמוד ירושלמי (מסכת מועד קטן פרק ג הלכה ד): **"חד בר נש אובד תפילוי במועדא** [=איש אחד איבד את התפילין שלו בחול המועד!], **אתא לגבי ר' חננאל** [=בא לפני רבי חננאל לשאול אותו מה עושים וכיצד הוא יניח תפילין במועד. ונראה שרבי חננאל היה סופר, ומן הסיבה הזו בא אותו האיש דווקא אליו, ורצה שהוא יכתוב לו תפילין חדשות על מנת שיהיה לו מה להניח במועד עצמו]. **ושלחיה לגבי ר' אבא בר נתן** [=שלח רבי חננאל שאלה לרבי אבא בר נתן], **אמר לו, הב לי תפילך** [=אמר לו, תן לו את התפילין שלך, וכעת אתה נמצא ללא תפילין], **וזיל כתוב לך** [=בעת לך תכתוב לך תפילין שהרי אין לך תפילין וחייב אתה להניח במועד, ולכן אתה יכול גם לכתוב לעצמך.

זו דעתו של רבי אבא בר נתן. אמנם רב חולק על זה, ולכן] **אמר לו רב** [לרבי חננאל], **איזיל כתוב ליה** [יכול אתה לכתוב לו תפילין במועד, שאין הבדל אם לך אין תפילין או לחבירך אין תפילין, כל זמן שהוא צריך להניח תפילין ואין לו, נחשב הדבר כאילו לך אין תפילין, ומותר לך לכתוב לו אפילו במועד]. **מתניתא פליגא על רב** [=קשה! לכאורה המשנה חולקת על דעתו של רב, שמתיר לכתוב גם לאחרים בשעה שאין להם תפילין. וזה לא כמו שמשמע מן דברי המשנה], **"כותב הוא אדם תפילין ומזוזה לעצמו"** [ומפורש וברור נאמר "לעצמו"!], **הא לאחר לא.** [=אבל לאחרים אסור!]. **פתר לה** [=על זה ענה רב ואמר, שכל מה שאסור לכתוב לאחרים זה], **בכותב להניח** [=שכותב על מנת למכור או להניח לאחר המועד. זה אסור! אבל לכתוב לחבירו שאין לו תפילין כעת, כלומר אין לו מה להניח, בוודאי כי מותר לו, שהרי חובה להניח תפילין בחול המועד]". **ע"כ.**

והנה פשוט וברור מזה התלמוד ירושלמי, ומן המשנה, שחובה גמורה להניח תפילין בחול המועד! ובעיקר ממה שסיים ואמר רב, "ופתר לה, בכותב להניח". ומשמע שלעולם אין מעשה הכתיבה בחול המועד הוא בשביל שאדם יניח תפילין לאחר המועד! שכן זה נקרא "בכותב להניח", כלומר כותב על מנת שיהיה לחבירו מה להניח אחר המועד! ועל זה אינו

מדובר, אלא מדובר במי שאין לו תפילין במועד עצמו! כי צריך הוא להניח במועד ממש! ולכן כמו שהותר לאדם לכתוב תפילין לעצמו במועד על מנת שיהיה לו מה להניח, כך הותר לו לכתוב לאחרים במועד בכדי שיהיה להם מה להניח! וכן כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ז הלכה יג): "ואסור לכתוב במועד אפילו ספרים תפילין ומזוזות, ואין מגיהין אפילו אות אחת בספר העזרה מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד, אבל כותב אדם תפילין ומזוזה לעצמו וטווה תכלת לבגדו, ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים בכדי פרנסתו". ע"כ. ומה שכתב "ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים", מדובר כאן אפילו אם יש לאחרים תפילין והם רוצים חדשות לאחר חול המועד, כלומר אע"פ שיש להם מה להניח כרגע בחול המועד, אם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים ומותר לו!

"ימים טובים הם לא "מועדים"

והנה לצערינו הרב, רבים עיקמו את דברי רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, ואמרו שכאשר נאמר "ימים טובים", ידבר בהכרח גם על חולו של מועד. וטעות זו באה להם בעקבות רקבונו של ספר האופל הטמא, אשר טימא והחשיך את עיניהם של ישראל מלראות ולעיין אחר האמת. ולצערינו הרב, אנו נמצאים במצב שרוב עם ישראל אינו מניח תפילין בחולו של מועד! כן כן! עם ישראל רובו מבטל 10 ימים בשנה ממצוות הנחת תפילין החשובה בחולו של מועד! והכל בגלל הספר המשחית של מכשפי האופל! והנה נציב כאן כמה ראיות ועובדות מתוך דברי רבינו, שלעולם "יום טוב", אינו "חול המועד". וכן להיפך.

דוגמא א':

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק ב הלכה ה): "בשבתות ובימים טובים מתחיל בנחמה ומסיים בנחמה ואומר קדושת היום באמצע, כיצד מתחיל נחמנו יי' אלהינו בציון עירך או רחם יי' אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך. ומסיים, מנחם עמו ישראל בבנין ירושלים או בונה ירושלים. ואומר באמצע בשבת, אלהינו ואלהי אבותינו רצה והחליצנו יי' אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא מלפניך נשבות בו ונוח בו באהבה כמצות רצונך ברצונך הנח לנו יי' אלהינו ואל תהא עלינו צרה ורעה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו, ובימים טובים אומר יעלה ויבא, וכן בראשי חדשים ובחולו של מועד מוסיף באמצע ברכה שלישית יעלה ויבא". ע"כ. והרי שלפי דעתו של רבינו, יש "ימים טובים" שהם ימי חג ממש כמו יום השבת שאסורים במלאכה חוץ ממלאכת אוכל נפש. ויש "חולו של מועד"! אלו ימי המועדים המותרים בשאר מלאכות שאסורות ביום השבת, והם הם הימים החייבים בהנחת תפילין.

דוגמה ב':

כתב רבינו (רמב"ם סדר תפילות נוסח ברכות התפילה): "בליל מוצאי שבת ובמוצאי יום הכפורים ובמוצאי ימים טובים מברך ברכה רביעית בנוסח זה: אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש

בינה אתה הבדלת בין קדש לחול בין אור לחשך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה כשם שהבדלת בין קדש לחול כן פדנו והצילנו מכל מיני משחית ומכל מיני פורעניות המתרגשות לבא בעולם ושמרנו מן הכל וחננו מאתך וכו'. בראשי חדשים ובחולו של מועד מוסיף בברכת י"ז בערבית ושחרית ומנחה ומברך אותה בנוסח זה: רצה יי' אלהינו וכו' עד עבודת ישראל עמך, [מוסיף ואומר], אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא וכו' ותחזינה עינינו וכו', ובחולו של מועד אומר ביום מקרא קדש הזה ביום מועד חג המצות הזה או ביום מועד חג הסוכות הזה". ע"כ. והנה עוד הוכחה לעיניך, כי רבינו מבדיל היטב בין חולו של מועד לבין ימים טובים!

דוגמה ג':

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות שבת פרק כט הלכה יח): "כשם שמקדשין בלילי שבת ומבדילין במוצאי שבת כך מקדשין בלילי ימים טובים ומבדילין במוצאיהן ובמוצאי יום הכפורים שכולם שבתות ה' הן, ומבדילין במוצאי ימים טובים לחולו של מועד ובמוצאי שבת ליום טוב, אבל אין מבדילים במוצאי יום טוב לשבת". ע"כ. והנה רבינו הטהור עושה הבדל בלשונו, בין ימים טובים, לחולו של מועד עצמו!

דוגמה ד':

כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב הקדמה. פרק א הלכה א): "הלכות שביתת יום טוב ... לשבות בראשון של פסח ... שלא לעשות בו מלאכה ... לשבות בשביעי של פסח, שלא לעשות בו מלאכה. לשבות ביום חג השבועות. שלא לעשות בו מלאכה. לשבות בראש השנה. שלא לעשות בו מלאכה. לשבות בראשון של חג הסוכות. שלא לעשות בו מלאכה. לשבות בשמיני של חג. שלא לעשות בו מלאכה. וביאור שביתת ימים אלו בפרקים אלו ... ששת ימים האלו שאסרן הכתוב בעשיית מלאכה שהן ראשון ושביעי של פסח וראשון ושמיני של חג הסוכות וביום חג השבועות ובאחד לחדש השביעי הן הנקראין ימים טובים, ושביתת כולן שוה שהן אסורין בכל מלאכת עבודה חוץ ממלאכה שהיא לצורך אכילה שנאמר (שמות י"ב): "אך אשר יאכל לכל נפש". ע"כ.

דוגמה ה':

כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ו הלכה יז): "שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כולם אסורים בהספד ותענית, וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים עליו שנאמר (דברים ט"ז): "ושמחת בחגך" וגו', אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארין בהלכות חגיגה, יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו". ע"כ. והנה מתוך שכתב ואמר, "שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג", בכל אופן ראה לסיים ולומר, "עם שאר ימים טובים"! כלומר, שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג אע"פ שכל אותם ימי פסח נחשבים לימי פסח, בכל אופן יש ימים

שהם נקראים "ימים טובים", ויש ימים שנקראים, "חולו של מועד". ולכן רבינו מדגיש ואומר, "עם שאר ימים טובים"! כי ימי הפסח כולם לא נקראים בתור, "ימים טובים", אלא דווקא אלו שחייב לשבות בהם מכל מלאכה כדוגמת יום השבת! ולכן פשוט שכאשר רבינו כותב, שאין מניחין תפילין בשבתות וימים טובים, כוונתו לאותם ימים טובים ממש כמו ימי ראש השנה, יום ראשון ושביעי של פסח וכו'. ולפיכך, פשוט שחובה להניח תפילין בחול המועד!

דוגמה ו':

כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ז הלכה א): "חולו של מועד אף על פי שלא נאמר בו, "שבתון" [=כמו ימים טובים], **הואיל ונקרא** (ויקרא כג, ל"ז): "מקרא קדש", והרי הוא זמן חגיגה במקדש, אסור בעשיית מלאכה [=עבודה וכיוצא], כדי שלא יהיה כשאר ימי החול שאין בהן קדושה כלל. והעושה בו מלאכה האסורה מכין אותו מכת מרדות, מפני שאיסורו מדברי סופרים. ולא כל מלאכת עבודה אסורה בו כ-"יום טוב", שסוף הענין בדברים שנאסרו בו כדי שלא יהיה כיום חול לכל דבר, לפיכך יש מלאכות אסורות בו ויש מלאכות מותרות בו". ע"כ. והרי מוכח, שישנן ג' דרגות. יום חול. חולו של מועד. שבתות וימים טובים. ואותם הימים שאין צורך להניח בהם תפילין, הם שבתות וימים טובים בלבד. אמנם חולו של מועד אע"פ שאסור בכמה דברים של עשיית מלאכה מדברי חכמים, אינו כיום טוב ממש, ואינו נחשב "אות"!

"אבל כותב אדם תפילין ומזוזות..."

ולכן כאשר כתב רבינו (רמב"ם הלכות יום טוב פרק ז הלכה יג): "ואסור לכתוב במועד אפילו ספרים תפילין ומזוזות, ואין מגיהין אפילו אות אחת בספר העזרה מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד, אבל כותב אדם תפילין ומזוזה לעצמו וטווה תכלת לבגדו, ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים כדי פרנסתו". עכ"ל. יש לשים לב המקום שרבינו כותב, "אבל".

רבינו כותב בלשונו: "ואסור לכתוב במועד אפילו ספרים תפילין ומזוזות". עכ"ל. והנה יש לנו לשים לב היטב למילה אחת שבה מוכח מעל כל ספק שמצות תפילין נוהגת וחובה להניח תפילין בחול המועד למרות שאין אנו צריכין לזה כבר, לאחר כל מה שהבאנו עד עתה. והוא ממה שכתב רבינו, "אפילו"! מה כוונתו במילת "אפילו"? והנה רצונו לומר ולהדגיש, שעד כדי כך החמירו חכמים בכתיבה בחולו של מועד, שאפילו באותם דברים שהם צורך המועד עצמו, כלומר שנעשים במועד עצמו, כגון, קריאת ספר תורה, הנחת תפילין, מזוזות בבתי האנשים שחובה עליהם דבר זה אף במועד, אפילו שלושת הדברים הללו אין כותבים אותם במועד! ולכן מיד כותב רבינו וממשיך, "ואין מגיהין אפילו אות אחת בספר העזרה מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד". עכ"ל. ונשים לב ביצד מסיים רבינו, "מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד"! כלומר אין קוראים בספר העזרה בחול המועד! ולכן אף אם נמצא פסול בספר העזרה, אין מתקנין אפילו אות אחת בספר זה! ולכן רבינו ממשיך ואומר את המילה, "אבל"! כמו שכתב, "אבל כותב אדם תפילין ומזוזה לעצמו וטווה תכלת לבגדו". עכ"ל.

ומה פירוש, "אבל כותב" ... כוונתו הברורה לומר, שבניגוד לספר העזרה שאינו לצורך המועד ואסור להגיה אפילו אות אחת בו! אין הדבר נוהג כן בלפי תפילין ומזוזות, מכיון ששניהם צורך המועד! ולא רק שמותר להגיה אותם, אלא מי שאין לו או נאבדו לו התפילין, מותר לכתוב אותם מחדש במועד עצמו! וכל זה על מנת שיהיה לו להניח תפילין בחול המועד כי חובה להניח כן!

"מי שמניח תפילין במועד קוצץ בנטיעות"? שגיאתו העצומה של קארו"

אבל, הבערות, הטפשות, העיוורון של מכשפי האופל, שהנני בטוח שמדובר בכמה מומרים יהודים שהתנצרו כמו שאוכיח זאת בהמשך בסדרת מאמרים אשר נראה ונציג את המקבילות הכתובה בברית החדשה הטמאה ואת הדברים אשר עומדים באותו קנה מידה בספרי האופל, והם אותם המומרים הללו, הם אשר אחראים בקשר ישיר על כתיבת ספר הזוהר הטמא, והם אלו אשר עשו בכוונת תחילה וביטלו מעם ישראל תפילין 10 ימים בשנה, כאשר נקטו בלשונם הטפשית לשון של איסור! קיצוץ בנטיעות! כלומר כל מי שמניח תפילין בחולו של מועד לדעת מכשף הזוהר הטמא, כל אלו מקצצים בנטיעות!

והנה תחילה יש להביא את לשון הש"ע, ולשון הבית יוסף, ולאחר מכן נעמוד על דברי המכשף הטמא הזוהרי ועל נימוקו, מדוע אין להניח תפילין במועד! כתב הטור (טור אורח חיים הלכות תפילין סימן לא): "שבת ויו"ט לאו זמן תפילין הן. וחולו של מועד יש מסתפקין בו אם הוא זמן תפילין. ומניחין אותן בלא ברכה. ואדוני אבי ז"ל [הרא"ש] היה מניחן ומברך עליהם". ע"כ. כלומר, על אף הספק שהיה לכמה אשכנזים דאז אם מניחין תפילין במועד אם לא, שכבר החלו לבצבץ ולצוץ דעות מהובלות בארצות אשכנז. בכל זאת הרא"ש אביו של הטור היה מניח ואף מברך עליהן כמנהג הנהוג בכל עם ישראל. ויש לשים לב, שגם בשבת ויום טוב הטור לא כתב, "אסור להניח תפילין", אלא כתב, "לאו זמן תפילין הן"!

ועל זה כתב ר' קארו בביאורו שנקרא, "בית יוסף" בזה"ל: " ... ועכשיו נהגו [=בזמנו של ר' קארו שכבר נטמעו בדעותיו של ספר האופל הטמא ובדעותיהם של רשעי הדור הקודם, לכן נהגו] כל בני ספרד [שעזבו את אלוהי אמת! והלכו אחר הפרצופים, נהגו] שלא להניחם בחול המועד. ושמעתי שמקודם היו מניחים אותם בחול המועד [=כל בני ספרד! כלומר הבית יוסף מודע ויודע, שכל בני הספרדים היו מניחים אותם] כדברי הרא"ש. [=כלומר, יש כאן עדות שכל עם ישראל היה מניח תפילין בברכה כדעת הרא"ש, הרמב"ם, הרי"ף וכו'!]. ואח"כ מצאו [=בני הספרדים שזרקו את הקב"ה יתעלה שמו, וכאשר הלכו אחר המאגיה והאלילות, נהיו אילמים עובדי אלילים! ומצאו תורה חדשה ומזוייפת], שכתב רבי שמעון בר יוחי [=המומצא], במאמר אחד שאסור להניחם בחול המועד. [=חידוש שעוד לא נראה כמותו בעולם היהדות דאז. לומר לשון של איסור על הנחת תפילין? ועוד בחולו של מועד?]. ועל כן נמנעו מלהניחם בחול המועד. [=כלומר, יבוא מנהג של אלפי שנים של הנחת תפילין בחול המועד, וידחה, רק בגלל ספר פרו-נוצרי שהעז לכתוב לשון "אסור" על הנחת תפילין בזמן מן הזמנים! וכבר הוכחנו לעיל, שאף ביום השבת אין זה אסור! ולא היה מישהו אפילו אחד מזמן קבלת התורה שאמר ונקט לשון איסור להניח תפילין בזמן מן הזמנים בענין הימים, ואפילו ביום שבת לא נאמר בו איסור, כמו שכתבנו!]. וכן כתב מורי דודי הה"ר יצחק קארו ז"ל בתשובה.

והמאמר ההוא [=של רשב"י המומצא והמזוייף], **איתיה במדרש הנעלם לשיר השירים** (זוהר חדש דפוס מונקאטש שה"ש ח.) **על פסוק** (שיר השירים א ג) **לריח שמניך טובים וזה לשונו** [... כאן אני מדלג את הלשון שהביא הבית יוסף, מכיון שאני אציג את כל הלשון של המכשף הזוהרי מיד בהמשך], **ומאחר שבתלמודא דידן לא נתבאר דין זה בפירוש, מי יערב לבו לגשת לעבור בקום עשה על דברי רבי שמעון בן יוחי, המפליג כל כך באיסור הנחתן". עכ"ל.**

והנה סיום דבריו של ר' קארו לא מובן ואף שטותי למדי. קארו בעצם טוען, שמכיון שלא נתבאר האם מניחין תפילין במועד בתלמוד בבלי או בתלמוד ירושלמי, ואף שמוכח וברור ההבדל שבין יום טוב לחולו של מועד, ואף שברור לכל כי מתוך דברי התלמוד ירושלמי חובה להניח תפילין במועד, ר' קארו מחליט לעזוב את כל זה, ואף לעזוב מנהג של אלפי שנים דורות על גבי דורות, רק בגלל שכעת יש לנו את ספר הזוהר הפרו-נוצרי, שאף לא מביא טעם וברור ושכלי! לכן פוסק ר' קארו ואומר, מי יכול לעבור על דבריו שהוא כל כך מפליג באיסור הנחתן! ור' קארו לא חשב לשאול, אם איסור זה אמרו רשב"י בעצמו, כיצד לא נתבאר, נכתב, הועבר איסור חמור זה אפילו לאחד מן חכמי המשנה או בעלי התלמוד?! שכן שמועותיו של רשב"י היו מפורסמות לכל, שהיה מורה לרבים!

ורבי יהודה הנשיא בעצמו סבר, כי יום שבת הוא זמן הנחת תפילין! שהרי התיר להכניס זוג זוג בשבת במקום שאין עירוב! ויתירה מזו, ר' קארו לא חשב לשאול, כיצד ניתן לפסוק לפי ספר שלא שמעו עליו אף אחד מחכמי ישראל במשך 1200 שנה? ור' קארו בעצמו אומר "ואחר כך מצאו", כלומר ספר שבא והובא לעם ישראל משום מקום, אלא נמצא באיזו שהיא מערה לא נודעת! ר' קארו לא חשב לשאול, כיצד הוא יפסוק שאין מניחין תפילין במועד ויאמר לשון "אסור" ויסכים עם ספר פרו נוצרי, ובכך יוציא לעז על גדולי הראשונים שהיו מניחין תפילין? ואפילו אביו של הטור הרא"ש היה מניח עם ברכה! האם הוא לא חשב שזו הוצאת לעז גדולה על כל רבותינו עליהם השלום?

"טעמו של הספר הטמא זוהר הפרו-נוצרי"

וכעת, נעבור לדברי המכשף הזוהרי, אשר בגינו כל בני הספרדים שהיו דבקים פעם בתורת אמת, נהיו עובדי אלילים אילמים ועבדים לספר שציץ משום מקום, מלא בפרצופים ומפלצות, מלא באלילות מינות ועבודה זרה שלא נראתה כמותה משחר ההיסטוריה!

והנה דבריו של המכשף (פירוש הסולם לזוהר חדש – שיר השירים מאמר תפלין דקב"ה מנח לון וי"ט וחוה"מ אות קצז): **"... רב המנונא סבא אמר כך, אלו המקבלים מג' [=ספירות] ראשונים של ישראל סבא ותבונה, הם ימים הנקראים טובים.** [=כלומר, לפי המכשף הטמא, הימים עצמם גם הם ישויות פועלות בעולם, ואף לימים טובים יש חשקים ורצונות!], **והם** [=אותם "ימים טובים" נקראים], **"תפלין של ראש", שהם תפלין שהקב"ה מניח אותם.** [=לפי שיטת המכשף הטמא, הבורא יתעלה שמו מניח תפילין של ראש, וכל דבריו במובן אינו במשל, שכן מטעם זה כפי שנראה בהמשך, מטעם זה אוסר באיסור חמור על כל בני העולם להניח תפילין בימים טובים ובחולו של מועד! ונמצא שבאורות רוחניים דקים לפי המכשף הזוהרי, לבורא יתברך יש תפילין משל עצמו, וכל כך מחכה

הוא לימים טובים על מנת לקיים מצוות שבימים רגילים הינו חסר! כלומר הבורא יתברך ויתעלה שמו מקיים את מצוות התורה, ואם מקיים הוא את מצות התורה בהכרח גם יש לו בחירה לבחור בין טוב לרע! וזו הנשמה מוחלטת מאין כמוה! וכבר הוכחתי בשם המכשף חיים ויטאל, שכל אותם האלילים הקבליים הנקראים, אבא, אמא, בן, בת, כולם שייך בהם נשמיות בצד מה. תוכלו לראות בהרחבה במאמר הזה: "הבורא שברא בורא, והבורא שברא עוד בוראים" | "בצלם אלהים" – בפירותיו של חיים ויטאל בספר "עץ מוות" – מי זה ה-"אדם הקדמון"?! והתירוצים המופרכים שלא מתקבלים על שום דעת!" ממשיך הטמא ואומר], **כלומר** [מי זה אותו הקדוש ברוך הוא שהתבונן המכשף? מסביר הטמא ואומר], **שהם המוחין דזעיר אנפין, הנקראים "תפלין"** [=כלומר, ראשית כל נדע, שכאשר הטמא הזוהרי אומר, "הקב"ה", מתכוין לאליל הקבלי הטמא, "קצר אפים". ואצלו ובלשונו זה נקרא "הקב"ה"! כלומר קצר אפים, הוא אינו הבורא הרשמי לעולם הנקרא, "אין סוף", אלא הוא קצר אפים, הוא רק קדוש, וגם ברוך הוא על ידי מי שברא אותו. ומוח, כלומר מקום החשיבה של "קצר אפים" האליל הטמא, נקרא גם בשם "תפילין"], **ועל כן נקראים** [=אותם הימים בשם, ימים] **"טובים", משום שהם מאירים בראש הקודש העליון, שהוא קצר אפים.** [כלומר, לפי הטמא, ימים טובים אינם נקראים מפני שהם ימים טובים לישראל, ימים טובים נקראים ימים טובים לא בגלל שיש לבני אדם טוב ונחת באותם זמנים! כי לפי הטמא, החג עצמו ניתן רק בשביל לעשות נחת רוח לאחד מן חלקי הבורא, שכן זה כל שעשועו!

ומסביר הטמא, שימים טובים נקראים כך, משום שכל השנה האליל הקבלי הטמא אינו מאיר בראש הטמא העליון שלו, המוחין שלו מצומצמים, כלומר קצר אפים הקב"ה, לא נמצא בשלימות. ונמצא לפי דבריו של הטמא הקבלי הזה, לא רק שהבורא מתחלק, ולא רק שהבורא משמש עם ישותו הבלעדית, אלא הבורא שאליו אנו מתפללים ואשר ברא את העולם, יש בחלק מחלקו אליל קבלי שבור ועצוב, שכל השנה חסר ומדוכא, עד כדי כך שימים טובים נקראו טובים, כי כל השנה הימים של קצר אפים רעים ומעונים! אבל בימים טובים שעם ישראל משועבד לאליל קצר אפים רוב הזמן, אז יש ימים טובים אצל קצר אפים. אוי לסכלות זו מה עושה! ממשיך הטמא ואומר], **ובכל מקום, "ימים טובים" הם** [=נקראים] **"תפלין של ראש", שהקב"ה מניח אותן.** [=הכוונה שקצר אפים הטמא הוא זה שמניח אותם באותם ששת הימים הטובים. וכביכול לאליל הקבלי קצר אפים, זו דרך ריצוי ומתנה על עבודתו כל השנה כולה בענין הזיווגים והפעולות, ומה שהוא מקבל בתור מתנה, זה תפילין של ראש בששת ימים הטובים שיש לישראל. ממשיך הטמא ואומר, אבל], **חולו של מועד, שלא נקרא "יום טוב", הם תפלין של הזרוע** [=תפילין של יד], **שהוא סוד המלכות** [=היא אשתו של האליל הקבלי, בנו של הבורא "קצר אפים" בעלה של נוקבא הטמאה. ונמצא לפי המכשף, ימים טובים אלו ימים שהבורא האלילי קצר אפים מניח תפילין של ראש, וימי חול המועד הם תפילין של יד, שהוא סוד הקשור בקשר ישיר למלכות, היא נוקבא, הבת הטמאה של הבורא שברא הבורא, והם כולם הילדים של הבורא השני הטמא שנקרא "אדם קדמון", שהוא בכלל בנו של הבורא הראשון של העולם הנקרא, "אין סוף". לכן מסביר הטמא ואומר], **כי אין ללבנה, שהיא המלכות, כלום מעצמה. אלא ממה שמקבלת מאורו של יום טוב. שהוא זעיר אנפין.** [=הנה הטמא חי בדעה חשוכה ומתוך דעתו ניכר זמן איחורו של כתיבת ספרו, כי סובר הוא, שהלבנה אינה מאירה מצד עצמה אלא מכח מה שמקבלת מן השמש, ועל זה מדמה את אשתו של קצר אפים ללבנה, וכמו שהלבנה אינה מאירה מצד עצמה, כך הבת האלילית נוקבא, אינה מאירה ומתפעלת מצד עצמה, אלא מקבלת את הטוב שלה מהימים טובים שהיו לפניה, שהרי לפני כל חול מועד יש יום טוב, ומי הוא נקרא "יום טוב"? הוא האליל הקבלי הזורח ביום טוב, על ידי זה שהוא מניח תפילין, ולכן הנוקבא הטמאה מקבלת האורה בחול המועד על ידי שבעלה שמח ומאושר ביום טוב, וכך היא משמשת עמו בהרמוניה נפלאה. בכל למדים אנו כי קצר אפים הטמא, מניח רק תפילין של ראש ביום טוב בלבד!

ממשיך הטמא ואומר], **תפלין של הזרוע** [השייכת לטמאה נוקבא שהיא המלכות], **שהן תפלה של יד, אינה מאירה, אלא** [רק] **מתוך האור של תפלין של ראש.** [=כלומר, רק מתוך יום טוב בלבד המלכות

שהיא חול המועד מסוגלת להאיר ולהשפיע גם היא]. **ומפרש, "תפלה של ראש", היא "ימים טובים", דהיינו מוחין דזעיר אנפין. תפלה של זרוע, היא חולו של מועד, דהיינו מוחין של המלכות.** [=ועל ידי שמוחין של המלכות הטמאה יאירו, היא צריכה שיעבור על בעלה יום טוב, שהוא זמן תפילין של ראש שקצר אפים בעלה מניח אותם, כלומר הטמא קצר אפים לא מניח תפילין של יד כלל ביום טוב, כי תפילין של יד לא שייכות אליו, רק תפילין של ראש! ולאחר שהוא מניח תפילין של ראש, יכולה היא להניח תפילין של יד בחול המועד על ידי הארתו של קצר אפים בעלה הטמא. ממשיך הטמא ואומר], **ויפה אמר רב המנונא, וכך הוא. ועל כן** [רק בגלל זה!] **חולו של מועד, הוא בענין** [איסור] **עשית מלאכה, כמו יום טוב** [=כלומר, **רק בגלל זה כל עם ישראל אינו עובד בכל ימי חול המועד ואינו עוסק במלאכה, וכל זה על מנת שעם ישראל יתנו מקום לאלילת נוקבא שיאירו לה המוחין מבעלה הטמא קצר אפים! וכל זה מדובר על הבורא המחולק של מכשפי האופל!! פשוט לא יאומן כמה מוח מעוות היה למכשפי האופל, ספר פרו-נוצרי חשוך ואלילי! נמצא עם ישראל משועבד כל הזמן לעבודה זרה, כי כל מניעת פעולה ועשיית מצוה נובעת מהכח והיכולת לתת לבוראם הנחות זמן להתענג! ואיזה חיים שכליים אלה בכלל?!**

ממשיך הטמא ואומר], וצריך [האדם] **להיות בשמחה** [בחול המועד] **כמו ביום טוב. ומשום זה בימים האלו שהם בחינת התפלין של רבון העולם** [=ריבון העולם בשביל המכשף הזוהרי הכוונה לאליל קצר אפים, ולו הוא קורא "ריבון העולם"], **דהיינו ימים טובים, אסור** [לבני אדם] **להניח בהם שאר תפלין. כי ביום טוב אסור להניח תפלין. כי אלו הימים, שהם בחינת התפלין העליונות, שורים על ראשיהם של ישראל הקדושים.**

רבי אלעזר [המומצא של מכשפי האופל], **שאל לר' שמעון אביו** [המומצא של מכשפי האופל], **אמר לו, זה נכון, בתפלין של ראש, שהם המוחין העליונים של קצר אפים, שהן שורות על ראשיהם של העם הקדוש ביום טוב.** [כלומר, עם ישראל צריך להיות שמח, בגלל שהאליל הקבלי הטמא קצר אפים, נדלקין לו המוחין הטפשיים שלו על ידי יום טוב, ואותה הארה שורה על ראשיהם של כל ישראל], **אבל בתפלין של יד, שהוא חולו של מועד, ולא יום טוב,** [שאל רבי אלעזר המומצא את אביו המומצא], **איך אנו נאחזים בה? אמר לו** [רשב"י המומצא], **משום שאנו אחוזים בה, במלכות, שהיא סוד חולו של מועד, והיא נקראת יד כהה. על כן אסור לעשות מלאכה בחול המועד מצדה** [=כלומר, רבי שמעון בר יוחאי התנא הגדול, לפי מכשפי האופל טוען, שכל איסור עשיית מלאכה בחול המועד, הוא על מנת שבני אדם לא יפריעו לאלילה הקבלית הטמאה נוקבא להזדווג עם בעלה קצר אפים על ידי קבלת הארתו למוחין הטפשיים שלה, שכן אם יעשו בני אדם כאן מלאכה למטה, לא יושלם הזיווג הגדול שלה ושל בעלה! ורשב"י אשר אמר וזעק בתלמוד (בבלי מסכת סנהדרין סג.): "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו". ע"כ. הוא זה אשר יאמר ויעבוד אלילה טמאה בשם נוקבא? ואף יורה להמנע מעשיית מלאכה בעבורה?! רשב"י הטהור יאמר על הבורא שהינו מחולק? וחלק מחלקיו מחכה לחלק אחר מחלקיו? ימחה שמם של כותבי הזוהר הטמא המכשפים הארורים הללו, שהרסו וחרפו כלפי שמים, וביזו את רשב"י הטהור והאמיתי!

ממשיך הטמא ואומר], **וצריכים לעשות** [עם ישראל] **שמחה בחול המועד,** [והשמחה הזו נעשית], **מצד תפלין של ראש, כלומר מצד שחול המועד** [היא הנוקבא, תפילין של יד, שבעת] **מקבל מיום טוב, שהוא תפלין של ראש.** [כלומר, לפי המכשף הטמא והארור, תפילין של ראש מזינים ומפעימים את תפילין של יד, וכמובן כל זה המוחין של בני הזוג הקבליים הארורים קצר אפים ואשתו הטמאה נוקבא!], **ע"כ** [רק בגלל זה!],

צריכים להיות [עם ישראל] **בשמחה בחול המועד.** [=בלומר לפי הטמא, עיקר השמחה בימים טובים וחול המועד, הוא משום שיש זיווג בשמים!! שהרי בעת הזוג הבורא הטמא שלהם נמצא באחווה וביזווג נפלא בשמים!], **והעם הקדוש** [עם ישראל], **אחוזים בתפלין של רבון העולם** [אחוזים בתפלין של ריבון העולם? כלומר אוחזים בתפילין של הבורא? מה זה השטות הזו? כוונתו לומר, שעם ישראל אוחזים בזיווג של שני הבוראים שלהם!], **והן שורות עליה ביום טוב, ובחולו של מועד, תפלין של ראש, ביום טוב, ושל יד, בחול המועד,** ו[לכן] **אסור להעביר התפלין של רבון העולם מעל ראשיהם** [=הנה, הטמא הגיע לעיקר שרצה להוביל את עם ישראל כצאן לטבח! שימו לב להסתתו הפרועה והרצוצה, הטמא מעליל ואומר, בגלל שיש זיווג שנעשה בין מוחין של קצר אפים לאשתו נוקבא, רק מן הטעם הזה אסור לבני אדם להניח תפילין בחול המועד וביום טוב, שחלילה לא יגעו עם ישראל לבורא הנחות שלהם בזיווג!!

ועוד יש לומר, שהטמא קורא להנחת תפילין כאן בעולם הזה, הנחת תפילין של ריבונו של עולם! כאילו הבורא מקנא במעשים של בני אדם ובעשיית מצוותם!!! ועוד יותר חמור מכך, הטמא מעליל שבאמצעות מצות תפילין הבורא מזדווג עם ישותו האלילית הטמאה!! ולכן אומר הטמא], **ולהניח תפלין אחרים** [אסור], **שהם דמיון וצורה שלמטה.** [כי האליל הקבלי מאוד מקנא כאשר בני אדם יקיימו מצות יחוד ה', ומה אכפת למכשפי האופל למנוע מעם ישראל מצוה כה גדולה וחשובה המזכירה שהאל יתברך הינו אחד ומיוחד! מצוה שמזכירה להם כי רק הבורא יתברך הוציא אותם ממצרים!! ומתרץ הטמא וכותב, מדוע זה לא בסדר להניח תפילין כאן בעולם הזה? מסביר שזה], **בדומה למלך, שרצה לשמור את עבדו, אמר לו, עשה לך חותם כצורת החותם שלי, כל זמן שצורה זו נראית עליך, הכל יזועו ויפחדו ממך. אחר כך מאהבה עליונה, שהמלך היה אוהב אותו, נתן בידו את החותם העליון של טבעתו** [=הנשמה מוחלטת!], **כיון שאחז בידו החותם העליון של המלך, עזב אותה צורת החותם שהוא עשה.** [מה???? מה זה השטות העילגת הזו?? סיפורי בדים שלא מתאימים לתינוקות! מי אמר לו לעזוב את החותם הראשון שהבורא עשה בשבילו?].

אם אותו העבד דחה אותו החותם העליון של המלך, בשביל אותו חותם שעשה בעצמו, ודאי בן מות הוא אותו העבד, משום שעשה בזיון בחותם המלך, ולא דאג לכבודו [של המלך]. **ומשום זה אסור לעם הקדוש לדחות חותם המלך העליון השורה עלינו ביום טוב וחול המועד, משום צורה זו שאנו עושים, דהיינו התפלין שאנו מניחים. זהו במועד ובחול המועד, שאסור להניח תפלין דמעשה ידינו, ולדחות התפלין דמארי עלמא, וכל שכן בשבת שהכל שורה עלינו, שבת של ליל שבת, שהוא בחינת תפלה של יד שהיא מלכות, שבת של היום היא תפלין של ראש, שהוא קצר אפים, וע"כ ודאי הוא שאסור להניח תפלין.** [בעת לאיומים של הטמא], **מי שמניח תפלין, צריך לשמוח, וע"כ כתוב, "ושמחת בחגך". שצריכים לשמוח** [עם ישראל], **בתפלין** [=בשעשוע] **דמארי עלמא** [=של הבורא הנחות שלהם]. **ושמחה זו, היא, במועד ובחול המועד, שהוא סוד תפלין של ראש, ותפלין של הזרוע, דמארי עלמא". ע"כ המאמר המתועב והפנאני מספר פרו-נצרות, הזוהר הלא קדוש! ואיני יודע ולא מצליח לעלות על דעתי, כיצד הבית יוסף הסכים לתיעוב הזה הנזכר! ולא רק שהסכים עמו, אלא כתב והעלה שמי שמניח תפילין בחול המועד קוצץ בנטיעות!! מה? קוצץ בנטיעות? רק בגלל שהוא מניח תפילין ומקיים מצוה מן התורה שנהגו בה כל עם ישראל מזמן קבלת התורה! ר' יוסף קארו ביטל מעם ישראל תפילין 550 שנה למשך עשרה ימים! 10 ימים ללא תפילין, פירוש הדברים, הרחקת יחוד ה', והרחקת קרבת הבורא יתברך אלינו!! שהרי אנו מתקרבים אליו יתברך באמצעות המצוות!**

ובא אדם ולא רק שכתב שלא מניחין, אלא הסכים שכל מי שמניח הינו קוצץ בנטיעות!! אוי לבושה זו מה עושה! וכמובן, שמספיק לקרוא את הטעם הנחות הזה, על מנת להבין כמה עם ישראל שקע ושוקע בבור הסכלות, ולא הביא בספר האופל שום טעם שכלי, עניני, מחשבתי, אשר אומר דרשני על דחיה של הנחת תפילין בחול המועד! וכיצד יעלה על הדעת לבטל מצות הנחת תפילין במועד, רק בגלל שהבורא מניח תפילין? ובכלל, מה לבורא יתברך ולמצוות! האם הוא בעל בחירה? הרי שאם הוא מניח תפילין, וחושש שבני אדם יניחו כאן למטה תפילין, הרי שהוא בעל קנאה תאווה ותחרות! וזו מינות והגשמה מוחלטת ומתועבת ביותר! וכיצד בריה חלושה, כאשר מקיים מצוות, יכולה להזיק לבורא יתברך!?

ומלבד שמכשפי האופל הפגאנים הארורים נגעו והתעסקו, כלומר חשבו שנגעו במעשה מרכבה, הנה נפלו לבור סכלות, והנני בטוח שנשלחו מכשפי האופל או שהם בעצמם רצו להזיק את עם ישראל, ולמנוע מהם מצוות יחוד ה' היא התפילין שבהם נזכרו הניסים הגדולים שעשה הבורא לאבותינו, ועל ידי זה להכניס ריפיון בליבם!

"דבריו של הרב אדיר דחוח הלוי בענין זה"

ובחתימת מאמר זה, אציג לפניכם את דברי ידידי הרב אדיר דחוח הלוי, אשר גם הוא השיג על דברי המכשף הזוהרי הטמא, במאמר זה: "מדוע חובה להניח תפילין בחול-המועד? (חלק ב)". וזה החלק שבו הוא מדבר על השיקוץ הזוהרי:

"טרם שאחל, אספר לכם, שמסרתי בעבר הרחוק הרצאה במסגרת "ישיבת ראש חודש" בנתניה (בחינם). בהרצאה ההיא חזרתי כמה פעמים על הביטוי: "הזיות ספר הזוהר". לאחר ההרצאה ניגש אלי ר"ב דרדעי בכיר שמסר הרצאה אחריי (וכמובן קיבל שלמונים מעיריית נתניה בעבור ההרצאה – כ-600 ש"ח), הוא אמר לי בקול מתחסד: "למה אתה קורא לעניינים המובאים בספר הזוהר: 'הזיות'? לא צריך...". קולו הנמוך היה מלא בחששות ובהתחסדות, ועד היום איני מבין מדוע הוא ניסה להניא אותי מלזלזל בעבודה-זרה. לימים, הדרדעי המברטם הזה גם תקף את דרכי באור הרמב"ם, ראו מאמרי: "דרדעי בכיר נגד אור הרמב"ם".

נחל אפוא, בזוהר נאמר, שימים-טובים הם תפילין של-ראש של הקב"ה, ונקראו "טובים" מפני שהם מאירים ומזהירים בראשו של הקב"ה, וחול-המועד הם תפילין של-יד של הקב"ה. ולכן, בגלל שימים-טובים וימי חול-המועד מוגדרים באופן שרירותי לחלוטין כתפילין של הקב"ה, אסור לנו להניח תפילין בימים-טובים ובימי חול-המועד, מפני שבימים הללו שורים התפילין של הקב"ה על עם-ישראל, ואסור להעביר את התפילין של הקב"ה ולהניח תפילין רגילות, מפני שהתפילין של הקב"ה הם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני האדם.

וזה לשון ספר-הזוהר (זוהר חדש, מגילת שיר-השירים ח ע"א ואילך): "רב המנונא סבא הכי אמר: אלין אינון ימים דאיקרון טובים, ואינון תפילין דרישא דקודשא-בריך-הוא מנח להון, ועל דא איקרון 'טובים', בגין דאינון נהרין ברישא דקודשא עילאה, ובכל אתר ימים-טובים אינון

תפילין דרישא דקב"ה מנח להון. חולו-של-מועד [...] אלין תפילין דדרועא [...]. ובגיני כך באלין יומין דאינון תפילין דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין, דהא אלין יומין דאינון תפילין עילאין שראן על רישיהון דישראל קדישין. [...] ואסיר לאעברא תפילין דמארי עלמא ולאנחא תפילין אחרנין דאינון דוגמא ודיוקנא לתתא".

אם נתייחס להבלים הללו לפי פשט הדברים, מדובר במינות ובעבודה-זרה חמורה ביותר, מפני שפעמיים הודגש שהקב"ה מניח תפילין על ראשו, ושהם מאירים ומזהירים בראשו של הקב"ה, ושהם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני-האדם – וכי יעלה על הדעת שיש להקב"ה תפילין מרובעות שחורות שהוא מניח על ראשו?! ואם הם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני-האדם, כלשונו של ספר הזוהר, לא מדובר כאן במשל משובש, כי אם בפשט מעֻוות ומבחיל של המינים.

ברם, גם אם נתעלם מעניניי ההגשמה והאלילות הכעורים, אין כאן שום היגיון: אם התפילין של הקב"ה הם ימים-טובים וימי-חול-המועד, כיצד הם דוגמה ודיוקן לתפילין של בני אדם? ואם כבר יש לו תפילין, היכן הם התפילין שלו במשך כל ימות-השנה? ומדוע דווקא בימים הבודדים שהקב"ה יתעלה שמו מניח בהם תפילין הוא מסיר אותם מעליו, ומעביר אותם לעם-ישראל? ואם הסיבה העיקרית שאסור להניח תפילין בימים-טובים ובחול-המועד היא מפני שהקב"ה נותן לנו את התפילין שלו, מדוע אסור להניח תפילין בשבת? והלא אין להקב"ה תפילין בשבת, אלא רק בימים-טובים ובימי חול-המועד? ובכלל, מדוע הקב"ה זקוק לתפילין? וכי הוא חייב במצוות? וכי הוא זקוק למעורר שיזכירו את דרכי האמת והצדק? וייסוד דת משה על דברי טמטום והזיות גרם וגורם לעם-ישראל להיות "רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה".

בהמשך הדברים בספר הַשׁוֹטוּת והאלילות, מסופר סיפור על מלך שביקש לשמור על עבדו, והורה לו שיעשה חותם בדמות דיוקנו של חותמו, וכל זמן שדיוקן התפילין ייראה עליו, כל העולם ירעד ויחול מפניו. לאחר מכן, מתוך אהבה גדולה של המלך לעבדו, הוא נתן לו גם את החותם העליון שלו. לאחר שהעבד לקח את החותם העליון, נטל המלך מעבדו את החותם הראשון שהעבד עשה בהוראתו – ואז, בהמשך הדברים בספר הזוהר נאמר, שאם העבד ידחה את חותם המלך העליון מפני החותם שהוא עשה, הוא בן מוות, מפני שביזה את חותם המלך והעדיף את החותם שהוא עשה. והנה הסיפור כפי שהוא מובא בספר הסכלות והטמטום:

"למלכא דבעי לנטרא לעבדיה, אמר ליה עביד דיוקנא דחותמא דילי, כל זימנא דההוא דיוקנא יתחזי עלך כולי עלמא יזועון וידחלון מינך, לבתר מגו רחימו עילאה דקא רחים ליה מלכא, יהב בידיה חותמא דגושפנקא עילאה דיליה, כיון דאחיד חותמא עילאה דמלכא בידיה שביק מיניה ההוא דיוקנא דאיהו עבד. אי ההוא עבדא דחי חותמא עילאה דמלכא בגין ההוא חותמא דאיהו עבד, ודאי בר קטולא הוא ההוא עבדא, בגין דאיהו עבד קלנא בחותמא דמלכא, ולא חייש ליה, ובגיני כך אסיר לעמא קדישא לדחיה חותמא דמלכא עילאה דשרא

עלן בגין דיוקנא דאנן עבדין". ומצעד ההבלים וההזיות ממשיך, גם כאן נאמר שהחותם של המלך הוא בדמות דיוקנו של חותם העבד, וזו הגשמה מפורשת. כמו כן, אם המלך כל-כך אוהב את עבדו, מדוע המלך לוקח מעבדו את החותם שעשה? והלא המלך בעצמו הורה לו לעשותו? וכי יש חרטה או בלבול או שגיאה לפני ה' יתעלה? וכי ה' יתברך עלול לחזור בו ממתנה שהוא נותן לעבדו הנאמן והאהוב? ובכלל, אם למלך יש שני חותמות, חותם העליון וחותם התחתון, מדוע אסור לאדם לעטות שני חותמות? מדוע יש בכך זלזול למלך? והלא המלך בעצמו הורה לו לעשות את החותם הראשון בדמות דיוקנו של חותמו הוא, וכי יעלה על הדעת שהמלך יצווה את העבד בדבר שעתיד לגרום למלך לזלזול וביזיון עד-כדי-כך שיחייב את העבד מיתה? האם כך נוהג מלך שאוהב את עבדו אהבה גדולה? האם כך נוהג אדם או מלך מיושב בדעתו?

ויש להוסיף ולשאול, אם הדברים המובאים בספר-הזוהר אינם כפשוטם ומבטאים משלים אלגוריים, מדוע יש להם השלכות הלכתיות והשלכות מעשיות כל-כך חריפות, עד כדי עונש מיתה? וכי יעלה על הדעת ללמוד הלכה למעשה מדברי אגדה? וכי יעלה על הדעת לחייב עונש מיתה על-פי דברי אגדה? וכי סנהדרין הורגת על-פי דברי אגדה? וחומרת הדברים והקשרם ההלכתי רומזים לכך שכוונת המחבר לערבב בין פשט ומשל! כלומר, מדובר כאן בהגשמת הבורא שהיא העבודה-הזרה החמורה ביותר, שהרי נאמר שהקב"ה מניח תפילין, ויש לו ראש וזרוע, והוא אף מתבלבל ומתחרט ושוגה וחוזר בו על מתנה שנתן לעבדו הנאמן...

ובספר במדבר (כג, יט) נאמר: "לֹא אִישׁ אֵל וִיכַזֵּב וּבֶן אָדָם וְיִתְנֶחָם, הֲהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדִבֶּר וְלֹא יְקִימֶנָּה", ואונקלוס מתרגם שם: "לָא כְּמִלֵּי בְנֵי אֱנָשָׁא מֵימַר אֱלָהָא, בְּנֵי אֱנָשָׁא אָמְרִין וּמְכַדְּבִין, וְאַף לָא כְּעוּבְדֵי בְּנֵי בִסְרָא דְּאִנּוּן גָּזְרִין לְמֵעֲבַד תָּיְבִין וּמִתְמַלְכִין, הוּא אָמַר וְעָבִיד וְכָל מֵימְרֵיהּ מִתְקַיְּמִין". וכנראה שמחבר ספר-הזוהר הטיפש לא הכיר את אונקלוס, ותמוה מאד לשיטתם, שהרי ר' שמעון בר יוחאי ואונקלוס גר הצדק שניהם היו תלמידי ר' עקיבא...

ואסיים פרק זה בהרחקה נוספת מעבודה-זרה: בסיפור מספר-הזוהר שהובא לעיל נאמר, שהמלך החליט לתת גם את החותם העליון לעבדו, מפני אהבה גדולה שאהבו, וזה לשון ספר הזהר: "לבתר מגו רחימו עילאה דקא רחים ליה מלכא" – ותיאור מלך-מלכי-המלכים כמלך-בשר-ודם, שרגשות חמלה ואהבה גדולה מציפים את ישותו ומעוררים אותו להעניק מתנות לעבדו, הוא בגדר הגשמה ועבודה-זרה חמורה ביותר, כי אין כל הבדל בין תיאור הקב"ה כבשר ודם לבין תיאורו כבעל התפעלויות". עכ"ל.

"מדוע אין מניחין תפילין בתפילת ראש חודש"

במאמר הקודם ראינו את דבריו של מכשף האופל הטמא, הוא מחבר הזוהר הלא קדוש, כיצד ביזה את אבינו שבשמים, ריבה באלוהות, הפך את הבורא לזכר ונקבה, העליל שהבורא יתברך ויתעלה שמו אף מניח תפילין! ולא רק זו, אלא אף אשתו של הבורא מניחה תפילין בחול המועד! ועל ידי הנחת תפילין של כל אחד מן האלילים הקבליים הארורים הללו, זוכה הבורא להיות בהרמוניה גדולה עם ישותו, ונעשה זיווג בעולמות העליונים הטמאים של מכשפי האופל! והוכחנו מעל כל ספק, שספר הזוהר הוא ספר נחות אלילי ומתועב, המלא בהגשמה, מינות, אלילות ובערות. והוכח גם מעל כל ספק, החובה להניח תפילין בחולו של מועד, והעונש החמור על מי שמבטל הנחת תפילין בחולו של מועד. ודעו נאמנה, שכל מי שלא יזעק, יריע, ישמיע קולו בענין זה, יהיה מתחייב בעונש של כל אותם שבטלו מעצמם הנחת תפילין בחולו מועד! כלומר, אם מישהו במאות השנים האחרונות, ידע בדעתו שספר הברית הזוהרית הטמאה חרפה בבוראינו, גרמה לביטול הנחת תפילין, ואותו אדם או "רב" לא הודיע על כך לאחרים כי פחד מכל מיני גורמים עוינים! הרי הוא נענש ויתן את הדין על כך שמנע מעם ישראל הנחת תפילין במשך מאות שנים!

וכעת אחר הבנה זו, עלינו לחקור ולהבין, מדוע ר' יוסף קארו ביטל מעם ישראל גם הנחת תפילין בתפילת מוסף של ראש חודש. והנה דבריו (בית יוסף או"ח סימן כה): "... וביום ראש חודש, נהגו העולם [=מנהג מאוחר ולא מקובל ביד אף אחד מן הראשונים!], לחלוץ תפילין קודם תפילת מוסף, ושמעתי שהטעם, משום דבאותה תפלה אומרים כתר, ואין נכון להיות באותה שעה כתר דתפילין, כעין מה שאכתוב בסימן לא' (ד"ה וחולו) בשם הזוהר, במדרש שיר השירים (ז"ח דפוס מונקאטש ח.) על הנחת תפילין בחול המועד. וכיון שבתפלה זו אומרים כתר [בחזרת שליח ציבור], אפילו כשמתפלל בלחש, ראוי שלא יהיו [תפילין] עליו". ע"כ. ובעקבות דברים אלו הכתובים בספרם של מכשפי האופל, והחשבונות אשר עשה לבדו ר' קארו, פסק בספרו שולחן ערוך (שולחן ערוך או"מ הלכות תפילין סימן כה סעיף יג): "ביום ראש חודש, חולצים אותם קודם תפלת מוסף". ע"כ.

והנה, על מנת להבין את כוונתו וחשבונו הבלעדי של ר' קארו, חובה לקרוא את המאמר הקודם, ושם התבאר כבר, שהבורא של מכשפי האופל, הוא "קצר אפים", אשר מניח תפילין של ראש בימים טובים, ועל ידי הנחת תפילין של ראש, נעשה למוחין שלו שעשוע גדול ביותר ותענוג גדול מאוד לעצמותו. ועל ידי כן, בימי חול המועד אשתו של הבורא הטמאה האלילית נוקבא, אשר מניחה תפילין של יד, זוכה גם היא להארה גדולה במוחין שלה, ואז הזיווג הושלם ומושלם, ויש שמחה גדולה בשמים.

אבל באמת, איני מבין את ר' קארו שכתב, שמשום שבמוסף ראש חודש אומרים קדושת "כתר", אין נכון באותה שעה להיות כתר של תפילין על האדם! ור' קארו ממשיך ואומר, "בעין מה שאכתוב בסימן לא' בשם הזוהר". אמנם המעיין בדברי האופל הטמא, לא יראה ולו מילה אחת על ענין, "כתר" באותו המאמר! כלומר במאמר שהמכשף הזוהרי מבטל מצות

תפילין מעם ישראל, אינו מדבר כלל על קדושת כתר! אלא מדבר על כך, שמשום שהבורא הטמא האלילי קצר אפים מניח תפילין בימים טובים, ואשתו הבת הטמאה מניחה תפילין בחולו של מועד, לכן לא ראוי שהעבד יניח תפילין כאן בארץ, כי עליו להיות שמח בשמחה של בוראו ולא להניח תפילין כאן למטה כמו בוראו שמניח למעלה!

"תפילין נקראים "כתר"? מה? המצאה אחת גדולה"

ולא נזכר כלל ענין "קדושת כתר" במאמר של המכשף הטמא! אלא שנראה לי, שר' קארו מבין, שמכיון שלדעתו תפילין נקראים "כתר", כמו שכתב, "ואין נכון להיות באותה שעה כתר דתפילין". ע"כ. כלומר, לפי ר' קארו התפילין בנוסף לכל, גם נקראים, "כתר", ומכיון שהם נקראים "כתר" לפי דעתו של ר' קארו, ובאותה שעה של מוסף ראש חודש אומרים קדושת כתר, שלאמיתו של דבר, גם היא מומצאת ומדובר בהבל הבלים ללא מסורת, ובקדושה מומצאת זו, נאמר כך, "כֶּתֶר יִתְּנוּ לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַלְאָכִים הַמּוֹנֵי מַעְלָה עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מַטָּה. יַחַד כֻּלָּם קְדוּשָׁה לְךָ יְשַׁלֵּשׁוּ. כַּדָּבָר הָאָמוּר עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר. קָדוֹשׁ. קָדוֹשׁ. קָדוֹשׁ. יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם וּמְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ: לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמָיו לְעַמּוֹ. הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד אוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא אָבִינוּ. הוּא מַלְכֵּנוּ. הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. וְיַגְאִלֵנוּ שֵׁנִית. וְיַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו לְעֵינֵי כָּל חַי לֵאמֹר. הֵן גָּאַלְתִּי אֶתְכֶם אַחֲרִית כְּרִאשׁוֹנָה לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ".

והנה, מכיון שהמהובלים אומרים בקדושה מומצאת זו, "כתר יתנו לך ה' אלהינו מלאכים המוני מעלה", כלומר, לכן ר' קארו מבין, שהמלאכים נותנים בראש של הבורא תפילין של ראש ממש!!!!! ור' קארו עושה חשבון עילג ונחות, המעורר בחילה נוראית, והממחיש את ההגשמה מן החמורות ביותר שנאמרו והאמינו בהם כלפי הבורא, ור' קארו מבין, שמכיון שהמלאכים באותה שעה באים ושמים על הבורא "קצר אפים" הטמא תפילין של ראש, וכבר למדנו מדוע בימים טובים ובחול המועד אין מניחין תפילין כלל! מכיון שאם הבורא מניח תפילין, אין ראוי שהעבד יעשה גם הוא לעצמו שמחה ויניח תפילין למטה בארץ, שנראה מכך שהעבד משליך את שמחת בוראו, שאם יניח הוא תפילין למטה, אז הבורא יפגע עליו, ויאמר לו, כיצד אתה מתענג בשמחה שלי בשעה שאני מתענג בתפילין!

ולכן, מכיון שלפי דעתו של ר' קארו תפילין נקראים "כתר", מכיון שנאמר בקדושה, "כתר יתנו לך", לכן אין ראוי להיות עם תפילין בשעת מוסף של ראש חודש! זה חשבונו של ר' קארו, וכמובן מדובר בלא פחות ממינות, הגשמה, חירוף, אלילות, בערות, וטמטום שעוד לא נראה משחר ההיסטוריה! לומר על הבורא, שהמלאכים שמים בראשו כתר? ולומר שהכתר הזה נקרא גם "תפילין"? מה? מה זה השטות והעילגות המצחינה מטומאה הזו? כיצד עמינו הטהור נפל לבור שחת? כיצד עמינו הטהור אשר קיבל תורה במעמד הר סיני, שומע להבלים

כאלו מהובלים שאין להם שחר!! וכבר לימד רבינו בכל חלק א' במורה הנבוכים, כמה צריך האדם להרחיק מן ההגשמה כלפי הבורא, וכל מה שיכול לעשות ללמד לאחרים ולהרחיק מן ההגשמה כלפיו יתברך, חובה עליו לעשות. וכיצד יתכן לומר ולהוציא הלכה מעשית מדברי "משל"? בוודאי שאין מדובר על משל בדברי המהובלים מכשפי האופל וממשיכי דרכם! אלא הם הבינו שבמובן מסויים רוחני ודק, האליל הקבלי הטמא שלהם, מניח תפילין ממש גם ביום ראש חודש! וזו מינות מן החמורות ביותר שקיימות בעולם הדתי של היום! ולא פלא שהעולם הדתי הוא עולם הסובל הכי הרבה מן הגזירות, חולאים, יסורים, ואף המון גירושין יש אצלהם לצערינו הרב! ואחר העיון הטוב, לא מצאנו מקום אחד שהתפילין נקראים, "כתר". ולהיפך, לעולם "כתר" חוזר על כמה דברים בלעדיים. כמו שאמרו חז"ל (משנה מסכת אבות פרק ד משנה יג): "רבי יהודה אומר הוי זהיר בתלמוד ששגגת תלמוד עולה זדון. רבי שמעון [בר יוחאי] אומר, שלושה כתרים הם, כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן". ע"כ. וכמובן פירוש "כתר" הוא שם משותף לענין "מעלה", כלומר עליה רוחנית ודרגה גבוהה שאדם נמצא בה.

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק ד משנה יד): "אלו שלוש המעלות הגדולות ניתנו לאומה בעיקר חקיקת חוקיה, והן, הכהונה והמלכות והתורה. כהונה זכה בה אהרן, ומלכות זכה בה דוד, וכתר תורה מונח לכל, לכל מי שירצה להיות מוכתר בו. אמרו: שמא תאמר שזה הכתר פחות מהשנים? לא כי, אלא גדול הוא משניהם ובו יהיו השנים, שנאמר: (משלי ח טו – טז) "בי מלכים ימלוכו... בי שרים ישורו". אבל כתר שם טוב הרי הוא מגיע מן התורה, רצוני לומר: לימודה ועשייתה, כי בזה יהיה השם הטוב האמיתי". ע"כ. והרי שתפילין כלל לא נקראות "כתר"! ולכן חשבונו של ר' קארו כלל לא מתחיל! שמלבד שהפרכנו והוכחנו שהעילג הזוהרי הטמא, הוא מין גמור, ומצוה להשמיד את ספרו, ולא הביא ולו ראיה אחת שכלית נכונה על מנת שיהיה אפשר לדון בביטול מצות עשה עשרה ימים בשנה בחול המועד! ולהיפך, מתוך דבריו הוכח בורותו וכישופו הגדול על עם ישראל. כעת יתירה מכך יש לומר, שהאופל כלל לא מזכיר ומשייך את ענין "כתר" ל-"תפילין", במאמר הנזכר! וזהו חשבונו של ר' קארו בלבד שעשה, ושנה שגיאה גדולה ועצומה בכך!

"אין אומרים קדושת "כתר" – מדובר בהמצאה רעה"

והנה, עוד יש לדחות ענין זה, מזה שרבינו הטהור הרמב"ם, לא הזכיר בדבריו ענין קדושת "כתר", ובטוחני שזו המצאה של כמה מכתות המקובלים המשומדים, שהיו חיים בתקופת הגאונים או לאחר מכן, וכבר משם התחילו הדעות הרקובות שלהם להכנס לרחבי היהדות כולה. ובטוחני שגם אם ימצא אחד מן הראשונים הקדמונים שכותבים כן, הרי זה זיוף רע מאוד. כמו שכבר הוכחנו במאמר שלם כיצד רשעי המקובלים וצאציהם המינים זייפו כתבים וייחסו אותם לגאונים! עיין כאן: "כזבי הקבלה החדשה" ומלבד זה, הדבר הכי חשוב לנו, שכן מוכח ממה שכתב רבינו הטהור האמיץ שהיה נאמן למסורת (רמב"ם סדר תפילות נוסח ברכות התפילה) וכתב: "שליח צבור מברך לעולם ברכה שלישית בנוסח זה: נקדישך ונמליכך ונשלש לך קדושה משולשת כדבר האמור על יד נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש

יי' צבאות מלא כל הארץ כבודו, כבודו וגדלו מלא עולם ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו להעריצו לעומתם משבחים ואומרים ברוך כבוד יי' ממקומו, ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי תמלוך בציון בחיינו ובימינו תשכון תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך לדור ודור לנצח נצחים, ועינינו תראינה במלכות עוזך כדבר האמור בדברי קדשך על ידי דוד משיח צדקך, ימלוך יי' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה, לדור ודור נגיד גדלך ולנצח נצחים קדושתך נקדיש ושבחך אלהינו מפינו לא ימוש כי אל מלך גדול וקדוש אתה ברוך אתה יי' האל הקדוש.

בעת ששליח ציבור אומר בברכה זו וקרא זה אל זה, כל העם עונין קדוש קדוש קדוש וכו', וכשהוא אומר איה מקום כבודו? כל העם עונין משבחים ואומרים ברוך כו', וכשהוא אומר בחיינו ובימינו כל העם עונין אמן, וכשהוא אומר על ידי דוד משיח צדקך, כל העם, אומרים, "ימלוך יי' לעולם", וכל אלו הדברים שעונין הצבור, הוא קורא עמהן, ולא יגביה קולו בעת שהן עונין עמו, ואחד היחיד ואחד הש"ץ בעשרה ימים שמראש השנה עד יום הכפורים אומר בסוף ברכה זו כאמור ויגבה י"י צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה ברוך אתה י"י המלך הקדוש. שליח ציבור אומר קדיש לעולם קודם כל תפלה ואחר כל תפלה ואחר שאומר סדר היום בכל עת שיאמר סדר היום יתחנן מעט ויאמר קדיש, וכשישלים לקרות בתורה ובכל עת שיתחנן בדברי תחנונים כשיגמור תחנוניו, יאמר קדיש". ע"כ. **ושימו לב ללשונו של** רבינו החדה מתער! שכתב והדגיש, "שליח ציבור מברך לעולם ברכה שלישית בנוסח זה". ע"כ. כלומר רבינו לא חוסך במילים! אלא נוקט לשון חדה ואומר, "מברך לעולם"! לא משנה מה, לא משנה באיזה מצב והמצאות שיתעוררו בקרב העם, לעולם מברך ברכה שלישית בנוסח זה, "נקדישך ונמליכך"! לא קדושת כתר, ולא שום קדושה אחרת המובילה להגשמה חלילה וחס. ומכיון שרבינו, והרס"ג, לא הזכירו כלל נוסח "כתר", בוודאי כי היה להם מסורת מסודרת איש מפי איש, שאין לומר לעולם קדושת כתר, וספק אם ענין מהובל זה היה בזמנם בכלל.

ולכן ודאי ופשוט הדבר, שחובה להניח תפילין בתפילת מוסף של ראש חודש, וחלילה לשמוע למה שכתב ר' קארו ולבטל עוד זמן של הנחת תפילין! שכן מדובר בהבל הבלים, ולא רק שמדובר בהבל הבלים, אלא כל מי שמוריד את התפילין במוסף של ראש חודש, הרי הוא קרוב להיות מין! שהרי אם מאמין בדברי הזוהר הלא קדוש, וחושב שכעת המלאכים שמים תפילין על ראשו של הבורא! ידע שהוא מכעיס כלפי שמים, ודינו יותר גרוע מכל עובדי עבודה זרה שבעולם! **ולפי** דעתי אם אדם מתפלל במקום של מינים, ועונה עמהם קדושת "כתר", הוא בבעיה חמורה מאוד, שכן מודה עמהם, שיש להקב"ה יתעלה שמו דמות הגוף, והוא נצרך אף למלאכים שישימו על ראשו כתר! וזו הזיה קשה ורעה עד מאוד, אשר יש בכחה להחריב את המוחות הטהורים של עם ישראל!

ולסיכום: א) חובה להניח תפילין בחול המועד. ב) צריך להניח תפילין בתפילת מוסף של ראש חודש! ג) ספר הזוהר הוא ספר מתועב, ארור, פרו-נוצרי, אשר חובה להחריבו ולשורפו!

"הלכה למשה מסיני – פרשיות התפילין נכרכות בשיער בהמה\חיה בלבד"

אמרו חז"ל בתלמוד (בבלי מסכת שבת דף כח עמוד ב): **"ואלא הא דתני רב יוסף: לא הוכשרו במלאכת שמים, אלא עור בהמה טהורה בלבד.** [שואל התלמוד, מדוע אמר כן?] **למאי הלכתא? לתפילין. תפילין? בהדיא כתיב בהו, "למען תהיה תורת ה' בפיך",** [כלומר, להדיא נאמר בתורה במפורשות, שחייב לעשות עניני תפילין דווקא] **מן ה[סוג ה]מותר** [לאכול] **בפיך. אלא** [הלכה זו שנאמרה בשם רב יוסף, לא באה אלא ללמד] **ל-"עורן". והאמר אביי** [ומקשה, שאם רב יוסף בא ללמד על העור של התפילין, כלומר שיש לעשות את השין של התפילין מעור בהמה טהורה בלבד, הרי שידוע כן], **שין של תפילין הלכה למשה מסיני!** [ולכל ענין שהוא הלכה למשה מסיני אין צריך ראיה! מתרץ התלמוד ואומר], **אלא לכורכן בשערן ולתופרן בגידן.** [גם זה קשה!], **הא נמי הלכה למשה מסיני הוא, דתניא: תפילין מרובעות הלכה למשה מסיני, נכרכות בשערן ונתפרות בגידן. – אלא לרצועות. והא אמר רבי יצחק: רצועות שחורות הלכה למשה מסיני וכו'". ע"כ. ע"ש. והבאנו מה שנחוץ אלינו בלבד.**

ועוד אמרו חז"ל (תלמוד בבלי מסכת שבת דף קח עמוד א): **"תנו רבנן: כותבין תפילין על גבי עור בהמה טהורה, ועל גבי עור חיה טהורה, ו**[אפילו] **על גבי עור נבלות וטרפות שלהן. ונכרכות** [פרשיות התפילין] **בשערן, ונתפרות** [הבתים] **בגידן, והלכה למשה מסיני ש**[-פרשיות] **התפילין נכרכות בשערן, ו**[הבתים] **נתפרות בגידן. אבל אין כותבין** [פרשיות תפילין] **לא על גבי עור בהמה טמאה, ולא על גבי עור חיה טמאה, ואינו צריך לומר על גבי עור נבלה וטרפה שלהן, ואין נכרכין** [פרשיות התפילין] **בשערן** [של בהמה טמאה], **ואין נתפרות** [הבתים] **בגידן** [=של בהמה טמאה]". **ע"כ.**

ולמדים אנו, שלאחר כתיבת פרשיות התפילין, בין של היד ובין של הראש, חובה לכרוך אותם בשערות. ומה הוא "לכרוך"?! אין הכוונה להוציא שערות מבית התפילין בוודאי, אלא פעולה של כריכה היא החופפת ומקיפה את הדבר שנכרך, ואוחז אותו בהיקפו! ולכן אמרו רבותינו, "לכורכן", את אותן הפרשיות בשערות של חיה\בהמה טהורה! וכל זה על מנת שלא יפתחו הפרשיות ויסתרבלו בתוך הבתים! כי על הצד הזה הם נשמרות באופן הטוב ביותר.

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ג הלכה א): **"שמונה הלכות יש במעשה התפילין כולן הלכה למשה מסיני ולפיכך כולן מעכבות, ואם שינה באחת מהן פסל, ואלו הם: שיהיו מרובעות, וכן תפירתן ברבוע, ואלכסונן ברבוע עד שיהיה להן ארבע זויות שוות, ושיהיה בעור של ראש צורת שי"ן מימין ומשמאל, ושיכרוך הפרשיות במטלית** [=בעור], **ושיכרוך אותן בשיער** [דווקא] **מעל המטלית** [=על מנת שהפרשיות לא יפתחו בתוך הבית], **ואחר כך מכניסן בבתיהן, ושיהיו תופרין אותן בגידין, ושעושין להן מעבורת מעור החפוי שתכנס בה הרצועה עד שתהא עוברת והולכת בתוך תובר שלה, ושיהיו הרצועות שחורות, ושיהיה הקשר שלהן קשר ידוע כצורת דל"ת". ע"כ.**

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ג הלכה ח): **"וכשמכניסין את הפרשיות בבתים שלהם כורכין אותן במטלית, ועל המטלית שיער, ואחר כך מכניסין אותן בבתיהן, ושיער זה צריך להיות שיער בהמה או של חיה טהורה ואפילו מנבילות וטריפות שלהן, וכבר**

נהגו כל העם לכורכן בשיער זנב העגלים". ע"כ. והנה, חז"ל בעלי המסורת והמסורה, בעלי התורה שבעל פה הבלעדיים, לא הודיעו לנו בשום מקום לא במשנה ולא בשני התלמודים הטהורים, שאותם שערות הנכרכות סביב פרשיות התפילין, צריך להוציא מהם שערות מחוץ לבית התפילין חלילה! כלומר, שצריך להוציא שערות מחוץ לבתים של התפילין, כמו ש – 98 אחוז מעם ישראל נוהג כיום לצערינו הרב. והנה, אם והיה מדובר בהלכה למשה מסיני, או שהיה מדובר בהלכה חשובה ונחוצה לעשות, וחלילה, חז"ל לא הודיעו לנו דבר זה, הרי שהכשילו אותנו ואף החטיאו אותנו בכך! שכן מספיק שבוטל ענין זה במשך אלף שנה ויותר, ולא נעשה לפנינו בענין התפילין אחד מן עניני ההלכה למשה מסיני, ואפילו רק דבר אחד בענין התפילין, הרי שכל הנחות התפילין שהיו עד היום פסולות הם!

וכיצד יתכן לומר, שחז"ל בעלי המסורת הבלעדית לתורה שבעל פה, לא ידעו דבר כה חשוב ונורא! כיצד יתכן לומר שחז"ל הטהורים הכשילונו ולא הודיעו לנו שצריך להוציא שערות מחוץ לבית של הראש של התפילין! וכיצד רשב"י "כותב" הזוהר, לא הודיע על סוד נורא וחשוב זה לתלמידו רבי יהודה הנשיא? ואיך יכול להיות שאף אחד ממעתיקי ומקבלי השמועה בשני התלמודים הטהורים, לא ידע על דבר חשוב זה, ואפילו לא דן בזה?!! 1200 שנה מזמן רשב"י הטהור, 1200 שנה עברו עד שבאה הלכה חדשה ומוזרה, מלאה באלילות וטומאה, 1200 שנה לא הוציאו עם ישראל שערות מחוץ לבתים של הראש! כלומר 1200 שנה העם הטהור הזה, עבר עבירה חמורה, ולא נתן לישות דמיונית – "סטרא אחרא", ולראש הממשלה שלו "סמאל", את החלק שלו! כיצד יתכן הדבר?

וכבר כתב רבינו בתשובה (תשובות הרמב"ם בלאו חלק ד' עמוד 135, שתי תשובות רצופות סימן שי' טור ימיני): "**ולפי אלו העיקרים כולם שזכרנו, אמרו** [=רבותינו בעלי התלמוד ולימדו], **שאין ראוי להניח בני אדם** [=כלומר, אין ראוי ולא נכון הדבר, לא לומר לבני אדם שהם אוסרים על עצמם דבר מותר!], **על איסור מה שחשבו** [=הם שהוא] **אסור, לפי שמה שזכר ה**[תלמוד] **ירושלמי, הוא התרת מה שחשבו בו** [=שהוא] **אסור, לא חיוב סתירת מנהג שיש בו טעות, לפי שאין הפרש** [לדעת חז"ל] **בין התרת האסור** [=שעוקר הלכה מבית ישראל], **ובין איסור המותר** [=שבשני המקרים הדבר גרוע! שכאן עוקר הלכה וכאן עוקר הלכה מבית ישראל ומפירוש התורה שבעל פה שכל בית ישראל נשענים על מסורת!] **... ואילו אסרנו כל דבר שהוא ודאי מותר, מחמת ספק איסורא שאפשר שימצא בסוג אותו הוודאי או במינו, כי אז היינו אוסרים כל המותרות כולן, וכבר בארנו בכלל העיקרים שבארנום שהדברים כולם מותרים מהתורה, זולתי מה שנתברר איסורו". ע"כ.**

ודברים אלו של רבינו צריכים להיות חקוקים וברורים אצל כל מורה הוראה ותלמיד חכמים! שפעמים נדמה למורה הוראה, ובפרט אנו האנשים שהתעוררו לשקר ספרי האפילה והחשיכה, לשקר הקבלה הארורה והטמאה מפי הגבורה, לחומרות והבליהם של האחרונים, לכן מחוייבים אנו להודיע היכן יש עיוות וחומרה שאינה צריכה! שהרי מי שאוסר על עצמו דבר שהוא מותר, בידיעה ומחשבה שזה אסור, הרי הוא מעוות ועוקר מסורת ותורה שלימה! ולכן אף שבעיני בני אדם לאסור דבר מותר נראה בסדר, ולהתיר דבר אסור נראה רע! רבינו מלמדנו שאין הפרש ביניהם! שאפילו בשביל "להציל", "לשמור", אסור להשאיר בני אדם

על המחשבה שמה שמותר על פי הדין ומשפט התורה הוא "אסור", כי אז יהיו טועים ומטעים! וכן בענין זה, ספר האופל הפגאני הארור, חייב לעשות דבר במצות התפילין, הוסיף על מסורת התורה שבעל פה, והעליל שמי שאינו עושה כן, כלומר מי שאינו זובח לאלהים אחרים, ספר האופל טוען, שהוא עובר על איסור חמור! וכל מה שכתב רבינו מדובר בדברים שלא נוגעים לעבודה זרה ומאגיה, וכל שכן כאשר הדבר גובל במינות ועבודה זרה ומאגיה רצוצה!

והנה אפילו הטור שנחשב לפוסק מאוחר, הלא הוא בנו של הרא"ש, גם הוא לא כתב להוציא שערות בהמה של פרשיות התפילין מחוץ לבית של הראש! כמו שכתב (טור אורח חיים הלכות תפילין סימן לב): "ויגלול כל פרשה מסופה לתחלתה ויכרוך על כל פרשה שער של בהמה טהורה ויש כורכין על כל פרשה קלף קטן קודם שניתנין איתה בבית ... ובשל יד כותב ארבע הפרשיות שכתב בשל ראש בקלף אחד, וגולל אותן מסופן לתחילתן וכורך עליהן שער ונותן אותם בביתם ... ואחר שהכניסם בבתים יכפול העור שהניח ארוך מצד אחד לעשות התיתורא והמעברתא כדפרישית ואחר שעשה התיתורא מרובעת ארכה כרחבה יתפור אותו בגידי בהמה טהורה בתפירה מרובעת ויעשה ג' תפירות בכל צד שיהיו בין הכל י"ב תפירות וכו'". ע"כ. ע"ש.

והנה אין בדבריו ולו רמז הכי קטן, לזה שצריך להוציא שערות של זנב הבהמה או החיה מחוץ לבתים של הראש. כלומר, אפילו בארצות אשכנז שבהם החל הקלקול הגדול, ואצלם החל עיקר המאגיה והנטיה אחר האלילות הרעה, הנה גם אצלהם עוד לא הוכנס ענין זה שהינו רע ומר, של זביחה אמיתית לעבודת אלילים חדשה ומומצאת, העולה על שם, "סטרא אחרא", וכפי שנלמד בהמשך, לפי כותב האופל הטמא, שערות היוצאות מחוץ לבית של הראש, אותם שערות יוצאות בשביל הצד האחר שבשמים!! כלומר לא מספיק שיש צד אחר בשמים, ונחשב הדבר לשני אלוהות ויותר בשמים! לא מספיק שיש כאן עניני מינות ועבודה זרה, אלא בני ישראל הטהורים מצווים לזבוח כל יום ויום בהנחת תפילין, ולתת חלק לאליל קבלי רע ודמיוני! ואף מחשיבים אותו לאלהים אחרים!

"שגגתו של ר' קארו – ביטול ועקירת מסורת היא חירוף כלפי שמים"

והנה, כתב בספר בית יוסף (או"מ סימן לב): "... וכתוב בספר הזוהר פרשת בא (רלז:) ששיער זה צריך שיראה חוץ לבתים, והאריך בסוד הענין. וכתב מאמר זה ה"ר מנחם מריקנט בסוף פרשת בא אל פרעה". ע"כ. ובעקבות ספר האופל הטמא והמשוקץ מעבודת גילולים, פסק ר' קארו והעלה על שולחנו פסיקה של זביחה ממש לעבודה זרה (שו"א או"מ הלכות תפילין סימן בל סעיף דמ): "... קצת שיער זה צריך שיראה חוץ לבתים". ע"כ. כלומר רבי קארו פוסק בשולחנו, שמה שכתב בספר האופל זה דבר נצרך, עד כדי כך ששילב את פסיקה זו עם פסיקה מהלכה למשה מסיני! כלומר, כוונתי, שבסעיף דמ' בשולחנו סימן לב', הביא הלכה למשה מסיני, שצריך לכרוך את שערות התפילין סביב הפרשיות. ובאותו הסעיף עצמו שילב הלכה מספר האופל, ונראה כאילו גם זה הדבר הלכה למשה מסיני! כלומר, בספר שולחן ערוך, שכידוע, זהו ספר פסיקה ללא מקורות הלכתיים, והקורא את ההלכה הזו, סבור כי השיער הזה שיוצא

מחוץ לבתים, מסורת בית ישראל הוא, ויש לו ממש שייכות כחלק מן הלכות למשה מסיני! ואפילו לא הביא דין זה בשם יש מי שאומר, כפי שהיה צריך להביא! אלא כתב ופסק שקצת שיער זה צריך שיראה חוץ לבתים! וגרם ר' יוסף קארו כמובן בשוגג, לעם ישראל לזבוח לאלהים אחרים, ולהחשיב הבל הבלים לדבר מסויים בעל כח!

ולכן המון בני אדם, סבורים ובטוחים, שחובה מדין הש"ס להוציא שערות אלו מחוץ לבתים! ובאמת שמדובר בעבודה זרה ואלילות, ותוספת על התורה שבעל פה! שהרי אף אחד מעם ישראל לא היה נוהג להוציא שערות מחוץ לבית התפילין! ובוודאי שלא היה עולה על דעתם, לתת חלק לאיזה שהוא כח מאני מדומיין! וכמובן, מסורת בית ישראל היא התורה שבעל פה, ונתקבל במסורת זו ללא כל ספק, מה צריך לעשות ומה שאין צריך לעשות, ונמצא, כי חרפו וקיצצו בנטיעות כלפי שמים! ומדוע? מכיון שהוסיפו הלכה על ביאור ופירוש התורה! וזה חירוף כלפי שמים!

והרי אחד מן יסודות הדת הוא להאמין שכל הפירושים, הדקדוקים, הביאורים וההלכות, הכל קיבל משה מסיני, ונמסר הכל איש מפי איש עד לרבינא ורב אשי! כמו שכתב רבינו הטהור (הקדמה לפרק חלק' סנהדרין): "והיסוד השמיני הוא [=להאמין שה]תורה מן השמים.

והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה' הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה [=לשון משותף שנקרא] "דיבור", ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום אשר הגיעה אליו, ושהוא במעלת לבלר שקורין לפניו והוא כותב כולה תאריכיה וספוריה ומצותיה ... וכן פירושה המקובל גם הוא מפי הגבורה, וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה והלולב והשופר והציצית והתפילים וזולתם היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו, והוא רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדבור המורה על היסוד הזה השמיני הוא אמרו בזאת תדעון כי ה' שלחני וכו' כי לא מלבי ... ויסוד התשיעי: הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתוב [=תורה שבכתב] ולא בפירוש [תורה שבעל פה, או ביאור חדש ותוספת למצוות], אמר לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו. וכבר ביארנו מה שצריך לבאר ביסוד זה בהקדמת החבור הזה ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ. והנה מפורש ומבואר מדברי רבינו הטהור, כי משה רבינו וממשיכי דרכו במסורת תורה שבעל פה, קיבלו את כל הנחוץ, ואת כל הידע לעניני התפילין, מה שצריך לעשות בהם, ומה שאין צריך לעשות בהם!

ולפי דבריו של רבינו, ספר האופל הפגאני, שהוסיף דבר, ודקדוק, ופרט, במעשה התפילין, הרי הוא כופר ביסוד השמיני, ומבטל ועוקר מסורת בית ישראל שהתורה נשענת עליו, ובזה גם כופר ביסוד התשיעי! ולכן חובה עלינו לשנאותם, להשמידם, שהרי ספר האופל הוא מין ואפיקורוס! כמובן שיש לומר, שהוצאת השערות אינה גובלת גם בשום שכל ישר או תקנה

שבאה לצורך השעה! או שבא משום גזירת המלכות, או יראה מן המלכות, כלומר אין דבר זה נחוץ מצד השכל ישר שנוכל לומר דברי טעם הם וזקוקים מפני השעה! אלא מדובר בדמיון פרוע, אלילות ועבודה זרה אשר נכתבה בכוונת מכוין לפגוע ברוחניות עם ישראל!

ולא רק זו בלבד, אלא אפילו יש פלפולים בדברי כמה אחרונים, על השערות האלו, כיצד הדרך הנכונה להוציאם. המגן אברהם טוען שאין צריך להקפיד כמה יצא שיעור מן השערות. ולצערי הרב, מי שהערצתי אותו ואהבתי אותו מאוד, רבי עקיבא איגר כותב, שחלילה להוציא יותר משעורה, כאילו סמאל הפנאני יזיק אם יתנו לו יותר משעורה. וכל זה הבל הבלים ולא שמו ליבם מהיכן יצאו דברי הזוהר הטמא והמשוקץ מעבודת גילולים!

"חייב להוציא שערות לסטרא אחרא? עבודה זרה ומינות!"

ובעת נעבור למקור ה-"חשוב" והחדש המלא במיץ של ריקבון, והוא ספר הזוהר הפרו-נוצרי הטמא. **וכתב מכשף האופל** (פירוש הסולם לזוהר – שמות פרשת פקודי מאמר סוספיתא דדהבא אות שח והלאה) **ומסביר הטמא ואומר, שיש ישות הנקראת**, "טומאה", **או**, "רוח טומאה". **הישות** הזו הנקראת, "טומאה", יש עליה רוכב, כלומר אחד שמוליך ומנהיג אותה את כל ישות הטומאה, וכמו שאדם רוכב על סוס ומנהיג אותו מה לעשות, כך יש "רוח טומאה", שיש רוכב עליה. מי זה הרוכב? זה האליל הקבלי הטמא המפורסם הידוע לשמצה, וכן ידוע גם כאחד שאוהב הרבה לגבות, ובעיקר גובה הוא מן המקובלים הנוכלים! והוא הנקרא, "סמאל"! ואותו סמאל הוא גם רוכב על הנחש, וזה הנחש הנזכר, הוא אותו הנחש שהיה בחטא אדם הראשון, ואותו נחש, הוא זה הקראוי, "רוח טומאה", ונמצא שסמאל הטמא רוכב על הנחש. כלומר, משמש עם הנחשה!

והנה כתוב בתורה במעשה העגל (שמות פרק לב פסוק ד פרשת כי תשא): "וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיָּצַר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וַיַּעֲשֵׂהוּ עֵגֶל מַסֵּכָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם". ומבואר שעם ישראל עבד עבודה זרה, והלכו אחר שרירות ליבם הרע. ומה זה שאמר, "אלה"? הכוונה הפשוטה והברורה, שאמרו על עגל המסיכה, והצביעו לעברו, והודו שהוא האלהים שלהם, ולא רק שהודו שהוא האלהים שלהם החדש, אלא אמרו, כי הוא זה אשר הוציא אותם ממצרים! פשוט וברור לכל בר דעת, כי מילת "אלה", הכוונה לאותו דבר שעובדים אותו.

וכתב רבי אברהם בן הרמב"ם את הסיבה השכלית והברורה מדוע עשו דווקא עגל! **והסביר** (שמות פרק לב פסוק ד פרשת כי תשא): "ויעשהו עגל מסכה וג'. מן הסתם כך בקשו ממנו. ומסורת מאת אבא מרי ז"ל, שזה [שעשו דווקא עגל], מפני שהיו אדוקים בסברה של אצטגנונים שהיציאה ממצרים היתה בזמן עליית מזל שור, או כיוצא בזה מן הדמיונות בגזירות הכוכבים המסתעפות מן עבודה זרה. ומאמרם "אלה אלהיך ישראל" וג' או מפני שהאמינו בהשפעת מעלת מזל שור ביציאתם שהוא כלומר העגל הסמל [לכך], או הדוגמא לרוחניותו, לפי מה שאמר אבא מרי ז"ל ... ותמציתו של פירוש זה לפי מטרתנו, שהיו מתכוונים לשלימות בתורה ושויון דעות בדת, ומשה היה מדריכם בזה ומורה להם את הדרך מאתו יתעלה, וכאשר

בושש לבוא, היו סבורים שנסתלק, ואין בהם כח בעצמם, ולא שלימות התורה, ולכן ראו ברוע דעתם לחזור לדרך עבודה זרה שהיו מכירים אותה, וסרו ממנה כדי שלא ישארו נעזבים בהעדר מהם מצבם הראשון מבלי להשיג את מטרתם השגה שלימה. זו היתה דעת אותם האנשים ביניהם אשר היו מבקשים אלהים אחרים [אשר] ילכו לפניהם ומחשבתם זו הוציאה את הפירות אשר הוציאה". ע"כ.

אמנם ספר האופל כמובן, מסביר בעילגותו, שמה שנאמר, "אלה אלהיך ישראל", בפסוק זה יש סודות עצומים ודברים "נפלאים" [=מבחילים והבלי הבלים גדולים]. כמו שמסביר הטמא ואומר, "ורוח הטומאה ההוא [=כלומר, לפי הטמא, יש ישות בפני עצמה, ישות מאגית הנקראת, "רוח טומאה"! וכמו שאומר מיד, מי זה הרוח טומאה?], הוא נחש הרע. [=אותו נחש שפיתה את חוה, הטמא הזוהרי קורא לו, "רוח טומאה", ומכנה אותו בתור, "נחש הרע", ומסביר הטמא ואומר], ויש מי שרוכב עליו [על הנחש! כלומר לא די שהוא רוח טומאה, אלא יש עליו גם רוכבים! ומי הוא הרוכב עליו? אומר הטמא], דהיינו "סמאל" [=כלומר, ודאי ופשוט הוא, שלפי הטמא, שם "סמאל" הוא אינו משל, אלא ישות קיימת ממש כמו שלמדנו כבר לא מעט מדבריו]. והם [סמאל והנחש, הם] דכר ונוקבא [=זכר ונקבה! כלומר הטמא מעליל, שרוח טומאה היא גם משמשת ממש! ומי משמש עמה? סמאל הפגאני! כלומר, לא מספיק לומר, שהבורא ברא רוח טומאה מאגית שלא קיימת, לא מספיק לומר, שרוח המאגית הזו היא ישות מחשבתית הפועלת, אלא ש-ישות זו גם משמשת עם סמאל.

ומה שאמר הטמא "רוכב", הכוונה מזדווג עמה, וזה פירוש רוכב, כביכול שהזכר רוכב על הנקבה ונמצא עליה! ממשיך הטמא ואומר] ונקראים "אלה" [=כלומר, הטמא מעליל שעם ישראל כאשר חטא בעגל ואמר, "אלה אלהיך ישראל", כיוונו על סמאל ואשתו הנחש! ומדוע עם ישראל אמר עליהם כך? מכיון] שהם מזדמנים בעולם בכל אלו הבחינות שלהם. [אמנם בניגוד למילת "אלה" שמכוונת על ממלכת הטומאה] רוח הקודש נקרא "זאת" [כלומר, לפי הטמא גם "רוח הקודש" היא ישות מאגית בפני עצמה! כלומר שיש ל-"רוח הקודש" הרגשים והתפעלויות! ולא הבין הטמא ש-"רוח הקודש", זה שם משותף המורה על התעוררות האדם עצמו! כלומר שמתעוררת בו רוח קדושה להבין דברים שבני אדם אחרים אינם מבינים! אבל הטמא אומר, שרוח הקודש היא רוח מאגית, וישות מסויימת, כפי שנראה בהמשך מה היא!

ונראה לומר בפשטות, כי אף הטמא כותב האופל הבין וידע את האמת, אלא בדבריו אלו, פשוט מאוד החדיר את הנצרות במסווה של יהדות בכוונת מכוין! ממשיך הטומאה ואומר], שהוא [אותו ישות של רוח הקודש המאגית, היא גם], סוד הברית, [והוא] רושם הקדוש הנמצא תמיד עם האדם [=כלומר ישות הנקראת "רוח הקודש", היא נמצאת בזכרותו של האדם ממש!], דהיינו "עטרת יסוד". [כלומר, הטמא מעליל, שרוח הקודש היא ישות מאגית, ונרשמת בברית של האדם, כלומר באיבר זכרותו בעטרת היסוד! מה??!!! ישות רוחנית הנקראת "רוח הקודש" מתעברת בברית של אדם? ה' ירחם כמה סבלות ובערות, ויתירה מכך רשעות לשמה! ודימויים אלו דומים מאוד לנצרות המהובלת הסוברת את שיטת השילוש הטמא. ממשיך הטמא ואומר], וכן נקרא [=ברית הזכר, כלומר זכרותו של האדם, נקרא בשם] "זה", [כמו] שכתוב, "זה ה'". "זה אלי". [=והנה לא יאומן כי יספר, לא יאומן לאיזה בור סכלות עם ישראל נפל. הטמא הארור מפי הגבורה, מעליל כאן את אחת ההזיות הרעות ביותר, והמתועבות ביותר, שהיו משחר ההיסטוריה של

העולם לפי דעתי. הטמא מעליל, שרוח הקודש היא חלק ממהות הבורא יתברך ממש, בדיוק כמו שסוברים הנוצרים! וכאשר אדם עובד את הבורא, אותו חלק של הבורא הנקרא, "רוח הקודש", נמצא אצל האדם ומתלבש בו!! והיכן הוא נמצא אצל האדם ומתלבש בו? לא אחר מ-בברית שלו! כלומר ה' יתברך ויתעלה שמו נמצא בזכרות של האדם! ולא מספיק שחילקוהו לפרצופים ומפלצות, לא מספיק שאמרו שהוא זכר ונקבה! אלא מעליל הטמא ואומר, שהבורא יתברך ויתעלה שמו, מתלבש ממש בזכרותו של האדם! ובהמשך נבין מדוע נקרא האליל הקבלי הזה "זעיר אנפין" דווקא.

וכן עוד מעליל הטמא ואומר, שמה שאמר בנבואת ישעיהו על הגאולה העתידה (ישעיהו פרק כה פסוק ט) שיאמרו עם ישראל: "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה קִוִּינוּ לוֹ וְיוֹשִׁיעֵנוּ זֶה יְהוָה קִוִּינוּ לוֹ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ". למה התכוין הנביא שאמר, "זה ה' קיוינו לו"? שבגאולה, לכולם יהיה דרגה של רוח הקודש, כלומר, שבגאולה כולם יקבלו ממש חלק מן עצמות הבורא, ועם ישראל יסתכל על זכרותם ויאמר, "זה ה'" – רוח הקודש שהיא חלק מן הבורא הנמצאת בעטרה באיבר הזכרות, סוף סוף דבק בנו, ובדיוק כך קיוינו לו שיהיה בזכרותינו! ממש נצרות לשמה!

והטמא גם מעליל ואומר, שמה שאמרו עם ישראל (שמות פרק טו פסוק ב פרשת בשלח): "עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ". מה פירוש "זה אלי"? זה הוא אותו חלק מן עצמות הבורא הנקרא "רוח הקודש", אמרו עם ישראל בשירה זו ושיבחו את הבורא וזעקו, "זה אלי שנמצא בזכרותי"! כך הטמא מעליל שאמרו עם ישראל לבורא בשירה זו!! כמה טמטום ועילגות!

ויוצא לפי הטמא כמה יסודות רעועים:

א) היכן שנזכר בתנ"ך – "אלה" – הכוונה ל-ממלכת הסטרא אחרא.

ב) היכן שנזכר – "זאת" – הכוונה לישות אלהית נחלקת הנקראת – "רוח הקודש".

ג) היכן שנזכר מילת, "זה" – הכוונה שאותה ישות הנקראת, "רוח הקודש" נמצאת כעת בזכרות של האדם.

ולכן כאשר אמרו עם ישראל – "זה אלי", הכוונה שלהם שהאל שלהם נמצא בברית שלהם! כלומר "זעיר אנפין" הטמא נמצא בברית שלהם.

והנה חייב אני לעצור ולבאר דבר מסויים שזכיתי להבין בספר הפנאני זוהר. הנה ידוע כי הספר הפרו-נוצרי הזה, כל מטרת המצוות לפי הטמא הוא לקיים ולהביא לידי מעשה את הזיווגים שנעשים בשמים, מה שנקרא להשלים את הזיווג, להשלים אילן העליון וכו'. וכל זה כמובן מדובר על הבורא יתעלה שמו לפי המכשף הטמא. ועוד פרט שידוע לנו, שיש המון מילים לטיניות וספרדיות בספר האופל. ויצא לי לחשוב, מדוע הם, מכשפי האופל קראו

לחלק "רוח הקודש", שהוא בעצם "זעיר אנפין", קראו לו מכשפי האופל, "קצר אפים", או, "קטן אפים". והנה שתי דרכים בדבר:

א) או שמכשפי האופל התכוונו שלרוב תאוותו וזקיקותו של האליל הטמא קצר אפים שלהם להזדווג עם ישותו, החלק הזה של הבורא הוא ישות עצבנית שאסור לעצבן אותה, והסימן של זה שקראו לו, "קצר אפים"! כלומר, שהחלק הזה מחלקיו של הבורא שלהם, הוא נדלק ומתעצבן מהר. ואפשר לומר שקראו לו כן, כי הוא כל כך מלא בתאווה לזיווג, עד כדי כך שתמיד הוא רוגז. בכל אופן שלא יהיה, על שיטה זו יש קושי גדול, כיצד יתכן שהמכשפים הללו יכנו את הבורא, "קצר". והקושיה היותר גדולה, כיצד יתכן שמכשפי האופל יתנו כינוי לחלק מעצמות הבורא, ויקראו אותו, "קצר"? בו בזמן ששלמה המלך צועק ואומר (משלי פרק יד פסוק יז): "קְצַר־אַפַּיִם יַעֲשֶׂה אִוֶּלֶת וְאִישׁ מְזִמּוֹת יִשָּׂנֵא". נקודה למחשבה!

ב) הנה זכיתי לעלות על דבר נורא וחירוף גדול שהגה והחדיר ספר האופל הטמא, ובעצם זו עיקר תפיסת המכשף המסית הארור. והוא כי אנחנו יודעים שספר האופל הטמא נכתב בשפה העברית בתחילה, ועובד ונעבד בכוונה לשפה הארמית על מנת לקנות לב הקוראים ולהסתיר דברי עילגות מאותם שלא מבינים את השפה של הטמא. ומנגד אנו יודעים, כי ספר האופל הוא החדרת הנצרות, יוונות, וכל הדתות השונות לתוך דת היהודים, כמו שראינו כבר במאמר על הבל גלגולי הנשמות כאן.

והנה כאשר נתבונן במילה, "אנפין", כל האנשים יפרשו את המילה הזו בשתי היבטים:

א) האות פ' דגושה, כלומר צריך לקרוא כך anpin.

ב) כולם יפרשו מלשון, "אפים". אבל דבר אחד לא מובן, הרי "קצר אפים", נמצא בעטרה ובזכרות של הגבר לפי מה שלמדנו הטמא הארור! ולכן יש לשאול, מה קשור מילת, "אפים", לענין הזכרות של הגבר? וכאן פתרון התעלומה. המילה, "אנפין", אינה מתייחסת לאפים! אלא מתייחסת לאיבר הזכרות, ונקרא הבורא לשיטתם, "אנפין". והמילה "אנפין" בשפה הלטינית "לבסוף", והאיבר הזכרי נמצא בסוף הגוף, לכן מכשפי האופל כאשר אומרים, "זעיר אנפין", הם מתכוונים לאיבר שנמצא בחלק הסופי שהוא היסוד של האדם לשיטתם! יוצא שכאשר מכשף האופל אומר להתפלל ל-"זעיר אנפין", הוא מכוון שהחלק הזה של הבורא יכנס ויתעבר בזכרותו של האדם שהוא לבסוף של הגוף! לא יאומן לאיזה בור נפלו עם ישראל!

ממשיך הטמא ואומר], אבל אלו [=סמאל ואשתו, הנקבה הנחשה!], נקראים "אלה", ועל זה כתוב [בשאמרו עם ישראל], "אלה אלהיך ישראל". [כלומר הטמא מעליל ואומר, שעם ישראל לא עבדו עבודה זרה את העגל, אלא במעשה העגל שעשו, כיוונו לעבוד שני אלילים פגאנים מאגים וכעורים, הם רוח הטומאה שהיא הנחש אשתו של סמאל, והתכוונו לעבוד גם את סמאל, כך חשבו עם ישראל בדעתם לפי המכשף!

ממשיך הטמא ואומר], ומשום זה כתוב, "גם אלה תשכחנה", הסובב על מעשה העגל. [=מה? מה זה השטות הזו שאומר המכשף? נאמר בכתוב (ישעיהו פרק מט פסוק טו): "הֲתִשְׁכַּח אִשָּׁה עוּלָהּ מֵרַחֵם בֶּן בִּטְנָהּ, גַּם אֵלֶּה תִּשְׁכַּחְנָה, וְאָנֹכִי לֹא אֶשְׁכָּחֵךְ". ע"כ. בנבואה זו הנאמרה מאת הבורא על ידי הנביא, אומר הנביא לעם ישראל, שהרי אין אשה בעולם שתשכח את ולדה הנולד מרחמה, וכל חייה תזכרהו, והנה במקרה נדיר ורחוק מאוד, יתכן שיהיו נשים אשר ישכחו את פרי בטנם ויעזבו אותם. ואז מודיע הבורא ואומר, "ואנכי לא אשכחך"! כלומר, הבורא יתברך לא שוכח את עם ישראל בגלות לעולם!

ומה הקשר למעשה העגל בכלל? לא מדובר כאן כלל על איזו פעולה מסויימות שפועל הבורא, או מכוין דיבור על דבר מסויים שהיה במעשה עבירה מסויימת! אלא הדבר הזה הוא בסך הכל מליצה ודוגמה, שלעולם ועד הקב"ה לא יעזוב את עם ישראל, כלומר לא ישכח אותם, ואם יחטאו ויטמעו בעבירות, יוכיח אותם על פניהם כל זמן שיצטרכו לכך, ולא יהיה להם נחת עד אשר יחזרו בתשובה.

והמילים, "גם אלה תשכחנה", הוא רק דוגמה לכך שיש המון אמהות שנטשו את בניהן. כמו שכתב הרד"ק, "התשכח אשה עולה? [כלומר התשכח אשה את] בנה הקטן? [ודאי שלא!], כי היא מרחמת עליו יותר, בעבור שאין לו כח לבקש פרנסתו כמו הגדול ... ואמר התשכח אשה עולה? [כלומר] שלא תרחם בן בטנה? זה לא יהיה! ... גם [אם] אלה תשכחנה, פעמים שגם אלה הנשים תשכחנה בניהן, כשיש בהן מדת אכזריות, כי ימצא בהן, אבל הן מעטות, אבל אני [אומר ה' יתברך], רחום, ולא אשכחך לעולם". ע"כ. ולכן אין גבול לטמטומו של המכשף הזוהרי, כל הזמן הוא משרבט הבל הבלים וממציא המצאות בלי סוף! ועם ישראל התמימים קונים את ההבלים הללו וחושבים אותם לסודות, ואינם אלא דברי מינות וכפירה!

ממשיך הטמא ואומר, ומה שנאמר],"ואנכי", שהוא סוד "זאת" [=שהיא מדרגת רוח הקודש הנדבקת בזכרותו של האדם, אומר הבורא], לא אשכחך. [=לעולם אדבק בעם ישראל בזכרותם בבחינת "זאת"]. וכתוב, "על אלה אני בוכיה". כי חטא העגל שנקרא אלה, גרם להם לבכות כמה בכיות. [מה? שוב פעם הטמא משנה את כל ענין הכתוב ונותן דופי בו. שהרי נאמר (איכה פרק א פסוק טז): "עַל אֵלֶּה אֲנִי בוֹכִיָּה עֵינִי עֵינִי יֹרְדָה מַיִם כִּי רָחַק מְנַחֵם מִמֶּנִּי מֵשִׁיב נַפְשִׁי הָיוּ בָנַי שׁוֹמֵמִים כִּי גָבַר אוֹיֵב". בקינה זו, מודיע מיכה, כי ל-ה' יתברך, יש כביכול צער מלפניו על אותם הצדיקים שמסרו נפשם למיתה בגבורה! ומילים, "על אלה אני בוכיה", לא חוזרות כלפי אלו שנעשה להם הדין, אלא חוזרים כלפי האומר את הקינה! ואומר הטמא מעליל ואומר, שאיכה אמר בכיה זו על זה שעבדו ישראל בחטא העגל את סמאל ואשתו הנחשה! ממשיך הטמא ואומר] ... וזהו ג"כ החטא של עץ הדעת, שסמאל והנחש פיתו אותה [את חוה], להפריד [את אותיות] "אלה" מן אלה-ים. וע"כ הם נקראים אלה. [=פשוט טמטום וסכלות ללא גבולות!

ממשיך הטמא ואומר] פירוש אחר על הכתוב, "על אלה אני בוכיה". מה הטעם [שהבורא יתברך בוכה? כלומר לפי המכשף לבורא יתברך יש עצב, בכי ממש! ולפי מה שנראה הבורא יתברך אף מפוצל בדעתו, כי מסביר הטמא, מדוע הבורא בוכה?], משום שניתנה רשות למקום הזה, הנקרא "אלה" [=כלומר, הבורא יתברך בוכה על מה שהוא בעצמו ברא לפי מכשף האופל, והוא בוכה על הנחש הוא רוח הטומאה, ובוכה על סמאל הפנאני

בעלה של הנחש שרוכב עליה, הבורא יתברך בוכה, כיצד נתן רשות לסמאל ואשתו], **לשלוט על ישראל ולהחריב בית המקדש. [כלומר, המכשף מעליל שמי שהחריב את בית המקדש זה לא ה' יתברך, מי שהחריב את בית המקדש זה סמאל ואשתו הנחשה!**

כלומר לפי הטמא, יש עוד כח אחר מלבדו בעולם! ממשיך הטמא ואומר], ומשום שניתנה להם רשות לשלוט [=הנה, מפורש שהטמא הזוהרי האמין בריבוי אלוהות, ואף האמין לא רק שיש צד אחד בשמים, אלא האמין שניתנה לו יכולת שליטה מה לעשות, כמו שאמר, "שניתנה להם, לסמאל ואשתו הנחשה, רשות לשלוט על העולם"! והבורא שלהם של המכשפים הזוהרים, אשר מפוצל בדעתו, לכן עליו], **כתוב, "על אלה אני בוכיה", סוד הדבר, על אלה, זהו צד הטומאה, שנקרא "אלה", שניתנה להם רשות לשלוט. "אני בוכיה", זהו רוח הקודש, דהיינו המלכות הנקראת "אני"** [=שכל זמן שכוחות הטומאה שולטים בעולם, הם לא נותנים לבורא רשות להכנס בברית של הגברים! ועל זה ה' יתברך בוכה! ימחה שמם של מכשפי האופל! והנה כעת הטמא שם לב לסתירה ולקושיה שיבואו על דבריו העילגים. ואומר] **ואם תאמר, הרי כתוב בתוכחה, "אלה דברי הברית".** [והרי אם נפרש כדברי הטמא המהובל, שמילת "אלה" ידבר על סמאל ואשתו הנחשה הטמאה, נצטרך לומר שהקב"ה אמר שדברי הברית הם גם עבודה לסמאל הפגאני והנחשה הטמאה, לכן הטמא מוכרח לשרבט תירוץ מהובל ואומר], **ומשיב, כך הוא ודאי** [=גם כאן מדובר על סמאל הטמא והנחשה הפגאנית, כמו שאומר], **שגם כאן סובב** [מילת "אלה" דברי הברית", ורומז], **על הסטרא אחרא, כי כל אלו הקללות אינן מתקיימות** [ובאות על האדם] **אלא מתוך "אלה", ששם כל הקללות כמו שהעמדנו. [=כלומר לפי הטמא, "אלה" דברי הברית", מכוונים ואמורים לעם ישראל, שאם לא יעשו את עבודתם כמו שצריך, ולא יכניעו את הקליפות על ידי עשיית המצוות, אז ידעו, כי ניתן רשות לאלה, לאותם כוחות הרשע שהם סמאל הטמא והנחשה השבורה, ניתן להם כוחות לבוא ולהכות את האדם, ולהביא עליו את כל הקללות!**

ולפי דברי הטמא מתבאר, שיש עוד מנהלים לעולם מלבד הבורא! כלומר שיש ביד ישויות מסויימות להכות את האדם לפי רצונם! וזו כפירה גדולה מאוד! ואני אסביר, לפי הטמא מבואר, שהסטרא אחרא הוא לא שליח של הבורא, אלא הוא ישות בפני עצמה שיש צורך להכניעה! כלומר, עצם המחשבה שאדם עושה פעולה מפעולותיו על מנת להכניע כח אחר, מדובר בעבודה זרה מן החמורות ביותר!

וממשיך הטמא ואומר] שהסטרא אחרא הוא ארור [=כלומר, הטמא מודה שהסטרא אחרא הוא ישות פועלת ונפעמת, ואיני מבין, מדוע האופל קורא לסטרא אחרא בשם "ארור"? הרי שאם הוא עושה שליחות הבורא, הוא צריך להיות ברוך, כמו המלאכים עושי דברו! ואם הוא ארור, משמע שהוא פועל בניגוד לרצון הבורא! והרי זה שיבוש נורא ומחשבה שכלית נמוכה מאוד בהקשר לבריאת העולם!

שהרי יכולת הבחירה ניתנה רק לאדם בלבד, ואיך נייחס, רצון, חשק כלפי גורמים עליונים שלא שייך בהם בחירה! בוודאי שהטמא הזוהרי היה כופר גדול בכל מעשה בריאת העולם, וארור הפרו נוצרי הזה מפי הגבורה! ממשיך הטמא ואומר ומביא "ראיה" לדבריו שהצד האחר שבשמים הוא ארור!], שכתוב, "ארור אתה מכל הבהמה". [מה?! מה הקשר? הקב"ה אמר זאת

לנחש על מעשהו שעשה! ולא אמר זאת לישות פנאנית! ממשיך הטמא ואומר], **ומשום זה הקדים ואמר "אלה", העומד על מי שעבר על דברי הברית. וכן** [אמר], **"אלה המצות אשר צוה ה' את משה".**

[וכעת הטמא נתקע גם כאן, כי אם נפרש, "אלה" שמדובר על הסטרא אחרא, כיצד יצוה הבורא יתברך שהאדם ישים את הצד האחר עליו והם יקראו המצוות? אז מוכרח לתרץ הטמא ולשרבט הבל הבלים, ומסביר], **כי מצות התורה הן לטהר האדם [מה?! מצות התורה באו לטהר את האדם בצורה מסטית ומאגית? מה זה השטות הזו?**

ולכן חושך אליהו בספרו מרכבות מוות (חלק ו' עמוד עא טור ימיני) **כותב השיקוץ חירוף נורא ואיום: "הרי לפניך חביבי שלימוד הזוהר מרומם מכל לימוד, וזה מה שעזר לו בעולם העליון, ואם לא די לך בזה אביא לפניך גם כן מה ששמעתי מ ... יעקב הדאיה ... ששמע זה מפי אבותיו שזקנו ... שלום הדאיה ... שהיה ראש מקובלי בית אל, אמר לו חמיו ... יצחק לבטון ... בסוף ימיו שכל ימיו הוא למד רק נגלה, והוא רוצה ללמוד גם תורת הסוד** [=ספרי עין מוות בעיון], **ואמר לו מה נלמד? אמר לו הטוב ביותר שנלמד עץ חיים** [=מוות], **וכך היה במשך שנתיים, עסקו כל היום כולו בספר הקדוש עץ חיים יום יום, ולאחר שנתיים ימים עשו סיום עם סעודה חשובה והיו שמחים מאוד, לאחר תקופה קצרה נפטר ... יצחק לבטון ... לחיי העולם הבא, ובא בחלום ל ... שלום הדאיה ... ואמר לו, דע לך, כי כל מה שלמדתי כל ימי חיי, והייתי דיין ועסקתי יומם ולילה בתורה, לא עזר לי בשמים לזכות לגן עדן עמו** [=כלומר התורה, נביאים, כתובים, משניות, תלמוד, אינו מספיק ואינו חשוב לפני הבורא בשביל לזכות לגן עדן, וכעת לחירוף הגדול של מסר החלום. אומר], **השנתיים ימים שלמדנו יחד תורת הקבלה בספר ... עץ חיים, ואין לך לשער ולתאר מה עושה ופועל לימוד זה בעולמות העליונים, אם לאדם עצמו הלומד, ואם על כללות עם ישראל. לכן בבקשה ממך תזכה את כל החכמים וכל החברים ותשדל** [=שידול!?] **אותם לעסוק בתורת חכמת הנסתר** [=חכמת ריבוי אלוהות] **בסודות התורה, ובזוהר ... כי אפילו בגרסא בעלמא** [בלי הבנה] **בונה עולמות ועושה פירות ופירי פירות** [כלומר העולם כעת חסר]**". ע"כ.**

וכמובן כל אלו הדברים, הם הסתה פרועה וחירוף כלפי כל מסורת התורה שבעל פה. מה גם שכל מה שכתב זה הבל הבלים, וחולמי חלומות לא חסר. ורק חושך אליהו וחבריו מסוגלים להעלות דברי הבל וריק על ספריהם על מנת להדר את תורתם החדשה המלאה באלילות.

ומה גם כי רוב מצות התורה באו להרחיק מן העבודה זרה שמסית אותנו ספר הזוהר הארור מפי הגבורה, אשר מלמד אותנו לעבוד את העגלים של הפרצופים! מצות התורה לא באים על מנת לטהר אדם בישותו הרוחנית! מצות התורה באו מדרך השכל וההבחנה! ומעליל הטמא ואומר, שמצוות התורה מטהרים את האדם, וגורמים לו] שלא יסור לדרך הזה של "אלה", וישמר מהם ויפרד מהם. [=כלומר, כל המצוות באו רק על מנת שהסטרא אחרא לא יכה אותנו, ונמצא שאנו לא עובדים את הבורא, נמצא שכל עבודתינו נעשית לבוחות אחרים, וכל עבודתינו במצוות נעשית מפחד שאיזה כוחות מדומיינים יתקפו אותנו! ממשיך הטמא ואומר], **ושיעור הכתוב, "אלה המצות", שעל טהרת "אלה", באות המצות. [כלומר, כל מטרת המצוות לפי הטמא הזוהרי, הוא בשביל שנהיה טהורים**

בישות הרוחנית שלנו, ואז סמאל הפנאני לא יוכל לפגוע בנו. והנה בדברים אלו בלבד הסית הספר הרע והארור הזה את עם ישראל, לעבוד ולהיות נעבד ומשועבד לכוחות אחרים! וזו מינות ועבודה זרה חמורה ביותר, אשר אינה מצדיקה את היותינו מקבלי התורה!

וכעת יש לי לשאול, מה יאמר הטמא על הפסוק שנאמר בו (דברים פרק יב פסוק א פרשת ראה): "אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ לְרִשְׁתָּהּ כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל הָאֲדָמָה". לפי דבריו של המכשף הזוהרי, מה שנאמר "אלה", הם סמאל ואשתו הנחשה, והבורא יתברך לפי דברי העילג, ציוה לעבוד את "אלה", ולשים אותם בתור חוק ומשפט, ואף לשמור ולשמר אותם, ולתת להם את חלקם, ונמצא שהחוק והמשפט שציוה הבורא, הוא לעבוד עבודה זרה את "אלה"! האם יתכן כדבר הזה? אלא ודאי שהארור הטמא הזה הינו משומד, מומר, אשר הסית את ישראל אחר השוטות והאלילות!

ממשיך הטמא ואומר], ואם תאמר [ותקשה, שהרי גם אצל נח נאמר המילה "אלה", כמו שנאמר], **"אלה תולדות נח נח".** [עונה הטמא ללא בושה בעזות מצח חריפה] **כך הוא ודאי, שגם שם היה** [ממלכת] **הסטרא אחרא, כי יצא חם, שהוא אבי כנען** [=בלומר, שוב יוצא לפי הטמא כי מעשיו של חם היו מוכרחים מיום היולדו, שהרי בגלל שהיה הסטרא אחרא בזמנו של נח שולט, הוכרח לצד פסולת לעולם, והוא חם. ויוצא שחם היה משולל בחירה מכל וכל, ואם כן על מה נענש לפי הטמא?], **וכתוב, ארור כנען. והוא, סוד זה שכתוב אלה. שהוא ארור כנ"ל.** [=הוא ארור בגלל מעשיו, לא בגלל סטרא אחרא דמיונית! שום סוד ושום חידוש אין כאן, אלא הכל הבלים מיץ של זבל פנאני. ממשיך העילג ואומר] **"ורוח הטומאה, הנמצא תמיד במדבר** [=בלומר הוא ישות בפני עצמה], **מצא מקום באותו הזמן להתחזק בו. ומה שהיו ישראל טהורים מזוהמא הראשונה שהטיל הנחש בעולם וגרם מות לכל, מעת שעמדו על הר סיני, גרם להם חטא העגל עתה, לטמא אותם כמקודם, ולהתחזק עליהם, וגרם להם שוב המות ולכל העולם, ולדורותם אחריהם.** [=מה? היכן מצינו שבשעה שקבלו ישראל את התורה, הובטח להם שיחיו חיי נצח? הרי נאמר בתורה (בראשית פרק ג פסוק יט פרשת בראשית): "בְּזֵעַת אַפֶּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי־עָפָר אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב". והטמא מעליל כאן כמה דברים נחותי מחשבה והשכלה! והראשון הוא שכל ענין המות שמגיע לבני אדם, הכל הוא משום זוהמת הנחש שהטיל הנחש בעולם וגרם מות לכל! כלומר, הכל בגלל סמאל הפנאני, שהבורא לא יכל להכניעו!

ממשיך הטומאה ואומר] **"ובוא וראה, בעיקר היה צריך אהרן להטהר, כי לולא הוא לא יצא העגל ... וע"כ ניתן לו** [=להקריב] **עגל לחטאת, כמו שהוא גרם. ומשום זה, כשרוח הטומאה הזה נתחזק וחזר לשלוט על העולם כבתחילה, כי בזמן שחטאו ישראל בעגל, המשיכו עליהם יצר הרע הזה במקודם, לכן כשנטהרו ישראל, ורצו להטהר, צריכים להקריב שעיר, משום שהשעיר הוא חלק של יצר הרע ההוא, רוח הטומאה ההוא שאמרנו.** [כלומר, מדברי הטמא עולה, כי אנו מקריבים על מנת לפייס את החלק הרע שבריא הבורא! והוא הסטרא אחרא שהבורא בעצמו נתן לו ממלכה ורשות! אתם שומעים? הבורא ברא כח שצריך לעשות בשבילו דברים, כלומר לפי המכשף, הקב"ה ציוה אותנו לעבוד ולפייס כוחות אחרים! ממשיך השיקוץ ואומר], **"כתוב, "וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב". מהו "תבנית שור". זה הוא "עגל" ... בוא וראה, וימירו את כבודם, זו היא השכינה, שהלכה לפניהם** [=בלומר ישות נקבית המזדווגת], **והחליפו אותה במקום טומאה, "אל אחר".** [=שימו לב לדבריו של הטמא, הטמא לא

רק אומר שהם עבדו אלהים אחרים, אלא מודה כי יש אל אחר מלבד הבורא, והרי הטמא הזה מין גמור שחובה להשמידו]. ומשום זה, לא נעברה זוהמא זו מן העולם, עד הזמן ההוא שהקב"ה יעביר אותה מן העולם. כמ"ש ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. וכבר העמדנו.

כתוב, ויעשהו עגל מסכה. וכתוב ואשליכהו באש ויצא העגל הזה. משמע שלא עשה אותו אלא שנעשה ע"י אחר, א"כ מהו ויעשהו. ומשיב, אלא ודאי כמו שהעמדנו, שלולא אהרן לא נתחזק רוח הטומאה להכלל בזהב. אבל כל תקון שצריך, צריכים לבנות אותו, ו[ביצד בונים אותו? אומר הטמא ומעודד עניני עבודה זרה], זה נבנה ע"י המכשפים כמו שהיו לפנינו. בוא וראה, יש מי שעושה כשפים ומצליח בידו, ויש מי שעושה אותם כאפן הזה ממש, ואינו מצליח בידו. כי לעבודות אלו צריך לאיש מתוקן. וכאן, במעשה העגל, הכל היה מתוקן לרוח הטומאה לתת לו מקום לשלוט ... אמר רבי שמעון [=הדמיוני של המכשף], אף על פי שכל אלו הדברים הם כמו שאמרנו, הרי הקדוש ברוך הוא נותן לו שליטה לסטרא אחרא [=כלומר הטמא מודה, כי הסטרא אחרא אינו משל ונמשל, והבורא ציוה את עם ה' לפחד ולירא ממנה כמו שמסביר ואומר], וצריכים להכניע את רוח הטומאה מכל הצדדים. [=כלומר, עבודתינו בעולם הוא להכניע את ישות הנקראת, "רוח הטומאה" מכל הצדדים.

ממשיך השיקוץ ואומר], בוא ואומר לך סוד אחד [=הבל הבלים], ולא ניתן לגלותו חוץ לאלו קדושים העליונים. בוא וראה, למקום הזה, שהוא רוח הטומאה, נתן לו הקדוש ברוך הוא שליטה שישלוט בעולם בכמה אפנים, והוא יכול להזיק, ואין לנו רשות להתנהג עמו בבזיון, כי צריכים להשמר ממנו, שלא יקטרג עלינו בקדושה שלנו. [=בדברים אלו גרם הטמא לעם ישראל לעבוד עבודה זרה ולהיות מינים, ומעלים יום יום חרון אף בלפי הבורא יתעלה שמו שמאריך אפו לעמו ישראל. ממשיך השיקוץ ואומר], וע"כ יש לנו סוד אחד, שצריכים לתת לו [לממשלת הסטרא אחרא והעומד בראשה, סמאל הפנאני, צריך לעשות פעולה מעשית ולתת לו] מקום קטן בתוך הקדושה שלנו, כי מתוך הקדושה יוצאת שליטתו. [=מה? מה זה השטות הזו?. ממשיך השיקוץ ואומר] והיינו, שצריכים בתוך סוד התפלין להצניע שערה אחת של ענל, שתצא לחוץ ותהיה נראית כי חוט השערה הזו אינו מטמא, חוץ אם השערה ההיא מתחברת ונעשית כשיעור [שעורה], אבל פחות מזה אינו מטמא, ושערה ההיא צריכים להכניסה בתוך קדושה העליונה שלנו, ולתת לה מקום, כדי שלא יקטרג עלינו בקדושה שלנו.

ומקצת שערה תצא לחוץ מן התפלין, שתהיה נראית. [=מה? הטמא ממציא הלכה חדשה! ועל מנת להמציא הלכה חדשה, צריך שיהיו בית דין שיסכים על כך, וצריך שיהיה בית הגדול שבירושלים, וצריך לכך שיסכימו עליו גדולי ישראל! ומי יערב ליבו להסכים לזכות ולתת חלק לעבודה זרה שהטמא מעליל שהיא קיימת! שהרי הוא טוען כי היא אל אחר!, כמו שמסביר ואומר], כי כשהסטרא אחרא רואה אדם ההוא בקדושה העליונה, והחלק שלו משתתף שם, אז לא יקטרג עליו, ולא יוכל להרע לו למעלה ולמטה. שהרי נתן לו מקום. [=מה? יש קנאה בשמים?], ואם לא נותנים לו חלק בקדושה הזו, הוא יכול להרע לו למטה [=הוא? מה יש לו כח לעשות פעולה? ובי ניתן להבעיסו? כן!! אומר הטמא שהוא] עולה ומקטרג עליו למעלה [רק מפני שלא הביא לו חלק! ממש עולם פשע בשמים!!], ואומר, פלוני שהוא מקדש עתה, כך וכך עשה ביום פלוני, וכך הם חטאיו. עד שמגיע הדין על אדם ההוא, ונענש על ידו.

[בעת הטמא לא שם לב למה שכותב] **וכך היו עושים ישראל, שהיו יודעים סוד הזה.** [בלומר, משעת חטא העגל, הטמא מעליל ואומר, שכל עם ישראל היו מוציאים שערותיהם לכבוד ממשלת הסטרא אחרא, ובעצם אומר שרבותינו חטאו בכמה דברים, ומהם, שלא גילו לנו דבר זה, וגרמו לכל עם ישראל צרות וייסורים! דבר שני, מעליל הטמא ואומר, כי רבותינו ואבותינו היו מינים גמורים ועובדי עבודה זרה כמוהו! ואם היו נוהגים מנהגים כאלו, כיצד ניתן לסמוך בכלל על כושר מחשבתם? כיצד ניתן לסמוך על קבלתם? ממשיך הטמא ואומר] **, כשהתחילו להתקדש בקדושה עליונה ביום הכפורים, היו משגיחים מיד לתת חלקו למקום ההוא, ולתת לו חלק ביניהם כדי שלא ימצא מקטרג עליהם, ולא יבא להזכיר עונותיהם של ישראל.** (וכבר נתבאר בפ' נח אות ק"ד ומשם תדרשנו) **שכמה אגודות וכמה מחנות הם המוכנים לקחת הדבר ממנו כשבא לקטרג, אשרי חלקו מי שיכול להשמר שלא יזכרו עונותיו למעלה, ולא ישגיחו עליו להרע". ע"כ.**

ושימו לב לשיקוץ, כיצד מסיים ואומר, "אשרי חלקו מי שיכול להשמר ממנו שלא יקטרג עליו" ומדוע? כדי שלא יעשו לו דברים רעים ויזיקו אותו!! כלומר הטמא הזוהרי הפך את כל עבודת בני ישראל, במקום שיעבדו רק את הבורא יתברך, גרם להם הטמא, שישתפו בפעולותיהם ובעשיית המצוות, מחשבת עבודה זרה ממש, ויביאו חלק במצוות גם לעבודה זרה הנקראת סמאל, על מנת להשקיט את רוחה!

וכל זה הוא כפירה עצומה ביסודות דת האמת. וכמו שכתב רבינו הטהור (הקדמה לפרק חלק סנהדרין פרק י' משנה א'): **" ... והיסוד החמישי שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו. ואין עושין כן למה שלמטה ממנו במציאות מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן, לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו, אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". ע"כ. כלומר, אף אם היתה קיימת ישות דמיונית בשם סטרא אחרא, היה אסור לעשות שום מעשה מן המעשים על מנת לכבדה חלילה וחס! כי אין עושין אותם אמצעים להגיע לרצון ה' יתברך על ידם! ורוב התורה באה להזהיר על זה! והטמא בהלכה זו שהמציא כמו המון הבלים שהמציא במוחו המטונף, גרם לעם ישראל לכפור ביסודות דת האמת!**

ועוד יותר מכך, הצער הרב הוא, שהלכה הזו הגובלת בעבודה זרה גמורה, הובאה בשולחן ערוך של ר' קארו! כלומר, ר' קארו בשולחנו מהלל ומשבח לתת חלק לעבודה זרה, ומודה בהלכה זו שיש עוד אלהים! וכבר כתב רבינו הטהור וסיים את יסודות דת האמת בדברים חריפים מאוד ללא פחד: "... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ. כלומר, כל מי שהביא הלכה זו, כל מי שפקפק ביסודות הדת על ידי הבל הבלים זה של ספר הזוהר הפרו-נוצרי, הרי הוא יצא מן הכלל. והנה גם את זו ההלכה והבל ההבלים הזה דחינו מכל וכל. ואסור בתכלית האיסור להוציא שערות מחוץ לבית התפילין של הראש חלילה וחס! שכן הדבר מעיד על זבח לאלהים אחרים שלא קיימים!

"ברכה בבוקר על כיסוי הראש"

אמרו רבותינו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ס עמוד ב): "כי פריס סודרא על רישיה, לימא: "ברוך עוטר ישראל בתפארה". והנה, חלק מברכות השבח שתקנו חז"ל לברך בסדר הנהגת הבוקר, בתוך דבריהם אמרו שנשאו ונתנו על מה לברך, היתה הוראתם, שכאשר אדם שם כיסוי על ראשו בשחר, בין אצל האיש ובין אצל האשה, שיברך, "עוטר ישראל בתפארה", כלומר עצם תקנת הברכה, על מנת שישבח את הבורא יתברך, על הכיסוי שנתן לו על מנת לכסות את ראשו.

ובוודאי ופשוט הדבר, שאין חובה לשום איש לשים כיסוי על ראשו, וכמו שאין חובה לאדם להשים נעליים, כך בוודאי אין חובה לאיש להשים כיסוי על ראשו. מה שאין כן אצל האשה הנשואה, שחייבת להשים כיסוי ראש שמכסה את ראשה, על מנת שידעו שהיא אשת איש היא. וכמו שהארכתי בסדרת מאמרים כאן.

ומהיכן ראייתי שאין חובה כלל להשים כיסוי ראש? מתוך שתי תלמודים שמהם רצו כמה ללמוד שדווקא משם יש חובה לכל אדם להשים כיסוי הראש. אלא, שכל המעיין בשתי התלמודים הללו שנציג, יראה ויבחן היטב, שאותם הדברים המובאים בתלמודים שנגיש לפניכם, הם אינם הוראה כלל, אלא שבח ששבחו חכמים את מי שנוהג בכך. וזו ההבחנה רבת החשיבות היא. כלומר, יש המון דברים/הנהגות שבעלי התלמוד מספרים, ואף מעודדים ומשבחים, שחלקם כלל אינם חובה מן הדין! או, שאותם דברים, הם הדברים שצריך לעשות, ואם לא עשה לא עבר עבירה בכך, אלא שמנע מעצמו דבר שהנהיגו לעשות. כמו, שלוש סעודות בשבת, שחובה על האדם לעשות. וכמו קריאת פסוקי דזמרא בברכה לפני ואחרי כל יום.

וכמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות שבת פרק ל הלכה ט): "חייב אדם לאכול שלש סעודות בשבת אחת ערבית ואחת שחרית ואחת במנחה, וצריך להזהר בשלש סעודות אלו שלא יפחות מהן כלל, ואפילו עני המתפרנס מן הצדקה סועד שלש סעודות, ואם היה חולה מרוב האכילה או שהיה מתענה תמיד פטור משלש סעודות, וצריך לקבוע כל סעודה משלשתן על היין ולבצוע על שתי ככרות, וכן בימים טובים". ע"כ. וכמובן מי שקשה לו הדבר, ונעשה תשוש, עייף, ומעיק עליו הדבר, פטור מדבר זה. ומדוע? מכיון שמדובר בהנהגה שהיא מעין חובה משום כבוד השבת. והבחנה זו היא חשובה מאוד לכל מורה הוראה, ובזה רבינו הרמב"ם היה מעולה ומדוקדק מאוד בכך. וכעת נעבור למקור הדברים כנ"ל.

"מקור ראשון – מסכת שבת":

אמרו רבותינו בתלמוד (בבלי מסכת שבת דף קיח עמוד ב): "אמר רבי יוסי: יהא חלקי מאוכלי שלוש סעודות בשבת. אמר רבי יוסי: יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום. איני? והאמר מר: הקורא הלל בכל יום – הרי זה מחרף ומגדף! – כי קאמרינן – בפסוקי דזמרא". ע"כ. ולפני

שנתקדם בתלמוד ונבוא לענין שאנו מדברים עליו, יש להתעכב כאן ולהסביר את כוונת רבי יוסי: התלמוד מסביר, שמה שאמר רבי יוסי, "מגומרי הלל בכל יום", אין הכוונה שבכל יום יאמר אדם נוסח "הלל" בברכה. שאז בוודאי נמצא מחרף ומגדף. וכתב המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף קיח עמוד ב): "הקורא הלל בכל יום הרי הוא כפורק עול מן התפלה. [ומדוע?], שהלל לא ניתן אלא להודאה על מה שעבר באיזה נס או באיזה גאולה. וכל שקובעו בכל יום, דומה כמי שאין לו לצעוק ולהתפלל לזמן העומד או להבא, ועל דבר זה הוא קוראו מחרף.

ויש מפרשים הטעם, שמתוך שאומרו תמיד, ושלא בטעם, אינו מרגיש להתעורר עליו בימים שנקבע בו להודאה על הנסים שארעו בהם, ויבוא מזה להכחיש בהם. ובירושלמי פירשו, שמתוך שגירותו ורגילותו אינו מכוין בו, והרי הוא קורא י"י עשה עצביהם, ונמצא מחרף. אבל פסוקי דזמרה, והוא מתהלה לדוד עד סוף תהלים, מצוה לאומרם בכל יום". ע"כ.

ואני נראה לי, שהוא מחרף ומגדף משתי סיבות אחרות:

א) האחת, שנוהג ומנהיג תקנה שלא נהגו בה חכמים, ועושה מנהגים ומברך ברכות ללא שגזרו על כך חכמים ולא התקינו בבית הדין, והרי זה עוקר תורה שבעל פה! שכן הזהיר ה' יתברך ואמר, לא תוסיף ולא תגרע! וכאשר חכמים התקינו תקנה, לא התקינו תקנה אלא ברשות בית הדין הגדול! וכאשר אדם מוסיף אפילו באמירת נוסח הלל בכל יום, הרי זה עוקר את מסורת התורה שבעל פה!

ב) והשנית, שמברך ברכות לבטלה בכל יום! וכל ברכה שאינה צריכה, הרי ברכה לבטלה, ונושא שם שמים לשווא!! וכה דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה טו): "כל המברך ברכה שאינה צריכה הרי זה נושא שם שמים לשוא והרי הוא כנשבע לשוא ואסור לענות אחריו אמן, התינוקות מלמדין אותן הברכות כתיקונן ואף על פי שהן מברכין לבטלה בשעת לימוד הרי זה מותר ואין עונין אחריהן אמן, והעונה אחריהן אמן לא יצא ידי חובתו". ע"כ.

וכתב רבינו והוסיף (רמב"ם הלכות שבועות פרק יב הלכה ט – י): "השומע הזכרת השם מפי חבירו לשוא או שנשבע לפניו לשקר או שבירך ברכה שאינה צריכה שהוא עובר משום נושא שם ה' לשוא כמו שבארנו בהלכות ברכות הרי זה חייב לנדותו, ואם לא נדהו הוא בעצמו יהא בנדוי, וצריך להתיר אותו מיד כדי שלא יהא מכשול לאחרים שהרי אינו יודע שנדוהו, ואם תאמר יודיעו נמצאו כל העולם בנידוי שהרי למדו לשונם העוה ושבועה תמיד ... במה דברים אמורים? בשהיה הנשבע הזה או המברך לבטלה מזיד, אבל אם היה שוגג ולא ידע שזה אסור אינו חייב לנדותו [=אמנם יכול! אע"פ שהיה שוגג! אלא שרבינו מוסיף ואומר], ואני אומר, שאסור לנדותו [=כאשר ברך בשוגג], שלא ענש הכתוב שוגג אלא מזהירו ומתרה בו שלא יחזור". ע"כ.

ואם לא נעמיד את הדברים בענין ברכות לבטלה, כיצד יאמרו רבותינו, "מחרף ומגדף" על מי שרוצה להודות על שעבר כל יום?! ומה שכתב המאירי, שבכך נראה כאילו אינו רוצה

לבקש על העתיד, הדבר קשה! שכן כל התפילה עצמה היא בקשה על העתיד! וגם בטעם השני שכתב, ניתן לומר זאת גם על פסוקי דזמרא! ומה שהביא בשם הירושלמי לא מצאתי לו מקור כעת. בכל אופן, כאשר חז"ל אמרו מחרף ומגדף, לי נראה שהיתה כוונתם לשתי הסיבות אשר כתבתי. ולכן מבאר התלמוד, שבוודאי מה שאמר רבי יוסי, הכוונה שלו שיהיה חלקו עם אלו שזוכים לומר פסוקי דזמרא בכל יום. ולא רק זו בלבד, אלא שמדבריו אתה למד, כי צריך גם לברך על פסוקי דזמרא הללו! שכן אמר, "יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום", ומה פירוש, "מגומרי"? אלא פשוט שכוונתו לענין ברכה! כלומר, שיתחיל את אותם פסוקים בברכה ושבח, ויגמור בברכה ושבח!

וכאילו במילים אחרות, רבי יוסי אמר כך: "יהא חלקי מגומרי פסוקי דזמרא שנאמר בהם לשון הילול לבורא, בכל יום". ומה הוא מילת, "גומרי"? פשוט הדבר שהכוונה לענין, "ברכה"! כמו שאמרו (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יד עמוד א): "... שהיחיד גומר בהן את ההלל". ומה פירוש, "גומר"? הכוונה ש-"מברך". וכן מצאנו להרי"ף שכתב (רי"ף מסכת ברכות דף כג עמוד א): "וגרסינן בפרק קמא (דף ד' ע"ב) אמר רבי אלעזר בר אבינא, כל האומר תהלה לדוד בכל יום שלוש פעמים, מובטח לו שהוא בן העולם הבא. וגרסינן בפרק כל כתבי הקדש (שבת קי"ח ע"ב), אמר ר' יוסי יהא חלקי עם גומרי הלל בכל יום. איני? והאמר מר, הקורא הלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף כי קא אמרינן בפסוקי דזמרה, אמרינן מאי ניהו? מתהלה לדוד עד כל הנשמה תהלל יה. ותקינו רבנן למימר ברכה מקמייהו וברכה מבתרייהו ומאי ניהו ברוך שאמר וישתבח. הלכך מיבעי ליה לאיניש דלא לאשתעויי מכי מתחיל בברוך שאמר עד דמסיים [ליה] לשמונה עשרה". ע"כ. ומסיים הרי"ף ומזהיר, מכיון שפסוקי דזמרא פותחות בברכה ומסיימות בברכה, ראוי שאדם לא ישהה בהפסק בכל תחום פסוקי דזמרא!

ומכאן אתה למד, שמקור ברכת פסוקי דזמרא הם מן התלמוד, וכל מה שנהגו בו בזמן התלמוד היה על פי בית דין הגדול. ועוד דבר חשוב מדברי הרי"ף אתה למד, שיש הבדל עצום בין הפסק בברכה עצמה, כגון שאמר, "ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם [ובאמצע הפסיק ואמר דברי חול כגון] תביאו לי משהו מהמטבח, שהכל נהיה בדברו". שזו ברכה לבטלה וחובה לחזור. לבין זה המפסיק באמצע הענין. כלומר, מי שברך ברכה ראשונה של ברכת המזון, ודיבר בין ברכה ראשונה לברכה שניה, אע"פ שהוא אסור, הנה בוודאי שאם המשיך וסיים ברכת המזון, יצא ידי חובה בכך. ולכן הרי"ף נוקט בלשון עדינה ואומר, "שלא יפסיק אדם באמצע פסוקי דזמרא". ולא אמר "אסור". אלא לסברתו, מכיון שברכה אחרונה של ישתבח, חוזרת על פסוקי דזמרא, הדבר אינו ראוי שיפסיק האדם לדברים אחרים.

"סנהדרין נהגו עד ימות רבינא ורב אשי":

והנה, המון תמהו והשינו על הרמב"ם, שהרי רבינו הטהור היה דבק מאוד בתלמוד, וקנאי לשיטתו! והוא, שלעולם לא יתכן לברך ולתקן ברכה לכל עם ישראל, אלא דווקא עד תקופת חתימת התלמוד, שכן עד תקופת חתימת התלמוד היה סנהדרין.

כמו שכתב רבינו בעצמו (הקדמה לספר משנה תורה): "... נמצא מרב אשי עד משה רבינו עליו השלום ארבעים דורות ואלו הן: א) רב אשי מרבא. ב) ורבא מרבה. ג) ורבה מרב הונא. ד) ורב הונא מר' יוחנן ורב ושמואל. ה) ורבי יוחנן ורב ושמואל מרבינו הקדוש. ו) ורבינו הקדוש מרבי שמעון אביו. ז) ורבי שמעון [מרבן גמליאל אביו. ח) ורבן גמליאל מרבן שמעון אביו ט) ורבן שמעון] מרבן גמליאל הזקן אביו. י) ורבן גמליאל הזקן מרבן שמעון אביו. יא) ור' שמעון מהלל אביו ושמאי. יב) והלל ושמאי משמעיה ואבטליון. יג) ושמעיה ואבטליון מיהודה ושמעון. יד) ויהודה ושמעון מיהושע בן פרחיה ונתאי הארבלי. טו) ויהושע ונתאי מיוסי בן יועזר ויוסף בן יוחנן. טז) ויוסי בן יועזר ויוסף בן יוחנן מאנטיגנוס. יז) ואנטיגנוס משמעון הצדיק. יח) ושמעון הצדיק מעזרא. יט) ועזרא מברוך. כ) וברוך מירמיה. כא) וירמיה מצפניה. כב) וצפניה מחבקוק. כג) וחבקוק מנחום. כד) ונחום מיואל. כה) ויואל ממיכה. כו) ומיכה מישעיה. כז) וישעיה מעמוס. כח) ועמוס מהושע. כט) והושע מזכריה. ל) וזכריה מיהוידע. לא) ויהוידע מאלישע. לב) ואלישע מאליהו. לג) ואליהו מאחיה. לד) ואחיה מדוד. לה) ודוד משמואל. לו) ושמואל מעלי. לז) ועלי מפנחס. לח) ופנחס מיהושע. לט) ויהושע ממשה רבינו. מ) ומשה רבינו מפי הגבורה. נמצא שכולם מה' אלהי ישראל.

כל אלו החכמים הנזכרים הם גדולי הדורות. מהם ראשי ישיבות ומהם ראשי גליות ומהם סנהדרי גדולה. ועמהם בכל דור ודור אלפים ורבבות ששמעו מהם ועמהם. רבינא ורב אשי הם סוף חכמי הגמרא. ורב אשי הוא שחיבר הגמרא הבבלית בארץ שנער אחר שחיבר ר' יוחנן הגמרא ירושלמית בכמו מאה שנה. ועניין שני הגמרות הוא פירוש דברי המשניות וביאור עמקותיה ודברים שנתחדשו בכל בית דין ובית דין מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא. ומשני הגמרות ומן התוספתות ומספרא וספרי' מכולם יתבאר האסור והמותר הטמא והטהור החיוב והפטור הפסול והכשר כמו שהעתיקו איש מפי איש מפי משה רבינו מסיני.

גם יתבאר מהם דברים שגזרו חכמים ונביאים שבכל דור ודור לעשות סייג לתורה כמו ששמעו ממשה בפירוש. שנאמר ושמרתם את משמרתי עשו משמרת למשמרתי. וכן יתבאר מהם המנהגות והתקנות שהתקינו או שנהגו בכל דור ודור כמו שראו בית דין של אותו הדור. לפי שאסור לסור מהם שנאמר לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל. וכן משפטים ודינים מופלאים שלא קיבלום ממשה ודנו בהם בית דין של אותו הדור במדות שהתורה נדרשת בהן. ופסקו אותם הזקנים וגמרו שהדין כך הוא. הכל חיבר רב אשי בגמרא מימות משה ועד ימיו. וחברו חכמי המשנה חיבורים אחרים לפרש דברי התורה. רבי הושעיא תלמידו של רבינו הקדוש חיבר ביאור ספר בראשית. ורבי ישמעאל פירש מאלה שמות עד סוף התורה והוא הנקרא מכילתא. וכן ר' עקיבא חיבר מכילתא. וחכמים אחרים אחריהם חיברו מדרשות. והכל חובר קודם הגמרא הבבלית.

נמצא רבינא ורב אשי וחבריהם. סוף גדולי חכמי ישראל המעתיקים תורה שבעל פה. ושגזרו גזירות והתקינו התקנות והנהיגו מנהגות ופשטה גזירתם ותקנתם ומנהגותם בכל ישראל בכל מקומות מושבותם. ואחר בית דין של רב אשי שחבר הגמרא וגמרו בימי בנו נתפזרו ישראל בכל הארצות פיזור יתר והגיעו לקצוות ואיים הרחוקים ורבתה קטטה בעולם

ונשתבשו הדרכים בגייסות ונתמעט תלמוד תורה ולא נכנסו ישראל ללמוד בישיבותיהם אלפים ורבבות כמו שהיו מקודם אלא מתקבצים יחידים השרידים אשר ה' קורא בכל עיר ועיר ובכל מדינה ומדינה ועוסקין בתורה ומבינים בחיבורי החכמים כולם ויודעים מהם דרך המשפט היאך הוא.

וכל בית דין שעמד אחר הגמרא בכל מדינה ומדינה וגזר או התקין או הנהיג לבני מדינתו או לבני מדינות רבות לא פשטו מעשיו בכל ישראל מפני רחוק מושבותיהם ושבוש הדרכים. והיות בית דין של אותה המדינה יחידים ובית דין הגדול של שבעים ואחד בטל מכמה שנים קודם חיבור הגמרא. לפיכך אין כופין אנשי מדינה זו לנהוג כמנהג מדינה האחרת. ואין אומרים לבית דין זה לגזור גזירה שגזרה בית דין אחר במדינתו. וכן אם למד אחד מהגאונים שדרך המשפט כך הוא ונתבאר לבית דין אחר שעמד אחריו שאין זה דרך המשפט הכתוב בגמרא, אין שומעין לראשון אלא למי שהדעת נוטה לדבריו בין ראשון בין אחרון:

ודברים הללו בדינים גזירות ותקנות ומנהגות שנתחדשו אחר חיבור הגמרא. אבל כל הדברים שבגמרא הבבלי חייבין כל ישראל ללכת בהם וכופין כל עיר ועיר וכל מדינה ומדינה לנהוג בכל המנהגות שנהגו חכמי הגמרא ולגזור גזירותם וללכת בתקנותם. הואיל וכל אותם הדברים שבגמרא הסכימו עליהם כל ישראל. ואותם החכמים שהתקינו או שגזרו או שהנהיגו או שדנו דין ולמדו שהמשפט כך הוא, הם כל חכמי ישראל או רובם והם ששמעו הקבלה בעקרי התורה כולה דור אחר דור עד משה רבינו עליו השלום וכו'". ע"כ.

נמצא מדבריו הטהורים, שלאחר חתימת הגמרא, אסור לתקן שום ברכה לעם ישראל, שכן בטלה סנהדרין ואין בית דין לעם ישראל.

ועת נמשיך בדברי התלמוד הנזכר, לאחר שהובאו בתלמוד אותם השבחים שאמר רבי יוסי, עוד הביאו מדבריו כמה דברים: "אמר רבי יוסי: יהא חלקי ממתפללים עם דמדומי חמה. אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: מצוה להתפלל עם דמדומי חמה. אמר רבי זירא: מאי קרא – ייראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים. ואמר רבי יוסי: יהא חלקי ממתי בחולי מעיים. דאמר מר: רובן של צדיקים מתים בחולי מעיים. ואמר רבי יוסי: יהא חלקי ממתי בדרך מצוה. ואמר רבי יוסי: יהא חלקי ממכניסי שבת בטבריא וממוציאי שבת בצפורי. ואמר רבי יוסי: יהא חלקי ממושיבי בית המדרש, ולא ממעמידי בית המדרש. ואמר רבי יוסי: יהא חלקי מגבאי צדקה, ולא ממחלקי צדקה. ואמר רבי יוסי: יהא חלקי ממי שחושדין אותו ואין בו.

... אמר רב נחמן: תיתי לי [יבוא לי שכר] דקיימית שלש סעודות בשבת. אמר רב יהודה: תיתי לי [יבוא לי שכר] דקיימית עיון תפלה. אמר רב הונא בריה דרב יהושע: תיתי לי [יבוא לי שכר] דלא סגינא ארבע אמות בגילוי הראש. אמר רב ששת: תיתי לי דקיימית מצות תפילין. ואמר רב נחמן: תיתי לי דקיימית מצות ציצית וכו'". ע"כ.

והנה הדבר פשוט וברור כי מה שנאמר, "תייתי לי", בשם החכמים, באו לומר, שעל זה שנהגו הם מדת חסידות, יבוא להם שכר יותר מן אחרים שלא נהגו בכך. במילים אחרות, כאשר רב הונא בנו של רב יהושע אומר, יבוא לי שכר שלא הלכתי מחוץ לביתי ארבע אמות בגילוי ראש, יבוא לי על כך שכר יותר מאחרים שלא קיימו זאת. כלומר, הדבר פשוט וברור, כי לדעת התורה, ולדעת חכמים, אין חובה לאיש ללכת עם כיסוי הראש. במילים אחרות, יש המון מדברי שבח שחכמים שיבחו מעשיהם, וחלקם הם בגדר חובה, וחלקם הם בגדר רשות. לכן, לענין כיסוי הראש, אף שראוי לכל אדם ללכת בכיסוי הראש, הנה בוודאי מי שאינו הולך בכיסוי הראש, אינו עובר עבירה חלילה.

ולכן רב הונא בנו של רב יהושע, מבקש שיקבל שכר על מה שלא נהגו שאר העם בכך. וכן מה שאמר רב ששת, מה שבחו בזה שהניח תפילין לכאורה? הרי דבר זה חובה הוא!! וכנראה בזמנו של רב ששת, קיום מצות תפילין היה בגדר, "סכנה" מפני העמים, ולכן מפאת זו הסכנה, שיבח עצמו שקיים מצוות תפילין ולא נמנע מלהניחם בשום אופן. ורצה ללמד מוסר את האחרים! כלומר, עצם האמירה, "תייתי לי", הם דברים מובדלים שנהגו חכמים לעשותם, מה שאחרים לא עשו. ויש מהם דברים שהם חובה, ויש מהם דברים שאינם חובה. ויש מהם דברים שהם חובה, אמנם מפני הסכנה נעשים כלא חובה. ולכן כל שבח כזה, בא ללמד אותנו מוסר וחשיבות של חכמים לאותם הדברים.

ורצוני לומר, שלעולם לא יתכן ללמוד רק מכאן, שיש חובה לקיים שלוש סעודות בשבת. במילים אחרות, אם לא היתה משנה, או תלמודים אחרים, שמעידים בצורה ברורה, על החובה לקיים שלוש סעודות בשבת, רבינו הרמב"ם לא יכל לפסוק מלשונות אלו של השבח, שיש חובה לעשות שלוש סעודות בשבת!

ומהיכן למד רבינו שיש חובה לעשות שלוש סעודות בשבת? מזה שנאמר במשנה (מסכת שבת פרק טז משנה ב): "מצילין [מפני הדליקה] מזון שלש סעודות, הראוי לאדם לאדם, הראוי לבהמה לבהמה. כיצד נפלה דליקה בלילי שבת, מצילין מזון שלש סעודות. בשחרית, מצילין מזון שתי סעודות. במנחה, מזון סעודה אחת. ר' יוסי אומר לעולם מצילין מזון שלש סעודות". ע"כ. ומן המשנה הזו הינך למד, כי חובה לקיים שלוש סעודות בשבת! שכן מצילין מן הדליקה בשביל אותם סעודות! וכתב רבינו (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת שבת פרק טז משנה ב): "האדם חייב בשלש סעודות בשבת. אחת בליל שבת ושניה ביום השבת בשחרית, ושלישית במנחה". ע"כ.

וכן לענין כיסוי הראש, רבינו כותב כך (רמב"ם הלכות דעות פרק ה הלכה ו): "צניעות גדולה נוהגים תלמידי חכמים בעצמן, לא יתבזו ולא יתגלו ראשן ולא גופן, ואפילו בשעה שיכנס לבית הכסא יהא צנוע ולא יגלה בגדיו עד שישב, ולא יקנח בימין, ויתרחק מכל אדם, ויכנס חדר לפנים מחדר מערה לפנים מן המערה ונפנה, ואם נפנה אחורי הגדר יתרחק כדי שלא ישמע חבירו קולו אם נתעטש, ואם נפנה בבקעה ירחיק כדי שלא יראה חבירו פירועו, ולא ידבר כשהוא נפנה אפילו לצורך גדול, וכדרך שנוהג צניעות ביום בבית הכסא כך נוהג בלילה, ולעולם ילמד

אדם עצמו להפנות שחרית וערבית בלבד כדי שלא יתרחק". ע"כ. והנה רבינו הטהור ידע להבדיל היטב בין הוראה והלכה, לבין "צניעות גדולה", שנוהגים בה דווקא תלמידי חכמים! ובתוך אלו הדברים, רבינו מקבץ את כל מה ששבחו חכמים בעצמם והמעשים שעשו. אמנם רבינו מדגיש ואומר שתי פרטים חשובים:

צניעות גדולה. כלומר אינה חובה. **תלמידי חכמים בעצמם.** ולא מחמירים לאחרים.

ואחד מן הדברים הללו הוא, "ולא יתגלה ראשן", כלומר רבינו מעיד ומגיד, שרק תלמידי חכמים הם אלו שנוהגים שלא יתגלה ראשן! והכל הוא משום, "והצנע לכת עם ה' אלהיך". ולכן מי שהולך ללא כיסוי ראש, או ללא כיפה, בוודאי שלא ניתן לומר עליו חלילה וחס שהוא חוטא! ומהיכן ראייתי? אם רבינו היה מבין, שחובה ללכת עם כיסוי ראש, אלא שרב הונא החמיר על עצמו רק בענין ד' אמות לא ללכת ללא כיסוי ראש, אז היה ההבדל בינו לבין החכמים, ששאר החכמים הלכו עם כיסוי ראש תמיד, והוא דבר שחובה. אלא שרב הונא התעלה על כולם, ולא הלך ארבע אמות ללא כיסוי הראש. הנה אם זו היתה ההנחה, היה לרבינו לומר, "ולא יתגלו ראשן ד' אמות". אמנם רבינו לא כתב זאת, אלא כתב, "ולא יתגלו ראשן"! משמע, גילוי הראש אינו חובה, אלא משום מידת צניעות! ולכן תלמידי חכמים נוהגים בכך! **וכמובן**, איני אומר שאדם צריך ללכת בלי כיפה, אלא להיפך, בפרט בדורינו אנו, שיציאה לרשות הרבים ללא כיפה, מעידה היום על מין פריקת עול מסויימת, שכן כאשר אדם שם כיפה, הדבר מעיד ומגיד שהינו נמנה בין האנשים ששומרים תורה ומצוות, ולכן טוב וראוי ללכת עם כיפה על ראשו, ולא יוריד אותה אלא אם כן יש צורך בכך.

מקור שני ל-"כיסוי הראש":

אמרו רבותינו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת קידושין דף לא עמוד א): "אמר רבי יהושע בן לוי: אסור לאדם שיהלך ארבע אמות בקומה זקופה, שנא': מלא כל הארץ כבודו. רב הונא בריה דרב יהושע לא מסגי ארבע אמות בגילוי הראש, אמר: שכינה למעלה מראשי". ע"כ.

והנה מכאן ראיה חזקה וברורה עוד יותר שאין איסור ללכת בגילוי הראש כלל!! שכן לגבי הליכה בקומה זקופה, אמר רבי יהושע בן לוי "אסור לאדם"... אמנם לגבי כיסוי ראש לגבר, אין הוראה כלל בדבר!! כלומר אין שמץ ולכלוך של איסור לילך ללא כיסוי ראש לגבר! אלא התלמוד שוב מביא, שהבן של רב יהושע הוא רב הונא, לא היה הולך ארבע אמות בגילוי ראש. ומשמע יתירה מכך, שמידה זו רק הוא נהג בכך, ויתכן שלימד הוא את חכמי ישראל שיזהרו בכך. אמנם, בוודאי שאין בדבר איסור! **והנה** אם התורה שבכתב והתורה שבעל פה לא אסרה על כל כיסוי ראש לאיש, כיצד יעלה על הדעת לומר שכל בני האדם שלא הולכים עם כיפה עוברים איסור? ואם תשאל, מי אמר זאת? ומי כתב זאת? **נענה** ונאמר, שלא אחר מספר האופל הפנאני הארור מפי הטומאה כתב זאת. והובאו דבריו בבית יוסף (בית יוסף אורח חיים סימן מו): "כי פריס סודרא על רישיה לימא עוטר ישראל בתפארה. כתב ה"ר דוד אבודרהם (שם) שלא נהגו לאמרה באותן הארצות שאינם מניחים מצנפת לפי שברכה

זו נתקנה לפי שהיו עוטרים מצנפת ועכשיו נהגו כל העולם לאמרה אף על פי שאינם עוטרים מצנפת וכן דעת התוספות (ס: ד"ה כי פריס) שכתבו כי פריס סודרא על רישיה והוא הדין לכל כובע ולכל כיסוי ונראה לי שטעם ברכה זו לפי שאסור להלך בגילוי הראש כדמשמע בפרק כל כתבי (שבת קיח:) ואפילו לדברי המפרש שאינו אסור לילך בגילוי הראש מכל מקום מודה דמדת חסידות היא שלא לילך בגילוי הראש כמו שיתבאר בסימן צ"א (ד"ה ומ"ש רבינו ויכסה) בסייעתא דשמיא. ובספר הזוהר ברעיא מהימנא בנשא (קכב:) בר נש אסור למיזל ד' אמות בגלויא דרישא משום דמסתלקי חיי מיניה. ולפי שישראל הם המצווין בכך כדי שיהא מורא שמים עליהם אנו מברכים עוטר ישראל ונקט לשון עיטור כלומר דרך מעלה צונו בכך ומשום דכתיב (ישעיה סב ג) והיית עטרת תפארת ביד ה' סיים בתפארה". ע"כ.

והנני סבור שמילים אלו שנכתבו בבית יוסף בשם ספר האופל, הם לא יצאו מתחת רבי יוסף קארו. ומדוע הנני סבור כך? משתי טעמים:

א) מכיון שסדר וכתיבת הלשון לא מתאים כלל עם הזיוף שהביאו כאילו בשמו של ר' יוסף קארו. שהרי מילים, "ולפי שישראל", צריכים להיות נסמכים למה שכתב למעלה, "מכל מקום מודה דמדת חסידות היא שלא לילך בגילוי הראש". ואז שייך לכתוב ולומר, "ולפי שישראל" וכו'. והדבר ניכר היטב, כי ידיים זרות נגעו בספר בית יוסף בקטע הזה, והוכנס זה הקטע בזיוף של המינים האורורים. אמנם, מכיון שר' יוסף קארו בעצמו לא נשמר מהספר הפרו נוצרי הזה, לכן היה יכולת ביד המזייפים לעשות מה שרוצים, ומפאת זה הענין אינו ניכר זיופו בעין לא ביקורתית.

ב) מכיון שבמקום בו מדבר רבי יוסף קארו ועוסק בענינים אלו, כותב בבית יוסף כך (בית יוסף אורח חיים סימן ב אות ו ד"ה ויקום וילך): "ויקום וילך בכפיפת קומה – כדאיתא בפרק קמא דקידושין (לא.) אמר רבי יהושע בן לוי אסור לילך בקומה זקופה שנאמר מלא כל הארץ כבודו". ע"כ. והמקום הראוי להביא את דברי השיקוץ המת הזוהרי היה כאן, והדבר מוכיח שרבי יוסף קארו כלל לא הביא מקור זה היכן שהיה צריך וראוי, והרי הדבר מעיד על זיופו!

ועל מה שכתב הטור (טור אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן ב): "ויכסה ראשו, כדאיתא נמי התם רב הונא לא אזיל ד' אמות בגילוי הראש אמר שכינה למעלה מראשי". כתב על זה הבית יוסף שם, "ויכסה ראשו כדאיתא נמי התם. בפרק קמא דקידושין". ע"כ. כלומר, אם הבית יוסף היה דעתו לסבור כדעת ספר האופל בדבר זה, היה לו המקום הנכון להביאו כאן. ואיני אומר שבוודאי הוא לא הביא דבר זה בבית יוסף בסימן מו, אלא הנני סבור כך מפני שזה לא דרך המקום ולא דרך הלשון.

"ספר האופל הפרו-נוצרי – טמטום זימה ועילגות":

בכל אופן, הבה נבחן את מקור ספר האופל הפרו-נוצרי. ונקדים לו ענין במקום אחר (פירוש הסולם לזוהר – במדבר פרשת בלק מאמר הינוקא אות לח): "פתח ואמר אברכה וגו', "אברכה את ה'

בכל עת וגו'. שואל [=הטמא], **וכי מה ראה דוד לומר, "אברכה את ה'". ומשיב, אלא ראה דוד שצריכים הזמנה** [=כלומר, הטמא מעליל, שדוד המלך אמר, "אברכה את ה'", כלומר את שם י-ה-ו-ה, ולא משום שדוד המלך רצה לפתוח בברכתו יתברך ולשבח את בוראו. אלא אם כי הבורא יתעלה שמו לפי הטמטום הזוהרי, צריך הזמנה! ומי צריך הזמנה, חלק מחלקיו, ומדוע אמר דווקא, "יהוה"? מכיון ששם זה לפי המכשף הטמא והארור, הוא שם שמתאר פעולה, והרי האות ה' האחרונה היא הבת האלילית והטמאה, והאות וא"ו הוא כנגד זעיר אנפין הטמא, לכן המכשף מעליל שדוד המלך הטהור, כאשר פתח במילים אלו, כלומר בברכה, הזמין את חלקיו של הבורא. ואת מי הוא מזמין, את הנקבה!! אשתו של זעיר אנפין, שבה מתקנא תמיד הסטרא אחרא, כלומר סמאל הפנאני מתאווה לשמש עמה!!].

ו[לכן] **אמר** [דוד המלך] **"אברכה". משום שבשעה שאדם יושב על שולחנו, השכינה** [=הנקבה!! שהיא] **עומדת שם** [=לפי דברי הטמא השכינה עומדת שם ומחכה לבשר ודם!! אתם שומעים?!!! חלק מחלקי הבורא מחכה לבשר ודם!!! כלומר חלק מחלקי הבורא זקוק לבשר ודם על מנת לעשות פעולה מסויימת!!! וכעת מסביר הטמא, שגם] **הסטרא אחרא עומדת שם.** [=כלומר לפי הטמא, לא מספיק שהבת של הבורא ואשתו של הבורא הקבלי זעיר אנפין מחכה לבני אדם בשולחן שאכלו!! אלא לפי הטמא הפרו-נוצרי, יש מלחמה בין חלק מחלקיו של הבורא, לבין ישות מאגית שהיא עבודה זרה לפי המכשף, כלומר לדעתו של המכשף יש אלהים אחרים קיימים, וכל המטרה של בני אדם, הוא לשמור את חלקיו של הבורא מן הסטרא אחרא!!! ומסביר הטמא], **כשאדם מזמין** [עושה ברכת זימון] **לברך את הקדוש ברוך הוא, השכינה** [=חלק מחלקיו שהיא הבת אשתו של זעיר אנפין], **מתתקנת כלפי מעלה,** [=עולה לבעלה] **לזעיר אנפין** [=האליל הקבלי הטמא], **לקבל ברכות** [=כלומר לשמש עמו. ואז] **הסטרא אחרא נבנעת.** [=ואז הסטרא אחרא, שהוא אלהים אחרים בפני עצמו!! רק אז הוא נבנע, כלומר רק אז הוא יודע שאין לו סיכוי להצליח למלאות את תאוותו ולשמש עם נוקבא אשתו של הבורא!!! והכל למה? כי האדם מזמן על שולחנו ומברך ברכת המזון!! ובפעולה זו שעושה האדם הוא גורם לחלק מחלקי הבורא להזדווג!! אתם שומעים איזו שפלות ארורה נפלו עם ישראל בגלל הטמא הזוהרי?!!!! מסביר הטמא ואומר], **ואם האדם אינו מזמין לברך להקב"ה** [=אם האדם לא עזר לבורא הנחות, כלומר לא עזר לנקבה לשמש עם בעלה!!] **הסטרא אחרא שומע, ושמח, שיהיה לו חלק בברכה זו.** [=יהיה לו חלק בתשמיש עמה!! ומה הוא עושה?] **מכשכשא פירושו מנדנד את עצמו מחמת שמחה.** [=וכוונת המכשף הזוהרי לומר, שהסטרא אחרא מכין עצמו על התפתלות זו, לתשמיש וזימה עם אשתו של הבורא!!!!], **כמו, "כשכשה באזניה"** (חולין לז א). [כלומר יוצא לפי הטמא, שזימון בברכת המזון, לא נועד להודיע שהבורא יתעלה שמו זימן לפני בני אדם את סעודתם!!! אלא הבורא יתברך זקוק לברכות השפלים בארץ על מנת להתענג עם חלק מחלקיו, ובמקרה דנן מדובר בקצר אפים הטמא עם אשתו הנקבה נוקבא!!! כמה טמטום!! והחמור ביותר הוא, שאם לא יברך האדם ברכת זימון, מי יבעל את אשתו של הבורא? סמאל הפנאני!!!]. **ואי תימא בשאר וכו': ואם תאמר, בשאר ברכות למה אין הזמנה.** [=כלומר אם תאמר, בשאר הברכות, למה לא עושים הזמנה לפני כל ברכה, מדוע רק בברכת המזון עושים הזמנה לנקבה אשתו של הבורא?] **ומשיב, אלא דבר הזה של הברכה שמברכים עליו הוא ההזמנה.** [=כלומר, בכל הברכות כולם, הטעם שמברכים מסביר הטמא, הוא בכדי שהנוקבא תזדווג עם בעלה הקצר אפים. מה שאין כן בברכת המזון, ההזמנה זו לא הברכה עצמה, אלא ההזמנה היא הבאת הזיווג!!. ממשיך הטמא ואומר] **ובוא וראה שכך הוא, שהמברך על פרי, פרי ההוא, הוא הזמנה, ומברכים עליו. ואין בו חלק לסטרא אחרא.** [=כלומר, כל הטעם שמברכים על פרי, הכל הוא על מנת לתת מקום לזיווגים עליונים!! ואם אדם לא יברך על פרי, יש חלק לאלהים אחרים לשלוט!!! **ממשיך הטמא ואומר] אבל מקודם לכן, שפרי ההוא היה ברשות הסטרא אחרא** [שהוא היה ערלה, מעליל הטמא שערלה הטעם שלו בגלל שהוא אצל הסטרא אחרא!! שמעתם איזה חירוף וגידוף?!!!] **אין מברכין**

עליו, שכתוב, "ערלים לא יאכל", שהוא ברשות הסטרא אחרא, משום שאין מברכים על פרי ההוא, כדי שלא יתברך הסטרא אחרא. כיון שיצא מרשותו, דס"א, אחר שני ערלה, יאכל ומברכים עליו. והפרי הוא הזמנה לברכה. וכן כל הדברים שבעולם שמברכים עליהם בולם הם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לסטרא אחרא. [=כלומר, בברכה שמברכים על הפרי, גורמים לשכינה שהיא אשתו של הבורא שתהיה עם הבורא!!! ואם לא מברכים על הפירות, הסטרא אחרא משמש הוא עם אשתו של הבורא!! ונמצא לפי הטמא, כי כיום כמעט כמה מיליונים של יהודים, לא מברכים על פירות כאשר אוכלים אותם, נמצא כי בגללם אשתו של הבורא נבגדת!!! נו תאמרו לי שומעים יקרים, היש טמטום מאני כזה? היש סכלות כזו נוראה? כיצד יעלה על הדעת לתפוס מספר זה קדוש?!].

"אשתו של הבורא על ראש האדם":

... פתח ואמר החכם וגו': פו"א, החכם עיניו בראשו וגו'. שואל, אומר, אלא בראשו, וכי באיזה מקום הן עיניו של אדם, אולי הן בגופו או בזרועו, שהשמיענו החכם יותר מכל העולם. אלא המקרא כך הוא ודאי. שלמדנו, לא ילך אדם ד' אמות בגילוי ראש. מהו הטעם. הוא משום שהשכינה שורה על ראשו. וכל חכם עיניו ודבריו הם בראשו, דהיינו באותה השורה ועומדת על ראשו, שהיא השכינה". ע"כ דברי הטמטום.

ונעמוד על סוף דבריו במה שכתב העילג ופירש את דברי שלמה המלך. אמר החכם באדם (קהלת פרק ב פסוק יג – יד): "וְרָאִיתִי אֲנִי שֶׁיֵּשׁ יִתְרוֹן לַחָכְמָה מִן־הַסִּכְלוּת כְּיִתְרוֹן הָאוֹר מִן־הַחֹשֶׁךְ: הֶחָכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ וְהַכְּסִיל בַּחֹשֶׁךְ הוֹלֵךְ וְיָדַעְתִּי גַם־אֲנִי שֶׁמִּקְרֶה אֶחָד יְקָרֶה אֶת־כֻּלָּם". הטמא הזוהרי מסביר את דברי שלמה המלך ואומר, כי לא היה ראוי לשלמה המלך לומר, "החכם עיניו בראשו", שהרי הדבר פשוט הוא! וכי היכן העיניים נמצאות? ולכן מעליל הטמא ואומר, שכוונת שלמה המלך היתה לומר, שהחכם, עיניו בראשו, באופן פיזי! כלומר, מי שהוא חכם, עיניו נותן על ראשו, משום שהבת האלילית אשתו של הבורא הקבלי האלילי זעיר אנפין, אשתו היא נוקבא, היא זו שנמצאת על ראשו! שהרי בכל מקום אצל הטמא השכינה זו אשתו של הבורא נוקבא! ולכן לפי דבריו, בכדי שהנקבה תהיה על ראש האדם, הוא אמור להיות חכם ולדאוג תמיד שיהיה לו כיסוי על ראשו, שאם לא כן, אינו חכם הוא! שגורם בכך שהבורא הנקבה הקבלית, תסתלק מעל לראשו". ע"כ הסבר השיקוץ המתועב הטמא הארור. ומדבריו אלו ניכר, כי היועץ הארור הזה שקם על ישראל, היה עילג גמור! שהרי לא הבין אפילו את דברי שלמה המלך ומשלו! ולא נחת להבין שכל דבריו הם משל ונמשל!

וכעת נסביר את דברי החכם באדם. שלמה המלך הטהור, בא להסביר ולומר, שיתרון החכמה והתבונה הוא יותר גדול מן הסכלות והבערות, הפתיות והטפשות! ואמר והמחיש את הדברים בצורה הכי ברורה, "כיתרון האור מן החושך". ואין ספק שהאור לא רק שחשוב הוא מן החושך, אלא שכל אור הכי קטן, דוחה המון מן החושך. ובדיוק כך מי שמשתמש בחכמה, כל השתמשות ונצילות מן חכמת האמת, היא אור, וכל השתמשות כזו בוודאי תדחה הרבה מן החושך! ולכן המשיך ואמר, שלא יטעה האדם לחשוב, כי החכמה באה מן הרגשות, כלומר מן הלב! זה בוודאי שאינו! אלא לימד שלמה המלך, שרק כאשר אדם ישתמש עם מה

שיש בראשו, והוא המח! רק אז הוא יקרא חכם! מה שאין כן "הכסיל בחושך הולך", כלומר, הכסיל שאינו משתמש עם תבונתו וכושר הבחנתו! אחד כזה לעולם הולך בחושך. במילים אחרות, שלמה המלך טוען על המכשף הזוהרי שהוא כסיל גמור! ולכן המכשף הזוהרי בתוך ליבו היה שונא את התנ"ך שכולו שכל ישר!! והוצרך לעוות את דברי החכם באדם!!

והנה, אם כוונת שלמה המלך היה לענין כיסוי הראש מציאותית, היה לו לומר, "החכם עיניו בראשו, והכסיל ערום הולך", או היה לו לומר, "והכסיך בגילוי הראש הולך"! ולא רק זו בלבד, אלא יתירה מכך, לא ראינו שחז"ל למדו מדברי השלמה המלך לענין כיסוי הראש מדבריו אלו!! שכן אמרו בתלמוד (תלמוד ירושלמי מסכת סוטה פרק ח הלכה י): "אמר ר' מאיר, כתיב, "החכם עיניו בראשו". הכסיל במה? ברגליו! אמר רבי אבא מרי החכם עד שהוא בראשו של דבר הוא יודע מה בסופו". ע"כ. והרי לך קורא נעים, כי הזיות המכשף הזוהרי נדחות ללא מאמץ! אמנם לא ידחו דבריו אלא למי שמבין את ערמתו הנכלולית!!

"תשובה עוזרת לבורא להתעדן ולהתענג עם אשתו הקבלית":

ובעת אומר המכשף הטמא (פירוש הסולם לזוהר – במדבר פרשת נשא מאמר התשובה אות כח): **"... מצוה זו היא מצות תשובה. וזה הוא בינה.** [=בלומר, לפי הטמא, מצות תשובה הוא כנגד החלק האלהי שנקרא "בינה" בעין מוות הספירות!! כלומר, התשובה היא מתקנת את הספירה השניה בחלק מחלקי הבורא הנקרא, "בינה". וממשיך הטמא ואומר], **ובעונותינו** [=ממש מעניין אותו עוונות!! כל הספר שלו עוון!!], **כשחרב בית המקדש, לא נשאר לנו אלא ודוי דברים בלבד, שזה הוא** [כנגד ספירת] **מלכות** [=אשתו של זעיר אנפין הטמא], **שנקראת ודוי דברים.** [=כלומר, לפי הטמא, לא ניתן כבר לתקן בתשובה גמורה את חלק מחלקיו של הבורא שהוא הספירה השניה היא ספירת בינה!! ומדוע? מפני שלאחר חורבן בית המקדש, מה שנשאר זה רק וידוי דברים!! כלומר, לפי הטמא אין תשובה שמסוגלת להועיל באלילים הקבליים ישירות!! אלא רק וידוי דברים בלבד!! אבל, כיצד לדעתו כן נעשית תשובה? ובכלל, בשביל מה התשובה באה לפי שיטתו הטמאה? מסביר הטמא ואומר, שעל ידי וידוי שאדם עושה, נעשה תיקון כנגד ספירת מלכות העשירית והטמאה, שהיא בעצם אשתו של האליל הקבלי זעיר אנפין, והיא זו הנקראת שבינה!! ושואל הטמא], **ומה היא בינה? היא אותיות בן י"ה.** [=שימו לב, לא "בין" אותיות "יה", אלא אומר הטמא, "בן "יה", כלומר, ספירת הבינה, היא הבן של אותיות, "יה", כלומר, לפי הטמא, שם ה' יתעלה שמו, הוא שם מתאר את פעולת חלוקת חלק מחלקיו של הבורא. ואינו שם העצם כפי שקבלנו במסורת תורה שבעל פה!!! כלומר, לפי הטמא: אות י' – זה אבא – החלק האלהי הנברא הנקרא "אבא". אות ה' – אמא – החלק האלהי הנברא, הנקראת "אמא". אלהים נקבה!! ומי זה הבן שלהם? אות ו' – הבן – הוא זעיר אנפין הטמא!! אות ה' –הבת של הקבלים האלילים – נוקבא! אשתו של הבורא זעיר אנפין!! ומסביר הטמא] **ובן הזה** [=הבן של הבוראים האלהיים אבא ואמא], **הוא ו' ודאי, שרומז** [אות ו' שבשמו יתברך, רומזת על האליל הקבלי שאותו אנו מצויון לעבוד על פי הטמא, כמו שאומר, רומז] **על זעיר אנפין, הנקרא בן, הדבוק בה, ומקבל ממנה מוחין די"ה. וכל מי שחוזר בתשובה, הוא כאילו השיב אות ה'** [האחרונה כנגד הנקבה אשתו של הבורא] **שהיא המלכות,** [מי שחוזר בתשובה, השיב את המלכות, השיב את אשתו של הבורא] **אל אות ו' שהוא זעיר אנפין, שהוא** [ה]**בן** [של] **י"ה, ו**[נמצא על ידי תשובת האדם] **נשלם בו הויה.** [והנה לפי הטמא המתועב הנמור, מפורש ללא ספק, כי הבורא אינו שלם!!! זה שחור על גבי לבן ללא עוררין בדבר!!] **... כי בן ה"ס ו' ועם י"ה הוא יה"ו, ועם המלכות, שהוא ה' שחזרה אליו נשלם כל השם. וזו היא תשובה, ודאי, שהיא אותיות, תשוב ה'** [תשוב ה', כלומר על ידי התשובה מעליל הטמא, תשוב וישוב שמו של הבורא להיות שלם,

כלומר שישובו אבא ואמא להיות דבוקים לילדים שלהם זעיר אנפין ונוקבא שרומזים] **אל** [אותיות] **הו'**. [=ונמצא שבעת הבורא חסר!!! מינות לכל דבר!!]. **... ותשובה זו, שהיא מלכות וה' דהויה, נקראת חיים, שכתוב, "כי ממנו תוצאות חיים", שהן נשמות ישראל שהן תוצאות של המלכות, הנקראת חיים.** [מה?? נשמות ישראל יצאו מן המלכות??!!! אתם שומעים מה טוען המטונף הבהמי? שכל נשמות ישראל יוצאים ומתהווים על ידי זיווג זעיר אנפין ומלכות!! כלומר, הבורא יתברך הוא נשמי ואף מוליד ממש מגופו!!! וזו הגשמה גועלית ביותר כלפיו, יתברך ויתעלה שמו מן הסכלות הנוראה הזו שייחסו אליו. ומסביר הטמא ואומר] **, והיא, המלכות** [זו שנקראת חיים, וזו שמולידה את נשמות ישראל] **, היא הבל היוצא ונכנס בפיו של האדם בלא עמל ובלא יגיעה, שה"ס ה' דהבראם, כי אות ה' מתבטאת מן הפה, בקלות, יותר מכל האותיות** [=לא נכון!! אות ה' היא קשה לביטוי, והיא האות היחידה שצריך לעשות תנועה של הוצאת אוויר עב מן הגרון על מנת לבטאות אותה!!] **, ועליה נאמר, "כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". כי המלכות, נקראת מוצא פי ה'.** [=מה?? הנה לפניכם הגשמה לא נורמלית בעליל!! הטמא אומר מפורש ללא ספק, כי הבורא מחולק בוודאי לשיטת המכשף, שהרי המלכות לשיטתו, שהיא הבת הקבלית, היא נקראת "פי ה'", שהרי ממנה מתאווים הנשמות, והיא הבל היוצא ונכנס בפיו של האדם!! כלומר הבורא יתברך הוא חלק מחלקי האדם ממש!! ומסביר הטמא ואומר] **, והיא** [אשתו של הבורא זעיר אנפין האלילי הקבלי, נוקבא נמצאת] **על ראשו של האדם. דהיינו, "ועל ראשי שכינת אל". ועליה נאמר, "ותמונת ה' יביט". כי המלכות נקראת תמונת ה'. וכן, "אך בצלם יתהלך איש". ומשום שהיא** [החלק הנקבי שבבורא, נמצאת] **על ראשו של האדם, אסור לו לאדם ללכת ד' אמות בגילוי ראש. כי אם היא מסתלקת מעל ראשו של אדם, מיד מסתלקים החיים ממנו". ע"כ לשון הטינוף.**

והנה נלמד מדברי המכשף הארור האלו, כי כל אדם ואדם שהולך ללא כיסוי ראש, הסיבה לזה שהוא ימות בהקדם, הוא רק מפאת העובדה שהאלילה הקבלית נוקבא, אין לה יכולת להיות על אדם ללא כיפה וכיסוי!! נו... מי פתי יאמין לשטויות הללו הכתובים כאן? מי לא ימחה בטינוף הזוהרי הטמא הזה? ומעניין מדוע בעלי המשנה והתלמוד לא לימדו אותנו ענין כה חשוב זה?! שהרי מדובר כאן בחיים של האדם!! מדוע לא מסר רשב"י התנא הטהור לחכמי דורו שיזהירו מדבר נורא ואיום זה! ואפילו ללא שילמדם את "הסוד" שבדבר, אלא רק יאמר דבר זה? אלא, פשוט ומוכח כי ספר זה הוא מלכודת לכל עם ישראל הטהור שהיה בגלות, ונטמא בטומאת שיקוץ הזוהר הטמא והארור!!! והנה לפניכם, עוד התקדמות גדולה בסתירת ההלכות שהובאו בש"ע ובספר בית יוסף של רבי יוסף קארו. שלצערי הרב, נפל רבי יוסף קארו להזיותיו של המכשף הזוהרי, וכמובן איני שופטו.

ואם תשאלו, מדוע המכשף הזוהרי השתמש דווקא במילים, "ד' אמות"? אלא, המכשף הזוהרי היה בקיא בלשונות התלמוד, ורצה שיחשבו הקוראים, שבעלי התלמוד כיונו לשיטתו של המכשף, ואז יחשבו כי מה שאמרו בתלמוד מדובר בסוד כמוס ולא רצו לגלותו, ויחשבו כי זה הוא הסוד שכתוב בספר העבודה זרה זוהר!! וכמובן כל זה עשה בערמה כמו עמלק!!

"למה אתם מכנים שם לבורא יתברך?"

הנה אחד הדברים שהמינים וצאציהם אינם מסוגלים להתמודד איתו, הוא הענין של, "עובדות היסטוריות", כלומר, בעוד שהם מתנהגים כדוגמת פרעה ומקשים ליבם, ולא רואים לנכון להודות בטומאותו של ספר האופל המאגי והפגאני, ואף נותנים תירוצי הבל שלא מניחים שום דעת ושכל ישר.

אבל עם עובדות היסטוריות הם אינם יכולים להתמודד כלל. לצורך הדוגמה: רשב"י נפטר 50 שנה לפני שהחלו דורות האמוראים. אמנם, בספר האופל המאגי והפגאני, מבואר שרשב"י היה לומד נושא ונותן עם אמוראים שחיו מאה או מאתיים שנה לאחר פטירתו!! וזה כמו שאנו נקרא בספר, ושם יהיה כתוב, שהרמב"ם כתב תשובה לשאלה ששאל אותו "חן שאולוב". מיד כל בר דעת ידע, שלא משנה מה כתוב בתשובה, התשובה הזו מזוייפת היא, ויש כאן נוכלות מסתתרת. ומספיקה עובדה אחת כזו מבחינה היסטורית, להבין, כי ספר האופל הוא נוכלות! ומעולם לא יצא תחת ידו של רשב"י התנא הטהור הנאמן עלינו בכל לב!

ונתעוררתי לכתוב מאמר זה בכעס גדול, והכעס הזה נובע מקנאתי לדברי רבותינו, הם חז"ל בעלי המשנה ושני התלמודים הטהורים. וכעסי זה מופנה כלפי ר' יוסף קארו, שידע והיה בידו נוסחאות של חז"ל האמיתיות, ושינה מן המסורת בעקבות דבריו של "רב עמרם גאון" והנמשכים אחריו, שהנני כמעט בטוח וסבור, שדברים אלו מעולם לא יצאו תחת ידו של רב עמרם גאון. כי המון שינויים בעם ישראל שנכנסו ברבות השנים, מיוחסים דווקא לרב עמרם גאון, ולא רק שינויים, אלא רב עמרם גאון הביא וחידש דברים שלא היו לפני כן, ואף הסיר ברכה שכתובה בתלמוד. ואתן רקע בקצרה, כעת בלי להכנס למקורות, לקראת מאמר שאכתוב בנושא ושם יתפרסמו המקורות לכל סעיף שכתבתי כאן:

א) פיוט של חירוף הנקרא: "מכניסי רחמים" – פניה למלאכים. מיוחס לרב עמרם גאון.

ב) קדושת כתר – שעד רב עמרם גאון לא היתה בעם ישראל. ונכתב בסידורו. מדובר בחירוף וגידוף.

ג) הוספת ברכה שלא היתה בעם ישראל, "מגביה שפלים" בברכות השחר. מדובר בחירוף וממרה את בית הדין הגדול בירושלים.

ד) הסרת ברכה שהיתה קבועה בעם ישראל ומוסכמת, "מתיר אסורים". בסדר רב עמרם גאון הוסר ענין זה.

ה) הוספת מנהגים שלא היו לפני כן, כמו לומר פרק תהלים של, "השמים מספרים כבוד אל" בשבת בבוקר. ובמקרה ספר האופל המאגי והפגאני אומר גם הוא לומר כן רק ביום שבת בבוקר. ומנגד מזהיר שאין לאומרו ביום חול מן הטעמים המאגיים והפגאנים של הטמא הזה.

ו) הזכרת ספר "פרקי שקרי דרבי אליעזר", שעד לרב עמרם גאון לא נזכר ספר זה כלל.

ומפני מה אני סבור שרב עמרם גאון אין לו יד בזה? לא מפני שאני מפוחד או מפחד משמו של רב עמרם, כי והיה ומדובר ברב עמרם גאון, צריך לומר את האמת ולא לפחד. ואתן כמה השערות שלפי דעתי אין לרב עמרם גאון קשר לדברים אלו, ויתכן שמעולם הוא לא כתב סידור! ואלו הם ההשערות:

א) רב עמרם גאון היה ראש ישיבת סורא. ישיבת סורא הוקמה על ידי מאור עינינו, תלמידו של רבי יהודה הנשיא הנקרא, "רב". בין הרבנים שהיו ראשי הישיבה בישיבת "סורא", היו, רב הונא, רב חסדא, רב אשי, רב יהודאי גאון, רב נטרונאי גאון וכו'. ועיין במאמר נפלא שכתבתי בנושא, זיוף וייחוס דברי הבל לגאונים.

ב) הבא אחרי רב עמרם גאון שהיה ראש ישיבת סורא, הוא רבינו הרס"ג – רב סעדיה גאון. ומעניין, שהרס"ג לא דיבר כלפי קודמו רב עמרם גאון ולא מתח ביקורת כלפי "דבריו שכתב". ויתירה מכך, אם רב עמרם הוציא סידור בחיי חיותו, מפני מה ראה הרס"ג גם הוא, להוציא סידור? אז או שהרס"ג הוציא סידור בפני עצמו מפני שראה את הקלקול שהביא רב עמרם גאון, אלא שלא יכל לדבר נגדו בישירות מפני אנשי הדור הרע ההוא. או שמעולם רב עמרם גאון לא הוציא סידור בעם ישראל, והיה צדיק גדול, והרס"ג הוא זה שהוציא סידור לראשונה, והמינים שידעו שסידור זה יקנה לעם ישראל דרך עקבית וישרה ברבות השנים, מה עשו? הוציאו סידור משובש ועקוש, מלא בהרמת יד כלפי חז"ל, וייחסו את ההבל הזה לרב עמרם גאון! ודווקא אליו ייחסוהו, מכיון שככל הנראה היה גאון מופלג, והיה קודם לרס"ג, ודברי הקודם עדיפים הם. ובדיוק כמו שעשו לרשב"י עליו השלום, שייחסו אליו ספר עבודה זרה ומינות הנקרא, "זוהר טמא", כך עשו לרב עמרם גאון.

זו השערתי בלבד. מה שכן אני יכול לומר ביום הזה שאני כותב את המאמר הזה: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, שהחיינו שאנו יודעים את זמן כתיבת האופל, כלומר, תודה לאל יתעלה שמו, שנתן לנו לדעת מתי הועלו והוכנסו דעות אלו בכתב לתוך עמקי היהדות בזיוף נוראי". והזמן שבו נכתב ספר האופל, עד הוצאת טומאתו לאויר העולם הזה, היה בין השנים: 850 לאחר הספירה, עד שנה 1270 אחר הספירה. כלומר, הגות ספר האופל נמשך כ-400 שנה בערך.

תלמיד חכם חשוב מחוץ לארץ אמר לי, שמי שהגה את ספר האופל ויצר את היצירה המשומדת הזו, היה תלמיד של הרס"ג שהיה מומר לכל התורה כולה ותכנן להשמיד את כל עם ישראל, והוא זה שגם זייף את כל הכתבים הללו של רב עמרם גאון, ויש לו עובדות ברורות לכך שהתפרסמו בהמשך על ידו (אין לי מידע בנושא, כי הוא לא מוכן לתת לי שום פיסת מידע ואפילו לא את שמו של אותו גאון שקלקל את עם ישראל, לצערי הרב). מה שנותן לנו עובדה היסטורית ברורה. ספר האופל לפי מה שאמר אותו תלמיד חכם, נכתב והוגה בין השנים: 950 לאחר הספירה, עד שנת 1270. כלומר, 300 שנה.

בכל אופן, זו רק הקדמה קצרה בכדי להבין את הזמן המקסימלי שבו החל להכתב ספר רע זה. וכמובן היה זה בתהליכים, תוך כדי זיופים נוראיים וכו' וכו'.

"מדוע ר' יוסף קארו משנה מן הגרסאות הכתובות לפניו?":

והנה, היום ביום הזה שאני כותב את המאמר, אני מצליח להבין, כי ספר האופל הוא לא הבעיה העיקרית, כלומר, בוודאי כי ספר זה מעכב את גאולת הדעת הרוחנית והבלעדית של עם ישראל. אבל הוא לא הגורם הראשון למחלה! אלא הוא נספח למחלה. והמחלה היא, "נטישת מסורת חז"ל", "הוספת חומרות על גזירות ותקנות חז"ל", וכן על זו הדרך. וכוונתי לומר בכל זה, שכאשר נטשו את דרך חז"ל ואת הדרך שרבותינו נתנו לנו, הנה דבר זה, כלומר עבירה זו גוררת עוד עבירה.

ולפני שנכנס לענין של "מדוע שינו את שמו של הבורא וכינו לו שם אלקים"? אצטרך לכתוב לפני הקוראים ולהסביר, כיצד הגעתי לכל זה.

אמרו חז"ל במשנה (משנה מסכת ברכות פרק ז משנה ג): **"כיצד מזמנין** [על המזון?], **בג'** [=כאשר יושבים שלושה אנשים לאכול], **אומר** [=אחד מהם] **נברך בג' והוא אומר ברכו. בעשרה אומר, "נברך לאלהינו", בעשרה והוא אומר ברכו". אחד עשרה ואחד עשרה רבוא במאה אומר נברך לה' אלהינו, במאה והוא אומר ברכו באלף אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל וכו'". ע"כ.**

ואנו רואים, שיש דגש חשוב, על האות "למ"ד" שלפני שמו יתברך. כלומר, רבי יהודה הנשיא מדגיש את הנחיצות והחשיבות שיש בלומר, "נברך ל-אלהינו", וכן כאשר יש יותר מעשרה, גם אז, לא אומר, "נברך ה' אלהינו", אלא אומר, "נברך ל-ה' אלהינו".

וכן אמרו בתלמוד (בבלי מסכת מגילה דף כג עמוד ב): **"ואין מזמנין על המזון בשם פחות מעשרה** (וכו'), **כיון דבעי למימר נברך לאלהינו – בציר מעשרה לאו אורח ארעא". וכן אמרו וגרסו רבותינו בתלמוד ירושלמי** (מסכת ברכות פרק ז דף יא טור א /מ"ג): **"והוא אומר ברכו בעשרה או' נברך לאלהינו בעשר'". ע"כ. וכן כתב הרי"ף** (מסכת ברכות דף לו עמוד ב): **"מתני' כיצד מזמנין בשלשה אומר נברך בשלשה והוא אומר ברכו בעשרה אומר נברך לאלהינו". ע"כ. וכן כתב במקום אחר** (רי"ף מסכת מגילה דף יג עמוד ב): **"ואין מזמנין על המזון מ"ט כיון דבעי למימר נברך לאלהינו בציר מעשרה לאו אורח ארעא".**

וכן כתב רבינו הטהור הנאמן בכל לב לחז"ל (רמב"ם הלכות ברכות פרק ה הלכה ד): **"היו האוכלין מעשרה ולמעלה מזמנין בשם, כיצד? המברך אומר נברך לאלהינו שאכלנו משלו, והן עונין ברוך אלהינו שאכלנו משלו ובטובו חיינו, והוא חוזר ואומר ברוך אלהינו שאכלנו משלו ובטובו חיינו, ומתחיל ברכת המזון". ע"כ. והנה אנו רואים, שכאשר המילה, "נברך" קודמת לשמו של הבורא, אז יש ענין להוסיף את האות, "למ"ד" לפני שמו. אבל כאשר אומרים, "ברוך", אז אומרים, "ברוך אלהינו", ולא אומרים, "ברוך לאלהינו". וצריך להבין, מה משמעות זאת**

האות "למ"ד" שלפני שמו. ונראה לי שהחשיבות הזו והנחיצות להקדים את האות "למ"ד" לשמו של הבורא, נובעת מפאת העובדה, שחז"ל רצו כמה שיותר להרחיק מן ההגשמה והפעולה הנפעלת אצל הבורא.

כלומר, אם חז"ל היו אומרים לברך ולומר "נברך אלהינו", לשון זו היא נוכחת מדי, כלומר, היא נפעלת מדי כלפי הבורא, ויש במשמעותה להשמיע, כי הבורא זקוק לברכותיו של האדם, והופכת את האל יתברך להיות נזקק לברכותינו כאילו הוא יתברך הוא אל חסר חלילה.

ולכן כאשר אנו אומרים, "נברך לאלהינו", אנו בעצם אומרים, "נברך ל-פני אלהינו", וכוונת חז"ל במילים אלו, לומר, לא שיש מקום לפניו יתברך, אלא בעצם, באלו המילים, אנו מודים בפה מלא, כי המזון אשר אכלנו, וכל הטוב שיש לאדם [גם הרע], הכל הוא מאתו יתברך, ואין אנו מברכים אלא משלו בלבד! ובאות אחת בלבד, כלומר באות "למ"ד", כל משמעות הברכה הפכה מ-מטאפורית לשכל ישר בלבד, והוא ההודאה לבורא על כל הטוב, ולא שאנו מסוגלים להשפיע עליו או הוא זקוק לברכותינו חלילה וחס!

ולכן, כאשר אנו אומרים וחוזרים, "ברוך אלהינו", כאן לא שייך לומר, "ברוך לאלהינו". כי כאן מדברים בלשון נוכח, ועונים, "אבן, ברוך הוא אלהינו, שזימן לפנינו את כל הטוב הזה, ובזכות ברכתו יתברך שברך אותנו, זכינו לאכול ולשבוע".

ומילת "ברוך", יהיה במשמעה, "הודאה" על ידי עוני הזימון, כי אכן, כפי שאמר המזמן, הכל ממנו יתברך, ומודים אנו לו. ויוצא, כי מילת, "ברוך", שונה לגמרי ממילת, "נברך". כי מילת, "נברך" היא הוראה את מי אנו מברכים, ועל מנת שלא ישמע שהאל זקוק לבריותיו, אומרים אנו, "נברך לאלהינו", כלומר, נברך לפני ה'. אבל כאשר אומרים, "ברוך אלהינו", אנו אומרים, כי אכן ממנו כל הברכות כולם.

ולכן יש ענין חשוב שלא לשנות מן המנהג וממטבע שקבעו חכמים בברכות. וכבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה ה): "ונוסח כל הברכות עזרא ובית דינו תקנום, ואין ראוי לשנותם ולא להוסיף על אחת מהם ולא לגרוע ממנה, וכל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בברכות אינו אלא טועה, וכל ברכה שאין בה הזכרת השם ומלכות אינה ברכה אלא אם כן היתה סמוכה לחבירתה". ושוב כתב רבינו (שם הלכה יג): "כל השומע אחד מישראל מברך ברכה מכל הברכות כולן אף על פי שלא שמע הברכה כולה מתחלתה ועד סופה ואף על פי שאינו חייב באותה ברכה חייב לענות אמן, ואם היה המברך (עכו"ם או) אפיקורוס או כותי או תינוק המתלמד, או שהיה גדול ושינה ממטבע הברכה אין עונין אחריהן אמן". ע"כ.

והגם שמדובר כאן בברכה שלימה של שם ומלכות ולא בזימון, הנה לפניכם החומרה הגדולה לשנות ממטבע שקבעו חכמים. כי שינוי קטן עלול לפרוץ פרץ ולהחריב במשך הזמן את דת משה וישראל.

"הראשון שכתב לומר, "נברך אלהינו":

אמנם, לצערינו הרב, ר' יוסף קארו פוסק בשולחנו (או"מ קצב סעיף א): "ואם הם עשרה, צריך להזכיר את ה', שאומר: נברך אלהינו וכו', והם עונים ואומרים: ברוך אלהינו וכו'. אין לומר נברך לאלהינו בלמ"ד". ע"כ. והנה לא רק שר' קארו פוסק לומר "נברך אלהינו", אלא הוא מוסיף לומר ומתעקש שאין לומר, "נברך לאלהינו באות למ"ד". וכמו שנהג עד סימן זה בשולחנו, שכתב בספרו לזבוח לסמא"ל על ידי הוצאת שערות התפילין. שכתב ופסק והדיח את עמינו לא להניח תפילין בחולו של מועד. וכמו שכתב שאין מניחים תפילין במוסף של ראש חודש, כך נהג גם עתה! ולא רק שאמר לומר, "נברך אלהינו", ושינה מן המנהג! אלא עוד הוסיף לומר, "אין לומר"! כלומר, הרי"ף, הרמב"ם, בעלי התלמודים, רבי יהודה הנשיא במשנה, כולם מטומטים? היש עקירת תורה יותר מזו?

ואם יבוא האומר ויאמר, "אבל יתכן שלפני ר' קארו היתה גרסא אחרת במשנה ובתלמודים". הנה לפני שנפריך טענה זו, תחילה יש להביא את מקור הדברים: כתב ר' יעקב בעל ספר ארבעה טורים (טור אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קצב): "... ואומר נברך אלהינו שאכלנו משלו והם עונים ברוך אלהינו שאכלנו משלו ובטובו חיינו והוא חוזר ואומר ברוך אלהינו שאכלנו משלו ואין לומר נברך לאלהינו בלמ"ד". ע"כ. ומקורו של ר' יעקב, הוא בשם אביו הרא"ש. ומקורו של הרא"ש הוא מתוך התוספות, ומקור התוספות הם מתוך דברי בעל הלכות גדולות, ומקור בעל הלכות גדולות הוא בסדר רב עמרם גאון! כן כן! שוב פעם, סידורו של רב עמרם גאון, הראשון להפך את היוצרות, את המנהגים, ולשבש את עמינו הטהור.

וזה מתוך הנאמר שם (סדר רב עמרם גאון (הרפנס) הלכות סעודה): "בעשרה אומר נברך אלהינו. והכי אמרו משמיה דמר ר' ניסי בריה דר' שמואל, דכד הוה בי עשרה ההוא דמזמין צריך למימר נברך אלהינו שאכלנו משלו. ולא מבעי ליה למימר לאלהינו. מ"ט [=מה טעם שאין אומרים, "לאלהינו" באות למ"ד?], משום דכתיב, "שירו לה'", "נדלו לה'", "זמרו לה'", [וכל זה נאמר] בלמד. וגבי ברכה אשכחן דכתיב, "ברכו את ה'". ויברך דוד את ה'. בלמד לא אשכחן. וכן הלכה". ע"כ.

כלומר, בסדר רב עמרם, החליט לומר ולחדש דבר שלא אמרוהו בעלי התלמוד כאשר דנו על דברי רבי במשנה, ומשורבט בסדר זה, הבל הבלים נורא. ומה הוא בעצם רוצה לומר אותו מזיף הדברים? הוא אומר, מכיון שאנו אומרים, "נברך", לשון ברכה ולא מלשון זמרה ושיר, לכן צריך לומר, "נברך אלהינו", ומדוע? כי לא מצינו בשום מקום, ברכה כלפי הבורא שנאמר אות "למ"ד" לפני כן! מה??? ראשית כל, אין לזה שום שייכות כלל! כי מה שאנו אומרים, "נברך לאלהינו", מילת "נברך" נסמכת למה שאמר בתורה (דברים פרק ח פסוק י פרשת עקב): "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ". ומכיון שהודאה ושבח זה קבע אותו הבורא יתעלה שמו בתור "ברכה", אז גם הזימון שהוסמך אליו, אנו אומרים בו, "ברכה", כלומר אומרים, "נברך". והוא כאילו אמרנו, "נודה", "נשבח" וכן על זו הדרך.

אלא שכותב ומזייף הענין לרב עמרם, שכח פסוק מפורש שבו נאמר (דברי הימים א פרק כט פסוק כ): "וַיֹּאמֶר דָּוִיד לְכָל־הַקָּהָל בָּרְכוּ־נָא אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וַיְבָרְכוּ כָל־הַקָּהָל לַייָ אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיהֶם וַיִּקְּדוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לַייָ וְלַמֶּלֶךְ". ע"כ. ולפי סדר רב עמרם, היה לו לומר, "ויברכו כל הקהל ה' אלהי אבותם! ומדוע אמרו, "ל-ה'"? וכן מה שאמר הכותב המזייף, ורצה לומר מכיון שנאמר, "ברכו את ה'", זו בכלל אינה ראיה. כי מילת "את" משמשת כמו "למד", כי "את" הכוונה, ברכו "לפני" ה'". וכאילו נכתב שם האות "למ"ד"! ודבר פשוט וברור הוא לכל מדקדק בדבר! והראיה שרצה להביא לשרבוט הבלו, באה כנגדו. אמנם, בסידור הרס"ג נאמר כך (סידור רב סעדיה גאון מקום הדפסה בירושלים תש"א עמוד קה): "... ואם מספרם י' בשלימות, אומר המברך, "נברך לאלהינו שאכלנו משלו". ע"כ. ודבר פשוט וברור הוא, כי יש כאן זיוף נוראי ועצום, ושינוי מן המקובל.

זיוף התלמוד על ידי המינים:

וכעת, על מנת שגרסתם המזוייפת תעלה בקנה מידה אחד עם חז"ל, הם הוצרכו לזייף שתי תלמודים!! הראשון, הוא מה שאמרו (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף מט עמוד ב): "משנה. כיצד מזמנין? בשלשה – אומר: נברך, בשלשה והוא אומר: ברכו, בעשרה אומר: נברך אלהינו, בעשרה והוא – אומר: ברכו; אחד עשרה, ואחד עשרה רבוא". ע"כ. כלומר, המינים, והראשון שהתחיל את הקלקול הזה, כפי שנראה שזה מובא בסדר רב עמרם גאון. זייפו תלמוד מפורש, והורידו את האות "למ"ד" מן התלמוד!! וזאת עשו על מנת להתאים את גרסתם המזוייפת עם התלמוד!! וכן עשו במקום אחד בתלמוד ירושלמי (תלמוד ירושלמי (ונציה) מסכת ברכות פרק ז דף יא טור ב /ה"ג): "כיצד מזמנין? בשלשה אומר נברך בשלשה והוא אומר ברכו בעשרה אומר נברך אלהינו בעשרה והוא אומר ברכו". ע"כ.

והלכתי ופתחתי כתבי יד של מסכת ברכות (מסכת ברכות – על פי כתבי יד ודפוסים ראשונים. פרפרקוביץ', נחמיה. זמן הדפסה תרס"ט. מט:) **ושם נאמר במפורש: "כיצד מזמנין? בשלושה אומר, "נברך" ... בעשרה אומר, "נברך לאלהינו". ע"כ. והנה תלמוד ברכות בכתבי יד לפנינו, שהיה כתוב, "לאלהינו"! אמנם המינים הללו שאין סוף לרשעותם, לאחר ששיבשו ענין זה, וייחסוהו כנראה בשקר לרב עמרם גאון, ראו לזייף את התלמוד ולהוריד אות אחת, ולהתאים את גרסתם העקושה לדברי חכמים בעלי התלמודים!**

וכן מצאתי בכתבי יד בספריה הלאומית כאן, שכתוב בתלמוד ירושלמי הנזכר: "... כיצד מזמנין בשלושה? אומר נברך, בשלושה והוא אומר, "ברכו", בעשרה אומר, "נברך לאלהינו". ע"כ. והרי לך קורא נעים, הוכחה ברורה, כי המינים לא רק שהם מינים ומייחסים לאל יתברך מושגים נבזיים ושפלים, אלא שוב התברר לך, כי המינים המקובלים הם גם זייפנים גדולים!

וכן מבואר במאירי במקום (בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף מט עמוד ב): "אמר המאירי כיצד מזמנין וכו' כונת המשנה לבאר תכונת הזמון הן בג' הן בי' הן ביתר מזה ואמר על זה שבג' אומר נברך שאכלנו וכו' ואם היו ג' והוא כלומר ג' חוץ מן המברך עד שאינו צריך להם לשיעור זמון אומר ברכו שאכלנו משלו. וכן הדין בעשרה ל-"נברך לאלהינו". ע"כ. ומפורש

בדבריו של המאירי על התלמוד הנוכחי הזה, כי לפניו הופיע, "נברך לאלהינו", ולא להיפך! והנה כעת ראיתי שגם רש"י בסידורו הלך בדרכו של סדר רב עמרם, כמו שכתב (סידור רש"י סימן צ): "והכי אמרו משמיה דמר ניסים בריה דרב שמואל דכי הוו בעשרה צריך למיברך נברך אלהינו שאכלנו משלו, ולא מיבעי למימר נברך לאלהינו, מאי טעמא דכתיב שירו לה' (שמות ט"ו כ"א) זמרו לה' (תהלים ט' י"ב) בלמ"ד וגבי ברכה אשכחן דכתיב ברכו את ה' (שם קל"ד א') ויברך דוד את ה' (דה"א כ"ט י') (ברכה) [ו]לא אשכחן בלמ"ה, וכן הלכה". וכן מצאתי ברש"י על התלמוד (רש"י מסכת מגילה דף כג עמוד ב ד"ה ואין מזמנין): "ואין מזמנין על המזון בשם – נברך אלהינו". והרי שלדעתו, גם הוא נמשך אחר מנהג השינוי המעוות!

"אולי לר' קארו היה גרסא אחרת"?:

והנה אם יטען הטוען ויאמר, שיתכן מאוד, שלר' קארו היה גרסא אחרת, ואף שבאמת לא היה ראוי לו לכתוב, "ולא יאמר לאלהינו", כי בכך עקר מנהג של הרס"ג, המאירי, הרי"ף, רבינו הטהור הרמב"ם, ועוד ועוד. אבל הנה יאמר האומר, כי יתכן שלפני ר' קארו היה גרסא אחרת במשנה. ועל זה אענה ואומר: במקום שבו כותב רבינו הטהור, שצריך לומר, "נברך לאלהינו". כותב ר' קארו בכסף משנה (הלכות ברכות פרק ה הלכה ד): "היו האוכלין וכו'. ג"ז משנה שם (מ"ט:) [=ושם במשנה נאמר] בעשרה אומר נברך לאלהינו אחד עשרה ואחד עשרה רבוא בק' הוא אומר נברך לה' אלהינו באלף אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל ברבוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים, ובגמרא הא גופא קשיא אמרת אחד עשרה ואחד עשרה רבוא אלמא כי הדדי נינהו והדר קתני במאה אומר באלף אומר ברבוא אומר אמר רב יוסף לא קשיא הא רבי יוסי הגלילי הא ר"ע אמר רבא הלכה כר' עקיבא דאמר אחד עשרה ואחד עשרה רבוא". ע"כ.

ואיני מבין! לא רק שר' קארו מודה שזו הגרסא במשנה!! אתם שומעים, רבי יהודה הנשיא כותב את המשנה ומעלה לומר, "נברך לאלהינו", וזו הגרסא האמורה לפני ר' קארו! ולא רק שהוא מודה שזו הגרסא, אלא הוא לא מעיר כלום על דברי רבינו כאן בפירושו כסף משנה!! ומדוע לא כתב, שאין לומר "נברך לאלהינו" כפי שכתב בספר בית יוסף והעלה על שולחנו? וכי יתכן ששני זהויות היו לר' קארו? רק ה' יתברך יודע ופתרונים אליו יתעלה שמו. ולכן הדבר ברור ופשוט, כי חובה גמורה לומר, "נברך לאלהינו", באות למ"ד ולהרחיק ממחשבת ההגשמה! ואין לשנות מן המנהג.

"למה מכנים שם לבורא יתעלה שמו? למה אתם קוראים לו אלקים"?:

והנה, באמצע הדברים הללו והחקירה הזו, ראיתי כיצד שינו את כתבי רבינו, והוסיפו ושינו מן המקור של דברי רבינו הטהור הרמב"ם, וכעסתי מאוד. והנה הזיוף לפניכם בפירוש המשנה (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת ברכות פרק ז משנה ג): "ומעשרה עד בלי סוף מברך אחד מהם נברך לאלקינו שאכלנו משלו, ועונים כולם ברוך אלקינו שאכלנו משלו בטובו חיינו. והלכה כר' ישמעאל". ע"כ. ואע"פ שכתוב כאן, "נברך לאלהינו". יש כאן עיוות רציני ועלילה רעה כלפי

רבינו הטהור. והוא, שלפי הדברים הכתובים כאן, רבינו מכנה שם לבורא יתעלה שמו, וקורא לבורא, "אלקינו"!! היעלה על הדעת שרבינו הטהור יאמר על הבורא "אלקים", או "אלקינו"? וכמו שאני יקרא לאדם שקוראים לו "יוסי", "יוקי". **וכבר** אמרו חז"ל ורבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה יד): "כל אחד ואחד מעשרים וארבעה אנשים אלו שמנינו אף על פי שהן מישראל אין להם חלק לעוה"ב, ויש עבירות קלות מאלו, ואעפ"כ אמרו חכמים שהרגיל בהן אין להם חלק לעוה"ב וכדאי הן להתרחק מהן ולהזהר בהן, ואלו הן: המכנה שם לחבירו והקורא לחבירו בכינויו". ע"כ. וכל שכן ועל אחת כמה וכמה המכנה שם לבורא יתעלה שמו.

והלכתי למהדורה של הרמב"ם, ופתחתי את המקור הנ"ל, והרי כתוב לפנינו מפורש, "נברך לאלהינו". ובכל כתבי הרמב"ם לא מצאתי אפילו פעם אחת, שהוא מכנה את שם, "אלהים", בתור, "אלקים". **וכאשר** נבדוק בכל ספרות חז"ל המהימנת לנו במקורות האמיתיים, מעולם לא נראה כי שינו את שמות התואר שלו, ומעולם לא קראו לו יתברך, "אלקים"! ואפילו לא פעם אחת! ומי שאינו מאמין לי, יחפש בבקשה בשו"ת בר אילן את המילה, "אלקים" או את המילה, "אלקינו", בכל ספרות חז"ל המהימנת, ומהם: "משנה, תלמוד בבלי, תלמוד ירושלמי, תוספתות". לא תמצאו אפילו פעם אחת את המילים, "אלקים". אלא לעולם כלפי שמות התואר של הבורא, לא שינו משמותיו. ורק שם "יהוה" שהוא שם העצם, כתבו, "השם", ופירוש מילת, "השם", השם הידוע של הבורא, ואין בזה כינוי לשמו יתברך. אבל לשנות את שמו, ולקרוא לו, אלקים, או לומר, "אלקינו", יש בזה חירוף וגידוף ומכנה שם לבורא יתברך.

והנה כאשר נבדוק ונחקור אחר ספר האופל המאגי והפגאני, נמצא ונראה, כי המילה, "אלקים", מופיע 52 פעם!!! ורק דבר זה פשוט, מעיד על זמן כתיבתו ודפוס התנהגותו של הספר המלא במיץ של טומאה רקובה. ושלא נדבר על כך שגם כאשר ספר האופל מגיע לענין, "אלהים אחרים", גם שם הוא משנה וכותב, "אלקים אחרים". ואיסור זה יותר חמור, כי לדעתו אסור גם לומר, "אלהים אחרים" בכתיבתו, כאילו יש משמעות לאלהים אחרים. והבן זה הענין. וכל זה כל שכן ועל אחת כמה וכמה, למי שקרא לבורא יתעלה שמו בשם, "נוקבא", "קצר אפים", "אמא", "אדם קדמון". ימחה שמו של ספר האופל מן העולם!

והיוצא לנו מזה המאמר כמה דברים:

א) אסור לכנות שם לבורא יתברך ולקרוא לו, "אלקים". או כל כיוצא בזה.

ב) צריך לומר בזימון כאשר יש עשר אנשים ויותר, "נברך ל-אלהינו".

ג) הקלקול החל בזמן רב עמרם גאון. ולפי דעתי, אין לרב עמרם גאון קשר לכל זה.

ד) המינים המקובלים וכל ממשיכי דרכיהם, הם זייפנים ארורים.

ה) יש כאן נטישת מסורת חז"ל ורמיסתם ביד רמה מאוד.

"למה מפריע לאופל לומר – מזמור השמים מספרים כבוד אל, ביום חול"

הנה כתב בספר בית יוסף והעיד (בית יוסף אורח חיים סימן נ): "ומנהגינו לומר ברוך שאמר אחר ה' מלך, ומזמור השמים מספרים. ובשבת [אומרים אותו, את המזמור הנ"ל], אחר הלל הגדול. ומשמע מדברי ארחות חיים שאין אומרים מזמור "השמים מספרים" ב[יום] חול, וכן נראה מדברי הזוהר פרשת (תרומה דף קל"ו וקל"ז ע"ש). אבל העולם נוהגים לאומרו". והנה אנו מוצאים התייחסות של ר' קארו לספר הזוהר, כלומר שהוא יודע ומבין שאין אומרים מזמור זה של תהלים פרק יט ביום חול: "לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ: יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת וגו'. ולכן, לא מצאתי בספרו ש"ע, שצריך לומר מזמור זה כלל!

והפלא הגדול ביותר, שהוא מעיד ואומר, "אבל העולם נוהגים לאומרו", כלומר, למרות שספר האופל המזוהם יצא כבר שנים קודם לכן, הרי שלא היתה חשיבותו לבטל מנהג שנהגו לומר בבתי כנסיות בימות החול! כלומר לא התייחסו בכובד ראש לספר טמא זה כלל! עד כדי כך שלאחר 200 שנה שעברו מזמן יציאת זוהמתו לעולם, לא התייחסו למה שכתב בענין מזמור זה, והיו נוהגים לאומרו למרות אזהרתו!

במילים אחרות, ר' קארו ומעטים מן הקודמים לו, היו בין הבודדים שראוהו סמכות הלכתית מסויימת, ובכך הפילו את עמינו והוליכו את כל עם ישראל אחר התוהו, החשיכה, והאפילה! ומפורש כתב הבית יוסף, "וכן נראה מדברי הזוהר". והנה כל הפותח את הכתוב בו, יראה את חשבונו המהובל והזימתי מדוע אין לומר מזמור זה לדעתו ביום חול. אמנם לשונו של רבי קארו, "וכן נראה מדברי הזוהר", מעידים ומגידים כאלף עדים ביום בהיר, כי ר' יוסף קארו לא היה ניזון מאחרים ושומע מה הם אומרים מתוך הספר. אלא היה מדקדק בו, מבין לחשיו הטמאים וטעמיו המהובלים! שכתב, "וכן נראה"! ומה פירוש מילים אלו? שנראה מתוך החשבון היוצא וכו'.

וכן מוכח עוד יותר ממה שכתב לגבי מצוות תפילין, שמקודם לכן היו מניחים כולם תפילין בחול המועד. ורק בזמנים שלו, לאחר שטפשי הקבלה הארורה רוממו את ספר הזוהר המזוהם, רק אז חששו הספרדים שמדובר בדברי תנאים ולכן לא הניחו תפילין בחולו של מועד. וכדברי ר' קארו (בית יוסף אורח חיים סימן לא): "ועכשיו נהגו כל בני ספרד שלא להניחם בחול המועד. ושמעתי שמקודם היו מניחים אותם בחול המועד כדברי הרא"ש". ושימו לב לעדות הזו, "שמעתי שמקודם", כלומר, קודם התפשטות נגע הצרעת המכונה זוהר, כל בני הספרדים ואף האשכנזים היו מניחין תפילין בחולו של מועד! וכיצד ניתן להעלות על לב שהם עברו על איסור של קיצוץ בנטיעות? ועוד לומר זאת על הרב החשוב הרא"ש?

ונראה לפי עניות דעתי בזהירות מרובה, שספר האופל התפשט גם בתקופתו של הרא"ש, אלא שהוא ציוה על בנו הטוב, שלא להביא התייחסות לספר זה כלל! וכמו הכלל שכתב הרא"ש בעצמו ש (מסכת חולין פרק ב סימן ו): "ומסתבר שכל תוספתא שלא נתפשטה עד אחר

סידור הש"ס לאו דסמכא היא. דמסתמא כיון שרצו חכמי ישראל לעשות חבור קיים אמת חקרו וחזרו לידע כל הספרים שנכתבו על דברי חכמים וביררו אותם שהם בר סמכא ועל ידם חברו הש"ס' הילכך אין לסמוך על תוספתא זו כיון שאין בעל הש"ס מסכים עליה. ע"כ.

והנה דבריו של הרא"ש מפורסמים וגלויים לכל! וטעמו ונימוקו עמו, שכתב ונימק, שהסיבה שאנו לא מקבלים כל ענין ותוספת שנכתב לאחר תקופת המשנה והתלמוד, ואפילו, "תוספתא"! כל שכן בדבר המוחק יסודות דת! הסיבה היא, מסביר הרא"ש, הוא משום שכאשר חכמי ישראל בעלי התלמוד ושאר החיבורים, "ספרא", "ספרי" וכו', שחברו את חיבוריהם, הלכו בדקו חקרו וחזרו לידע כל הספרים שהיו, וביררו מה אמת ומה לא! מה הם דעות נכונות, ומה הם דעות כוזבות!

ואם חכמי ישראל חקרו וחזרו לדעת כל הספרים שנכתבו וכל הדעות שנאמרו בזמנם ולפני כן, איך לא מצאו את הזוהר הפרו-נוצרי הטמא? איך לא ידעו כי קיים תנא חשוב כרשב"י שאוסר להניח תפילין בחולו של מועד? איך לא ידעו ולא שמעו ממי שהיה ל-"רבו" של מחבר המשנה רבי יהודה הנשיא, שאוסר לנשואה ללכת עם שערות גלויות בבית? אלא ודאי כי גם אם "ידעו", לא התייחסו לדברים המהובלים ולדעות הרקובות שרחוקות מכל תוכן!

בכל אופן נראה, כי רק בודדים התייחסו לשטויות הכתובות בספר האופל, עד כדי כך, שרוב עם ישראל היה ממשיך במנהג שנהג ולא התייחס לטעמו המהובל של ספר האופל בענין מזמור, "השמים מספרים כבוד אל".

"הסבר בענין "קבלה" – ומדוע המקובלים שר"י קראו להבל שלהם "קבלה"?:

אבל, הנה כת המקובלים שר"י, מתפארים בספריהם, ומעזים ומחציפים אף לקרוא לספריהם הקלושים והריקים מדעת, בשם, "קבלה". ולא לחינם קראו לטפשות הזו "קבלה", מכיון שאין להם קבלה. כלומר, כל הבסיס של העם היהודי, כל הבסיס שעליו נשענת כל התורה כולה, הכל נסמך על פי קבלה אמיתית, וכשמה כן הוא, "קבלה למשה מסיני", מכיון שאנו הנמצאים כאן היום, לא ראינו ולא קיבלנו שום תורה, ואין לנו לכאורה עדות שהתורה אמת היא!

והדבר היחיד שמקנה לנו שאנו מחוייבים לשמור תורה ומצוות, וחייבים לקבל עלינו גזירות חכמים ותקנותיהם, הכל הוא נשען על אמונת "קבלה", ומילת "קבלה", אינה, "מקבל", כי המקבל הוא זה המאמין, אבל "קבלה", הוא ענין העתקה והבאה ממקום אחר. ורצוני לומר, שכאשר אמרו לנו חז"ל על דברי הנביאים, "ובקבלה". (תלמוד בבלי מסכת תענית דף טו עמוד א. תלמוד ירושלמי מסכת תענית פרק ב הלכה א). או כאשר אמרו, "מדברי קבלה למדנו", כוונתם, שהנביאים עצמם לא חידשו או אמרו דברים מדעתם, אלא הם קיבלו הדברים בנבואה, או אמרו מה שקיבל משה בהר סיני, והם הביאורים על התורה.

וכמו שאמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף ז עמוד א. תלמוד בבלי מסכת תענית דף יז עמוד ב.): "**אלא אמר רבינא: דבר זה מתורת משה רבינו** [=במפורש], **לא למדנו, מדברי קבלה** [=כלומר מהנביאים, שהם קיבלו איש מפי איש, כן] **למדנו**". ע"כ. **ובכל שני התלמודים, לא השתמשו במושג זה** המון פעמים, **אלא מעטים בודדות. ולכן**, מילת "קבלה", או "קבלה למשה מסיני", לעולם תתייחס לדבר שיש לו מקור מהימן המקובל על כל האומה הישראלית על פי חוקות הדת והתורה. עוד דבר חשוב שיש לציין, שכל מהות, ה-"קבלה", הוא בדברים הידועים לכולם, כלומר, מילת קבלה כוללת את הענינים שלכולם תהיה יכולת ידיעה בהם, ואינם מוסתרים מן הציבור.

לפיכך, ארבעים דורות ממשה רבינו, עד רבינא ורב אשי, כל אותם 40 דורות היו הדברים מקובלים איש מפי איש. מה שאין כן ענין ההתעסקות בעניני המדע האלהי, שהם הסודות, עניני המלאכים, ענינים שיוצאים משכל אנושי, מה שיבוא אחר המוות וכו'. וקראום חז"ל לענינים אלו, "מעשה מרכבה". ולא סתם חז"ל כינו ענינים אלו בשם, "מעשה מרכבה", או, "מעשה בראשית", כי אלו דברים שלא מקבלים אחד מן השני כלל, כי אין מלמדים אותם מרב לתלמיד לעולם. ויתירה מזו, בעניני מעשה מרכבה ומעשה בראשית, אין חובה שפלוני יקבל ממישהו על מנת שידע ענין זה. ולכן נאסר הלימוד לאחרים בענין זה. ויתירה מכך, רק בגלל שעניני הקבלה למשה מסיני, ודברי הנביאים מסורים לכל, לכן רק לדברים כאלה שייך לקרוא, "קבלה", מה שאין כן להתעסקות במעשה מרכבה, שכאשר קראו לזה טפשי הקבלה הארורה, ורצו לרומם את עצמם ואת ספריהם הטפשיים, גרמו לעצמם שתים רעות:

א) שכל החוקר מעט לאמיתה של תורה, יבין וישכיל, כי אין להם שום קבלה על דבריהם, וכל דבריהם משובשים, סותרים אחד את השני, ואין להם מקור ולו אחד והקטן ביותר שהדברים שהם מדברים בהם נתקבלו אצל התנאים הטהורים.

ב) "קבלה", הוא שם דבר שמסור ויש יכולת לכל אדם לדעת אותו, ללא שום קשר לגילו, אלא כל איש מבן 13 שנה, צריך להיות בקי בכל עניני הקבלה למשה מסיני. וביצד יתכן לקרוא להבל הזוהמה של המקובלים שר"י, "קבלה", בו בזמן שהם אומרים שהדברים הללו נמסרו בסתר! ומה גם שחז"ל קראו, "קבלה", לנביאים הטהורים שקיבלו בנבואה או איש מפי איש. וידוע שהנבואה ורוח הקודש פסקו מזמן הנביאים האחרונים.

מכאן יתבאר לך קורא נעים, כי המקובלים שר"י הם נוכלים, זייפנים, מסלפים, ראשי השקרנים והארורים, מיתתם טובה לעולם, אכזריות עליהם משובחת ביותר, וכל תפילתינו צריכה להיות שיאבדו ויכחדו מן העולם, ואין רחמים עליהם כלל.

"טעמו של ספר האופל הטמא – מדוע לא אומרים השמים מספרים"

והנה לפני שנכנס לטעמו של ספר האופל הטמא, מדוע אין לומר לטענתו, את מזמור השמים מספרים כבוד אל (תהלים יט'). יש להסביר לקוראים הנעימים, כי על ידי דחייתו של ספר

האופל לאמירת מזמור זה, אנו יודעים היכן ובאיזה תקופה הוא התפרסם. מכיון שבשטויותיו ועילגותו, מלבד שניכרת בורותו, עוד ניכר וברור, כי הוא עמד על דברים שנתחדשו דווקא בזמנו, כי לפי מה שבדקתי, בסדר התפילה המסור לפני תקופת ספר האופל, לא היו אומרים, "השמים מספרים ושאר המזמור"! ונראה כי מכשף האופל, היה מישהו שחי בתקופה שאחר הרמב"ם או לפני. או שספר זה עבר כמה ידיים, כי מן הנראה, לא נהגו בזמן הגאונים לומר פרק זה. וכן לפי מה שבדקתי בכל נוסחאות הרמב"ם, אין ענין זה בסדר התפילה כלל. לא בימות החול ולא בשבתות וימים טובים.

אלא שלאחר חיפוש מדוקדק בספרות הגאונים, נמצא אמירת פרק תהלים זה, רק בסדר – "רב עמרם גאון". וכך נכתב (סדר רב עמרם גאון (הרפנס) שחרית של שבת): "סדר שחרית של שבת, ובשחרית של שבת מסדר כל הברכות כמנהג כל יום ויום, ומוסיף אחר פסוקים של צו את בני ישראל, וביום השבת וכו' עד עולת התמיד ונסכה. ועומד חזן הכנסת ופותח, רבון כל העולמים לא על צדקותינו וכו'. ה' מלך. ה' מלך. ה' ימלוך לעולם ועד. יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו, ישמח ישראל בעושיו בני ציון ינילו במלכם. ימלוך ה' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה ... עד הודו לאל השמים כי לעולם חסדו ... למנצח מזמור לדוד השמים מספרים וגו' עד צורי וגואלי +תהלים י"ט+". ע"כ. והנה, המקום הבודד היחיד הקדום ביותר, הוא לרב עמרם גאון, כלומר מיוחס לרב עמרם גאון, שצריך לומר בתוך התפילה, "השמים מספרים כבוד אל".

ומבואר שכפי הנראה, מקודם לכן, כלומר לפני תקופת רב עמרם גאון, לא היה מנהג כלל לאומרו. מה שמביא אותנו לתקופת חיבורו של ספר האופל. כלומר, כאשר ספר האופל משיג על דבר מסויים, מכאן עולה עובדה ברורה, שהוא מדבר על ענינים שנתחדשו בזמנו. ואם חז"ל בזמניהם כלל לא היו נוהגים לומר "השמים מספרים כבוד אל", כיצד רשב"י יאמר שצריך לאומרו רק בשבת, וצריך להזהר מלאומרו ביום חול? ושלא נדבר על העובדה שהבית יוסף מעיד וכותב (בית יוסף אורח חיים סימן נ): "ומנהגינו לומר ברוך שאמר אחר ה' מלך ומזמור השמים מספרים. ובשבת [אומרים אותו] אחר הלל הגדול. ומשמע מדברי ארחות חיים שאין אומרים מזמור השמים מספרים בחול, וכן נראה מדברי הזוהר פרשת (תרומה דף קל"ו וקל"ז וע"ש). אבל העולם נוהגים לאומרו". ע"כ. כלומר, כנראה אחר שרב עמרם גאון תיקן את אמירת "השמים מספרים", המון בני אדם כבר שילבו את מזמור זה גם בימות החול.

והנה הדברים הבאים שאני הולך לכתוב כעת, אני מודיע לציבור הקוראים שהם בגדר "לכאורה", והם בגדר "ערבון מוגבל", ולא יצאו ממני הדברים אלא רק החשבונות, וכל זה על פי מידע של רב חשוב מאוד שבקשר עימי, שלטענתו כותב ספר האופל הוא אדם שנחשב "גאון" מישראל, וערמתו ותכנונו היה, להפיל את עם ישראל שיכפרו בכל התורה כולה. ומצד אחד היה נראה טוב לעם ישראל, ומצד שני הנה דעות הבל שאותם אנו רואים בספר האופל, והוא זה שגם אחראי על הגות זה הספר.

ואקדים ואומר, שהרב הזה שאני עמו בקשר, אחר שהראתי לו את חשדותי ואת טענותי,

הודיע לי ואמר לי, שמי שכתב את ספר הזוהר והוא בעצם הוגה דעותיו והבליו, הוא תלמיד הרס"ג שנשתמד, וכל ערמתו ותכנונו היה להפיל את עם ישראל. ולכן, הפלא הגדול שבסדר רב עמרם גאון, נתווסף ברכה שלא היתה קודם לכן. והיא ברכת, "מגביה שפלים", וכבר ידוע מה דינו של מי שמוסיף ומתקן דבר שלא בסנהדרין, הרי זה ממרא את בית הדין הגדול שבירושלים. ולא רק זו בלבד, בסדר רב עמרם, הוסרה ברכה שהובאה בתלמוד!! והיא "מתיר אסורים"! והנה לפניכם הדברים של רב עמרם (סדר רב עמרם גאון (הרפנס) ברכות השחר): "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הנותן לשכוי בינה להבין בין יום ובין לילה ... ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם מגביה שפלים ... ולא אמרינן מתיר אסורים, דבזוקף כפופים סגי ליה דקיימא לן כל המברך ברכה שאינה צריכה מוציא שם שמים לבטלה". ע"כ.

והנה, שימו לב כיצד סיים רב עמרם או המזייף את דבריו ומייחס אותם לרב עמרם, את דבריו, "ולא אמרינן מתיר אסורים וכו'", כלומר, לדעת הכותב שכתב את סדר רב עמרם וזייף את דבריו אליו, הוא יותר חכם מן החכמים שבתלמוד, שכן בכל הגרסאות כולם, וקבלה מסודרת אצל כולם, ואף נראה כי כך נהגו לברך כולם, שכן אם רב עמרם גאון משיג על כך, בוודאי כי כך נהגו לברך. וחולק רב עמרם על התלמוד, שחכמי התלמוד אמרו (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ס עמוד ב): "כי פתח עיניה, לימא: ברוך פוקח עורים. כי תריץ ויתיב, לימא: ברוך מתיר אסורים". וזהו תלמוד מפורש!! וכיצד ניתן לחלוק על רבינא ורב אשי? ויתירה מכך, מי התיר לרב עמרם גאון לחדש ברכה מעצמו? שהרי כתב לברך, "מגביה שפלים".

וראיתי בתשובות הגאונים החדשות (עמנואל (אופק) סימן ל): "תשנא. ושאלת, רב עמרם הגאון הסיר מתיר אסורים, ולמה לא הסיר מגביה שפלים, שהרי שתיהם אין במטבע.

תשובה: רב עמרם למה יסיר מתיר אסורים, והנה היא כתובה בדברי חברים, ובמטבע היא מפי הגיבורים. שכן אמרו (ברכות ס, ב): "כי פשיט כרעיה אומ' ברוך מתיר אסורים". ויש נסחאות שכת' בהן כי מהפך גיסיה אומ' ברוך מתיר אסורים. ולדברי אלו ואלו [=בלומר, בין לגרסא זו ובין לגרסא זו, כולם מודים שהיא] ברכה קבועה היא מימות רבותינו [בעלי התלמוד]. ומי [הוא] שהיה בו כח להסירה. [=כלומר, רב עמרם גאון חולק מפורשות על התלמוד]. אבל באמת מגביה שפלים [היא זו שצריך ל]-הסיר, שאינה מן המטבע שטבעו חכמים. ועוד שהרי בזוקף כפופים רב לו, שהיא מענין מגביה שפלים, ועל מתיר אסורים לא דיבר כלום". ע"כ.

והנה מתוך שאמר, "ועל מתיר אסורים לא דיבר כלום", משמע שמה שמובא בסדר רב עמרם הלשון הזו, "ולא אמרינן מתיר אסורים, דבזוקף כפופים סגי ליה דקיימא לן כל המברך ברכה שאינה צריכה מוציא שם שמים לבטלה". ע"כ. משמע שלפני אותו גאון שענה את התשובה, גרסא זו כלל לא היתה, וכנראה מישהו הוסיף על דבריו של רב עמרם, ובמנהג הזייפנים הארורים. ולכן יתכן בערבון מוגבל, לפי מה שאמר לי הרב מבריסל, שמחבר ספר האופל והוגה דעותיו, הוא מישהו שייחס בערמה ובנוכלות את דבריו לרב עמרם גאון. ומתוך מה שנראה שכתב ספר האופל, ניכר הדבר וברור היטב, כי ספר האופל נתחבר בוודאי מזמן הגאונים והלאה, ולא היה לפני כן בוודאי. מה שמעלה עובדה היסטורית! רשב"י הטהור אינו

קשור לספר הטומאה הרצוצה מכל, הזוהר הפגאני! ובאמת שכך באמת נראה לי. כלומר, שכל מה שמיוחס לרב עמרם גאון, הכל בשקר גם מיוחס אליו. ועיין היטב במאמר שכתבתי בנושא זה. ואציג את הדברים כאן:

הנה אחד הדברים שהמינים וצאציהם אינם מסוגלים להתמודד איתו, הוא הענין של, "עובדות היסטוריות", כלומר, בעוד שהם מתנהגים כדוגמת פרעה ומקשים ליבם, ולא רואים לנכון להודות בטומאותו של ספר האופל המאגי והפגאני, ואף נותנים תירוצי הבל שלא מניחים שום דעת ושכל ישר.

אבל עם עובדות היסטוריות הם אינם יכולים להתמודד כלל. לצורך הדוגמה: רשב"י נפטר 50 שנה לפני שהחלו דורות האמוראים. אמנם, בספר האופל המאגי והפגאני, מבואר שרשב"י היה לומד נושא ונותן עם אמוראים שחיו מאה או מאתיים שנה לאחר פטירתו!! וזה כמו שאנו נקרא בספר, ושם יהיה כתוב, שהרמב"ם כתב תשובה לשאלה ששאל אותו "חן שאולוב". מיד כל בר דעת ידע, שלא משנה מה כתוב בתשובה, התשובה הזו מזוייפת היא, ויש כאן נוכלות מסתתרת. ומספיקה עובדה אחת כזו מבחינה היסטורית, להבין, כי ספר האופל הוא נוכלות! ומעולם לא יצא תחת ידו של רשב"י התנא הטהור הנאמן עלינו בכל לב!

ונתעוררתי לכתוב מאמר זה בכעס גדול, והכעס הזה נובע מקנאתי לדברי רבותינו, הם חז"ל בעלי המשנה ושני התלמודים הטהורים. וכעסי זה מופנה כלפי ר' יוסף קארו, שידע והיה בידו נוסחאות של חז"ל האמיתיות, ושינה מן המסורת בעקבות דבריו של "רב עמרם גאון" והנמשכים אחריו, שהנני כמעט בטוח וסבור, שדברים אלו מעולם לא יצאו תחת ידו של רב עמרם גאון. כי המון שינויים בעם ישראל שנכנסו ברבות השנים, מיוחסים דווקא לרב עמרם גאון, ולא רק שינויים, אלא רב עמרם גאון הביא וחידש דברים שלא היו לפני כן, ואף הסיר ברכה שכתובה בתלמוד. ואתן רקע בקצרה, כעת בלי להכנס למקורות, לקראת מאמר שאכתוב בנושא ושם יתפרסמו המקורות לכל סעיף שכתבתי כאן:

א) פיוט של חירוף הנקרא: "מכניסי רחמים" – פניה למלאכים. מיוחס לרב עמרם גאון.

ב) קדושת כתר – שעד רב עמרם גאון לא היתה בעם ישראל. ונכתב בסידורו. מדובר בחירוף וגידוף.

ג) הוספת ברכה שלא היתה בעם ישראל, "מגביה שפלים" בברכות השחר. מדובר בחירוף וממרה את בית הדין הגדול בירושלים.

ד) הסרת ברכה שהיתה קבועה בעם ישראל ומוסכמת, "מתיר אסורים". בסדר רב עמרם גאון הוסר ענין זה.

ה) הוספת מנהגים שלא היו לפני כן, כמו לומר פרק תהלים של, "השמים מספרים כבוד

אל" בשבת בבוקר. ובמקרה ספר האופל המאגי והפגאני אומר גם הוא לומר כן רק ביום שבת בבוקר. ומנגד מזהיר שאין לאומרו ביום חול מן הטעמים המאגיים והפגאנים של הטמא הזה.

ו) הזכרת ספר "פרקי שקרי דרבי אליעזר", שעד לרב עמרם גאון לא נזכר ספר זה כלל.

ומפני מה אני סבור שרב עמרם גאון אין לו יד בזה? לא מפני שאני מפוחד או מפחד משמו של רב עמרם, כי והיה ומדובר ברב עמרם גאון, צריך לומר את האמת ולא לפחד. ואתן כמה השערות שלפי דעתי אין לרב עמרם גאון קשר לדברים אלו, ויתכן שמעולם הוא לא כתב סידור! ואלו הם ההשערות:

א) רב עמרם גאון היה ראש ישיבת סורא. ישיבת סורא הוקמה על ידי מאור עינינו, תלמידו של רבי יהודה הנשיא הנקרא, "רב". בין הרבנים שהיו ראשי הישיבה בישיבת "סורא", היו, רב הונא, רב חסדא, רב אשי, רב יהודאי גאון, רב נטרונאי גאון וכו'. ועיין במאמר נפלא שכתבתי בנושא, זיוף וייחוס דברי הבל לגאונים.

ב) הבא אחרי רב עמרם גאון שהיה ראש ישיבת סורא, הוא רבינו הרס"ג – רב סעדיה גאון. ומענין, שהרס"ג לא דיבר כלפי קודמו רב עמרם גאון ולא מתח ביקורת כלפי "דבריו שכתב". ויתירה מכך, אם רב עמרם הוציא סידור בחיי חיותו, מפני מה ראה הרס"ג גם הוא, להוציא סידור? אז או שהרס"ג הוציא סידור בפני עצמו מפני שראה את הקלקול שהביא רב עמרם גאון, אלא שלא יכל לדבר נגדו בישירות מפני אנשי הדור הרע ההוא. או שמעולם רב עמרם גאון לא הוציא סידור בעם ישראל, והיה צדיק גדול, והרס"ג הוא זה שהוציא סידור לראשונה, והמינים שידעו שסידור זה יקנה לעם ישראל דרך עקבית וישרה ברבות השנים, מה עשו? הוציאו סידור משובש ועקוש, מלא בהרמת יד כלפי חז"ל, וייחסו את ההבל הזה לרב עמרם גאון! ודווקא אליו ייחסוהו, מכיון שכבכל הנראה היה גאון מופלג, והיה קודם לרס"ג, ודברי הקודם עדיפים הם. ובדיוק כמו שעשו לרשב"י עליו השלום, שייחסו אליו ספר עבודה זרה ומינות הנקרא, "זוהר טמא", כך עשו לרב עמרם גאון.

זו השערתי בלבד. מה שכן אני יכול לומר ביום הזה שאני כותב את המאמר הזה: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, שהחיינו שאנו יודעים את זמן כתיבת האופל, כלומר, תודה לאל יתעלה שמו, שנתן לנו לדעת מתי הועלו והוכנסו דעות אלו בכתב לתוך עמקי היהדות בזיוף נוראי". והזמן שבו נכתב ספר האופל, עד הוצאת טומאתו לאויר העולם הזך, היה בין השנים: 850 לאחר הספירה, עד שנה 1270 אחר הספירה. כלומר, הגות ספר האופל נמשך כ-400 שנה בערך.

תלמיד חכם חשוב מחוץ לארץ אמר לי, שמי שהגה את ספר האופל ויצר את היצירה המשומדת הזו, היה תלמיד של הרס"ג שהיה מומר לכל התורה כולה ותכנן להשמיד את כל עם ישראל, והוא זה שגם זייף את כל הכתבים הללו של רב עמרם גאון, ויש לו עובדות ברורות לכך שהתפרסמו בהמשך על ידו (אין לי מידע בנושא, כי הוא לא מוכן לתת לי שום פיסת מידע ואפילו לא

את שמו של אותו נאון שקלקל את עם ישראל, לצערי הרב). **מה שנותן לנו עובדה היסטורית ברורה. ספר האופל לפי מה שאמר אותו תלמיד חכם, נכתב והוגה בין השנים: 950 לאחר הספירה, עד שנת 1270. כלומר, 300 שנה. בכל אופן, זו רק הקדמה קצרה בכדי להבין את הזמן המקסימלי שבו החל להכתב ספר רע זה. וכמובן היה זה בתהליכים, תוך כדי זיופים נוראיים וכו' וכו'.**

אמנם המכשף הזוהרי אשר חיפש טוענות ודברים קלושים להשען עליהם, על מנת לרומם את ספרו המזוהם, היה חולק בחינם גם על אותם שאמרו מזמור זה ביום חול. ולפני שנביא את דבריו הטמאים, יש לומר, שאנו רואים כי מה שמובא בסדר רב עמרם, כלומר הנוכל האחראי לסדר רב עמרם, עשה שדבריו יתאימו בדיוק לספר האופל, ולכן הדבר מסתדר היטב, שהרי מה יותר גדול מספרו של רשב"י שיאמת את דבריו של מי שייחס את הדברים ל-רב עמרם?

וכה דברי עילגותו של המכשף הזוהרי (פירוש הסולם לזוהר – שמות פרשת תרומה מאמר בנוונא אות קסד): **"... וזה הוא הסוד של** [המילה] **"שבת", היא, המלכות** [=אלהים הנקבה אשתו של הבורא קצר אפים]**, נקראת – "שבת" בעת שנתיחדה בסוד אחד שישרה עליה ז"א, שהוא סוד אחד.** [=האם אתם מעכלים מה אומר המכשף הטמא הזה? הוא טוען שמילת "שבת", אין הכוונה מלשון שביתה! אלא כאשר נחלק את המילה, "שבת", ש-בת, כלומר בזמן שיום שישי שוקע, כלומר נגמר יום הששי, מי באה? ש..בת!! ומי זו הבת? הבת של אלהים אבא, ואלהים אמא, שנולדה ראשונה, כי נוצרה אחרונה, כפי שלמדנו כבר במאמר על הזקן ממרא הטיפש!! ממשיך הטמא ואומר] **וזה סוד התפלה של ליל שבת** [=שוב ענין מטאפורי ומאני!]**, כי אז נתיחד כסא הכבוד הקדוש** [=ומי הוא כסא הכבוד הקדוש לדעת הטמא?] **שהיא המלכות, בסוד אחה, ונתתקנת** [אשתו של הבורא] **שישרה עליה מלך הקדוש העליון. שהוא** [בעלה] **קצר אפים.**

[ומה חשיבות כל כך בשבת? אלא] **כאשר נכנס השבת, היא** [=אשתו של הבורא הנקראת נוקבא]**, מתייחדת ומתפרדת מסטרא אחרא** [=כלומר, לפי הטמא בכל ימות החול, אשתו של הבורא נוקבא שהיא חלק מחלקי הבורא, בוגדת בבעלה במשך כל ימות השבוע, אמנם בשבת היא פנויה רק לבעלה! איזה שפלות לדת ה', איזה שפלות לעם ה' יתברך לדבר כך כלפי הבורא יתעלה שמו!! ממשיך השיקוץ המתועב ואומר]**, וכל הדינים נעברים ממנה** [=כלומר יש כח לסטרא אחרא המדומיין, לשלוט עליה במשך ימות השבוע ולתת עליה דינים שלא תתייחד עם הבורא, בעלה, זעיר אנפין הטמא]**, והיא** [=ביום השבת] **נשארת ביחוד האור הקדוש, ומתעטרת בכמה עטרות למלך הקדוש. וכל ממשלות הרוגז** [=וכי יש עוד ממשלות בשמים? לפי המכשף הטמא כן!]**, ובעלי הדין בורחים כולם, ואין ממשלה אחרת בכל העולמות, חוץ ממנה.** [=וזה רק ביום השבת כאמור!].

ופניה [=של הנקבה האלהית, אשתו של הבורא]**, מאירים באור העליון, ומתעטרת בעם הקדוש למטה, שכולם מתעטרים ממנה בנשמות חדשות. אז תחילת התפלה לברך אותה בשמחה, בהארת הפנים, ולומר ברכו את ה' המבורך.** [=ולמה הטמבלים לדעתו אומרים, "את"?] **"את" בדיוק!** [כלומר, "את"] **שהיא המלכות הנקראת "את", כדי להתחיל בברכה אליה.** [=ומבואר לפי דברי המכשף, כי עם ישראל כאשר אומר, "ברכו את ה' המבורך", הוא כלל אינו מברך את ה', אלא מברך את חלק מחלקיו, ובשבת החלק המבורך הוא אשתו של הבורא, שעל ידי ברכה זו, היא זורקת על עם ישראל נשמות חדשות!

ממשיך הטומאה ואומר], ואסור לעם קדוש להתחיל אליה בפסוק של דין, דהיינו [=אסור לומר], "והוא רחום וגו'". משום שכבר נפרדה מסוד הסטרא אחרא, וכל בעלי הדין נפרדו ונעברו ממנה. [=ומבואר יוצא לפי השיקוץ הזוהרי, שגם אמירת "והוא רחום" בתחילת התפילה, גם אמירה פשוטה זו היא משום טעם מטאפורי ומאגי! כמה סכלות אצל הטמא. ולדעתו, אמירת ענין זה מבטלת את כוחות הסטרא אחרא. כלומר יש יכולת ביד אדם לבטל ולהכניע ישויות עליונות! ומפני מה? לא מפני שהם פוגעים באדם עצמו! אלא יש בכח אדם לבטל את מי שמונע מהקב"ה לשמש עם אשתו!!! נו היש בושה יתירה מזו? היש כלימה יתירה מזו?

ממשיך שיקוץ האופל ואומר], ומי שמעורר דין למטה [=על ידי פסוק תהלים! אתם שומעים? על ידי קריאה של מצוה! קריאת פסוק, יש יכולת לעורר דינים אצל ה' יתעלה!!! אתם שומעים כמה טיפש היה המכשף הזוהרי? מעליל הטמא ואומר, שאדם שקורא פסוק זה], גורם שיתעורר כך למעלה [=כלומר, באמירת פסוק וקיום מצוה, אדם גורם שיהיה דין על הבורא!! כמו שאומר הטמא וממשיך], והכסא הקדוש, שהוא המלכות, אינו יכול להתעטר בעטרת הקדושה [=רק בגלל שאדם אמר, "והוא רחום יכפר עוון"!! אתם שומעים? בגלל שאדם אמר והוא רחום למטה, גרע מזיווגו של הבורא!!!

ממשיך הטמא ואומר], שכל זמן שמעוררים למטה את בעלי הדין, שמקודם לכן היו נעדרים, והיו הולכים כולם להסתתר תוך נקב העפר של תהום הגדול, מכח קדושת השבת, ועתה שעוררו אותם מלמטה, כולם חוזרים לשרות במקומם כמו בחול, ונתרחק על ידיהם מקום הקדוש, שהוא המלכות, הרוצה מנוחה. [=נמצא לפי הטמא, יש בכח פסוק להביא על הבורא את כוחות הדין!! אתם שומעים?!! והשקפה נחותה זו, מקנה למקובלים כח עצום, שכן אם הם יכולים להשפיע על האל ברמה כזו שמונעים ממנו כוחות טומאה, מה זה אומר עליהם? שהם מסוגלים לבטל כל גזירה!!! טמא מטומא הספר הזה שהרס את היהדות כולה!

ממשיך השיקוץ ואומר], ולא תאמר, שזה לבד נתעורר למעלה על ידי התחתונים, אלא אין התעוררות מתעורר למעלה עד שישראל מעוררים למטה [=עוד השקפה נחותה שמחדיר הטמא, והוא, שהבורא מתעורר ומשתנה בהתאם למה שעושים בני אדם למטה, ולא רק הוא בלבד, אלא יש בכח בני אדם לעורר גם אחרים, כלומר ישויות אחרות והם מלאכי טומאה ומלאכי טהרה. ומסביר הטמא], כמו שהעמדנו שבתוב, "בכסה ליום חגנו", ליום "חג" לא כתוב, אלא ליום "חגנו", שהוא משום, שקדושת החג מתעוררת למעלה, ע"י ישראל שמקדשים אותו למטה, וע"כ הוא "חגנו". [=כלומר הטמא מעליל שלשון, "חגנו" הוא לשון "ריבוי". ונמצא שהכוחות העליונים גם להם יש חג בשמים! ולא רק להם יש חג בשמים, אלא אף הקב"ה בכבודו ובעצמו מתענג מהחג הזה! וכל הכוחות העליונים הללו, אינם מסוגלים להתעורר אלא בעזרת בני אדם השפלים בארץ, ולא רק שיש כוחות עליונים, אלא הבורא בעצמו אינו מסוגל לעורר עצמו, אם לא בני אדם שגורמים לו גירוי ועונג מטאפורי.

ומסביר הטמא], וע"כ אסור לעם קדוש, המתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה אסור להם לעורר דין, אלא כולם יהיו ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות למעלה ולמטה ביחד. [=כלומר, נשמות של צדיקים מתלבשים על בני אדם למטה בימי שבתות וחגים, וכל זה על

מנת שהאדם יהיה מוכן לעורר את התפעלות הבורא. ולכן מסביר הטמא, לכן אומרים] **ברכו את ה'**: **"את"**, **הוא בדיוק**, **שרומז**, **על המלכות** [בת זוגתו של האליל הקבלי הטמא, הנקראת אלהים נוקבא, והיא] **הנקראת "את"**. **כמו שהעמדנו לעיל**. **"את"**, **זהו ש-בת**, **של כניסת השבת**, **דהיינו ליל ש-"בת"**, **שהוא בחינת המלכות**. [=בלומר, הטמטום הפנאני מעליל, שכאשר הבורא קרא ליום השבת "שבת", הוא על התאוותו לנוקבא, ולכן נקראת המילה, "ש-בת", כאשר אשתו הבת מגיע בלבושים נקיים ומכובדים, מעוטרת ומקושטת לתשמיש ומשגל!

ממשיך הטומאה], **ברכו ה' המבורך**, **ברוך**, **הוא מוצא הברכות ממקור החיים**, **והמקום שממנו יוצא כל שקוי להשקות לכל**, **דהיינו יסוד הבינה**. **ומשום שהוא מקור המשפיע בסוד אות הברית** [=אות הברית הכוונה לאיבר התשמיש של הבורא שנמצא בפרצוף יסוד זעיר אנפין הטמא], **דהיינו ביסוד דז"א**, **קוראים אותו המבורך**, **שהוא המבוע של הבאר**. [=שמעתם? שמעתם וקראתם מה כתוב בספר המשחית הזה? שיש לבורא יתברך איבר מין, והאיבר של הבורא הוא מבוע, כלומר הוא פותח את הפתח של הבאר להוציא נוזלים!! במילים אחרות, הבורא יתעלה שמו לדעת הסכל מכשף האופל, הוא אל שמזריע ומוציא זרע, ונקרא מבוע של באר, וכמו שמסביר הטמא הארור את כוונתו הזדונית], **שהיסוד** [של זעיר אנפין, כלומר הברית, איבר התשמיש] **הוא המבוע** [=הפתח, כלומר הרחם] **של מלכות**, **הנקראת באר**. [=ושימו ליבכם לדברים האמורים כאן, אין מדובר כאן במשל! אלא בזימה לא נורמלית! מזימה שרק מקובלים מינים נוכלים ארורים מסוגלים לדבר כך ביחס לבורא יתעלה שמו!

ומסבירים מכשפי האופל, **שעל ידי כניסת איבר מינו של הבורא זעיר אנפין לתוך רחמה של הבורא הנקבה המלכות**, **על ידי כן יש התאוות גדולה**, **ונפתח הבאר**. **ואותו באר נמשך לבני ישראל למטה**!! **כלומר על ידי אלהים אשה**, **החלק הנקבי של הבורא**, **על ידי עינוגה וסיפוקה במעשה תשמיש**, **שגם זה נעשה על ידי בני אדם כתוצאה ממעשיהם כאן למטה**. **על ידי מעשה זה**, **שהיא מגיעה לסיפוקה**, **אז נפתח הבאר של השפע ונשפע לבני ישראל**!! **שמעתם את החירוף ואת הנצרות הכתובה כאן**?

ממשיך המכשף ואומר] **וכיון שהברכות מגיעות שמה** [=ברכות של בני ישראל מגיעים לאיבר מינו של הבורא האליל הקבלי, ומגיעים ברכות אלו ומעוררים את] **יסוד דזעיר אנפין**, **הרי ודאי**, **שהבאר** [=כלומר הרחם של נוקבא] **מתמלאה** [מאיבר מינו של זעיר אנפין], **שאינם נפסקים מימיו לעולם**. **דהיינו החסדים הנקראים מים**. **ועל כן לא נאמר "ברוך את ה' המבורך"**, **אלא ברוך ה'**. [=מה? כיצד יפול דקדוק הלשון לומר, "ברוך את ה'"? שמילת, "ברוך" מדבר בלשון נוכח. ומילת, "את", מדבר בלשון רבים, כלומר ציווי פעולה לברך! והטמא סתם משרבט וממציא דברים ממוחו הקודר! ומסביר הטומאה], **כי אם לא היה מגיע שם**, **ליסוד דז"א**, **הנביעה ממקור העליון**, **מיסוד דבינה**, **לא היה מתמלאת הבאר כלל**, **שהיא המלכות**. [=כלומר אם הבורא לא היה משמש עם המלכות, לא היה מתמלא הבאר, כלומר הרחם של המלכות], **כי אין המלכות יכולה לקבל אלא מיסוד קצר אפים** [=מאיבר מינו!], **וע"כ**, **אומרים "המבורך"**, [ומי זה המבורך?], **שהוא יסוד** [=ברית, איבר תשמיש של הבורא הוא המבורך, כלומר יסוד ברית של] **קצר אפים**! **למה הוא מבורך? הוא משום ש**[איבר תשמישו של הבורא] **הוא משלים ומשקה לעולם ועד**, **עולם ועד**, **זה הוא שבת של כניסת השבת**, **דהיינו המלכות**.

ואנו [=בני אדם השפלים!!!], מביאים הברכות במקום שנקרא מבורך, שהוא יסוד דז"א, וכיון שמגיעות שם, כולן נמשכות לעולם ועד, שהוא המלכות, וזה הוא, "ברוך ה' המבורך", עד כאן, דהיינו עד היסוד דז"א שנקרא מבורך. מגיעות הברכות מעולם העליון, שהוא בינה, וכולן נמשכות לעולם ועד, שהוא המלכות, להתברך ולהישקות ולהיות שלמה כראוי, מלאה מכל הצדדים. ... ועל כן ברכה זו צריכים כל העם לברך, ובכניסת השבת, ברצון הלב ובשמחה צריכים להתחיל בהתחלה בברכה הזו, כדי שיתברך שבת הזה של כניסת השבת, שהוא ליל שבת, דהיינו המלכות, מן עם הקדוש כראוי, בברכה הזו. [=וכאשר בני אדם יעשו זאת בשמחה, אז יהיה שפע גדול על ידי תשמיש הבורא עם בת זוגתו! וכמו שמסביר כעת הטמא], כשמתחילים ישראל לברך, הקול הולך בכל הרקיעים המתקדשים בקדושת כניסת השבת, אשריכם עם קדוש, שאתם מברכים ומקדשים למטה, כדי שיתברכו ויתקדשו למעלה, כמה מחנות עליונים הקדושים, אשריהם בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא. ואין ישראל מברכים ברכה זו, עד שמתעטרים בעטרות הנשמות הקדושות כמו שאמרנו. אשרי העם שזכו להם בעולם הזה, לזכות להם בעולם הבא. [=שימו לב, לפי המכשף מטרת השבת היא לעזור לעולמות העליונים! כלומר, מטרת השבת היא מטאפורית ומאגית, ואין שום שכל ישר ותבונה וחכמה לעיני הגוים ביום השבת, אלא רק מטאפוריה ומאגיה. שנית, שימו לב כיצד הוא קונה וכובש את לבבות השוטים בזה שאומר להם, "אשרי העם שזכו להם בעולם הזה לזכות להם בעולם הבא", וכל הדברים והמילים הללו הבל וריק, והכל על מנת למשוך לב הקוראים ללכת אחר ההבל ויהבלו.

ממשיך השיקוץ ואומר], בלילה הזו, הוא תשמיש של החכמים, כשמתעטרים בנשמות הקדושות האלו. ואף על פי שכבר העמדנו זה, הכל אחד. ובכל מקום שתמצא בענין זה לחכמים, פעם בדרך זה ופעם בדרך זה הכל הוא אחד. ודברים אלו כבר העמדנו. אבל בעת הזו שמתעטרים כולם בנשמות ורוחות חדשים קדושים, היתרים על ימות החול, אז הוא זמן התשמיש שלהם, כדי שימשיכו לתשמיש הזה המשכה דקדושה במנוחה העליונה, ויצאו בנים קדושים כראוי. [=שימו לב מה טוען הטמא הארור, שהתשמיש של תלמידי חכמים מושך קדושה על הבנים שיצאו מן התשמיש, בגלל שבשתמיש זה נעשה מנוחה עליונה בשמים!! כלומר, על ידי מעשה תשמיש של השפלים כאן בארץ, התשמיש עצמו מעורר התפעלות כלפי ה' יתעלה שמו!! שמעתם לאיזה שפלות הגיע הספר המשחית הזה?

ממשיך הטומאה ואומר] ... בחצות לילה של ליל שבת, שהחכמים מתעוררים לתשמיש שלהם, רוח ההוא העליון שנתעטרו בו בעת התקדש היום, הנה בשעה שהם ישנים במטותיהם, ונשמות האחרות שלהם רוצות לעלות ולראות בכבוד המלך, אז רוח ההוא העליון, שירד בכניסת השבת, לוקח את נשמה ההוא ועולים למעלה והנשמה האחרת מתרחצת [=מה??? מתרחצת?? מאיפה הכותב יודע את כל זה?] בבשמים שבגן עדן, ורואות שם מה שרואות ... רב המנונא סבא, כשעלה מן הנהר בכניסת השבת, היה יושב רגע אחד, ונשא עיניו, והיה שמח. והיה אומר שהוא יושב לראות השמחה של מלאכים העליונים, שאלו עולים ואלו יורדים. ובכל עת כניסת השבת, יושב האדם בעולם הנשמות. אשרי הוא מי שיודע בסודות אדונו. [=שקר וכזב, לא סוד ולא אדונו. הכל על מנת להאדיר את ספרו המשחית!

ממשיך הטומאה ואומר], כשהאיר היום ביום השבת, עלית השמחה עולה בכל העולמות בנחת בחדוה. אז, השמים מספרים כבוד אל ומעשי ידיו מגיד הרקיע. מי הוא שמים? הם שמים אלו, דהיינו [האליל הקבלי] קצר אפים, ששם העליון נראה בהם, שהוא אמא, ושם הקדוש נרשם בהם, שהוא אבא, כלומר, שמים הוא ז"א ... השמים, שהוא ז"א, מקבלים תחלה ממקור החיים, שהוא או"א, והם, השמים, מאירים ומתקנים את כבוד העליון, שהוא מלכות, מסוד ספר העליון, שהוא אבא של כולם, ומסוד הספר שהוא אמא עלאה, והוא, דהיינו ז"א שנקרא שמים, הוא מסוד ספור. ומשום זה כתוב, "מספרים" [=כלומר אבא ואמא שתי אלהים מספרים], כמו שאמרנו, שהוא בסוד ג' שמהן אלו, שהם ספר וספר וספור, דהיינו אבא אמא וז"א, השולטים ביום השבת על כל שאר הימים. [=כלומר יש שליטה לעוד אלהים נוספים בשמים ביום השבת!! כלומר יש מעבר לבורא אחד לעולם!! ממשיך הטומאה ואומר] ומשום זה שבח הזה של השמים מספרים, אמר דוד ברוח הקדש על ההארה והתנוצצות והממשלה של יום השבת על כל שאר הימים, משום שהסוד של השם העליון, ז"א, מאיר באור ומתנוצץ בהתנוצצות ונשלם בשלמות למעלה ולמטה. ואז תורת ה' תמימה, שהוא שבת של ליל שבת, דהיינו המלכות, שהיא בסוד אחד, עם ז"א, כמו שאמרנו". ע"כ.

והנה הנקודות העולות מן השיקוץ הזוהרי:

א) אלהים הנקבה כל השבוע בימות החול בוגדת עם הסטרא אחרא כי יש בידו יכולת לאחוז בה.

ב) אסור לומר, "והוא רחום יכפר עוון" ביום השבת, כי נותן לסטרא אחרא מקום להתפס באלהים נוקבא.

ג) מטרת תפילת השבת, ובכלל מטרת יום השבת הוא לאפר, לקשט, להכין את אלהים נוקבא הנקבה, לאלהים קצר אפים האליל הקבלי הטמא.

ד) על ידי בני אדם השפלים בארץ, הבורא מצליח לשמש עם אשתו אלהים נוקבא. במשגל הזה, הוא פותח את לה את הבאר, ועל ידי המבוע והבאר, יורד השפע לעם ישראל.

ה) אין לומר השמים מספרים כבוד אל בימות החול, מכיון שאלהים אבא, ואלהים אמא אינם מושלמים עם אלהים קצר אפים ועם אלהים נוקבא. ולכן האומר מזמור, "השמים מספרים כבוד אל", הרי שהוא פוגם באלהים אמא ובאלהים אבא.

ו) מחבר ספר הזוהר הוא משוקץ וטמא מתועב, ארור המחברו ארור המפיצו, ארורים המינים המקובלים הארורים.

"דין ברכה שאינה צריכה – אמן שאינו צריך"

הנה ישנה הלכה חשובה ביותר החונה וסובבת סביב, "לא תשא את שם ה' לשוא". והענין הוא כזה: האם כאשר מברכים את ה' יתעלה שמו ומודים לו בברכותינו, יכולים אנו לברך כמה שרוצים? כלומר, כאשר ברכנו על פי תקנת עזרא הסופר, ברכת שהכל נהיה בדברו. האם נוכל לברך שוב או כמה פעמים את אותה הברכה?

התלמוד מבאר ומחדש (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לג עמוד א): "ואמר רב ואיתימא ריש לקיש, ואמרי לה רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו: כל המברך ברכה שאינה צריכה – עובר משום: לא תשא". ע"כ. והנה לא רק שאסור לברך ברכה שאינה צריכה, אלא כאשר מברך ברכה שאינה צריכה, עובר ממש על מה שנאמר בתורה (שמות פרק כ פסוק ז פרשת יתרו): "לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי לֹא יְנַקֶּה יְיָ אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לַשָּׁוְא". ולמה קשה? כי היה מקום לומר, שנשיאת שם ה' לשווא, הוא סתם לומר, "השם". אמנם כאשר מברך את ה' יתעלה שמו, אפילו ברכו כמה פעמים, הנה מכיון שסוף סוף ברכו, מדוע יתחייב בכך משום, "לא תשא"? אלא התלמוד מחדש ואומר, שכאשר אדם יצא ידי חובתו וברך, כל תוספת כזו שתהיה בענין ברכה והוצאת שם ה', אע"פ שזה בתור ברכה, יהיה זה בכלל, "לא תשא", ואיסור חמור זה גובל ב – "כי לא ינקה ה'".

"אבן עזרא = חומרת נשיאת שם ה':"

וכתב האבן עזרא, שמילת, "שם" הוא כמו זכר [=מלשון זכרון], והוא מושך להיות סימן לנקרא. רק ימצא זכר בלשון הקודש, פעם בלב ופעם בפה. רק השם הוא נשוא בפה, וכן מצאנו שאמר דוד, "ובל אשא את שמותם על שפתי" (תה' טז, ד). והנה טעם לזכור השם, כי כאשר הוא השם אמת, כן יהיה דברו אמת. והנה אם לא יקיים דברו, כאילו מכחיש את השם.

ומנהג אנשי מצרים עד היום, אם ישבע אדם בראש המלך ולא יקיים את דברו הוא בן מות. ואלו נתן כופר משקלו זהב לא יחיה, בעבור כי הוא בוזה את המלך בפרהסיא. א"כ למלך בשר ודם, כמה אלף אלפי פעמים חייב אדם להשמר שלא תכשילהו לשונו לתת את פיו לחטיא את בשרו לזכרו לשוא. והנה ראינו בעבור שנשבעו בני ישראל ברבים על דבר פלגש בגבעה, ושם היה פנחס הכהן, ומצאנו שנהרגו העוברים על השבועה. וכן אנשי יבש גלעד אנשים ונשים וטף. וכן לא יעשה אפילו במחללי שבת. וגם ראינו שבקש שאול להרוג יהונתן בנו, והוא לא שמע השבועה. וראינו שהביא השם רעב לארץ בעבור שאול וביתו, שעברו על שבועת הנשיאים שנשבעו לגבעונים (יהושע ט, טו). וכאשר נהרגו בית הדמים, אז ויעתר ה' לארץ (ש"ב כא, יג – יד).

ושלמה אמר לשמעי, "הלא השבעתיך בה'" (מ"א ב, מב). והכלל, לא מצאנו בעשרת הדברים, שכתוב שם שכר טוב מפורש רק בכבוד אב ואם, ולא עונש מפורש רק בעבודה זרה ובנשיאות השם לשוא.

ורבים חושבים, כי הנושא השם לשוא לא עשה עבירה גדולה. ואני אראה להם כי היא קשה מכל הלאוין הבאים אחריו. כי הרוצח והנואף, שהם עבירות קשות לא יוכל כל עת לרצוח ולנאוף, כי יפחד. ואשר הרגיל עצמו להשבע לשוא, ישבע ביום אחד שבועות אין מספר. וכל כך הוא רגיל בעבירה הזאת שלא ידע שנשבע. ואם אתה תוכיחנו למה נשבעת עתה, אז ישבע שלא נשבע מרוב רגילתו בה, כי לפני כל דבור שידברו יקדימו השבועה, והוא להם לשון צחות. ואילו לא היה בישראל רק זאת העבירה לבדה, תספיק להאריך הגלות ולהוסיף מכה על מכותינו. ואני אראה שגעונם, כי הרוצח, אם רצח אויבו, מלא תאותו בנקמתו. גם הנואף כן לפי שעתו, והגונב מצא הנאות לצרכו, ועד שקר להתרצות או להתנקם. והנה הנשבע לשקר בכל עת שאין עליו שבועה, הוא מחלל שם שמים בפרהסיא בלא הנאה שיש לו". ע"כ.

וכעת מובן, מדוע נביא השקר מיתתו בחנק! שהרי המדבר בשם ה', אם לא יתקיים דברו נמצא מכחיש את ה', שהרי המון העם סומכים על מילתו ועל נבואתו, ולכן מיתתו בחנק! שהרי מתוך דבריו יצא חילול ה' נורא. וכן בדורינו אנו, קמים להם כל מיני שוטים שלא ברשות התורה, ומבטיחים ישועות, ברכות, הצלות, ודימו עצמם לאלהים ממש! ואין חילול ה' יותר מכך!

"רבי אברהם בן הרמב"ם":

וכתב בנו של הרמב"ם (רבי אברהם בן הרמב"ם שמות פרק כ פסוק ז פרשת יתרו): "לא תשא – פשוטו של הביטוי, שלא יהיה שמו יתעלה נישא על הלשון ונזכר דרך שחוק בקלות ראש, גם אם אין כאן שבועה. ועל אחת כמה וכמה שלא ישבע בו לבטלה או לשקר. ובאה הקבלה [=למשה מסיני], בפירושו, שהוא האזהרה על השבועה. והמשך המקראות מסייע למאמר זה, אמר ה' יתעלה, "אשר נשאתי את ידי", רמז למאמרו אל אברהם ע"ה בעקידה בי נשבעתי וג' ואמר כי אשא אל שמים ידי ... [ומה שאמר] "כי לא ינקה", הודעה שאין מפלט מן העונש והפורענות למי שנשבע לבטלה, שבכללו לדעת אונקלוס (הנשבע) לשקר, והוא יתעלה לא יסלח לזה. ולפי פשט זה אף השב (בתשובה) ייענש עונש קצת, ומאמר החכמים ז"ל בזה שהוא לא ינקה, אבל יום הכפורים מכפר ובתנאי התשובה עמו". ע"כ.

וכתב הספורנו, "כי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא – להבל ובלתי צורך, כי אף על פי שישבע על האמת לא ינקה ה' אותו מאלת השבועה, כל שכן כשישבע לשקר, כי אין כבודו שישא האדם את שמו, זולתי לקיים איזה אמת אשר לא יקויים בלעדיו. אמנם השבועה בשמו כשתהיה לשקר, שאומר הנשבע זה אמת, כמו שהאל יתברך אמת, הנה הוא כופר ומחלל את שמו, כאומר שאין האל יתברך אמת, כאמרו ולא תשבעו בשמי לשקר, וחללת את שם אלקיך (ויקרא יט, יב)". ע"כ.

והנה, חז"ל מלמדים, שכל האיסורים הללו החמורים שאדם עובר בנשיאת שם ה', חלים גם על מי שמברך ברכה, כלומר שמברך את ה' יתברך אבל אינו צריך לכך! וכל כך

חמור ענין זה, עד כדי כך, שאפילו המברך את ה' ומודה לו כאשר אינו חייב ואינו צריך בענין הברכה, לא ינקה! וכן כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה טו): "כל המברך ברכה שאינה צריכה הרי זה נושא שם שמים לשוא, והרי הוא כנשבע לשוא, ואסור לענות אחריו אמן! התינוקות מלמדין אותן הברכות כתיקונן [=כלומר, שנושאים את שם ה' ממש, ואין צורך לומר בלשון סגיא נאור], ואף על פי שהן מברכין לבטלה בשעת לימוד, הרי זה מותר ואין עונין אחריהן אמן, והעונה אחריהן אמן לא יצא ידי חובתו". ע"כ.

והנה מתוך שחזר ואמר רבינו, "ואע"פ שהן מברכין לבטלה בשעת לימוד", משמע מכאן, שזה המלמד את התינוקות, לא ישא הוא את שם ה' לשווא! ולכן מה שכתב רבינו, "התינוקות מלמדין אותן הברכות כתיקונן", אין הכוונה שאנו נלמד אותם איך לברך ונישא את שם השם לשווא בעבור כך. שכן אם זו היתה כוונת רבינו, היה לו לומר, "ואע"פ שאנו מברכים לבטלה בשעת הלימוד". ולא כתב כן! אלא כתב, "ואע"פ שהן מברכין לבטלה, כלומר הילדים מברכים לבטלה בשעת לימוד". אמנם אנו שמלמדים את התינוקות לא נאמר את שמו יתברך לחינם חלילה. וכל שבא רבינו ללמד, הוא שאין חשש שהם ישאו את שם ה' לשווא, כי לצורך חינוך מותר, ומכיון שאינן חייבים במצוות, הותר להם לומר על דרך הלימוד.

"האם רק שם "יהוה" הוא בכלל נשיאת שם ה' לשווא":

והנה נראה לכאורה, כי כל חומרת ענין זה שאמרו חז"ל בענין ברכה שאינה צריכה, הוא רק במי שנושא את שם העצם, "יהוה" בלבד. כלומר, מה שאמר ה' בתורה (שמות פרק כ פסוק ז פרשת יתרו): "לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי לֹא יְנַקֶּה יְיָ אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לַשָּׁוְא". נראה לענ"ד דעתי שלא דיבר אלא בשם "העצם" בלבד, שהוא שם, "יהוה". שהרי אמר, "את שם יהוה אלהיך לשווא", ואם היה דעתו יתברך בענין זה שכל שמותיו אמורים באיסור זה, היה צריך לומר, "לא תשא את שם אלהיך לשווא", והיה מתפרש מזה שכל נשיאת שמות משמותיו, בין שמות התואר, ובין שם העצם, גובלים באיסור זה של נשיאת שם ה' לשווא. אבל מתוך שאמר, "לא תשא את שם יהוה אלהיך", משמע שרק אם פירש את שם העצם ממש, אז עובר על איסור זה לכאורה.

"שם המפורש – שמות תואר":

והנה יש הבדל בין שם המפורש לבין שמות תואר. וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ו הלכה א – ב): "כל המאבד שם מן השמות הקדושים הטהורים שנקרא בהם הקדוש ברוך הוא לוקה מן התורה, שהרי הוא אומר בעבודת כוכבים, "ואבדתם את שמם מן המקום ההוא, לא תעשון כן לה' אלהיכם". ושבעה שמות הם, השם הנכתב, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והוא השם המפורש או הנכתב אדני. [=שניהם נחשבים לענין זה, שם אחד, שהרי שניהם שם המפורש]. ו-"אל", "אלוה", ו-"אלהים", ו-"אלהי", ו-"שדי", ו-"צבאות", כל המוחק אפילו אות אחת משבעה אלו לוקה". ע"כ. ולכאורה, מתוך שלימד שהמוחק אחד משמותיו, אפילו לא היה זה שם העצם או שם המפורש, לוקה, לכאורה הוא הדין לנושא את שמו יתברך לשווא! ואם

אמר, "ברוך אתה אלהים אלהינו מלך העולם וכו'", גם בענין זה עובר על לא תשא את שם ה'. וכל שכן אם מזכיר סתם את שמו של הבורא יתעלה שמו. וכן נראה גם אולי להיפך, שהמברך ואומר, "ברוך אתה אלהים אלהינו מלך העולם", יצא ידי חובה אע"פ ששינה ממטבע שטבעו חכמים.

ציץ – אזכרה אחת:

והנה כתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק א הלכה טו): "הכותב ספר תורה או תפילין או מזוזה ובשעת כתיבה לא היתה לו כוונה וכתב אזכרה מן האזכרות שבהן שלא לשמן פסולין, לפיכך הכותב את השם אפילו מלך ישראל שואל בשלומו לא ישיבנו, היה כותב שנים או שלשה שמות הרי זה מפסיק ביניהם ומשיב". ע"כ. ולמדים אנו, שכל מי שכותב ספר תורה או תפילין או מזוזה, צריך שבשעת הכתיבה, תהיה לו כוונה בתוך ליבו שכותב את שמותיו יתברך לשמו, כלומר כאשר הוא כותב, שידע בדעתו שזה ה' קודש הוא ולא שם חול. ומתוך שאמר, "היה כותב שנים או שלושה שמות", משמע שבכל שם קודש אפילו בשמות התואר, צריך שתהיה לו כוונה שכותב לשמו. כי לא מצינו כתיבת שלושה שמות עצם או שם המפורש במקום אחד. והיכן מצינו כתיבת שלושה שמות רצופים? אמר בתורה (דברים פרק ו פסוק ד פרשת ואתחנן): "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד". והרי שלדעתו של רבינו, שלושת השמות הללו קרואים, "אזכרות", כלומר גם שם תואר, "אלהינו", שהוא תיאור כלפי השומעים שהוא האל שלנו, ואינו שם העצם, עליו אומר רבינו, "אזכרה".

אלא שאמר בתורה (שמות פרק כח פסוק לה – לו פרשת תצוה): "וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן לְשָׁרֵת וְנִשְׁמַע קֹולוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי יְיָ וּבְצֵאתוֹ וְלֹא יָמוּת: ס וְעָשִׂיתָ צִּיץ זָהָב טָהוֹר וּפִתַּחְתָּ עָלָיו פִּתּוּחֵי חֹתָם קֹדֶשׁ לַייָ". ומבואר שצריך לכתוב על הציץ האמור, "קדש ל-יהוה". כלומר, שתהיה הוראה, שזה הכהן משרת לפני ה' יתעלה שמו. ובוודאי שכהן הכותב, "קדש לאלהים", או כותב, "קדש ל-שדי" וכן על זו הדרך, יראה לי שחייב מיתה, שכן שינה ממעשה שצריך לעשות בענין בית הבחירה, שכן השם היחיד שמתאר את ה' יתעלה שמו, הוא שם, "יהוה" בלבד! כי שאר השמות הקדושים של ה', הם כינוי ותואר, ואם יכתוב הכהן, "קודש לאלהים", יהיה אפשר לפרשו, "קודש לדיינים", שכן גם הם נקראו, "אלהים", כי אלהים זה שם תואר לשליטה ורוממות.

"מדין המגדף – מצאנו תשובה לשאלה":

מסופר בתורה (ויקרא פרק כד פסוק י – טז פרשת אמור): "וַיֵּצֵא בֶּן־אִשָּׁה יִשְׂרְאֵלִית וְהוּא בֶּן־אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנָּצוּ בַּמַּחֲנֶה בֶּן הַיִּשְׂרְאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרְאֵלִי: וַיִּקֹּב בֶּן־הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרְאֵלִית אֶת־הַשֵּׁם וַיְקַלֵּל, וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ אֶל־מֹשֶׁה וְשֵׁם אִמּוֹ שְׁלֹמִית בַּת־דִּבְרִי לְמַטֵּה־דָן: וַיַּנִּיחֻהוּ בַּמִּשְׁמָר לְפָרֹשׁ לָהֶם עַל־פִּי יְיָ: וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: הוֹצֵא אֶת־הַמְקַלֵּל אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְסָמְכוּ כָל־הַשֹּׁמְעִים אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וְרָגְמוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יְקַלֵּל אֱלֹהָיו וְנָשָׂא חֶטְאוֹ: וְנֹקֵב שֵׁם־יְיָ מוֹת יוּמָת רָגוֹם יִרְגְּמוּ־בוֹ

כָּל־הָעֵדָה כַּגֵּר כָּאֶזְרָח בְּנָקְבוֹ־שֵׁם יוּמָת". ע"כ. **ומבואר בספרא** (אמור פרשה יד סוף פרק יח): "ויצא בן אשה ישראלית – מנין יצא? מבית דינו של משה, שבא ליטע אהלו בתוך מחנה דן. אמרו לו, מה טיבך ליטע בתוך מחנה דן? אמר להן מבנות דן אני, אמרו לו הכתוב אומר, "איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל", נכנס לבית דינו של משה, ויצא מחוייב. ועמד וגידף [=קילל את ה'. ומה שנאמר] "והוא בן איש מצרי", אעפ"י שלא היו ממזרים, באותה השעה הוא היה כממזר, בתוך בני ישראל, מלמד שנתגייר, וינצו במחנה, על עיסקי מחנה, בן הישראלית, ואיש הישראלי, זה שכנגדו.

ויקוב בן האשה הישראלית את השם – זה שם המפורש ששמע מסיני. "ויקלל" אינו אומר "ויברך", כענין שנאמר (מלכים א פרק כא פסוק יג): "וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים בְּנֵי־בְלִיַּעַל וַיֵּשְׁבוּ נֶגְדּוֹ וַיְעִד�ֻהוּ אַנְשֵׁי הַבְּלִיַּעַל אֶת־נָבוֹת נֶגֶד הָעָם לֵאמֹר בֵּרַךְ נָבוֹת אֱלֹהִים וָמֶלֶךְ וַיֹּצִאֻהוּ מִחוּץ לָעִיר וַיִּסְקְלֻהוּ בָאֲבָנִים וַיָּמֹת". [=וכתב התרגום יונתן, "וַאֲתוֹ תְּרֵין נְבָרִין בְּנֵי רְשָׁעָא וְיִתְיְבוּ לְקִבְלֵיהּ וְאַסְהִידוּ נְבָרֵי רְשָׁעָא יַת נָבוֹת קֳדָם עַמָּא לְמֵימַר גַּדִּיף נָבוֹת קֳדָם יְיָ וּמַלְּבָא לָט וְאַפְּקוּהִי מִבָּרָא לְקָרְתָא וְרַגְמוּהִי בְּאַבְנַיָּא וּמִית".], **אלא "ויקלל", מלמד שאינו הורגים בכינוי". ע"כ.**

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): **"כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה', שנאמר, "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף". לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף, ושניהם נסקלין. ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם.**

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ז-י): **"ואלו הן דיני המגדף, אין המגדף חייב סקילה עד שיפרש** [=בפיו בקללתו] **את השם המיוחד של ארבע אותיות, שהוא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. ויברך** [=ויקלל] **אותו בשם מן השמות שאינם נמחקים, שנאמר, "ונוקב שם ה'", על השם המיוחד חייב סקילה, ועל שאר הכינוים באזהרה. ויש מי שמפרש שאינו חייב** [=סקילה]**, אלא** [רק] **על שם יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואני אומר שעל שניהם הוא נסקל". כלומר, לדעתו של רבינו, כל המקלל ומגדף את ה', אפילו לא בשם העצם, אלא באחד משבע שמות הקדושים, הרי זה חייב סקילה. וכתב רבינו** (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ח והלאה): **"אזהרה של מגדף מנין?, שנאמר, "אלהים לא תקלל" ... מי שגידף את השם בשם עבודת כוכבים קנאים פוגעים בו והורגים אותו ואם לא הרגוהו קנאים ובא לבית דין אינו נסקל עד שיברך** [=שיקלל] **בשם מן השמות המיוחדים ... כל השומע ברכת השם חייב לקרוע, ואפילו על ברכת הכינויין חייב לקרוע, והוא שישמענה מישראל, אחד השומע ואחד השומע מפי השומע חייב לקרוע". ע"כ.**

ומבואר מדברי רבינו הטהור:

א) כל המקלל את ה', אפילו קיללו באחד מן השמות המיוחדים, כגון שקיללו בשם, "יה", או בשם, "אלהים", חייב סקילה.

ב) אם קילל את ה' באחד משמות הכינויים, מתחייב באזהרה. וכתב רבינו (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ו הלכה ה): "**שאר הכינויין שמשבחין בהן את הקדוש ברוך הוא כגון, חנון, ורחום, הגדול, הגבור, והנורא, הנאמן, קנא, וחזק, וכיוצא בהן, הרי הן כשאר כתבי הקדש ומותר למוחקן**". **וכן כתב במקום אחר** (רמב"ם הלכות שבועות פרק ב הלכה ב): "**אחד הנשבע, או שהשביעו אחר בשם המיוחד, או באחד מן הכינוין כגון שנשבע במי ששמו חנון, ובמי ששמו רחום, ובמי ששמו ארך אפים, וכיוצא בהן בכל לשון הרי זו שבועה גמורה, וכן אלה וארור הרי הן שבועה, והוא שיזכיר שם מן השמות או כינוי מן הכינויין, כיצד כגון שאמר באלה או ארור לה', או למי ששמו חנון, או למי ששמו רחום, מי שיאכל דבר פלוני ואכלו הרי זה נשבע לשקר, וכן בשאר מיני שבועות**". **ולמדים אנו כי "שמות כינוים", הם לא השמות המיוחדים.**

ומתוך שלדעתו של רבינו, המגדף בשמות המיוחדים הוא בכלל מגדף ונסקל, נראה לענ"ד, כי הנושא שם, "אלהים", או שם, "יה" לחינם, הוא בכלל, "נושא שם שמים לשווא". ולכן צריך להזהר גם בשמות המיוחדים אליו יתברך, שלא לישא אותם לשווא.

וכעת נזכרתי שכתבתי במקום אחר ושם הבאתי את דבריו של רבינו, וזה תוכן הדברים: וכתב רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה סב): "**והמצוה הס"ב היא שהזהירנו שלא לישבע שבועת שוא והוא אמרו ית'** (עשה"ד) **לא תשא את שם י"י אל"יך לשוא. והוא שישבע על מחוייב המציאות שהוא בחלוף מה שהוא בו נמצא. או על דבר מן הנמנעות שהם נמצאות. או ישבע לבטל דבר מצוה. וכן אם נשבע על דבר ידוע ולא יכחישהו ולא יחלוק עליו שום אדם מן העולם, כגון שישבע בי"י כי כל מי שיישחט ימות, כגון זה גם כן נשא שם י"י לשוא. ולשון המשנה** (שבועו' כט א) **אי זה הוא שבועת שוא נשבע לשנות את הידוע לאדם וכו'. והעובר על לאו זה במזיד לוקה ובשגגה פטור כשאר חייבי לאוין כמו שביארנו** (מ' סא). **ושם אמור כלומר בשבועות** (כט א) **זו היא שבועת שוא שחייבין על זדונה מלקות ועל שגגתה פטור. ושם התבארו משפטי מצוה זו". ע"כ.**

ואין הבדל בין מזכיר את שם ה' יתברך בשבועה לשוא, לבין המברך ברכה שאינה צריכה, דינם שווה. כמו שכתב רבינו בספרו הגדול משנה תורה (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה טו): "**כל המברך ברכה שאינה צריכה** [=שלא נתחייב בה], **הרי זה נושא שם שמים לשוא, והרי הוא כנשבע לשוא, ואסור לענות אחריו אמן וכו'**". ע"כ. **ורבינו משווה את את מי שמברך את הבורא לשמו יתברך, ומכוין ליבו רק לבורא יתברך, אלא שמברך ברכה שאין צריך לברך אותה, רבינו משווה אותו למי שנושא שם שמים לבטלה בשבועה! כלומר, עובר על לאו חמור מאוד של, "לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא", והעונש על זה, "לא ינקה ה'". ה' יצילנו מאיסורים חמורים אלו.**

שוב ראיתי לדבריו של רבינו (רמב"ם הלכות שבועות פרק יב הלכה ט – יא) **שכתב: "השומע הזכרת השם** [לבטלה] **מפי חבירו,** [שנושא שמו של ה'] **לשוא, או** [שומע מחבירו] **שנשבע לפניו לשקר, או** [ששמע] **שבירך ברכה שאינה צריכה, ש**[הרי כאשר הוא מברך ברכה שאינה צריכה ולא נתחייב בה], **הוא עובר משום, "נושא שם ה' לשוא", כמו שבארנו בהלכות ברכות.** [במקרים כאלו] **הרי זה חייב**

לנדותו, ואם לא נדהו הוא בעצמו יהא בנדוי, וצריך להתיר אותו מיד, כדי שלא יהא מכשול לאחרים, שהרי אינו יודע שנדוהו. ואם תאמר יודיעו [=שהוא בנידוי אחר שנידה אותו, ולא יתיר את נידויו], נמצאו כל העולם בנידוי, שהרי למדו לשונם מעוה ושבועה תמיד.

במה דברים אמורים? בשהיה הנשבע הזה, או המברך לבטלה, [=עושה] מזיד, אבל אם היה שוגג, ולא ידע שזה אסור [=הגדרה של "שוגג", שאינו יודע שהדבר אסור, במקרה כזה] אינו חייב לנדותו. [=ואם רצה מנדה אותו. אלא שמסייג רבינו ואומר בלשונו], ואני אומר [=לדעתו של רבינו, אע"פ שמותר לנדות הנושא שם ה' אפילו בשוגג, דעתו של רבינו] שאסור לנדותו! שלא ענש הכתוב שוגג [=אלא המזיד! ומה יעשה?] אלא, מזהירו, ומתרה בו שלא יחזור.

ולא שבועה לשוא בלבד היא שאסורה, אלא אפילו להזכיר שם מן השמות המיוחדין לבטלה, אסור. ואף על פי שלא נשבע, שהרי הכתוב מצוה ואומר, "ליראה את השם הנכבד והנורא", ובכלל יראתו, שלא יזכירו לבטלה. לפיכך אם טעה הלשון והוציא שם לבטלה, ימהר מיד וישבח ויפאר ויהדר לו, כדי שלא יזכר לבטלה, כיצד? אמר ה' [=יי – לבטלה], אומר [מיד], "ברוך הוא לעולם ועד", או [אומר], "גדול הוא ומהולל מאד", וכיוצא בזה, כדי שלא יהא לבטלה". ע"כ. ומכאן אתה למד, כמה חמור עוון נשיאת שם שמים לבטלה!

ואחר דברים אלו, מי יערב ליבו להכנס ולברך ברכות השחר וסדר הנהגת הבוקר על פעולות שכבר עשה אותם, או על פעולות שלא עשה אותם, או על פעולות שלא נתחייב בהם? שהרי רבינו כתב במפורשות, טעות גדולה היא! ואסור לאדם לברך ברכה שלא נתחייב בה!". ע"כ מן האמור.

והרי מפורש כתב רבינו, שאפילו להזכיר שם מן השמות המיוחדים אסור להזכיר סתם לבטלה, וכל העובר על כך במזיד חייב נידוי.

"לא יענה אחר ברכותיו אמן – ומתי יאמר אמן אחר ברכותיו"?:

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה טז): "כל העונה אמן אחר ברכותיו, הרי זה מגונה. והעונה אחר ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות, הרי זה משובח. כגון, [שעונה אמן], אחר [ברכת] בונה ירושלים בברכת המזון, ו[כן שעונה אמן] אחר ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית, וכן בסוף כל ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות, עונה בה אמן אחר עצמו". ע"כ.

והנה מתוך שדייק רבינו וכתב, "אחר ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית". וכן חיזק את דיבורו וכתב, "וכן בסוף כל ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות", משמע, כי אחר ברכות ראשונות של קריאת שמע של ערבית ושחרית, לא יענה אמן. כלומר, אחר שברך ואמר, "בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה" שלפני קריאת שמע, לא יענה אחר ברכה זו "אמן", שאע"פ שהיא סוף ברכה שניה, הנה היא לא בגדר, "סוף ברכות אחרונות". וכן במפורש הדגיש רבינו זאת בהלכה הבאה (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה יז): "ולמה יענה אמן אחר בונה

ירושלים?, והרי אחריה [מיד אומרים] ברכת הטוב והמטיב! [=והסיבה היא], מפני שברכה זו [=הטוב והמטיב], בימי חכמי משנה תקנוה, וכאילו היא תוספת. אבל סוף עיקר הברכות של ברכת המזון [=מן התורה, ומה שקבע עזרא הסופר במטבע הברכות], היא [עד] בונה ירושלים. [ולכן שם צריכים לומר "אמן", והרי זה משובח]. ולמה לא יענה אמן אחר [ברכת] "אהבת עולם" [בשחרית או בערבית?], מפני שהיא [רק] סוף ברכות ראשונות של קריאת שמע. [ואע"פ שסיים שתי ברכות רצופות, הנה יש לו לברך ברכה אחרונה של קריאת שמע לפני תפילת העמידה, ושם יענה אמן], וכן כל כיוצא בה מברכות שמברכין אותן תחלה לדבר, כגון ברכות שמברכין לפני קריאת מגילה והדלקת נר חנוכה, למען לא יפסיק באמן בין ברכה ובין הדבר שבירך עליו". ע"כ.

ומבואר מדברי רבינו:

א) כל העונה אחר ברכותיו, הרי זה מגונה.

ב) העונה אחר ברכה שהיא סוף הברכות האחרונות הרי זה משובח.

ג) כל מה שיש שבח לענות אמן בסוף ברכות אחרונות, הוא דווקא בברכות שאין הברכה אמורה על מעשה העתיד הקשור לברכה. כלומר, כאשר אדם מברך ג' ברכות של ברכת המזון. מיד בסיום אותם הברכות, הוא קיים את ברכת המזון מן התורה. ובמילים אחרות, כל שאין הברכות חלות על העתיד, ואמורות על העבר, לאחר סיום כל אותם הברכות עונים אמן בסופם.

ולכן, כאשר אדם מברך לפני קריאת המגילה כמה ברכות, אע"פ שהברכה האחרונה שתהיה, זה הוא סיום כל הברכות כולם, מכיון שהברכות הללו לא באו אלא על מעשה מצוה שצריך לעשות לאחר הברכה, כלומר שהברכה עצמה לא תתקיים אלא אם כן יעשה את אותו הדבר, לכן אם אדם מברך ברכות שלפני הדלקת נר חנוכה או לפני קריאת מגילה, אע"פ שסוף הברכות הוא סיום כל הברכות כולם, לא עונה אמן אחר ברכותיו, משום שהוא מפסיק באמן בין ברכתו לבין המעשה שקשור בקשר ישיר לברכות עצמן.

ד) ואם ישאל אדם, מדוע לא יענה אמן אחר ברכה אחרונה שעל הפירות? שהרי היא ברכה שחוזרת על שעבר! על זה כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה יח): "ולמה לא יענה אמן אחר ברכת הפירות וכיוצא בה? מפני שהיא ברכה אחת! ואין עונין אמן אלא אחר ברכה אחרונה שקדמה אותה ברכה אחרת, או ברכות כגון, ברכות המלך, וברכות כהן גדול, וכיוצא בהן, להודיע שכבר השלים כל ברכותיו, ולפיכך עונה אמן". ע"כ.

"האם יענה אמן לאחר ברכת, "גאל ישראל" בשחרית?:

וכעת נשאר לנו לחקור, האם לאחר שסיים לומר את ברכות קריאת שמע, כאשר חותם ואומר, "גאל ישראל", האם יכול לומר שם, "אמן"? ומתוך שכתב רבינו לעיל, "והעונה אחר ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות, הרי זה משובח. כגון, [שענה אמן], אחר [ברכת] בונה ירושלים

בברכת המזון, ו[כן שענה אמן] אחר ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית, וכן בסוף כל ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות, עונה בה אמן אחר עצמו". מבואר מדבריו שיש לענות אחר חתימה זו, "אמן"! בין בסוף ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית, ובין בסוף ברכה אחרונה של קריאת שמע שחרית.

וכן מתבאר ממה שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה יז – יח): " ... **וכשהוא** חותם גאל ישראל מיד יעמוד כדי שיסמוך גאולה לתפלה ומתפלל מעומד כמו שאמרנו. ובתפלת המנחה מתחיל לקרוא תהלה לדוד מיושב, ואחר כך עומד ומתפלל תפלת המנחה. וכשמשלים נופל על פניו ומתחנן, ומגביה ראשו, ויתחנן כפי כחו, ויפטר למעשיו. ובתפילת הערב קורא קריאת שמע, ומברך לפניה ולאחריה, וסומך גאולה לתפלה, ומתפלל מעומד, וכשישלים ישב מעט ויפטר. והמתחנן אחר תפלת ערבית הרי זה משובח. ואף על פי שמברך, "השכיבנו", אחר [ברכת] גאל ישראל, אינה הפסק בין גאולה לתפלה, והרי שתיהן כברכה אחת ארוכה". ע"כ.

ומתוך שכתב רבינו בתפילת שחרית, "וכשהוא חותם גאל ישראל מיד יעמוד כדי שיסמוך גאולה לתפילה", וחזר על אותו הלשון בתפילת ערבית, שכתב, "ומברך לפניה ולאחריה, וסומך גאולה לתפילה", והמשיך וכתב, שברכת השכיבנו אינה הפסק בין גאולה לתפילה, ולמעלה הודיע לנו שהעונה אמן אחר ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית הרי זה משובח, הרי שבוודאי לנו, כי גם בתפילת שחרית, בסוף ברכות קריאת שמע, יש לו לענות אמן. ואין "אמן" זו מהווה הפסק בין גאולה לתפילה. ואם לדעתו של רבינו, לומר "אמן" לאחר ברכה אחרונה של קריאת שמע בערבית, היה הפסק בין גאולה לתפילה, כיצד היה כותב לנו "הרי זה משובח"!? **והרי אמרו בתלמוד** (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ד עמוד ב): "אמר מר: קורא קריאת שמע ומתפלל. מסייע ליה לרבי יוחנן, דאמר רבי יוחנן: איזהו בן העולם הבא? – זה הסומך גאולה לתפלה של ערבית". וכן הבין בפשטות המאירי, אף שכתב שיש חולקים בדבר. **והנה לשונו** (בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף ד עמוד ב): "אף על פי שיש לו לסמוך גאולה לתפלה, אומר הוא אמן אחר גאל ישראל שבשחרית, ואחר חתימת השכיבנו בערבית, כדין כל סוף ברכה אחרונה שעונה אחריה אמן. ויש בדעת חולקים כמו שיתבאר". ע"כ. והרי שהמובן הפשוט הוא, שצריך לומר, "אמן" אחר סוף ברכות קריאת שמע, בין בתפילת ערבית ובין בתפילת שחרית.

וכן הניף ידו שנית וכתב (בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף כא עמוד א): "... מכל מקום יש לומר שאף כשיהיו שתיהן דאורייתא או שתיהן דרבנן אומר אמן, שלא הוצרכנו בברכת המזון לבא בה מטעם שהג' מן התורה והרביעית [אינה] מן התורה אלא מפני שארבעתן מכלל ברכת המזון. אבל בזו, הרי גאל ישראל סוף לברכות ק"ש, וק"ש ותפלה ענינים חלוקים הם, ומשום הפסק לסמיכת גאולה אין כאן, שאין [אמירת] "אמן" [מהווה] הפסק, כמו שביארנו בקונדרס מיוחד בפני עצמו בענין אל מלך נאמן". ע"כ. ואע"פ שהמאירי היה מושפע רבות מספרות הגאונים שחלקם נטו מן המסורת והמסורה, בכל זאת לא נמנע לכתוב האמת הברורה לכל המעיין היטב בדבריו.

ובוודאי וברור לכל, שאחר סוף ברכות קריאת שמע בין של שחרית, ובין של ערבית, יש לענות אמן אחר שברך.

שגיאתו החמורה של ר' קארו:

כתב הטור (טור אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רטו): "כתב רב יהודאי ורב האי שאחר ברכת אכילת פירות וכיוצא בהם דבר שצריך לברך אחר אכילתו, צריך לענות אמן אחר ברכתו האחרונה, דכיון שהוא סוף הענין, צריך לענות אמן, כמו אחר בונה ירושלים. והרמב"ם ז"ל כתב, שאין לענות אמן אלא כשאומר ב' ברכות או יותר זה אחר זה, אבל ברכה אחת אין לענות אמן אחריה, אפילו בסוף. וא"א ז"ל היה נוהג כהרמב"ם ז"ל". ומשמע מדבריו, שגם בענין "גאל ישראל", יש לענות "אמן" אחר סיום הברכה.

וכתב בספר בית יוסף (אורח חיים סימן נא): "**אבל אחר גאל ישראל** [משמע, בין בערבית ובין בשחרית], נהגו שלא לענות אמן על פי הזוהר (ח"א קלב:)". ע"כ. וכתוצאה מדעתו של ספר האופל המאגי, ר' קארו השמיט ענין, "אמן" בסוף ברכת גאל ישראל. ואע"פ שכך היה נהוג בכל ישראל! שוב נטה ר' קארו אחר הספר הרע הזה!

ונדהמתי שראיתי בדעתו של הטור במפורשות (טור אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן סו): "וחותם בא"י גאל ישראל ואומר אמן אפילו יחיד אחר ברכותיו כיון שהוא סיום של סדר ברכות ומתחיל להתפלל מיד". ע"כ. וכתב על זה ר' קארו בבית יוסף, "כן כתב הרא"ש בריש פרק שלשה שאכלו (סי' י) גבי הא דתני (מה:) העונה אמן אחר ברכותיו הרי זה משובח. דאוקימנא דהיינו בבונה ירושלים שר"ח וה"ג (י ע"ד) פירשו דלאו דוקא נקט בונה ירושלים, אלא הוא הדין כל סיום ברכה כעין ישתבח וכן יהללוך וסוף י"ח ברכות, וכן אמן אחר גאל ישראל ואין בזה הפסק כיון דצריך הוא לאומרו.

וכן פירש רש"י (ד"ה הא בבונה) **בבונה ירושלים שהיא סוף הברכות הרי זה משובח, וכן בסוף ברכות דק"ש שחרית וערבית.** [=כלומר, רש"י כותב מפורשות שצריך לענות אמן אחר גאל ישראל בין בשחרית ובין בערבית!!]. **וכן דעת ה"ר יונה ז"ל** (לג: ד"ה הא).

אבל הרמב"ם כתב בפרק א' מהלכות ברכות (הי"ח) שאין עונה אמן אלא אחר שאומר שתי ברכות או יותר בסוף, וא"כ אחר גאל ישראל דשחרית אינו עונה אמן, לפי שאין שם אחר ק"ש אלא ברכה אחת בלבד, וכן כתב ה"ר יונה ז"ל בשמו ... ויש לתמוה על רבינו שכתב בסימן רט"ו שהרא"ש היה נוהג כהרמב"ם וכיון שהרמב"ם סובר שאינו עונה אמן אחר עצמו אלא אחר שתי ברכות דלבסוף, היאך כתב הרא"ש עונה אמן אחר גאל ישראל דשחרית שאינה אלא ברכה אחת דלבסוף? וכן אחר ישתבח ויהללוך. ובמה שכתבתי בסימן נ"א (ד"ה ואחר) נתיישב זה. **ועכשיו נהגו העולם שלא לענות אמן אחר גאל ישראל ולאו משום דסברי כהרמב"ם דאם כן לא היה להם לענות אמן אחר ישתבח ולא אחר יהללוך, אלא טעמא משום דחשבי ליה הפסק בין גאולה לתפלה, וכבר כתבתי בסימן נ"א שעל פי הזוהר נהגו**

שלא לומר אמן אחר גאל ישראל ואין להביא ראיה לדברי האומרים שצריך לענות אמן אחר גאל ישראל ולא הוי הפסק, ממאי דאמרו רבנן, אומר שליח ציבור גאל ישראל, והן עונין אמן. וכמו שכתב רבינו בסימן קכ"ד (קז:) בשם רב עמרם דהתם בברכת גואל ישראל שבתפלה קאמר שהרי הזכיר שם קודם לכן ברכת מחיה המתים, ואח"כ ברכת גאל ישראל, ואח"כ בונה ירושלים וזהו סדר ברכות שבתפלה". ע"כ.

והנה, איני מאמין כיצד ר' קארו עיוות את דבריו של רבינו הטהור! וערבב דברים בדבריו של רבינו שאינם קשורים כלל! ולא נחת לדבריו של רבינו כלל וכלל. ויתירה מזו, אחר שר' קארו ראה, שרש"י, והרא"ש, והטור, היו עונים "אמן" אחר גאל ישראל, בין בתפילת שחרית ובין בתפילת ערבית. כיצד לא חש לדבריהם? והשולחן ערוך נטה בזה רק בגלל ספר הזוהר הפגאני! שפסק שצריך לענות אמן אחר ברכת "ישתבח", שכן כתב מפורש (שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נא סעיף ב): "אם סיים ברוך שאמר, קודם שסיים החזן, עונה אחריו: אמן". והרי שאינו "חש" להרמב"ם בענין זה לדעתו. וכל טעמו שהשמיט ענית אמן אחר גאל ישראל, הכל הוא בגלל הספר המשחית זוהר, וזה הספר גרם לו לא להבין את דברי רבינו הברורים! וכן גילה דעתו ביתר שאת על מה שכתב הטור (אורח חיים הלכות תפילה סימן קיא): "אבל אמן אחר גאל ישראל לא הוי הפסק ומצוה לענותו כיון שהוא אחר סיום ברכות של ק"ש". ועל זה כתב הבית יוסף (אורח חיים סימן קיא): "אבל אמן אחר גאל ישראל לא הוי הפסק ומצוה לענותו וכו'. נתבאר בסימן ס"ו (סוד"ה וגומר) שפשט המנהג על פי הזוהר שלא לענות אמן בין גאולה לתפילה ,ושם נתבאר גם כן אם יכול להפסיק כדי להניח טלית ותפילין". והרי שר' קארו שוב גילה דעתו, כי נטה מדרך האמת והמנהג בישראל רק בעבור הספר המשחית זוהר! ואף דעתו של רש"י, הרא"ש, הטור לא היתה לנגד עיניו!

וחרץ הדין בשולחנו (שולחן ערוך או"מ הלכות קריאת שמע סימן סו סעיף ז): "אינו אומר אמן אחר גאל ישראל, משום דהוי הפסק". כלומר, לדעתו של ר' קארו, הרא"ש, רש"י, הטור, כולם עברו עבירה, ולא התקיים עליהם מה שנאמר, "הסומך גאולה לתפילה", וחרץ את דינם שעשו הפסק!! אוי לעם ה'! ככה זה שנוטים אחר ספר עבודה זרה, עבודה זרה מכה את עובדיה!! ושוב חתם (שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן קיא סעיף א): "צריך לסמוך גאולה לתפלה ולא יפסיק ביניהם, אפי' באמן אחר גאל ישראל ולא בשום פסוק, חוץ מה' שפתי תפתח". ע"כ. ואתה הקורא תראה כיצד שולחנו של ר' קארו האדיר הנציח, שיבח, והעלה את ספר האופל הטמא לרמה של פסיקת הלכה והוראה. אוי לעם ה' יתברך.

והשגיאה החמורה ביותר, זה עלילות הדברים על רבינו הטהור הרמב"ם, שכתב עליו ר' קארו: "אבל הרמב"ם כתב בפרק א' מהלכות ברכות (הי"ח) שאין עונה אמן אלא אחר שאומר שתי ברכות או יותר בסוף, וא"כ אחר גאל ישראל דשחרית אינו עונה אמן, לפי שאין שם אחר ק"ש אלא ברכה אחת בלבד, וכן כתב ה"ר יונה ז"ל בשמו ... ויש לתמוה על רבינו שכתב בסימן רט"ו שהרא"ש היה נוהג כהרמב"ם וכיון שהרמב"ם סובר שאינו עונה אמן אחר עצמו אלא אחר שתי ברכות דלבסוף, היאך כתב הרא"ש עונה אמן אחר גאל ישראל דשחרית שאינה אלא ברכה אחת דלבסוף? וכן אחר ישתבח ויהללוך: ובמה שכתבתי בסימן נ"א (ד"ה

ואחר) נתיישב זה". ע"כ. ויש לתמוה על תמיהתו של ר' קארו. כי הטור צדק בענין זה, והבין הבנה נכונה מאוד בדברי הרמב"ם, וכמו שכתב שכך היה נוהג אביו! ונעלם מעיני ר' קארו האמת. שכתב רבינו מפורשות (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה טז): "כל העונה אמן אחר ברכותיו הרי זה מגונה, והעונה אחר ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות הרי זה משובח, כגון אחר בונה ירושלים בברכת המזון ואחר ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית, וכן בסוף כל ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות עונה בה אמן אחר עצמו". ע"כ. ומפורש מדברי רבינו הרמב"ם, שצריך לענות "אמן" אחר ברכה אחרונה של קריאת שמע!

והרי גם אם יאמר הבית יוסף שמדובר רק בתפילת ערבית, שיש שתי ברכות רצופות אחרי קריאת שמע. מה יענה על ענין, שצריך לסמוך גאולה לתפילה? הרי מתבאר מכך, כי הרמב"ם לא חשש לכך כלל! וכבר כתבנו בשם המאירי וספר הטור והרא"ש, ואף רש"י מסכים לכך, שאין בזה משום הפסק, לא בתפילת ערבית ולא בתפילת שחרית.

שוב ראיתי שכתב ר' קארו בכסף משנה (כסף משנה הלכות ברכות פרק א הלכה טז): "כל העונה אמן וכו'. ר"פ שלשה שאכלו (ברכות מ"ה:) תני חדא העונה אמן אחר ברכותיו הרי זה משובח ותניא אידך ה"ז מגונה ל"ק הא דעני אמן אחר כל ברכה וברכה והא דעני אמן בבונה ירושלים והטעם דאמירת אמן מורה שכבר גמר ברכותיו ואין לו לומר יותר וכשעונה אחר כל ברכה וברכה ה"ז מגונה שמראה בכל פעם שמסיים ואח"כ חוזר ומברך. וכתב רש"י שאחר סיום כל ברכות עונה אמן ואפילו אחר גאל ישראל דשחרית וערבית ולא הוי הפסקה בין גאולה לתפלה כיון שצריך לאומרו.

וכתב ה"ר יונה ז"ל שהגאונים ז"ל כתבו עוד שאחר אכילת פירות צריך לברך, ומ"ש בתוספתא, אחר המצות ואחר הפירות, ועונה בסוף אמן, ה"ז דרך בורות. לא אמרו אלא בברכה שלפניו, שאם משברך על עשיית המצות יענה אמן קודם העשייה נראה כמפסיק, וכן בברכת הנהנין, אבל בברכה אחרונה סוף ברכה נקראת, וצריך לענות אמן. [ע"כ דברי רבי יונה].

ואין כן דעת רבינו [=הרמב"ם], אלא שאין לענות אמן אחר ברכותיו אלא בשני תנאים:

האחד שיהיו הברכות ההם שעונה אחר אחרונה שבהם אמן בסוף הענין לא בתחלתו, וזהו שמעטו בתוספתא ברכת המצות, שרובן יש בהם ברכה בתחילה ולא בסוף. [=מכיון שעובר לעשיה].

והתנאי השני, שיהיו שתי ברכות או יותר סמוכות [=לא דייק כל כך בלשון רבינו הרמב"ם כפי שנראה בהמשך], ואז יענה אמן אחר הברכה שהיא סוף כל הברכות ההם.

אבל אם היתה ברכה אחת לבד, אף על פי שהיא אחרונה, לא יענה אחריה אמן, וזהו שמיעטו בתוספתא ברכת הפירות. וסתמא קתני ל"ש ברכה שבתחלה ול"ש ברכה שבסוף ולמדנו כן רבינו במ"ש, והעונה אחר ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות שבאומרו סוף ברכות,

משמע שצריך שיהיו שתי ברכות או יותר. ובאומרו אחרונות למדנו דדוקא בברכות אחרונות שייך עניית אמן, אבל לא בברכות ראשונות. [=לאו דווקא! אלא כוונת רבינו באומרו, "אחרונות", אינו לאפוקי ראשונות, אלא כוונתו לומר, שאין אחר ברכה זו המשך! כלומר שנגמר לה השייכות למה שיבוא לאחר מכן!].

ובאומרו ואחר ברכה אחרונה של ק"ש של ערבית, נתכוון לומר דדווקא של ערבית, שהוא מברך אחריה שתי ברכות, אבל אחר ברכה אחרונה של ק"ש של שחרית, שאין שם אלא ברכה אחת, אינו עונה אחריה אמן. וכ"כ ה"ר יונה שזה דעת רבינו שלא לענות אמן אחר גאל ישראל דשחרית". ע"כ דבריו.

וכעת נעמוד על העיוות הגדול שבהבנת דברי רבינו:

הכסף משנה מכריח, שלדעת רבינו, צריך שיהיו שתי ברכות תכופות אחת אחרי השניה. ולדעתו, מכיון שבתפילת שחרית יש רק ברכה אחת לאחר קריאת שמע, אין לענות אמן, וכך לדעתו יתפרשו דברי רבינו. וכעת, נניח שהנחה זו נכונה. מפני מה לא התחשב, ולא הביא את דעתו של רבינו בשולחנו לגבי תפילת ערבית? שהרי יוצא, לפי הכלל שקבע בתחילת דרכו, שאם הרא"ש והרמב"ם יפסקו כדבר אחד, יחשוש להם. וכאן מוכח, שדעת הרמב"ם, הרא"ש, רש"י, ר' יונה, מאירי, לומר אמן אחר ברכת גאל ישראל של ערבית! אבל ר' קארו, הציג בבית יוסף, שדעת רבינו שבכל מקום בין בתפילת שחרית ובין בתפילת ערבית, אין לומר אחר גאל ישראל, "אמן"! ומדוע העלים ר' קארו ענין זה מעיני הציבור באותו המקום? ועוד, מדוע לא טען שלדעת רבינו הרמב"ם, אי ענית "אמן" אינה נובעת מחשש ההפסק בין גאולה לתפילה? שהרי הרמב"ם אינו חושש להפסק זה כלל! שכן מתוך שכתב, שאחר ברכות ק"ש שבתפילת ערבית אומרים אמן, אחר גאל ישראל, הרי שלדעתו אין הפסק בענית אמן בין גאולה לתפילה, וכמו שכתבנו בשם המאירי. והתשובה לכל זה ברורה לכל, ר' קארו השתדל להעמיד את הדברים בשולחנו היכן שהוא יכל, שיהיו קרובים לדעת ספר האופל הפרו-נוצרי שהיה הוא ממוקסם ממנו. ולכן פסק, שבכל ענין, אין לומר אמן אחר גאל ישראל, בין בתפילת ערבית בין בתפילת שחרית.

ואמרו חז"ל במשנה (משנה מסכת ברכות פרק א משנה ד): "בשחר מברך שתים לפניה ואחת לאחריה, ובערב שתים לפניה, ושתים לאחריה, אחת ארוכה, ואחת קצרה, מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר לקצר אינו רשאי להאריך, לחתום אינו רשאי שלא לחתום, ושלא לחתום אינו רשאי לחתום". ע"כ. ומבואר מן המשנה, שכל הברכות הללו לא באו אלא בעבור "קריאת שמע". ובסך הכל, בשחרית אנו מברכים שלוש ברכות על אותה קריאת שמע, ובערבית אנו מברכים, ארבעה ברכות. וכל החילוק שחילקו חז"ל, הוא על מנת שנדע כמה ברכות יש בשחרית והיכן הם אמורות, וכמה יש בערבית והיכן הם אמורות.

אמנם כל הברכות הללו נחשבות הם כענין שלם. ואם אדם ברך שתי ברכות ראשונות בשחרית, ולא סיים לברך ברכה אחרונה, יש כאן חשש גדול לכאורה להפסד אותם ברכות ראשונות. מה שאין כן לזה המברך על פירות, ולבסוף מברך ברכה אחרונה, שאע"פ שיש

כאן שתי ברכות, הנה אין שום דבר שמאחד ביניהם לבנתיים. כלומר, יתכן לברך ברכה ראשונה, ללא שיצטרך לברך ברכה אחרונה, באופן שאם אכל שיעור מועט מן הפירות, ולא נתחייב בברכה אחרונה, במצב כזה לא מברך ברכה אחרונה. ובמילים אחרות, היכן שהברכה האחרונה לא קבועה ולא תבוא לעולם לאחר הברכה ראשונה בוודאי, כל העונה אמן אחר ברכותיו הרי זה מגונה.

אבל, בקריאת שמע שחרית, הברכה האחרונה לא באה, אלא בגלל שתי הברכות הראשונות שהתחיל בהם, ואם אדם קרא קריאת שמע ללא הברכות הראשונה, אין לו שום היתר לברך ברכה אחרונה של גאל ישראל! כי הברכה אחרונה קשורה בקשר ישיר לאותם השתי ברכות ראשונה של ברכות קריאת שמע, כפי שתיקן עזרא הסופר ובית דינו.

ולכן מה שכתב הכסף משנה בדעתו של רבינו, "אבל אם היתה ברכה אחת לבד, אף על פי שהיא אחרונה, לא יענה אחריה אמן". ענין זה לא חוזר על ברכות קריאת שמע שחרית! שכן, ברכה זו אינה נחשבת לבדה! שכן היא תלויה ועומדת בגלל השתי ברכות ראשונות. ולכן, לפי עניות דעתי, רבינו יפסוק שאפשר לענות אמן גם אחר ברכת ישתבח, שאע"פ שיש הפסק בנתיים בזמירות, הנה ברכת ישתבח תלויה ועומדת בגלל ברכת "ברוך שאמר" שתיקנו חז"ל לברך בתחילה.

ומה שכתב ר' קארו בדעתו של רבינו את אותם התנאים. הנה מלשונו של רבינו אינו משתמע כך. שכתב: "... והעונה אחר ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות הרי זה משובח, כגון אחר בונה ירושלים בברכת המזון ואחר ברכה אחרונה של קריאת שמע של ערבית, וכן בסוף כל ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות עונה בה אמן אחר עצמו". והנה לא כתב רבינו, "שהיא סוף שתי ברכות", כמו שכתב הבית יוסף והכסף משנה בדעתו! אלא כתב, "בסוף כל ברכה, שהיא סוף ברכות אחרונות", כלומר התנאי לענות אמן, שתהיה הברכה סוף לברכות שהיו מקודם לכן. וכן חזר וכתב רבינו, "וכן בסוף כל ברכה שהיא סוף ברכות אחרונות". ובוודאי שברכת גאל ישראל, היא הסוף של הברכות שהיו קודם לכן בתחילה אע"פ שהיה הפסק קריאת שמע ביניהם, והכל ענין שלם הוא!

ויש לומר עוד יותר, שמכיון שלא עונים אמן אחר ברכת "אהבת עולם", כמו שכתב רבינו: "... ולמה לא יענה אמן אחר אהבת עולם? מפני שהיא סוף ברכות ראשונות של קריאת שמע וכן כל כיוצא בה מברכות שמברכין אותן תחלה לדבר, כגון ברכות שמברכין לפני קריאת מגילה והדלקת נר חנוכה, למען לא יפסיק באמן בין ברכה ובין הדבר שבירך עליו". ע"כ. ושוב מבואר, שברכת אהבת עולם, היא לא "סוף ברכות אחרונות", כי רבינו קורא להם, "סוף ברכות ראשונות של קריאת שמע".

ונראה לי, שלדעתו של רבינו התנאים לומר אמן אחר סוף הברכות הם:

א) שהברכה תהיה סוף ברכות אחרונות.

ב) שהברכה חלה על שעבר, ואין לה שייכות למה שעתיד לבוא, בשונה מברכת המצוות, שהברכה שמברך ולאחר מכן באה העשיה עצמה.

ג) בשום מקום רבינו לא כתב את התנאי שכתב הבית יוסף והכסף משנה, שצריך שיהיו שתי ברכות. **אלא רבינו כתב** (רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה יח): "**ולמה לא יענה אמן אחר ברכת** [אחרונה של] **הפירות וכיוצא בה? מפני שהיא ברכה אחת, ואין עונין אמן, אלא אחר ברכה אחרונה שקדמה אותה ברכה אחרת או ברכות** [אחרות], **כגון ברכות המלך, וברכות כהן גדול, וכיוצא בהן, להודיע שכבר השלים כל ברכותיו, ולפיכך עונה אמן**". ע"כ. והנה מתוך שכתב רבינו, "להודיע שכבר השלים כל ברכותיו", אתה למד כי אין שום הפרש בין אמירת אמן לאחר גאל ישראל שחרית או ערבית! כי אמירת האמן באה על מנת להודיע שהשלים ברכותיו! ומכיון שברכה שלישית שבקריאת שמע שחרית היא קשורה בקשר הדוק וישיר לשתי הברכות הראשונות, לכן לפי עניות דעתי האומר שם, "אמן" הרי זה משובח ואינו מגונה.

וכעת, נניח שהבית יוסף והכסף משנה צודק בדעתו של רבינו, ואין צריך לומר "אמן" לאחר גאל ישראל בשחרית. נשאלת השאלה, כיצד נטש ר' קארו את מסורת אבותינו, ופסיקתו של רבינו הטהור הרמב"ם, הרא"ש, רש"י, מאירי, ר' יונה, ונטש דבר מפורש זה בדבריהם, ואפילו בתפילת ערבית הלך ודרך בדרכו של ספר האופל המאגי והפגאני? ומדוע לא השיג בכסף משנה עצמו על הרמב"ם מתוך דברי ספר הזוהר הטמא? ובאמת שאין לי מילים לתאר את הצער העמוק שהנני מרגיש כאשר אני רואה שהשולחן ערוך נטש את דרך האבות והלך בדרכו של המכשף הזוהרי. ארורים מכשפי האופל.

"טעמו של ספר האופל הפגאני":

וכעת נעבור לבחון ולסרוק את טעמו של ספר האופל הפגאני הארור שסמך עליו הבית יוסף בכל כוחו. **כתב המכשף הזוהרי** (פירוש הסולם לזוהר – בראשית פרשת חיי שרה מאמר תפלה שועה דמעה אות רלד): " **... בוא וראה, תפלתו של האדם הוא מעומד, כי שני מיני תפלות הן, אחת היא מיושב ואחת היא מעומד, והם אחד, להיותם כנגד שתי מדרגות שהן תפלה של יד ותפלה של ראש, או יום ולילה, והם אחד.**

[עכשיו מתחיל הסרט של המכשף], **היינו** [שעומדים בתפילה מהטעם, שהעמידה היא] **כנגד מדרגת** [אלהים] **קצר אפים.** [=ואלהים קצר אפים הוא גם זה] **המכונה "תפילה של ראש" או יום. וכנגד מדרגת** [=אלהים] **נוקבא המכונה תפלה של יד או לילה, והם אחד בזווג** [=של תשמיש ומשגל כמו בני אדם השפלים בארץ, כלומר, תכלית מטרת התפילה, היא לעזור לשני אלהים להזדווג אחד עם השני, קצר אפים ואשתו נוקבא פילגש הסטרא אחרא. ומסביר הטומאה]. **אף כאן, תפלה מיושב, דהיינו התפלה דיוצר** [=ברכות קריאת שמע שנאמרות מיושב] **שלפני השמונה עשרה, הוא אל** [=מתפללים אותה בשביל] **התפלה של יד, דהיינו אל הנוקבא,** [=כלומר, אנו מתפללים תפילת יוצר לאלהים נוקבא. ובאה תפילת יוצר על מנת] **לתקן אותה** [=כלומר להכין אותה למעשה התשמיש!! אתם שומעים?!! מבינים את המוח הזימתי של המכשף הטמא הזה בכלל? וממשיך הטומאה ואומר],

כמו שמתקנים את הכלה ומקשטים אותה להכניסה לחופה, כן מקשטים את הנוקבא בסוד המרכבות והמחנות המרומזים בהמלות יוצר משרתים ואשר משרתיו עומדים וכו', והאופנים וחיות הקדש וכו' [=מה?? קישוט כלה? יש לבורא יתברך אשה? והיא נעשית כלה בכל בוקר על ידי ברכות קריאת שמע של יוצר??? ועוד בני אדם עוזרים לאשתו של הבורא להתקשט? ומי שאינו מאמין לי, זה לשון ספר האופל בשפה הארמית המזוייפת: "לְאַתָקָן לָהּ כְּמָה דְאַתָקֵן לְכַלָּה, וְקָשִׁיט לָהּ לַאֲעָלָא לְחוּפָּה, הָכֵי נָמֵי מָקְשְׁטִין לָהּ, בְּרָזָא דִּרְתֵּיכָאָה וּמַשַּׁיְרְיֵיהָא". מכשפים ארורים ומנובלים!! ביזו את ה' יתברך בזיון שאין כמוהו!! ממשיך הטמא ואומר], ששבחים אלו הם לקשט את הנוקבא, ולהביאה לזווג בשמונה עשרה. [=כלומר, מעבר לכך שהשבחים הנאמרים הם בשביל לעזור לבורא! עוד הם מקשטים את אשתו נוקבא אלהים הנקבה!! לא יאומן כמה שפלות וטומאה! ממשיך הטיפש ואומר] ועל כן תפלה דמיושב, שהיא הנוקבא בקישוטיה, כנ"ל, כיון שנכנסה אל מלך העליון, שהוא קצר אפים, דהיינו בת[חילת ת]פלת שמנה עשרה, והוא בא לקבל אותה, [=שמעתם? המלך הבורא יתברך בא לקבל את אשתו בזכות מעשה התפילה של השפלים בארץ? ומסביר השיקוץ], אז אנחנו עומדים לפני מלך העליון. [ואם ישאל השואל, מדוע עומדים, כלומר מדוע חז"ל תיקנו לעמוד בתפילת שמונה עשרה? ואולי נחשוב, כי העומד לפני מלך צריך לעמוד בכבוד ויראה ולא לשבת, לא? מסביר הטומאה הרקובה והארורה, לא מפני הטעם הזה אנו עומדים, אלא מפני טעם אחר, טעם "שכלי" ממש! והטעם הוא], כי אז [אלהים] קצר אפים, מתחבר ב[אשתו] הנוקבא [=כלומר, מיד בסיום ברכות קריאת שמע, באותה נקודה, לאחר שקישטנו, איפרנו, טיפחנו, הלבשנו, חיממנו את אשתו של הבורא, אלהים נוקבא, אז באותו הרגע שעומדים בתפילה העמידה ומתחילים להתפלל, מיד באותו הרגע, אלהים קצר אפים מקבל לחיקו את אשתו נוקבא. ולכן מסביר הטומאה הרקובה], ומשום זה [=רק משום הטעם הזה], לא יפסיק בין גאולה ותפלה. כי תפלה דמיושב ותפלה דמעומד צריכים להיות מחוברות ... וע"כ אסור להפסיק, אלא [צריך להזהר] לחברה עם החסדים של קצר אפים". ע"כ. אוי!!!!!!!! אוי!!!!! ה' ירחם על עמו ישראל!! כמה רחמים וכמה ארך אפים יש מלפני האל הזה!! לא נשמע חירוף שכזה מבריאת העולם!! מעולם אבל מעולם, גם עובדי עבודה זרה הכי חמורים שהיו, ואפילו עבודה זרה של פעור, לא חירפה כלפי שמים כמו ספר האופל המשחית הזה, שחייב למות ולא להודות בו!!

וכעת מובן לי מה שכתוב בצוואת הבעל שם רע (צוואת הריב"ש): "התפלה היא זיווג עם השכינה וכמו שבתחלת הזיווג ניענוע כן צריך לנענע עצמו בתחלה, ואח"כ יכול לעמוד כך בלא ניענוע ויהיה דבוק להשכינה בדביקות גדול ומכח מה שמנענע עצמו יכול לבא להתעורר גדול שיחשוב למה אני מתנענע א"ע כי מסתמא השכינה בוודאי עומדת לנגדי ומכח זה יבא להתלהבות גדול". ע"כ. כלומר לפי הסכלות הכתובה כאן, אדם צריך לזוז בתפילה כמו שמשמש עם אשתו בתחילת הזיווג, ולכן המקובלים מנענעים את עצמם, כי הם בטוחים שבמעשה זה הם או שוכבים עם אלהים נוקבא והם כדוגמת קצר אפים, או שהם מעוררים את הבורא לשכב עם אשתו נוקבא!!! אין שפלות כזו וחירוף כזה!!

ולהזכיר לכם, ר' קארו פוסק לפי הספר הזה ולפי טעמו, ולכן משמיט מעם ישראל את ענין "אמן" לאחר ברכת גאל ישראל. היש חרפה גדולה מזו? היש בושה גדולה מזו?

"מלחמתה של תורה – כאן מתחילה"

הנה הבורא יתעלה שמו, ציוה את עמו הנבחר הוא עם ישראל, לקדש מלחמה בעבודה זרה בכל כוחם, וככבר אמר בתורה (שמות פרק לד פסוק יב – טו פרשת כי תשא): "הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא עָלֶיהָ פֶּן־יִהְיֶה לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבֶּךָ: כִּי אֶת־מִזְבְּחֹתָם תִּתֹּצוּן וְאֶת־מַצֵּבֹתָם תְּשַׁבֵּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרָיו תְּכָרֹתוּן: כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר כִּי יְיָ קַנָּא שְׁמוֹ אֵל קַנָּא הוּא: פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ וְזָנוּ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָבְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְקָרָא לְךָ וְאָכַלְתָּ מִזִּבְחוֹ". והרי שציוה הבורא יתעלה שמו לעשות ככל כוחינו במלחמת עבודה זרה, לשרש ולכלות כל סממן המביא אליה, כל שכן היא עצמה!

וזו לשון הצחה והברורה של רבינו הטהור הרמב"ם בענין שירוש העבודה זרה ודעות מינות המביאות למחשבת התוהו וההבל (סנהדרין פרק חלק י' א' סוף פירוש המשנה בהקדמתו הידועה והחשובה של הרמב"ם): "... וכאשר יפקפק [=רק יפקפק] אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ.

וככבר אמר והזהיר ה' בתורתו (דברים פרק יג פסוק א – ו פרשת ראה): "אֵת כָּל־הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת לֹא־תֹסֵף עָלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ: פ כִּי־יָקוּם בְּקִרְבְּךָ נָבִיא אוֹ חֹלֵם חֲלוֹם וְנָתַן אֵלֶיךָ אוֹת אוֹ מוֹפֵת: וּבָא הָאוֹת וְהַמּוֹפֵת אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֵלֶיךָ לֵאמֹר נֵלְכָה אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יְדַעְתָּם וְנָעָבְדֵם: לֹא תִשְׁמַע אֶל־דִּבְרֵי הַנָּבִיא הַהוּא אוֹ אֶל־חוֹלֵם הַחֲלוֹם הַהוּא כִּי מְנַסֶּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לָדַעַת הֲיִשְׁכֶם אֹהֲבִים אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: אַחֲרֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם תֵּלֵכוּ וְאֹתוֹ תִירָאוּ וְאֶת־מִצְוֹתָיו תִּשְׁמֹרוּ וּבְקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ וְאֹתוֹ תַעֲבֹדוּ וּבוֹ תִדְבָּקוּן: וְהַנָּבִיא הַהוּא אוֹ חֹלֵם הַחֲלוֹם הַהוּא יוּמָת כִּי דִבֶּר־סָרָה עַל־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהַפְדְּךָ מִבֵּית עֲבָדִים לְהַדִּיחֲךָ מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוְּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בָּהּ וּבִעַרְתָּ הָרָע מִקִּרְבֶּךָ".

ולכן מהות מלחמה זו, היא שלעולם אף אדם לא יודה ב-"אלהים אחרים", כלומר, לא יאמר בפיו, שיש כח אחר מלבדו יתברך. שכן, עבודה זרה והאמנה בדברי מינות, אע"פ שלא עבדה בפועל, אם האמין בכוחם או בקיומם חלילה, רק האמין, הרי זה כופר בכל התורה כולה. ואפילו להודות בעבודה זרה בפיו מחמת שירא מן בני אדם, אע"פ שליבו כופר בכך הדבר אסור! מכיון שמראה בפיו שיש כח וחשיבות לעבודה זרה.

וכמו שכתב רבינו הטהור (ספר המצוות מצוה עשה ט'): "והמצוה התשיעית, היא שצונו לקדש השם, והוא אמרו (אמור כב) "ונקדשתי בתוך בני ישראל". ועניין זאת המצוה אשר אנחנו מצווים לפרסם האמונה הזאת האמתית בעולם, ושלא נפחד בהיזק שום מזיק! ואף על פי שבא עלינו מכריח גובר יבקש ממנו לכפור בו יתעלה לא נשמע ממנו אבל נמסור עצמנו למיתה, ולא נתעהו לחשוב שכפרנו ואף על פי שלבנו מאמין בו יתעלה. וזאת היא מצות קדוש השם המצווים בה בני ישראל בכללם רוצה לומר מסירת נפשנו למות ביד האונס על אהבתו

ית' ואמונת יחודו. כמו שעשו חנניה מישאל ועזריה (דניאל ג) בזמן נבוכדנצר הרשע כשגזר להשתחות לצלם והשתחוו כל העמים וישראל בכלל ולא היה שם מקדש שם שמים והיתה בזה חרפה גדולה על ישראל שנעדרה המצוה הזאת מכלם ולא היה שם מקיים אותה אבל פחדו הכל ולא נצטותה מצוה זו אלא למעמד הגדול ההוא שפחד ממנו העולם כלו והיה בו ראוי שיפורסם הייחוד ויגלה ברבים בעת ההיא". ע"כ.

ולכן חייב לכפור בכל הכח בעבודה זרה, ולעולם לא להודות בה חלילה! ולצורך הדוגמה, אם אדם מפחד או ירא ממכשפות או מכשפים, כלומר ירא מן "כח" הכישוף המהובל, הרי שהוא מאמין בדעתו שיש כח מסויים לכישוף! ואם הוא מאמין בכוחו, או שמאמין במעט בכוחו של הכישוף, אע"פ שלא עבדו, כלומר, אע"פ שלא עשה כישוף בחייו, הרי זה כופר בכל התורה כולה. במילים אחרות, אם אדם הולך להסרת כישופים, הרי הוא כופר במעשה זה, בכל התורה כולה.

וכמו שכתב רבינו הטהור, שכישוף הוא מין ממיני עבודה זרה שהיו מאמינים בו עובדי האלילים. וכתב (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו – טז): "המכשף חייב סקילה והוא שעשה מעשה כשפים ... ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, ונאמר כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן וגו', כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן [=מלבד שהוא מאמין בכח עבודה זרה], אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה.

אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ.

וכבר כתב רבינו הטהור בענין זה שמאמין בכח עבודה זרה והריחוק מן העבודה זרה בכל ההתאמצות שיש (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ב): "... ספרים רבים חברו עובדי כוכבים בעבודתה [=כמו ספר הזוהר המאגי והפנאני, שלימד] היאך עיקר עבודתה ומה מעשיה ומשפטיה [=שהרי לימד ספר האופל לעבוד את קצר אפים ואת נוקבא אשתו של הבורא, וריבה באלוהות!], צונו הקדוש ברוך הוא שלא לקרות באותן הספרים כלל ולא נהרהר בה ולא בדבר מדבריה, ואפילו להסתכל בדמות הצורה אסור, שנאמר, "אל תפנו אל האלילים", ובענין הזה נאמר, "ופן תדרוש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו", שלא תשאל על דרך עבודתה היאך היא, אף על פי שאין אתה עובדה, שדבר זה גורם להפנות אחריה ולעשות כמה שהן עושין. שנאמר, "ואעשה כן גם אני". ע"כ. ומדבריו אנו למדים, שציווי הבורא יתעלה שמו, שאסור לקרוא בספר הזוהר המאגי, ולא נהרהר בו ואפילו לא באחד מדבריו הטמאים!

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ג – י): "וכל הלאוין האלו בענין אחד הן והוא שלא יפנה אחר עבודת כוכבים וכל הנפנה אחריה בדרך שהוא עושה בו מעשה הרי זה לוקה, ולא עבודת כוכבים בלבד הוא שאסור להפנות אחריה במחשבה. אלא כל מחשבה שהוא גורם לו לאדם לעקור עיקר מעיקרי התורה מוזהרין אנו שלא להעלותה על לבנו ולא נסיח דעתנו לכך ונחשוב ונמשך אחר הרהורי הלב, מפני שדעתו של אדם קצרה ולא כל הדעות יכולין להשיג האמת על בוריו, ואם ימשך כל אדם אחר מחשבות לבו נמצא מחריב את העולם לפי קוצר דעתו...

... מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו' ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה בעבודת כוכבים [=כל המודה בספר הזוהר הטמא, כל המאמין שיש בו קדושה] כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם. שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם". וכל הכופר בעבודת כוכבים [=בספר הזוהר הטמא], מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

עוד כתב רבינו (שם הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". ע"כ.

ולכן, אנו נמצאים בדור שבו יסודות דת האמת נמצאים בסכנה ויורדים לתהום, ותורת האמת עומדת למבחן וניסיון אל מול תורת השקר שמחריבה את דתנו, ומחשיכה זוהרה של תורה, ומאבדת הדרת יופיה כולה, ומכבה מאור הדת, ומשימה תורת ה' בהפך המכוון בה. תורת השקר מכניסה עבודה זרה ומינות לדתנו, תורתנו, ואמונתינו.

"הולדת ספר הזוהר – כתבים שבאו לידי ספר שלם טמא":

מהמאה ה-13 לספירה אשר יצא ספר הזוהר לעולם על ידי משה די לאון לכל מיני מקומות בעולם בקונטריסים דפים דפים ונאסף והופץ בספר אחד (אברהם זכות תלמידו של בעל מנורת המאור בספרו ספר יוחסין השלם הוצאת יריד הספרים תשס"ה עמוד 121) שנקרא היום, "הזוהר הטמא", על ידי "יהודה חייט" בשנת רנ"ב על פי עדותו מכתביו בפירושו לספר "מערכת האלוהות" (יהודה חייט הקדמתו לפירוש ספר מערכת האלוהות מופיע גם בספר משנת הזוהר לישעיה תשבי מהדורה שלישית מתוקנת ומורחבת כרך ראשון מוסד ביאליק ירושלים תשל"א עמוד 36). ומייחסים את ההבלים הכתובים בספר הזה בשקר וברוע לב אל רשב"י הטהור שמעולם לא יצאו מפיו דברים מעין אלו. ואשר הוא אמר מפורש בתלמוד, שכל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם. (תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מה עמוד ב. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף סג עמוד א). וכן אמרו בספרי (ספרי דברים פרשת עקב) שהוא חיבור שקדם

לתלמודים, וז"ל: "רבן שמעון בן גמליאל אומר, והלא כל המשתף שמו של מקום בעבודה זרה הרי הוא חייב כליה, שנאמר (שמות כב יט): "זובח לאלהים יחרם וכו'". ע"כ.

ולא רק זו בלבד, אלא לכאורה, רשב"י בעצמו לא מבואר לנו שהיה בקי במעשה מרכבה, שהרי מוזכר בתלמוד שרק תלמיד אחד של רבי עקיבא, הוא רבי חנניה בן חכינאי היה בקיא במעשה מרכבה (תלמוד ירושלמי חגיגה פרק ב הלכה א). ואמרו בתלמוד (בבלי חולין דף קמא עמוד א) בזה הלשון: "כלום לא אמרתי לכם שכל ברייתא שלא נשנתה בבית מדרשם של רבי חייא ורבי אושעיא משובשת היא ואל תקשו על פיה בבית המדרש". ע"ש. ועוד נאמר בתלמוד ירושלמי (עירובין פרק א הלכה ו) בזה הלשון: "שכל משנה שלא נכנסה לחבורה אין סומכין עליה".

ולכן הרס"ג כתב ללא פחד על ספר "שיעור קומה" (יוסף קאפח כתבים כרך א ירושלים תשמ"ט עמוד 475) וז"ל: "ספר שיעור קומה אין עליו מסורת באומתינו, לפי שאינו מופיע לא במשנה ולא בתלמוד ואין ראיה שנלמד ממנה אפילו אם כתבו רבי ישמעאל באמת או אחרים זולתו אמרו וייחסו לרבי ישמעאל כפי שמייחסים הרבה מן הספרים המזויפים לאחד מן החכמים המפורסמים". ע"כ. וגם הרמב"ם בתשובותיו (תשובות הרמב"ם הוצאת מקיצי נרדמים ירושלים התשי"ח או הוצאת קאפח כרך א סימן קיז בשני ההוצאות הישנה והחדשה.) כתב על ספר שיעור קומה כך: "לא חשבתי מעולם שהוא מחיבורי החכמים, וחלילה שהוא להם, ואינו אלא חיבור אחד מדרשני האירופים ולא יותר. ובכל אופן, השמדת אותו הספר והכרתת זכר עניינו מצוה רבה – וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ כי אשר יש לו קומה הוא אלהים אחרים בלי ספק". עכ"ל.

ובנוגע לספר הזוהר המאגי, כתב הנודע ביהודה בדרושי הצל"ח (קטע זה הועתק מדרשת הנודע ביהודה, ונדפסה בתוך מעוז כהנא ומיכאל ק' סילבר, "דאיסטים שבתאים ם וכ ומקובלים בקהלת פראג: דרשה מצונזרת של הרב יחזקאל לנדא, תק"ל, קבלה כא (תש"ע), עמ' עמ' 355. נוסחה מצונזרת של דרשה זו נדפסה בדרושי הצל"ח, וורשה תרמ"ו, דרוש כה, ושם נשמט קטע זה (ועוד קטעים חשובים) וז"ל: "והנה זה לא יכחישו כל בעלי הזוהר ובעלי כתבי האר"י, שאין הזוהר מקובל ביד האומה הישראלית דור אחר דור איש מפי איש, כמו שמקובל בידינו המשנה והתלמוד בבלי וירושלמי וספרי וספרא ותוספתא ומכילתא מפי התנאים והאמוראים, דור אחר דור עד חכמי המשנה והתלמוד בעצמם, והם מפי כנה"ג מפי הנביאים איש מפי איש, עד משה מפי הגבורה, ומעתה נדון ק"ו, אם במה שמקובל בידינו אמרו כלל גדול, כל ברייתא דלא מתניי' בי' ר' חייא ור' אושעי' לא מתבינן מינה, הרי שחששו שלא נמלטו מן הטעות והשיבוש, וכמה פעמים אמרו אטו מתרצתא היא משבשתא היא, ואיך נסמוך על כתובים הנמצאים כמה מאות שנה אחר מיתת רשב"י, ולאו רשב"י חתום על דבר ודבר, ואם הרבה דברים יצאו ממנו מי יודע כמה נתוספו עליהם, ואפילו באותן שיצאו ממנו מי יודע אם לא נשתבשו". עכ"ל.

ומשה חאגיז על פי מה שהוא כתב היה עליו לא לקבל את ספר הזוהר ועוד לחשוב שזה חיבור של דברי חכמה חלילה. שהרי כתב (משה חאגיז בספרו משנת חכמים אות שלב) וז"ל: "האמת יורה דרכו דמסדר ומחבר ספר הזוה"ק, דודאי אדם גדול היה דבאו לידו הקונטריסים, ומן השמים זכו אותו להוציא לאור תעלומות חכמה רמה ונעלמה והוא סידר הקונטריסי' על סדר

הפרשיו'. אך לא חלילה רשב"י או רבי אבא עשו סדר זה הנמצא בידינו כי זה טעות ושטות מפורסם, כעין אותם הסוברים שאנו מאמינים דבר שאינו, שהתלמוד כמו שהוא מסודר אצלינו, היה אצל אברהם אבינו. עכ"ל.

וכמוהו טעה גם הבן איש חי שקיבל את ספר הזוהר ועוד חשב שהוא קדוש חלילה והיה אסור לו לקבלו, שהרי כתב (שו"ת רב פעלים חלק ד סוד ישרים סימן ב שאלה ב) וז"ל: "ובאמת השערה זו אינה זרה כי נמצא כזאת הרבה כי בזוהר הקדוש יש דברים שאמר רבינו האריז"ל שאינם מספר הזהר אלא הם דברי חכם אחרון שהכניסו המעתיקים בתוך ספר הזהר ופוק חזי בספר מטפחת ספרים לגאון ר' יעב"ץ אשר מצא כמה דברים כזה". עכ"ל.

וכל אותם אלו, שקיבלו את ספר הזוהר הטמא מפי הטומאה, אני אביא את מה שאמר וכתב הרמב"ם בכלליות לגבי קבלת ספרים אפילו שהם קדמונים, וכך כתב באגרתו לחכמי מונטשלייר שחיו בעיר מארשיליא (אגרות הרמב"ם מהדורת הרב יצחק שילת אגרת אל חכמי מונטשלייר שחיו בעיר מארשיליא על נזרת הכוכבים כל האיגרת והאיגרת מתחילה בעמוד תעח): "וכן צריכים אתם לידע שכבר חיברו הטיפשים אלפי ספרים בהבל וריק וכמה אנשים גדולים בשנים – לא בחכמה – איבדו כל ימיהם בלמידת אותם ספרים, ודימו שאותם ההבלים שכתובים באותן הספרים הם חוכמות גדולות, ועלה על ליבם שהם חכמים גדולים, מפני שידעו אותן החוכמות ההן, שהדבר שטועים בו הם רוב העולם, או הכל, מלבד אנשים יחידים, השרידים אשר יי' קורא, הוא דבר שאני מודיע לכם, והוא החולי הגדול והרעה החולה, שכל הדברים שימצאו כתובים בספרים, יעלה על לבו בתחילה שהם אמת וכל שכן אם יהיו הספרים קדמונים, ואם התעסקו אנשים רבים באותם ספרים, ונשאו ונתנו בהם, מיד יקפוץ דעתו של נמהר לומר שאלו דברי חכמה, ויאמר בלבו וכי לשקר עשה עט סופרים, ובחינם נשאו ונתנו אלו באלה הדברים?! וזו היא שאבדה מלכותנו והחריבה בית מקדשנו והאריכה גלותינו והגיעתנו עד הלום. עכ"ל.

"בחרתי לדבוק בתורת אמת":

ואני הפשוט שביט דוד בן שושן אשר ה' יתברך הוציאני מבטן אמי שתחיה, בתאריך מיוחד הוא חג לזכר מתן תורה, ליל חג השבועות ביום רביעי ו' סיוון, התאריך שבו קיבלנו את התורה במעמד הר סיני, שזה התאריך שבו נולד גם דוד המלך עליו השלום ו' בסיוון, ועל שמו נקראתי דוד וגם שביט. ושם שביט זה ראשי תיבות שבועות יום טוב.

ובחרתי אני לפקוח את עיני וללכת בדרכם של האבות הטהורים, משה רבינו, דוד המלך, עליהם השלום. וכולי תפילה ל-ה' יתברך ויתעלה, שיזכני לאמת בדור שהאמת נעדרת כמו שניבא הנביא, והובא דברי הנביא גם בתלמוד, שהאמת תהא נעדרת, ופני הדור כפני הכלב. (סנהדרין צז עמוד א כולל פירוש רש"י והמהרש"א חידושי אגדות על אותו דף בתלמוד הזה).

ופירש את זה המהרש"א בחידושי אגדות בזה לשונו: ופני הדור כפני הכלב כו'. ... ועוד נראה לפרש כי נקרא כלב כי כולו לב ונאמן לאדוניו ואמר שפני אותו הדור יהיה כפני כלב

שמראה לפנים כאלו הוא אוהב אבל לבו בל עמו כי לפי האמת האהבה שהיא נראה לפניך היא נעדרת בלב ועל זה אמרו בפ"ב דסוטה ואין הדור רואה אלא לפנים.

מאי ותהי האמת נעדרת? לפי פשוטו שהוא מלשון חסר ועידור דמשמע דנעדר האמת לגמרי לא יתכן כדאמרינן בפרק כל כתבי דאפילו בשעת כשלונה של ירושלים לא פסקו ממנה אנשי אמנה בדברי תורה ואמת נופל על דברי תורה וע"כ דרשוהו מלשון עדה: שנעשית עדרים והולכת כו' ... נראה דר"ל כי אנשי אמת יהיו הולכים ונחבאים במדברות מפני הדור הרע ההוא וכן פי' הרד"ק שם במ"ש הכתוב כי כשלה ברחוב אמת כי בסתר היו בהם אנשי אמת וכן אמר ירמיה בקשו ברחובותיה אם יש איש מבקש אמונה גו' עכ"ל. וכן מה שאמר מאי וסר מרע משתולל דלפי פשוטו כמו שפירש הרד"ק שהוא מלשון שלל כאלו הוא שללו ובזזו אותו מן העולם עכ"ל לא יתכן דודאי יהיו גם צדיקים באותו דור אלא שיהיה הצדיק מוחזק כשוטה ומשתולל בעיני הבריות עכ"ל.

ועוד נאמר שם בתלמוד (סוכה מו עמוד א , עירובין צו עמוד א , שבת סב עמוד א) בזה הלשון: תַּנְיָא: רַבִּי נְחֶמְיָה אוֹמֵר, דּוֹר שֶׁבָּן דָּוִד בָּא בּוֹ, הָעַזּוּת תִּרְבֶּה, וְהַיּוֹקֶר יַעֲוֹת, וְהַגֶּפֶן יִתֵּן פִּרְיוֹ וְהַיַּיִן בְּיוֹקֶר, וְהַמַּלְכוּת כָּל הַמַּלְכוּת לְמִינוּת, וְאֵין תּוֹכָחָה. מְסַיֵּיע לֵיהּ לְרַבִּי יִצְחָק, דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק: אֵין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שֶׁתִּתְהַפֵּךְ כָּל הַמַּלְכוּת לְמִינוּת". ע"כ.

ומכאן למדים שכבר כל המלכות שהיא התורה שבורא עולם הביא לנו על ידי משה רבנו עליו השלום נהפכה למינות, כלומר, שהכניסו בתוך התורה, מינות עבודה זרה במסווה של תורת אמת ולכן האמת נעדרת ולכן המסורות והדעות בישראל רבים מאוד מאוד.

ועוד נאמר שם בתלמוד בזה הלשון: "בית הועד יהפוך לזנות". והרי פשוט הדבר, כי לא מדובר כאן בזנות של גבר ואשה, אלה בזנות של עבודה זרה. כמו שאמר, "אשר אתם זונים אחריהם". (דברים פרק יג פסוק א). שזה מדובר בעבודה זרה אחרי אשר אתם נמשכים אחרי העבודה זרה אל תזנה אחרי זה.

ומכאן אנו רואים ולמדים, שהאמת נעדרת! כי רוב ואולי אף כל בתי הישיבות והכוללים של התלמידי חכמים לומדים בספר הזוהר הטמא, או שלומדים מפרשים לתלמוד ולתנ"ך אשר פירשו בדרך כלשהי מהזוהר, והיא היא המינות שנכנסה לתוך המלכות [=לא מלכות של ספירות חלילה! כי הבל הבל הוא זה! אלא מלכות שהיא התורה!], שזה תורת המינות במסווה של תורת אמת, ולכן האמת נעדרת וכל המלכות הפכה למינות.

וגם אין תוכחה בישראל, כי הרבנים הדיינים של עם ישראל שדנים דינים מפחדים להוכיח את עם ישראל ודנים דינים שלא בצדק, כגון שדנו לעם שאסור להניח תפילין בחול המועד, ועל פי האמת והצדק, חייב להניח תפילין בחול המועד ועל זה יש קונטרס שלם של ראיות. ואני הקטן אציג לפני הקוראים טיפה קטנה מן הראיות שיש בנושא זה: רבי יהודה הנשיא תלמידו של רשב"י הניח תפילין בחול המועד, הדבר מוזכר בתלמוד מסכת סוכה וגם בלי

קשר הוא היה מניח גם בשבת כי רבי יהודה הנשיא סבר ששבת זמן תפילין. אבל אנחנו לא מניחים בשבת כי כך נפסק בתלמוד וברמב"ם ריי"ף ורא"ש, ולא שאסור להניח, פשוט זה לא זמן תפילין, הכוונה שלא חייב להניח בשבת תפילין.

אבל אם אדם כל כך רוצה להניחם בשבת, אין שום איסור בכך, ויכול להניחם. כמו שכתוב בתלמוד בשם רבי עקיבא, וכך פסקו הפוסקים הרמב"ם ריי"ף ורא"ש. ומכאן מוכח שמעולם לא יצאו דברים אלו מדברי רשב"י, כלומר, מעולם רשב"י לא יאמר, אסור להניח תפילין בחול המועד וזה קוצץ בנטיעות! כי הרי אם הוא היה כותב דבר כזה, איך זה שלא אמר לתלמידו הכי גדול רבי יהודה הנשיא, שחיבר המשנה, שאסור להניח תפילין בחול המועד, וזה קוצץ בנטיעות?!

וכמו שכתוב במשנה כל המגלה פנים בתורה שלא כהלכה אין לו חלק לעולם הבא. (משנה מסכת אבות פרק ג משנה יא) ועוד כתוב בתורה (דברים פרק יג פסוק א פרשת ראה): "אֵת כָּל־הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת לֹא־תֹסֵף עָלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ". ומכאן והלאה יש עוד הרבה ראיות גם לנושא הזה, ולכל הנושאים האחרים. הלא תראה מה שכתוב בזוהר הטמא (זוהר תרומה קמז עמוד ב) שאבא של תחש זה אברהם והרי תחש זה הבן של נחור אח של אברהם! ועוד מלא טעויות מעין אלה.

ואני חוזר לעניין הרבנים הדיינים שפוסקים הלכות דינים שלא בצדק ולא מוכיחים את עם ישראל באמת אם זה מפאת כסף ואם זה מפאת כבוד ואם זה מפאת קנאה ותאווה ואם זה מפאת בורות וסכלות ואם זה מפאת כל דבר אחר ועליהם נאמר בתלמוד (שבת קלט עמוד א): תַּנְיָא, רַבִּי יוֹסֵי בֶּן אֱלִישָׁע אוֹמֵר: אִם רָאִיתָ דּוֹר שֶׁצָּרוֹת רַבּוֹת בָּאוֹת עָלָיו – צֵא וּבְדוֹק בְּדַיָּינֵי יִשְׂרָאֵל. שֶׁכָּל פּוּרְעָנוּת שֶׁבָּאָה לָעוֹלָם לֹא בָאָה אֶלָּא בִּשְׁבִיל דַּיָּינֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר: "שִׁמְעוּ נָא זֹאת רָאשֵׁי בֵּית יַעֲקֹב וּקְצִינֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל הַמְתָעֲבִים מִשְׁפָּט וְאֵת כָּל הַיְשָׁרָה יְעַקֵּשׁוּ. בֹּנֶה צִיּוֹן בְּדָמִים וִירוּשָׁלַיִם בְּעַוְלָה. רָאשֶׁיהָ בְּשׁוֹחַד יִשְׁפּוֹטוּ וְכֹהֲנֶיהָ בִּמְחִיר יוֹרוּ וּנְבִיאֶיהָ בְּכֶסֶף יְקוֹסֵמוּ וְעַל ה' יִשָּׁעֲנוּ וְגוֹ'". ע"כ.

ויש לסכם כל זה בפסוק מהתורה בפרשת דברים (פרק יג פסוק טו) ששם נאמר: "וְדָרַשְׁתָּ וְחָקַרְתָּ וְשָׁאַלְתָּ הֵיטֵב וְהִנֵּה אֱמֶת נָכוֹן הַדָּבָר נֶעֱשְׂתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבֶּךָ". הנה אנו רואים, כי ישנו ציווי מאת ה' יתברך ויתעלה, לדרוש ולחקור כדי להגיע לאמת! כי אחרת התועבה כבר תכנס ותעשה את שלה לצערינו הרב, ואז יהיה מאוד קשה לקבל האמת. כי כשאדם למד מגיל 0 עד גיל 20 או 30 ויותר ש1+ זה 3, מאוד יהיה קשה להחזיר אותו לאמת שזה 2, עם כל הראיות בעולם שנראה לו, יהיה מאוד קשה כי כבר התועבה נעשתה.

ואני יש לי לומר את דברי התנ"ך: "וילכו אחר ההבל ויהבלו". (נביא ירמיהו פרק ב פסוק ה). "ומי יתן החרש תחרישון ותהי להם לחכמה". (איוב פרק יג פסוק ה). "ופתי יאמין לכל דבר וערום יבין לאשורו". (משלי פרק פרק יד פסוק טו). ויש עוד המון ראיות והוכחות בלי סוף אשר כבר אין לי מקום לכתוב כאן וגם זה יותר מידי. ועל זה נאמר, קבל האמת ממי שאמרו. (עיין בפירוש המשנה

להרמב"ם לשמונה פרקים). והרוצה ליחנק היתלה באילן גדול ושומר נפשו ירחק מהם. אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול – פסחים קיב עמוד א ובשו"ת הרשב"ש סימן קפח – קפט מכון ירושלים שאמר שם לבני אדם נגד המקובלים ששומר נפשו ירחק מהם).

ואסיים במה שכתב הרמב"ם בפתיחה למורה נבוכים וכך לשונו: "ואני יודע, כי כל מתחיל מבני אדם שאין לו מאומה מן העיון יקבל תועלת בקצת פרקי זה המאמר. אמנם השלם מן האנשים בעל הדת הנבוך כמו שזכרתי, הוא יקבל תועלת בכל פרקיו, מה מאד ישמח בהם ויערבו לו לשמעם.

ואמנם המבולבלים שמוחם מזוהם בדעות שאינם אמיתיות ובדרכים המטעים, ויחשבום חכמות אמיתיות, ויחשבו שהם בעלי עיון, ואין ידיעה להם כלל בדבר שיקרא חכמה על דרך האמת, הם יברחו מפרקים רבים ממנו. ומה מאד יקשו עליהם, מפני שאינם משיגים להם עניין, ובעבור שמתבאר מהם ג"כ פיסלות דברים מזוייפים אשר בידיהם אשר הם סגולתם וממונם המוכן לצרותיהם.

והשם יתברך יודע שאני לא סרתי היותי מתייראּ הרבה מאד לחבר הדברים אשר ארצה לחברם בזה המאמר, מפני שהם עניינים נסתרים, לא חובר כלל בהם ספר זולתי זה באומתנו בזמן הגלות הזה, ואיך אתחיל אני עתה ואחבר בהם. אבל נשענתי על שתי הקדמות. האחת מהם אומרם בכמו זה העניין, עת לעשות לה' הפרו תורתך. והשנית אומרם, וכל מעשיך יהיו לשם שמים. ועל שתי הקדמות אלה נשענתי במה שחיברתי בקצת פרקי זה המאמר. סוף דבר אני האיש אשר כשיציקהו העניין ויצר לו הדרך ולא ימצא תחבולה ללמד האמת שבא עליו מופת אלא בשיאות לאחד מעולה ולא יאות לעשרת אלפים סכלים, אני בוחר לאמרו לעצמו, ולא ארגיש בגנות העם הרב ההוא, וארצה להציל המעולה האחד ההוא ממה שנשקע בו ואורה מבוכתו עד שישלם וירפא. עכ"ל.

ועוד כתב שם רבינו במורה (מורה נבוכים לרמב"ם חלק ג פרק כט): "ואין ספק אצלי שהוא [אברהם אבינו] עליו השלום, כאשר חלק על שיטת כל בני אדם, היו מקללים ומבזים אותו ומזלזלים בו אותם התועים ההם. וכיון שסבל את כל זה בשל אמונתו בה' יתעלה, והעדיף את האמת על כבודו, נאמר לו 'ואברכה מברכיך ומקללך אאור ונברכו בך כל משפחות האדמה". ע"כ.

ואחתום בכף זכות על עמנו ישראל על השוגגים והתמימים. עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום על כל ישראל. ברוך יי לעולם אמן ואמן.

"עקשנותו של ר' קארו לומר קדיש דווקא בארמית הוא מהזוהר הטמא"

כתב בספר טור (אורח חיים הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נו): "[נוסח שתי המילים הפותחות את הקדיש, והם] "**יתגדל ויתקדש**", [מסביר הטור, שמילים אלו], **הוסד**[ו] **על פי המקרא**, "**והתגדלתי והתקדשתי**", **האמור במלחמת גוג ומגוג, שאז יתגדל שמו של הקדוש ברוך הוא, דכתיב** (זכריה יד) "**ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד**". [ומה שאומרים דווקא] "**שמיה רבא**", **יש מפרשים** [ומחלקים את המילה, "שמיה", כלומר], "**שם יה**" – **רבא, שאנו מתפללין על שם יה שאינו שלם, שיתגדל ויתקדש, ושיחזור להיות שלם, והיינו לעת הגאולה, שינקום מעמלק, שנשבע** [ה'] **שלא יהיה השם שלם עד שינקום ממנו, דכתיב, "כי יד על כס יה", שאין הכסא שלם, ואין השם שלם, אלא לאחר שינקום ממנו, ואז יהיה השם שלם, וגם הכסא, דכתיב** (תהלים ט) "**האויב תמו חרבות לנצח**", **וכתיב, "וה' לעולם ישב כונן למשפט כסאו", הרי השם שלם והכסא שלם**". ע"כ דברי הטור בשם יש אומרים.

והנה, מה שכתב הטור בשם יש אומרים, "שה' יתברך אינו שלם", ושאנו מתפללים שיהיה שמו שלם. בוודאי כי מדובר בחירוף וגידוף כלפי שמיא! שהרי ה' יתעלה שמו אינו אל אשר משתנה, נצרך, מתפעל ומתפעם חלילה וחס. ורבות הם ההזיות ששקעו בהם אותם הדורות ההם, עד כדי כך שלא שמו לב כמה הם שקועים עמוק בתוהו ובהבל.

ולדעתי, יש כאן חירוף וגידוף כלפי שמים מצד ד' היבטים:

א) עצם המחשבה שה' יתברך זקוק לבני אדם אפילו במקצת מן המקצת – זה הוא חירוף וגידוף כלפי שמים. ונחשב כמי שמקלל ה', כי אין הבדל בין המקלל ה', לבין המאמין בעניני עבודה זרה. וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "**כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת, אף על פי שלא עבדה, הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה'**, שנאמר, "**והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף**", **לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם**". ע"כ.

ומי שחושב מחשבות של הבל כלפי בוראו, כלומר שחושב שה' יתברך חסר או אינו שלם כמו שסוברים המקובלים הטפשים חולי הנפשות, או כמו שכתב הטור בשם יש אומרים, הוא יותר גרוע מעובד עבודה זרה בהרבה. וכמו שכתב רבינו במורה (חלק א' פרק לו): "**ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך גשמות** [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב שיש לבורא יתברך, יד, או רגל, חלילה], **או** [שתחשוב בדעתך, שיש לבורא יתברך] **מאורע ממאורעות הגוף**, [בגון: תשמיש, פריה, צרכים, עצב, נחת רוח, בכי, שמחה, דיבור, שינה, הרגשה וכו'. דע כי במחשבה זו בלבד], **הנך מקנא ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר**, [והינך] **יותר חמור מעובד עבודה זרה בהרבה. ואם יעלה בדעתך שיש ללמד זכות על מאמיני הגשמות בשל היותו חונך כך או מחמת סכלותו וקוצר השגתו, כך ראוי לך להיות בדעה** [זו] **ב**[מי ש]**עובד עבודה זרה, מפני שאינו עובד** [עבודה זרה] **אלא** [רק] **מחמת סכלות או חנוך, מנהג**

אבותיהם בידיהם". עכ"ל. ולכן, מי שסובר ששמו של ה' יתברך אינו שלם, או שהוא יתברך אינו שלם, וזקוק הוא יתברך ויתעלה שמו לקדיש של בני אדם על מנת שהוא יהפוך להיות שלם, הרי הוא מייחס לה' יתברך חוסר שלימות. וכן מייחס לו מאורע ממאורעות הגופים. ועל זה כתב רבינו הטהור (הקדמה לפרק חלק סנהדרין י' א): "היסוד הראשון – מציאות הבורא ישתבח. והוא, ש[נדע בדעתינו ונחתום בליבנו, כי] יש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא עלת מציאות כל הנמצאים, ובו קיום מציאותם, וממנו נמשך להם הקיום. ואילו [הלילה] נתאר סילוק מציאותו, [נדע בהחלט] כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות. ו[אמנם], אלו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז [ודאי] לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר.

כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו [לאף אחד], וכל מה שזולתו מן השכלים, כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון, הוא אשר מורה עליו דיבור [שאמר] (שמות פרק כ פסוק ב פרשת יתרו): "אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי". ע"כ.

והנלמד מיסוד זה, שלעולם ועד אין הבורא זקוק לנו ולא למעשינו, לא למלחמתינו, לא לתפילותינו, ולא לשום דבר ממעשי בני אדם והמלאכים כולם.

ב) לפי דברי הטור, האל יתברך ושמו יתברך, הוא חצוי, כלומר הוא אינו "אחד" באופן שלם. וזה סותר עוד יסוד מתוריתנו הטהורה, וכמו שכתב רבינו (שם): " ... והיסוד השני: אחדותו יתעלה. והוא, שזה עלת הכל, אחד, לא כאחדות המין ולא כאחדות הסוג, ולא כדבר האחד המורכב שהוא מתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כגוף הפשוט שהוא אחד במספר אבל מקבל החלוקה והפיצול עד בלי סוף, אלא הוא יתעלה אחד, אחדות שאין אחדות כמוה בשום פנים, וזה היסוד השני מורה עליו מה שנאמר, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד". ע"כ. ומבואר שלא רק שה' יתברך אינו נצרך לבני אדם ושלם הוא בכל אופן, אלא עוד מבואר, כי האל יתברך הוא תמיד אחד באופן כזה שאין עוד אחד כמוהו! וחלילה לומר על האחד המיוחד הזה שאינו שלם, כלומר חצוי.

ג) לפי דברי הטור מבואר, כי האל יתברך יש בו מאורע ממאורעות הגופים, כמו החיבור והפירוד וכו'. וכבר מבואר ביסודות דתינו, "... והיסוד השלישי, שלילת הגשמות ממנו. והוא, שזה האחד אינו גוף ולא כח בגוף, ולא יארעוהו מאורעות הגופים, כגון התנועה והמנוחה, לא בעצם ולא במקרה. ולפיכך שללו ממנו עליהם השלום החיבור והפירוד, ואמרו, "לא ישיבה ולא עמידה לא עורף ולא עפוי", כלומר, "לא פירוד והוא עורף", ולא חבור, כי עפוי מן ועפו בכתף פלשתים כלומר ידחפום בכתף להתחברם בהם, ואמר הנביא ואל מי תדמיון אל וכו', ואל מי תדמיוני ואשוה וכו', ואלו היה גוף כי אז היה דומה לגופות.

וכל מה שבא בספרים מתאריו בתארי הגופות כגון ההליכה והעמידה והישיבה והדבור וכיוצא בזה הם כולם דרך השאלה, וכמו שאמרו דברה תורה כלשון בני אדם. וכבר דברו בני אדם בענין זה הרבה, וזה היסוד השלישי הוא אשר מורה עליו מה שנאמר, "כי לא ראיתם כל

תמונה", כלומר לא השגתם אותו בעל תמונה, לפי שהוא כמו שאמרנו לא גוף ולא כח בגוף". ע"כ. ובוודאי שאם אינו גוף ולא כח בגוף, ולא יארע בו שום דבר ממאורעות הגופים, על אחת כמה וכמה שאין אצלו יתברך שום ענין של חוסר שלימות חלילה וחס.

ואם כן מה שכתב הטור בשם יש אומרים, "שאנו מתפללין על שם יה שאינו שלם, שיתגדל ויתקדש, ושיחזור להיות שלם". נמצא לפי דבריו, שעיקר התפילה הזו של אמירת הקדיש, הוא לעזור לבורא יתברך להיות שלם, כלומר לשמו להיות שלם! וזה כמובן חירוף וגידוף כלפי שמים. וכבר כתבנו בהיבט הראשון, מה דינו של המייחס מאורע משתנה לאל יתברך, שדינו כמי שמקלל ה'.

ד) מה שאמר בתורה (שמות פרק טז-יז פסוק טז פרשת בשלח): "וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְיָ| נִסִּי: וַיֹּאמֶר [משה] כִּי־יָד עַל־כֵּס יָהּ, מִלְחָמָה לַייָ בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר". הנה שם, "יה" הוא שם "תואר", כלומר, כאשר ה' יתברך כתב בתורתו, "יה", שהוא חצי שם המפורש ולא כתב שם מפורש ממש, בזה הודיע כי בא לתאר פעולה המיוחסת אליו יתברך, ולכן שם, "יה", אע"פ שהוא חצי שם המפורש, הנה עדיין לא נחשב שהוא שם העצם שלו יתברך. כי שם העצם היחיד, המורה על עצמותו יתברך, הוא רק שם, "יהוה". ולכן לעולם לא יתכן ששם "יה" האמור בזה הפסוק, בא להורות חלילה וחס, שהבורא או שמו אינו שלם הוא, שכן שם זה בא לתאר פעולה מסויימת כלפי הבורא.

והראיה, שהודיע מיד באותו הפסוק עצמו ואמר, "מלחמה ל-יהוה בעמלק מדור דור", ואם כדברי הטור בשם יש אומרים היה נכון, היה לו להמשיך ולומר, "מלחמה ל-יה בעמלק מדור דור"! וכן היה לו לנהוג ולומר לאחר ענין עמלק, רק שם "יה" עד ביאת המשיח. כלומר, אם כפי דברי הטור שאין שמו של ה' שלם, מפני מה אחר מעשה זה של עמלק המשיך והורה לכתוב את שמו בתורה באופן שכותבים אותו שלם? הרי לשיטתם אין שמו שלם, עד שלא ימחה זרעו של עמלק?

ותרגם אונקלוס, "ואמר [משה בשם ה'], בשבועה אמירא, דא מן קדם דחילא דשבינתיה, על כורסי יקרא, דעתיד דיתגח קרבא קדם יי בדבית עמלק, לשיציותהון מדרי עלמא". ע"כ. ומבואר מדברי התרגום אונקלוס הנאמן עלינו, שמשה רבינו אומר, שנשבע ה' יתעלה שמו בענין מלחמת עמלק, ולא היתה שבועתו רגילה, אלא אמר, "כי יד", כלומר, שנתן חוזק לשבועתו זו, וכמו שהמניח ידו על דבר שנשבע יותר חזק מן האמירה בפה לבד, כך תיאר ה' יתברך את חוזק ציוויו, ולא שיש שבועה מלפניו חלילה וחס.

ומה שאמר ה', "כי יד על כס יה", ולא אמר, "כי יד על כס יהוה", היה זה לסיבה חשובה מאוד. מכיון ששאר שמות ה' יתברך, אינם משם העצם, אלא הם שמות המתארים פעולה או מיוחסים כלפיו, כמו שם, "אלהים", שמורה על לשון גבורה. וכמו שם "שדי", שמורה שדי בברכותיו ואין אדם צריך לשום דבר חוץ ממנו. וכמו שאר שמותיו, המורים ומתארים את הפעולות שעושה ה' יתברך בעולם, למען נדע כוונתו בכל ענין וענין. אמנם שם, "יהוה", אינו

שם מתאר פעולה חלילה וחס, כי זה שמו ממש, וזה שם היחיד אצלנו המורה על עצמותו.

כמו שכתב רבינו הטהור (מורה הנבוכים חלק א' פרק סב): "... **שהם** [כל שמות ה' יתברך מלבד שם - "יהוה"], **כולם שמות שהונחו כפי הפעולות המצויות בעולם. אבל כאשר תתבונן בעצמותו מעורטלת ומפושטת מכל פעולה** [=כאשר תתבונן במחשבתך ותבין שאצל הבורא לא שייך שום פעולה מפעולות הגופים, כמו שכתבתי כאן], **לא יהיה לו שם נגזר** [=מושאל] **כלל. אלא** [הוא יתברך יש לו] **שם אחד מיוחד להורות על עצמותו** [=ואין הכוונה שאפשר לדעת על ידי שמו את עצמותו, כלומר מי הוא! שזה ודאי אינו! אלא כוונת רבינו, להורות על "ידיעתו", ורצונו לומר, שבשם "יהוה" נדעהו אנחנו]. **ואין אצלינו שם בלתי נגזר כי אם זה.** [להבדיל אלפי הבדלות ממה שמכשפי האופל כינו את הבורא שלנו יתעלה שמו, בשמות נגעלים ומהם, "אדם קדמון", "אין סוף", "אבא", "אמא", "זעיר אנפין", "נוקבא", ימחה שמם מן העולם! ועיין במה שכתבתי מתועבותיהם כאן. ויתירה מכך, לדעתם שם, "יהוה" הוא שם שולי, כלומר שם מתאר ולא מורה על עצמותו! כלומר, הם הפכו את השם היחיד המורה על עצמותו, לשם המתאר פעולות זיווג! שהרי לדעתם הפוחזת והמתועבת, אות י' הוא כנגד אבא, ואות ה' כנגד אמא וכו'. ונמצא ששם יהוה לדעתם הוא שם המתאר פעולה שפועל בה הבורא בעצמותו, ומלבד שזה חירוף וניאוץ כלפי שמים מצד חולי הנפש הללו, עוד מבואר, שלדעתם שם יהוה אינו שם עצם בלבד, אלא שם מתאר. ימחה שמם אמן. ולכן מבואר, כי שם אחד יש לו יתברך המורה על עצמותו, כלומר המורה על קיומו למען נדעהו], **והוא, יוד הא ואו הא, שהוא** [הנקרא שם] **המפורש בסתם. אל תחשוב זולת זה.**

ואל יעלו על לבך הזיות [של אותם] **כותבי קמיעות** [=כמו בדורינו אנו שמצוי המון הוזי הזיות אילמים, המאמינים שיש כח לקמיע להביא להם השפע והמזל, הבריאות והפרנסה, ושמים את הקמיע על צווארם עם דמיונם הרע], **ומה שתשמע מהם** [דמיונות והבלים], **או תמצא בספריהם הטפשיים** [=קורא לכל ספרי המקובלים ומאמיני המאגיה ודומיהם, טפשיים. ואכן כך, הם היו טפשים מאוד], **שמות** ["קודש" לפי דעתם המשובשת], **שהם מצרפים אותם, ש**-[לפי האמת] **אינם מורים על שום ענין כלל. וקוראים אותם** [=כדעתם המשובשת] **"שמות", ומדמים שהם צריכים קדושה וטהרה, וש**[אותם שמות] **עושים נפלאות** [חלילה וחס]. **כל הדברים הללו,** [הם הזיות ו]**ספורים שאין ראוי לאדם שלם** [וחכם בעל שכל] **לשומעם, כל שכן לסבור אותם. ולא יקרא שם המפורש בשום אופן, זולת** [מלבד] **זה השם** [יהוה] **בן ארבע אותיות". ע"כ.**

ונמצא לפי דעתו של רבינו, שם המפורש הוא רק "יהוה" בלבד לעולם! ומדוע זה נקרא, "שמו המפורש"? כי זה השם היחיד שאינו מתאר פעולה, אלא מורה על עצמותו בלבד, כלומר על עצם קיומו של האל וידיעתו יתברך! ולא על התנהגותו או על דבר אחר!

אמנם שם, "יה", בניגוד לשאר שמות המתארים את פעולת ה', הנה שם, "יה", הוא שם כינוי לשם העצם! וכמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ו הלכה ד): "**כתב אל"ף למ"ד מאלהים יו"ד ה"א מיהוה אינו נמחק, ואין צריך לומר** [אם כתב שם], **"יה", שהוא שם בפני עצמו, מפני שזה השם, מקצת שם המפורש הוא". ע"כ. ולכן כאשר אמר, "כי" – שהוא לשון שבועה, ואמר, "יד" שהוא לשון המורה על חוזק השבועה, ואמר שהיד הזו מונחת על, "כס" שהוא "בסא" של ה' במשל, הזכיר את שם, "יה" דווקא, להורות, שכמו שהענין כאן הוא משל ונמשל, ולא שיש כסא לפניו חלילה וחס, כך אמר והזכיר את שם, "יה", המזכיר את שמו יתברך.**

כלומר, כאשר ייחס אליו השבועה, היד, והכסא, לא הזכיר את שם העצם במלואו, אלא כאילו אמר, שזו הנהגת ה' הנוהגת בעולם. וכמו שתרגם אונקלוס בצורה מושלמת, "בשבועה אמירא דא מן קדם דחילא דשכינתיה, על כורסי יקרא". ופירש את שם, "יה" = שכינתא, ולא כתב, "מן קדם יי", אלא אמר, "מן קדם דחילא דשכינתיה". כלומר, לפי אונקלוס, שם, "יה" הוא שם המורה על ההשגחה, כי "שכינה" הוא מלשון, "שוכן", כלומר נמצא ומשגיח יותר. ולפי דברי אונקלוס, היכן שכתוב, "יה" שהוא חצי שם המפורש, יורה על התערבות ה' יותר מגדר הטבע, כלומר שהוא נמצא ומשגיח מעל הטבע. ופירש שאמר ה', ששבועת המלחמה בעמלק היא תלויה בהשגחתו הנפלאה, ושיש לכולם להלחם בעמלק וזו עשיית רצונו.

וכן כתב רבינו (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק כה): "שוכן, ידוע כי ענין זאת המלה, היא התמדת העומד במקום אחד. [כמו שנאמר], "והוא שוכן באלוני ממרא". [וכן נאמר], "ויהי בשכון ישראל", וזהו הידוע המפורסם. וענין השכינה במקום, הוא התמדת העומד במקום אחד, כי באריכות עמידת בעל חי במקום כולל או מיוחד, יאמר בו שהוא שכן במקום ההוא, ואף על פי שהיה מתנועע בו בלא ספק, והוא שוכן באלוני ממרא, ויהי בשכון ישראל. והושאל זה [=המילה, גם] למה שאינו בעל חי, אבל לכל ענין שהתיישב ושוקד על דבר אחד, יאמר בו ג"כ לשון, "שכינה", ואף על פי שלא היה הדבר אשר שקד עליו ענין ההוא מקום, ולא היה הענין ההוא גם כן ב"ח, אמר, "תשכון עליו עננה", ואין ספק כי העננה אינה בעל חי, ולא היום גוף כלל, אבל הוא חלק זמן.

ולפי זאת ההשאלה הושאל לבורא יתעלה, כלומר להתמדת שכינתו או השגחתו באיזה מקום שהתמידה בו השכינה, או לכל דבר שהתמידה בו השגחה, ונאמר וישכון כבוד ה', ושכנתי בתוך בני ישראל, ורצון שוכני סנה. וכל מה שבא מזאת הפעולה מיוחס לבורא יתברך, הוא בענין התמדת שכינתו, כלומר אורו [השגחתו] הנברא במקום, או התמדת ההשגחה בדבר אחד, כל מקום כפי ענינו". ע"כ.

ומה שכתב רבינו, "אורו הנברא במקום", הכוונה, לרושם הנוצר שם מהשגחתו יתברך. כדוגמת, "יריחו", מכיון שהוא יתברך נתן את הברכה שחומות יריחו יפלו, אז במקום ההוא יש רושם שהשגחתו היתה שם.

ובזה הפירוש והביאור הנפלא, יתברר לך אתה הקורא, כי אין שום קשר כלל לענין, שאין ה' שלם או שאין שמו שלם, כי לשון, "יה" = הוא תיאור להשגחת ה' או התמדת ההשגחה בדבר וענין אחד. ולשון "יד על כס" = הוא משל לשבועה שיש בה חוזק. ומה שקרא ל-"כסא" בלשון "כס", לפי עניות דעתי, נהג כן בכוונת תחילה, ואמר ה' במאמר זה, "על כס" ולא אמר, "כסא" על מנת להרחיק מן ההגשמה, שלא יתואר שיש לפניו כסא, ולכן קיצר ואמר, "כס", להורות על המשל שבענין מלכותו, שכל זמן שעמלק קיים, אנשים אינם יכולים להכיר את ה' יתברך ולדעת אותו כמו שצריך. ומה שמיוחס אליו דווקא לשון, "כסא" הוא משום שהמלכים מתהדרים בכסא, ואף המלכות נקרא, "כסא". וכמו שאמר (דברים פרק יז פסוק יח פרשת שופטים): "וְהָיָה כְשִׁבְתּוֹ עַל כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ וְכָתַב לוֹ אֶת־מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל־סֵפֶר מִלִּפְנֵי הַכֹּהֲנִים

הַלְוִיִּם". והרי שהכסא הוא משל על גדולת ממלכתו של המלך ועל מלכותו. וכמו שאמר (שמואל ב פרק ג פסוק י): "לְהַעֲבִיר הַמַּמְלָכָה מִבֵּית שָׁאוּל וּלְהָקִים אֶת־כִּסֵּא דָוִד עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַל־יְהוּדָה מִדָּן וְעַד־בְּאֵר שָׁבַע". וכי כסא צריך להקים? אלא בוודאי כי, "כסא דוד", הכוונה למלכות דוד. וכן אמר (שמואל ב פרק ז פסוק יג): "הוּא יִבְנֶה־בַּיִת לִשְׁמִי וְכֹנַנְתִּי אֶת־כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ עַד־עוֹלָם".

ומבואר שענין הכסא מורה על = מלכות. ולכן מה שאמר ה', "כי יד על כס יה", כלומר, נשבע ה' על ענין מלכותו, שהשגחתו תהיה שלימה על עם ישראל, רק כאשר ימחה שמו של עמלק. וכן מצאתי מפורש שנאמר (תהלים פרק קג פסוק יט): "יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה". והרי מבואר שמילת כסא היא מילה מושאלת ונמשלת על מלכותו יתברך. וכמו שהמלך מתהדר בכסאו, כך שם כסא משול למלכותו יתעלה שמו. ובוודאי שה' יתעלה שמו הוא שלם ושמו שלם, ואין הוא זקוק לבני אדם חלילה וחס. וכל כוונת מלחמת עמלק היא לא למענו, אלא למעננו, שכל זמן שקיים עמלק, הוא מקרר את עם ישראל אחר ההבל והתוהו, ובעקבות זה אין עם ישראל זוכים לשכל ישר וישרות בתורת אמת, ועל ידי כן יכולים לאבד את שכר העולם הבא.

וכתב רבי אברהם בן הרמב"ם, אונקלוס פירש, "כי" זה לשון שבועה, וכל המפרשים נמשכו אחריו בזה. והטעם בזה, כי הוא יתעלה יאמר על גזירת חכמתו, שאין בה חזרה, "כי הוא נשבע", ודברה תורה כלשון בני אדם, כי הנשבע מהם, אין מותר לו לחזור. ומפני שכאשר נשבע אחד מן המאמינים באחדות ה', יפנה בשבועתו כלפי מעלה היינו כלפי השמים, להיותם מיוחסים לו יתעלה יחוס מיוחד, כמו שאמר אברהם ע"ה, "הרמתי ידי אל ה' אל עליון". לכן על דרך זה בהקל הדיבור וההשאלה, אמר, "כי אשא אל שמים ידי", והשמים נקראו "כסא ה'", כמו שכתוב, "כה אמר ה' השמים כסאי". ואצלנו יש חילוק בין הנשבע המרמז אל ספר תורה, ובין המניח ידו עליו בשעת השבועה, והמניח, חיזק יותר את השבועה, ובכן מאמרו כאן, "כי יד על כס יה", [הוא] חיזוק בשבועה, (יותר) ממאמרו, "כי אשא אל שמים" וג' והבן זה כי הוא ממבחר הפירושים, וכבר העיר עליו ר' אברם בן עזרא ז"ל אבל לא פירשו". ומאמר "מלחמה לה'" [=אין הכוונה שיש מלחמה כלפיו באילו יש לפניו כח או חולשה חלילה, אלא הוא] רמז שהנלחם בהם בעמלקים, עושה רצונו, בהיותו הורג את שונאיו [=של הבורא]". ע"כ.

ולכן הדבר פשוט וברור, כי ה' יתעלה שמו הוא שלם ושמו שלם. וזה לא כמו שמבואר במדרש שאינו מהימן (מדרש תנחומא פרשת כי תצא סימן יח): "ר' לוי בשם ר' חמא בר חנינא אמר כל זמן שזרעו של עמלק בעולם, לא השם שלם, ולא הכס שלם, אבד זרעו של עמלק מן העולם, הכס שלם, והשם שלם, מה טעם שנאמר האויב תמו חרבות לנצח וערים נתשת אבד זכרם המה (תהלים ט ז), מה כתיב אחריו וה' לעולם ישב כונן למשפט כסאו (שם שם /תהלים ט/ ח)". ע"כ. ומקור דברי הטור הוא מכאן.

ולכן בוודאי ופשוט הדבר, כי כל טעם שהתקינו חז"ל את אמירת הקדיש, הוא בשביל ששמו יתברך ומלכותו תתגדל ותתקדש בעיני עם ישראל ובעיני העמים, שיעשו רצונו כרצונו

למענם ולטובתם. והנה, המשיך הטור וכתב, "ומה שאנו אומרין הקדיש בלשון תרגום, יש אומרים [=עוד הזיה רעה ומהובלת], מפני המלאכים שלא יתקנאו בנו שאנו משבחים שבח נאה כזה, וגם שעל ידי זה, הקדוש ברוך הוא נזכר לחורבן הבית וגלות ישראל, כדאיתא בפ"ק דברכות בשעה שישראל עונין אמן יש"ר הקדוש ברוך הוא מנענע בראשו ואומר אוי לבנים שגלו מעל שלחן אביהם ומה לו לאב שכבה מקלסין אותו בניו ורחקם מעל שלחנו וכביכול שיש דאגה לפניו. ואם יבינו המלאכים זה, יקטרגו עלינו, על כן אומרים אותו בלשון שלא יבינו שאינן מכירין ארמית". ע"כ. והנה מלשון הטור אנו מוצאים כמה הדורות הללו בזמן הטור והקודמים אליו וכל שכן הבאים אחריו, העמיקו בהזיות שאפילו אינן מתאימות לילדים ולתינוקות. ועצם המחשבה שהמלאכים מתקנאים בבני אדם, בעבור זה שאנו משבחים שבח לבורא, מדובר בלא פחות מטמטום נוראי, וגובל בסכלות ובורות עצומה בקנה מידה שלא ישוער ויתואר אפילו בקרב העמים הערלים.

"מלאכים לא מתקנאים!!":

שהרי כבר אמרו חז"ל במליצתם, ותיארו כיצד לא שייך אצל המלאכים שום ענין בתורה ובמצוות (תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד ב): וגם לא שייך אצלם שום ענין של תאווה או רגש כזה או אחר, "ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מה לילוד אשה ביניינו? אמר להן: לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים! – אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: החזיר להן תשובה! – אמר לפניו: רבונו של עולם, מתייירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. – אמר לו: אחוז בכסא כבודי, וחזור להן תשובה, שנאמר, "מאחז פני כסא פרשז עליו עננו".

ואמר רבי נחום: מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו. אמר לפניו: רבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה – אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להן: למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם? שוב מה כתיב בה – לא יהיה לך אלהים אחרים, בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה? שוב מה כתיב בה – זכור את יום השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה – לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה – כבד את אביך ואת אמך אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב, קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא". ע"כ.

ומבואר מדברי המליצה הזו, שבאו חכמים לבאר באופן מוחלט, שאצל המלאכים לא שייך קנאה כלל וכלל! ולא יצר הרע חלילה וחס, וכמו שכבר ביארנו. ולכן רשב"י רואה לנכון לקלל, לכל מי שמייחס למלאכים התאוות מסויימת, כמו שאמר (בראשית רבה פרשה כו סימן ה פרשת בראשית): "ויראו בני האלהים, רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להון בני אלהיא". ומדוע מקלל רשב"י? מכיון שראיה

זו האמורה בבני האלהים, היא ראיה של תאוה, וכיצד נייחס את זה הכתוב למלאכים אמיתיים חלילה? ואם נעשה כן, הרי שנייחס למי שאין בחירה, "תאווה" קנאה ותחרות. ולכן רשב"י התנא הטהור מסביר, שמדובר באנשים חשובים, ונמשל אליהם שם תואר "אלהים", לבאר, שמדובר באנשים חשובים ולא מלאכים ממש. ורשב"י מקלל לכל מי שיאמר שאלו המלאכים, או שיש לבורא ילדים, כלומר שהוא אל מתרבה ומזריע. ורק מהערתו זו של רשב"י התנא הטהור, נוכל לדעת ולהבין כי ספר הזוהר הוא ספר פרו נוצרי מתועב וארור, אשר מחברו הוא נוכל ורמאי הגדול שנתלה באילן גדול וייחס את תועבותיו לרשב"י התנא החשוב. ואם היה חי רשב"י בדורינו היה קורע בגדיו, והיה מכלה את הרשעים האלו בהבל פיו, ובטוחני שהיה מוסר עצמו למיתה עד שהיה שורף את ספרי הזוהר מכל מקום בישראל.

"שכינה מעל החולה – מלאכי השרת אין מבינים ארמית":

ולא הבינו מה שאמרו בתלמוד (בבלי מסכת שבת דף יב עמוד ב): "והאמר רב יהודה: לעולם אל ישאל אדם צרכיו בלשון ארמי! ואמר רבי יוחנן: כל השואל צרכיו בלשון ארמי – אין מלאכי השרת נזקקין לו, שאין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי! שאני חולה [=שונה הדבר אצל חולה], דשכינה עמו. דאמר רב ענן אמר רב: מנין ששכינה סועד את החולה – שנאמר ה' יסעדנו על ערש דוי. תניא נמי הכי: הנכנס לבקר את החולה לא ישב לא על גבי מטה ולא על גבי כסא אלא מתעטף ויושב לפניו, מפני ששכינה למעלה מראשותיו של חולה, שנאמר ה' יסעדנו על ערש דוי". ע"כ.

והנה על מנת להבין מאמר מחוכם זה של חז"ל, עלינו לפרק את המילים האמורות כאן:

א) מי אלו מלאכי השרת?

ב) אם מדובר במלאכים ממש, מדוע אני צריך שיזדקקו לי? וכי אותם אני עובד?

ג) מה פירוש המילה המושאלת, "שכינה"?

כתב רבינו המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף יב עמוד ב): "לעולם אל ישאל אדם צרכיו בלשון ארמי, שמתוך שאין הלשון שגור בפי הבריות אין הכונה מצויה בדבריו, עד שתהא תפלתו מקובלת. ומ"מ כל [שהוא] לענין חולה, מתוך שאדם מכוין בתפלתו ביותר, אין בזה בית מיחוש. וכן כתבו הגאונים בתפלת הציבור שהוא בכל לשון מטעם זה, שהציבור שכינה עמהם, רוצה לומר, שכונתם מצויה הרבה. הנכנס לבקר את החולה לא ישב לא ע"ג מטה ולא ע"ג ספסל ולא ע"ג כסא ולא ע"ג מקום גבוה ולא למעלה ממראשותיו של חולה, אלא מתעטף ויושב לפניו, ועומד בכניעה ויראת שמים, כאדם הנותן אל לבו להבין באחריתו, עד שאף החולה ירגיש, וישוב לה' בכל לבבו". ע"כ.

וחייב אני לציין, שמה שהמאירי עושה כאן, זה בית ספר ליסודות ולימוד אמת. ונסביר את דבריו ונציב כאן יסוד אמיתי לפירוש המילים של חז"ל:

א) מלאכי השרת = בני אדם השומעים תפילה. ומהיכן למדתי כן? מזה שכתב המאירי, "... שמתוך שאין הלשון שגור בפי הבריות אין הכוונה מצויה בדבריו, עד שתהא תפלתו מקובלת". ודיבור זה של המאירי, מכוון כנגד מה שאמרו בתלמוד, "... ואמר רבי יוחנן: כל השואל צרכיו בלשון ארמי – אין מלאכי השרת נזקקין לו, שאין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי". וכאילו צריך לומר כך, "ואמר רבי יוחנן: כל השואל צרכיו ומתפלל בלשון ארמי – אין הבריות מתפללין עמו בכוונה, שאין הבריות מכירין בלשון ארמי!". כלומר, מלבד זה שמלאכי השרת הוא כינוי לבני אדם העומדים בתפילה לפני האל, הנה עוד לימד אותנו רבי יוחנן האמורא, שיש לציבור להתפלל בלשון שמבינים אותה הציבור. ואמירה זו של רבי יוחנן מובנת, כי הוא חכם ירושלמי, והיה דובר לשון הקודש, ולכן הזהיר ואמר, שלא יתפללו בלשון ארמי!

ב) שכינה = כוונה של האדם. וכמו שכתב המאירי, "... שהציבור שכינה עמהם, רוצה לומר, שכונתם מצויה הרבה". ונמצא שאין שום שינוי אצל האל יתברך כלל! ואין שום קשר למלאכים של ה' יתעלה שמו! ושוב, הכל חוזר לשכל הישר של האדם! ומי שיבין דבר זה, יקנה לעצמו חיים שלימים ושכל ישר, גם בלימוד, וגם שלא יעליל על חז"ל את הזיותיו של המכשף הזוהרי והמקובלים הארורים.

ג) עוד דבר ענק נלמד מכאן. מה שאמרו בתלמוד: "תניא נמי הכי: הנכנס לבקר את החולה לא ישב לא על גבי מטה ולא על גבי כסא אלא מתעטף ויושב לפניו, מפני ששכינה למעלה מראשותיו של חולה, שנאמר ה' יסעדנו על ערש דוי". ע"כ. אין הכוונה שה' יתברך משתנה בעקבות מצבו של החולה. והמקובלים הארורים פירשו, שכאשר אדם חולה, אז ה' נמצא מעליו, ולכן לא יושבים על גבי מטה ולא על גבי כסא וכו'! והם לא הבינו את כוונת הדברים.

שכל אלו האזהרות באו שלא ישב המבקר את החולה בצורה שתגרום לחולה להחלש בדעתו ולא לחזור בתשובה, כלומר, חז"ל רצו להזהיר את זה המבקר את החולה, שכאשר יבוא לבקר את החולה, לא יקל ראשו, אלא יראה לחולה שהוא מודאג ממצבו, ובעקבות כך יחזור החולה בתשובה ויתרפא מחוליו. כמו שכתב המאירי בלשונו: "הנכנס לבקר את החולה לא ישב לא ע"ג מטה ולא ע"ג ספסל ולא ע"ג כסא ולא ע"ג מקום גבוה ולא למעלה ממראשותיו של חולה, אלא מתעטף ויושב לפניו, ועומד בכניעה ויראת שמים, כאדם הנותן אל לבו להבין באחריתו, עד שאף החולה ירגיש, וישוב לה' בכל לבבו". ע"כ.

ושוב ושוב ושוב, הכל הוא על פי השכל הישר! אין כאן שום דבר מטאפורי!

ולכן מה שכתב הטור וסיים, " ואם יבינו המלאכים זה, יקטרגו עלינו, על כן אומרים אותו בלשון שלא יבינו שאינן מכירין ארמית". ענין זה מקורו רק מדברי האופל הטמא והמטומא. וזו הוכחה ברורה כי דעות אלו נכנסו כמה מאות שנים לפני תקופתו של הטור. שעצם המחשבה שמלאך יכול לקטרג על האדם ולדחות תפילתו, מדובר בהזיה רעה מאוד המולידה השקפות נחותות אשר יש בכוחם להשמיד את עם ישראל כפי שרואים אנו היום. ולכן נולדו ונכתבו כל מיני שירים לכבוד המלאכים! ולא רק שירים, אלא משתמשים המקובלים הטפשים בשמות

של מלאכים על מנת להשפיע עליהם שפע וכל כיוצא, וכל זה נובע מהשקפות נחותות אלו, שבוודאי למדו אותם מן הגוים הערלים.

ואמרו במשנה (משנה מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ז): "שאלו את הזקנים ברומי, אם אין רצונו בעבודה זרה, למה אינו מבטלה? אמרו להן, אילו לדבר שאין צורך לעולם בו היו עובדין היה מבטלו, הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ולמזלות יאבד עולמו מפני השוטים? אמרו להם אם כן יאבד דבר שאין צורך לעולם בו ויניח דבר שצורך העולם בו, אמרו להן, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו שאומרים, תדעו שהן אלוהות שהרי הן לא בטלו". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ז): "**ממה שראוי שתדעהו, שהפילוסופים** [=אוהבי החכמה] **השלמים** [בדעתם], **אינם מאמינים בטליסמאות** [=קמיעות, או כל מיני ענינים של המקובלים הטפשים שמנסים להוריד שפע, או להחרים בפולסא דנורא וכל כיוצא בזה], **אלא צוחקים מהם ומאלה החושבים שיש להן השפעה. וביאור זה יארך, ואמנם אמרתי זאת ליודע, שרוב בני האדם, ואולי כולם מרומים בהם תרמית גדולה מאד, ובהרבה דברים מסוגם, ויחשבום דברים אמיתיים, ואינם כך.** [=שהרי כל עניני המאגיה והמיסטיקה הם הבל וריק מהובל]. **עד שהטובים החסידים** [=אלו שנחשבים לטובים וחסידים וטועים הם מן הבהמות], **מאנשי תורתנו, חושבים שהם דברים אמיתיים, אלא שהם אסורים בגלל התורה בלבד, ולא ידעו שהם דברים בטלים כוזבים שהזהירה מהם התורה כמו שהזהירה מהשקר.** [=כלומר, רבינו מעיד ומגיד, שהמון מאלו שנחשבו גדולים, היו טועים מן הבהמות והאמינו בהבלי הבלים, ומכיון שרבינו הטהור שם להם את האמת בפניהם, שרפו את ספריו, ולא היו צדיקים ולא חסידים, אלא רשעים ארורים שאין להם חלק לעולם הבא].

והם דברים שזכו לפרסום רב אצל האומות, ושורש זה, [אומת] **הצאבה, והם העמים אשר יצא אברהם אבינו מכללם וחלק על דעותיהם הנפסדות במה שאצר ה' בליבו מן החכמה, והיו מגדלים את הכוכבים ומייחסים להם פעולות שאינן להם, והם אשר יסדו את גזירת הכוכבים והכישוף והלחשים והורדת הרוחניות ושיחות הכוכבים והשדים והקסם והניחוש לכל ריבוי מיניהם, ודרישת המתים, והרבה מאלה הענינים אשר שלפה התורה האמיתית חרבה עליהם וכרתה אותם, והם שורש עבודה זרה וענפה.**

... והאמינו שהוא דבר אמיתי, והיו אומרים, זה דבר כוכב פלוני וזה דבר מזל פלוני, ויגדלו אותו וילכו אחריו ויאמינו בו, כמו שנאמין אנחנו בנביאים עליהם השלום מן השלימות והמעלה. הלא תראה איך קראם הכתוב נביאי הבעל ונביאי האשרה. ובאו חלשי השכל אחרי כן ומצאו אותם הספרים ואותם האמרים וחשבו שהם אמת ושבהם תועלת, ולא ידעו שהם כוזבים שנעשו בזמן מסוים לתועלת עת. אמר ה' "אל תיראו מהם כי לא ירעו וגם הטיב אין אתם". וכבר ביארו החכמים שכל מה שיחשבו בו שהוא מפעולות אלו הטליסמאות, אמנם קורה במקרה, ומיוחס להן. וזה ענין פילוסופי אמיתי. וכן מצאתי להם הערה על גזירת הכוכבים שהיא נוהגת מנהג הניחוש, לא שהיא הסיבה כמו שחושבים הוברי שמים, אמרו, לא תנחשו, כגון אלו המנחשים בחולדה בעופות ובכוכבים. וזו היא סברת הפילוסופים בה. ואלה הדברים כולם אשר בדו הצאבה אין מהם בפילוסופית יוון לא מעט ולא הרבה. וכבר הארכתי

גם כאן, אבל בענין של תועלת ותיקון אמונה, לפי שהאמונות התפלות של בני אדם בכוכבים ובטליסמאות אינן מעטות, וכבר נטשו בהן את התורה לגמרי בהאמינם באמיתותן". ע"כ.

ולכן, בוודאי שדברים אלו של הטור בענין טעם הקדיש בארמית, דחויים הם, כי טעם אמירת הקדיש לא בא, אלא על מנת לעורר את בני אדם ולהגדיל את ה' יתברך בעיני השומעים, למען יהיה להם טוב ויזכרו אותו תמיד, כי על ידי שיזכרו אותו תמיד, לא יעשו עבירות.

ולאחר כל זה כתב הטור באותו המקום, "ורבי יצחק פירש, הטעם [שאומרים את הקדיש בארמית], לפי שהיו רגילין לומר אותו [=בתחילה היו רגילים לומר את הקדיש רק ל]-אחר הדרשה, כדאיתא בשילהי סוטה ... והיו שם עמי הארץ, שאינן מכירין אלא [=לשון] ארמית שהוא [היה] לשונם, לכן [=רק מן הסיבה הזו] נהגו לאומרו בלשון שהכל מבינין בו. ו[מסיים הטור ואומר], לפי פירוש זה יהיה כפשוטו, "שמיה רבא" = תרגום של, "שמו הגדול". ועונין הציבור בכוונה שלימה, "אמן יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא", כדאיתא בפרק כל כתבי, "העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו קורעים לו גזר דינו של ע' שנה", פירוש בכל כחו בכל כוונתו. וגם בכאן מפרשים, "שמיה רבא", על השם שיחזור שלם. אבל בכל הספרים גרסינן, "כל העונה אמן יהא שמו הגדול מבורך". וזה ראיה לפירוש ר"י שאינו אלא תרגום, של, "שמו הגדול". ע"כ.

ומבואר מדברי הטור, שכל מה שרגילים לומר העם קדיש בלשון ארמי, הכל הוא בגלל שעמי הארץ בזמן חז"ל היו דוברי ארמית בלבד, ולא היו בקיאין בלשון הקודש, ומכיון שהקדיש בא רק בשביל לעורר את עם ישראל שיתעוררו להמליך את ה' בפיהם ולרוממו בעיניהם, הוצרכו לומר קדיש בלשון ארמי. וכך מסיים הטור למסקנה, כי לדעתו דעת ר"י היא הנכונה ביותר, שכן הגרסא בתלמוד היא, "כל העונה אמן יהא שמו הגדול מבורך", ולא אמרו, "שמיה רבא", ואין מקום לדרוש בדבריהם את ההזיה של חילוק, "שמיה" ל – "שם יה". וסרו דבריהם המהובלים.

והנה אע"פ שסיים הטור בלשון מפורשת והדגיש, כי אמירת הקדיש בלשון הקודש היא לא משום טעם מטאפורי, ולא משום טעם מאגי רוחני המשפיע על ה' חלילה או משפיע או מעורר את המלאכים מלא להתקנאות וכן על זאת הדרך. בכל זאת, הבית יוסף מביא את ספר הזוהר הטמא ואומר, שהביא טעם נכון וטוב למה לומר קדיש בלשון ארמי דווקא. וזה לשון הבית יוסף (בית יוסף אורח חיים סימן נו): "והכי איתא בספר הזוהר וגם כתוב שם טעם למה נתקן בלשון ארמי וזה לשונו בפרשת תרומה (קכט:)". ע"כ. והבית יוסף מצטט את לשון ספר האופל. ונציג את הלשון לפני הקוראים הנעימים.

"למה חובה ולמה נתקן קדיש בלשון ארמי לפי ספר האופל הטמא":

כתב בספר האופל הטמא (פירוש הסולם לזוהר – שמות פרשת תרומה מאמר תלת גוונין- גו שלהובא אות נא): " עני מזכה בני אדם בכמה טובה בכמה אוצרות עליונים, והוא אינו [נדול] כמי שזיכה

את הרשעים. מה בין זה לזה? אלא, מי שמשתדל ועושה צדקה עם העני, הוא משלים חיים לנפשו, וגורם לו להתקיים, וזוכה בשבילו כמה טובה בעולם ההוא. ומי שמשתדל אחר הרשעים להחזירם בתשובה, הוא משלים יותר, כי עושה [=כלומר, כאשר אדם משיב את הרשעים לזווג את הבורא, ומלמד אותם את תורתו תורת הפרו-נצרות, בזה עושה] לצד האחר, [שהוא] אלהים אחרים, [גורם לאלהים אחרים, כלומר אלהים אחרים קיים!! אתם שומעים מה אומר הטמא? שהסטרא אחרא, כלומר סמאל הפנאני, הוא קיים והוא אלהים אחרים, והמחזיר אנשים בתשובה ומלמדם את תורתו תורת השקר, גורם שאלהים אחרים] יכנע ולא ישלוט [=כלומר לא יפריע לבורא בזיווגו], ומעביר אותו ממשלתו, [=כלומר, לפי הטמא, המטרה להחזיר את הרשעים בתשובה, הוא לא על מנת שיקבלו שכל ישר ונבון בענין מעשה המצוות, המטרה להחזיר בתשובה הוא לא על מנת שבני אדם יתנהגו במידות יותר טובות, אלא כל המטרה של החזרה בתשובה הוא על מנת שסמאל הפנאני לא ישלוט יותר בעולם, ועל ידי זה מסביר הטמא הארור], עושה [=האדם] שהקב"ה מתעלה על כסא כבודו [=כלומר האדם ממש משפיע על הבורא ומרחיק ממנו את ממשלות הטומאה!!

ממשיך הטומאה ואומר] בשעה שישראל מגיעים לקדושה דסדרא, היינו לקדושה שב-"ובא לציון גואל", אז גוון ההוא הג' דגניז, יוצא, משום שקדושה זו, היא קדושה שמקדשים ישראל יותר ממלאכים העליונים שהם חברים עמהם. וגוון ההוא מאיר ונראה, בשעה שישראל מקדשים קדושה זו עד שמסיימים אותה, כדי שלא ישגחו מלאכים העליונים ויענישו אותם למעלה, ולא יקטרגו עליהם. [=שוב, ענין קטרוג המלאכים הוא נתיצת מסורת חז"ל, ונסות הרוח, וממש טמטום לשמה].

פירוש. ג' קדושות יש, א' קדושת יוצר. ב' קדושה דשמונה עשרה בחזרת הש"ץ, ג' קדושה של ובא לציון. וב' קדושות הראשונות, אנו מקבלים, על ידי שאנו משבחים למלאכים, ואנו נעשים חברים עמהם, ומקבלים הקדושה במקום המלאכים למעלה. [=מההה??? משבחים למלאכים? ממתי מותר לשבח למלאכים? מדובר כאן בעבודה זרה ומינות גמורה!! והטמא מעליל שבגלל שבני אדם משבחים למלאכים], אנו מקבלים הארת החכמה שבהן, ממטה למעלה, כראוי להיות.

אבל קדושה הג' של ובא לציון, שהוא לאחר התפלה, אנו ממשיכים הקדושה למקומנו אנו למטה. דהיינו ממעלה למטה, שהוא לא על ידי התדבקות במלאכים [=מה?? הדבקות במלאכים?], והיא יתירה עליהם, כי עתה אנו ממשיכים ממעלה למטה. וכיון שיש הארת החכמה בהארת הקדושה, שאסור להמשיכה ממעלה למטה, כי אז יענישו אותנו המלאכים ויקטרגו עלינו [=יענישו ויקטרגו??], ע"כ מאיר עלינו גוון הג' שהוא הארת היסוד, המאיר בחסדים שבתוכם גנוזה הארת החכמה ואינה נראית, שאין בזה איסור להמשיך למטה. וז"ש, כדין האי גוונא דגניז נפיק וכו' דלא ישגחון מלאכים עלאין ויענישו לון לעילא ולא יקטרגון עלייהו, כי כיון שאנו משמשים רק בגוון הג' שהוא הארת החסדים שביסוד, אין פחד מענש ומקטרוג המלאכים, שאינם מקפידים רק על הארת החכמה הגלויה ...

בקדושה זו צריכים להשמר ולגנוז אותה בינינו כדי שנתקדש בקדושה בראש ובסוף, יותר מאלו הקדושות שאומרים עמנו מלאכים העליונים. הקדושה שאנו מקדשים בשמונה עשרה, הוא. בשבח שאנו משבחים למלאכים העליונים שבשביל שבח הזה, עוזבים אותנו לבא

בתוך שערים העליונים, [=בלומר, הטמא מעליל שאנו משלמים שוחד למלאכים, ולא רק זה, אלא הטמא מעליל שהמלאכים בעלי כבוד וגאווה, ודורשים שאנו בני אדם נשבח אותם על מנת שנבוא אנו בתוך השערים העליונים?! מדובר כאן על מינות ועבודה זרה מוחלטת, ורק מפאת ענין זה ראוי לנו להשליך את הטמא הזה לפח! וממשיך הטמא] **, ועל כן אנו אומרים קדושה זו, בלשון הקדש, שהוא הלשון שמשתמשים בו מלאכי השרת, ועוזבים אותנו לבא באהבה בשערים שלמעלה, משום שאנו משבחים אותם בסדר שלהם, דהיינו שאנו אומרים, "וקרא זה אל זה". ומשום זה אנו מקבלים קדושה גדולה ונכנסים בשערים העליונים.**

ואם תאמר שהוא רמאות, מה שאנו משבחים אותם, שאינו בלב שלם אלא [=כי לפי הטמא עלינו לשבח אותם, אמנם לפי הטמא שבח זה לא נעשה מהלב, כי השוחד הזה נעשה בכח, על מנת שיתנו לנו להכנס לשערים העליונים שבדה המכשף מליבו] **, כדי לקבל קדושה.** [מסביר הטומאה] **אינו כן, אלא מלאכים העליונים הם קדושים יותר ממנו, והם מקבלים יותר קדושה, ואם לא שאנו לוקחים ומושכים עלינו קדושות אלו ע"י השבח שאנו משבחים אותם, לא יכולנו להיות עמהם חברים, וכבוד הקדוש ברוך הוא לא היה נשלם למעלה ולמטה בזמן אחד, כי לא יכולנו לקבל קדושה העליונה. וע"כ ע"י השבח שאנו משבחים אותם, אנו משתדלים להיות עמהם חברים, ויתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא** [=קצר אפים] **למעלה ולמטה בזמן אחד.**

[אמנם מסביר הטמא] **הקדושה שהיא בסוף, ב-"ובא לציון", היא תרגום, כמו שהעמדנו, וזה אפילו יחיד יכול לומר אותה מפני שהם דברי תרגום. אבל קדושה בדברי לשון הקודש, אינה אלא בעשרה, משום שלשון הקדש השכינה מתחברת עמו, ובכל קדושה שהשכינה באה אינה אלא בעשרה. שכתוב, ונקדשתי בתוך בני ישראל, וגו', בני ישראל הם בלשון הקודש ודאי, ולא שאר העמים שיש להם לשון אחר.**

ואם תאמר [=לפי טעמו המהובל] **, הרי קדושת הקדיש, שהוא תרגום, למה אינו** [נאמר] **ביחיד** [=לפי שיטתו המהובלת?] **. ומשיב** [הטמא ומשרבט שוב] **, בוא וראה קדושה זו, דהיינו קדיש, אינה כשאר קדושות שהם משולשים, אבל קדושה זו היא עולה בכל הצדדים, למעלה ולמטה ובכל צדדי האמונה, ומשברת מנעולים וטבעות ברזל, וקליפות רעות, להתעלות כבוד הקדוש ברוך הוא על כל, ואנו צריכים לומר אותה בלשון של הסטרא אחרא** [=בלומר, לשון הסטרא אחרא, כלומר לשון אלהים אחרים הוא לשון ארמי. ממשיך הטומאה ואומר, לכן צריכים, לענות בכח גדול, אמן יהא שמיה רבא מברך, כדי שישבר כח הסטרא אחרא, והקב"ה יתעלה בכבודו על כל. [=בלומר עד שלא אומרים בני אדם השפלים בארץ את הקדיש דווקא בלשון ארמית, הקב"ה שהוא קצר אפים לפי שיטת הטמא, אינו מתעלה על הכל. ומסביר הטומאה] **, וכשנשבר בקדושה זו הכח של הסטרא אחרא, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו, וזוכר את בניו, וזוכר את שמו. ומשום שהקב"ה מתעלה בכבודו בקדושה זו, אינה אלא בעשרה.**

ובלשון הזה של תרגום [ארמי דווקא] **, נבנעת הסטרא אחרא בהכרח, ונשבר כחה, ומתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא, ומשבר מנעולים וטבעות ושרשרות חזקות, וקליפות רעות, והקב"ה זוכר את שמו ובניו. אשרי הם עם הקדוש, שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה לזכות בה לעולם הבא". ע"כ. ועל מילים אלו של הטומאה הרצוצה, אומר הבית יוסף, "ומכאן יש**

להתבונן, כמה יש לכוין בקדיש, וכמה יש להשתדל לענות אותו". ע"כ. יש להתבונן? להתבונן במה? שהבורא צריך שישפיעו עליו? שהבורא מתיירא מן אלהים אחרים? במה יש להתבונן? וכי טעם שכלי שהביא התלמוד אינו מספיק?

ממשיך הבית יוסף ואומר, "והכי מוכח עוד שם בפרשה הנזכרת (קסו.) שכתב בספר הזוהר וזה לשונו (פירוש הסולם לזוהר – שמות פרשת תרומה מאמר סלו לרוכב בערבות אות תשכג): "כי נר מצוה, זהו נה, המאור של דוד, שהוא נר מצוה, תורה שבעל פה, דהיינו "מלכות", שצריכה להתתקן תמיד [=כלומר, המלכות אשתו של הבורא היא נוקבא, מדמה אותה הטמא לתורה שבעל פה, כלומר לדעתו האווילית התורה שבעל פה תמיד צריכה תיקון, ולכן אשתו של הבורא כמו התורה שבעל פה, תמיד צריכה תיקונים, ומסביר], והיא [=המלכות אשתו של הבורא], אינה מאירה אלא מתוך תורה שבכתב. [לא מובן, מה הוא לשון "הארה"? האם זה דבר שכלי? מסביר הטמא בטומאתו, שהתורה שבכתב הוא כנגד] קצר אפים, כי התורה שבעל פה אין לה אור, אלא מתוך תורה שבכתב שהוא אור להאיר. [ואז מספר ספר האופל ומשרבט מעשה שקרי] ... קם אביה של האשה שהיתה שם, ובא ביניהם, וראה בתו עומדת מאחריהם ובוכית. שאל אותה אביה וסיפרה לו המעשה. התחיל אביה של האשה אף הוא, ובכה. אמר לו ר' יוסי, אולי חתנך בעל בתך לא זכה בתורה. אמר לו ודאי כן הוא. ועל זה ודאי אני ובתי בוכים תמיד. ומשום שראיתי אותו יום אחד, שקפץ מן העליה הזו, לשמוע קדיש עם הצבור, עלה ברצוני לתת לו בתי, ומיד אחר שיצאו הצבור מבית הכנסת נתתי לו בתי. שאמרתי בקפיצה זו שבא לשמוע קדיש, ניכר שיהיה אדם גדול בתורה. ואף על פי שהוא ילד ולא ידעתי בו מקודם לכן, נתתי לו בתי. ועתה אפילו לברך ברכת המזון אינו יודע. ואיני יכול ללמוד עמו בין החברים שילמוד קריאת שמע או ברכת המזון". ע"כ שרבוט המעשה הסתמי.

ומבואר מתוך זה המעשה הדמיוני של ספר האופל, שיש מצוה למות על מנת לומר קדיש, כלומר לקפוץ ולהתנהג כמו משוגע, ואף לסכן את חייו. וברור ופשוט שהתורה ומצוותיה, וכל תקנות חז"ל אין שום ציווי לעשותם כאשר אדם עומד או נמצא בשעת סכנה, חוץ משלושה דברים ברורים, והם, "גילוי עריות", שפיכות דמים, ועבודה זרה, שרק באלו הדברים אדם חייב למות ולא לעבור. כלומר, אם מישהו יכוין עלינו אקדח ויאמר לנו, "האם ספר הזוהר הוא קדוש", מחוייבים אנו לכפור בעבודה זרה ולמות באותו הרגע ולצעוק ולומר, "ארור מחבר הזוהר, ארורים תלמידיו וארורים המקובלים המינים", וכן על זו הדרך. אבל לקפוץ מגגות ולהתנהג כמו משוגעים בשביל לענות קדיש, בוודאי שמעולם רבותינו לא היו מעודדים על כך, ורק ספר עילג מתועב וארור כדוגמת ספר הזוהר הפרו נוצרי מסוגל לשרבט מעשה זה.

ומבואר יוצא מזה המאמר, כי אין שום ענין להתעקש ולומר נוסח קדיש בלשון ארמי דווקא. אלא יש לשנות הנוסח ובפרט במקומות שאין מבינים נוסח הקדיש בארמית, ולאומרו בלשון הקודש כפי שנוהגים אנו לעשות!

"הסיבה שעדיף להתפלל בבית, ולא בבית הכנסת"

הנה בפתח מאמר זה נזכיר ונאמר, כי רוב בתי הכנסיות שבדורינו, לצערינו הרב, יש להם דין של, "בתי כנסת שמשמשים לעניני מינות ועבודה זרה". ואע"פ שבוודאי ופשוט הדבר, כי רוב האנשים שבאים לבית הכנסת באים להתפלל רק לכבוד ה' יתעלה שמו, אלא, שאינם יודעים ואינם מודעים לצרה הגדולה והשוקת השבורה, על אודות המנהגים שנוהגים הם בעצמם בבית תפילתם! שהרי רוב התפילה ורוב המנהגים הנוהגים בתפילה בת זמנינו, גובלים במינות ועבודה זרה המאוסה מכל וכל.

ועל זה כבר אמרו חז"ל (תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מט עמוד ב): **"בעקבות משיחא – חוצפא יסגא, ויוקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תהפך למינות, ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות". ע"כ.** ומה פירוש דבריהם, "ומלכות תהפך למינות"? כוונת דבריהם לומר, שמלכותו יתברך ויתעלה שמו, בעתיד, תהפך למינות! ומה הוא מינות? לחשוב שהקב"ה, "נצרך", "נזקק", "מתפעם", "מתפעל", ולעלות על לב שיש לו יתברך מאורע ממאורעות הנופים, או כל סוג של הרגש המסוגל לגרום לו עצב או שמחה בצד מה, כלומר כל סוג של הרגש שהאדם מייחס לבורא, האדם הזה נקרא מין ומצוה לשנותו ולהשמידו.

וכמו שכתב רבינו במורה הנבוכים (חלק ראשון פרק לו): **"... ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך** [=כל זמן שיעלו על ליבך מחשבות של] **גשמות** [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב בדעתך שיש לו יד, רגל, רוח, מקום וכו', ואפילו במובנים ורבדים רוחניים], **או** [שתחשוב בדעתך כלפיו יתברך שיש לו] **מאורע ממאורעות הגוף** [=כל סוגי ההרגשים למיניהם, כולל ההנאות, השמחות, העצב, הכעס, וכל כיוצא בו, ואפילו יאמר האומר, שאין לו יתברך מאורע הדומה בדיוק למאורעות הגופים, אלא אצלו יתברך מדובר ברובדים דקים ורוחניים, כל זה מינות גמורה ואין לך חלק לעולם הבא, ובוודאי כן] **הנך מקנא, ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר,** [והינך] **חמור מעובד עבודה זרה בהרבה". ע"כ.**

ולא רק שהפכו את מלכות ה' יתברך השלימה למינות ועבודה זרה, אלא הפכו הם את בית הכנסת שהוא בית ועד, הפכו אותו לזנות ועריות. שהרי לא רק שאמרו מכשפי האופל שאין ה' שלם וחילקו אותו יתברך לגורמים, ולא רק שהפכו את מצוות התורה למטאפוריות, אלא קראו לו המקובלים הטפשים הנגעלים, בשם, "אבא", "אמא", אלהים "קצר אפים" ואחותו, אלהים, "נוקבא"! ובתוך דבריהם, אמרו שחלק מישותו משמש עם אחותו, כלומר יש זנות ועריות בשמים.

ואם יאמרו המקובלים הטפשים, "לא בשמים היא", ומותר הזנות והמשגל בשמים! הנה מלבד שצריך להיות שוטה ארור בכדי לענות תשובה טפשית כזו. בכל אופן נזכיר, שכבר למדנו מדברי המקובלים הטפשים, והזוהר הטמא הפרו-נוצרי, שה' מניח תפילין ממש, כלומר אלהים קצר אפים מניח תפילין ממש ולא במשל! כי בגלל הסיבה הזו שה' מניח תפילין בחול המועד, נאסר לבני אדם להניח תפילין בחול המועד! וכן בליל חג שבועות, מן הסיבה שמכינים את אשתו של הבורא לתשמיש בגן החמה ומטבילים אותה במקווה טהרה

להיות מוכנה אל בעלה אלהים קצר אפים, מן הסיבה הזו נאסר על המקובלים הטפשים ונשותיהם המסכנות השפחות לקיים תשמיש המיטה! והרי שיש תורה גם בשמים לדעת המינים הללו הנגעלים!

"לשם איחוד = חירוף וקללת ה'":

והנה חז"ל לא טעו וראו את הנולה, ומלכות נהפכה למינות, ובית ועד נהפך לזנות. שכן כל יום ברוב בתי הכנסיות של עם ישראל, אומרים נוסח מטופש ונגעל של, "לשם יחוד", והיו"ד צריכה להקרא בניקוד, "שוא נע", ולא להקרא בחיריק. כי הם באים לאחד את אלהים, "אבא", אלהים, "אמא", אלהים, "קצר אפים", אלהים, "נוקבא". והרי שאין מינות וחירוף כלפי שמים יותר מזה. והנכון הוא לומר, "לשם איחוד" באות אלף, ולא, "לשם יחוד" באות יוד, שכן שינוי מילים אלו, בא על מנת לתעתע ולהסתיר את האמת מן הציבור, שכן הציבור חושב את המילים, "לשם יחוד", מלשון כוונה אל המיוחד, וזו טעות, ואינם מבינים כי מדובר במינות ועבודה זרה, שהתפילה שהם מתפללים פועלת על מנת לאחד את אלהים עם עצמותו.

כלומר, בראש כל תפילה או מצוה שהם באים לקיים אותם המינים, באומרם לשם איחוד, הם הופכים להיות מינים ועובדי עבודה זרה המחרפים ומקללים את ה' יתעלה שמו. ומי שאינו מאמין לי שזו כוונתם, אציב כאן מספר ציונים ומקורות על מנת שיאמת לקורא הנעים את גודל חירופם ומינותם של מכשפי האופל.

כתב בספר לקט [=טמטום] ופרט (חלק יג' סימן נח'): "ידוע המבואר בספרים הקדושים [=הטמאים] שהמושג "מצוה" הוא מלשון "צוותא" וחיבור, שכן מטרת המצוות היא לחבר את האלוקות עם העולם הגשמי והחומרי [=מה?? אתם שומעים?? כלומר, הטמבל כותב הספר מעליל ואומר, שעד שעם ישראל לא עושה את מעשה המצוות, ה' יתברך הוא לא מחובר, אלא מפורד ופרוד. ויתירה מכך, כיצד ניתן לחבר את ה' יתעלה שמו עם העולם הגשמי? וממילים אלו ניכרת היטב מינותם והגשמתם את ה' יתעלה שמו, בדיוק כמו רבותיו המינים של ה"רב-אבד" אשר כינה את רבינו הרמב"ם במילים, והעליל עליו עלילות דברים בחינם. ועוד יש לומר, שכבר ביארנו באריכות, שכל מטרת המצוה לא באה בשביל ה', אלא בשביל העם, שעל ידי עשיית המצוות יהיו יודעים את ה' וזוכרים אותו תמיד. וכל המוציא את המצוות מפשוטן הרי הוא אפיקורוס].

זו גם המשמעות של המשפט המפורסם שנהוג לאומרו בקהילות רבות לפני עשית כל מצוה, "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה", כלומר המצוה נעשית לשם איחוד וחיבור האלוקות המובדלת, "קודשא בריך הוא" עם ספירת המלכות [אשתו נוקבא], "שכינתיה", היורדת אל העולם הגשמי ... החיבור האמור בין האלוקות [=שמעתם? לפי הטמא הטיפש, יש חיבור בין אלוקות! כלומר, אם יש חיבור, אז בוודאי שיש פירוד אצל ה' יתעלה שמו!! וזה כמובן חירוף וגידוף כלפי שמים, ימחה שמם], המשפיעה את השפע לכל הנבראים לבין הנשמיות, המקבלת את השפע, נרמז במיוחד כידוע בכל נישואין כדת משה וישראל בין איש שתפקידו להשפיע [אלהים זכר קצר אפים], לבין אשה [=אשתו של קצר אפים שהיא אחותו הנקרא, "נוקבא"] שתפקידה לקבל את ההשפעה [=מבן זוגה אחיה אלהים קצר אפים]". ע"כ מדברי הטמבל כותב הספר הארור.

גם בספר מחשבה [=מינות] למעשה (עמוד רלח) כתב, "קודם לעשיית המצוות אומרים, "לשם יחוד ... כלומר המצווה נעשית לצורך איחוד בין הקב"ה ושכינתו". גם בספר תבונה [מינות] מועד (עמוד 32) כתב, "ומעתה בכל מצוה ומצוה שאנו עושים, נעשים כל שלושת האיחודים הללו, וכפי המבואר כל אחד מהם יכול לקבל את המשל של איחוד בין איש ואשה". ע"כ. וכן כתב בספר "קבלה [מינות] היא בידך" (עמוד 72-71): "כאשר אדם מקיים מצוה, אז נוצר איחוד בין אור [=קצר אפים] לאור [נוקבא] ... זו הסיבה שלפי נוסחאות רבות, שיסודן בתורת הקבלה [האריזה והטמאה], אומרים לפני קיום המצוות, "לשם ייחוד קודשא .... נוסח זה בעצם אומר שאנו מקיימים את המצוה כדי לאחד את הקב"ה". ע"כ. שמעתם? הבנתם קוראים נעימים במי מדובר? במינים ארורים!! במכשפים נרצעים!! ימחה שמם מן העולם.

והרי לך פשוט וברור, כי כל המקובלים אחד לא פחות, כל המשומדים הללו הם מינים ארורים, ואין בני אדם זימתיים יותר מהם, שכן כל מי שחושב על בוראו האחד והשלם מחשבות כאלה, וטוען שיש לו אשה, וטוען שצריך לאחד אותו עם ישותו, ואפילו במשל מטאפורי, אין מין מתועב יותר ממנו.

"תשובת הנודע ביהודה = שם לב לחירוף אבל לא הבין שספר הזוהר טמא":

והנה גם החכם נודע ביהודה, שם לב לזרות שבדברי המקובלים, והרחיק מהם עד היכן שידו היתה מגעת. וכתב על חירוף ה-"לשם טמטום" (שו"ת נודע ביהודה מהדורא קמא – יורה דעה סימן צג): "ועל הרביעית אשר שאל בנוסח לשם יחוד אשר חדשים מקרוב נתפשט ונדפס בסידורים הנה בזה אני משיב עד שאתה שואלני נוסח אמירתו יותר ראוי לשאול אם נאמר כי טוב באמירתו. ולדעתי זה רעה חולה בדורנו ועל הדורות שלפני זמננו שלא ידעו מנוסח זה ולא אמרוהו והיו עמלים כל ימיהם בתורה ובמצות הכל ע"פ התורה וע"פ הפוסקים אשר דבריהם נובעים ממקור מים חיים, ים התלמוד, עליהם נאמר תומת ישרים תנחם, והם הם אשר עשו פרי למעלה וגדול מעל שמים חסדם.

אבל בדורנו הזה כי עזבו את תורת ה' ומקור מים חיים שני התלמודים בבלי וירושלמי לחצוב להם בורות נשברים ומתנשאים ברום לבבם כל אחד אומר אנכי הרואה ולי נפתחו שערי שמים ובעבורי העולם מתקיים אלו הם מחריבי הדור. ועל הדור היתום הזה אני אומר ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם וחסידים יכשלו בם. והרבה היה לי לדבר מזה אבל כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע וה' ירחם עלינו". ע"כ.

ולנוכח עובדה זו, של אמירת לשם איחוד בבתי כנסיות וחירוף הזה הנורא, שזו רק בעיה אחת מיני רבות הנעשים בבתי כנסיות השכם והערב. ושלא נדבר על "פתח אליהו" מספר הזוהר הפרו-נוצרי. ושלא נדבר על, "בריך שמיה" המהובל מספר הזוהר הפרו-נוצרי. ושלא נדבר על כוונות החזן באמצע התפילה הגובלות במינות ועבודה זרה. ושלא נדבר על אלו שאוכלים בשר נבלות וטריפות, ונוגעים בכל השגחת בשר הבאה להם ליד.

.לאור כל זה, בוודאי כי עדיף להתפלל בבית, מאשר להתפלל במנין של מינים ועובדי עבודה זרה בשוגג, ויש כאלה שנחשב להם מזיד. ושלא נדבר שבראש השנה וביום הכיפורים, מתפללים הציבור לאל בשר ודם העולה על שם, "די קרנוסא" = שפירושו, "אל מבשר ודם" – "אלהים בשר ודם" וכו'. ונזכר שם זה לראשונה בספרו של ויטאל המכשף הפנאני עובד האלילים. ולדעתי, אף להוציא ידי חובה את הציבור על ידי חזן שהוא כשר, ויהיה מעורב עם המינים הללו ביחד, הדבר אינו פשוט כלל, שהרי בסופו של דבר מתפללים בכך עם עובדי עבודה זרה ומינים, בין בשוגג בין במזיד. ואף חייב בתוכחתם, וכל שאינו מוכיח אותם נתפס על עוונם.

ובוודאי שבכגון זה, כל מה ששיבחו חז"ל להתפלל בציבור, לא דיברו במקרים כאלה, שהרי מדובר במקום של ליצנות וקרקס מינות. שעל מקומות אלו כבר אמרו והזהירו חז"ל (משנה מסכת אבות פרק ג משנה י): "... וישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ מוציאין את האדם מן העולם". ע"כ. וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק טז הלכה י): " ... לפיכך ראוי למי שרוצה לכוין אורחותיו להתרחק מישיבתן ומלדבר עמהן כדי שלא יתפס אדם ברשת רשעים וסכלותם, וזה דרך ישיבת הלצים הרשעים בתחילה מרבין בדברי הבאי, כענין שנאמר, "וקול כסיל ברוב דברים", ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים, כענין שנאמר, "תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק". ומתוך כך יהיה להן הרגל לדבר בנביאים ולתת דופי בדבריהם, כענין שנאמר, "ויהיו מלעיבים במלאכי האלהים ובוזים דבריו ומתעתעים בנביאיו", ומתוך כך באין לדבר באלהים וכופרין בעיקר כענין שנאמר, "ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על י"י אלהיהם", והרי הוא אומר שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ מי גרם להם לשית בשמים פיהם לשונם שהלכה תחילה בארץ, זו היא שיחת הרשעים שגורמת להן ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר, אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, לפיכך הקדוש ברוך הוא עוזר על ידן ומזכה אותן בה, שנאמר אז נדברו יראי י"י איש אל רעהו ויקשב י"י וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי י"י ולחושבי שמו". ע"כ.

והרי לך שישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ אינה רצויה. והאנשים שנקראים מינים מעם ישראל, הוא על גדר כל שכן, שיכולים לגרום לאדם ריחוק וקירור עוד יותר בעבודת ה' יתעלה שמו, שהרי בבתי כנסיות של היום ישנם השקפות נחותות מאוד המרחיקים מכל דרך ישר.

ומה גם שאין שום חובה לא מצד התורה שבכתב, ולא מצד התורה שבעל פה להתפלל במקום של ציבור. וכל שחובה על האדם הוא התפילה בלבד, בשחרית, ובמנחה. ותפילת ערבית היא רשות, וכבר קיבלו עם ישראל על עצמם להתפלל תפילת ערבית, והפכו אותה למעין חובה, אמנם מעיקר הדין לא חובה היא. **וכתב רבינו** (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א הלכה א – ב): "מצות עשה להתפלל בכל יום, שנאמר, "ועבדתם את ה' אלהיכם", מפי השמועה למדו [=קבלה למשה מסיני], שעבודה זו, היא תפלה, שנאמר, "ולעבדו בכל לבבכם", אמרו חכמים, אי זו היא עבודה שבלב? זו תפלה, ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה

הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה. ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה, לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא, אלא חיוב מצוה זו כך הוא, שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום, ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא, ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה, ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו, כל אחד לפי כחו". ומבואר יוצא, שמן התורה, אדם חייב תפילת אחת בכל יום, ואין לזה זמן קבוע מן התורה בכלל.

אמנם, במשך הגלות שהיה בלבול בשפות, אנשי כנסת הגדולה תיקנו נוסח קבוע לכל עם ישראל, על מנת שחלילה לא יעבור עליהם יום בלי תפילה. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א הלכה ד – ז): "כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויון ושאר האומות ונולדו להם בנים בארצות הגוים ואותן הבנים נתבלבלו שפתם והיתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה וכיון שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צורכו בלשון אחת אלא בשיבוש שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וגו' ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם ומפני זה כשהיה אחד מהן מתפלל תקצר לשונו לשאול חפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערבו עמה לשונות אחרות, וכיון שראה עזרא ובית דינו כך, עמדו ותקנו להם שמנה עשרה ברכות על הסדר, שלש ראשונות שבח לה', ושלש אחרונות הודיה, ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים, שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש ולצרכי הציבור כולן, כדי שיהיו ערוכות בפי הכל, וילמדו אותן, ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלימה, כתפלת בעלי הלשון הצחה, ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העילג.

וכן תיקנו שיהא מנין התפלות כמנין הקרבנות, שתי תפלות בכל יום כנגד שני תמידין וכל יום שיש קרבן מוסף תקנו בו תפלה שלישית כנגד קרבן מוסף, ותפלה שהיא כנגד תמיד של בקר היא הנקראת תפלת השחר, ותפלה שכנגד תמיד של בין הערבים היא הנקראת תפלת מנחה ותפלה שכנגד המוספין היא נקראת תפלת המוספין.

וכן התקינו [=לא בתור חובה], שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי איברי תמיד של בין הערבים מתעכלין והולכין כל הלילה שנאמר היא העולה וגו' כענין שנאמר ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי, ואין תפלת ערבית חובה כתפלת שחרית ומנחה, ואף ע"פ כן, נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית, וקבלוה עליהם כתפלת **חובה**. [=ובכל זאת אין היא חובה. וקריאת שמע היא החובה כשהעריב השמש]". **ע"כ.**

"שבח המתפלל בציבור הוא גדול – אמנם בציבור הכשרים בלבד":

והנה, כמו שכתבנו לעיל, כל מה שהפליגו חז"ל בשבח תפילת הציבור, הוא בציבור אנשים בעלי שכל ישר, אנשים אשר יראת ה' בליבם, ורוצים לדעתו ידיעה גדולה ועצומה, ולא באים רק על מנת להחתים כרטיס חלילה וחס, ומדברים ליצנות בבית הכנסת. ולכן המון מדרשי חז"ל בענין מעלת התפילה בציבור, היה למען יתעוררו העם לילך לבתי כנסיות להיות בקיבוץ אנשים, כי קיבוץ האנשים והאחדות האנשים בתפילה, מכניס הרוממות והכוונה. ואין ספק

בכלל, שלא דומה תפילת יחיד לתפילת ציבור בענין הכוונה, שבתפילת ציבור יש בהרבה יותר כוונה מאשר למי שמתפלל יחיד. ולכן הפליגו חז"ל במעלת תפילת ציבור, כי לרוב הכוונה שם יותר מצויה, כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ח הלכה א): "תפלת הציבור נשמעת תמיד ואפילו היו בהן חוטאים אין הקדוש ברוך הוא מואס בתפלתן של רבים, לפיכך צריך אדם לשתף עצמו עם הציבור, ולא יתפלל ביחיד כל זמן שיכול להתפלל עם הציבור, ולעולם ישכים אדם ויעריב לבית הכנסת שאין תפלתו נשמעת בכל עת אלא בבית הכנסת, וכל מי שיש לו בית הכנסת בעירו ואינו מתפלל בו עם הציבור נקרא שכן רע". ע"כ.

והרי לך קורא נעים, המעלה הגדולה להתפלל בציבור אנשים. אמנם כל זה הוא בקיבוץ אנשים כשרים ההולכים על פי השכל הישר, ואינם משתפים או עושים מנהגים של עובדי אלילים בתוך התפילה, שבוודאי תפילתם מאוסה! ולכן, במאמר זה, אין אנו מחסירין מערך התפילה בציבור חלילה וחס, אלא רק מסבירים, למה בהתאם לדורינו ולאור הדברים החדשים שאנו יודעים, אין להתפלל בציבור אנשים שאינם חיים בהשקפתו ודרכו של הרמב"ם וחז"ל הטהורים.

ונשאל הרשב"ש (שו"ת הרשב"ש סימן כד): במי שנשבע שלא יכנס לבית הכנסת לזמן קצוב אם הוא כנשבע לבטל את המצוה, ואם יכול לישאל תוך הזמן? וענה הרשב"ש, "תשובה. אינו כנשבע לבטל את המצוה. חדא שאינה מצוה דאורייתא. ותו דהא יכול להתפלל בביתו בשעה שהצבור מתפללים והוי כמתפלל עם הצבור כדאיתא במסכת ברכות". ע"כ. ויוצא מדבריו, שלא עיקר הקיבוץ עם האנשים באותו המקום הוא העיקר! אלא הכוונה היא העיקר, ולכן המתפלל בביתו בשעה שהציבור מתפללים, נחשב לו כאילו מתפלל עמהם ממש. ומדוע? מכיון שכוונתו גדולה, שהרי מכוין דעתו עם דעתם, והכל הולך אחר כוונת הלב.

"לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות":

ולכן אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לא עמוד א): "אמר רבי חייא בר אבא: לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות, שנאמר: וכוין פתיחן ליה וגו". ע"כ. ומה יש בחלונות? **כתב המאירי** (בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף לד עמוד ב): "לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות, רוצה לומר, "שישא עיניו למרום" וכו' הוא שנ' בדניאל, "וכוין פתיחין ליה בעליתיה נגד ירושלם", וכלל [אלו] הדברים [=והלשונות של חז"ל], שישתדל להיות תפלתו בכונה יתירה הוא שאמרו אם כונת לבך בתפלה תהא מבושר שנשמעה תפלתך ואין לו לאדם להתפלל במקום המפורסם לעיני הכל וכן אין לו לאדם לפרסם חטאיו בשעת וידויו כלל גדול אמרו רחמנא לבא בעי ומ"מ בעבירות שבין אדם לחברו צריך לפרסמן לו ולפייסו באחיזת רעים עד שיתפייס". ע"כ. **ומבואר** יוצא ופשוט הדבר, כי כל המעלה בתפילת הציבור, הוא משום גודל הכוונה והכנעת הלב שתבוא על ידי קיבוץ האנשים במקום אחד להתפלל לפני ה'! ואם יש ציבור של אלפי אנשים, ואין הכנעת הלב חלילה, ואינם חוזרים בתשובה על עוונות אשר להם, אז בוודאי אין לזה שום מעלה יתירה על תפילת היחיד!

וכבר אמר (תהלים פרק נ פסוק טז – יז): "וְלָרָשָׁע אָמַר אֱלֹהִים מַה־לְּךָ לְסַפֵּר חֻקַּי וַתִּשָּׂא בְרִיתִי עַל־פִּיךָ: וְאַתָּה שָׂנֵאתָ מוּסָר וַתַּשְׁלֵךְ דְּבָרַי אָחֳרֶיךָ". **ואמר** (ירמיהו פרק ז פסוק ט – טז): "הֲגָנֹב רָצֹחַ וְנָאֹף וְהִשָּׁבֵעַ לַשֶּׁקֶר וְקַטֵּר לַבַּעַל וְהָלֹךְ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יְדַעְתֶּם: וּבָאתֶם וַעֲמַדְתֶּם לְפָנַי בַּבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר נִקְרָא־שְׁמִי עָלָיו וַאֲמַרְתֶּם נִצַּלְנוּ לְמַעַן עֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה: הַמְעָרַת פָּרִצִים הָיָה הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר־נִקְרָא־שְׁמִי עָלָיו בְּעֵינֵיכֶם גַּם אָנֹכִי הִנֵּה רָאִיתִי נְאֻם־יְיָ: כִּי לְכוּ־נָא אֶל־מְקוֹמִי אֲשֶׁר בְּשִׁילוֹ אֲשֶׁר שִׁכַּנְתִּי שְׁמִי שָׁם בָּרִאשׁוֹנָה וּרְאוּ אֵת אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי לוֹ מִפְּנֵי רָעַת עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וְעַתָּה יַעַן עֲשׂוֹתְכֶם אֶת־כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה נְאֻם־יְיָ וָאֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם הַשְׁכֵּם וְדַבֵּר וְלֹא שְׁמַעְתֶּם וָאֶקְרָא אֶתְכֶם וְלֹא עֲנִיתֶם: וְעָשִׂיתִי לַבַּיִת אֲשֶׁר נִקְרָא־שְׁמִי עָלָיו אֲשֶׁר אַתֶּם בֹּטְחִים בּוֹ וְלַמָּקוֹם אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָכֶם וְלַאֲבוֹתֵיכֶם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְשִׁלוֹ: וְהִשְׁלַכְתִּי אֶתְכֶם מֵעַל פָּנַי כַּאֲשֶׁר הִשְׁלַכְתִּי אֶת־כָּל־אֲחֵיכֶם אֵת כָּל־זֶרַע אֶפְרָיִם: וְאַתָּה אַל־תִּתְפַּלֵּל בְּעַד־הָעָם הַזֶּה וְאַל־תִּשָּׂא בַעֲדָם רִנָּה וּתְפִלָּה וְאַל־תִּפְגַּע־בִּי כִּי־אֵינֶנִּי שֹׁמֵעַ אֹתָךְ".

וכן אמר (יואל פרק ב פסוק יא – טו): "וַיְיָ נָתַן קוֹלוֹ לִפְנֵי חֵילוֹ כִּי רַב מְאֹד מַחֲנֵהוּ כִּי עָצוּם עֹשֵׂה דְבָרוֹ כִּי־גָדוֹל יוֹם־יְיָ וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יְכִילֶנּוּ: וְגַם־עַתָּה נְאֻם־יְיָ שֻׁבוּ עָדַי בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְצוֹם וּבְבֶכִי וּבְמִסְפֵּד: וְקִרְעוּ לְבַבְכֶם וְאַל־בִּגְדֵיכֶם וְשׁוּבוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם כִּי־חַנּוּן וְרַחוּם הוּא אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְנִחָם עַל־הָרָעָה: מִי יוֹדֵעַ יָשׁוּב וְנִחַם וְהִשְׁאִיר אַחֲרָיו בְּרָכָה מִנְחָה וָנֶסֶךְ לַייָ אֱלֹהֵיכֶם: פּ תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן קַדְּשׁוּ־צוֹם קִרְאוּ עֲצָרָה".

ולכן, מכיון שקיבוץ האנשים כאשר יהיה זה לכבוד ה' יתעלה שמו, יש בו לעורר הכוונה, לכן חז"ל הפליגו בגודל מעלת המתפלל בציבור. ולכן אמרו גם הדרשה בענין החלונות, ואין כאן שום דבר מאגי או מטאפורי חלילה. אלא הכל על מנת להכניע את הלב של האדם! וכמו **שאמר** (מלכים א פרק כא פסוק כח – כט): "וַיְהִי דְּבַר־יְיָ אֶל־אֵלִיָּהוּ הַתִּשְׁבִּי לֵאמֹר: הֲרָאִיתָ כִּי־נִכְנַע אַחְאָב מִלְּפָנָי יַעַן כִּי־נִכְנַע מִפָּנַי לֹא־אבי אָבִיא הָרָעָה בְּיָמָיו בִּימֵי בְנוֹ אָבִיא הָרָעָה עַל־בֵּיתוֹ". **ואמר** (דברי הימים ב פרק לג פסוק כב – כג): "וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְיָ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה מְנַשֶּׁה אָבִיו וְלִכָּל־הַפְּסִילִים אֲשֶׁר עָשָׂה מְנַשֶּׁה אָבִיו זִבַּח אָמוֹן וַיַּעַבְדֵם: וְלֹא נִכְנַע מִלִּפְנֵי יְיָ כְּהִכָּנַע מְנַשֶּׁה אָבִיו כִּי הוּא אָמוֹן הִרְבָּה אַשְׁמָה". ולכן הכל למען מטרה אחת, "כניעת הלב".

ואם אדם צעק בפיו ובלשונו, ולא שיבר את ליבו לשנות מעשיו, הרי שלא עשה כלום. וכמו **שאמר** (ישעיהו פרק כט פסוק יג – טו): "וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי יַעַן כִּי נִגַּשׁ הָעָם הַזֶּה בְּפִיו וּבִשְׂפָתָיו כִּבְּדוּנִי וְלִבּוֹ רִחַק מִמֶּנִּי וַתְּהִי יִרְאָתָם אֹתִי מִצְוַת אֲנָשִׁים מְלֻמָּדָה: לָכֵן הִנְנִי יוֹסִף לְהַפְלִיא אֶת־הָעָם־הַזֶּה הַפְלֵא וָפֶלֶא וְאָבְדָה חָכְמַת חֲכָמָיו וּבִינַת נְבוֹנָיו תִּסְתַּתָּר: הוֹי הַמַּעֲמִיקִים מֵיְיָ לַסְתֵּר עֵצָה וְהָיָה בְמַחְשָׁךְ מַעֲשֵׂיהֶם וַיֹּאמְרוּ מִי רֹאָנוּ וּמִי יוֹדְעֵנוּ".

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ה הלכה ו): "תקון המקום כיצד? יעמוד במקום נמוך, ויחזיר פניו לכותל, וצריך לפתוח חלונות או פתחים כנגד ירושלים, כדי להתפלל כנגדן, שנאמר, "וכוין פתיחן ליה בעיליתיה" וגו'". ע"כ. ומה יש בחלונות כנגד ירושלים על מנת שיעורר את הלב של האדם? ומה הקשר של העיר ירושלים לענין התפילה בכלל? נענה ונאמר, מכיון שירושלים הוא מקום בית הבחירה, והתפילה עצמה נתקנה כנגד הקרבנות.

לכן בעומדו להתפלל כנגד ירושלים יכניע ליבו כיצד בית הבחירה חרב בעוונות, ויכניע ליבו, על דרך שאמרו (תלמוד ירושלמי מסכת יומא פרק א הלכה א): "אמרו כל דור שאינו נבנה בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו". ואם אדם יניע להתפלל בגישה כזו, שבנית בית המקדש תלויה בו ובצדקותו, בוודאי כי יכניע ליבו ויכוין ליבו לאביו שבשמים. וזו כל כוונתם של חז"ל, בענין פתיחת החלונות וקיבוץ האנשים במקום אחד לצורך התפילה.

שהרי הדבר פשוט וברור, שאם נותן התורה הוא ה' יתעלה שמו, לא ציוה על תפילה בציבור, ומקובלת אצלו יתברך תפילת היחיד וזו היא המצוה מן התורה, כיצד חז"ל יעקפו ויאמרו שהמתפלל ביחיד מעלתו פחותה חלילה? אלא בוודאי כי אין הבדל בין תפילת יחיד לתפילת ציבור, כי ה' יתברך הוא שומע תפילה! וכל כוונתם של חז"ל, הוא לעורר את ענין הכוונה, וכל השבח של בית הכנסת בדבריהם וקיבוץ האנשים, הוא לענין כוונת הלב המתעוררת בבואו לקיבוץ אנשים המתפללים אל ה' יתעלה שמו.

וכך מבואר בפשטות מדברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ב הלכה ו): "אף על פי שהתשובה והצעקה יפה לעולם [=מועילה תמיד], בעשרה הימים שבין ראש השנה ויום הכפורים היא יפה ביותר [=היא מועילה ביותר], ומתקבלת היא מיד, שנאמר, "דרשו ה' בהמצאו", במה דברים אמורים? ביחיד [=שעשה תשובה]. אבל צבור [אנשים] כל זמן שעושים תשובה וצועקין בלב שלם הם נענין, שנאמר, "כה' אלהינו בכל קראנו אליו". ע"כ. והנה מה שכתב רבינו, "בעשרה הימים שבין ראש השנה ... היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד", אין כוונתו שהימים עצמם גורמים חלילה משום טעם ושינוי באל עצמו, כלומר שיש הבדל אצלו בין הימים. אלא כוונת רבינו לומר, שמתוך שאלו עשרת ימי תשובה, אז ליבו של האדם באופן טבעי נשבר בהרבה יותר משאר ימים, ולכן תשובתו מתקבלת מיד, כי נעשית מעומק הלב. ולכן סיים ואמר, "אבל ציבור כל זמן שעושים תשובה וצועקין בלב שלם", ונשים לב למה שכתב רבינו וסיים, ומה חשוב והוא העיקר? "בלב שלם", ולב שלם לא שייך תמיד אצל היחיד, אלא דווקא בימים אלו שמראש השנה ויום הכיפורים, שאז לב האדם מוכנע יותר.

וזו עוד ראיה, שכל טעם ענין הציבור, ושבח תפילה בציבור, הכל הוא על מנת לעורר את הכוונה שתשבור את לב האדם לעשות תשובה ולהתבונן במעשיו. והוא הדין בענין החלונות, שבוודאי אם אדם מתפלל במקום שאין בו חלונות כלל, אמנם מאמין את ליבו לכוין בתפילתו ועושה אותה תחנונים, אין מעלתו פחותה ממי שהתפלל במקום עם חלונות פתוחים כנגד ירושלים! במילים אחרות, תפילה עם חלונות פתוחים ללא כוונה אין בה תועלת כלל, ועדיף תפילה בכוונה ללא חלונות מאשר חלונות פתוחים כנגד ירושלים ללא הכוונה, כי הכל זה ענין שכלי ותבוני על צד כושר מחשבת האדם וכוונתו.

אמנם הבית יוסף שוב חיפש טעם מיסטי ומאגי לענין החלונות בקשר התפילה. ולא נחת להבין, כי הוא ענין שכלי ולא מאגי, ענין שמעורר כוונת הלב ולא מטאפורי. ואציג את לשונו של הבית יוסף, כיצד חיפש גם לענין זה סוד שאין צורך בו, והקורא פשוט בקוראו את דבריו לא יאמין שמילים אלו יצאו תחת ידו (בית יוסף אורח חיים סימן צ): " ... ולענין מספר החלונות

שצריך להיות בבית הכנסת, לא נתפרש בתלמוד ולא בדברי הפוסקים. אבל בספר הזוהר כתב בפרשת אלה פקודי (רנא.) שצריך להיות בו י"ב חלונות לסיבת סוד נכמס". ע"כ.

ואיני מבין, אם אף אחד מהראשונים, ואף אחד מן הגאונים, וכן בעלי התלמוד לא ביארו מספר החלונות שצריך להיות בבית הכנסת, מדוע צריך לומר, "לא נתפרש"? הרי הדבר ברור כי מספר החלונות כלל לא משנים מעצם העובדה של תכלית הענין! כי הכל הולך אחר הכוונה! כלומר שענין החלונות לא באו אלא על מנת לגרום למתפלל לכוין יותר בתפילתו. ועוד יש לומר ולתמוה על לשון הבית יוסף שכתב, "ולענין מספר החלונות שצריך להיות בבית הכנסת". מדוע הבית יוסף מכריח, שצריך להיות חלונות דווקא בבית הכנסת? הרי מבואר בכלל בתלמוד, שעיקר ענין החלונות הוא על "הבית" של האדם! כלומר כאשר אדם מתפלל דווקא ביחידות ואין כוונתו גדולה כי אין קיבוץ אנשים שיעוררו לכוונה, ובגלל שהוא מתפלל ביחידות, אמרו חכמים וחיזקו ענין הכונה, שישתדל להתפלל במקום שיש בו חלונות! שיהיה לו תמריץ נוסף שיעורר אותו לכוונת התפילה.

ובמילים אחרות, יתכן שכוונת חכמים בענין החלונות, כלל לא אמורים על בית הכנסת! ולא שאי אפשר ללמוד שגם בבית הכנסת אפשר שיהיה חלונות! אלא שעיקר כוונתם לומר, שמכיון שאדם מתפלל יחיד ואין הכוונה מצויה, לכן יעשה מעבר למה שחובה לעשות בציבור, והוא שיעמוד כנגד חלונות ויסתכל לשמים ועל ידי זה ישבר ליבו! מה שאין כן בבית הכנסת, שהכוונה שם מצויה באופן תדיר, ואין ענין גמור שיהיה שם חלונות כמו אצל היחיד.

קוראים נעימים, אתם מבינים מה קורה כאן? לא מספיק שהבית יוסף שואל שאלה שלא צריך בענין מספר החלונות, כלומר, הבית יוסף לא הבין תלמוד פשוט בכלל! עוד מבואר כי הבית יוסף מרוב הליכתו אחר ספר התוהו והפרו-נצרות ספר הזוהר הטמא, אינו שם לב ללשון התלמוד, שאמרו, "לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות", ולא אמרו, "בבית הכנסת", אלא אמרו, "בבית", כלומר, עיקר כוונתם הוא לגרום שכוונת האדם תתעורר לכוין לה' שישבר ליבו ויכנע.

וכן התרגשתי מאוד, שידידי ר' נדב חסן מצא לרבינו הטהור במפורש בתשובה אחד לאחד כפי שכתבתי, ובאמת לא האמנתי כמה כיוונתי לדבריו של רבינו בלי שידעתי עליהם, אמנם בגלל שרבינו הטהור לימד אותנו מה הוא שכל ישר, אז נהיה ללומדים אותו ומבינים את מהלכיו, שכל בדיוק כמוהו.

והנה תשובתו של רבינו הטהור הנאמן בכל לב לבורא יתברך ולתורתו, לשאלה ששאלוהו (שו"ת הרמב"ם מכון ירושלים סימן נו): "שאלה: "ומה יאמר ... במה שאמרו רבותינו ז"ל, אמר רבי חנינא, לעולם אל יתפלל אדם אלא בבית שיש בו חלונות, שנאמר, "וכוין פתיחין ליה בעליתיה נגד ירושלים". אם זו הלכה שלפיה מורים? כי רבינו מקומות הרבה יתפללו בהם ואין בהם חלונות. ומה צורך בחלונות לענין תפילה". תשובה: "בתי כנסיות והמקומות המיוחדים לתפילה של ציבור אין מתנים בהם חלונות, ואין משגיחין בהם. [כלומר שאין חובה

לבנות בית הכנסת עם חלונות, ולא להתפלל בבית הכנסת שיש בו חלונות]. **ואמנם דברי רבי חנינא אינם** [אמורים] **אלא ב**[אדם] **יחיד שיתפלל בביתו, כמו שהיה עושה דניאל עליו השלום.** [ומה שאמרו שיתפלל אדם כנגד חלונות], **לפי שרצוי לו** [=טוב הדבר לאדם] **כדי לעורר הכוונה, גם שיהיה כנגד פניו חלון פתוח לאויר, כדי שיצייר במחשבתו שהוא כנגד ירושלים, ואין דבר ממוצע** [=מפריד] **בינו ובינה, לא מחיצות ולא קורות, לפי שהוא מדבר בחלונות שימשך הראות מהם אל אוויר מרווח, ואין ספק שציור זה ודמיונו יחייב כוונה גדולה". ע"כ. ושימו לב קוראים נעימים, כמה שכלו של רבינו היה זך וטהור להפליא.**

ומעלה ופוסק רבינו שבבית הכנסת כלל לא צריך חלונות! ומכיון שהתפילה לא נתקנה אלא כנגד הקרבנות שהיו בבית המקדש, לכן ראוי לו לצייר אז את ירושלים, ובכך יכוון ליבו. ומכיון שמסיים רבינו ואומר, "ואין ספק שציור זה ודמיונו יחייב כוונה גדולה", כלומר, לכן בגלל שציור ירושלים במחשבת האדם דורש כוונה גדולה, כי רק כך ישבר ליבו ויכוון, לכן אמרו ליחיד שיתפלל כנגד חלונות. פשוט שכל ישר.

וכן הרואה יראה, בהלכותיו של רבינו בהלכות בנית בית הכנסת, רבינו לא מצריך שהבית הכנסת יהיה בו חלונות כלל! כמו שכתב (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק יא הלכה א – ד)**: "כל מקום שיש בו עשרה מישראל צריך להכין לו בית שיכנסו בו לתפלה בכל עת תפלה ומקום זה נקרא בית הכנסת. וכופין בני העיר זה את זה לבנות להם בה"כ ולקנות להם ספר תורה נביאים וכתובים. כשבונין בית הכנסת אין בונין אותה אלא בגבהה של עיר שנאמר בראש הומיות תקרא, ומגביהין אותה עד שתהא גבוהה מכל חצרות העיר שנאמר ולרומם את בית אלהינו, ואין פותחין פתחי הכנסת אלא במזרח שנאמר והחונים לפני המשכן קדמה, ובונין בו היכל שמניחין בו ספר תורה, ובונין היכל זה ברוח שמתפללין כנגדו באותה העיר, כדי שיהיו פניהם אל מול ההיכל כשיעמדו לתפלה.**

ומעמידין בימה באמצע הבית כדי שיעלה עליה הקורא בתורה או מי אשר אומר לעם דברי כבושין כדי שישמעו כולם, וכשמעמידין התיבה שיש בה ספר תורה מעמידין אותה באמצע ואחורי התיבה כלפי ההיכל ופניה כלפי העם.

כיצד העם יושבין בבתי כנסיות, הזקנים יושבין ופניהן כלפי העם ואחוריהם כלפי ההיכל, וכל העם יושבין שורה לפני שורה ופני השורה לאחורי השורה שלפניה עד שיהיו פני כל העם כלפי הקודש וכלפי הזקנים וכלפי התיבה, ובעת ששליח ציבור עומד לתפלה עומד בארץ לפני התיבה ופניו לפני הקדש כשאר העם". ע"כ.

והרי שלא חייב כלל בדבריו אלו בניית חלונות בבית הכנסת, ומדוע? מכיון שאין צורך בהם בבית הכנסת! ובעת מובן, מה שאמרו חז"ל (משנה מסכת ברכות פרק ה משנה א)**: "אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש. חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים כדי שיכונו את לבם למקום". בוודאי כי מה שנאמר, "היו שוהים שעה אחת", מדובר במצב שהיו מתפללים יחיד! וכמו שאמרו הטעם, "כדי שיכוונו את ליבם למקום".**

"בציבור משתדלים לקצר – ענין מטרת הברכות":

וכתב רבינו הטהור בתשובה (סימן לד' מכון ירושלים): "שאלה: "ילמדנו רבינו בדבר קריאת מזמורים ותפילות". התשובה: "אלה התוספות בקריאת מזמורים או תפילות כתפילות ר' סעדיה ז"ל וזולתן מדרשות התוכחה לפני תפילות החובה, כל זה [על צד] טוב מאוד [=ואינו חובה], ורצוי, כדי לעורר הכוונה [של האדם], וכבר אמרו ז"ל, "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללים". אלא ש[כל] זה רצוי [דווקא] ליחיד או ליחידים שיכלו זאת בבתיהם. אבל בבתי כנסיות הוא לדעתי טעות, כי בתי כנסיות [הם] לרבים, ואילו היה שם אדם אחד זקן או חלוש או נצרך לנקביו ונתאחר רגע אחת מחמת תפילת הציבור [=שמאריכים בה יתר על המידה] הוא ניזוק בכך. ובכל זה יש לציבור לדאוג לחלשים שבהם ולהשתדל להקל עליהם בכל אופן, ולא להוסיף עליהם בטורח עבודת ה'.

אבל אמירת מאה ברכות [=שהם חובה], **או** הזמירות [=שהם חובה] בחיפזון ומהירות, **הרי זה חטא גמור** [שהרי כאשר הוא מברך מהר, אינו נותן לב להתבונן מה אומר], **ומי שאינו מוחה בחזנין על כך, הוא חוטא. כי כל העבודות האלו** [=כל האמירות, התפילות, ונוסח הברכות] **שהן באמירות, אין המטרה בהן** [משום מטאפוריה או מאניה], **אלא** [=המטרה בהם] **להתבונן בעת אמירתן, ולכוין את דעתו האומרן, וידע** [=על ידי כן] **כי עם אדון כל העולם הוא מדבר בהם, בין כשהוא מבקש ממנו, או מודה לו ומשבחו, או מתאר את מעשיו וחסדיו, או מתאר את נפלאותיו בבריואיו ויכולתו. ואלו הן הנושאים השונים** [=המטרות השונות] **הכוללים לכל ברכה מן הברכות, או זמירות או פסוקי זמרא. ומאחר שהכל הוא דיבור איתו יתעלה, היאך מותר למהר בזה ולהסיח דעת ממה שאומרים?". ע"כ. ע"ש.**

והנה כמה תשובה זו נפלאה למתבונן ואוהב האמת. כמה לב עצום יש בתשובה הזו, כמה דעת ישרה של רבינו הטהור אנו מוצאים בתשובה זו, זכה רבינו הטהור וזיכה את עם ישראל לדבר שלא זכו לו מימות משה רבינו. משה רבינו בן עמרם, ומשה רבינו בן מימון הרמב"ם, הנחילו לנו את המתנה הגדולה ביותר שאפשר לקבל, והוא השכל הישר בענין ה' ובענין מעשה התורה והמצוות, השקפה נכונה וישרה, השקפה ומידות ישרות בענין היחס בין בני אדם, בענין היחס בין עשיית המצוות לבין הטורח והאריכות, והיכן כל אחד צריך להיות מדוייק במקומו. וארצה לסכם את תשובתו של רבינו וללמוד ממנה כמה דברים:

א) החשיבות והנחיצות כמה ש-פחות להטריח על הציבור!! שכן יש המון קהילות שמתפללים תפילות של ראש השנה עד חצות היום!! כן כן!! אני פעם הייתי מתפלל עם ציבור שמסיים תפילת ראש השנה שחרית, רק בשעה **14:00** בצהריים!! כלומר לאחר מנחה גדולה! וכמובן מדובר בסכלות וטמטום, טורח ציבור ענק, דיכאון לאשה ולילדים המחכים בביתם, הרחקת אנשים מסדר התפילה, ועוד ועוד ועוד. וכל זה נולד מאיפה? בעקבות ספר האופל המאגי והקבלה הארורה והטמאה! ודע קורא נעים, כי נראה לי, שרבינו למד בענין טורח הציבור מרבי עקיבא, שכן אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לא עמוד א): "תנו רבנן: המתפלל צריך שיכוין את לבו לשמים. אבא שאול אומר, סימן לדבר: תכין לבם תקשיב

אזנך. תניא, אמר רבי יהודה: כך היה מנהגו של רבי עקיבא, כשהיה מתפלל עם הצבור – היה מקצר ועולה, מפני טורח צבור, וכשהיה מתפלל בינו לבין עצמו – אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית אחרת, וכל כך למה – מפני כריעות והשתחויות". ע"כ. ולמדים אנו החשיבות לקצר בציבור. ושוב אדגיש ואומר, יש "מקצר" ויש "ממהר". הבדל גדול בין שניהם.

מקצר זה אדם שעושה את הברכות באיטיות ובכוונה, אמנם עושה מה שצריך, ולא מאריך על הקהל יותר ממה שחובה על פי המסורת והמסורה. אמנם זה ה-"ממהר", זה אחד שעושה את מה שחובה, אבל עושה אותו מהר ובחיפזון. ובהמון מקרים, בגלל שהרבו תוספות בתפילה, ומנהגים שונים ומשונים, והכניסו הבל וריק בתפילה, אז עברו בכך על כמה עבירות ורעות:

1) הטריחו על הציבור.

2) הוסיפו מנהגים שאסור להוסיפם.

3) חלקם גובלים במינות ועבודה זרה.

4) הרחיקו בני אדם מהתפילה, שכן בני אדם לא אוהבים שמטריחים עליהם.

5) במקום לעשות מה שצריך וחובה, ולקרוא בצורה רגילה ולא במהירות ובחיפזון. הם הוסיפו יותר ממה שצריך, ובד בבד בשביל שיוכלו לסיים את התפילה במהירות ולא יטריחו על קהל שומעם, כל סדר תפילתם עושים אותו בחיפזון, כפי הידוע בדורינו! וכעת אנו מבינים למה החזנים ממהרים! בגלל שהם לא מבינים בעצמם את העומס הרב שנוצר בעקבות כל מיני הוספות אפילו שהם בגדר, מוסר ותוכחה, אמנם לא הבינו כי אין מוסיפין אותם בציבור! ושלא נדבר על כל מיני שטויות ודברים של מינות ועבודה זרה.

ומבואר יוצא, שכאשר הלכו עם ישראל אחר התוהו, וחשבו שהם יותר חכמים מחז"ל בעלי המשנה והתלמוד, ולא נסמכו על חכמים כהרמב"ם, הרי"ף וכל חכמי תור הזהב, והוסיפו ענינים בסדר התפילות לציבור אנשים, עם הזמן בא להם שתי רעות. האחד טורח ציבור. והשני שגם את מה שחובה, קוראים אותו במהירות וחטא גדול הוא בידם!

ב) עוד למדים אנו מתשובה זו של רבינו, שכל מטרת הברכות, ההודאות, הזמירות, התשבוחות, הכל הוא על מנת להכניס רוממות ה' בליבנו, ושום ברכה, הודאה, זמירה, שבח, לא בא משום טעם מטאפורי, אלא הכל ענין תבוני ושכלי בשביל האדם עצמו, למען ישכיל מי זה הבורא יתעלה שמו.

"טעם ציצית בתפילה":

וזה בדיוק הטעם הנכון והחשיבות הגדולה להתעטף בציצית בתפילה, שהרי נאמר במצות

ציצית, "וזכרתם אותו", ומכיון שבשעת תפילה צריך האדם לשבר ליבו, אם כן, מה יכניע ליבו יותר מהשמת הציצית עליו? שהרי בכך יזכור כל המצוות. ולכן רבינו הטהור פוסק (רמב"ם הלכות ציצית פרק ג הלכה יא – יב): "אף על פי שאין אדם מחוייב לקנות לו טלית ולהתעטף בה כדי שיעשה בה ציצית אין ראוי לאדם חסיד שיפטור עצמו ממצוה זו, אלא לעולם ישתדל להיות עטוף בכסות המחוייבת בציצית כדי שיקיים מצוה זו, ובשעת התפלה צריך להזהר ביותר, גנאי גדול הוא לתלמידי חכמים שיתפללו והם אינם עטופים". ע"כ. ומאותו ענין תיקנו ליטול את הידים לפני התפילה, על מנת לעורר כוונת הלב, כמו שכבר הארכנו בעניני נטילת הידים.

"הזיות ספר הפרו-נצרות זוהר":

והנה נעבור כדרכינו, להציג את הזיות ספר הזוהר הטמא והמטומא, שייחסוהו הנוכלים לתנא החשוב רשב"י עליו השלום, שאם היה בדורינו היה מכלה את אותם הרשעים בהבל פיו הטהור. ונקדים את לשון הבית יוסף שוב במקום הנזכר: "ולענין מספר החלונות שצריך להיות בבהכ"נ לא נתפרש בתלמוד ולא בדברי הפוסקים אבל בספר הזוהר כתב בפרשת אלה פקודי שצריך להיות בו י"ב חלונות לסבת סוד נכמס". ע"כ.

ובעת נציג את לשון ספר האופל במלואו (שמות פרשת פקודי מאמר היכל השלישי נוגה נצח אות תקפח): " ... ביום ראש השנה, כשהקב"ה [=אלהים קצר אפים לשיטתו], עומד בדין על העולם, וסטרא אחרא ההוא בא להשטין [=שמעתם? סטרא אחרא בא להשטין ולהתערב בדינו של הבורא ביום ראש השנה! כלומר, ה' יתברך לא מספיק לבדו, ה' יתברך לא חכם לבדו, אלא יש עמו מקטרגים על דינו. ומענין הדבר, כי לפי זה נמצא שהסטרא אחרא אף יודע מחשבותיו של ה' וחשבונותיו!

וכבר אמרו חז"ל (משנה מסכת אבות פרק ד משנה כב): "הוא היה אומר, הילודים למות והמתים להחיות, והחיים לידון, לידע, להודיע, ולהודע שהוא אל, הוא היוצר, הוא הבורא, הוא המבין, הוא הדיין, הוא עד, הוא בעל דין, והוא עתיד לדון ברוך הוא, שאין לפניו לא עולה ולא שכחה ולא משוא פנים ולא מקח שוחד, שהכל שלו, ודע שהכל לפי החשבון, ואל יבטיחך יצרך שהשאול בית מנוס לך, שעל כרחך אתה נוצר, ועל כרחך אתה נולד, ועל כרחך אתה חי, ועל כרחך אתה מת, ועל כרחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא". ע"כ. ומה מטרת התנאים במאמר זה? להודיע שהוא יתברך לבדו מנהל העולם, ואין הוא צריך יועצים ולא עוזרים חלילה וחס.

והנה אם הבורא יתברך אין לפניו שכחה ולא משוא פנים, מפני מה צריך הסטרא אחרא המדומיין לבוא ולהשטין? וכי ה' יתברך צריך יועצים? וכבר למדנו במאמרים הקודמים, כי הסטרא אחרא הוא זה ששוכב עם אשתו של הבורא, אלהים נוקבא. והרי הוא אינו יועץ רגיל, אלא אויבו הבלעדי של קצר אפים, שבני אדם השפלים בארץ עוזרים לאלהים קצר אפים להכניעו!!

ומה שנאמר בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף נה עמוד א): "אמרה מדת הדין לפני הקדוש ברוך הוא וכו'". זה הוא משל של חז"ל לתאר במקצת את החשבונות של הבורא מדוע העניש וכיצד ובאיזה אופן עשה זאת. ו-"מידת דין", הוא שם מושאל למחשבותיו של הבורא, וכל דברי חז"ל הם מליצה דרשנית לעורר לב השומעים אל התכלית של המוסר והעונש שבא לרבנים על זה שלא הוכיחו את העם.

ולכן, מחבר ספר האופל היה כל כך ערמומי ונמנה בכת הראשונה שהחריבה והרסה את היהדות כולה, כמו שכתב הרמב"ם בפירושו והקדמתו לפרק חלק (סנהדרין פרק י' משנה א'). עיין כאן במה שכתבנו. ומדוע אנו אומרים כן? מכיון שהזוהר הטמא משתמש במושגים הדומים למושגי חז"ל, בעיקר בתלמוד הבבלי. ולכן להמון בני אדם נראה, כי חז"ל גם הם סברו כמו ספר הזוהר המאגי והטמא! אמנם, לא בא להם זה, אלא בגלל שמגיל קטן הוחדרה למוחם רמת המושגים ששרבט להם האופל, והעליל ומחץ ודרס, והפך כל מושג בחז"ל, למטאפורי ומאגי, עד שהקורא בטוח שכוונת המכשף הזוהרי, זו כוונת חז"ל. ולא מזמן שמעתי מאיזה טמבל אחד כסיל עיוור מדעת, שטוען כעת, שאף אחד חוץ ממנו ומעוד כמה אנשים בודדים, לא באמת מבינים את ספר המינות זוהר, וטענתו, שאף אחד לא יכול להבין אותו מלבד הוא וכמה אנשים בודדים, ובכך מנסה להחליץ ממינותו של ספר האופל, שהרי אם אף אחד אינו יכול להבינו, אז חן שאולוב ושאר האנשים לא יכולים להשיג על זה הספר!

אתם מבינים את סכלותם וטורותם? אתם קולטים איזה שפל בני אדם הגיעו בעקבות הליכתם אחר התוהו? ואפשר לומר זאת גם על הברית החדשה הטמאה, שמדוע עלינו לגנות אותה? אנחנו לא מבינים כלום ושום דבר משם, ואין הברית החדשה באה לחלוק אלא מדובר באורות רוחניים של מחבר הברית החדשה. ואין הבדל בין הברית החדשה לבין ספר הזוהר! ולאמיתו של דבר, ספר האופל בהרבה יותר גרוע מהברית החדשה, כי הוא הכשיל את עמינו במסווה של דת!

ואלו הם מקצת מהלשונות הלא ברורים בראיה ראשונה, שלדעת מכשפי האופל מדובר במאניה, ולדעת התלמוד הטהור מדובר בשכל ישר ושמות מושאלים בלבד. ומהם:

א) "שכינה" = לדעת חז"ל הוא שם מושאל להשגחת ה' מעל גדר הטבע. או הוא שם מושאל לכוונה יתירה שיש באותו מעמד או באותו מקום. כמו שאמרו, "שכינה מעל ראשו של חולה", כלומר שאצל החולה יש מצב להכנעה וכוונה יתירה לחזור בתשובה. "שכינה לא זזה" = כוונה לא זזה. אמנם לדעת ספר האופל הטמא, שכינה הוא כינוי לישות ממש נפעמת ונפעלת, בין שיאמרו מכשפי האופל שהיא גשמית, בין שיטענו שהיא רוחנית ומטאפורית. בכל אופן לדעתם היא ישות נפעלת ופועלת ולא שם מושאל שאינו קיים נפעם ופועל. שהרי לדעתם מכיון שהבורא משמש עם השכינה היא הנוקבא הטמאה, ושימוש זה נעשה בליל חג שבועות, אז אסור לאיש ואשה לשמש ביחד, שחלילה לא יפריעו לבורא לשמש עם אשתו. ונמצא כי נאסר דבר מעשי ממש, על פעולה שהיא מעשית!

ב) מטרוניתא = לדעת חז"ל מדובר בשרה גויה. לדעת ספר האופל הטמא, מדובר באשתו של הבורא אלהים קצר אפים. כלומר אשתו של הבורא היא כינוי ל-גויה לדעת מכשפי האופל.

והנה כתב בבית הבחירה למאירי (מסכת שבת דף נה עמוד א): "מעיקרי הדת להאמין שכל מה שיקרה לאדם מטוב ועד רע הכל מושגח מאתו ית' השגחה פרטית מצד פעולות האדם, ולא יבלבל זה מה שנראהו מהעדר הסידור למראית עינינו, בענין צדיק ורע לו רשע וטוב לו, וכן מאמר, מקרה אחד לצדיק ולרשע הנאמר גם כן למראה עינינו, שאופני המשפט נעלמים ממנו ולא נדע במה יענש זה ובמה יגמל זה [=אבל ארי המזוהם יודע הכל לא? הוא הרי יודע גם כל מה שבני אדם יעשו לעתיד, ויודע הגלגולים של כל אחד?! כמה כפירה המקובלים המינים הללו הביאו לעם ישראל. ועיין במה שכתבנו כאן]. שאין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה אם לגמול אם לעונש' והוא שאמרו' אין מיתה בלא חטא ואין ייסורין בלא עון.

ואל יבהילך מאמר ד' מתו בעטיו של נחש, ר"ל מה שנקנסה מיתה בסיבת הנחש, והונחה בטבע, שלא נאמר בטבע אלא דרך הפלגה למיעוט עונותיהם, עד שלא היו ראויים לעלות במאזנים, ואף זו לא נאמרה אלא למראה עיני בשר ודם, ומי יודע לבות בני האדם עד שיחלצוהו דברי פינו וישללוהו מכל חטא? ונמצאת מכחיש מאמר, "אין אדם שלא יחטא", וכן, "אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", ואף על פי שנשאר דעת האומר כן בתיובתא, אין עיקרי האמונות תלויות בראיות של פשוטי מקראות ואגדות, וכבר ידעת שאין משיבין באגדה. ומה נכבד מאמר, "אף משה ואהרן בחטא מתו", מכאן ואילך ימחלו האחרים על כבודם". ע"כ.

וכמה חשובים ועצומים דברי המאירי הללו. שממנו נלמד, שכל אגדות חז"ל ופשוטי מקראות, חלילה ללמוד מהם להשקפה ביסודות דת האמת, וחלילה לעשות מהם תילי תילים של פלפולי סרק, שהרי רוב האגדות שחז"ל מספרים ומושלים משלם, כלל לא היו ולא נבראו, ורוב דבריהם בענין האגדות הוא במשל, על מנת להעביר לקורא את האמת תוך מליצה נפלאה שיתעוררו העם לדרשותיהם. ולכן הרי"ף כתב תלמוד ללא אגדות, כי אסור ללמוד מן האגדה. ולפיכך מסביר המאירי, שגם מה שנאמר, "ארבעה מתו בעטיו של נחש", זה רק בגלל שקילל הבורא את אדם הראשון ואמר שהאדם ימות וישוב לאדמה, גם זה מסביר המאירי, שאין הכוונה שלא היו להם חטאים בכלל חלילה, אלא כוונת חז"ל לדבר בדרך הפלגה במיעוט העוונות, עד שאותם ארבעה הנזכרים, היה להם מיעוט עוונות באופן פלאי, אבל כן היה גם להם עוונות!

וממשיך הוזה ההזיות הפגאני מחבר ספר האופל, שאמר למעלה בנקודה שהפסקנו בה וטען המכשף, שהסטרא אחרא בא להשטין ולקטרג בדינו של ה' בראש השנה], אז מתאספים כל אלו, י"ב השרפים וד' האראלים [=דרישה במעשה מרכבה!], ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא, ואז מתעטרים כולם ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא. בעת ההוא, מה כתוב? "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים". מציץ, הוא כמי שמביט דרך מקום דק שרואה, ואינו רואה כל

מה שצריך. ואחר כך, משגיח מן החלונות. שהוא מקום השגחה יותר, דהיינו שפותח פתחים לרחם על הכל. וכשהקב"ה משגיח על העולם, הסתכל באלו החלונות ובאלו החרכים, ומרחם על הכל. [=מה? על ידי הסתכלות בחלונות הוא מרחם על הכל? וכי חלונות משפיעים על הבורא יתעלה שמו? מה זה השטות הזו? ואין כוונת המכשף הזוהרי לחלונות בתור משל, שהרי לדעתו של המכשף, בניגוד גמור לדעת הרמב"ם והתלמוד, לדעתו של המכשף חובה שיהיה חלונות בבית הכנסת! כן כן חובה! כי יש בחלונות בית הכנסת לעורר ולחמם את קצר אפים הטמא! ושוב האופל משתמש בפסוק, ולא רק שאינו מבינו, אלא הופך אותו לפשוטו ממש! שהרי אמר שלמה המלך (שיר השירים פרק ב פסוק ט): "דּוֹמֶה דוֹדִי לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים הִנֵּה־זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ מַשְׁגִּיחַ מִן־הַחַלֹּנוֹת מֵצִיץ מִן־הַחֲרַכִּים". והנה רבים מקשים עלינו שאנו מדברים על נושא הזיווגים של ספר האופל הפנאני, ומכיון שכבר לא נשאר להם תשובות נבוחות, כעת הם מדמים את עצמם לשלמה המלך, שהרי גם הוא המשיל משלים של איש ואשה אצל ה' יתעלה שמו.

אמנם, כגודל קושייתם, כך גודל קטנות מוחם. שכל המתבונן בדברי שלמה המלך יראה, כי לדעת שלמה המלך, ה' יתברך הוא אל אחד, ואין לו אשה, ואפילו לא במשל. וכל משליו של שלמה המלך ודימוייו, מלבד שאין הם מדברים על תשמיש חלילה, אלא רק על "אהבה", כל הוא בין הקב"ה לעם ישראל בלבד, ולא בין הבורא וישותו חלילה וחס.

ולכן אמר, "הנה זה עומד אחר כותלינו" – והמשיל משלו ואמר, כמו אדם שעומד אחר הכותל ומצפה לשמוע את הנעשה. כך ה' יתברך נמצא במצב עם עם ישראל שהוא תמיד מצפה מהם שיחזרו בתשובה, ושומע תמיד את דיבורם. וכן מה שאמר, "משגיח מן החלונות", הוא לחזק את דבריו ולומר, שהשגחת ה' עלינו היא חזקה ביותר, שהוא לא רק עומד אחר הכותל, אלא משגיח מן החלונות, ומה הוא חלונות? הוא ענין הראיה והתבוננות לחפש ולמצוא כל זיק של תשובה וכניעה שעושים עם ישראל.

וכן מה שאמר, "מציץ מן הכרכים", הם החורים הקטנים, כך מחפש ה' יתברך את עם ישראל כביכול, ומחכה שיחזרו בתשובה.

כי אם לא יחזרו בתשובה, יאמר עלינו מה שאמר וכבר התקיים לא מעט בגלות הנוראה (דברים פרק כח פסוק סא – סט פרשת כי תבוא): "גַּם כָּל־חֳלִי וְכָל־מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כָתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת יַעְלֵם יְיָ עָלֶיךָ עַד הִשָּׁמְדֶךָ: וְנִשְׁאַרְתֶּם בִּמְתֵי מְעָט תַּחַת אֲשֶׁר הֱיִיתֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב כִּי־לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ: וְהָיָה כַּאֲשֶׁר־שָׂשׂ יְיָ עֲלֵיכֶם לְהֵיטִיב אֶתְכֶם וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם כֵּן יָשִׂישׂ יְיָ עֲלֵיכֶם לְהַאֲבִיד אֶתְכֶם וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וְנִסַּחְתֶּם מֵעַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: וֶהֱפִיצְךָ יְיָ בְּכָל־הָעַמִּים מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ וְעָבַדְתָּ שָׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתָּ אַתָּה וַאֲבֹתֶיךָ עֵץ וָאָבֶן: וּבַגּוֹיִם הָהֵם לֹא תַרְגִּיעַ וְלֹא־יִהְיֶה מָנוֹחַ לְכַף־רַגְלֶךָ וְנָתַן יְיָ לְךָ שָׁם לֵב רַגָּז וְכִלְיוֹן עֵינַיִם וְדַאֲבוֹן נָפֶשׁ: וְהָיוּ חַיֶּיךָ תְּלָאִים לְךָ מִנֶּגֶד וּפָחַדְתָּ לַיְלָה וְיוֹמָם וְלֹא תַאֲמִין בְּחַיֶּיךָ: בַּבֹּקֶר תֹּאמַר מִי־יִתֵּן עֶרֶב וּבָעֶרֶב תֹּאמַר מִי־יִתֵּן בֹּקֶר מִפַּחַד לְבָבְךָ אֲשֶׁר תְּפָחֵד וּמִמַּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה: וֶהֱשִׁיבְךָ יְיָ מִצְרַיִם בָּאֳנִיּוֹת בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי

לְךָ֖ לֹא־תִסַּ֣ף עֹ֑וד לִרְאֹתָ֣ה וְהִתְמַכֵּרְתֶּ֗ם שָׁם֙ לְאֹיְבֶ֔יךָ לַעֲבָדִ֖ים וְלִשְׁפָחֹ֑ות וְאֵ֣ין קֹנֶֽה: אֵ֚לֶּה דִּבְרֵ֣י הַבְּרִ֔ית אֲשֶׁר־צִוָּ֥ה יְיָ֖ אֶת־מֹשֶׁ֑ה לִכְרֹ֗ת אֶת־בְּנֵי֙ יִשְׂרָאֵ֔ל בְּאֶ֖רֶץ מֹואָ֑ב מִלְּבַד֙ הַבְּרִ֣ית אֲשֶׁר־כָּרַ֔ת אִתָּ֖ם בְּחֹרֵֽב".

אלא שקצת קשה? מה פירוש המילה, "שש"? הנה בראיה ראשונה, אדם שקורא מילים אלו יכול לחשוב כי האל יתברך רצונו לנקום, ובמילים אחרות, יאמר האומר, הנה כאשר מעניש הבורא את בני אדם, שמח הוא בכך, שהרי לוקח נקמתו. ואני אומר עליהם, כמה חלושה מחשבתם, כמה רחוקים הם מן האמת, שהרי צריך לזכור, כל התורה והמצוות הכל למען האדם בלבד! לא למען הבורא! וכך גם העונש!

ולכן מה שאמר, "שש יי עליכם להאביד אתכם", הכוונה כמו שכתב המפרש בעל השכל הישר הרש"ר הירש (דברים פרק כח פסוק סג פרשת כי תבוא): "והיה כאשר ... כדרך ש-שש למעננם להיטיב אתכם, כן ישיש למעננם להאביד אתכם, הוה אומר: כדרך שהיה זה לטובתכם כאשר הביא עליכם את הברכה המרובה, כן יהיה זה לטובתכם כאשר יביא עליכם את הרעה הגדולה. ה' במידת חסדו, בהנהגתו הבונה את עתידכם ואת עתיד האנושות, הוא שהביא עליכם את הטובה והוא שיגזור עליכם את הייסורים. להאביד וכן ולהשמיד איננו יכול לבטא השמדה גמורה, שהרי הוא מתפרש מיד על ידי ונסחתם וגו' והפיצך וגו'; הוא מורה אפוא רק על אבדון יחסי, על הרחקה גמורה מן הארץ". ע"כ.

וכוונתו לומר, שכשמו שהבורא הביא את השפע לתועלת, למען יהיה להם טובה מרובה. כך העונשים, לא באים אלא בשביל להיטיב עם עם ישראל שיחזרו בתשובה. ולכן שייך בו מילת, "שש", כי גם העונש והאבדון הוא למטרה טובה ולא מנקמה כמו של גופות בני אדם.

ומבואר יוצא שבוודאי שלמה המלך לא התכוין לחלונות אמיתיים, וכל זה הוא משל מחוכם של שלמה המלך לתאר את גודל אהבת ה' לעם ישראל, וכמה הוא מחכה להם עד שמשגיח על מעשיהם ורוצה למענם ולתשובתם.

וזה בניגוד גמור למה שטען המכשף הזוהרי הנגעל, שהבורא מסתכל על חלונות חומריים, ומרחם על ישראל. וממשיך הטומאה ואומר] "ואז כשישראל תוקעים בשופר ההוא, ונתעורר מלמטה, קול ההוא היוצא משופר הכלול מאש מים ורוח, ונעשה מן הכל קול ההוא. כדי לעורר קול עליון, שהוא [אלהים] קצר אפים, היוצא מתוך שופר ההוא [=שמעתם? קצר אפים יוצא מתוך השופר!!], שהוא בינה, שהוא כעין זה, כלול באש ומים ורוח ... אז יוצא הכרוז ומכריז בכל הרקיעים, ואומר, קול דודי הנה זה בא וגו' משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים. ואז יודעים הכל כי הקדוש ברוך הוא מרחם על ישראל, ואומרים אשרי הם ישראל, שיש להם עצה בארץ, דהיינו לתקוע בשופר, כדי לעורר רחמים למעלה. אז כתוב, אשרי העם יודעי תרועה. יודעי תרועה ודאי, שהוא מלשון וידע בהם את אנשי סוכות. (שופטים ח') שמשברים תרועה ההיא, שהיא דין קשה, שהכל נדונים בה. **אשרי** הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, משום שהם יודעים דרכיו של הקדוש ברוך הוא, ויודעים ללכת בדרכיו וליחד היחוד כראוי. אלו

החלונות, שהם השרפים, ואלו חרכים, שהם האראלים, עומדים כולם ליחד כל התפלות העולות ממטה למעלה, ולהשגיח בהן להביאן לפני הקדוש ברוך הוא. וע"כ כל בית הכנסת שאין בו חלונות, אינו מקום להתפלל בו כראוי. [=מה?? בגלל שאין חלונות בבית הכנסת, אינו מקום ראוי? מה זה אמור להיות? מסביר המכשף] כי בית הכנסת למטה, הוא כנגד בית הכנסת שלמעלה. בית הכנסת למעלה יש בה חלונות כמו שאמרנו, אף כך למטה. כי למעלה, בבית הכנסת, הגדולה, שהוא ההיכל, יש בה י"ב חלונות עליונים, דהיינו י"ב שרפים, אף כך בית הכנסת הזו התחתון. והכל עומד זה כנגד זה. משום שהעולמות עומדים אלו כנגד אלו, שנחתמים זה מזה, וכל מה שבחותם יש בנחתם ממנו. אשרי חלקו של מי שיודע גנזיו של אדונו ליחדו ולקדש שמו של אדונו תמיד לזכותו בעולם הזה ובעולם הבא". ע"כ מדברי הטמטום.

נמצא לפי דברי המכשף הארור:

א) הסיבה שתוקעין בשופר הוא מכיון שזעיר אנפין מתחמם על ידי קול השופר, ואף יוצא מן השופר.

ב) ישנם חלונות למעלה בשמים, ולא רק שישנם חלונות, אלא יש בית הכנסת שלם למעלה בשמים. ולא רק שיש בית הכנסת בשמים, אלא יש בו יב' חלונות, ויש שם בכל חלון וחלון מלאכים.

ג) חובה שיהיו למטה למתפללים בארץ, 12 חלונות בבית הכנסת, וכל בית הכנסת שאין בו חלונות, אינו מקום ראוי לתפילה, כלומר, התפילה שם אינה פועלת היטב, כי הרי לדעתו של המכשף סיבת החלונות היא לטעם מטאפורי, וכמו שכתב, שהחלונות בבית הכנסת הם כנגד השרפים והמלאכים.

ד) מבואר מדברי טמטומו, ששוב אנו עובדים את המלאכים, כי מה שאנו מתפללים בבית הכנסת שיש בו חלונות, זה על מנת להביא את התפילה למלאכים, והם אלו שמביאים את התפילה לבורא. כלומר, אין בבני אדם יכולת להגיע לבורא לבדם.

ה) נמצא לפי דברי הכסיל, שכל הדורות שהתפללו בבית הכנסת ללא חלונות, עברו על עבירות חמורות, ואף הרמב"ם היה מחטיא הרבים כי לא כתב לתקן חלונות בבית הכנסת, ובכך הרמב"ם ושאר חכמי תור הזהב, לא רק שהיו כסילים לדעתו של המכשף הזוהרי, אלא החטיאו את ישראל בכך שלא לימדו אותם את תורה הפרצופים הנגעלים שלו. **וכעת** יש לשאול את אוהב מוות וחבריו מאותם אלו שקראו לי סטרא אחרא שטענתי שהארץ שטוחה. הרי אתם טוענים שהרמב"ם הביא פסקים מן הזוהר. ומה תענו על זה? הרי הרמב"ם כותב בתשובה במפורשות, שאין שום טעם שיהיה חלונות בבית הכנסת, וכל מה שאמרו בתלמוד מדובר לאדם יחיד המתפלל בביתו שאין כוונתו שלימה. ונמצא אם כן שמעולם רבינו הטהור לא ראה את ספר האופל, ובוודאי אם היה רואה אותו היה משמידו ושורפו ברחובה של עיר.

"קדוש קדוש קדוש – ג' קדושות הם"

הנה, במאמר זה, המהווה המשך לסדרת המאמרים, המבררים את ההלכות ההזויות שנפסקו בספר "שולחן ערוך" מתוך הבלי ספר הזוהר הטמא הפרו-נוצרי, אשר הצליח ברעליו להחטיא את עמינו הטהור. במאמר זה אנו נחקור את ג' סוגי ה-"קדושות" הנאמרות בכל תחומי התפילה. ונחקור במאמר זה כמה ענינים:

א) האם היחיד אומרן?

ב) מדוע תיקנו לאומרן? ומדוע אומרים אותם ג' פעמים?

ג) מפני מה הקדושה שלאחר התפילה, חוזרים עליה הציבור דווקא בלשון ארמי?

עוד יש לציין ולומר, שהמאמר הזה ישמש כאבן דרך עם המון יסודות לכל החפצים באמת. מכיון שבמאמר זה נלמד כמה ענינים הקשורים לנבואה, שמות המושאלים אל הבורא יתעלה שמו, ואמירת, "קדוש קדוש קדוש" מהיכן מקורה, וכן כל סדר הקדושה הנאמרת בתפילת שמונה עשרה.

ולפני שנחל בכתיבת המאמר והבאת המקורות, יש להציב כאן בראש ובראשונה את ג' הקדושות הנזכרות ולהראות נוסחן לציבור הקוראים.

נוסח קדושת יוצר:

"תִּתְבָּרַךְ לָעַד צוּרֵינוּ, מַלְכֵּינוּ גּוֹאֲלֵינוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים. יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּינוּ, יוֹצֵר מְשָׁרְתִים, אֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם, וּמַשְׁמִיעִים אֶת קוֹלָם יַחַד, בְּדִבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם. כּוּלָּם אֲהוּבִים. כּוּלָּם בְּרוּרִים. כּוּלָּם גִּבּוֹרִים. עוֹשִׂים בְּאֵימָה, רָצוֹן קוֹנֵיהֶם בְּאַהֲבָה. כּוּלָּם, מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה, וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה, לְהַקְדִּישׁ לְצוּרָם בְּנַחַת רוּחַ. בְּשָׂפָה בְּרוּרָה וּבִנְעִימָה טְהוֹרָה, כּוּלָּם כְּאֶחָד, עוֹנִים בְּיִרְאָה וְאוֹמְרִים. קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, יְיָ צְבָאוֹת. מְלוֹא כָל הָאָרֶץ, כְּבוֹדוֹ: וְהָאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקּוֹדֶשׁ, יַחַד מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמָּתָם. מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ, מִמְּקוֹמוֹ".

נוסח קדושת תפילת שמונה עשרה:

"נַקְדִּישְׁךָ וְנַעֲרִיצְךָ, וּנְשַׁלֵּשׁ לְךָ קְדוּשָּׁה מְשׁוּלֶּשֶׁת, כַּדָּבָר הָאָמוּר עַל יְדֵי נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה, וְאָמַר. קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, יְיָ צְבָאוֹת. מְלוֹא כָל הָאָרֶץ, כְּבוֹדוֹ: כְּבוֹדוֹ וְנָדְלוֹ, מָלֵא עוֹלָם. וּמְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים, אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ: מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים, בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ, מִמְּקוֹמוֹ: וחוזר שליח ציבור ואומר: מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּינוּ, תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ, כִּי מְחַכִּים אֲנוּ לָךְ. מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן, בְּחַיֵּינוּ וּבְיָמֵינוּ: אָמֵן. תִּשְׁכּוֹן, תִּתְנַדֵּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַם עִירֶךָ, לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים. וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה בְּמַלְכוּת עֻזֶּךָ, כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי קָדְשֶׁךָ, עַל יְדֵי דָּוִד עַבְדְּךָ מְשִׁיחַ

צַדְּקָךְ: יִמְלוֹךְ יְיָ לְעוֹלָם. אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן, לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּ־יָהּ: לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ, וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדוּשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ. וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ, מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ, כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הָאֵל הַקָּדוֹשׁ".

נוסח קדושת סדר היום:

"וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל, וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב. נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ, רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ, וּדְבָרַי אֲשֶׁר שַׂמְתִּי בְּפִיךָ. לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ, יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל זֶה, וְאָמַר. קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, יְיָ צְבָאוֹת. מְלֹא כָל הָאָרֶץ, כְּבוֹדוֹ: וְעוֹנִין הַציבור: קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ. וחוזר וקורא הקדושה תרגום: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִדֵּין וְאָמְרִין, קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא בֵּית שְׁכִינְתֵּיהּ, קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבָד גְּבוּרְתֵּיהּ, קַדִּישׁ בָּעָלַם עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת, מַלְיָא כָל אַרְעָא זִיו יְקָרֵיהּ: ואומר: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ, וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ, מִמְּקוֹמוֹ: וקוראהו תרגום: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא, וּשְׁמַעִית בָּתְרֵי קָל זְיָע סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין, בְּרִיךְ יְקָרָא דַּייָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּיהּ: ואומר: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וקוראהו תרגום: יְיָ מַלְכוּתֵיהּ לְעָלְמָא וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא". ע"כ.

והנה, בוודאי כי ג' קדושות אלו נתקנו על ידי אנשי כנסת הגדולה, שכן התוספת היחידה שנשתרשה בתוך תפילת שמונה עשרה לאחר תיקון התפילה על ידי אנשי כנסת הגדולה, היתה ברכת המינים בלבד. ונראה כי באו ג' קדושות אלו בסדר התפילה מכמה טעמים:

א) להכניס רוממות האל יתברך בתוך ליבות המתפללים, שידעו לעולם כי הוא יתברך מרומם ומקודש מעל כל דבר בעולם. ולכן תיקנו לשלש קדושה זו, ולאומרה בציבור אנשים ג' פעמים ולא שיאמרו אותה פעם אחת בלבד. והיה מקום הראשון של אמירת קדושה זו, לפני קריאת שמע, ולפני תפילת שמונה עשרה, על מנת לעורר לב המתפללים ולכוין בתפילתם, כי הוא יתברך הדיין האל הנאמן. ותיקנו לומר שוב קדושה זו בתוך תפילת שמונה עשרה למי שנתאחר ולא הספיק לומר קדושה זו בברכות קריאת שמע, כי אין היחיד אומר קדושה כלל. וכן תיקנו לומר קדושה זו גם לאחר התפילה, למי שאינו הספיק לומר קדושה זו עם השליח ציבור, שיאמר אחת מן הקדושות לאחר התפילה.

ב) לעודד את תפילת עם ישראל, שהם העם הנבחר, עומדים ואומרים שירה בכל זמן ובכל עת, וחביבין ישראל כביכול יותר מן המלאכים, כמו שאמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת חולין דף צא עמוד ב): "דאמר רב חננאל אמר רב: שלש כתות של מלאכי השרת אומרות שירה בכל יום, אחת אומרת קדוש, ואחת אומרת קדוש, ואחת אומרת קדוש ה' צבאות. מיתיבי: חביבין ישראל לפני הקדוש ברוך הוא יותר ממלאכי השרת, שישראל אומרים שירה – בכל שעה, ומלאכי השרת אין אומרים שירה אלא – פעם אחת ביום, ואמרי לה – פעם אחת בשבת, ואמרי לה – פעם אחת בחודש, ואמרי לה – פעם אחת בשנה, ואמרי לה – פעם אחת בשבוע, ואמרי לה – פעם אחת ביובל, ואמרי לה – פעם אחת בעולם; וישראל מזכירין את השם אחר שתי תיבות, שנאמר: שמע ישראל ה' וגו', ומלאכי השרת אין מזכירין את השם אלא

לאחר ג' תיבות, כדכתיב: קדוש קדוש קדוש ה' צבאות; ואין מה"ש אומרים שירה למעלה, עד שיאמרו ישראל למטה, שנאמר: ברן יחד כוכבי בקר, והדר: ויריעו כל בני אלהים! אלא: אחת אומרת קדוש, ואחת אומרת קדוש קדוש, ואחת אומרת קדוש קדוש קדוש ה' צבאות". ע"כ.

"ביאור ענין הנבואה":

והנה קדושה זו מקורה מבוארת בנביא (ישעיהו פרק ו): "בִּשְׁנַת־מוֹת הַמֶּלֶךְ עֻזִּיָּהוּ, וָאֶרְאֶה אֶת־אֲדֹנָי יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא, וְשׁוּלָיו מְלֵאִים אֶת־הַהֵיכָל: שְׂרָפִים עֹמְדִים| מִמַּעַל לוֹ, שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד, בִּשְׁתַּיִם| יְכַסֶּה פָּנָיו, וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו, וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר, קָדוֹשׁ| קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וַיָּנֻעוּ אַמּוֹת הַסִּפִּים מִקּוֹל הַקּוֹרֵא וְהַבַּיִת יִמָּלֵא עָשָׁן: וָאֹמַר אוֹי־לִי כִי־נִדְמֵיתִי, כִּי אִישׁ טְמֵא־שְׂפָתַיִם אָנֹכִי, וּבְתוֹךְ עַם־טְמֵא שִׂפְתַיִם אָנֹכִי יוֹשֵׁב, כִּי אֶת־הַמֶּלֶךְ יְיָ צְבָאוֹת רָאוּ עֵינָי: וַיָּעָף אֵלַי אֶחָד מִן־הַשְּׂרָפִים, וּבְיָדוֹ רִצְפָּה, בְּמֶלְקָחַיִם לָקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ: וַיַּגַּע עַל־פִּי וַיֹּאמֶר, הִנֵּה נָגַע זֶה עַל־שְׂפָתֶיךָ וְסָר עֲוֹנֶךָ וְחַטָּאתְךָ תְּכֻפָּר: וָאֶשְׁמַע אֶת־קוֹל אֲדֹנָי אֹמֵר, אֶת־מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֵךְ־לָנוּ, וָאֹמַר הִנֵּנִי, שְׁלָחֵנִי: וַיֹּאמֶר לֵךְ וְאָמַרְתָּ לָעָם הַזֶּה, שִׁמְעוּ שָׁמוֹעַ וְאַל־תָּבִינוּ וּרְאוּ רָאוֹ וְאַל־תֵּדָעוּ: הַשְׁמֵן לֵב־הָעָם הַזֶּה, וְאָזְנָיו הַכְבֵּד, וְעֵינָיו הָשַׁע, פֶּן־יִרְאֶה בְעֵינָיו, וּבְאָזְנָיו יִשְׁמָע, וּלְבָבוֹ יָבִין, וְשָׁב וְרָפָא לוֹ: וָאֹמַר עַד־מָתַי אֲדֹנָי, וַיֹּאמֶר עַד אֲשֶׁר אִם־שָׁאוּ עָרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב, וּבָתִּים מֵאֵין אָדָם, וְהָאֲדָמָה תִּשָּׁאֶה שְׁמָמָה: וְרִחַק יְיָ אֶת־הָאָדָם, וְרַבָּה הָעֲזוּבָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: וְעוֹד בָּהּ עֲשִׂרִיָּה, וְשָׁבָה, וְהָיְתָה לְבָעֵר כָּאֵלָה וְכָאַלּוֹן אֲשֶׁר בְּשַׁלֶּכֶת מַצֶּבֶת בָּם זֶרַע קֹדֶשׁ מַצַּבְתָּהּ". ע"כ.

ולפני שנבאר את נבואת ישעיהו הנזכרת, יש לקוראים הנעימים לקרוא כמה פעמים את המאמר החשוב שכתבנו בענין ה-"נבואה": "נבואה" (חלק א') | הכופרים בנביאים כופרים בתורה שבכתב – ההבדל בין רוח הקודש לנבואה – מעלתו הגדולה של משה רבינו בענין הנבואה – ארבעת ההבדלים בין נבואתו של משה רבינו לשאר הנביאים כולם".

ונזכיר ונאמר, שכבר ביארנו לא אחת, כי כל הלשונות המושאלים כלפי הבורא יתעלה שמו, ומהם, "פנים", "אחור", "יושב", "כסא", "יד" וכן על זו הדרך בכל התנ"ך, כל אלו הם לשונות הבאים לתאר את רוממות, ופעולות האל יתברך הנעשות בעולם ברצונו. ולשונות מושאלים אלו מדברים בשפה ובלשון של בני אדם, רק בשביל שישכילו וילמדו את רוממות האל יתעלה שמו, את מעשיו, ושליטתו המוחלטת על העולם כולו. ולכל לשון ולשון המושאלת אליו, יש סיבה מדוייקת מדוע היא נכתבה והושאלה לו. והדבר החשוב ביותר, הוא, שכל הלשונות המושאלים הללו, באים להכשיר את בני אדם ולתקן מידותיהם, ולא לתאר לבני אדם כיצד האל זקוק להם במעשיהם חלילה וחס.

"הפרכת טענות המינים ללשונות ספר הזוהר הטמא":

והנה, יודע אני, כי הנכשלים הכסילים מבני אדם, כאשר יקראו וישמעו מה שכתבתי כאן,

מיד אמור יאמרו, כי גם ספר הזוהר הטמא והארור המאגי והפנאני, כאשר דיבר במושגיו הזימתיים כלפי הבורא, ותיאר את הבורא כ-אל שמזדווג, מזריע, משמש וכו', לא דיבר כך, אלא רק בשביל לשבר את האוזן, ולא עשה כן, אלא על מנת שיבינו בני אדם את רוממותו של האל וכו'. כלומר, אחת מטענות המינים הארורים בעומדם מול חירוף דברי מחבר ספר האופל, הוא לענות באותה צורה שאנו עונים כלפי הלשונות המושאלים הללו שכתבנו. ואינם מבינים כי רב המרחק ביניהם.

כלומר, יאמרו הם, כמו שאנו אומרים שאין לה' יד באמת, ואין לו פנים באמת, ואין לפניו לא ישיבה ולא עמידה, וכל הלשונות הללו הם משל ונמשל לבני אדם, כך בדיוק יטענו מכשפי האופל. וזו בעצם טענתם והגסיסה האחרונה של שבר נפשם על מנת להציל את ספרם הרקוב מטומאת המינות הגדולה. ולאמיתו של דבר, טענה זו שיטענו וטוענים הם, היא קלושה ביותר, מכמה סיבות שנציב כאן:

א) כבר הוכחנו מספר פעמים, שספר האופל אינו רק "משל", אלא לדעת המכשף הזוהרי, אלו פעולות הנעשות ממש אצל הבורא. ולכן, בגלל שזה לא רק "משל", המינים נמנעים מעשיית מצות מעשיות, או שעושים פעולות מעשיות בפועל!

ומהם, שהם אינם משמשים בליל שבועות עם נשותיהם, בעבור הסיבה שהבורא שלהם אלהים קצר אפים משמש עם בת זוגתו אלהים נוקבא, שהרי לאחר הטבילה של אלהים נוקבא בעלות השחר בליל שבועות אלהים קצר אפים משמש עמה. ונמצא אם כן, אין הדבר "משל" בלבד! שאם היה הדבר "משל" ולימוד איזה מוסר שכלי, לא היה נאסר באיסור אצל המקובלים הטפשים להמנע מתשמיש המיטה בליל שבועות! ואם המקובלים לומדים הלכות למעשה מתוך, "משל", הרי שהמדובר אינו משל בלבד, אלא תיאור למה שקורה באמת אצל האל יתברך בעצמותו!

והוא הדין למצות תפילין, שהרי הצליח ספר האופל הטמא, לבטל את מצות התפילין בחול המועד, וטענתו, משום שהבורא בעצמו מניח תפילין בחול המועד, וכיצד יניחו בני אדם השפלים בארץ לדעתו? ארור מחבר האופל! ואם היה הדבר משל, מדוע ספר האופל טוען שהמניח תפילין בחולו של מועד קוצץ בנטיעות? אלא בוודאי כי לדעת המכשף הטמא, לא מדובר במשל, אלא במעשה ממש שכך נעשה אצל האל יתברך.

ב) עוד הסברנו, שכל מה שהם "טוענים" שדבריהם, "משל", הוא רק על עצם סוג "הפעולה"! וזו נקודה חשובה ביותר להבין. כלומר המשל לטענתם, הוא רק על "לשון" הזיווג עצמו. כלומר, הם טוענים, שכאשר ספר האופל דיבר בענינים של זיווגים, רחם, משגל, ביצים, הזרעות זרע וכו'. הכל הוא על מנת להמחיש לקורא את הפעולה הנעשית למעלה בשמים אצל הבורא, ולא שיש אצלו יתברך חלילה משגל כמו השפלים בארץ וכיוצא. אלא מסבירים הם, שהכל נעשה באורות דקים רוחניים.

והנה מלבד שטענה זו אינה נכונה, שהרי בליל שבועות נאסר התשמיש בפועל אצל המקובלים הטפשים, ומשמע שענין הזיווג הוא ענין שקורה ממש אצל אלהים קצר אפים ואשתו אלהים נוקבא.

וכן מבואר בדברי ויטאל המכשף (אוצרות חיים שער טנת"א פרק א): "דע, כי אין מציאות ציור קומת אדם בעולם שלא יהיה בו כללות ד' בחינות אלו אשר כוללים כל האצילות וכל העולמות ... והנה המח של זה [אלהים] אדם קדמון שהוא ראשו עד מקום בחינת האזנים שלו הוא נקרא בחינת שם ע"ב ... והנה אע"פ שאנו קוראים ומכנים כנויים אלו כגון, "אדם", "ראש", "אוזנים", "עינים", וכיוצא משאר הכינויים, הנה אינו רק לשכך את האוזן לשיובנו הדברים, ולכן אנו מכנים כינויים אלו במקום גבוה כזה. [=כוונתו במקום גבוה כזה, לאלהים אדם קדמון, ולא לאבא ואמא וכל שכן לא לאלהים קצר אפים ולאלהים נוקבא]. אמנם עיקר מקום כינויים אלו [=שאז באמת שייך לתת את אותם הכינויים כי כך הפ בפועל], הם מעולם האצילות ולמטה, שהוא מן אריך דאצילות ולמטה, כי משם ואילך יש בחינת פרצוף [=כלומר שייך נשמיות או התעבות מסויימת במובן מטפאורי, או מאורע הדומה למאורע נשמי]. אבל ממנו ולמעלה, אין בחינת פרצוף כלל, רק לשכך את האוזן אנו מכנים אליו כינויים אלו". ע"כ.

ומבואר מדברי המכשף הלזה, שכל מה שנאמר בדבריהם, "לשבר את האוזן", הכל אמור דווקא על אלהים אדם קדמון ועל הבורא הראשון של העולם לשיטתו, הרי הוא, "אין סוף". אמנם כלפי אלהים קצר אפים, אלהים אבא, אלהים אמא, אלהים נוקבא, שהם פרצופים ממש מסביר ויטאל, שם כל דיבור הכינויים, הוא לא על מנת לשבר את האוזן, אלא הכינוי, הוא הענין עצמו ממש!

אלא, שנניח ונזרום עם טענתם זו הקלושה של חלק ממכשפי האופל, שהכל הוא על מנת לשבר את האוזן. הנה כבר כתבתי, שטענה זו שטועים הם, מגלה את מינותם של מכשפי האופל, שכן בכל אופן שלא יהיה, הם מודים, כי ה-"משל" הוא "משל" רק על "סוג" הפעולה הנעשית!

ומדוע זה חשוב? מכיון שבסופו של דבר, הם מודים בפיהם, שהמשל שבדבריהם הוא על סוג הפעולה ולא על עצם הפעולה! כלומר, הם מודים בפיהם ובלשונם הטמאה, שאכן נעשית פעולה בפועל אצל הבורא, וזה ודאי להם וברור! אמנם לגבי סוג הפעולה שהושאלה בספר האופל, הוא רק משל לשיטתם.

במילים אחרות, תירוצם מגלה את מינותם הרקובה. שכן הם טוענים שהמשל שמכשף האופל משל כלפי הבורא בתוארים של זיווגים, הזרעות, רחם, משגל וכו', לא שבאמת יש זיווג באיבר ורחם אצל הבורא, אלא תוארים אלו באו לתאר את פעולת החיבור בין האלוהות בלבד! ולא הבינו ולא נחתו, כי עצם ההודאה שאצל הבורא קיים חיבור ופירוד אפילו יאמרו שמדובר באורות דקים שאין לנו השגה בהם, עצם ההודאה שהם אומרים זאת, מדובר במינים שחובה לשנאותם ולהשמידם!

וזו הסברא בוודאי גובלת במינות וחירוף, שהרי בפיהם ובלשונם מודים הם כי יש השפעה מסויימת על האל, ועשו את מצוות ה' למטאפוריה, ואמרו שהמצוות פועלות בו יתברך ומשנות אותו או את חלק מחלקיו, וטענו שבאורות דקים ורוחניים שייך בו ענין של חיבור ופירוד.

"ניאוציו של ויטאל המכשף":

וכן מבואר בדברי חיים ויטאל בספרו "עץ מוות". ומה שאני קורא את ספרו, "עץ חיים" ל-"עץ מוות", הוא משום שכך ראוי לקרוא לספרו, שהרי בספר זה האדיר עבודה זרה ומינות גמורה, והם הספירות אשר נמשלו בספרו כ-"עץ חיים", ולאמיתו של דבר אינם עץ חיים אלא עץ מוות! וכתב בעץ מוות (היכל א' היכל אדם קדמון שער א' ענף ד' ה' דרוש עיגולים ויושר עמוד מ' טור ימיני מהודרת ירושלים תשמ"ח): " ... **לא נתבאר לנו בעניני עיגולי "אדם קדמון" וביושר שלו** [=כך המשומדים מכנים את הבורא הראשון שיצר הבורא שמלפניו!! כלומר, המושג "אדם קדמון", הוא מושג אצל המינים הכעורים, כגון, ספר הזוהר הטמא, הקבלה הטמאה וכו', ומושג טיפש זה, מתאר את הדרגה הראשונה שה' האציל מעצמותו לאחר שצמצם עצמו!! כי טוענים המינים ימחה שמם, שהבורא לא יכל היה לברוא את העולם מצד עצמותו השלימה, כי בני אדם לא היו יכולים להתקיים, לכן צמצם את עצמו וחילק עצמו לגורמים!! ומדוע נקרא הבורא השני הזה בשם "אדם קדמון"? מכיון שהוא הראשון שברא הבורא מתוך עצמותו, לכן נקרא בלשון, "קדמון", כלומר, קדמון לאלילים קבליים טמאים אחרים. ונקרא גם בלשון, "אדם", משום שצורתו צורת אדם ברוחניותה! ונמצא לפי דברים אלו, שהבורא יתעלה שמו מתחלק חילוק גמור! כי יש חלק קטן מעצמותו שנברא מתוך עצמותו, כלומר יש כאן בעת שתי ישויות! וזו היא מינות גמורה. ממשיך ויטאל ואומר, שלא נתבאר לו] **איך הם מתחברים יחד** [בלומר, ויטאל מודה שהבורא יתברך ויתעלה שמו הוא ישות נפרדת בעצמותו, כי כתב מפורש, "איך הם מתחברים יחד", כלומר הבורא יתברך בעצמותו הוא מפורד ופרוד! כלומר כלי שבור, שצריך לפעול ולעשות פעולות מסויימות, על מנת לחברו ולאחד אותו לישות אחת מושלמת! ועל פי מה שכתבנו לעיל, מדובר במינות גמורה, ודין ספר "עץ מוות" לפח האשפה ולא לגניזה! ממשיך ויטאל ואומר] ... **ואמנם דבר גלוי הוא, כי אין למעלה גוף** [=לא מובן! מה חידש לנו ויטאל בדברים אלו? כלום ושום דבר! חסר שבנוסף לכל התועבות שטענו על הבורא יאמרו גם את זה! כלומר, שיטענו שיש לו גוף!], **ולא כח גוף חלילה** [=ברור שיאמרו כך, מפני שאם הוא כח בגוף איזה מן בורא חזק הוא לפי שיטתם? כלומר הם אינם באים לתרץ תירוצים אלו, אלא על מנת שלא ישמע מהם שהבורא שלהם הוא חלש ונחות, ועל ידי כן יראו הם מנוחכים בעיני כולם, ויפלו כל דבריהם לתהומות! אז מה הם אומרים? שאין לו גוף ולא כח בגוף!

וממשיך ויטאל ואומר], **וכל הדמיונות והציורים אלו** [=יותר נכון לומר בפירוט יתר, "וכל הדמיונות בלפי הבורא של, רחם, משגל, תשמיש, ביצים, זרע, תאווה, חיבור, פירוד, צמצום, איחוד וכו', כלפי הבורא יתעלה שמו! כל זה מסביר ויטאל], **לא מפני שהם כך חס ושלום. אמנם לשכך את האוזן** [=שקר גמור שיקר, כמו שהוכחנו במאמרים שהבאנו לעיל! וכן מבואר בסידור ארי (עמוד מז): " ... אחר שתטהר גופך ורחצת פניך, וברכת הברכות על הסדר, תשב אצל המזוזה ... ותקח אפר מקלה, ותשים על ראשך במקום תפילין ... כי על ידי אותו חמום שנשרף האפר, נמשך תאווה [=נמשך תאווה לחלק מחלקי הבורא!! כלומר הדברים שאדם עושה כאן הם באמת כך למעלה, כי על ידי האפר שאדם לוקח בפעולה מעשית שעושה כאן בעולם הזה, הוא ממשיך תאווה לאליל הטמא] **לזעיר ונוקבא להזדווג". ע"כ. וכתב בהערות, שבמשנת חסידים הסביר את דבריו של ארי, וכתב,** "**כוונת ארי, שעל ידי האפר ששם על ראשו, מתחמם** [=חימומים ותאוות בשמים!!] **הזעיר אנפין ומתאווה לה, וגורם** [האדם בפעולותיו] **לזעיר ונוקבא להזדווג". ע"כ. והרי מפורש מבואר מהרב של ויטאל, שלא**

רק שהבורא מחולק, ולא רק שהבורא בחלק מחלקיו הם קוראים לו, "קצר", אלא הוא אף זקוק למעשים של בני אדם, כלומר למעשים מציאותיים וגשמיים על מנת למלאות תאוותו הרוחנית הפועמת והפועלת בקרב ישותו האלהית של הבורא של מכשפי האופל!! וכל זה בשביל מה? בשביל להזדווג עם אשתו נוקבא! הבת הטמאה האלילית!!! והרי מוכח, שמה שכתב ויטאל, לא מפני שהם כך חס ושלום, זה בדיוק כמו שאומר עבריין תנועה לשוטר תנועה: "לא נסעתי מהר בכלל". והדברים מובנים!

ממשיך ויטאל ואומר, שדיברו כך כלפי הבורא, כלומר דיברו כלפי הבורא ואמרו שהינו משמש, מזריע, מחולק, מפורה, מתחבר, מתפעל, משתעשע, יש לו רחם, זקוק, מפוחד, פחדן, חושש, כל זה דיברו מכשפי האופל בספר הטמא זוהר וממשיכי דרכם, רק], לכשיוכל האדם להבין הדברים העליונים הרוחניים בלתי נתפסים ונרשמים בשכל האנושי [=כלומר ויטאל מודה בפיו, שיש דברים עליונים רוחניים הפועלים כלפי הבורא, כלומר, אע"פ שלפי דעתו הכל דמיונות וציורים, והבורא שלו, לא כח בגוף ולא גוף, בכל זאת חיים ויטאל נכשל בכשל חמור ומודה ואומר, שכל מה שהם אמרו, הכל בכדי שאדם יבין את הענינים הרוחניים העליונים, כלומר, כיצד הבורא מתענג ומתחבר עם ישותו!

אז מבואר לפי דבריו שלו עצמו, שכן יש ענינים עליונים רוחניים, אע"פ שאין מדובר כאן בגוף ממש, אבל פעולה רוחנית יש! כלומר יש מעשים רוחניים, ובמילים אחרות, יש הרמוניה מסויימת למעלה, יש זיווגים למעלה, יש חיבור ופירוד למעלה, יש פחד מן הסטרא אחרא למעלה, אמנם מדובר במושגיים רוחניים! כלומר ויטאל בעצמו מודה שהם מינים ארורים לכל דבר] **ולכן ניתן רשות לדבר בבחינת ציורים ודמיונות, כאשר הוא פשוט בכל ספרי הזוהר!** [=כלומר, מכיון שמדובר באורות רוחניים ודקים אצל הבורא שנעשים בפועל, רק בגלל שלא מדובר בגוף ממש, אע"פ שהבורא משמש עם אשתו, מותר לדבר בבחינת ציורים ודמיונות של רחם, משגל, ביצים, תשמיש, שביבה, פירוד וכו'! ובושה זו מה עושה!! שאפילו נניח והיה הדבר הזה כך, מי זה הבן שיאמר על אביו כיצד הוא משמש עם אשתו?! ומה תירוצו של ויטאל לדברים אלו שדיבר? "פשוט הוא בכל ספרי הזוהר". ובמילים אחרות אומר ויטאל, "אם רשב"י המדומיין של מכשפי האופל דיבר כך, אז חייבים לתרץ מדוע הוא דיבר כך". לא יאומן! ושימו לב, כעת הוא משווה את דבריו העילגים של המכשף הזוהרי ושל המקובלים המשומדים לדברי התורה!! כן כן הוא משווה את ענין הזיווגים המתועבים שדברו כלפי הבורא בצורה נבזית! משווה אותם לדברי התורה! ואומר], **וגם בפסוקי התורה עצמה, כולם כאחד עונים ואומרים בדבר הזה, כמו שאומר הכתוב, "עיני ה'", "וישמע ה'" וכאלה רבות!** [=ולא נחת להבין, כי כל התנ"ך כולו דיבר בשלושה חושים בלבד!], **וגדולה מכולם מה שאמר הכתוב, "ויברא אלהים את האדם בצלמו, בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה". ואם התורה עצמה דברה כך** [כלומר ויטאל אפילו אינו מבין פסוקים פשוטים שהתורה דברה, ומרוב עיסוקו בזיווגים הנתעבים, מעליל עלילה על הבורא, שאמר על עצמו, שמילת "צלם אלהים", הכוונה שכמו שהבורא ברא את אדם וחווה מחוברים, והם בצלם אלהים, כלומר גם אצל הבורא יש זכר ונקבה! כלומר ויטאל אומר במפורש, שלפי דעתו הבורא יתברך הוא זכר ונקבה בשמים!! מה?? מינות גמורה בדבריו! ולכן אומר ויטאל] **גם אנחנו נוכל לדבר כלשון הזה** [כלומר, אע"פ שבכל התנ"ך כולו, לא נזכר ענייני משגל ותשמיש אצל הבורא, ויטאל אומר, שנוכל לומר על חלקיו הרוחניים זכר ונקבה, ונוכל לומר עליו בן ובת, ונוכל לחלק אותו גם לפרצופים!! ונוכל לומר עליו שהוא גם משמש עם אשתו!! ממשיך שוב ויטאל ומתעתע בשוטים ואומר], **עם היות שפשוט הוא שאין שם למעלה אלא אורות דקים בתכלית הרוחניות** [שימו לב לערמתו של ויטאל, הוא לא סותר ואומר, שאין שם זכר ונקבה חלילה, אלא הוא רק טוען ואומר, שיש שם חיבור ופירוד, ויש שם הרמוניה מסויימת כפי שכתבנו, אמנם זה נעשה רק באורות דקים בתכלית הרוחניות. כלומר לפי ויטאל, הוא מודה בפיו

ואומר, שבמידה מסויימת באורות דקים בתבלית הרוחניות, יש שם חיבור ופירוד! כלומר ויטאל מודה שהבורא מתענג ממעשיו שעושה ויטאל כאן בעולם הזה, ויטאל מודה שאצל הבורא שייך ענין של זכר ונקבה, אמנם כותב שזה רק באורות דקים! ולא הבנתי מה זה משנה? אורות דקים או עבים! בזמן שאמרת על הבורא שהוא מתפעל, מזדווג, מתאווה, אפילו שמדובר באורות דקים, הרי הינך מין ארור! ממשיך ויטאל ואומר, שהמושגים הללו] **בלתי נתפשים שם כלל** [=אם אינם נתפשים שם כלל, אז כיצד אתם יודעים שהבורא הוא אבא, אמא, סבתא, דודה, בן, בת! הרי זה בלתי נתפס כלל! אלא וודאי כי כל דבריכם הוא שקר וכזב! ואתם מעלימים את דבריכם במילים עקושות ומתועבות!]". **ע"כ דברי עץ מוות.**

ואני אומר, מטרתם היתה מוכנה מראש, ולא באו מילים אלו אלא על מנת להכשיר את השרץ והשקץ! ואני שואל, אם אין לאדם ידע בהם, למה כתבתם זאת? ומה זה משנה אם הדבר מתואר כגוף נשמי ממש, או שחושבים שהדברים יתכנו רק ברוחניות "דקה". הרי לחשוב מחשבות מכוערות ונוראיות כאלו על הבורא, זה עצמו איסור נורא.

וכמו שאמרה תורה (דברים פרק כג פסוק י): "כִּי־תֵצֵא מַחֲנֶה עַל־אֹיְבֶיךָ וְנָשְׁמַרְתָּ מִכֹּל דָּבָר רָע". **וכתב התרגום יונתן, "כי תֵצאו מחנות על בעלי שׂונאיכם, ותִשמרו מִכל דבר שרע מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכת דם נקי". ומה הוא מכל דבר שרע? עבודה זרה המביאה לידי מחשבת מינות. ואמרו בתלמוד** (בבלי כתובות מו.): "לכדר' פנחס בן יאיר, ונשמרת מכל דבר רע – מכאן אמר ר' פנחס בן יאיר: **אל יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה". ובאיזה הרהור מדובר? בתאווה של אשה! כל שכן וקל וחומר שאסור להרהר במחשבתו דברים אלו שכתבנו לעיל, הם וכיוצא בהם, על ה' יתברך חלילה. ויש יותר רע מלהרהר על ה' יתברך שהינו פרצוף של זכר ושל נקבה חלילה וחס לנו! ופשוט שדברים אלו אין ראוי לכותבם על ספר, ואפילו לא להעירם, אלא מפני הצורך אני כותב כן, על מנת להעביר המינות מן הארץ.**

וכתב בספר "מלמד התלמידים", לרבינו יעקב אנטולי (פרשת תרומה): **וסתר את כל מחשבות המכשף הזוהרי וכל המקובלים המשומדים שחירפו בכבוד הבורא יתברך! וז"ל, "והכונה הזאת מכוונת בכל המצות, שהן לשמירת התורה, שבה תשלם צורת נפש האדם שהיא צלמו** [בריאתו], **שעליה נכתב בצלם אלהים. והוא שבאו להעיר עליו באמרם, "אשר יצר את האדם בצלמו". ואחר כן הרחיבו הבאור ואמרו, "בצלם דמות תבניתו".** [אמרו בתלמוד (בבלי כתובות ח.) "ואשר יצר את האדם בצלמו בצלם דמות תבניתו". כל זה על מנת] **לדחות הכפירה הרעה שחשבו רבים, שעל תואר תבנית האדם, נאמר שנברא בצלמו** [של הבורא] **חלילה חלילה! אבל** [אלא האמת היא, כי זה הפסוק ידבר] **על דמות תבניתו** [של האדם הנברא] **שהיא צורתו** [שלו. ועליה] **אמר שנברא בצלם. או רצו בו שבשכל שהוא צורת נפשו שהיא צורת גופו כלומר דמות תבניתו יצר אתו בצלמו. סוף דבר** [עליך לדעת כי מילת] **"תבניתו", שב אל האדם,** [ו]**לא אל ה' יתברך חלילה. כי שם תבנית לא הושאל לו כלל. ויש מקומות** [שבעקבות כך, משנים נוסח הברכה] **שאומרים בם, "בצלמו דמות תבניתו", ולא יזכירו** [מילת] **"בצלם" כלל. וזה מורה על פירושנו". ע"כ.**

וכן כתב רבי אברהם בן הרמב"ם, "ממה שמרחיק שיהיה הצלם הנרמז על הצורה הגשמית, שהרי נאמר אל הכופר המגשים הנתלה בכפירתו [=כמו חיים ויטאל וקודמיו ושאר ממשיכי דרכיו, אשר בנו דבריהם מיוסדים על הפסוק הנ"ל], **בפשוטם של המקראות שלא יבין את סודם, "הנה הגשם אשר**

בכסילותך ובטפשותך אתה מדמה לבוראך [=כמו חיים ויטאל], אם הוא זכר הרי אין הנקבה דוגמתו, ואם היא נקבה, הרי אין הזכר דוגמתו, ואפילו אם חשבת אותו גם כן אנדרוגינוס, זכר ונקבה אין דוגמתו. לא אדם שהוא זכר בלבד, ולא חוה שהיא נקבה בלבד. יתעלה האל ממעל, למה שידמו להם הכופרים [=כמו חיים ויטאל], ונעלה הוא, ממה שיציירו [=כמו חיים ויטאל שאומר, שהכל מדובר על ציורים, אומר עליהם בנו של הרמב"ם, שמציירים] להם הטפשים". עכת"ל. והרי לך שכבר אז ומשכבר הימים, חשבו בני אדם טפשים, סברות עקומות אלו על הבורא יתברך.

ולכן טענה זו שיטענו מכשפי האופל שהכל הוא במשל, ויש לדון את דבריהם כמו דברי התלמוד וכו'. למדים אנו כי טענתם לא רק שאינה טענה, אלא שסותרת את דבריהם מכל וכל. ושערי תירוצים לא ננעלו, העיקר לא להודות בחירוף ובגידוף שנהגו כלפי האל יתעלה שמו.

ג) עוד סתירת מחץ לדבריהם המהובלים של המקובלים הטפשים, והוא, שהרי הם טוענים כי ספר הזוהר המאגי והפגאני נכתב על ידי התנא הטהור רשב"י חלילה לו מעשות זאת. והנה, בטענה זו שטענו, הרי נכשלו מאוד ולא שמו לב כיצד נפלו בפח. ומדוע? כי כל התוארים אשר נאמרו והותרו להאמר על ה', לא נאמרו אלא על ידי הנביאים בנבואה, וכבר למדנו, כי כל ספרי הנביאים והכתובים נכתבו בזמן שהיתה נבואה לעם ישראל. ובמילים אחרות, השאלת תיאור המילים כלפי הבורא יתעלה שמו, נעשה באישור הבורא לאותם הנביאים.

אמנם תיאור השמות אליו לא הותר אלא דווקא בשלושה חושים כפי שנבאר בהמשך. והנה, כבר למדנו כי משמתו נביאים אחרונים נסתלקה רוח הקודש מישראל, כלומר, אפילו בזמן רשב"י כבר לא היה רוח הקודש לאף אחד.

והנה גם המקובלים שר"י בתירוצם מודים, כי רשב"י השתמש בדרך הנביאים, והמשיל את הבורא בתור, "תשמיש", "פריה", "זיווג", "זרע", "ביצים" וכו', הכל על מנת לשבר את האוזן. אמנם לא השכילו ולא העלו על דעתם כמה כשלון בדבריהם. ומדוע? מכיון שאם כל ספרי התנ"ך שנאמרו בנבואה, לא יוחסו אליו אלא ג' חושים בלבד, הרי שעל מנת שיהיה מותר לדבר כמו שספר הזוהר הפרו-נוצרי דיבר כלפי ה', צריך בהכרח שיהיה זה באישור נבואה! ונבואה לא היתה בזמן רשב"י! ולכן לעולם רשב"י לא היה מתבטא בלשון שלא התבטאו הנביאים, שהרי הם משלו משליהם ותיארו את ה' רק בשלושה חושים בלבד.

אמנם מחבר ספר הזוהר הפרו-נוצרי, דימה את ה' יתברך לאל שטועם, ואל שמשמש ומזדווג. ואם רשב"י היה מחבר זה הספר, כיצד שינה ממה שנהגו בו הנביאים? וכתב רבינו הטהור במורה הנבוכים (חלק ב פרק מז): "כבר התבאר ונגלה מאין ספק, שרוב נבואות הנביאים במשלים, שהכלי בה זאת פעולתו, רוצה לומר הכח המדמה, וכן צריך שנודיע גם כן מענין ההשאלות וההפלגות והגוזמות מעט, שהנה יבא מהם בכתבי ספרי הנבואה, וכשיובנו כמשמעם מדוקדקים ולא יודע שהם הפלגה וגוזמא, או יובנו כמה שתורה עליו המלה לפי

ההנחה הראשונה ולא יודע שהם מושאלים, יחדשו ענינים מרוחקים, וכבר בארו ואמרו דברה תורה בלשון הבאי רוצה לומר הגוזמא, והביאו ראיה ממאמר ערים גדולות ובצורות בשמים, וזה אמת, ומכת ההפלגה אמרו, כי עוף השמים יוליך את הקול, ולפי זה נאמר אשר כגובה ארזים גבהו וגו', וזה המין נמצא הרבה בדברי הנביאים כלם, ר"ל ענינים נאמרו ע"צ הגוזמא וההפלגה לא על צד ההגבלה והדקדוק". ע"כ. והבן זאת.

ד) עוד יש לסתור את דבריהם המהובלים, שהרי המשל שלהם לא מדבר בדברים ומושגים שדיברו חז"ל והנביאים, ואף לא התורה עצמה. ורצוני לומר, שהתורה, הנביאים, הכתובים, כאשר משלו משליהם והסבירו הדברים לעם בשביל שיבינו את רוממותו יתברך, ושהוא יתברך אינו נזקק ואינו נצרך, ולא משתנה ולא מתפעל, הוצרכו לומר, "יד ה'", "ה' למבול ישב", וכל כיוצא מאלו התיאורים כפי שנבין בהמשך. אלא שגם כאשר תיארו אותו יתעלה בתיאורים, לא דברו אלא בשלושה חושים מתוך החמשה, והם, חוש – "הראיה", חוש – "ה-הרחה", חוש – "השמיעה". ולעולם לא תואר האל יתעלה שמו, לא על ידי הנביאים ולא בתורה, לא בחוש המישוש, ולא בחוש הטעם.

"אפילו במשל שתואר ה' – התיאור ותכלית התיאור הכל יורה על שלימות":

וכמו שהסביר רבינו הטהור (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק מז): **"כבר זכרנו** (פרק כ"ו ומ"ו מזה) **פעמים, כי כל מה שידמהו ההמון חסרון** [=כל תיאור אפילו שיהיה תכלית התיאור לשבח, אם התיאור עצמו הוא גנאי וחוסר כבוד], **או אי אפשר לציירו בחק השם יתעלה, לא השאילוהו ספרי הנבואה לו יתעלה, ואף על פי שמשפטו** [=אע"פ שמצב] **משפט הדברים אשר הושאלו לו, מפני שאותם שיתואר בהם, ידמו קצת שלמיות** [=לבני אדם], **או אפשר לדמותם** [=לשלמויות].

וצריך לפי ההנחה הזאת שנבאר למה [בכלל] **הושאלו לו יתעלה, "השמע והראות והריח", ולא הושאלו לו** [=אפילו במשל, חוש] **הטעם והמישוש. ומשפט** [=ומצב] **רוממותו יתעלה מן החושים החמשה אחד, ו**[בוודאי וללא ספק, כי השגת ה' על ידי דמיון] **החושים, כולם** [=אחר העיון, הכל הוא] **חסרון בבחינת ההשגה, ואפילו למי שלא ישיג אלא בהם.** [=ומדוע הינם חסרון? מהסיבה] **להיותם מתפעלים** [=כל מין מחמשה החושים הוא סממן הרגש והתפעלות, ובסופו של דבר] **מתפסקים, כואבים, כשאר הכלים.** [=מתפעל, מתפסק, כואב, הם כל סוגי מיני הרגש שפועל במורגש על ידי גורם אחר, ובסופו של דבר כל חוש סופו להתכלות ולא להיות.

**ולכן כל החושב שהבורא מתפעל חלילה וחס, ואפילו יאמר שהבורא מתפעל ומשתנה או זקוק לבני אדם, וכוונתו שהדבר נעשה כך רק באורות דקים ורוחניים, כל יחס של התפעלות שיחשוב האדם על הבורא, הרי הוא מייחס לאל יתברך שינוי מצד גורם אחר ומין גמור הוא, שהרי לפי דעתו האל יתברך מושפע ומתפעל מאחרים, ובמילים אחרות, אל שהוא מושפע מתוצאות המעשים של אחרים, הרי הוא אל נחות שניתן לשנותו או להפריעו ממנוחתו וכל כיוצא].

וענין אומרנו, שהוא יתעלה "רואה" [=אין הכוונה שיש לבורא יתברך עיניים וראיה של בני אדם אשר כל זיק או היזק מסויים מפריע לראייתו], **כלומר** [=והכוונה בלשון "ראיה" המיוחס אל האל יתעלה, לומר שהוא], **ישיג הנראים** [=כלומר, להודיע לבני האדם שהוא יודע כל מעשיהם, ואין אחד נמלט ממנו, כמו שנאמר (זכריה פרק ד פסוק י): "כִּי מִי בָז֙ לְיוֹם קְטַנּ֔וֹת וְשָׂמְח֖וּ וְרָא֣וּ אֶת־הָאֶ֑בֶן הַבְּדִיל֙ בְּיַ֣ד זְרֻבָּבֶ֔ל שִׁבְעָ֥ה־אֵ֖לֶּה עֵינֵ֣י יְהוָ֑ה הֵ֚מָּה מְשׁוֹטְטִ֣ים בְּכָל־ הָאָ֔רֶץ". ואמר (משלי פרק טו פסוק ג): "בְּכָל־מָקוֹם עֵינֵ֣י יְהוָ֣ה צֹפ֣וֹת רָעִ֔ים וְטוֹבִֽים". והיתה כוונתו לומר, שה' יתברך משיג את המעשים של כולם, טובים ורעים]. **ו**[מה שהושאל לו ענין] **"שומע"** [=אין הכוונה שיש לו יתעלה אוזניים או סוג של הרגש הדומה לאוזני בני אדם, כמו שחשבו הסכלים הטפשים], **כלומר** [=והכוונה ביחוס תואר השמיעה אליו, שהוא יתעלה], **ישיג הנשמעים** [=בוונת מילת ההשאלה אל האל בלשון, "שומע", שהוא משיג את רצונות ובקשות הנשמעים אליו והמבקשים ממנו, ואינו מעלים משמע דבריהם]. **וכן** [=ולאמיתו של דבר, מכיון שאין הבדל בין החושים, שהרי כל סוג של חוש כלפיו יתברך הוא נחיתות, לכן] **היה יכול לתארו** [גם] **בטעם ובמישוש, ויפורש בו** [=במשל], **שהוא** [=יתברך] **ישיג הנטעמים והממוששים, כי משפט השגתם** [=שהרי כל החושים ולא משנה מה מהם, כאשר מיוחסים אליו יתברך, יש להם מכנה משותף ו]**-כולם אחד.** [=שהרי, ההבדל בין חוש הטעם לחוש הריח, הוא רק באופן העשיה. שזה בהרחה לבד ללא מגע, והטעם דורש מגע. אמנם, השפעת החוש לרעה או לטובה היא שווה. ולכן לאמיתו של דבר, אין הבדל בין חוש אחד לשני לענין נחיתות תכלית המוחש]. **ואם** [המשכיל יבין ש]**-תשולל ממנו השגת אחד מהם** [=כלומר, כאשר המשכיל יבין כי כל הלשונות הושאלים אל האל יתעלה שמו, הם רק על צד המשל, כי אין לו יתברך גוף ולא דמות הגוף, ולא מאורע ממאורעות הגופים, וכאשר יתאמת זה אצל האדם, בוודאי כי] **תתחייב שלילת השגתם כולם, ר"ל החמשה חושים.** [=ולכן לאמיתו של דבר, היה יכול ה' לדמות עצמו ולהשאיל שמות הנוגעים גם לחוש המישוש והטעם, שהרי אין הבדל בין חוש המישוש לחוש הריח, שכל המאמין ומעלה על דעתו שהבורא מריח ויש לו אף, ונהנה הוא מחוש ריח מסויים, אפילו יטען שמדובר באורות דקים, הרי בסופו של דבר הוא אומר שה' יתברך בצד מה גשמי, או יש לו מאורע הדומה לחומר העב הגשמי, ולכן מי שאינו שולל אחד מן החושים כלפיו, אז בוודאי כי לא ישלול שאר החושים. וכן מעלה רבינו, שהיה יכול הכתוב לתארו גם בטעם המישוש והטעימה מצד זה עומק הענין], **ואם תחוייב לו השגת אחד מהם** [=בעיני הכסיל שאינו מתבונן], **ר"ל השגת מה שישיגהו חוש מהם,** [אז] **יתחייב** [בוודאי] **שישיג כל מושגיהם החמשה.** [=אפילו שלא משלו בכל החמישה חושים].

"סיבה ראשונה שתואר ה' דווקא ב-ג' חושים":

ומצאנו ספרינו אמרו, "וירא ה'", "וישמע ה'", "וירח ה'". ו[אמנם], **לא אמרו, "ויטעם ה'", "וימשש ה'".** [=והסיבה הראשונה לכך], **ונאמר, שעילת כל מה שהתיישב בדמיון כל אדם, שהשם לא יפגש הגשמים פגישת גשם לגשם, שהרי אף בעיניהם לא יראוהו, ושני החושים האלה, רוצה לומר,** [חוש] **הטעם והמשוש, לא ישיגו מורגשיהם עד שימששום** [=ירגישו אותם בידיהם או בלשונם]. **אמנם, חוש הראות, והשמע, והריח, ישיגו מורגשיהם, ואף על פי שהעצמים ההם הנושאים לאיכיות ההם, רחוקים מהם. על כן היה נאות ליחסם** [רק] **לשם** [=לעניינים אלו] **בדמיון ההמון.** [=כלומר, הסיבה שהושאל כלפי ה' דווקא ג' חושים דווקא, כי ג' החושים הללו אינם צריכים קרבה של מגע פיזי, אלא אפשר להשיג על ידי חושים אלו דברים שאין בהם מגע פיזי. ולכן תואר ה' יתעלה דווקא בחושים אלו, על מנת להודיע, שכשמו שהחושים הללו אינם צריכים פגישת חומר לחומר, כך לאמיתו של דבר אין בו יתברך לא חומר ולא צורה חלילה, ולעולם לא יוכלו לראות אותו יתברך, כי אין לו דמות ולא גוף].

"סיבה שניה שתואר ה' דווקא ב-ג' חושים":

ועוד, כי הענין והכוונה בהשאלת אלה החושים לו יתברך, [=הוא] **להורות על השיגו** [=ללמד אותנו בני האדם, שהוא יתברך משגיח על] **פעולותינו** [=ולא שחלילה הוא זקוק או מתפעל מאתנו!], **ו**[על מנת להעביר מסר זה, אין צורך בכל חמשת החושים, כי חוש] **השמע והראות מספיק בזה, רוצה לומר שישיג בו כל מה שיעשה זולתו.** [=והנה לפי דברי רבינו הללו, מזה שה' יתברך תיאר עצמו דווקא ב-ג' חושים ולא בכל החמשה, מבואר יוצא כי ההשאלה הזו של התוארים היתה רק על מנת שנבין שהוא יתברך משגיח עלינו תמיד, ונשלול מכך שהוא מתפעל מאתנו חלילה וחס. והרי תפיסה זו היא התפיסה השכלית האמיתית של התורה, ולא כמו שסבר מכשף הזוהר, שעשה הוא את כל מצוות ה' מטאפוריה ומאגיה אלילות וקוסמות, והוליך את עם ישראל אחר התוהו וההבל]. **או יאמר אותו, כמו שאמרו על צד ההזהרה והמניעה, בכלל ההוכחה, "דע מה למעלה ממך עין רואה ואזן שומעת". ואתה יודע על דרך האמת, כי משפט הכל** [=משפט ותוצאה של כל דמיון חוש, הוא] **משפט אחד** [=תוצאה אחת כלפי המוחש. כלומר, שכל חוש המתואר כלפי הבורא, אם יחשוב אותו האדם לאמת, אין הבדל בין החוש הזה לשאר החושים], **וכי בצד שירוחק ממנו השגת המישוש והטעם, בצד ההוא בעצמו ירוחקו הראות והשמע והריח, כי הכל** [=כל החושים כולם הם] **השגות גשמיות והפעליות, ועניינים משתנים. אלא שקצתם** [=כגון חוש הטעם וחוש המישוש], **יראה חסרונו מיד, וקצתם** [=ג' החושים האחרים, הריח, הראיה, השמיעה], **יחשוב בהם שלמות, כמו שיראה חסרון הרעיון והדמיון, ולא נראה חסרון ההשתכלות וההתבוננות, ולא הושאל לו, "רעיון", אשר הוא ה-"דמיון", והושאלו לו "מחשבה ותבונה", אשר הם ההשתכלות וההתבוננות.**

ונאמר, "אשר חשב ה'", "ובתבונתו נטה שמים". והנה אירע בהשגות הפנימיות ג"כ כמו שאירע בהשגות החושיות הנראות, מהיותם קצתם מושאלים וקצתם לא הושאלו, וכל זה כלשון בני אדם, [וכל] **מה שחשבו** [הנביאים ואנשי כנסת הגדולה] **שיושג בו שלימות** [=בעיני הקוראים והשומעים] **יתארוהו בו. ומה שהוא נראה החסרון, לא תארוהו בו. ועל דרך האמת אין תואר עצמי אמתי ראוי לו מוסף על עצמו, כמו שיבא עליו המופת". ע"כ.**

והנה מתוך דבריו של רבינו אלו למדים אנו:

א) כל התוארים שתוארו כלפי ה', הכל על דרך ההשאלה, שנבין אנו שהוא משגיח, שומע, ומשיג את כל מעשינו.

ב) כל מה שיתואר בו "חסרון", אפילו יהיה התיאור לשבח, כל שיש בו תיאור של חסרון, לעולם לא תואר בו ה' יתעלה שמו. ואפילו בענין רוחני, כגון, "מחשבה", לא נאמר, "עלה ברעיונו", שהוא הדמיון. אלא, תואר אליו, "חשיבה", "תבונה", וכן על זו הדרך. ומכאן יש לנו ללמוד; כי לעולם אבל לעולם לא ידבר רשב"י הטהור כנגד ה' יתברך במושגים של זנות ומשגל, רחם וביצים. שהרי בעיני כל קורא, גם אם תיאור זה בא לשבח, הרי בתחילה הוא חסרון בעיני השומע. וכי יעלה על הדעת שרשב"י התנא הטהור ידמה את ה' יתברך בעניני משגל וזנות? בעניני רחם וביצים תשמישים והזרעות זרע? בוודאי שלא! וזה יוכיח לך אתה הקורא, כי ספר הזוהר כולו אלילות מאגיה וטומאה, אשר לא נכתב בידי התנאים, לא בידי

האמוראים, ולא בידי אף חכם מחכמי ישראל האמיתיים. וכל מי שהלך אחר הספר הזה, נכשל והכשיל את עמינו הטהור.

"כל מה שמתאר גשמיות כלפי הבורא – חובה להרחיקו":

עוד כתב רבינו הטהור (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק נה): **"כבר קדם לנו במקומות רבים מזה המאמר, כי כל מה שמחייב גשמות** [=כל דבר ולו הקטן ביותר שמתאר חומריות כלפי ה', אפילו היה במשל ונמשל], **ראוי בהכרח להרחיקו ממנו יתעלה, וכן כל הפעלות** [=כל ענין שיתאר אצל ה' יתעלה שמו, שינוי, הרגשה, חייב ש]**ירוחק ממנו. כי כל הפעליות** [=בי כל יחוס של הרגשה והרגש, בהכרח] **יחייבו שנוי** [אצל המורגש], **ו**[עוד יחוייב] **שהפועל להפעליות ההם בלתי המתפעל בלא ספק. ואילו היה הוא יתעלה מתפעל** [=אילו היה ה' יתברך מתרגש, נצרך, נזקק, משתנה] **בשום פנים מאופני ההפעלות** [=כלומר, אם היה האל יתברך בעל מאורע ממאורעות הגוף, ואפילו לא תאמר שהוא חומרי, אלא תתארהו כאור רוחני המרגיש מאורע ממאורעות הגופים, והיה מוכרח בו הרגשה, עצב, שמחה, כעס, נחת, אז בוודאי כי] **היה זולתו** [=היה האחר, כלומר האל יתברך היה מושפע על ידי האחר, ואותו האחר היה] **עושה בו** [=פועל בן], **ומשנה אותו. [=כלומר, אחת הסיבות שחובה להרחיק מן ה' כל תיאור שמחייב גשמיות כלפיו, הוא משום העובדה שאם הוא יתעלה גשמי או אור רוחני דק המושפע ומשפיע יחדיו, הרי שניתן להשפיע עליו יתברך.**

ובמילים אחרות, כל הטוען וחושב שה' יתברך זקוק לו, או שיש לו יכולת להשפיע עליו, ואפילו יטען שיש יכולת למלאכים להשפיע על הבורא, הרי שבמילים אחרות הוא אומר, כי אפשר לתת לבורא הרגשה מסויימת בצד מה, ואם ניתן לתת בו הרגשה מסויימת בהכרח ניתן לענג אותו, ואם ניתן לענג אותו ניתן גם להעציב אותו, ונמצא חל שינוי באל יתעלה שמו על ידי אחרים, וזו פחיתות גמורה כלפיו יתעלה. ואיזה מן אל עצום הוא, אם ניתן לגרום לו עצב על ידי מעשי בני אדם? ולכן רבינו פוסק ואומר, שכל זמן שהאדם יחשוב כלפי ה' שיש לו הרגשים, מאורע, אפילו יאמר שהיה זה משל ואין מדובר בחומר עבה אלא באורות דקים רוחניים, הרי זה נתן כלפי הבורא הרגש בצד מה, ונמצא הבורא תלוי באחרים, ולכן רבינו אומר שהחושב כלפי הבורא שיש לו מאורע ממאורעות הגופים, הינו יותר גרוע מעובד עבודה זרה בהרבה. ומדוע? כי זה העובד עבודה זרה, משאיר את הבורא על מתכונתו, אלא שחושב בדעתו האווילית כי העבודה לבורא היא דרך אמצעים.

אמנם זה החושב שהאל יתברך משתנה ומתפעל, הוא יותר סכל מן העובד עבודה זרה, מכיון שהוא טוען שעצמות האל יתברך ניתנת לשינוי, זקוקה לשינוי, ובמילים אחרות, האל יתברך מונע על ידי אחרים. וזו שפלות המדרגה מאין כמוה]. ו[ל]כן ראוי בהכרח, **שירוחק ממנו כל העדר** [=כלומר, שירוחק ממנו כל חוסר שלימות! כי כל "הרגשה" היא חוסר שלימות, אפילו שתהיה הרגשה זו, "טובה" או "נעימה", כי כל הרגשה באה מכח דבר אחר. והאל יתברך אינו מונע מכח אחר אלא מכוחו בלבד!], **ושלא יהיה שום שלמות נעדר ממנו פעם אחת ונמצא פעם אחרת, שאם הונח זה היה שלם בכח, וכל כח יחובר אליו העדר בהכרח, וכל מה שיצא מן הכח אל הפועל אי אפשר לו מבלתי מוציא זולתו נמצא בפועל שיוציאהו, ולזה יתחייב שיהיו שלמיותיו כלם נמצאים בפועל ולא יהיה לו דבר בכח בשום צד.**

וממה שראוי בהכרח שירוחק ממנו גם כן, [הוא] **הדימוי לשום דבר מן הנמצאות** [=כלומר, לא רק החומריות תרוחק ממנו, אלא אפילו הדימויים כלפי ה' יתברך, צריך שיורחק ממנו, ולא יהיה קשור לשום דבר מן הנמצא בעולם]**. וזה דבר כבר הרגיש בו כל אדם, וכבר גילה בספרי הנביאים בהרחקת הדימוי, ואמר, "ואל מי תדמיוני ואשווה", ואמר, "ואל מי תדמיון אל", ואמר, "מאין כמוך", וזה הרבה.**

כללו של דבר, כי כל דבר שמביא לאחד מאלו המינים הארבעה, ראוי בהכרח להרחיקו ממנו במופת המבואר, והוא כל מה שיביא לגשמות, או מה שיביא להפעלות ושינוי, או מה שיביא להעדר, כמו שלא יהיה לו דבר בפועל ואחר כן ישוב בפעל, או מה שיביא לדמיון דבר מבריאותיו, ואלו מכלל תועלת חכמת הטבע בידיעת האל. כי כל מי שלא ידע החכמות ההם, לא ידע בחסרון ההפעליות, ולא יבין ענין מה שבכח ומה שבפעל, ולא ידע התחייב ההעדר לכל מה שבכח, ושאשר בכח יותר חסר מן המתנועע ליציאת הכח ההוא לפועל, והמתנועע גם כן חסר בהצטרפו למה שבעבורו התנועע עד שיגיע בפעל, ואם ידע אלו הדברים ולא ידעם במופתיהם לא ידע הפרטיים המתחייבים מאלו ההקדמות הכלליות חיוב הכרחי, ולזה לא יהיה אצלו מופת במציאות האלוה, ולא בהתחייב הרחקת אלו המינים ממנו. ואחר הקדימי זאת ההצעה אתחיל בפרק אחר אבאר בו שקרות מה שיחשבוהו מאמיני התאריים העצמיים לו, ואמנם יבינהו מי שקדמה לו הידיעה במלאכת ההגיון ובטבע המציאות". ע"כ.

"השגת ה' יתעלה – להרחיק ממנו כל חוש ומאורע גשמי":

עוד כתב רבינו הטהור (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק נט)**: "יש לשואל שישאל ויאמר, אחר שאין תחבולה בהשגת אמתת עצמו** [=כלומר, הדבר פשוט וברור, כי אין יכולת ביד אף אדם חי לדעת מי זה ה' יתברך בעצמותו, ואף לא משה רבינו שהשיג מעשה מרכבה באופן המושלם ביותר שידע בן אנוש, גם הוא לא ידע את עצמות ה'], **והמופת מכריח שהדבר המושג הוא, שהוא נמצא לבד, ותוארי החיוב כבר נמנעו כמו שבא עליו המופת.** [=ואם כך הוא הדבר, יש לשאול] **באיזה דבר יפול היתרון בין המשיגים** [=אותו יתברך? כלומר, הרי הוכח הדבר שלא ניתן לאף אדם חי לדעת את ה' יתעלה מי הוא בעצמותו, ובוודאי ופשוט הדבר, שכל יחוס תואר אליו יתברך הרי הוא משל, וגם יחוס התואר הוא בענין כזה שירחיק מן הנשמיות, באופן שנמשל הוא רק בשלושה חושים בלבד. ונמצא אם כן לכאורה, שאין הבדל בין בני אדם בהשגת ה' יתעלה. ולכן יש לשאול, מה ההבדל בין השגת משה רבינו להשגת יהושע בן נון. כמו שכותב רבינו ומסביר], **אם כן, אשר השיגו משה רבינו ע"ה ושלמה** [המלך]**, הוא אשר ישיג האיש האחר מקצת דורשי החכמה, וזה אי אפשר בו תוספת. אבל** [לאמיתו של דבר] **מן המפורסם אצל בעלי התורה, וגם אצל בעלי עיון הפילוסופי, כי היתרון בזה הרבה. דע כי הענין כן, ושהיתרון בין המשיגים עצום מאד, כי כמו כל אשר יוסיפו בתוארי המתואר יתייחד יותר ויקרב המתאר להשגת אמתתו.** [כלומר, כאשר בלש רוצה לדעת על איש אחד מי הוא ואינו מוצאו, והוא מבקש לדעת המון פרטים שיתארו את דמותו של האיש, וככל שיהיו יותר פרטים כך הבלש יוכל לעלות על זהות האיש, שכן כל תואר שיתואר ויתאר את האיש המבוקש, יביא את המבקש למוצאו, מסביר רבינו ואומר], **כן כל מה שתוסיף בשלילה ממנו יתעלה, תקרב אל ההשגה** [=הגדולה בענין רוממותו]**, ותהיה יותר קרוב אליו, ממי שלא שלל כלל מה שכבר התבאר לך במופת שלילתו.** [=כלומר, ככל והאדם ירחיק מה' דימוי חומרי, ככל והדבר יהיה חזק יותר וברור יותר, כך יושג אצלו מציאות ה' במובן הנקי ביותר והטהור ביותר בנוף נשמי. במילים אחרות, השגת ה' הגדולה ביותר בנוף חי, הוא הרחקת כל סממן או תיאור גשמי כלפי האל יתברך.

ומסביר רבינו]. ולזה יטרח אדם אחר שנים רבות בהבנת חכמה אחת ואמת הקדמותיה, עד שיקחה אמת, תהיה תולדת החכמה ההיא כולה, שנשלול מהבורא ענין אחד, והודיע במופת שהוא שקר שייוחס לו הענין ההוא.

ואחד מן המקצרים בעיון לא יתבאר לו זה במופת, ויהיה הענין אצלו מסופק, הימצא הענין ההוא לבורא, או לא ימצא לו? ואחד מחשוכי העינים, יחייב לו הענין ההוא, אשר התבאר שלילתו, כמו שאביא המופת, שהוא [=הבורא יתעלה שמו] אינו גשם [=אינו חומרי]. ואחר יספק [=יסתפק בדעתו], ולא ידע אם הוא [יתברך] גשם [=חומרי] או לא גשם [=חומרי]. ואחר יגזור שהוא גשם ויקדם פני הבורא בזאת הכוונה.

ראה כמה בין שלושה האנשים מן ההבדל:

הראשון בלא ספק הוא יותר קרוב אל השם. והשני רחוק ממנו, והשלישי יותר רחוק, כן כשנניח הרביעי התבאר אצלו במופת המנע ההפעליות בחוקו יתעלה, ולראשון אשר הרחיק הגשמות לא התבאר לו, יהיה זה הרביעי בלא ספק יותר קרוב אל השם מן הראשון, וכן תמיד, עד אם ימצא איש שיתבאר אצלו במופת המנע דברים רבים ממנו יתעלה הם אצלנו, איפשר שימצאו לו או יבואו מאתו, כל שכן אם נאמין זה מחוייב, יהיה האיש ההוא יותר שלם ממנו בלא ספק.

הנה כבר התבאר לך [אחר דברים אלו], כי כל אשר תתבאר לך במופת שלילת דבר אחד ממנו תהיה יותר שלם, וכל אשר תחייב לו דבר מוסף, תהיה מדמה ותרחק מידיעת אמתתו, ובאלו הפנים צריך שיתקרבו להשגתו ובחקירה עד שיודע שקרות כל מה שהוא עליו שקר, לא שהתחייב לו דבר על צד שהוא ענין מוסף על עצמו, או שהענין ההוא שלמות בחוקו כאשר תמצאהו שלמות בחוקנו, שהשלמיות כולם קצת קנינים, ולא כל קנין ימצא לכל בעל קנין.

ודע שאתה כשתחייב לו דבר אחד, יהיה ריחוקך ממנו בשני פנים: האחד להיות כל מה שתחייבהו הוא שלמות לנו. והשני שהוא אינו בעל דבר אחר, אבל עוצמו הוא שלמיותיו כמו שבארנו.

וכאשר הרגיש כל אדם שאי אפשר להגיע להשגת מה שבכוחנו שנשיג כי אם בשלילה, והשלילה לא תודיע דבר מאמתת הענין אשר הוא נשלל ממנו הדבר אשר נשללהו, בארו בני אדם כולם העוברים והבאים, שהבורא יתעלה לא ישיגוהו הדעות ולא ישיג מה הוא אלא הוא, ושהשגתו הוא הלאות מתכלית השגתו, וכל הפילוסופים אומרים נצחנו בנעימותו, ונעלם ממנו לחוזק הראותו כמו שיעלם השמש מן העינים החלושים להשיגו, וכבר האריכו בזה במה שאין תועלת לשנותו הנה.

והמופלג הנאמר בזה הענין אמרו בתלים, "לך דומיה תהלה", פי' השתיקה אצלך הוא השבח, וזה המרצת דברים עצומה מאוד בזה הענין, שאנחנו, כל דבר שנאמר אותו, שנכוון

בו הגדולה ושבח, נמצא בו מעמס אחד בחקו יתעלה, ונשקיף בו קצת חסרון, אם כן השתיקה יותר ראויה. וההשתקפות בהשגת השכלים כמו שצוו השלמים ואמרו, "אמרו בלבבכם על משכבכם ודומו סלה", ובבר ידעת אמרתם המפורסמת, אשר מי יתן והיו כל המאמרים כמותה, ואני אזכרה לך בלשונה, ואף על פי שהיא ידועה, להעירך על עניניה.

אמרו, "ההוא דנחית קמיה דרבי חנינא, אמר, "האל הגדול הגבור והנורא האדיר החזק והאמיץ", אמר ליה, סיימתניהו לכלהו שבחי דמרך השתא? [=האם סיימת בכך לשבח את בוראך? כלומר, התרעם אליו רבי חנינא שהוסיף בתוארי שבח כלפי הבורא! ואמר], ומה הני תלת, "האל הגדול הגבור והנורא". [=אמר רבי חנינא לאותו חזן, גם מה שאנו אומרים, הגדול הגיבור והנורא], אי לאו דאמרינהו משה באורייתא [=אם לא היה אומר אותו משה רבינו בתורה], ואתו אנשי כנסת הגדולה ותקנינהו בתפלה [=ולא היו אנשי כנסת הגדולה מתקנים אותו לומר בתפילה], אנן לא הוינן אמרין להון [=אנו בוודאי שלא היינו אומרים שבח ותיאור זה כלפי הבורא, אפילו שנאמר זה לשבח, מכיון שסוף סוף, כל תיאור מתאר התפעלות. ולכן אמר לו רבי חנינא לחזן] ואת אמרת כולי האי. משל למה הדבר דומה? למלך בשר ודם שהיה לו אלפי אלפים דנרי זהב, ומקלסין אותו בשל כסף, והלא גנאי הוא לו". עד הנה הגיע מאמר זה החסיד. והסתכל [=אתה הקורא הנעים בתוכחתו של רבי חנינא], תחילה שתקו ומאסו רבוי תארי החיוב [=כלומר, ראה והתבונן כיצד רבי חנינא היה מגנה אפילו את תוארי השבח כלפי האל, כי כמו שלמדנו, כל תואר אפילו של שבח, הרי הוא חסרון אחר העיון]. והתבונן [אתה], איך הראה [רבי חנינא], כי התוארים אילו הונחו לשכלנו לבד, לא אמרנום לעולם, ולא דברנו בדבר מהם. ואמנם, כאשר הצריך הכרח הדיבור לבני אדם, במה שיתקיים להם מעט ציור, כמו שאמרו, "דברה תורה בלשון בני אדם", שיתואר להם הבורא בשלמויותיהם. תכליתנו [בזה], שנעמוד על המאמרים ההם [=על מנת שנבין בשכלינו למה הם באו], ולא נקרא שמו בהם [=ולא נתפלל אליו או נדבר אליו באותם תוארי החיוב שדברה תורה בהם]. אלא [נשתמש בהם רק] בקראנו אותם בתורה לבד. [ולא מחוצה להם].

"שתי תנאים על מנת להתפלל אל הבורא ולהזכיר תוארי שבח":

אמנם כאשר באו גם כן אנשי כנסת הגדולה, והם [היו] נביאים, וסדרו זכרם בתפלה, תכליתנו שנאמרם לבד [=בתפילה], ועיקר זה המאמר [=של רבי חנינא] ביארו. ששני הכרחים נזדמנו [=רק בשתי תנאים הותר להתפלל אל ה' בתוארי החיוב], בהתפללנו בהם, האחד מפני שבאו בתורה, והשני, סדר הנביאים [=תיקון אותם תוארי השבח בסדר] התפלה בהם [=על ידי הנביאים], ולולא ההכרח הראשון [=ואם אותם תוארים המובאים בתפילה, לא היו מובאים בתורה], לא זכרנום, ולולא ההכרח השני [=ואם אותם התוארים שבאו בתורה כלפי האל יתעלה, לא היו מסדרים אותם אנשי כנסת הגדולה שהיו נביאים, לא היו מסדרים אותם בסדר התפילה], לא הסירונום ממקומם [=כלומר, לא היינו מעתיקים אותם מתוך דברי התורה], ולא התפללנו בהם! ואתה מרבה בתארים.

הנה כבר התבאר לך גם כן מאלו הדברים, שאין כל מה שתמצאהו מן התוארים המיוחסים לשם בספרי הנביאים, ראוי לנו שנתפלל בהם ונאמרם. [=כלומר, אסור לנו וראוי להרחיק מלסדר תפילה כלפי האל, שמתוארים שם תוארים כלפי הבורא, ואפילו הם לשבח. כי על מנת שנאמר תפילה לפני הבורא בתוארים כלפיו, אנו מחוייבים לשתי תנאים: א) שאמר אותו משה רבינו. ב) שתיקנו אנשי כנסת הגדולה], שהוא לא אמר [=רק

תנאי אחד, והוא], אלמלא דאמרינהו משה רבינו לא הוה יכלינן למימרינהו. אלא [הוסיף רבי חנינא] תנאי אחר, ואמר, "ואתו אנשי כנסת הגדולה ותקנינהו בתפלה", ואז מותר לנו להתפלל בהם. [=אמנם, מה שלא תיקנו אנשי כנסת הגדולה, אסור לאדם להוסיף בתואריו בתפילה, ואף לא ביחיד כאשר מתפלל מול ה' או פונה אליו. ולמשל, אסור לאדם לפנות לבורא בתפילה ולומר, "ריבונו של עולם, כל חפצי הוא לשמח אותך, ושתשמע ותאזין את תפילותי וכו'". ומדוע זה הדבר אסור? מפני שנאמר כאן תארים שיש בהם הגשמה, ומהם, "לשמח אותך", "תאזין תפילותי". ששניהם מורים על הגשמה ומאורע ממאורעות הגופים, וכל תוספת כזו אפילו האומר אותה יודע שהאל יתברך אינו גשמי ואין בו מאורע ממאורעות הגופים, אסור הדבר בתכלית האיסור.

אלא יעשה לעולם תפילתו תחנונים, בלי לתאר את הבורא בתיאורים. כגון שיאמר, "אנא ה', חטאתי עויתי פשעתי לפניך, יהי רצון שאצליח במעשה ידי, ואזכה ללכת בדרך האמת וכו'". כללו של דבר, כל תפילה כלפי האל שלא תיקנו אנשי כנסת הגדולה, אסור להתפלל לפני ה' ולהוסיף תוארים, ואפילו לא בתואר אחד. ואפילו נאמרו תוארים אלו בתנ"ך, אסור לעשות סדר תפילה חדש או להמציא תפילה ולשלב בה תוארי שבח לאל, ואפילו שהאומר אותו יודע שהאל יתברך אינו גשמי וכו'. ואם יעמוד אדם וידבר עם הבורא ויאמר, "אתה האל החזק הגיבור האמיץ, תעזור לי כך וכך", הרי זה אסור בתכלית האיסור! ומדוע? מפני שמדבר עם ה' יתברך ומתאר אותו במושגים גשמיים. ולא הותר ענין זה אלא אם כן אנשי כנסת הגדולה תיקנו לומר אותו, ותנאי נוסף, שהתורה גם אמרה את הנוסח הזה].

ולא כמו שעשו הפתיים באמת, אשר המריצו בשבחים [כלפי האל], והאריכו והרבו דברים בתפילות חברום, ומליצות קבצום, להתקרב בהם לבורא לפי מחשבתם, יתארו הבורא בהם בתארים, אילו יתואר בהם אחד מבני אדם, היה חסרון בחיקו. שהם [=אותם מחברי תפילות החדשים], לא הבינו אלו הענינים הגדולים והחשובים, הזרים משכלי ההמון.

ולקחו הבורא יתברך [=ותפסו הבורא יתברך] מדרס [=חופשיות] ללשונותם, ותארוהו וספרוהו בכל מה שיחשבוהו ראוי, וימריצו לשבח בזה, עד שיעוררוהו להפעל במחשבתם. וכל שכן [=יהיה להם לראיה] אם ימצאו כתוב [התוארים] בדברי נביא, בזה יהיה הענין מותר להם שיבואו לכתובים שצריך לפרשם עכ"פ וישיבום לפשוטיהם ויגזרו מהם, ויעשו להם סעיפים ויבנו עליהם מאמרים, וירבה היתר זה אצל המשוררים והמליצים, ואצל מי שיחשוב שהוא עושה שיר, עד שיחברו דברים קצתם כפירה גמורה, וקצתם יש בהם מן השטות והפסד הדמיון, מה שראוי לאדם שישחוק עליו לפי טבעו כשומעו, ויבכהו עם התבוננות איך נאמרו הדברים ההם בחוק [יזדעזע האדם כיצד אמרו שבחים ותוארים אלו על] הש"י, ולולא חמלתי על חסרון האומרים, הייתי מגיד לך מהם מעט עד שתתעורר על מקום החטא בהם, אלא שהם מאמרים חסרונם נראה מאוד למי שיבין.

וצריך שתתבונן ותאמר, אם היה לשון הרע והוצאת שם רע מרי עצום, כל שכן התרת הלשון בחוק השם יתברך, ותיארו בתארים יתעלה מהם, ולא אומר שהם מרי, אבל [=אלא חמור

מכך, כי מדובר ב]-חירוף וגידוף בשגגה, מן ההמון השומעים, ומן הפתי ההוא האומרם. אמנם מי שהשיג חסרון המאמרים ההם ו[בכל זאת] יאמרם, הוא אצלי מכלל מי שנאמר בהם, "ויחפאו בני ישראל אשר לא כן על ה' אלהיהם", ונאמר, "ולדבר על ה' תועה", ואם תהיה ממי שיחוס על כבוד קונו, אין צריך לך שתשמעם בשום פנים, כל שכן שתאמרם, וכל שכן שתעשה כמותם.

וכבר ידעת שעור אשמת, מי שיטיח דברים כלפי מעלה [=מי שיקלל את הבורא או יאשים את הבורא, או יתלונן על הבורא, כמה אשמתו גדולה], ואין צריך לך בשום פנים שתכניס עצמך לתארי השם בחיוב, [על מנת] להגדילו במחשבתך, ולא תצא ממה שסדרוהו אנשי כנסת הגדולה בתפלות ובברכות, ובזה די לפי ההכרח, ויותר מדי [=גם מה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה לומר], כמו שאמר רבי חנינא. [=ובמילים אחרות מסביר רבינו ואומר, שעלינו להתפלל בדיוק כפי שנמסר לנו מאנשי כנסת הגדולה עד ימות רבינא ורב אשי, וכל המוסיף תפילות וענינים בתפילה שיש בהם תוארים אפילו היו לשבח כלפי האל, הרי הוא הורס את התפילה, ומכניס מחשבות כפירה בלב העם]. אמנם שאר [=התוארים] מה שבא בספרי הנביאים יקרא בעבור עליו, אבל יאמינו בו מה שכבר בארנו שהם תארי פעולותיו [=ולא שיש כלפיו דברים אלו חלילה]. או להורות על שלילת העדרים, וזה הענין גם כן לא יפורסם להמון, אבל זה המין מן העיון, ראוי ביחידים אשר הגדלת הבורא אצלם, אינה שיאמרו מה שאין ראוי, אבל שישכילו במה שראוי. ונשוב אל השלמת ההערה על דבר ר' חנינא וחכמותיו, לא אמה "משל למלך שהיו לו אלף אלפים דנרי זהב ומקלסין אותו במאה דנרים", ש[אם היה אומר כך, אז] היה מורה על זה המשל, על ששלמיותיו יתעלה יותר שלמות מאלו השלמיות אשר יוחסו לו, רק הם ממינם, ואין הענין כן כמו שבארנו במופת.

אבל חכמת זה המשל, הוא אמרו "דינרי זהב", ומקלסין אותו בשל, "כסף", להורות שאלו אשר הם אצלנו שלמויות, אין אצלו יתברך ממינם דבר, אלא כולם [=כל השבחים ולשונות הרוממות כלפיו שתוארו, כולם לאמיתו של דבר הם] חסרון בחקו, כמו שבאר ואמר בזה המשל, והלא גנאי הוא לו. הנה כבר הודעתיך שכל מה שתחשבהו מאלו התארים לשלימות, הוא חסרון בחוקו יתעלה, כשיהיה ממין מה שאצלנו, וכבר היישירנו שלמה לזה הענין במה שבו די ואמה "כי האלהים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעטים". ע"כ.

"אין הרכבה ולא פירוד אפילו במשל אצל הבורא יתעלה שמו":

וכתב רבינו (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק נ): "דע אתה המעיין במאמרי זה, כי ההאמנה, אינה הענין הנאמר בפה, אבל [=אלא האמנת אמת, הוא] הענין המצוייר בנפש, כשיאמינו בו שהוא כן, כמו שיצוייר. ואם יספיק לך מן הדעות האמתיות, או הנחשבות אמתתם אצלך, כשתספרם במאמר מבלתי שתציירם ותאמין בהם, כל שכן שתבקש מהם האמת, הוא קל מאוד. כמו שתמצא רבים מן הפתאים ישמרו אמונות, לא יציירו להם ענין בשום פנים. אבל אם מלאך לבך לעלות לזאת המדרגה העליונה מדרגת העיון, ושיתאמת לך שה' [הוא] אחד האחדות האמתית, עד שלא תמצא לו הרכבה כלל, ואין לחשוב בו שום חילוק בשום פנים [=ואפילו לא במשל, כי כל מה שדברו הנביאים ומשלו בו תוארים, הוא על מנת לדבר עם בני אדם בשפה שלהם, אבל החילוק בו יתברך

או הפירוד בעצמותו, אפילו במשל לא יעלה על הדעת שיאמרו כן]. **דע שאין לו יתעלה תואר עצמי בשום פנים, ולא בשום ענין. וכמו שנמנע היותו גשם** [=כמו שנמנע היותו חומרי], **כן נמנע היותו בעל תואר עצמי. אמנם מי שהאמין שהוא אחד** [אבל] **בעל תוארים רבים** [=כגון שהעלה על דעתו שהוא גיבור חזק נורא, מאזין, שומע, ולא שלל ממנו ייחוס התוארים אחר הבנת הענין], **כבר אמר שהוא אחד במלתו** [=בפיו בשפתיו בלבב], **והאמינו** [בליבו, שהוא] **רבים במחשבתו.** [=כלומר, יחוס תוארים והאמנה שהאל יתברך מתפעל ומשתנה, זו המחשבה עצמה מחלקת את האל ואת עצמותו לגורמים! אע"פ שיאמר האומר שהוא אחד, בו בזמן שסובר שהאל יתברך הוא מתפעל ומשתנה, הרי הוא סובר שהאל מחולק! ובדיוק כמו שטוען ויטאל המכשף, שה' אחד, אבל הוא בעל התפעלויות], **וזה כמאמר הנוצרים הוא אחד אבל הוא שלשה והשלשה אחד.** [=ובדיוק כמו ספר הזוהר הפרו-נוצרי ושאר טפשי הקבלה הארורה, שאמרו שהוא אחד, אבל חילקו אותו לעשרה]. **כן** [בדיוק כמו הנוצרים] **מאמר האומר הוא אחד אבל הוא בעל תארים רבים, והוא ותאריו אחד, עם הסתלק הגשמות והאמנת הפשיטות הגמורה. כאלו כוונתנו וחפושנו איך נאמר לא איך נאמין, ואין אמונה אלא אחר הציור, כי האמונה היא ההאמנה במה שיצוייר שהוא חוץ לשכל כפי מה שיצוייר בשכל.**

ואם יהיה עם זאת האמונה שאי אפשר חילוף זאת האמונה בשום פנים, ולא ימצא בשכל מקום דחייה לאמונה ההיא, ולא לשער אפשרות חלופה, [אז] **תהיה אמתית, וכשתפשיט מעליך התאוות והמנהגים, ותהיה בעל תבונה, ותתבונן מה שאומר אותו באלו הפרקים הבאים בהרחקת התארים, יתאמת לך מה שאמרנו בהכרח, ותהיה אז מי שיצייר יחוד השם, לא מי שיאמר אותו בפיו, ולא יצייר לו ענין, ויהיה מכת הנאמר עליהם, "קרוב אתה בפיהם ורחוק אתה מכליותיהם", אבל צריך שיהיה האדם מכת מי שיצייר האמת וישיגהו, ואם לא ידבר בו, כמו שצוו החשובים, ונאמר להם, "אמרו בלבבכם על משכבכם ודומו סלה". ע"כ.**

ע"כ ממה שהיינו צריכים לו להפריך את טענותיהם של המכשפים הזוהרים, ותחזור על הדברים שכתבנו כאן כמה פעמים, ויתברר לך סכלות וטמטום המקובלים, כיצד הלכו אחר ההבל ויהבלו!

וכעת נבאר כמה מהשמות המושאלים כלפי האל – ומהם יבין הקורא את הענין לכל שמות התואר.

"לא תוכל לראות פני":

המילה, "פני" המיוחסת אל הבורא, כבר ביארנו כאן במאמר זה, שהכוונה בזה, "לידיעת עצמות ה'". וזה מה שביקש משה לידע, כמו שאמר (שמות לג, יח): "וַיֹּאמֶר הַרְאֵנִי נָא אֶת־כְּבֹדֶךָ", והשיב לו האל יתברך (שמות לג, כ): "וַיֹּאמֶר לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי". וכי פנים יש לו לבורא? וכי ראיית פנים ממש משה רבינו התאווה לראות? אלא, משה רבינו רצה להשיג את עצמות ה' בחיי חיותו בגוף גשמי! והיתה התשובה אליו מאת ה' (שמות פרק לג פסוק כג פרשת כי תשא): "וְהַסִרֹתִי אֶת־כַּפִּי, וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי, וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ". כלומר, כוונת ה' יתברך במילים אלו, הוא למשול במשל ולשבר את האוזן, שלעולם לא היה אדם

בעבר, ולא יהיה גם בעתיד, ואפילו משה רבינו עליו השלום, שיוכל להשיג ולדעת את ה' יתברך בעצמותו, ומי הוא ממש במהותו. וזה הענין שאמר ה' לשון זו למשה רבינו, "ופני לא יראו", ולא חלילה שיש ל-ה' יתברך פנים או אחור כמו שביארנו כבר. אלא לשון, "פני", הכוונה על השגה בשלימות וידיעת עצמותו יתברך. ולשון, "אחור", הוא אמנם השגה, אבל אינה השגה שלימה שמכיר ויודע ומשיג מי העומד מולו ממש.

ולכן כל הלשונות הללו הם שמות מושאלים על מנת לתאר לנו בני אדם, מה רצה משה רבינו, מה נמנע ממנו, מה אי אפשר להשיג בגוף נשמי, ולתאר את רוממותו של האל. וכן כבר ביארתי מה הוא ענין, "כסא" המיוחס אל ה' יתברך ויתעלה שמו, שהיתה הכוונה במילת, "כס" או "כסא" המיוחס אליו, לתאר את מלכותו יתברך, ושהוא שולט על הכל כמו המלך שניכר משאר העם בכסא מלכותו, שהרי הוא היחיד שרשאי לשבת עליו. ולכן, כל אלו הענינים הם משל כפי שכתבנו לעיל, ודברה תורה כלשון בני אדם.

"ה' למבול ישב":

וכן כל לשון, "ישיבה" המתואר כלפי ה', כבר ביאר רבינו הטהור (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק יא): וכתב בזה"ל: "ישיבה – תחלת הנחת זה השם [ישיבה] בלשוננו, [=אמור] לישיבת האדם על המקום, [כמו שאמר], "ועלי הכהן יושב על הכסא". [=ובענין עלי בוודאי כי מדובר בישיבה ממש כפשט הכתוב]. ומאשר היה האדם היושב נח, עומד על השלם שבעניני עמידתו ומנוחתו, הושאלה זאת המילה לכל ענין "עומד = נח", שלא ישתנה. [=כלומר, אדם שסיים יניעתו והתיישב לאחר יום עבודתו, הרי זו הוראה שאינו משתנה מעתה עד סוף ישיבתו. ולכן "יושב", היא מילה מושאלת לתאר דבר הנמצא במצבו ללא שינוי]. ואמר ביעודי ירושלים בעמידה ובקימות והיא במעלה העליונה, "וראמה וישבה תחתיה", ואמר, "מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה", ענינו [במילים "מושיבי עקרת"], [ש]-מעמידה ומקימה. [=ואין פירושו, מושיבה אותה העקרת ממש! אלא "מושיבי" הוא שם מושאל להעמדת וקיום הדבר על עומדו. וכמו שבני אדם אומרים, "נתיישבה עליך דעתך"? כלומר, השכל שלך נח מן הדאגה?]. ומזה הענין האחרון [=של שימוש המילה, "ישיבה", גם] נאמר עליו יתעלה, "אתה ה' לעולם תשב" [=והכוונה, "אתה ה' לעולם תהיה", כלומר חי וקיים לנצח!], "היושבי בשמים" [=הקיים בשמים], "יושב בשמים". [=והכוונה בכל הלשונות האלו, הוא לתאר את ה' בתור] הנצחי העומד [לעולם], אשר לא ישתנה ב[שום] פנים מאופני השינוי, ולא שנוי עצם, ואין לו שום ענין זולת עצמו שישתנה בו, ולא ישתנה יחוסו לזולתו [=לא ישתנה הוא בגלל אחרים], כי אין יחס [=אין משתווה] בינו ובין זולתו, ש[תאמר שבגלל זולתו] ישתנה בו היחס ההוא, כמו שיתבאר (פרק נ"ו חלק א'). ובזה ישלם [=כוונת המילה הזו, להסביר] היותו בלתי משתנה כלל, ולא בשום פנים, כמו שבאר ואמר, "אני ה' לא שניתי", [=כלומר] אין בו שינוי כל עיקר [=לעולם].

ועל זה הענין יכונה [הוא יתברך] ב[לשון]-"ישיבה", באשר נזכרה לו יתעלה. ואמנם [מה ש]-תיוחס [הישיבה דווקא] אל השמים ברוב המקומות, להיות [=מפני ש]השמים הם [אלו] אשר אין שינוי בהם [=הרקיע אינו חולה או מפתח מחלות], ולא התחלפות [=הגרמים העליונים אינם מזדקנים], רוצה לומר, שלא ישתנו אישיהם [=גרמיהם], כאשר [=כמו ש]ישתנו אישי חווי הארץ ונפסדיה. [=ולכן לא אמר, "היושב בארץ", כי אז היה נשמע שיש הפסד לה' יתברך כמו הנמצאים בארץ, ושיש קץ לקיומו חלילה וחס].

וכן, כשיוחס ה' יתעלה היחס ההוא הנאמר בשיתוף למיני הנמצאות ההוות הנפסדות, יאמר עליו גם כן "יושב", כי המינים [=הסוגים] ההם תדירים מסודרים עומדי המציאה כמציאת אישי השמים. אמר, "היושב על חוג הארץ", [כלומר, האל יתעלה שמו] המתמיד הקיים [=המקיים את הגרמים] על סיבוב הארץ, רוצה לומר [=כלומר, אין הכוונה לסיבוב הארץ ממש, אלא הכוונה מסביר רבינו לכל מה שנמצא ב]-"חללתה", רומז [=שהוא זה הקיים המשניח] ל[כל ה]ענינים ההוים [=הנמצאים] בחללה. ו[מה ש]אמר "ה' למבול ישב", רוצה לומר, שעם השתנות עניני הארץ והפסדם, לא יהיה אצלו יתברך שינוי יחס [לעולם]. אבל היחס ההוא שיש לו אל כל אחד מן הענינים ההם, והם הווים או נפסדים, יחס אחר קיים עומד, כי היחס ההוא למיני הנמצאות, לא לאישיהם, והתבונן [אתה], כי כל לשון "ישיבה" שתמצאה להשם יתברך, תמצאה בזה הענין". ע"כ.

כמה שכלו של רבינו היה זך ונקי להפליא. וכל הענין הזה שהארכנו בו עד עתה, הוא רק בכדי לדחות את טענות המינים המכשפים הזוהרים ותירוציהם הנגעלים והמגואלים בדם. והתברר לך אתה הקורא, ענין התוארים כלפיו, מה הם מורים, ומה תכלית כוונתם. וכעת נוכל לבוא לענין הקדושה הנאמרת בתפילה.

ביאור ענין החלק הראשון של הקדושה:

כבר זכרנו בתחילת המאמר, ענין מטרת הקדושה לפי דעתינו. וכעת נביא ונציג את פירושו הנפלא של הרד"ק בענין הקדושה, ובו הוא מבאר שתי שיטות:

א) מה שנאמר, "קדוש קדוש קדוש", אינו נאמר על ה', אלא כביכול, כל אחד מהמלאכים היה אומר כן לחבירו דרך זירוז, והיו אומרים אחד לשני, "קדוש", בוא נקדש את האל ביחד, ונאמר, "קדוש ה' צבאות", כי הוא אדון צבאות מעלה וצבאות מטה.

ב) מה שאמרו, "מלא כל הארץ כבודו", הכוונה, כי הוא יתברך ברא הכל, ועל הכל יכבדוהו בעלי השכל, ויש לפרש כי השלוש תיבות "קדוש, קדוש, קדוש", הם חוזרים על האל יתברך. וזכר הנביא שלוש פעמים "קדוש", כנגד שלושה עולמות ששולט בהם הבורא ברוך הוא, עולם המלאכים והנשמות, עולם התיכון, והוא עולם הגלגלים והכוכבים, ועולם השפל והוא זה העולם, והנכבד בזה העולם הוא האדם. ואמר הנביא, שהוא קדוש ומרומם ונעלה מג' העולמות, ובשני העולמות יקדישוהו וירוממוהו בתהלתם, והאדם גם כן בעולם השפל.

והנה תרגם יונתן, "וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן דֵּין, וְאָמְרִין, קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִנְתֵּיהּ, קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּיהּ, קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת, מַלְיָא כָל אַרְעָא זִיו יְקָרֵיהּ". ותרגומו: "ומקבלים ועונים זה לזה ואומרים, קדוש הוא בשמי המרום בבית משכנו, קדוש הוא בארץ מעשה גבורתו, קדוש הוא לעולם ולעולמי עולמים ה' צבאות מלוא כל הארץ כבודו".

ומתבאר מדברי רבינו יונתן, שהמלאכים אומרים זה לזה, ומודיעים כי הוא יתעלה שמו קדוש, כלומר הוא השולט בשמים, הוא השולט בארץ, והוא זה שישלוט לעולם ולעולמי עולמים ללא הפסק. זה החלק הראשון של הקדושה.

ביאור ענין החלק השני של הקדושה:

נאמר (יחזקאל פרק ג פסוק י – יד): "וַיֹּאמֶר אֵלַי, בֶּן־אָדָם, אֶת־כָּל־דְּבָרַי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ קַח בְּלִבָּבְךָ וּבְאָזְנֶיךָ שְׁמָע: וְלֵךְ בֹּא אֶל־הַגּוֹלָה אֶל־בְּנֵי עַמֶּךָ וְדִבַּרְתָּ אֲלֵיהֶם, וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם, כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱיָ אִם־יִשְׁמְעוּ וְאִם־יֶחְדָּלוּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וְקוֹל כַּנְפֵי הַחַיּוֹת מַשִּׁיקוֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחוֹתָהּ וְקוֹל הָאוֹפַנִּים לְעֻמָּתָם וְקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל: וְרוּחַ נָשָׂאַתְנִי וַתִּקָּחֵנִי וָאֵלֵךְ מַר בַּחֲמַת רוּחִי וְיַד־יְיָ עָלַי חָזָקָה". **ומה** פירוש, "ברוך כבוד יי ממקומו", ומה פשר מילים אלו שאמר הנביא? הסביר הרד"ק, "ותשאני רוח – במראה הנבואה נדמה לי שנשאתני רוח ללכת אל הגולה. ואשמע אחרי קול רעש גדול, ברוך כבוד ה' ממקומו – כשנשאתני הרוח שמעתי קול אחרי במקום הנבואה שהייתי שם והקול היה אומר, "ברוך כבוד ה' ממקומו", רוצה לומר, [ברוך כבוד ה'] כשסר ממקומו מעל הכפורת מבין שני הכרובים, כי ישראל היו מחסרים כבודו בהיותי ביניהם בסמל הקנאה המקנה, וכאילו נתוסף כבודו בסורו מהם, ולשון "ברכה" היא תוספת טובה וכבוד, וכן אמר למטה, "וכבוד אלהי ישראל נעלה מעל הכרוב אשר היה עליו על מפתן הבית". והחכם הגדול רבינו משה ז"ל פירש, "ממקומו" כפי מעלתו ועצם חלקו במציאות". ע"כ. **נמצא** לפי דברי הרד"ק, שמילים אלו באות לזעזע את עם ה', שאם יסורו מהתורה והמצוות, יסור מהם ה' יתברך. ותהיה הסרה זו שבח כלפיו, שכן לא ימצא הוא עם מי שמורד בו ובמצוותיו. ולכן אמר, "ברוך כבוד ה' ממקומו".

נוסח הקדושה:

כתב רבינו הטהור **בסדר התפילה** (מהדורת הרב קאפח עמוד תשיט טור שמאלי): "**שליח ציבור** מברך לעולם ברכה שלישית בנוסח זה, "נקדישך ונעריצך ונשלש לך קדושה משולשת, כדבר האמור על יד נביאך, וקרא זה אל זה ואמר, "קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלוא כל הארץ כבודו. כבודו וגודלו מלא עולם ומשרתיו שואלים, איה מקום כבודו. משבחים ואומרים, ברוך כבוד יי ממקומו. ממקומך מלכינו תופיע ותמלוך בציון בחיינו ובימינו. תשכון תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך לדור ודור ולנצח נצחים, ועינינו תראיה במלכות עוזך כדבר האמור בשירי קודשך על ידי דוד משיח צדקך, ימלוך יי לעולם אלהיך ציון לדוק ודור הללויה, לדור ודור נגיד גדלך, ולנצח נצחים קדושתך נקדיש ושבחך אלהינו מפינו לא ימוש, כי אל מלך גדול וקדוש אתה, ברוך אתה יי האל הקדוש". **והנה** נוסח הקדושה שתקנו לנו אנשי כנסת הגדולה, חלקו לקוח מישעיהו הנביא, ששם מבואר כיצד המלאכים מודיעים שה' יתברך שליט ומרומם על כל העולם. וכן חלק מן הקדושה לקחו מהנביא יחזקאל, שאמר (יחזקאל פרק ג פסוק יב): "וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ". וכמו שביארנו לעיל.

דברים שבקדושה לא אומרים פחות מעשרה:

נאמר בתורה (ויקרא פרק כב פסוק לא - לג פרשת אמור): "וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְיָ: וְלֹא תְחַלְּלוּ אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְיָ מְקַדִּשְׁכֶם: הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ". **ואמרו בתלמוד** (בבלי מסכת ברכות דף כא עמוד ב): "**אמר רב הונא: הנכנס לבית הכנסת** [=באיחור], **ומצא ציבור שמתפללין** [=כוונתו לתפילת שמונה עשרה בלחש, כמו שאמר מיד והוכיח], **אם יכול להתחיל ולגמור עד שלא יגיע שליח צבור למודים - יתפלל, ואם לאו - אל יתפלל. רבי יהושע בן לוי אמר: אם יכול להתחיל ולגמור עד שלא יגיע שליח צבור לקדושה - יתפלל, ואם לאו - אל יתפלל. במאי קא מפלגי? מר סבר** [=רב הונא סובר]: **יחיד אומר קדושה.** [=ומכיון שיחיד אומר קדושה, אם משער שיכול להתחיל ולגמור תפילתו עד שלא יגיע שליח ציבור למודים, יתפלל, ולאחר מכן יאמר קדושה ביחיד]. **ומר סבר** [=רבי יהושע בן לוי סובר]: **אין יחיד אומר קדושה** [כלל]! **וכן אמר רב אדא בר אהבה: מנין שאין היחיד אומר קדושה** [כלל]? **שנאמר: "ונקדשתי בתוך בני ישראל", כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה. מאי משמע? דתני רבנאי אחוה דרבי חייא בר אבא: אתיא תוך תוך. כתיב הכא: ונקדשתי בתוך בני ישראל וכתיב התם: "הבדלו מתוך העדה הזאת", מה להלן עשרה, אף כאן עשרה". ע"כ.**

והנה, אנו רואים שבענין אמירת דברים שבקדושה ליחיד, הדבר נתון במחלוקת. אלא שרב אדא בר אהבה, דורש הענין מגזירה שווה ואומר, מכיון שנאמר, "ונקדשתי בתוך בני ישראל", ובמקום אחר נאמר, "הבדלו מתוך העדה הזאת", בשני המקומות נאמר "תוך", ואצל העדה היו עשרה. לכן אע"פ שמשמעות המילה, "ונקדשתי" הוא ענין מוסרי, שימסור עצמו אדם למיתה בעבור קידוש ה'. הנה רב אדא בר אהבה דורש אותו ומסמיך אותו לענין זה שלא אומרים דברים שבקדושה פחות מעשרה. ולדעתו אין לומר נוסח קדושה בפחות מעשרה.

אמנם גם בדבריו לא מצאנו איסור גורף לומר דברים שבקדושה ביחיד, אלא שלכתחילה לא אומרים. ויתירה מכך, משמע מדיון התלמוד, שכל האמור לגבי "קדושה", הוא דווקא הנאמר בשעת חזרת השליח ציבור לכאורה, לדברים הקשורים והמקושרים לעשרה אנשים בציבור. אמנם לגבי שאר הקדושות, לכאורה יהיה מותר לומר אותם ביחיד.

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ח הלכה ה - ו): "**ואין אומרים קדיש אלא בעשרה, ואין הכהנים נושאים ידיהם אלא בעשרה והכהנים מן המנין, שכל עשרה מישראל הם הנקראים עדה שנאמר עד מתי לעדה הרעה הזאת וגו' והיו עשרה שהרי יצאו יהושע וכלב אם התחילו בהם בעשרה והלכו מקצתם אף על פי שאין רשאין יגמרו השאר ... וכל דבר קדושה לא יהא אלא בתוך העדה מישראל שנאמר ונקדשתי בתוך בני ישראל". ע"כ.**

ומבואר מדבריו שכל דבר הנקרא, "קדושה" אסור לאומרו ביחיד. **ובמקום אחר כתב רבינו בענין התפילה בציבור** (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ט הלכה ה - ו): "**ואחר שישלים כל התפלה ישב ויפול על פניו, ויטה מעט, הוא וכל הציבור, ויתחנן והוא נופל, וישב ויגביה ראשו הוא ושאר העם, ומתחנן מעט בקול רם מיושב, ואחר כך יעמוד שליח ציבור לבדו ואומר**

קדיש פעם שנייה, והם עונים כדרך שעונין בתחלה, ואומר והוא רחום וכו' תהלה וכו', הוא עומד והם יושבים והם קוראים עמו, ואחר כך אומר ובא לציון גואל וכו' ואני זאת וכו' ואתה קדוש וקרא זה אל זה ואמר קדוש וגומר הקדושה, והם עונין קדוש קדוש שלוש פעמים, וחוזר וקורא הקדושה תרגום, ואומר ותשאני רוח וכו' וקורא אותו תרגום ואומר יי' ימלוך לעולם ועד וקוראהו תרגום כדי להבין העם ... ואלו הפסוקים שלפני הקדושה ושל אחריה עם תרגומן הם הנקראין סדר קדושה, ואחר כך מתחנן בדברי תחנונים ובפסוקי רחמים ואומר קדיש וכל העם עונין כדרכן ונפטרין.". ע"כ.

ומדבריו אלו אנו למדים, כי גם סדר הקדושה הנאמר לאחר התפילה, הם דברים השייכים לומר אותם בציבור בלבד, וקורא רבינו להם בשם "סדר קדושה". עוד נלמד מדבריו, שמה שחוזר הקדושה בלשון תרגום, היה תקנתו בשביל המון העם, לאותם אלו שאינם מבינים את לשון הקודש, לאותם אלו שהותקן בשבילם החזרה, והתקינו שוב לומר בשבילהם סדר קדושה לאחר התפילה, ותיקנו לחזור אותו בלשון תרגום, בכדי שיבינו העם בזמניהם את פירוש הדברים ואת תרגומו הנפלא של יונתן בן עוזיאל כפי שלמדנו לעיל.

ולכן, הנלמד מדבריו, שבזמנינו אנו, יש לתרגם לשון זו בתפילה בציבור ולומר את הלשון הזו רק בלשון הקודש.

ויתירה מכך, נראה מדבריו, שאין היחיד אומר שום סדר קדושה, לא הקדושה המובאת בתפילת שמונה עשרה, לא הקדושה שמובאת לאחר התפילה, ולא הקדושה שבברכת יוצר. שכן הדגיש רבינו וכתב, "... ואלו הפסוקים שלפני הקדושה ושל אחריה עם תרגומן הם הנקראין סדר קדושה, ואחר כך מתחנן בדברי תחנונים ובפסוקי רחמים ואומר קדיש וכל העם עונין כדרכן ונפטרין". והרי שגם הקדיש המובא לאחר התפילה, שייך לסדרי הקדושה ואין נאמרין אלא בציבור עשרה אנשים בלבד.

והוא הדין בקדושה המובאת לפני התפילה בברכת יוצר. וכן כתב רבינו מפורש (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה יז): "סדר תפלות כך הוא, בשחר משכים אדם ומברך ברכות אלו, וקורא הזמירות ומברך לפניהם ולאחריהם, וקורא אחר כך שמע ומברך לפניה ולאחריה ומדלג קדושה מן הברכה ראשונה שלפניה שאין היחיד אומר קדושה, וכשהוא חותם גאל ישראל מיד יעמוד כדי שיסמוך גאולה לתפלה ומתפלל מעומד כמו שאמרנו. וכשישלים ישב ויפול על פניו ומתחנן ומגביה ראשו ומתחנן מעט והוא יושב בדברי תחנונים, ואחר כך יקרא תהלה לדוד (מיושב) ויתחנן כפי כחו ויפטר למעשיו". ע"כ. ומפורש כתב רבינו, שאין היחיד אומר קדושה. והנה לא כתב רבינו, "שאין היחיד אומר קדושה זו", אלא כתב בפה מלא, "שאין היחיד אומר קדושה", כלומר כל סדר קדושה שהותקן לומר בציבור, היחיד לא אומרו כלל! לא קדושת יוצר, לא קדושת סדר היום שלאחר התפילה, שכל אלו הקדושות ניתקנו לאומרם בציבור. וכיצד אני יודע שגם הקדושה המובאת לאחר התפילה לא יאמר אותו היחיד? מזה שכתב רבינו, "וכשישלים [התפילה], ישב ויפול על פניו, ומתחנן ומגביה ראשו, ומתחנן מעט, והוא יושב בדברי תחנונים, ואחר כך יקרא תהלה לדוד (מיושב) ויתחנן כפי

כחו ויפטר למעשיו". ע"כ. והנה לא כתב בסדר זה של היחיד לומר ענין הקדושה לאחר התפילה! ומשמע מדבריו שאין היחיד אומר לעולם סדר קדושה, לא הנאמר לפני התפילה, לא הנאמר בתוך התפילה, ולא הנאמר לאחר התפילה, שכל אלו הקדושות אין לאומרם אלא בעשרה מישראל בלבד, שנאמר, "ונקדשתי בתוך בני ישראל".

וזה לא כמו שכתב המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף כא עמוד ב): "מה שאמרנו שאין היחיד אומר קדוש, בקדושת שמנה עשרה הדברים אמורים, אבל קדושת יוצר אור ושל סדר קדושה סיפור דברים הוא ויחיד אומרן בתפלתו, ויש חולקים בכך, אלא שהדברים נראין כמו שכתבנו. וכן כתבוה גדולי המחברים בתשובת שאלה, אף על פי שבקצת חבוריהם כתבוה בהפך ואותה שבסדר קדושה מיהא ר"ל ובא לציון אין ספק שהיחיד אומרה". ע"כ. ומה שסיים המאירי וכתב, "אין ספק שהיחיד אומרה", זה אינו אחר המחילה מכבוד תורתו, שמבואר מדברי רבינו הרמב"ם, שכל הקדושות הללו לא שייכות אצל המתפלל יחידי!

ויפה דייק הרב יוסף קאפח (ספר אהבה עמוד קפו): וכתב: "ותשובת רבינו שעליה נשענים כל אותם שהזכירוה, היא חלק מאגרת שנשלחה לבבל לרבי יוסף בן גאביר והיא בסימן שיג' וז"ל: "ואמנם היוצר אני רואה כשם שמתפלל אותו השליח ציבור, כך מתפלל אותו היחיד, וכבר אמר זולתינו מן הגאונים זולת זה, ונתלו באומרם, "אין היחיד אומר קדוש", ורוב גאוניו מן המערב על דעתינו, לפי שזה מספר מה שאומרים המלאכים. והקדושה שאין היחיד ראוי לאומרה, הוא שיכוין להקדיש כמו שאמר השליח ציבור בתפילה, נקדישך ונעריצך". [ע"כ תשובתו הישנה של הרמב"ם שכתב בצעירותו].

תשובה זו היא שהטעתה את ר' אברהם בן רבינו, שטעה בזמן כתיבתה וחשב שהיא מאוחרת לשטה שבחיבור [משנה תורה], ולפיכך העיד מה שהעיד ... וראיה לדבר שלא נמצא שום נוסח בחיבור כאותה תשובה. ואילו היה אמת בדבר שחזר בו ממה שכתב בחיבורו, היה מתקן בחיבור כמנהגו, ואף הרב אברהם בן רבינו לא אמר שתיקן הדבר בחיבורו". ע"כ דברי הרב יוסף קאפח. **והנה ידוע כי רבינו הרמב"ם בצעירותו נטה בהמון דברים כמו הגאונים, עד שהבין שהמון מדברי הגאונים אינם נכונים ואינם מכוונים יפה עם דעת חז"ל, עד שהוצרך לכתוב פירוש למשנה מהדורה שניה, ובעקבות כך כתב ספר משנה תורה אשר לא נראה כמותו מימות משה רבינו עליו השלום. ולכן, בנושא הקדושה נראה בבירור, שלדעתו של רבינו אין אומרים שום סדר קדושה ביחיד.**

אמנם, דעת הטור, הרא"ש, המאירי, רבי אברהם בן הרמב"ם ושאר הגאונים. דעתם שאפשר לומר קדושה של יוצר, וכן קדושת סדר היום עם תרגום. אמנם אנו שהולכים כשיטתו של רבינו הטהור, ומוכח ומבואר מדבריו ללא כל ספק, שאין ליחיד לומר שום קדושה מן הקדושות, לכן הלכה למעשה, שצריך לדלג את כל לשונות הקדושה, ואין ליחיד לומר אותם כלל. ובציבור, יש לומר את התרגום בלשון הקודש דווקא, על מנת שיבינו העם מה הם אומרים, בשביל שיכנס רוממות האל יתברך בקרב העם.

טעמו של ספר האופל:

וכתב בספר בית יוסף (בית יוסף אורח חיים סימן נט): "... **אבל בספר הזוהר כתוב שאין היחיד אומר קדושת יוצר ואפילו קדושת ובא לציון שבלשון הקודש אין היחיד אומר אותה** ... . ומכאן תבין שהטעם שאנו אומרים קדושת תרגום שב-ובא לציון בלחש, הוא מפני שדבר שהוא בלשון תרגום אין לאמרו ברבים [=כלומר אין לאומרו בקול בציבור!!], ולכן אומר אותה כל יחיד בפני עצמו". ע"כ דבריו. ושוב פעם מצאנו, שלאחר שרואה הבית יוסף שכל הראשונים אומרים שיש לומר קדושת יוצר, ויש לומר קדושת סדר היום, שוב הבית יוסף הולך כמו ספר האופל המאגי והפגאני. ולא רק זו בלבד, אלא מהנראה שהוא לא הבין אותו כלל.

טעמו של ספר האופל המאגי וזה לשונו בפרשת תרומה (שמות פרשת תרומה מאמר אמר שומר אתא בקר אות קטו): "קדושה זו שמלאכים העליונים מקדשים, דהיינו הקדושה שבברכת יוצר ושבתפלת שמונה עשרה, אינה [נאמרת] ביחיד. [=מה? אמירת הקדושה הנאמרת בתפילה, היא תוצאה של מלאכים שמקדשים עכשיו? הרי עיקר טעם אמירה זו נתקנה, על פי מה שראה הנביא בנבואתו. אמנם כעת טעם אמירת קדושה הוא שכלי, והוא על מנת לרומם את ה' יתברך בעיני העם, ולהכניס רוממות האל בליבם!

ולא היתה כוונת אנשי כנסת הגדולה, שאנו בני האדם מפעילים את המלאכים לשבח את ה' חלילה וחס, כי מה לנו ולנעשה בשמים? והמכשף הטמא כדרכו מעמיד את הדברים בצורה מטאפורית, כלומר שמעלה בדעתו האווילית וטוען, שבשעת אמירת קדושה, גם המלאכים אומרים באותו הזמן קדושה, כאילו אנו גורמים ומזיזים דברים בעליונים! וממשיך השיקוץ ואומר], וכן העמדנו, כל קדושה שהיא בלשון הקודש, היחיד אסור לומר אותה. [=ולדעתו השטותית, אם נשנה הנוסח ונאמר קדושה של יוצר בשפה אחרת, לדעתו הטיפשית, יהיה מותר לאומרה בציבור? וציבור אנשים המתפללים בשפה שונה, יהיה להם מותר לומר קדושה בציבור? בוודאי שלא! כי כלל בידינו, דברים שבקדושה אין פחות מעשרה אומרים אותם!

והמכשף הזוהרי לא השכיל ולא נחת לענין האמיתי, שכל ענין הקדושה הוא רוממות כזו גדולה המתוארת כלפי האל, שאין ראוי לאומרו בפחות מעשרה, ויש בכך זילות וזלזול, לכן בתלמוד נפסק שאין היחיד אומר קדושה, ולא מפני שקדושה נאמרת בלשון הקודש! אלא מפני גודל הענין! ממשיך הטמא ואומר], ו-"קדושה" בלשון תרגום, היא לעולם ביחיד ולא ברבים. [=מכאן מוכח שהיחיד יכול לומר קדושה בשפה אחרת! כלומר בלשון תרגום! ולא כמו שסבר הבית יוסף לכאורה]. **שהיחיד הוא התיקון שלה ודאי** [=מה?? תיקון של מי? של שפה? תיקון של תרגום? מה הולך כאן?], **ולא הרבים. והסימן לסוד הזה** [=איזה סוד? עילגות!!!], "**שנים מקרא ואחד תרגום**". [=מה??? הטמא משרבט מזה שאמרו חז"ל שצריך אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור, "שנים מקרא ואחד תרגום", שהיתה כוונת דבריהם שכל אדם יקרא פעמיים מקרא ואחד תרגום על מנת להבין את התורה היטב ולהיות בקיא בה.

והטמא לוקח מאמר של חז"ל ומשרבט אותו להבלי הבליו, וטוען שחז"ל רמזו על האיסור לאדם לומר שפת תרגום ברבים, אלא מוזהר לומר אותו ביחיד. כמו שממשיך ואומר], כי שנים הוא לשון רבים שרומז, דודאי הוא שקדושה שבלשון הקודש, שהוא מקרא, אסורה ביחיד, רק ברבים, דהיינו עשרה. וקדושה בלשון תרגום, אסורה היא ברבים, ואין לאומרה אלא ביחיד לעולם. [=מה??? אסור לומר תרגום בעשרה? למה? היכן ומתי נולד השטות הזו?] **אחד** [=יחיד] **תרגום** [=אומר] **למדנו, ולא שנים או יותר.** [=לפי הטמטום הפנאני, מה יענה על זה שקוראים תרגום ברבים? ולפי דעתו, חבורה שרוצים ללמוד ולקרוא תרגום יחד, יהיה אסור להם? הרי התרגום הוא ביאור ופירוש על התורה ממשה מסיני! ממשיך העילג] **והטעם הוא, כי "תרגום" באה למעט, וכך צריך להיות.** [=תרגום בא למעט? תרגום בא להסביר את כוונת התורה!! ופירוש "תרגום" הוא אינו לשון "ארמי", אלא, תרגום הוא, "פירוש"! ומה שנתפס בלשון "ארמי" מפני שבגלות זו היתה שפת העם! כמה כסיל הולך בחושך אפשר להיות?]. **ולשון הקודש באה לרבות וכך צריך להיות. כי מעלים בקודש ואין מורידים. ובתרגום מורידים ולא מעלים** [=מה? איפה כתוב בתלמוד כלל זה?], **אחד למדנו, ולא יותר, כי אין מעלים כלל.** [ממשיך הטומאה ואומר], **קדושה זו שבברכת יוצר, איננה סיפור דברים בעלמא** [=זה בניגוד לדעתם של כל רבותינו, כולל הרמב"ם, שאע"פ שסובר שקדושת יוצר היא בכלל קדושה שלא אומרים אותה בציבור, בכל זאת סובר הרמב"ם כי הקדושה שביוצר היא סיפור דברים, ואינה כמו סדר קדושה של תפילת שמונה עשרה, ששם אנו אומרים, "נקדישך ונעריצך" בלשון נוכח וכו'. אמנם הטמא מסביר], **אלא** [=קדושת יוצר] **היא קדושה שמתקדשת** [=כלומר מתקשטת] **השכינה** [=אלהים נוקבא] **וכל המרכבות שלה, כדי להתתקן** [=בכדי להיות מוכנה, מאופרת, מקושטת, מתוקנת], **לפני מלך העליון** [=הוא אלהים קצר אפים!! ונזכיר כאן למי שאינו זוכר, מדוע הטמא טוען טענה זו? האם הקוראים הנעימים זוכרים במאמרים הקודמים, מדוע לפי ספר האופל אסור לענות אמן אחר גאל ישראל שלפני תפילת שמונה עשרה? משום שברכות קריאת שמע, הם הם המתקנים את אלהים נוקבא אשתו של אלהים קצר אפים, וחלילה אם אנו נפסיק באמן, אז יפסק הקישוט, ובעבור כך, אלהים קצר אפים, לא יוכל להזדווג עמה, כי הסטרא אחרא יקפוץ מהר לקחת את אשתו אלהים נוקבא. ונמצא כי ברכות קריאת שמע הם קישוט הכלה אלהים נוקבא לבעלה. וכעת על אותו משקל טוען העילג, שכך הוא ענין קדושת יוצר, שבשעה שאומרים קדושה שביוצר מתקדשת אשתו של הבורא ונתתקנת לפני בעלה בקישוטים גדולים, שהרי בתחילת תפילת שמונה עשרה אלהים קצר אפים מתחיל את התשמיש עמה. וממשיך הטמא ואומר], **ומשום שהיא** [=אותה קדושת יוצר היא נחשבת] **קדושת עולם התחתון, שהיא המלכות** [=כי המלכות בעין מוות הוא הכי נמוך, ונגד העולם הזה, כי אלהים נוקבא היא זו המעבירה את השפע הסופי מאלהים קצר אפים, ולכן מסביר הטומאה], **היא** [=אותה קדושת יוצר] **נאמרת מיושב ולא בעמידה.** [רק בגלל שקדושה זו היא כנגד אלהים נוקבא!! כלומר, אין כאן טעם שכלי לאמירה זו! אלא שוב טעם מטאפורי!].

קדושה האחרת שאומרים בחזרת התפילה, היא קדושה של עולם העליון, שהוא [כנגד אלהים] **קצר אפים, ומשום זה נאמרת** [קדושה זו דווקא] **בעמידה, כדי להמשיך הקדושה למטה.** [=כי למדנו כבר במאמרים הקודמים, שאלהים קצר אפים פותח את המבוע של אלהים נוקבא על ידי תשמיש, ואז הזרע שלו ממלא את כל רחמה, ומהרחם שלה יוצא כל הזרע והשפע לבני העולם, ומסביר הטומאה], **וכל דברי עולם העליון, שהוא קצר אפים, הוא בעמידה ולא מיושב.** [=כלומר, הטמא מלמד, שתכלית הישיבה והעמידה שתקנו חכמים בסדר התפילות, הכל הוא משום טעמים מטאפורים, ומכיון שקצר אפים משפיע את שפעו מהעולם העליון לתחתון, לכן כאשר אנו עושים המעשים כלפיו ועובדים את נשמתו, צריך לעמוד, שחלילה לא נבעיסהו, ונמצא תכלית העמידה היא לא בשביל האדם, אלא בשביל שאלהים קצר אפים יוכל להשפיע את שפעו על נוקבא, ומשם יבוא השפע

לישראל. ממשיך הטומאה ואומר], ובכל אלו הקדושות ישראל מתקדשים בהן למטה, וע"כ ישראל מתקדשים בקדושה של מרכבה התחתונה, שהיא מלכות, מיושב, ובקדושה של מרכבה העליונה, שהוא [אלהים] קצר אפים, מעומד.

קדושה האחרת, שב-"ובא לציון", היא תוספת קדושה, וע"כ היא אחר התפלה, כי משום שהיא תוספת קדושה על קדושות האחרות, היא לאחר התפלה. ומשום שכל אחד ואחד צריך להמשיך עליו מתוספת ההיא, נתתקן לכל יחיד ויחיד קדושת תרגום. [=והנה, הבית יוסף לא הבין את דבריו, שגם לפי דבריו אומר היחיד את קדושת יוצר אחר התפילה בלשון תרגום], ואם תאמר, הרי יש בה גם קדושת לשון הקודש. זה הוא בשביל הציבור, שיתקדשו כולם בכלל עם תוספת קדושה ההיא. ומשום שיחיד אין לו רשות לאומרה בלשון הקודש ולהתקדש יחידי, התקינו אותה בלשון תרגום, שהוא בשביל היחיד, שיתקדש כל אחד ואחד בתוספת ההיא, להמשיך עליו יותר קדושה. [=כלומר, אין כאן שום טעם שכלי אלא מטאפורי על מנת להוריד שפע!! וזה נגד כל יסודות דת האמת!!]. אשרי חלקם של ישראל שמתקדשים בקדושות עליונות, משום שהם דבקים למעלה [=באלהים קצר אפים], שכתוב, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום". [כלומר דבקים בקצר אפים!]. ... אשרי האדם, שמשים זה ברצונו, להשלים אל אדונו בכל יום [=להשלים את אדונו!???? מה??? וכי האל יתברך אינו שלם? לא! לפי מכשפי האופל האל יתברך בעצמותו הוא מפורד ומחולק! והנה מלשונו הראיה הגדולה!]. ולהתקין עלית קיר קטנה הזו, שהיא השכינה, אל אדונו, באלו התקונים [=כלומר, עיקר תכלית האדם הוא לתקן את אלהים נוקבא להיות מוכנה ומעוטרת לבעלה אלהים קצר אפים], דמטה שלחן כסא ומנורה, אז ודאי יהיה הקדוש ברוך הוא אורחו בכל יום. אשרי הוא בעולם הזה, ואשרי הוא בעולם הבא, משום שאלו ארבע, הם תקוני השכינה להתתקן אל בעלה [אלהים] ז"א. בארבעה תקונים אלו היא מתתקנת ביופי, בשמחה במראה, על ידי עם הקדוש בכל יום". ע"כ.

ושוב, אוי לעם ה', בושה זו מה עושה, כל מי שקיבל את ספר האופל ולא בדק תהה על קנקנו, שגגת תלמודו עולה זדון! שכן מדובר במינות ועבודה זרה מן החמורות ביותר שהיו מבריאת העולם!

"האם חובה לקשור תפילין של יד על האצבע האמצעית"

הנה, מאמר זה נתעוררתי לכתוב, לאחר שתלמיד חכם מארה"ב כתב לי כך: "שוב שלום, בקשר לליפוף הרצועה של יד על האצבע, נראה שלפי הרמב"ם לא צריך ללפפה, ומה שכתב [=הרמב"ם] "עד אצבע צרדה", כוונתו רק לתת שיעור מינימלי לאורך הרצועה של היד.

וייתכן שזה משתי סיבות שמוזכרות בגמרא:

שתהא קשירה תמה, כשאדם קושר יותר נאה שיעשה זאת בצורה שלימה.

שתשמישי קדושה יש בהם קדושה, ולכן צריך שיהיה להם שיעור מינימלי שהוא עד אצבע צרדה.

באופן אישי כבר תקופה שאיני מלפף על האצבע, אלא על כף היד מאחר ששיעור הרצועה ארוך מספיק.

וזו דעת המקובלים בעניין:

"סדר הנחת התפילין בתחילה יקשור תש"י בזרועו השמאלי על הקיבורת ויכסה זרועו בטלית כדי שתהא הנחת תפילין בהצנע. ואח"כ יכרוך הרצועה סביב זרועו ז' כריכות כנגד שבעה נערות הראויות לתת לה כמבואר אצלינו עניינם. ואחר שיכרוך הז' כריכות אז יניח תש"ר ולא קודם הכריכות ואחר שכבר הניח תש"ר שהוא בעלה אז יתן לה הבעל קדושין שה"ס כריכות הרצוע' סביב האצבע האמצעי הנקרא אמה כדרך הטבעת העגול של הקידושין הניתן באצבעה וצריך לכרוך שם ג' כריכות והכריכה העליונה תהיה בפרק האמצעי של האצבע הזה" (שער הכוונות, דרושי תפילין דרוש ה)". ע"כ דבריו.

ונשיב ונבחן האם דבריו אמת או לא. וגם נתייחס ל-"שער המשגלים" של ויטאל המכשף הידוע, ונוכיח את מינותם של המקובלים שר"י בסוף זה המאמר.

"כתיבה תמה – עשיה תמה":

בכדי להבין ענין זה כמו שצריך על בוריו, צריך לדעת, שה' יתברך במאמרו בתורה, ציוה עלינו לעשות את עשית סת"ם (ספר תורה תפילין ומזוזות) שיהיה הכל בגדר הנקרא, "תמה". ומה הוא "תמה"? כמו שאמר (דברים פרק יח פסוק יג פרשת שופטים): "תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ". ומה הוא, "תמים"? ביאר אונקלוס, "שלים תהי בדחלתא דיי אלהך". ומבואר שפירוש המילה, "תמים", הוא "שלם" ולא חצוי, שלם ולא פרוד, וכן על זו הדרך.

ולכן אמר ה' בענין כתיבת ועשיית הסת"ם (דברים פרק ו פסוק ט פרשת ואתחנן): "וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ". ומדוע לא אמר, "וּכְתַבְתֶּם"?, מדוע קיבלנו במסורה שהאותיות, "תם"

במילה, "וכתבתם", נקודות במשמעות של, "תם" מלשון שלם? להורות שתהיה כתיבת הסת"ם, "תמה", כלומר, שתהיה מהודרת, מושלמת ולא חצויה, שהאותיות יהיו כתובות בפאר והדר, ביופי מושלם, שיהיו האותיות שלימות ולא מפורדות, אפילו שלעיני המתבונן האות נראה מחוברת, אמנם אם אינה מחוברת בדיו, כתיבה זו אינה נקראת, "תמה". ויוצא שחל חיוב על עם ישראל לא רק לכתוב סת"ם, אלא כאשר אדם כותב, עושה, חובה עליו לעשות את זה בגדר, "תם".

וכן אמרו בספרי (ספרי דברים פרשת ואתחנן): "**וכתבתם, כתב שלם, מיכן אמרו, כתב לאלפים עינים ולעינים אלפים, לביתים כפים ולכפים ביתים, לגמלים צדים ולצדים גמלים, לדלתים רישים לרישים דלתים, להיהם חיתים לחיתים היהם, לווים יודים ליודים ווים, לזיינים נונים לנונים זיינים, לטיתים פיפים לפיפים טיתים, לכפופים פשוטים לפשוטים כפופים, למימים סמכים לסמכים מימים, לסתומים פתוחים לפתוחים סתומים, כתב לפרשה סתומה פתוחה לפתוחה סתומה, כתב שלא בדיו או שכתב שירה כיוצא בה או שכתב את האזכרות בזהב הרי אלו יגנזו**". ע"כ.

וכן מבואר בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף קג עמוד ב): "**וכתבתם – שתהא כתיבה תמה**". ע"כ. **ומבואר יוצא, שרק מפני שנאמר בתורה**, "**וכתבתם**", **בניקוד המשמיע על משמעות**, "**שלם**", **למדים אנו שהכתיבה צריכה להיות שלימה!**

"וקשרתם – קשר תם":

ועל אותו משקל של הענין, אמר ה' בתורה (דברים פרק ו פסוק ח פרשת ואתחנן): "**וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ**". **ומדוע לא אמר**, "**וּקְשַׁרְתָּם**"? **כמו שאמר במקום אחר** (דברים פרק יא פסוק יח פרשת עקב): "**וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם**". **אלא שבוודאי רצה ה' ללמד אותנו, שגם קשר התפילין צריך להיות שלם ולא חצוי, שלם ולא טלאים טלאים, שלם כולו ולא קשור באמצעיתו וכו'.**

ואמרו רבותינו האמוראים בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת מנחות דף לה עמוד ב): "**אביי הוה יתיב קמיה דרב יוסף** [=אביי היה יושב לפני רב יוסף], **איפסיק ליה רצועה דתפילי** [=כאשר הוא בא להניח תפילין ומתח את הרצועות, נקרעו ונחתכו לו הרצועות], **א"ל** [=שאל אביי את רב יוסף]: **מהו למיקטריה**? [=האם אוכל לקשור אותם את הרצועות אחד לשני ולהמשיך להניח תפילין בצורה כזו?] **א"ל**: " **וּקְשַׁרְתָּם" כתיב**, [=ציווה ה' יתעלה] **שתהא קשירה תמה** [=שלימה]". **ע"כ. ומכאן למדים אנו, שחייב שרצועות התפילין יהיו שלימות ולא מחוברות מכמה חלקים, כלומר רצועה אחת שלימה ולא שתים מחוברות.**

"שיעור אורך רצועה של תפילין יד":

ובתלמוד למדו שיש שיעור הכשר לאורך הרצועה של היד, שאם לא היה באורך מסויים, אין נחשב למניח אותם שהניח תפילין. כלומר, זה לא נחשב ל-קשירה שציוה ה' בתורה. כמו

שאמרו (תלמוד בבלי מסכת מנחות דף לה עמוד ב): "... **מכלל** [=מכאן אנו למדים] **דאית להו שיעורא** [=שיש שיעור מסויים לאורך רצועת התפילין, שאם לא יהיה שיעור מסויים לאורך הרצועה, לא תחשב הנחה זו לקשירה שציוה ה' בתורה]. **וכמה שיעורייהו? אמר רמי בר חמא אמר ר"ל: עד אצבע צרדה". ע"כ. והנה מבואר, שענין אצבע צרדה נאמר רק לענין "שיעור אורך רצועה" בלבד, שנדע איך כשרותה, כלומר, רבותינו לא אמרו שצריך לקשור את הרצועה על האצבע וזה חלק מתהליך ההנחה של התפילין! אלא אצבע צרדה נאמר בתלמוד, רק ללמד את השיעור הכשר לאורך הרצועה בלבד! ומדברי התלמוד הזה, יוצא שדבריו של התלמיד חכם בראש הדברים הם נכונים ונכוחים! ויתכן שבזמנים עברו, מעולם לא היה בעם ישראל מנהג לקשור באופן קבוע את רצועות תפילין של יד על האצבע! ולא שאני אומר שזה אסור לעשות כן, אלא שלא יחשוב אדם שזה חובה! ויש אנשים שלא נוח להם להניח תפילין בצורה כזו שהאצבע האמצעית קשורה, ולכאורה יכולים הם לכרוך רק סביב כף היד באופן שיש להם רצועה עם אורך כשר.**

ויתירה מזו יש לומר, שראוי לעשות כן, כלומר יתכן ויהיה ראוי לא לקשור את התפילין על האצבע כלל, שלא נדמה למינים הארורים שעשו זיווגים ומשגלים מכריכת הרצועה סביב האצבע כפי שנראה בהמשך.

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ג הלכה יב): "**וכיצד עושין הרצועות** [=של התפילין?], **לוקחין רצועה של עור רחבה כאורך השערה** [1 ס"מ רוחב. בתפילין שלנו היום הרצועה מגיעה לרוחב 1.5 ס"מ ואף יותר]. **ואם היתה רחבה מזו השיעור כשרה.** [=עד כאן לגבי כשרות רוחב הרצועות]. **ואורך רצועה של ראש** [=מידת כשרותה נמדדת בזה], **כדי שתקיף את הראש ויקשור ממנה הקשר ותמתח שתי הרצועות מכאן ומכאן עד שיגיעו לטבור או למעלה ממנו מעט.** [2.5 מטר אורך רצועה בממוצע לכל התפילין של הראש]. **ואורך רצועה של יד** [=מידת כשרותה נמדדת בזה], **כדי שתקיף את הזרוע** [=שעליו מניח התפילין, הקפה אחת] **ויקשור ממנה הקשר** [באותו המקום], **ו**[משם] **תמתח רצועה אחת על** [=עד] **אצבע אמצעית** [=שהאצבע האמצעית הוא המקום הארוך ביותר ממקום הנחת תפילין עד סוף היד, ולכן השיעור נמדד דווקא באצבע זו], **ויכרוך ממנה על אצבעו שלוש כריכות ויקשור** [=אם מדד את רצועות התפילין, ויש בהם אורך זה, הנחתו כשירה]. **ואם היו הרצועות ארוכות יתר על שיעורים האלו, כשרות". ע"כ.**

ומן ההלכה הזו מבואר, שהרמב"ם הבין מדברי התלמוד, שהתלמוד לא בא ללמד בענין "אצבע צרדה" כיצד מניחין תפילין של יד! אלא בא ללמד את האדם מה השיעור הכשר לרצועות תפילין של יד. והשתמשו באצבע צרדה רק בגלל שזה המקום הארוך ביותר והסופי של היד כפי שאמרו רבותינו בתלמוד. וכאשר יש שיעור כזה של רצועה לאדם כפי שכתב הרמב"ם, בוודאי שהנחת תפילין הזו, היא בגדר, "וקשרתם". ונמצא, שאין שום חיוב לקשור בשעת ההנחה על אצבע צרדה, אלא החובה היא לקשור היטב את התפילין עצמם על הזרוע, ומשם יכול לעשות מה שהוא רוצה. אם רוצה לקשור עוד כמה קשרים סביב הזרוע ולהשאיר שם, הרשות בידו, אם רוצה לעשות את כל הקשרים באותו המקום, הרשות בידו, אם רוצה לקשור.

במילים אחרות, במעשה "הנחת" התפילין יש שתי תנאים:

א) הנחת התפילין במקום הראוי.

ב) קשירה והידוק התפילין במקום הראוי.

ומה שאמרו בתלמוד בענין תפירת הרצועות או קשירתן, פסק רבינו וכתב (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ג הלכה יט): "רצועה שנפסקה אין קושרין אותה ואין תופרין אותה אלא מוציאה וגונזה ועושין אחרת, ושיורי הרצועה פסולין עד שיהא ארכה ורחבה כשיעור או יתר עליו וכו'". ע"כ.

וכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה א-ב): "היכן מניחין תפילין? ... ושל יד קושר אותה על שמאלו על הקיבורת והוא הבשר התופח [=המתנפח בשעת עשיית שריר], שבמרפק שבין פרק הכתף ובין פרק הזרוע שנמצא כשהוא מדבק מרפקו לצלעיו תהיה תפלה כנגד לבו ונמצא מקיים והיו הדברים האלה על לבבך". ע"כ.

והנה, רבינו לא דיבר מעבר לקשירה והידוק התפילין על בשר התופח, לא דיבר כלום בענין מעשה ההנחה, נמצא כי הנחת התפילין של יד מושלמת מיד בקשירת התפילין והידוקן על הבשר התופח. וכמו שמבואר מדברי רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה ו): "מי שבירך להניח תפילין וקשר תפילין של יד אסור לו לספר ואפילו להשיב שלום לרבו עד שיניח של ראש, ואם שח הרי זו עבירה וצריך לברך ברכה שנייה על מצות תפילין ואחר כך מניח של ראש". ע"כ. ושימו לב לדבריו של רבינו, "וקשר תפילין של יד אסור לו לספר", כלומר, עצם הקשירה עצמה מעיד על סיום הנחת תפילין של יד, ולא כריכת הרצועות במקום אחר, לא בפרק כף היד, ולא בפרקי האצבעות.

וכן מבואר עוד יותר ממה שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ד הלכה ז): "תפילין כל זמן שמניחן מברך עליהן ואפילו חולץ ולובש כמה פעמים ביום, וכל המצות כולן מברך עליהם קודם לעשייתן, לפיכך צריך לברך על התפלה של יד אחר הנחה על הקיבורת קודם קשירתן, שקשירתן זו היא עשייתן". ע"כ.

ומבואר שקשירת התפילין של יד על מקום בשר התופח הוא העשיה עצמה, ויכול מיד לאחר מכן להניח תפילין של ראש. ובקשר לרצועה של היד, יכול לעשות עמה מה שרוצה היכן שרוצה, ואין כל חיוב לקשור לא על הזרוע, לא על פרק כף היד, ולא על האצבעות, אלא החיוב הוא בענין עשיה ומעשה ההנחה, הוא להדק את התפילין היטב לבשר התופח שבזרוע! וכעת קצת מובן ומסתדר לגבי ברכת כהנים, שהרי ששה דברים מעכב בברכת כהנים, ואחד מהם הוא ענין נטילת הידיים. וכמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק טו הלכה ה): "טומאת הידים כיצד, כהן שלא נטל את ידיו לא ישא את כפיו אלא נוטל את ידיו עד הפרק כדרך שמקדשין לעבודה ואחר כך מברך שנאמר שאו ידיכם קדש וברכו את יי',

והחלל אינו נושא את כפיו לפי שאינו בכיהונו". ע"כ. ואיך יטול הכהן את ידיו כאשר התפילין קשורות. וכן מצאתי מפורשות בדברי רבינו בתשובה [שגם אותה ניסו לזייף ולטייח] שכתב (תשובות הרמב"ם מהדורת בלאו חלק ב' תשובה קנט): "... כריכת הרצועה על הקיבורת היא הקשר שנאמרה עליו "קשירה" [האמורה בתורה] ואצלה נגמר חיוב הברכה. [כלומר השלמת הנחת התפילין נגמר בקשירה והידוק הבית של היד סביב הבשר התופח]. אבל קשירת הרצועה על האצבע, היא אחרי הברכה, ובה תהיה [=שיעור מדידת] "קשירה תמה". ואין הקשר על האצבע מוכרח". ע"כ. והנה המילים, "ואין הקשר על האצבע מוכרח", זוייפו וטוייחו, כלומר לא הובאו בהמון מהדורות של רבינו. וזאת מפני העובדה, שאם קשר זה לא מוכרח ואין הוא חובה, משמע שהרמב"ם בוודאות לא היה "קבליסט" כמו שטוענים עליו שונא ציון ורבותיו הארורים! וכבר השבתי עליהם במאמרים אלו.

ושימו לב לעיוות הנורא שבדברי רבינו הטהור: כאשר המינים הסירו את המילים, "ואין הקשר על האצבע מוכרח", קורא התשובה עלוֹל לחשוב שקשירת רצועות התפילין של יד על האצבע, יש בזה קיום קשירה תמה בכל יום. כלומר, אם לא יקשור הרצועות על האצבע, יש בזה פחות הידור! וזה אינו! כי רבינו היתה כוונתו במילים אלו, "אבל קשירת הרצועה על האצבע [מה שיש מנהג לקשור קשירה על האצבע, אינו משום חיוב כלל, ולכן] היא אחרי הברכה. [אלא] ובה תהיה [אנשים שרוצים למדוד האם רצועות התפילין שלהם כשרות, היו נוהגים לכרוך את רצועות התפילין על האצבע, להורות שהתפילין שלהם כשרות, כי בה תהיה שיעור מדידה] קשירה תמה". ע"כ.

ולכן סיים רבינו וכתב, "ואין הקשר על האצבע מוכרח". וצריך להבין את משמעות המילים האלו של רבינו. כי יכל לסיים ולומר, "אינו חובה"! אבל סיים ואמר, "אינו מוכרח", כלומר אפילו אין בו צורך ל-הידור, כי אין בזה שום הידור ולא חובה, ולכן לא הזכיר במעשה הנחת התפילין בספר משנה תורה בענין זה מאומה! אלא כריכת הרצועה על האצבע הוא כלי שמשמש לכשרות רצועות אורך התפילין! ולכן היה חשוב למינים להסיר את המילים הללו של רבינו.

ומדוע? שאם כריכת רצועות תפילין של יד על האצבע כל כך פועלות בעליונים נצורות כמו שטוענים המקובלים שר"י, כיצד רבינו הרמב"ם כותב שאינו מוכרח כלל!!?? אלא בוודאי כי שלחו המינים הללו ידם בכתבי רבינו, והיא הנותנת הגדולה ביותר לומר, שאין צורך לקשור שום כריכות במעשה הנחת התפילין סביב האצבע, אלא לאחר שסיים האדם לקשור ולהדק את הקשר סביב הבשר התופח, שם נגמר הנחת תפילין של יד לגמרי!

ולכן הטור מעיד על אביו הרא"ש שזה המעשה שהיה עושה (טור אורח חיים הלכות תפילין סימן כה): "וראיתי לא"א ז"ל שמיד אחר שקשר של יד על הזרוע היה מניח של ראש קודם שהיה כורך הרצועה סביב זרועו שהיה אומר כיון שברכה שניה חוזרת גם על של יד ומטעם זה אין להפסיק ביניהם יש למעט ההפסק בכל מה שיוכל והכריכה סביב הזרוע אינה מן המצוה הילכך טוב לאחר אותה עד לאחר שיניח ש"ר וכל שעה שמניחם ביום מברך ואפי' נשמטו ממקומם וממשמש בהם להחזירם למקומם צריך לברך". ע"כ. והנלמד מדבריו, שכל מה

שמוסיפים קשירות סביב הזרוע וכו', הכל הוא משום נוחות ולא משום חובה. ואם בדבר שאין בו חובה כלל לא מן התורה, לא מן המשנה ולא מן התלמוד, כיצד המקובלים שר"י טוענים שקשירה סביב האצבע פועלת בעליונים? וכי הראשונים מבעלי המשנה והתלמוד והגאונים וכו' לא פעלו בעליונים? אלא בוודאי כי כל דבריהם הבל מהובל וסוטים גמורים הם מדרך התורה ומצוותיה!

ומה שכתב הטור (טור אורח חיים הלכות תפילין סימן כז): "**והרצועה יכרוך אותה סביב זרועו עד שיגיע לאצבע האמצעי וכורכה סביבו שלש פעמים**". כל זה הוא לענין "שיעור הרצועה", כלומר שכאשר יגיע לאצבע צרדה, ויכרוך ממנה שלוש פעמים, אז ידע כי התפילין שלו ראויות להנחה. וכך הבין השולחן ערוך **שכתב** (שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילין סימן כז סעיף ח): "אורך רצועה של יד כדי שתקיף את הזרוע ויקשור ממנה הקשר ותמתח על אצבע אמצעית ויכרוך ממנה על אצבעו שלשה כריכות ויקשור. ונוהגין העולם לכרוך על הזרוע ששה או שבעה כריכות". ע"כ.

והרי לך מתוך שכתב, "אורך רצועה של יד", שגם הוא הבין שכל הענין הזה של הכריכה סביב האצבע, הוא רק לענין שיעור הכשרות, ואין חובה לכך כלל. ומדוע הבאתי את לשונותיהם של הטור והשולחן ערוך? על מנת שהקורא יבין את גודל העיוות הנורא, ואת אי החובה לקשור בכל יום את רצועות תפילין של יד סביב האצבע. ואיני אומר שאדם לא יכול אם רוצה בכך, אלא הטענה שלי היא פשוטה, אם הדבר אינו חובה, כיצד המקובלים עשו מזה הדבר טקס? ואם הדבר חובה למקובלים ואינו חובה לעם ישראל, זה אומר שתורתם תורת מינות!

ומה שכתב השולחן ערוך שנוהגין העולם לכרוך ששה או שבעה כריכות, זה או כי כך היה המנהג בזמנם על פי המקובלים שר"י, או שהשולחן ערוך ידע כי כך מנהג המקובלים וכתב כן בשולחנו. ושוב, חבל שהביא בשולחנו מנהג זה שאין לו בסיס בשום מקום.

"דברי שער כוונות המשגלים וההזרעות":

כי כבר ראינו שכתב ויטאל בשער כוונות המשגלים בזה"ל, "סדר הנחת התפילין, בתחילה **יקשור תפילין של יד בזרועו השמאלי על הקיבורת, ויכסה זרועו בטלית** [=מה? למה? איפה כתוב בתלמוד או בראשונים הנאמנים לתלמוד, שצריך לכסות הזרוע בטלית? והטמטום טענתו עמו, שלדעתו צריך להסתיר את התפילין של יד, כי התפילין של יד זה משל לאשתו של הבורא נוקבא!], **כדי שתהא הנחת תפילין בהצנע** [=מה שכתב "הצנע", הנה אין כוונתו מבחינה שכלית, כי לא שייך הצנע במצוה זו כלל, אלא כתב כן מבחינה מסטית, כלומר על מנת להצניע את אשתו של הבורא אלהים נוקבא מכוחות המזיקים!!]. **ואח"כ יכרוך הרצועה סביב זרועו ז' כריכות כנגד שבעה נערות הראויות לתת לה** [=לאשתו של אלהים! אתם שומעים את ספר המשגלים הזה? לא מספיק שהפכו את כל המצוה ל-מטאפורית, ובכך הם אפיקורסים גמורים! כפי שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה ג): "... ועיקר הדברים כבר הן, שהתורה הזאת חוקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן, וכל המוסיף או גורע, או שגלה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן, הרי זה בודאי רשע

ואפיקורוס". ע"כ. כלומר, מי זה נחשב למגלה פנים בתורה? מי שהפך את המצוות למטאפוריה ומאניה, כלומר מי שהפך את המצוות לפועלים עניים בעולמות העליונים וכל כיוצא, וכל שכן על אחת כמה וכמה, למי שטען שהמצוות משפיעות על האל יתברך או על חלקיו! ורבינו כותב על הסוג הראשון, "רשע ואפיקורוס"! ולא לחינם במהדורות הבאות (משנה תורה מפרשי יד החזקה שנת הדפסה תשס"ו – משנה תורה שם טוב תשמ"ב – משנה תורה ירושלים תשס"ז): הושמטו המילים הללו: "וכל המוסיף או גורע, או שגלה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן, הרי זה בודאי רשע ואפיקורוס". ואם תשאלו מפני מה הושמטו ביד מכוונת מילים אלו? התשובה פשוטה! מכיון שכל ספרי הקבלה ובראשם הברית החדשה הזוהרית, הפכו את מצוות ה' למטאפוריה והוציאו אותם מפשוטם! ולכן דאגו בהמון מהדורות כמו שכתבנו במוסגר מקורותיהם, דאגו להסיר את המילים הללו מדברי הרמב"ם! ולכן לא די בכך לויטאל שעשה את הקשירות של התפילין למטאפוריה, לא מספיק שהכריכה סביב הזרוע אינה חובה, אלא ספר המשגלים הזה כותב, שבקשירת הרצועה סביב הזרועה, ישנם שבעה נערות! לא נהרות, אלא נערות! כמה טינוף בספר אחד, וכותב ויטאל על ענין נערות אלו], **כמבואר אצלינו עניינם.** [ונסביר בהמשך מה ענין הנערות]. **ואחר שיכרוך הז' כריכות אז יניח תפילין של ראש ולא קודם הכריכות** [=שהרי אם יניח התפילין לפני הכריכות כמו שמשמע מדברי הרמב"ם וכן מוכח ממה שהיה נוהג הרא"ש, בכך יגרום שהנערות לא יכינו את המלכה אלהים נוקבא לאשתו של הבורא, לכן מזהיר המכשף, שיזהר האדם לא לנהוג כדעת הרא"ש חלילה, שאם ינהג כמוהו, נמצא הפרעה בזיווג אצל האל!! וכמו שמסביר], **ואחר שכבר הניח תפילין של ראש, שהוא בעלה [=אתם שומעים? בעל ואשה בשמים!! בעל ואשה בשייכות של תפילין של יד ותפילין של ראש!! בעלה של אלהים נוקבא הטמאה הקבלית! לא יאומן, בעל ואשה בשמים!! בעל ואשה ביחוס אל הבורא!! מינות לכל דבר!!**

ומסביר ויטאל, שלאחר מכן, אחר שהאדם קשר ז' כריכות, והניח תפילין של ראש, רק] אז יתן לה הבעל [=אלהים קצר אפים יתן לאשתו אלהים נוקבא] **קדושין** [=קידושין? מה?? קידושין כלפי שמיא? מינים ארורים וננעלים!! וכיצד נגרם קידושין אלו?] **שהוא סוף כריכות הרצועות סביב האצבע האמצעי הנקרא אמה, כדרך הטבעת העגול של הקידושין הניתן באצבעה, וצריך לכרוך שם ג' כריכות והכריכה העליונה תהיה בפרק האמצעי של האצבע הזה"** (שער הכוונות, דרושי תפילין דרוש ה)". **ע"כ דברי מינותו של שער המשגלים וההזרעות.**

ומבואר שסוף מעשה קשירת רצועות התפילין על האמה, הם הם הקידושין עצמם, ורק אז תתכן ההתחברות בין אלהים קצר אפים לאלהים נוקבא!!

נמצא לפי דברי טמטומו, שבעלי התלמוד, המשנה, הגאונים וכל הראשונים שלא היו כורכים סביב האצבע שהרי אינה מן החובה, כולם גרעו מהזיווגים העליונים של ויטאל המכשף ורבו הלא קדוש!! אתם שומעים כמה מינות? אתם מבינים כמה חרפה? הכיצד יעלה על הדעת דברים כאלו? וכי רבותינו הראשונים, המאירי, הרמב"ם, הרס"ג, הרד"ק, הרא"ש, הרי"ף, היו מדברים בצורה של חרפה כזו כלפי שמים? היתכן כדבר הזה? כל ספרי הקבלה הארורה וספר הברית החדשה הזוהרית בראשם, הכל לפח האשפה של ההיסטוריה!! בלי לבחול בשום אמצעי והדבר ברור, כי אין חובה לעשות שום קשירות וכריכות בתפילין של יד, אלא חובה לקשור ולהדק את בית התפילין על מקום הבשר התופח, וכל אחד יעשה כפי שנוח לו. ומעתה והלאה, בלא נדר, אני איני עושה הכריכה סביב האצבע, והכל בכדי להתרחק מן דרכם של המינים הללו שר"י.

והנה אע"פ שרציתי לסיים את המאמר בנקודה זו, בכל זאת רציתי לבדוק את דברי מינותם של הרשעים הללו שחירפו כלפי שמים, והפריע לי מאוד הענין של, "שבע נערות", כי המון בני אדם חושבים שמדובר בנהרות, כלומר במשל לשפע נובע וכו', אבל המכשפים הללו כתבו "נערות", כלומר ישנם דימוי לדבר מסויים באלוהות של המקובלים, אשר דומה למעשה נערות.

"מה פירוש ז' נערות בדברי הזוהר":

והנה מקור הדברים הם בברית החדשה הזוהרית הטמאה והארורה (זוהר – בראשית פרשת בראשית א מאמר ויצר וגו' כל חית השדה אות רעז). ולפני שנציג את הדברים, נקדים ונבאר את דברי טומאתו: אמר ה' בתורה (בראשית פרק ב פסוק ב – כה): "וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבָּרְאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וְכֹל שִׂיחַ הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִהְיֶה בָּאָרֶץ וְכָל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִצְמָח כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ וְאָדָם אַיִן לַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה: וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה: וַיִּיצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה: וַיִּטַּע יְהוָה אֱלֹהִים גַּן בְּעֵדֶן מִקֶּדֶם וַיָּשֶׂם שָׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר: וַיַּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה כָּל עֵץ נֶחְמָד לְמַרְאֶה וְטוֹב לְמַאֲכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגָּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע: וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים: שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסֹּבֵב אֵת כָּל אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר שָׁם הַזָּהָב: וּזְהַב הָאָרֶץ הַהִוא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן הַשֹּׁהַם: וְשֵׁם הַנָּהָר הַשֵּׁנִי גִּיחוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֵת כָּל אֶרֶץ כּוּשׁ: וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חִדֶּקֶל הוּא הַהֹלֵךְ קִדְמַת אַשּׁוּר וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי הוּא פְּרָת: וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיַּנִּחֵהוּ בְּגַן עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ: וַיְצַו יְהוָה אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכֹּל עֵץ הַגָּן אָכֹל תֹּאכֵל: וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְּיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא טוֹב הֱיוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ: וַיִּפֶּל יְהוָה אֱלֹהִים תַּרְדֵּמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אַחַת מִצַּלְעֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתֶּנָּה: וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הַצֵּלָע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֶל הָאָדָם: וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקְחָה־זֹּאת: עַל־כֵּן יַעֲזָב־אִישׁ אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד: וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִּים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבּוֹשָׁשׁוּ".

לפי השיקוץ, מה שאמר, "ויפל ה' אלהים תרדמה", אלו שני אלהים, ה' הראשון זה אלהים אבא, ואלהים השני הכוונה לאלהים אמא. הם החליטו להפיל תרדמה על האדם, ומה היא אותה תרדמה? אורך הגלות. כלומר לפי דברי השיקוץ, מלבד זה שיש כמה אלהים, הנה לדעתו של המטורף הזה, מי שגוזר את הגלות זה שני אלהים הנקראים, "אבא" ואלהים "אמא". הם אלו שגוזרים גלויות, כלומר, אין בחירה לבני אדם! והגלות תלויה בהחלטות ומעשים של כמה אלהים בשמים! וכמו שאמר השיקוץ בלשונו: "בעת ההיא, דהיינו בעת שלא מצא עזר, כנ"ל. ויפל ה' אלקים תרדמה וגו', ה' אלקים היינו או"א [=לדעתו של השיקוץ, יש כאן ריבוי אלוהות, מכיון שאמר, ה', מדוע אמר אלהים? אלא מפרש, שיש שני אלהים, אלהים אבא, ואלהים אמא], תרדמה פירושו גלות ... ויקח אחת מצלעותיו, מצלעותיו דמאן, אלא מאלין עולמין דמטרוניתא נטלו או"א חד מנייהו: שואל על הכתוב, ויקח אחת מצלעותיו מצלעותיו של מי לקח ואומר, אלא מאלו הנערות של המטרוניתא לקחו או"א אחת מהן". ע"כ. ומכאן אנו למדים, שיש שבע נערות של מטרוניתא, שכבר למדנו שעל פי התלמוד זו שרה גויה, אבל השיקוץ מכנה את מערכת האלוהות ואת הבל הספירות כשבע נערות!

ומסביר העילג, שמה ענין "מצלעותיו"? אלא מלמד ששם בצלעות היתה נמצאת אחת מהנערות של המטרוניתא, ואחת מהם זו היא! ובמקום אחר כתב השריץ (זוהר – שמות פרשת ויקהל מאמר מי עלה שמים וירד אות נג): "... והמטרוניתא שהיא המלכות [=אלהים נוקבא], אינה ראויה לבא לבעלה [=אלהים קצר אפים], אלא באלו בתולות עלמות, הבאות עמה ומנהיגות אותה, עד שמגעת לבעלה, ז"א. [=כלומר, אין כח לאלהים נוקבא להגיע ולדבוק בבעלה אלהים קצר אפים, אלא בעזר שבע נערות שמביאות אותה אליו], ... וכל כך למה, הוא להביאה להתחבר בבעלה [=אלהים] קצר אפים". ע"כ.

ובמקום אחר כותב העילג (פירוש הסולם לזוהר – שמות פרשת ויקהל מאמר כוונת התפלה אות קט): "וכסדורא דצלותא וכו': ובסדר התפלה, בתקון ההוא של תפלה דמיושב [=תיקון? התפילה באה לתקן את הבורא? מבינים כמה ספר האופל השחית דת דעת עמינו?], דהיינו מברכת יוצר אור ולמעלה, עד תפלת שמונה עשרה, שהיא בעמידה. התקינו כל אלו העלמות, דהיינו ז' הנערות של המלכות (כמ"ש לעיל אות נ"ג ע"ש) וכל אלו שלה, וכל אלו מתקשטים עמה. לאחר שנתקן הכל ונסתדר, כשמגיעים לאמת ויציב, אז מתתקן הכל, היא והעלמות שלה, עד שמגיעים לגאל ישראל. ואז צריכים הכל לעמוד על מעמדם ... משום כשאדם מגיע לאמת ויציב, והכל כבר נתתקן, העלמות נושאות המלכות, והיא נושאת עצמה אל מלך העליון, שהוא [=אלהים] קצר אפים. כיון שמגיעים לגאל ישראל, אז מלך הקדוש העליון נוסע במדרגותיו, דהיינו בסדר ג' קוין, המאירים רק בסוד הנסיעה, (ע' בשלח ל"ט ד"ה וג'). ויוצא לקבל אותה, את המלכות.

ואנו, מפני מלך העליון, צריכים לעמוד על מעמדינו באימה וברעדה, כי אז מושיט לה ימינו, שהוא בברכת מגן אברהם ... ואח"כ מתחבקים שניהם יחד בנשיקין [=מתחבקים? מתנשקים? כל זה כלפי האל!!! ימח שמו של ספר האופל הטמא], שהוא בברכת האל הקדוש ... עתה שמלך העליון והמלכות הם בחבור בחדוה באלו הנשיקין, מי שצריך לשאול שאלות ובקשות ישאל כי אז הוא שעת רצון". ע"כ. כלומר, עצם גרימת עונג ותענוג רצוף לבורא יתברך על ידי בני אדם, מביא אותם לקבל טובות הנאה ממנו, שעל ידי זיווגו עם חלק מעצמותו, זה פותח את השפע לקבל הברכות! כמה חרפה וכמה בושה! אוי לעם ה'.

"השם אלהיכם אמת – האם צריך לכופלו באמת"

במאמר זה אנחנו נעמוד על השטות הידועה שבה יש צורך "להשלים" – "רמח"" תיבות בקריאת שמע בשחרית ובערבית, כנגד "רמח"" איבריו של האדם". ההזיה הקשה הזו, והמרה כלענה, יצאה מבית מדרשם של אלו אשר למדו ממדרשים שאינם מהימנים, ויתירה מכך, לא רק שלמדו ממדרשים שאינם מהימנים, אלא שגם ביחס לאותם המדרשים, לא נחתו לאמת הברורה. ולא רק שלא הבינום, אלא נשאו ונתנו בהבל הבלים, והעלו את אותם ה-"מדרשים" המפוקפקים לפסק הלכה! מה שאסור לעשות אפילו היה זה מדרש מהימן! ומי שהוא מורה הוראות לרבים, שגגתו ופסיקתו זו, עולה לו זדון ללא כל ספק. שכן בפסק הלכה שיפסוק כל פוסק ממדרש או שיאסור/יתיר דבר שלא אסרוהו חז"ל ברשות בית הדין, לא רק שהוא סכל ושכח כללי התלמוד הברורים, אלא יש בכך תוספת על הדברים של חז"ל.

ולפני שנבוא לענין עלינו לבאר וללבן כמה ענינים בנושאים שהזכרנו:

א) הראשון – הרחקת מדרשי מינות או מדרשים שהומצאו/שורבטו לאחר חתימת התלמוד.

ב) שנית – האיסור החמור והשגגה הגדולה ללמוד הלכה למעשה ממדרשי אגדות.

ג) שלישי – האסון שהנחית על עמינו מכה גדולה = הבנת אגדות/מדרשים כפשוטם.

ד) רביעי – האיסור להוסיף/להורות על דברי חז"ל או לגרוע מדבריהם כהוא זה.

"הרחקת מדרשים שאינם מוסמכים או כל מיני מדרשים שיש בהם חשש מינות":

בראש ובראשונה אני רואה להתחיל דווקא בהרחקה הנחוצה מלקרוא באותם מדרשים שאינם מהימנים ואף ברובם מצוי סממן של מינות. ולא משנה באיזה מדרש מדובר, אפילו היה זה מדרש מהימן, ואפילו עבר תחת ידי האמוראים הטהורים, בכל אופן שלא יהיה, אין למדין מן המדרשות, כפי שנבאר בפסקה ב' לקמן. וכאשר אני מדבר על הרחקה ממדרשים שאינם מהימנים, כוונתי בראש ובראשונה, שעלינו להתרחק מכל לימוד בהם, ואף שיש באותם מדרשים ראיה וזיק של תקווה לטובת האמת, לדעתי אין להביאם בחשבון כלל, מכיון שכל מה שלא יצא תחת ידי חכמים מוסמכים וראתה עיניהם וסמכו על אותם דברים, אין להביאם ולא להשען עליהם כלל.

וכתב הרא"ש (מסכת חולין פרק ב סימן ו): "ומסתבר שכל תוספתא שלא נתפשטה עד אחר סידור הש"ס לאו דסמכא היא. דמסתמא כיון שרצו חכמי ישראל לעשות חבור קיים אמת חקרו וחזרו לידע כל הספרים שנכתבו על דברי חכמים וביררו אותם שהם בר סמכא ועל ידם חברו הש"ס' הילכך אין לסמוך על תוספתא זו כיון שאין בעל הש"ס מסכים עליה. ע"כ. והנה דבריו של הרא"ש מפורסמים וגלויים לכל! וטעמו ונימוקו עמו, שכתב ונימק, שהסיבה שאנו

לא מקבלים כל ענין ותוספת שנכתבו לאחר תקופת המשנה והתלמוד, ואפילו, "תוספתא"! כל שכן בדבר המוחק יסודות דת, וכל שכן כאשר מדובר במדרש מפוקפק שאין למדין מן המדרשות כלל! הסיבה מסביר הרא"ש, הוא משום שבאשר חכמי ישראל בעלי התלמוד ושאר אותם חכמים בעלי החיבורים, "ספרא", "ספרי" וכו', שחברו את חיבוריהם, הלכו בדקו חקרו וחזרו לידע כל הספרים שהיו, וביררו מה אמת ומה לא! מה הם דעות נכונות, ומה הם דעות כוזבות!

ולכן, איך שלא יהיה, עלינו להרחיק עצמינו ממדרשים שאינם מהימנים ולא להביאם בתור ראיה כלל. שהרי דרך האמת היא זו שמביאה את עם ישראל לייעודו האמיתי, וכל החפץ ודבק בדרך האמת, ירחיק מעליו כל סממן שיכול להוביל לריחוק מן האמת. וזו הדרך הבטוחה והמסילה הטובה שבה נזכה לטוב הצפון. ויש לשים לב שדברי הרא"ש אמורים כלפי "תוספתא" שנוחתת להלכה ולהוראה, כל שכן כאשר מדובר במדרשים, כיצד יעלה על הדעת ללמוד מהם להלכה? ועל אחת כמה וכמה שמדובר במדרשים שאינם מהימנים!

"אין למדין מן המדרשות/אגדות":

מעבר לזה שאין לנו לסמוך על מדרשים שאינם מהימנים, השגנה הגדולה והטעות החמורה, הוא הלימוד למעשה והפקת ענינים מעשיים/הלכתיים מאותם מדרשים, אפילו היו אלו מדרשים מהימנים, ואפילו היו אגדות הכתובות בחז"ל. כל זמן שמדובר במדרש/אגדה, אסור לעולם ללמוד ממנו להלכה, לא להחמיר ולא להקל, לא להוסיף ולא לגרוע אפילו בדבר אחד. ואמרו בתלמוד ירושלמי (תלמוד ירושלמי מסכת חגיגה פרק א דף עו טור ד /ה"ח): "רבי זעורה בשם שמואל אין מורין לא מן ההלכות ולא מן האגדות ולא מן התוספות אלא מן התלמוד".

וכן כתב רבינו הטהור בתשובה (סימן תנח) " ... ולענין יוצאי תיבה [שנזכרו בתלמוד בהגדה], כל אותן הדברים [הן] דברי הגדה, ואין מקשין בהגדה. וכי דברי קבלה הן? או מילי דסברא? אלא כל אחד ואחד מעיין בפירושן כפי מה שיראה לו בו. ואין בזה לא דברי קבלה ולא אסור ולא מותר ולא דין מן הדינין ולפיכך אין מקשין בהן. ושמא תאמר לי כמו שיאמרו רבים וכי דברים שבתלמוד אתה קורא הגדה? כן! כל אלו הדברים וכיוצא בהן הגדה הן בעניינם, בין שהיו כתובין בתלמוד בין שהיו כתובין בספרי דרשות, בין שהיו כתובין בספרי הגדה". ע"כ.

והנה דבר ברור הוא לכל חכמי ישראל האמיתיים, שלעולם אין למדין מן האגדות/מדרשות הלכה למעשה. ומי שהורה הלכה למעשה וציוה לעשות מעשה מסויים בעקבות אגדה/מדרש, הרי הוא סכל מן הסכלים, ואפילו היה מדרש זה, מדרש מהימן כפי שכתבנו, מעבר לזה שמדובר בעבירה של ממרא את בית הדין הגדול, כפי שנבאר בהמשך. ולא לחינם הרי"ף הגאון הגדול הוציא את ספרו, ועשה זאת על מנת להוציא את המדרשים/אגדות מגדרי ההלכה וההוראה שלא יטעו בזה, ורצה להביא סולת מבוררת וטובה לעם ישראל, שידעו את מעשה המצוות ואת המעשה אשר יעשון.

"הבנת מדרשי חז"ל כפשוטן":

כתב רבינו הטהור (פירוש המשנה סנהדרין י' א'): "**וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם** [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] **לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב** [מבני אדם] **אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם** [המשובשים], **ואשר שמעתי עליהם** [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] **מבינים אותם,** [כלומר את דברי חז"ל] **כפשוטם** [ממש], **ואינם מסבירים אותם** [לעומק כוונתם] **כלל,** [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], **ונעשו אצלם,** [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], **כל הנמנעות** [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק, או שדבר נמנע, הוא דבר שאמרו חז"ל והוא זר ורחוק מיסודות הדת. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בגדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] **מחוייבי המציאות.** [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם]. **ולא עשו כן** [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] **אלא** [רק] **מחמת סכלותם בחכמות** [השלימות], **וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים]. ו[בוודאי] **אין בהם** [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] **מן השלימות** [האמיתי], **עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם.** ו[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] **לא מצאו** [אפילו אחד] **מעורר שיעוררם** [על טעות וסכלותם], **ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש**[כל דבריהם] **הם כפשוטם.**

ואף על פי [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], **שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות** [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנוש]. **עד כדי** [כך] **שאם תספרנו כפשוטו להמון העם** [כאותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], **כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך** [תמהים שואלים] **ואומרים,** "**היאך אפשר** [איך יתכן] **שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב** [בדעתו הטפשית] **שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו**".

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם,** ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות,** ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה,** ו[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו',** [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים,** [יצחקו ו]**-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.** ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן,** [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן** ו[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים כאשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר

דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום], ו[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות** [בתלמוד מסכת] **ברכות**, ו[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]". ע"כ.

כמה דבריו של רבינו צדקו, כמה הם מכוונים לאמת הצרופה, שהרי עם ישראל כבר מאות שנים הולך אחר ההבל, מסתופף וחוסה תחת קברי מתים, מאמין בסגולות מאגיות, מאמין בקיומם של השדים, מאמינים בספר הנוצרי הארור הזוהר הפנאני הטמא, והולכים אחר ההבל ויהבלו! מי גרם להם לכל זה? הכת שהחשיכה את היהדות האמיתית, הכת הארורה שהרסה את עם ישראל, הלא היא הכת הראשונה, הם הדרשנים, ומי שנחשבו לגדולי ישראל, ולאמיתו של דבר אין בהם מן החכמה ולא מן השלימות, וטועים היו מן הבהמות!

וכמו שכתב עליהם רבינו הטהור (אגרות – מאמר תחיית המתים): "... **וכאשר ידעתי באלו** האובדים לגמרי שהם מוקצים, וחושבים שהם חכמי ישראל, והם הם הסכלים שבבני אדם ויותר תועי דרך מהבהמה. וכבר נתמלא מוחם משיגעונות הנשים הזקנות, ודמיונם הנפסדות כעיוורים וכנשים, ראינו שצריך לנו לבאר בחיבורינו התלמודיים עיקרים תוריים על צד הסיפור לא על צד הביא ראיה. כי הבאת הראיה על השורשים ההם צריך למהירות בחכמות רבות, לא ידעו התלמודיים דבר מהם, כמו שבארנו במורה הנבוכים. ובחרנו להיות האמיתות מקובלות אצל ההמון לפחות". ע"כ.

"האיסור להוסיף או לגרוע דבר מדברי חז"ל":

כתב רבינו (רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק יז הלכה כב – כג): "**שמן של עכו"ם מותר, ומי שאוסרו** הרי זה עומד בחטא גדול, מפני שממרה על פי בית דין שהתירוהו, ואפילו נתבשל השמן הרי זה מותר, ואינו נאסר לא מפני בישולי עכו"ם מפני שנאכל כמות שהוא חי, ולא מפני גיעולי עכו"ם מפני שהבשר פוגם את השמן ומסריחו [=ובוודאי לא יבואו לבשלו] ... וכן דבש של עכו"ם שנתבשל ועשו ממנו מיני מתיקה מותר מטעם זה". ע"כ. וישאל השואל, יבוא אדם וירצה להחמיר ולאסור, ויאמר שלדעתו יש להחמיר בדבר זה, מדוע שיהיה לו עוון בכך? הרי רצה להציל? מסביר רבינו הרמב"ם, שמי שעושה כן, אין שום תירוץ בעולם שינקה ממנו את החטא, שהרי ממרא הוא את בית הדין הגדול! ואוסר מה שלא אסרו חכמים! ומי התיר לאדם אפילו היה חכם, ואפילו היה נסמך בעיני אלף בני אדם או אלף חכמים, להוסיף, לגרוע, להתיר דבר שלא ברשות בית הדין הגדול? שהרי כל אותם הדברים שנפסקו במשנה, בספרי, בספרא, בתלמוד ירושלמי והבבלי, לא נפסקו אלא ברשות בית הדין הגדול! ומי שיחמיר, יאסור, יתיר, או יפסוק בניגוד לדבריהם, הרי דינו כמי שממרא את בית הדין הגדול, ועומד בחטא גדול! אפילו כוונתו היתה לטובה, יש לו דין של ממרא!

ובמקום אחר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה א – ב)**:** "**בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר** [=לא אחרים! לא התוספות, לא היתירות, לא החסרות, לא הראב"ד וגם לא הרמב"ם עצמו! אלא בית דין הגדול הם עיקר] **תורה שבעל פה**, ו[רק] **הם עמודי ההוראה**, ו[רק] **מהם חוק ומשפט** [=אסור או מותר] **יוצא לכל ישראל. ועליהן הבטיחה תורה, שנאמר**, "**על פי התורה אשר יורוך**", **זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן. כל מי שאינו עושה כהוראתן** [=כל מי שמתיר מה שאסרו הם, או כל מי שאוסר מה שהתירו הם]**, עובר בלא תעשה! שנאמר**, "**לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל**" [=בדיוק כמו שספר שולחן ערוך עשה ופסק, וסר מדרכם!] **... שכל חכם שמורה על דבריהם** [=כמו שעשה בספר שולחן ערוך]**, מיתתו בחנק, שנאמר**, "**והאיש אשר יעשה בזדון**" **וגו'.**

אחד [=החולק על] **דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאום סייג לתורה. ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו, אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, "מכל הדבר אשר יגידו לך", זו הקבלה** [=למשה מסיני] **שקבלו איש מפי איש". ע"כ.**

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב)**:** "**מי שאינו מודה בתורה שבעל פה** [=ביחס לכל האמור שכתב למעלה]**, אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול". ע"כ.**

והניף רבינו ידו וחיזק ענין זה ללא פחד, וכתב בתשובה (תשובות הרמב"ם בלאו חלק ד' עמוד 135, שתי תשובות רצופות סימן שי' טור ימיני)**:** "'**ולפי אלו העיקרים כולם שזכרנו, אמרו** [=רבותינו בעלי התלמוד ולימדו]**, שאין ראוי להניח בני אדם** [=כלומר, אין ראוי ולא נכון הדבר, לא לומר לבני אדם שהם אוסרים על עצמם דבר מותר!]**, על איסור מה שחשבו** [=הם שהוא] **אסור, לפי שמה שזכר ה**[תלמוד] **ירושלמי, הוא התרת מה שחשבו בו** [=שהוא] **אסור, לא חיוב סתירת מנהג שיש בו טעות.**

לפי שאין הפרש [לדעת חז"ל] **בין התרת האסור** [=שעוקר הלכה מבית ישראל]**, ובין איסור המותר** [=שבשני המקרים הדבר נרוע ומוליד חורבן! שכאן כאשר התיר מה שאסור, הרי הוא עוקר הלכה. וכאן כאשר אסר מה שמותר, הרי הוא עוקר הלכה מבית ישראל ומפירוש התורה שבעל פה, שהרי כל בית ישראל נשענים על מסורת!] **... ואילו אסרנו כל דבר שהוא ודאי מותר** [=כמו שנהג השולחן ערוך]**, מחמת ספק איסורא שאפשר שימצא בסוג אותו הוודאי או במינו, כי אז היינו אוסרים כל המותרות כולן, וכבר בארנו בכלל העיקרים שבארנום שהדברים כולם מותרים מהתורה, זולתי מה שנתברר איסורו". ע"כ.**

ודברים אלו של רבינו צריכים להיות חקוקים וברורים אצל כל מורה הוראה! שפעמים נדמה למורה הוראה, ובפרט אנו האנשים שהתעוררו לשקר ספרי האפילה והחשיכה, לשקר הקבלה הארורה והטמאה מפי הגבורה, לחומרות האחרונים, מחוייבים אנו להודיע היכן יש עיוות וחומרה שאינה צריכה! שהרי מי שאוסר על עצמו דבר שהוא מותר, בידיעה ומחשבה שזה אסור, הרי הוא מעוות ועוקר מסורת ותורה שלימה! ולכן אף שבעיני בני אדם לאסור דבר מותר נראה בסדר, ולהתיר דבר אסור נראה רע! רבינו מלמדנו שאין הפרש ביניהם! שאפילו בשביל "להציל", "לשמור", אסור להשאיר בני אדם על המחשבה שמה שמותר על פי הדין ומשפט התורה הוא "אסור", כי אז יהיו טועים ומטעים!

ומצאתי לרבינו הטהור (הקדמת הרמב"ם למשנה): "... וכאשר מתו כל החכמים ע"ה שהאחרונים מהם רבינא ורב אשי וכבר נשלם התלמוד, הרי כל מי שעמד אחריו אין מטרתו אלא הבנת דבריהם שחברו בלבד, עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע". ע"כ. אין להוסיף ואין לגרוע! מדוע? מכיון שדבריהם נתקנו כולל כולם ברשות בית הדין הגדול. נמצא שכל מי שהוסיף דבר על דבריהם, בין בהלכה, בין בחומרא מסויימת, בין בברכה מסויימת שלא תקנו לברך עליה, או גרע מדבריהם, או שינה מדבריהם, הרי הוא מרים יד בתורת משה! שאין הפרש בין זה המוסיף על גזירות חז"ל ותקנתם, לבין זה המוסיף על התורה עצמה! שהרי ה' יתברך אמר בעצמו בתורתו, לא תוסיף ולא תגרע, והוספה זו וגריעה זו אמורה גם על אותם דברים שנתקנו בבית הדין הגדול שהיה קיים עד כמה שנים לפני סיום כתיבת התלמוד! ומטעם זה נחתם התלמוד בבלי!

ומי שרוצה לקיים את תורת ה' האמיתית ובעצם לקיים את יעודו בעולם, חייב ללכת בכל ההלכות כפי שפסק רבינו הטהור הרמב"ם, שהיה הנאמן לתורת משה ולכל מה שנפסק ברשות סנהדרין גדולה שהיתה קיימת עד ימות רבינא ורב אשי!

ודע, כי מי שהיה מורה הוראה לעם ישראל, אין שגגה זו עולה לו כשגגה, אלא עולה לו זדון! שכל מה שנאמר בהלכות שגגות כלפי בית הדין הגדול, זה דווקא בדבר שנשכח מהם, וזה דווקא בדבר שנפסק על ידי בית הדין! שרק להם שייך ענין "שגגה". אבל מורי הוראות שאחר חתימת התלמוד שכבר אין בית דין גדול, כל מי שהיה מורה הוראות ופסק שלא כדברי התלמוד הבבלי/ירושלמי, או גרע מדבריהם, או הוסיף על דבריהם אפילו בדבר אחד, הרי שגגתו עולה לו זדון!

כמו שכתב רבינו (ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מא): "... אבל ב"ד הגדול יש להם להורות כפי ראות עיניהם, ואם טעו נעשו שוגגים כמו שאמר ית' ואם כל עדת ישראל ישגו וגו', ומפני זה העקר אמרו רבותינו ז"ל שגגת תלמוד עולה זדון, ר"ל כי המקצר בחכמה ויורה ויעשה כפי קצורו אמנם הוא כמזיד, שאין דין מי שאכל חתיכת חלב הכליות והוא חושב שהוא חלב האליה, כמי שאכל חלב הכליות והוא יודע שחלב הכליות הוא אלא שאינו יודע שחלב הכליות הוא מן החלב האסור, שזה אף על פי שמקריב קרבן הוא קרוב למזיד, זה אם הוא עושה מעשה לבד [=לעצמו], אבל המורה הלכה לפי השתכלותו הוא מזיד בלי ספק, שלא

נצל הכתוב בחטא ההוראה בטענת שגגה אלא לב"ד הגדול לבד, אבל המזיד יתחייב הדין הכתוב, או מיתת ב"ד, או מלקות, או מכת מרדות על לאוין שאין לוקין עליהם, או חיוב ממון". ע"כ. והרי לך, שכל מי שכתב ספר הוראה, ופסק לרבים לפי שכלו, והוסיף וגרע על דבריהם של חכמים, והחמיר על עמינו בכל מיני ענינים, או היקל להם בהוראה למעשה, הרי אין דינו כשוגג אלא מזיד הוא!

ואחר כללים ברורים אלו נבוא לענין שאליו אנו מכוונים.

כתבו חז"ל במשנה (משנה מסכת ברכות פרק ה משנה ג): "האומר על [מצות] קן צפור, יגיעו רחמיך, ועל טוב, יזכר שמך. [=האומר] מודים מודים, משתקין אותו וכו'". ע"כ. וכן אמרו (משנה מסכת מגילה פרק ד משנה ט): "האומר יברכוך טובים, הרי זו דרך המינות. על קן צפור יגיעו רחמיך, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים משתקין אותו וכו'". ע"כ. והסביר רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת ברכות פרק ה משנה ג): "ענין אמרו על קן צפור יגיעו רחמיך, הוא שיאמר, "כשם שחסת על קן צפור, ואמרת, לא תקח האם על הבנים, כך חוס עלינו", שהאומר כן משתקין אותו, לפי שהוא אומר שטעם מצוה זו, בגלל רחמי הקדוש ברוך הוא על העוף, ואינו כן! לפי שאלו [=טעם המצוה] היה דרך רחמים, לא היה מתיר השחיטה כלל! אלא [=מצות קן ציפור] היא מצוה שמעית שאין לה טעם [=ידוע לנו]. וכן אם אמר על טוב יזכר שמך, יוצא מכך שעל רע לא יזכר, וזה היפך הדין, לפי שחובה להודות לה' על טוב ועל רע. וענין סרבן. מיאון, כלומר שלא ימאן ויתעכב הרבה. והעובר לפני התיבה, הוא שליח צבור". ע"כ.

ואמרו חז"ל בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לג עמוד ב): "בשלמא [=מובן לנו מתי שאמר] "מודים מודים" משתקין אותו, משום דמיחזי [=שנראה בכך כאילו מודה] כשתי [=שיש שתי] רשויות. ו[גם מה שאמרו שמשתקין מי שאומר] על טוב יזכר שמך – נמי [=מובן ונכון! ש]-משמע על הטובה [מודה] ולא על הרעה. ותנן: חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה. [=ולכן מובן כאשר משתקין אותו].

אלא, [=האומר] על קן צפור יגיעו רחמיך מאי טעמא? – פליגי בה תרי אמוראי במערבא [=נחלקו בטעם הדבר שתי אמוראים בארץ ישראל]. רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא. חד אמר: מפני שמטיל קנאה במעשה בראשית. [=כלומר, הבעיה שבדעה זו נעוצה בכך שהיא מייחדת השגחה פרטית לבעלי-חיים, ולא רק לבני אדם. לפי הבנתו של אחד האמוראים, כבר נאמר בפסוק במעין תרעומת כלפי תפיסה זו (חבקוק פרק א פסוק יד): "וַתַּעֲשֶׂה אָדָם כִּדְגֵי הַיָּם כָּרֶמֶשׂ לֹא־מֹשֵׁל בּוֹ". כלומר, אם נאמר שיש השגחה פרטית גם על בעלי-חיים, נמצא שהאדם מושווה לדגים שבים, שאין עליהם השגחה אישית אלא הנהגה כללית בלבד. מכאן הוא מסיק שלפי שיטתו אין השגחה פרטית על בעלי-חיים בפרטים, אלא קיימת לגביהם השגחה מינית בלבד – השגחה על המין בכללותו (קיום, התרבות, איזון טבעי), ולא על כל פרט ופרט. ולפיכך ה"קנאה" הזו מתבטלת רק כאשר כל נברא מושגח כפי מדרגתו הראויה – האדם בהשגחה פרטית אישית, והחיות בהשגחה כללית על מינן בלבד.כך נשמר הסדר ההיררכי של הבריאה, וכל דבר מקבל את ההנהגה המתאימה לו]. וחד אמר: מפני שעושה מדותיו של הקדוש ברוך הוא רחמים, ואינן אלא גזרות. [שהרי אם היה זה מפני רחמים, מפני מה התיר לשחוט הבהמה? אלא בוודאי שנעלם מאתנו הטעם השכלי של מעשה המצוה בנוגע לקן צפור. ומה שמשתקין אותו, מפני שנראה כי ה' יתעלה שמו נמשך אחר רגשותיו, כלומר אחר רצונו, ויש כאן חשש למינות! מפני שאין אצלו יתברך מאורע ממאורעות בני אדם, ולא רגש ולא עצב!].

ההוא דנחית קמיה דרבה ואמר: [=התלמוד מספר על שליח ציבור שירד לפני התיבה בפני רבה ואמר בתפילתו] **"אתה חסת על קן צפור, אתה חוס ורחם עלינו".** [=כשם שהקב"ה מרחם אפילו על ציפור ובניה (מצוות שילוח הקן), כך שירחם גם עלינו]. **אמר רבה: כמה ידע האי צורבא מרבנן לרצויי למריה!** [=כמה יודע תלמיד חכם זה לרצות ולפייס את קונו] **– אמר ליה אביי: והא משתקין אותו תנן! ורבה נמי – לחדודי לאביי הוא דבעי.** [=חלילה לומר שרבה הסכים מה שעשה. אלא אמר לו את הדברים בדרך רמז! כלומר, גם רבה עצמו לא באמת סבר שהנוסח ראוי, אלא אמר את דברי השבח כדי לחדד את אביי, לעורר אותו לחשיבה ולעיון, כדרך לימוד תלמודית של אתגר והעמקה. התלמוד ממשיך וכותב, האומר] **מודים מודים – משתקין אותו. אמר רבי זירא, כל האומר שמע שמע – כאומר מודים מודים דמי. מיתיבי: הקורא את שמע וכופלה – הרי זה מגונה. מגונה הוא דהוי, שתוקי לא משתקינן ליה!** [=ומוכח לכאורה, שהכופל את שמע זה רק מגונה אבל משתקין אותו]. **לא קשיא: הא – דאמר מילתא ותני לה, והא – דאמר פסוקא פסוקא ותני ליה. אמר ליה רב פפא לאביי: ודילמא מעיקרא לא כוון דעתיה, ולבסוף כוון דעתיה? – אמר ליה: חברותא כלפי שמיא מי איכא? אי לא כוון דעתיה מעיקרא – מחינן ליה במרזפתא דנפחא עד דמכוין דעתיה". ע"כ.**

ונסביר, הגמרא פותחת את ההבנה של הקושיא מן הברייתא, ב־"לא קשיא", כלומר אין כאן סתירה בין המקורות, אלא הבחנה בין שני מצבים שונים:

מי שאומר מילה וכופל אותה, ועוצר אחרי כל מילה ושוב כופל, כלומר שניכר שחוזר על מנת לחזור ולשנן. צורת אמירה כזו נחשבת למגונה. כלומר כל כפל כלשהו של מילה, אפילו לצורך, הרי זה מגונה!! אבל כאשר מדובר במי שאומר פסוק שלם או חצי פסוק, ואז חוזר עליו. משתקין אותו מיד!

קושיית רב פפא – רב פפא מקשה על אביי קושיה הגיונית מאוד: "ודלמא מעיקרא לא כוון דעתיה, ולבסוף כוון דעתיה?" כלומר, אולי בתחילת האמירה האדם לא היה מרוכז, אבל בהמשך כן התרכז – ואם כך, למה לפסול אותו או להעניש? אע"פ שרב פפא מודה שהדבר מגונה! במילים אחרות, רב פפא טוען לטעות אנושית הנובעת מחוסר ריכוז, ונכון שמגונה הדבר, אבל למה להעניש ולהעביר אותו מיד? אביי משיב בחריפות: "חברותא כלפי שמיא מי איכא?" כלומר: האם אפשר להתנהג כלפי הקב"ה כאילו הוא חבר לספסל הלימודים, שמתחילים לידו ברשלנות ואחר כך "מתחממים"? התשובה ברורה: לא. ולכן: "אי לא כוון דעתיה מעיקרא – מחינן ליה במרזפתא דנפחא עד דמכוין דעתיה" – אם לא כיוון דעתו מההתחלה – מאלצים אותו לעצור ולהתרכז עד שיאמר כראוי. כי עמידה לפני שמים מחייבת כוונה מלאה מהרגע הראשון". ע"כ ביאור הדברים.

ומבואר יוצא, שכל כפל בקריאת שמע, כל כפל מיותר בסדר התפילה, אפילו היה זה לצורך כוונה של האדם, כלומר ששיער שבאותם מילים לא כיון טוב וחזר עליהם, גם רב פפא מודה שזה מגונה. אלא שבתחילה שאל רב פפא את אביי, מדוע מיד להעבירו אפילו כאשר מדובר בחזן. ורב פפא ענה לו הסיבה הברורה. ומבואר מדבריהם, שבכל ענין לכפול את המילים בסדר התפילה הדבר מגונה. וכאשר הדבר נובע שלא לצורך, או לצורך דמיוני

הנובע מלימוד להלכה מאיזה מדרש מסויים, כאן על אחת כמה וכמה שהדבר יהיה בגדר עבירה. ושים ליבך אתה הקורא הנעים, לדברי רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם (ספר חובות הלבבות שער ח – שער חשבון הנפש פרק ג): "וכן המתפלל, כשיהיה לבו ומצפונו ריק מענין התפלה, לא יקבל האל ממנו תפלת אבריו ותנועת לשונו. הלא תראה מה שאנו אומרים בסוף תפלתנו: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'. וכשיהיה האדם חושב בשום דבר מדברי העולם במותר או באסור, ואח"כ יחתם תפלתו ויאמר: והגיון לבי לפניך, הלא זה גנאי גדול, שיטען שדבר עם אלהיו בלבו ובמצפונו ולבו בל עמו, ושאל ממנו אחר כך לקבל אותה ולרצות בה ממנו. ודומה הוא למי שנאמר בו: כגוי אשר צדקה עשה, ואחז"ל: ימוד אדם עצמו אם יכול לכוין את לבו, יתפלל, ואם לאו, אל יתפלל.

ואמר רבי אליעזר בשעת פטירתו בכלל מה שצוה בו לתלמידיו: וכשאתם מתפללים, דעו לפני מי אתם מתפללים, ואמר הכתוב: הכון לקראת אלהיך ישראל, וארז"ל אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום, ואמר: בהתעטף עלי נפשי, ואמר: נשא לבבנו אל כפים אל אל בשמים. וראוי לך, אחי, שתדע, כי כוונתנו בתפלה אינה כי אם כלות הנפש אל האלהים וכניעתה לפניו עם רוממותה לבוראה ושבחה והודאתה לשמו והשלכת כל יהביה עליו. ולפי שהיה כבד על הנפש לזכר כל זה בלי חבור וסדר, סדרו רבותינו ז"ל הענינים שצריכים להם רוב כתות בני אדם, הנראה חסרונם בהם אל האלהים וכניעתם בעבורם, והם עניני התפלה על סדר ותקון, שתקבל בה הנפש פני בוראה ולא תבוש בהתנפלה, ויראה ממנה בסדרה עניני התפלה בלבה הכניעה והשפלות לאלהים. ולפי שהיתה מחשבת הלב מתהפכת הרבה ואין לה קימה למהירות עבר ההרהורים על הנפש, היה קשה עליה לסדר עניני התפלה מעצמה, תקנו אותם רז"ל במלים מתוקנות, יסדרם האדם בלשונו, מפני שמחשבת הנפש הולכת אחר המאמר ונמשכת אל הדבור. והיתה התפלה מלות ועניים והמלות צריכות אל הענין והענין אינו צריך אל הדבור, כשאפשר לסדרו בלב, כי הוא עיקר כוונתנו ועליו משען מגמתנו". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ט הלכה ד): "וכל האומר מודים מודים משתקין אותו [=מעבירין אותו מיד שלא ירד לפני התיבה] ... מי שאמר בתחנונים מי שריחם על קן ציפור שלא ליקח האם על הבנים או שלא לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד ירחם עלינו וכיוצא בענין זה משתקין אותו, מפני שמצות אלו גזרת הכתוב הן ואינן רחמים, שאילו היו מפני רחמים לא היה מתיר לנו שחיטה כל עיקר, וכן לא ירבה בכנוים של שם ויאמר האל הגדול הגבור והנורא והחזק והאמיץ והעיזוז, שאין כח באדם להגיע בסוף שבחיו, אלא אומר מה שאמר משה רבינו עליו השלום". ע"כ. ומבואר מדברי רבינו, שהוא פסק שכל בפל בתפילה הוא אסור, ולא רק שהוא אסור, אלא אם היה חזן, מעבירין אותו מיד, מפני שחוששים למינות, ואם לא למינות, חוששים שהוא לא מכוין דעתו היטב בתפילה.

כתב המאירי בספר בית הבחירה (מסכת ברכות דף לג עמוד ב): "... האומר יברכוך טובים הרי זה דרך מינות האומר על קן צפור יגיעו רחמיך ועל טוב יזכר שמך מודים משתקין אותו. העובר לפני התיבה וטעה יעבור אחר תחתיו ולא יהא סרבן באותה שעה ... אמר

המאירי האומר יברכוך טובים וכו' כוונת המשנה לבאר שצריך האדם לדקדק בדברי פיו ולהשמר מחטוא בלשונו ואמר על האומר יברכוך טובים ר"ל השלוים והשקטים נקיים מכל צער כאמרו ונשבע לחם ונהיה טובים [=וראה לא ראינו], ונראה מדבריו שכל השרוים בצער ושכל עניניהם בצער אין להם במה לברך זהו דרך המינות ... וכן אם אמר על טוב יזכר שמך כלומר שעל הרעה אין כאן ברכה משתקין אותו שחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה וכן אם אמר מודים מודים משתקין אותו הואיל וכפל הדבר במקום שאין לומר בו שמתוך היאוש הוא עושה שהרי כל אדם מוחזק לכוין כשהוא מגיע למודים יש לפקפק בו שהוא נמשך אחר שתי רשויות משתקין אותו ובגמ' אמרו שהאומר שמע שמע משתקין אותו אם אמר פסוק שלם וכפל אותו לאלתר, אבל אם הוא כופל מלה מלה אין משתקין אותו אלא שהדבר מגונה. ויש מפרשים בהפך. ובתלמוד המערב פירשו דוקא בצבור אבל יחיד תחנונים הם ואם לא כיון חוזר וכופלו ומכאן סמכו לומר שאף בתוארים כן כמו שנבאר בסמוך.

... משה רבינו אמר בתורה האל הגדול הגבור והנורא ובאו אנשי כנסת הגדולה ותיקנו תיבות אלו בתפלה ואין אדם רשאי להוסיף דבר מעתה ומי שהרבה לתארו בתארים כמו שיאמר האדיר החזק והאמיץ וכו' וכיוצא בהם אינו אלא טועה ואינו מוסיף אלא גורע וזהו אצלי מה שאמרו נורא תהלות כלומר שאף להללו אנו יראים כמו שבארנו בפתיחת החבור והוא שאמרו בההוא דנחית קמיה דר' חנינא אמר האל הגדול הגבור והנורא האדיר החזק והאמיץ וגער בו ואמר סיימתינהו לשבחיה דמרך עד שהמשילו הענין למלך שהיו לו אלף אלפי דינרי זהב והיו מקלסין אותו בשל כסף והפלגת המשל ותוכן ענינו מבואר בספרי חכמינו הגדולים נ"ע וראשוני הגאונים כתבו דוקא בתפלה אבל בבקשות ותחנונים כל שאינו טועה ירבה בשבחיו כמה שירצה וכן המנהג". ע"כ.

וביחס למה שכתב, בבקשות ותחנונים כל שאינו טועה ירבה בשבחיו, נעלמו ממנו דברי רבינו הרמב"ם במורה, שהרחיב הדיבור בזה הענין, וביאר שאין לעשות כן, אלא ירבה האדם בתפילה וההכנעה, ולא ירבה ולא ידבר כלפי ה' יתעלה שמו בתוארים, שהרי כל תואר אפילו של שבח כלפי ה', פחיתות הוא! כפי שביארנו במאמרים הקודמים.

ומה שהביא ראיה מדברי התלמוד ירושלמי שהמתפלל ביחיד מותר לו לכפול את המילים אם לא כיון דעתו, זו אינה ראיה כלל, שהרי שם מדובר שכופל בתנאי שלא כיון, וכופל רק מה שהתקינו לומר בלבד. ושוב שגה המאירי שנמשך אחר הגאונים שהמון מכתביהם זוייפו וסולפו. בכל אופן שלא יהיה, לכפול את מילות התפילה בלא סיבה, בוודאי שהדבר מגונה. ולהורות מראש לכפול את מילות התפילה, לא רק שהדבר מגונה, לא רק שהדבר גובל בסכלות, אלא מדובר בהוראה אסורה, ונכלל בגדר ממרא את בית הדין הגדול, שהרי פוסק לעשות דבר שלא ציוו ולא אמרו בית הדין הגדול!

וכבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א הלכה ז): "ברכה ראשונה שלפניה בין ביום בין בלילה פותח בה בברוך וחותם בה בברוך, ושאר ברכותיה חותם בכל אחת מהן בברוך ואין להם פתיחה בברוך, ברכות אלו עם שאר כל הברכות הערוכות בפי כל

ישראל עזרא הסופר ובית דינו תקנום ואין אדם רשאי לפחות מהם ולא להוסיף עליהם, מקום שהתקינו לחתום בברוך אינו רשאי שלא לחתום, ומקום שהתקינו שלא לחתום אינו רשאי לחתום, מקום שהתקינו שלא לפתוח בברוך אינו רשאי לפתוח, מקום שהתקינו לפתוח אינו רשאי שלא לפתוח, כללו של דבר כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בברכות הרי זה טועה וחוזר ומברך כמטבע, וכל שאינו אומר אמת ויציב בשחרית ואמת ואמונה בערבית לא יצא ידי חובתו". ע"כ.

והנה, במאות השנים האחרונות, מזמן פסיקתו של ספר שולחן ערוך, נולד מנהג רע ומהובל, מנהג אשר מקיימים אותו ברוב ישראל, מנהג אשר שינה ממטבע שטבעו חכמים בספר התפילה, פסיקה אשר הרימה יד בבית הדין הגדול, ועל ידי כך שינו עם ישראל מסדר התפילה, וכפלו פסוקי תורה במקום אשר לא צוו לעשות, ולא רק שכפלו פסוקי תורה במקום שלא צוו, אלא כפלו את המילה, "אמת" שלא לצורך כלל! וכל זה בעקבות נטייתם אחר ההבל ויהבלו. ומה יש לצפות ממי שפסק מספר הזוהר הטמא והעלה על שולחנו לעבוד אלהים אחרים? מה יש לצפות ממי שציווה שאין שום בעיה להתפרנס מן התורה והפך את התורה לקורדום חוצבים?

המנהג הנכון והפשוט שהתקינו חז"ל:

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א הלכה ה – ו): "הקורא קריאת שמע מברך לפניה ולאחריה, ביום מברך שתים לפניה ואחת לאחריה, ובלילה מברך שתים לפניה ושתים לאחריה. ברכה ראשונה שלפניה ביום יוצר אור ובורא חשך וכו' וברכה שנייה אהבת עולם אהבתנו, ושל אחריה [=מתחילה במילים] "אמת ויציב", וברכה ראשונה שלפניה בלילה מעריב ערבים וכו' שנייה לה אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת כו', וברכה ראשונה של אחריה [=מתחילה מיד במילים] "אמת ואמונה", שנייה לה השכיבנו". ע"כ. ובמקום אחר כתב רבינו (רמב"ם סדר תפילות כל השנה): "... ברכה אחרונה שלאחר קריאת שמע זו היא נוסחה: אמת ויציב וכו' עד ברוך אתה יי' גאל ישראל, ובערבית ברכה ראשונה ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם אשר בדברו מעריב ערבים עד ברוך אתה יי' המעריב ערבים, ברכה שנייה אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת וכו' עד ברוך אתה יי' אוהב עמו ישראל, ברכה ראשונה שלאחר קריאת שמע של ערבית זו היא נוסחה: "אמת ואמונה" כל זאת קיים עלינו כו' עד ברוך אתה יי' גאל ישראל". ע"כ.

נמצאנו למדים, כי מיד לאחר שאומרים את פרשת ציצית הזו (במדבר פרק טו פסוק לו – מא פרשת שלח): "וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְיָ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם". מיד צריך לומר ללא הפסק, "אמת ואמונה" בשחרית. ובערבית מיד צריך לומר "אמת ויציב".

ונראה שחז"ל תיקנו לומר אמת ויציב, ואמת ואמונה מיד לאחר פרשת ציצית, על פי שאמר (ירמיהו פרק י פסוק י): "וַיי אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא־אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם מִקְצְפּוֹ תִּרְעַשׁ הָאָרֶץ וְלֹא־יָכְלוּ גוֹיִם זַעְמוֹ".

המנהג שפסק בשולחן ערוך ויש בו חשש מינות:

ברוב סידורי בית ישראל לצערינו הרב, נוהגים וכך הנהיגו האורתודוקסים, שמיד לאחר פרשת ציצית אומרים כך: " אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם [=כאן מסתיימת פרשת ציצית מסדר התפילה, ובמקום שיאמרו מיד, "אמת ויציב". הוסיפו לומר מיד] ... **אמת. יי אלהיכם אמת. ויציב ונכון וכו'". ע"כ.**

ואציב כאן את הבעיות החמורות הנובעות מתוספת מהובלת וארורה זו:

א) שינוי מובהק מסדר התפילה וממטבע שטבעו חכמים – שזו עבירה לכשעצמה.

ב) אי אמירת "אמת ויציב" או "אמת ואמונה" מיד לאחר פרשת ציצית.

ג) אין כאן אמירה של צמד המילים יחדיו הנאמרות מיד פרשת ציצית, "אמת ויציב" או "אמת ואמונה". אלא הם אומרים מיד אחר פרשת ציצית רק את המילה, "אמת". וכבר כתב רבינו הטהור, שמי שאינו אומר את צמד המילים יחדיו, "אמת ויציב", או "אמת ואמונה" ברצף, לא יצא ידי חובתו! ואמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כא עמוד א): "... [=סדר] **קריאת שמע דרבנן,** [=אמירת צמד המילים יחדיו] **אמת ויציב דאורייתא". וכן אמרו** (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יב עמוד א): "אמר רבה בר חיננא סבא משמיה דרב: כל שלא אמר אמת ויציב שחרית ואמת ואמונה ערבית – לא יצא ידי חובתו". ואמירה זו של אמת ויציב, צריכה להיות כתקנה, וצריכה להיות ביחד מחוברת!

ד) כפל דברים במילות התפילה ללא שום תועלת, לא בשביל כוונה יתירה, ולא בשביל סיבה נכונה. ולאחר המחשבה, לא רק שאין כאן כפל, אלא יש כאן שיבוש, שהרי כופלים פסוקי תורה שלא צוו! ולא פסוקי תורה, אלא שליש פסוק מן התורה, והחליטו מדעתם, שעליהם להוסיף ולומר, "יי אלהיכם". ומי התיר להם זאת? מי התיר להם לשנות את סדר התפילה ולשבש את התפילה של עם ישראל? מי ציוה עליהם זאת? ועליהם נאמר (ישעיהו פרק א פסוק יא – יג): "לָמָּה־לִּי רֹב־זִבְחֵיכֶם יֹאמַר יְיָ שָׂבַעְתִּי עֹלוֹת אֵילִים וְחֵלֶב מְרִיאִים וְדַם פָּרִים וּכְבָשִׂים וְעַתּוּדִים לֹא חָפָצְתִּי: כִּי תָבֹאוּ לֵרָאוֹת פָּנָי מִי־בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדְכֶם רְמֹס חֲצֵרָי: לֹא תוֹסִיפוּ הָבִיא מִנְחַת־שָׁוְא קְטֹרֶת תּוֹעֵבָה הִיא לִי חֹדֶשׁ וְשַׁבָּת קְרֹא מִקְרָא לֹא־אוּכַל אָוֶן וַעֲצָרָה". **ואמר** (תהלים פרק נ פסוק טז – יז): "וְלָרָשָׁע אָמַר אֱלֹהִים מַה־לְּךָ לְסַפֵּר חֻקַּי וַתִּשָּׂא בְרִיתִי עַלֵּי־פִיךָ: וְאַתָּה שָׂנֵאתָ מוּסָר וַתַּשְׁלֵךְ דְּבָרַי אֲחֹרֶיךָ".

ה) עוד עבירה חמורה יש כאן והיא לדעתי החמורה ביותר, הענין שיש כאן חשש לשתי רשויות, בדיוק החשש של זה שאנו שומעים ממנו אומר, "מודים מודים", וכמו זה שאומר,

"שמע שמע". גם כאן יש חשש למינות. שהרי הם אומרים כך: "אני יי אלהיכם – אמת" – ושוב חוזרים לומר מיד, "יי אלהיכם – אמת". ונשמע מתוך כך כאילו יש כאן שתי רשויות! שהרי לא נאמר בפעם השניה, "אני". ולא אתפלא אם המינים מכשפי האופל מכוונים כאן לכמה פרצופים ימחה שמם! נמצא כי ללא ספק, יש כאן עבירה עצומה ושיבוש גדול בסדר התפילה!

עוד ראיה יש לי להביא שמדובר כאן בעבירה עצומה, ממה שאמרו חז"ל (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יד עמוד א): על המשנה בברכות (משנה מסכת ברכות פרק ב משנה ב): "אלו הן בין הפרקים בין ברכה ראשונה לשניה בין שניה לשמע ובין שמע לוהיה אם שמוע בין והיה אם שמוע לויאמר בין ויאמר לאמת ויציב. רבי יהודה אומר בין [=פרשת] ויאמר ל[פרשת] אמת ויציב לא יפסיק". ע"כ. והנה משנה מפורשת היא, שלא מפסיקים בשום ענין פרשת ויאמר לצמד המילים "אמת ויציב", או "אמת ואמונה"! ואמרו בתלמוד הנזכר, "אלו הן בין הפרקים וכו'. אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי יהודה דאמר, בין אלהיכם לאמת ויציב לא יפסיק. אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן: מאי טעמיה דרבי יהודה, דכתיב: [=משום שנאמר] וה' אלהים אמת. [=מכאן למדים שאסור להפסיק בין סיום פרשת ציצית לאמירת "אמת ויציב" כלל! בשום דבר שיהיה אסור להפסיק. כל שכן שלא להוסיף נוסחים מיותרים בתפילה!

כעת שואל התלמוד, מי שהפסיק בדיבור ולא סמך את סיום פרשת ציצית לאמת ויציב, האם] חוזר ואומר אמת [=ויציב], או אינו חוזר ואומר אמת [=ויציב]? אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן: חוזר ואומר אמת [=ויציב]. רבה אמר: אינו חוזר ואומר אמת [=ויציב]. ההוא דנחית קמיה דרבה [=חזן שירד לפני התיבה], שמעיה רבה [=שמע אותו רבה] דאמר, "אמת אמת" תרי זימני; אמר רבה: כל אמת אמת תפסיה להאי". ע"כ.

ונסביר: הסיפור שהובא מיד לאחר דעתו של רבה, שהמפסיק בדיבור אינו חוזר לומר אמת ויציב, הוא סיפור שמחדד היטב את דעתו של רבה. כי מסופר שרבה אמר לו כך: "כל אמת אמת – תפסיה להאי!" וכוונתו לומר, שכל מי שאומר "אמת אמת" – כאילו נלכד בזה, ולכן זה כבר מחשיד אותו. במילים אחרות, האמת אינה צריכה חיזוק כפול, ומי שמדגיש יותר מדי "אמת אמת" – נשמע כאילו הוא מנסה להוכיח אמת, וזה כבר מעורר חשד. בדומה לביטוי המודרני: "מי שמדגיש שהוא דובר אמת – אולי דווקא לא". רבה לא רק פוסק הלכה טכנית, אלא מעביר מסר עקרוני: אמת אמיתית נאמרת בפשטות. ריבוי הדגשות פוגע בניקיון הכוונה. הסיפור מדגים שלדעתו, חזרה כפולה על "אמת" אינה מעלה – אלא חיסרון.

ולכן הדבר פשוט וברור, שאלו שהנהיגו לומר את ההבל הבלים הלזה, מלבד כל אותם טעמים שכתבנו שהדבר עבירה מוחלטת בתכלית. הרי שיש עוד סעיף כעת לכך, שרבה בעצמו חשד במי שאומר אמת אמת פעמיים. וכאמור, בנוסח המהובל של הדורות האחרונים, הם מדגישים אמת אמת פעמיים! וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ב הלכה יז): "ואלו הן בין הפרקים, בין ברכה ראשונה לשנייה, בין שנייה לשמע, בין שמע לוהיה אם שמוע, בין והיה אם שמוע לויאמר, בין הפרקים האלו שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל

אדם, אבל בין ויאמר לאמת ויציב הרי זה כאמצע הפרק ולא יפסיק אלא לשאול מפני היראה ולהשיב מפני הכבוד". ע"כ. לאחר שביארנו היטב וסקרנו את המנהג המהובל, צריך להבין מה גרם לאותם טפשים לעשות כן ולהחריב את עמינו הטהור. יש להזכיר, שיש מקומות, שנוהגים לומר לפני פסוק ראשון של קריאת שמע, "אל מלך נאמן", ומנהג טפשי ועילג זה, הוא על אותו עיקרון של "יי אלהיכם אמת". ונבוא לטעמם המהובל.

כתב הטור (טור אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן סא): "**יש נוהגין** [=צריך לומר, יש ממרים שמוסיפין] **לומר תחלה** [=לפני קריאת פסוק ראשון של שמע ישראל] "**אל מלך נאמן**". [=והוסיפו שלוש תיבות שאינן קשורות לסדר התפילה]. **ויש** [=טפשים אחרים ש]**אומרים שמוסיפין**, "**אמן – אל מלך נאמן**". **ונותנין טעם לדבריהם, שקריאת שמע, יש בה רמ"ח תיבות כמנין איבריו של אדם, אלא שחסר ד'** [=תיבות] **ומכוונים** [=הטפשים] **להשלים באלו ד'**. [=כאילו אם לא יהיה רמח תיבות הגוף שלהם יתמוטט ו-4 איברים יקרסו ויתמוטטו! כמה טפשים ותועים מן הבהמות אפשר להיות?].

והרמ"ה [=אבולעפיה שנחשב למקובל, והיה מתנגד גדול לרבינו הרמב"ם ולספרו הגדול מורה הנבוכים. ואחד מחכמי ספרד אמר עליו, "שֶׁאֲלוּנִי יְדִידַי: אַיִּךְ יְכֻנֶּה בְּשֵׁם מַאִיר, וְהוּא הוֹלֵךְ חֲשֵׁכִים? הֲשִׁיבוֹתִים: כְּבָר קָרְאוּ חֲכָמִים לְלַיְלָה אוֹר – וְהוּא מִן הַהֲפָכִים".] **השיב על זה בתשובה ... ועוד כיון דלאו לצורך ברכה היא אלא לאשלומי רמ"ח תיבות הוי ליה תוספת בק"ש והאי תוספת לא יעקב אמרו ולא בניו ולא משה אמרו! וא"כ אנן היכי אמרינן ליה ... ואנן ניקום ונימא מדעתן מידי דלא אמריה יעקב ולא משה ולא איתא לא במתניתין ולא בגמרא אלא מחוורתא דהאי מנהגא לימא ליה עיקר ומאן דיכיל לסלוקא שלא ע"י מחלוקת אלא בחבורה שדעת אחת לכולם ש"ד ומאן דלא יכיל לסלקא לסלוקיה לנפשיה. ע"כ. ומבואר מדברי הטור, שראה לנכון להביא תשובה זו של מאיר המקובל, שלא היה נוח לו להוסיף תיבות בנוסח התפילה!**

ושימו לב לדבר חשוב, גם מה שהוסיפו, היה "אל מלך נאמן", אמנם לכפול ולומר, "יי אלהיכם אמת", מקורו מאוחר ולמיטב הבנתי הובא רק מספר המשחית הטמא הזוהר הארור! ונקודה זו היא חשובה ביותר להבנה!

אמנם כתב קארו בספרו בית יוסף (אורח חיים סימן סא): "[=כתב הטור] **יש נוהגים לומר תחלה, "אל מלך נאמן" ויש שמוסיפין אמן אל מלך נאמן ונותנים טעם לדבריהם שק"ש יש בה רמ"ח תיבות וכו' אלא שחסר ארבע וכו'**. [=מכאן לשונו של קארו], **זה אינו מדוקדק שהרי אינם חסרים אלא שלוש תיבות ... נמצא שלא חסרו אלא ג' תיבות, ו-"באל מלך נאמן" סגי ... וכן כתוב במנהיג** (סי' לג) **וכן כתב האגור** (סי' קז) **בשם הרוקח** (סי' שכ) **וכתב האגור באשכנז וצרפת נוהגים לומר, "אל מלך נאמן" ולא אמן. וגם מהר"י קולון כתב בשורש מ"ב שכן היה הוא נוהג. וכתב עוד האגור שבספר הפרדס לרש"י** (חלק הלקוטים עמ' צ) **ובטעמי ה"ר יהודה החסיד כתוב שאומרים אל מלך נאמן. והגהות מיימוניות כתבו בפרק ראשון מהלכות ברכות** (אות ח) **שאין לאומרו**. [ע"ד כאן בעצם קארו הביא ראיות לענין אמירת אל מלך נאמן. ובעצם דחה את מה שהיו אומרים, "אמן אל מלך נאמן". והביא את שיטת הגהות מיימוניות שאין לומר אותו בכלל. ומשמע שעקר את המנהג הזה לגמרי ולא קיים גם מנהג אחר].

ונראה לי [וכעת קארו צריך להתמודד עם ראש המקובלים הולכי החושך, שטען שאסור להוסיף שום נוסח שלא תיקנו חז"ל, וכותב קארו], **שאע"פ שהרמ"ה סתר מנהג זה משום דליתא במתניתין ולא בגמרא.** [=שימו לב כיצד עובר הבית יוסף להמציא ולשרבט עלילות דברים, והכל על מנת שיותאם המנהג הטיפשי הזה לספר האופל הטמא], **מכל מקום נראה שמנהג קדמון היה** [=שהרי לדעת האופל הטמא חייב לעשות הכל על מנת להשלים רמ"ח איברים לא? אז בהכרח שעשו הכל על מנת לקרוא רמ"ח איברים בקריאת שמע, שחלילה לא יעלמו ג' איברים מגופו של האדם], **אלא שאח"כ בטלוהו, כדי שלא יפסיק בין הבוחר בעמו ישראל לשמע.** [=אם היה מנהג קדמון, זה שתיקן אותו לא ידע מכך שהדבר מהווה הפסק? ואם מנהג זה קדמון מי הוא זה ואיזה הוא אשר יכול לבטלו ולהרים יד בבית דין שתיקנוהו? אלא בוודאי כי אין שום שחר למנהג זה, וקארו שהלך בעיוורון אחר ספר האופל והבנת מדרשים כפשוטן, אינו שם לב בכלל למה שכתב. ובוודאי כי מדובר בהמצאה אלילית ופרו-נוצרית הגובלת בטמטום וסכלות. וטוען קארו שלאחר ש-"ביטלו" את אל מלך נאמן], **תיקנו במקומו** [=מי תיקן? מה זה שכתב, "תיקנו במקומו", היש בית דין לכך? היש ראיות לכך? יש תלמוד? יש משנה? יש ראיות מדברי רבותינו הקדמונים לכך? ויתירה מזו, קארו שכח שבאחד המקומות בספר האופל שהוא בעצמו מביא את המקור, כותב הטמא הארור שהיחידים עדיין ממשיכים לומר אל מלך נאמן, אז איך בדיוק ביטלו את אל מלך נאמן? ומעליל קארו וכותב שתיקנו] **שיחזור שליח ציבור** [לכפול ולומר] **ה' אלהיכם אמת.** [ומה המקור לקארו]? **דהכי איתא בספר התיקונים תיקון** (י"א) [י] (כה:) **ואיהי כלילא מד' פרשיין דקריאת שמע דאינון רמ"ח עם אל מלך נאמן ובגין דלא עבדין הפסקה תקינו לאחזרא שליחא דצבורא ה' אלהיכם אמת ע"כ.** [=ומה מבואר שם בספר האופל שהציג כאן קארו? מבואר בספר הטינופת (תיקוני הזוהר תיקון יא.): ובשל כך, מי שאינו שומר את ברית הקודש – נדון לייסורי חיבוט הקבר באותו עפר. ואלו הם בני אדם שגופם נעשה להם כקבר בחייהם, מפני שדוחקים אותם ייסורים בכל יום, ובעבודתם נשפך דם מציפורניהם. ומשום כך תיקנו [=מי תיקן?] להסתכל בציפורניים בהבדלה – שכן אדם הראשון היה מלובש ב"כתנות של ציפורניים", שהיו מאירים כענני כבוד ... ולכן, מי ששומר את ברית האש (ברית איבר המין), נקרא איש צדיק תמים. והאות י' של שם שד"י היא כחוליה (טבעת) על צווארו של שֵׁד יצר הרע – חוליה של שלשלת. וכאשר יצר הרע – שהוא שֵׁד – נתפס באדם, נוטל האדם חרב, שנאמר עליה: "רוממות א-ל בגרונם". הי' היא ראש החרב, הו' הוא נוף החרב, ושתי הה"א הן שני פיותיה. ובכך שוחט הוא את יצר הרע. ועל כך נאמר: "הבא להרגך – השכם להורגו" – בתפילה, כמו שנאמר: "וישכם אברהם בבוקר". ועוד: קריאת שמע היא רומח [=כלי מלחמה מוט נשק], כלולה משש מילות הייחוד, ומ־רמ"ח תיבות עם "ה' אלוהיכם אמת" – והיא קלע. וחמש אבנים (האות ה') נעשות אבן אחת באות י', ובה הורגים את יצר הרע". ע"כ דברי הטינוף.

מלבד ההזיות הרבות שכתב המכשף הנוצרי הזוהרי, אנו למדים מדבריו, שקריאת שמע לדעתו של הכסיל, היא בכלל יציאה לקרב רוחני ענק שצריך לעבור האדם. במילים אחרות, התפילה הופכת לפנטזיה קרבית ולשדה קרב מפחיד מאוד. ובאמת שאיני יודע כיצד המקובלים לא מתמוטטים בתפילתם. וטוען הבהמי, שללא השלמת רמ"ח תיבות בקריאת שמע, האדם לא יכול לתפוס כלי להלחם מול ה"שדים"!! ובאמת שאיני יודע כבר אם לצחוק או לבכות או שניהם יחד! האם זו יהדות? האם דבר טינופת כזו ראוי להעלות ולהכתב בשם קארו? בטוחני שאם הרמב"ם היה חי בדורו של קארו, היה מצוה להשמיד ולכלות את ספרו העקוש! בכל אופן מבואר במקור הזה שהביא קארו מספר האופל שקריאת שמע הופכת לכלי מלחמה: רומח, קלע, קשת. ולכן התוספת "ה' אלהיכם אמת" הופכת את הקריאה מ־הצהרה אמונית ל־פעולה אקטיבית של הכרעת יצר הרע. היש שטות יתירה מזו? ממשיך קארו וכותב בעקבות מה שמובא בתיקוני האופל] **וכן נהגו בני ספרד שלא לומר אל מלך נאמן, ולהשלים הג' תיבות, חוזר שליח ציבור** [=ואומר] **"ה' אלהיכם אמת", שבתחלה מסיים פרשת ציצית, ואומר, "אמת"** [=ללא יציב], **וחוזר ואומר בקול רם, "ה'**

אלהיכם אמת". [=כלומר, בשום פעם לא אומר, "אמת ויציב" באופן אחיד ורצוף! היש מחיקת מסורת יתירה מזו?]**. וכן כתוב בספר הזוהר בסוף פרשת וירא אליו ה' דבק"ש אית רמ"ח תיבין עם ה' אלהיכם אמת.** [מה? כיצד הבית יוסף אומר שנהגו בני ספרד שלא לומר אל מלך נאמן, שהרי ספר האופל הטמא כותב מפורש, שהיחיד שאינו מתפלל עם הציבור עדיין אומר "אל מלך נאמן". והבית יוסף מציג את זה כאן, כאילו לדעתו הטמאה אין אומרים כלל "אל מלך נאמן". ודע קורא נעים, כי מתוך דיונו של ספר האופל בענינים אלו, ניכר איחורו בזמן, וכמה ספר זה הוא מאוחר בשנים. והנה מקור דברי האופל שהזכיר כאן (פירוש הסולם לזוהר – במדבר פרשת פנחס מאמר קול ודבור אות רפ): "וקול – זה שמע ישראל, דהיינו האיחוד [=הזיווג] דשש תיבות של שמע ישראל שהוא (א)יחוד [=אלהים] קצר אפים הנקרא קול. שבו ואשמע את קול כנפיהם, והויה זה, דהיינו ז"א, שהוא קול, כשיוצא לקבל השכינה בתפלה בלחש, שהיא דבור, דהיינו המלכות הנקראת דבור. שבו נאמר אדני שפתי תפתח, כל האברים, דהיינו כל רמ"ח אורות דחסד של [אלהים] קצר אפים הנקרא רמ"ח אברים [=כלומר, יש לבורא קצר אפים רמח איברים, ועל ידי שאדם אומר קריאת שמע כמו שצריך לדעתו, אז איבריו של אלהים קצר אפים יכולים לפעול כמו שצריך אצל אלהים נוקבא] ... כי פרשה ראשונה ... ופרשה שניה ... ופרשה ג' היא והיה אם שמוע ... ופרשה ד' היא פרשת ציצית ... שהן ביחד רמ"ה תיבות, ועם ג' תיבות ה' אלקיכם אמת, שאומר החזן בקול רם, הן רמ"ח תיבות. והיחיד, צריך משום כך להוסיף ג' תיבות, אל מלך נאמן, כדי להשלים רמ"ח". ע"כ. ומבואר מדברי השריץ, שקריאת שמע היא השפעה ישירות על עצמות האל וגרימת איחוד בינו לבין האלילה הקבלית אלהים נוקבא. ולכן בדה הטמא מליבו, שחייב להשלים רמח' תיבות בקריאת שמע, על מנת שהתקיים איבריו של הבורא.וכל זה מהדיר ופוסק הבית יוסף בשולחנו כפי שנראה בהמשך.

ממשיך קארו בבית יוסף] **וכן כתוב במדרש הנעלם** (זהר חדש רות צה.) **פתח רבי יהודה ואמר רפאות תהי לשרך וכו'** (משלי ג ח) **התורה היא רפואה לגוף ולעצמות בעולם הזה ובעולם הבא דאמר רבי נהוראי אמר רבי נחמיה בק"ש רמ"ח תיבות כמנין איבריו של אדם והקורא ק"ש כתקונה כל אבר ואבר נוטל תיבה אחת ומתרפא בו ... וכל האומר ק"ש כהאי גוונא בידוע שאינו נזוק כל אותו היום וכל האומר ק"ש שלא עם הצבור אינו משלים איבריו מפני שחסרו השלשה תיבות ששליח ציבור חוזר. מאי תקנתיה יכוין בט"ו ווי"ן דבאמת ויציב. ועם כל דא היה קורא עליו אבא מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות אותם שלשה תיבות דקריאת שמע ששליח ציבור חוזר לא יוכל להמנות אותם לתשלום רמ"ח כשאר הציבור עכ"ל.** [=הטיעופת הזוהרית. ושימו לב, כיצד ספר האופל סותר את עצמו, שבמקום אחד הוא אומר שהיחיד אומר, "אל מלך נאמן", ובמקום אחר הוא טוען שמי שאינו מתפלל עם הציבור, עליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון, כלומר אין לו תקנה. ואיני מבין כיצד אדם כמו קארו אינו שם לב לסתירה זו, ועיוורון העבודה זרה והנטייה אחר ספר המינות שבשה את מחשבתו. ויתירה מכך, מכאן הדבר פשוט וברור, כי היו כמה כותבים לספר האופל. וזה שכתב שצריך שהיחיד יאמר אל מלך נאמן, לא רצה לשנות לגמרי מארצות אשכנז. וזה שאמר שמעוות לא יוכל לתקון, כבר שינה לגמרי ממנהג האשכנזים! ולכן בוודאי כי ספר זה הוא ריקבון מתמשך של כמה שנים ומקובלים טפשים שהוסיפו כל פעם הבל אחר הבל! ולא רק זו בלבד, אלא שימו לב למה טוען הארור הזוהרי, "התורה היא רפואה לגוף ולעצמות בעולם הזה", כלומר, לדעתו של המכשף, עצם דברי התורה הם גורם לרפא את הגוף! במילים אחרות, אפשר להשתמש בדברי תורה או לעשות דברי תורה רפואות הגוף! וזה כמובן נחשב לסעיף ממיני עבודה זרה!

וכמו שכתב רבינו בנושא המזוזה, שחשבו הטפשים מבני אדם, כי המזוזה היא סוג של קמיע לשמירת הגוף, ולא הבינו ולא השכילו בחשיכה התהלכו, שמלבד שעניני ה-"קמיעות" הם שטות ועבודה זרה, עוד הפכו את דברי התורה והמצוות להנאת הגוף, ואינן אלא זיכוך הדעת ורוח האדם. וכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ה הלכה ד):

"... אלו שכותבין מבפנים שמות המלאכים או שמות קדושים או פסוק או חותמות הרי הן בכלל מי שאין להם חלק לעולם הבא, שאלו הטפשים לא די להם שבטלו המצוה, אלא שעשו מצוה גדולה שהיא יחוד השם של הקדוש ברוך הוא ואהבתו ועבודתו, כאילו הוא קמיע של הניית עצמן, כמו שעלה על לבם הסכל שזהו דבר המהנה בהבלי העולם". ע"כ. ושימו לב ללשונו הטהורה של רבינו, "עשו מצוה גדולה שהיא יחוד ה' ... ואהבתו ועבודתו, כאילו הוא קמיע של הניית עצמן, כמו שעלה על ליבם הסכל, שזהו [=כלומר המזוזה, הוא] דבר המהנה [=שומר] בהבלי העולם". והנה רבינו במילים אלו מבאר, שעיקר מצות המזוזה באה לזכך את השכל וליחד המחשבות כלפי הבורא, ושנדע כל הזמן ונשים בדעתינו, כי הוא אחד ויחיד ואין בלתו. אמנם, הטפשים, חשבו שהמזוזה עצמה נועדה על מנת לשמור את החפצים, את הגוף, ושאר הבלי העולם ההכלים! ולכן, רק במחשבה זו ומעשה מכוער זה, אין להם חלק לעולם הבא, שהרי גילו פנים בתורה שלא כהלכה, והפכו את מצות ה' להנאות ושמירת הגוף! וזה עיוות כל מטרת המצוות והתורה.

למה הדבר דומה? לאשה אשר כתבה לבעלה מכתבי ניחומין ואהבה ביוצאו לדרך ארוכה, וביקשה ממנו תמיד לזכור אותה, ושלא יעלה על ליבו מחשבה לחטוא תחתיה חלילה. והדגישה לו במכתב את אהבתה הגדולה ושלעולם תהיה עמו בכל אשר תלך. אבל אם יסטה מן הדרך, וימרה את רצונה, ויחטא עם אחרות, לא תקבלו בחזרה. והיה בכל עת הדרך מסתכל ומביט במכתב, וכל פעם שרצה לחטוא היה נשמר מן הטעות וקורא במכתב ומעריך את ה' אשר זיכה אותו באשה נפלאה כדוגמתה. והנמשל מובן, עצם המכתב לא מסוגל לשמור על האדם, עצם השמת המכתב בכיס בלא זכרון הכתוב בו ויראתו והערכתו למה שכתוב שם, אינו מסוגל לשמור מן החטא ולא מן הפגעים! והוא הדין במזוזה, אשר ניתנה לבני ישראל לאות וזכרון, למען יזכרו את האותות והמופתים אשר עשה ה' יתברך לעמו ישראל! והוא הדין במצות הציצית, שכל המשים על ליבו שהציצית שומרת על גופו הפיזי, או מעלה על דעתו שכאשר יסיר את הציצית מגופו, כעת הוא פחות שמור מבחינה פיזית, לא מספיק שהוא בכלל החברים והמנחשים, אלא הוא נכלל בכלל הכופרים שאין להם חלק לעולם הבא! וכמו שכתב רבינו מפורש (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה יב): "הלוחש על המכה וקורא פסוק מן התורה, וכן הקורא [=פסוק מסויים מן התנ"ך] על התינוק שלא יבעת [=יצעק ויבכה], והמניח ספר תורה או תפילין על הקטן בשביל [=שמעלה על דעתו שבעקבות כך] שיישן. לא די להם שהם בכלל מנחשים וחוברים [=כלומר, לא די שהם בכלל עובדי עבודה זרה ובוודאי איבדו את חיי העולם הבא], אלא שהן בכלל הכופרים בתורה, שהן עושין דברי תורה רפואת גוף ואינן אלא רפואת נפשות, שנאמר ויהיו חיים לנפשך, אבל הבריא שקרא פסוקין ומזמור מתהילים כדי שתגן עליו זכות [=יראה ורוממות] קריאתן, וינצל מצרות ומנזקים [=על ידי שמכניע את ליבו ומתחזק מקריאת ספר תהלים], הרי זה מותר". ע"כ. ולמדים אנו ללא כל ספק, כי עצם הפיכת דברי תורה לרפואות הגוף, עצם הפיכת המצוות להנאות הגוף, עצם זו המחשבה הכעורה, גובלת היא בכפירה גמורה בתורה! ולכן המתפרנס מן התורה, הפך את דברי התורה בכלל הנאת הגוף, ובכך הרים יד בתורת משה וחירף וגידף כלפי שמים!

והמשיך וכתב קארו] **... ויש מקשים על מנהג זה שהשליח ציבור חוזר ואומר ה' אלהיכם אמת מדאיפליגו רבי יוחנן ורבא בפרק היה קורא** (שם) **אם חוזר ואומר אמת והלכה כרבא שאינו חוזר ואומר אמת ואמרינן נמי התם ההוא דנחית קמיה דרבא שמעיה רבא דאמר אמת אמת תרי זימני אמר כל אמת אמת תפסיה להאי. ופירש רש"י ריהטא של אמת תפסתו לזה משמע דאין לומר תרי זימני אמת אפילו לשליח ציבור. וי"ל** [=שוב נדחק הבית יוסף ומשרבט תירוצי הבל] **דשאני התם שהיה מזכיר אמת תרי זימני בלא הפסק, אבל הכא שחוזר ואומר, "ה' אלהיכם אמת" שפיר דמי.** [=שימו לב מה עושה קארו, הוא מהפך היוצרות בכל דרך, והכל על מנת להצדיק את הזוהר הטמא ואת המנהג של המקובלים הארורים! אוי לבושה זו מה עושה!] **ותדע דהא ההוא דנחית קמיה דרבא דשמעיה דאמר אמת אמת בלא הפסק הוא מדמייתי לה אפלוגתא דחוזר ואומר אמת או אינו**

חוזר וההיא פירש בה ה"ר יונה (ח. ד"ה חוזר) שאמר ה' אלהיכם אמת וממתין שיסיים החזן ק"ש וקאמר דכשיגיע החזן לאמת אינו חוזר ואומר אמת, הרי דכשאינו מפסיק בין אמת לאמת היא. וגם למה שפירש דכשאמר ה' אלקיכם אמת ופסק מפני היראה או מפני הכבוד וקאמר דאינו חוזר ואומר אמת אף על פי שהפסיק ביניהם בדברים אחרים. איכא למימר דמפסיק מפני היראה או מפני הכבוד לא שכיח בשליח ציבור אלא ביחיד ויחיד ודאי אינו חוזר שלשה תיבות הללו, וכמו שנתבאר לעיל. וא"ת סוף סוף מההוא דנחית משמע שלא היו נוהגים לחזור ה' אלהיכם אמת [=שהרי אמר "אמת אמת", ואם היה נהוג בזמנם לומר, ה' אלהיכם אמת, כיצד אמר "אמת אמת"], וגם מדאמר רבא "כל אמת אמת תפסיה להאי", ולא אמר ליה אמאי לא אהדרת ה' אלהיכם אמת. [=מוכח מכאן שלא תיקן אותו רבה כמו מנהג המקובלים הטפשים. שימו לב לתירוצו של הבית יוסף]. יש לומר דההוא דנחית טועה הוה [=כלומר, קארו טוען, שהחזן טעה עד כדי כך שהחסיר מילים של ממש!! אתם שומעים את התירוץ הקלוש הזה?]

ורבא הכי קאמר, "כל אמת אמת תפסיה להאי", כלומר דלא הוה ליה לאהדורי אמת לחוד אלא ה' אלהיכם אמת. [=מה? רבא בא ללעוג לו, שמי שחוזר ואומר אמת פעמיים הוא לא באמת מהדיר את האמת והוא חשוד! ולכן קארו מבין את חולשת דבריו, ומיד כותב], ואם תימצי לומר דרבא לא הוה אמר דליהדר מידי, איכא למימר שרבא היה נוהג לומר, "אל מלך נאמן" כמנהג הקדמונים וא"כ אינו צריך לחזור שום תיבה [מה?? הבית יוסף מתרץ שהסיבה שלא העיר רבא לאותו חזן על זה שלא אמר "ה' אלהיכם אמת", הוא משום שהיו נוהגים לומר, "אל מלך נאמן". במילים אחרות, הבית יוסף אומר שרבא לא התייחס לספר הזוהר הטמא! שהרי לשיטתו של קארו מדובר ברבי שמעון בר יוחאי. וכבר אמר בספר הזוהר הארור, שכל מי שלא אומר ה' אלהיכם אמת בתפילתו, על זה נאמר מעוות לא יוכל לתקון. והאם רבא נכלל בגדר זה? ואם בזמנו של רבא הקפיד לומר אל מלך נאמן, מי הוא זה ואיזה הוא אשר ישנה מנוסח התפילה? ממשיך וכותב] אבל מאן דלא נהיג למימר אל מלך נאמן מודה רבא שצריך לחזור ה' אלהיכם אמת הילכך אנן דלא אמרינן אל מלך נאמן אפילו לרבא צריך לחזור ה' אלהיכם אמת. [מה?? מי אמר לו את הדברים האלו? מה זה הממצאות הקלושות האלו בדברי רבותינו האמוראים הטהורים?]. ונמצא כתוב בספר הפליאה (ח"א לא:) ששליח ציבור חוזר אני ה' אלהיכם, והיה במצרים מי שהיה נוהג כדבריו וגערו בו הנגיד הגדול כמהר"ר יצחק הכהן ז"ל ומורי הרב הגדול מהר"ר יעקב בי רב ז"ל וכל גדולי הדור הנמצאים בעת ההיא וגם בקוסטאנטינא גער הרב הגדול מהר"ר אליה מזרחי ז"ל וכל גדולי הדור במי שהיה נוהג כן ואח"כ ראיתי מי שהיה אומר שכספר הפליאה יש לנהוג שבספרים מדוייקים מהזוהר נמצא כדבריו. וזה טעות גמור שבשלושה מקומות שכתבתי, שהביאו שלש תיבות הללו בכולן כתוב בסיגנון אחד, "ה' אלהיכם אמת", וכן הוא בכל הנסחאות שראינו וששמענו וכן כתב ג"כ הרב רבי דוד אבודרהם (עמ' שז) והביא מאמר זה שבמדרש רות (שם) וכתוב בו שחוזר ה' אלהיכם אמת. וכן נוהגין העולם לכן כל המשנה ידו על התחתונה וגוערין בו ומבטלין את דבריו ומקיימין מנהג אבותינו שהוא על פי ספר הזוהר והם שקבעו מנהג זה ודאי דקדקו בדבר ומצאו שזהו אמת ויציב". ע"כ. ואני חייב לציין בסיום קריאת ההבל הזה שכתב קארו, שהוא בהחלט וללא ספק היה אחד מהנדחקים להכחיש האמת ולייפות השקר, הכי גדולים שאי פעם נתקלתי בהם. ובאשר למה שאיים קארו ואמר, "כל המשנה ידו על התחתונה וגוערין בו ומבטלין את דבריו, ומקיימין מנהג אבותינו שהוא על פי ספר הזוהר, והם שקבעו

מנהג זה". הנה לא שם לב קארו, כי הוא גוער ברס"ג, הוא גוער ברי"ף, הוא גוער בבעלי המשנה והתלמוד, והוא גוער בסדר התפילות שהביא הרמב"ם לעם ישראל.

שהרי גם בסידור המזוייף שיוחס לרב עמרם שנכתב בתקופת אחד הזייפנים הראשונים, כתוב שם כך (סדר רב עמרם גאון מוסד קוק קריאת שמע אות כח): "ואסור להפסיק בין ויאמר לאמת ויציב, אלא כשיאמר "אני ה' אלהיכם", חייב לאמר אמת [ויציב] מיד. שנאמר, "וה' אלהים אמת". ע"כ. ואם זה כדברי קארו, שגוערין בו, הרי שהוא גוער בסידורו של רב עמרם גאון וכל מי שהלך אחריו, שהרי מבואר בסידור זה, שצריך לומר מיד אחר, "אני ה' אלהיכם", תכף ומיד "אמת ויציב", ובמה שציוה קארו לעשות, לא רק שלא אומרים "אמת ויציב", אלא מחסירים אות שלימה מפסוק בתורה, ואומרים, "יי אלהיכם" בלבד, ואומרים לאחר מכן רק את המילה, "אמת", ומחסירים "יציב", וכבר אמר התלמוד, שכל שלא אמר מיד, "אמת ויציב", לא יצא ידי חובתו.

גם בסידורו של רב סעדיה גאון כתב (תש"א ירושלים עמוד טו סדר תפילת שחרית יחיד) "אני יי אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים, אני יי אלהיכם אמת יציב ונכון וכו'". וגם קודם לכן כתב, לפני פסוק ראשון לא נזכר לומר את ההבל שאמרו בארצות אשכנז, "אל מלך נאמן". גם בסידורו של הרמב"ם בסדר התפילות (מהדורת הרב קאפח סדר אהבה עמוד תשטו) כתב כך: "ברכה אחרונה שלאחר קרית שמע ... זה נוסחה, "אמת ויציב". ע"כ.

ומה יאמר קארו, שצריך לגעור בסידורו של רב עמרם? האם צריך לשיטתו לגעור בסידורו של רב סעדיה גאון? האם צריך לגעור ברי"ף שלא כתב להתפלל בנוסח מהובל שהביא בשם הזוהר? מה יאמר קארו, שצריך לגעור בסדר התפילות שהביא הרמב"ם? ולכן ראוי לומר לקארו שהחריב את יהדות ספרד כולה, "אתה המשנה, ידך על התחתונה, גוערין בך ובספריך, חובה לבטל את דבריך, ולנתוץ את מנהג אבותיך, שהלכו בעקבות הספר הארור הזוהר הטמא והארור, ומנהג זה מקורו בנצרות ובאלילות ספרי הגוים הערלים, ומאלו שהיו תועים מן הבהמות"! נמכר יוסף קארו לעבודה זרה, נמכר יוסף קארו לספר המשחית הזוהר הטמא, ובכך גער באבותינו שלא כפלו ולא העזו לשנות ממטבע שטבעו חכמים בסדר התפילה.

והנה פסיקתו של קארו בספרו העקוש "שולחן ערוך לפניהם" הנזכר בנביא לרעה (שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן סא סעיף ג): "בקריאת שמע יש רמ"ה תיבות וכדי להשלים רמ"ח כנגד איבריו של אדם מסיים שליח צבור ה' אלהיכם אמת, וחוזר ואומר בקול רם ה' אלהיכם אמת". ע"כ. והנה קארו מלמד בשולחנו, שדברי תורה נועדו לרפא את הגוף! כן כן, לדעתו אם חלילה לא יושלם רמ"ח תיבות של קריאת שמע, גופו של האדם עלול להתמוטט תחתיו, ו-ג' מאיבריו אף עלולים להשבר! היעלה על הדעת כדבר הזה? היעלה על הדעת לפסוק פסק הלכה שלא על דעת בית הדין הגדול? היעלה על הדעת לומר שרבותינו חכמי תור הזהב היו מטומטמים וחסרים וראויין לגערה מצד שולחנו? שוב הוכחנו שחלילה וחס ללכת אחר ספר האופל שאין לו טעם וריח בתורתינו הקדושה.

בתאריך 20/01 – נתפרסם סרטון של הרב בנימין בערוצו החשוב שברי לוחות תחת הקישור הזה: ובתגובות שם נכתב בשם: "yosefco3" – תגובה די צורמת לכל מבקש אמת. ולפני שנציג את תגובתו ניתן קצת רקע על הכסיל. מתוך תגובותיו החוזרות והעקביות, מדובר במין אורתודוקסי חסידי הקרוץ מהבלי הבליו של שבתאי צבי שר"י מפתח את הבסיס לרעיון תנועת החסידות. **הכסיל האמור טמוע כל כך בטומאת מפלצת הזוהר הפרו-נוצרי, עד שהוצרך להעליל על האמוראים שכתבו וערכו את התלמוד הירושלמי והבבלי, שבזמנם לא היה סנהדרין/סנהדרין גדולה. כלומר שעשו מה שעשו שלא ברשות סנהדרין גדולה.**

וזו כמובן האשמה חמורה, משום שהאשמה מסוג זה גובלת בחירוף וגידוף כלפי האמוראים, כלומר שמי שיטען טענה כזו, במילים אחרות יאמר, שרבינא ורב אשי ושאר האמוראים שהוסיפו ברכות נוספות ומנהגים נוספים, עשו כל זה שלא ברשות סנהדרין גדולה. וידוע מה עונשו של מי שמוסיף מצוה אחת על התורה שלא ברשות סנהדרין גדולה. ולא רק מצוה אחת אסור להוסיף, אלא הוספה על דבריהם של חכמים היא לכשעצמה חירוף וגידוף כלפי תורת ה' יתעלה שמו. ובמילים יותר אחרות, לפי הכסיל המין הלזה, חיבור התלמוד הבבלי והירושלמי נעשה כנגד תורת ה' הטהורה, וחייב לגונזו לשיטתו העילגת של הבהמי!

וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה א – ב): **"בית דין הגדול שבירושלים** [=סנהדרין גדולה] **הם עיקר** [=לא אחרים! לא התוספות, לא היתירות, לא החסרות, לא הראב"ד וגם לא הרמב"ם עצמו! אלא בית דין הגדול הם עיקר] **תורה שבעל פה**, ו[רק] **הם עמודי ההוראה**, ו[רק] **מהם חוק ומשפט** [=אסור או מותר] **יוצא לכל ישראל**.

ועליהן הבטיחה תורה, שנאמר, "על פי התורה אשר יורוך", זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן. כל מי שאינו עושה כהוראתן [=כל מי שמתיר מה שאסרו הם, או כל מי שאוסר מה שהתירו הם בפי שעשה השולחן ערוך ומורו המבשף הפנאני ספר הזוהר הטמא], **עובר בלא תעשה! שנאמר, "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל"** [=בדיוק כמו שספר הזוהר עשה ושאר הנדוויילים שסרו מדרך ה'] **... שכל חכם שמורה על דבריהם** [=כמו שעשה המבשף הזוהרי וכמו שפסק בספר שולחן ערוך והורה על דבריהם של חז"ל], **מיתתו בחנק, שנאמר, "והאיש אשר יעשה בזדון" וגו'.**

אחד [החולק על] **דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאום סייג לתורה. ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו, אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, "מכל הדבר אשר יגידו לך", זו הקבלה** [למשה מסיני] **שקבלו איש מפי איש". ע"כ.**

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב): "**מי שאינו מודה בתורה שבעל פה** [=ביחס לכל האמור שכתב למעלה], **אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול**". ע"כ.

והניף רבינו ידו וחיזק ענין זה ללא פחד, וכתב בתשובה (תשובות הרמב"ם בלאו חלק ד' עמוד 135, שתי תשובות רצופות סימן שי' טור ימיני): "**ולפי אלו העיקרים כולם שזכרנו, אמרו** [=רבותינו בעלי התלמוד ולימדו], **שאין ראוי להניח בני אדם** [=כלומר, אין ראוי ולא נבון הדבר, לא לומר לבני אדם שהם אוסרים על עצמם דבר מותר!], **על איסור מה שחשבו** [=הם שהוא] **אסור, לפי שמה שזכר ה**[תלמוד] **ירושלמי, הוא התרת מה שחשבו בו** [=שהוא] **אסור, לא חיוב סתירת מנהג שיש בו טעות. לפי שאין הפרש** [לדעת חז"ל] **בין התרת האסור** [=שעוקר הלכה מבית ישראל], **ובין איסור המותר** [=שבשני המקרים הדבר גרוע ומוליד חורבן! שכאן כאשר התיר מה שאסור, הרי הוא עוקר הלכה. וכאן כאשר אסר מה שמותר, הרי הוא עוקר הלכה מבית ישראל ומפירוש התורה שבעל פה, שהרי כל בית ישראל נשענים על מסורת!] **... ואילו אסרנו כל דבר שהוא ודאי מותר** [=כמו שנהג השולחן ערוך], **מחמת ספק איסורא שאפשר שימצא בסוג אותו הוודאי או במינו, כי אז היינו אוסרים כל המותרות כולן, וכבר בארנו בכלל העיקרים שבארנום שהדברים כולם מותרים מהתורה, זולתי מה שנתברר איסורו**". ע"כ.

ודברים אלו של רבינו צריכים להיות חקוקים וברורים אצל כל מורה הוראה! שפעמים נדמה למורה הוראה, ובפרט אנו האנשים שהתעוררו לשקר ספרי האפילה והחשיכה, לשקר הקבלה הארורה והטמאה מפי הגבורה, לחומרות האחרונים, מחוייבים אנו להודיע היכן יש עיוות וחומרה שאינה צריכה! שהרי מי שאוסר על עצמו דבר שהוא מותר, בידיעה ומחשבה שזה אסור, הרי הוא מעוות ועוקר מסורת ותורה שלימה! ולכן אף שבעיני בני אדם לאסור דבר מותר נראה בסדר, ולהתיר דבר אסור נראה רע! רבינו מלמדנו שאין הפרש ביניהם! שאפילו בשביל "להציל", "לשמור", אסור להשאיר בני אדם על המחשבה שמה שמותר על פי הדין ומשפט התורה הוא "אסור", כי אז יהיו טועים ומטעים!

והנה, פשוט וברור, שאם רבינא ורב אשי יפסקו הלכה אחת שלא ברשות בית הדין הגדול, כלומר שלא ברשות סנהדרין גדולה, הרי דינם בממרים גמורים שעברו על חוקות התורה. ומה מטרתו של הכסיל באמרה זו? הוא רוצה לתת טענה ולהגן על המקובלים ועל הזוהר ימחה שמו! כיצד? אם הוא מוכיח שרבינא ורב אשי והאמוראים הטהורים כתבו את התלמוד הבבלי והירושלמי, ואף הוסיפו על דבריהם של קודמיהם במנהגים ובגזירות, הרי שקיבלנו גם אנו תורה שהיא ללא מסורת וללא הסמכה של הסנהדרין! ואם כן, מדוע שלא נקבל את כישופיו של המפלצת הזוהרית לטענתו?

וכעת לתגובתו של הכסיל הבהמי: "התלמוד נכתב ונחתם עשרות או מאות שנים אחרי שלא היתה יותר סנהדרין. [=מה? אינך יודע שסנהדרין היה קיים ושריר עד חתימת התלמוד?] **כך שלומר**

ש"ועשית ככל אשר יורוך" מתייחס לתלמוד , זוהי הרחבה. מבחינת הרמב"ם סמכות התלמוד היא כי קיבלוהו כלל ישראל. בכל אופן, ברור לכל מי שקורא תנ"ך ותלמוד ברצינות שהמדובר בשתי דתות שונות לחלוטין. [=מה? וכי התלמוד אינו תואם את התנ"ך לשיטת הכסיל? ומסביר העילג], בתנ"ך למשל לא כתוב מאומה על הלכות שחיטה, אך כתוב המון על לאומיות. לעומת זאת, בתלמוד לא כתוב כלום על לאומיות אך כתוב המון על הלכות שחיטה. בתנ"ך אין המון פלפולים על כל מצווה, בתלמוד יש. בתנך יש נביאים, לוחמים, מלכים. בתלמוד אין. בתלמוד יש פלפלנים ופלפולי הלכות בתנך אין (חוץ מדוגמה בודדת בספר חגי). בקיצור, המדובר בספרים שונים לגמרי. דתות שונות לגמרי. אבל מה אתה תגיד לי? "התלמוד הוא התפתחות של התנ"ך לתקופת הגלות בה אין מקדש" אז גם אני אומר לך שהזוהר הוא התפתחות של תורה שבעל פה. ואם אתה רוצה להיות "מקוריסט" ואתה נגד התפתחויות כאלו, לך עד הסוף! לך עד התנך! למה להסתפק בזוהר?". ע"כ תגובתו של הכסיל הלזה.

והנה באמת התת רמה של התגובה הזו מבחינתי הרקיע שחקים לרמות עצומות של בורות וחוסר ידיעה. ואיני מתכוין לעמוד על החירופים הנוספים של הכסיל הזה, שבאו בעקבות הליכתו אחר העבודה זרה הזוהרית. מה שכן הפריע לי, זה שהוא מנבל את פיו הטמא והארור על רבותינו ז"ל, וטוב שנהפכה שלייתו על פניו ולא ידבר מילה אחת על הטהורים הללו הנקראים, "חז"ל" אשר מסרו נפשם וחייהם על מנת להעמיד ולהציב תורת אמת!

ונעלם מהכסיל הלזה, דברי רבינו הטהור (הקדמה ליד החזקה לרמב"ם): "... נמצא מרב אשי עד משה רבינו עליו השלום ארבעים דורות ואלו הן: א) רב אשי מרבא. ב) ורבא מרבה. ג) ורבה מרב הונא. ... כל אלו החכמים הנזכרים הם גדולי הדורות. מהם ראשי ישיבות ומהם ראשי גליות ומהם סנהדרי גדולה. ועמהם בכל דור ודור אלפים ורבבות ששמעו מהם ועמהם. רבינא ורב אשי הם סוף חכמי הגמרא. ורב אשי הוא שחיבר הגמרא הבבלית בארץ שנער אחר שחיבר ר' יוחנן הגמרא ירושלמית בכמו מאה שנה. וענין שני הגמרות הוא פירוש דברי המשניות וביאור עמקותיה ודברים שנתחדשו בכל בית דין ובית דין מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא. ומשני הגמרות ומן התוספתות ומספרא וספרי, מכולם יתבאר האסור והמותר הטמא והטהור החיוב והפטור הפסול והכשר כמו שהעתיקו איש מפי איש מפי משה רבינו מסיני.

גם יתבאר מהם דברים שגזרו חכמים ונביאים שבכל דור ודור לעשות סייג לתורה כמו ששמעו ממשה בפירוש. שנאמר ושמרתם את משמרתי עשו משמרת למשמרתי. וכן יתבאר מהם המנהגות והתקנות שהתקינו או שנהגו בכל דור ודור כמו שראו בית דין של אותו הדור. לפי שאסור לסור מהם שנאמר לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל. וכן משפטים ודינים מופלאים שלא קיבלום ממשה ודנו בהם בית דין של אותו הדור במדות שהתורה נדרשת בהן. ופסקו אותם הזקנים וגמרו שהדין כך הוא. הכל חיבר רב אשי בגמרא מימות משה ועד ימיו. וחברו חכמי המשנה חיבורים אחרים לפרש דברי התורה. רבי הושעיא תלמידו של רבינו הקדוש חיבר ביאור ספר בראשית. ורבי ישמעאל פירש מאלה שמות עד סוף התורה והוא הנקרא מכילתא. וכן ר' עקיבא חיבר מכילתא. וחכמים אחרים אחריהם

חיברו מדרשות. והכל חובר קודם הגמרא הבבלית .... והיות בית דין של אותה המדינה יחידים ובית דין הגדול של שבעים ואחד בטל מכמה שנים קודם חיבור הגמרא [=ולכן נחתם התלמוד ולא נמשך עוד, כי בזמן האמוראים היה קיים סנהדרין גדולה עוד] ... כל הדברים שבגמרא הבבלי חייבין [=שהרי נעשה ברשות סנהדרין גדולה] כל ישראל ללכת בהם וכופין כל עיר ועיר וכל מדינה ומדינה לנהוג בכל המנהגות שנהגו חכמי הגמרא ולגזור גזירותם וללכת בתקנותם. הואיל וכל אותם הדברים שבגמרא הסכימו עליהם כל ישראל. ואותם החכמים שהתקינו או שגזרו או שהנהיגו או שדנו דין ולמדו שהמשפט כך הוא, הם כל חכמי ישראל או רובם והם ששמעו הקבלה בעקרי התורה כולה דור אחר דור עד משה רבינו עליו השלום". ע"כ.

ושימו לב למילותיו של רבינו הטהור:

א) "שנתחדשו בכל בית דין ובית דין מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא". – כלומר, עד חיבור הגמרא וסיום עריכתה, היה עדיין סנהדרין גדולה, ועשו ברשות בית הדין הגדול. ולא כמו שטען הכסיל הבהמי עליהם.

ב) "וכן יתבאר מהם המנהגות והתקנות שהתקינו או שנהגו בכל דור ודור כמו שראו בית דין של אותו הדור. לפי שאסור לסור מהם שנאמר לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל. וכן משפטים ודינים מופלאים שלא קיבלום ממשה ודנו בהם בית דין של אותו הדור במדות שהתורה נדרשת בהן. ופסקו אותם הזקנים וגמרו שהדין כך הוא" – שוב רבינו מדגיש שכל מה שחובר בתלמודי הירושלמי והבבלי הכל נעשה ברשות בית דין גדול!

ג) הכל חיבר רב אשי בגמרא מימות משה ועד ימיו. וחברו חכמי המשנה חיבורים אחרים לפרש דברי התורה ... והכל חובר קודם הגמרא הבבלית .... והיות בית דין של אותה המדינה יחידים ובית דין הגדול של שבעים ואחד בטל מכמה שנים קודם [=סיום] חיבור הגמרא [=הבבלית, לכן נחתם התלמוד ולא נמשך עוד, כי בזמן האמוראים היה קיים סנהדרין גדולה עוד] ... כל הדברים שבגמרא הבבלי חייבין [=שהרי נעשה ברשות סנהדרין גדולה] כל ישראל ללכת בהם וכופין כל עיר ועיר וכל מדינה ומדינה לנהוג בכל המנהגות שנהגו חכמי הגמרא ולגזור גזירותם וללכת בתקנותם. הואיל וכל אותם הדברים שבגמרא הסכימו עליהם כל ישראל. ואותם החכמים שהתקינו או שגזרו או שהנהיגו או שדנו דין ולמדו שהמשפט כך הוא, הם כל חכמי ישראל או רובם והם ששמעו הקבלה בעקרי התורה כולה דור אחר דור עד משה רבינו עליו השלום". ע"כ. נמצא פשוט וברור לכל קורא, שהדברים לא עולים בקנה אחד כמו שכתב העילג עבד הזוהר הפרו-נוצרי בתגובתו!

וכן מצאתי לרבינו הטהור (הקדמת הרמב"ם למשנה): "וכאשר מתו כל החכמים ע"ה שהאחרונים מהם רבינא ורב אשי וכבר נשלם התלמוד, הרי כל מי שעמד אחריו אין מטרתו אלא הבנת דבריהם שחברו בלבד, עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע". ע"כ. אין להוסיף ואין לגרוע! מדוע? מכיון שדבריהם נתקנו כולל כולם ברשות בית הדין הגדול. נמצא שכל מי שהוסיף דבר על דבריהם, בין בהלכה, בין בחומרא מסויימת, או גרע מדבריהם, או שינה מדבריהם, הרי הוא

מרים יד בתורת משה! שאין הפרש בין זה המוסיף על גזירות חז"ל ותקנתם, לבין זה המוסיף על התורה עצמה! שהרי ה' יתברך אמר בעצמו, לא תוסיף ולא תגרע, והוספה זו וגריעה זו אמורה גם על אותם דברים שנתקנו בבית הדין הגדול שהיה קיים עד כמה שנים לפני סיום כתיבת התלמוד! ומטעם זה נחתם התלמוד בבלי!

ומי שרוצה לקיים את תורת ה' האמיתית ובעצם לקיים את יעודו בעולם, חייב ללכת בכל ההלכות כפי שפסק רבינו הטהור הרמב"ם, שהיה הנאמן לתורת משה ולכל מה שנפסק ברשות סנהדרין גדולה שהיתה קיימת עד ימות רבינא ורב אשי!

ורק מטעם זה, כלומר רק מטעם המסורת בלבד, עלינו להשמיד ולנתץ את ספר הזוהר הפגאני הפרו-נוצרי. וכמו שכתב הרא"ש (מסכת חולין פרק ב סימן ו): "ומסתבר שכל תוספתא שלא נתפשטה עד אחר סידור הש"ס לאו דסמכא היא. דמסתמא כיון שרצו חכמי ישראל לעשות חבור קיים אמת חקרו וחזרו לידע כל הספרים שנכתבו על דברי חכמים וביררו אותם שהם בר סמכא ועל ידם חברו הש"ס' הילכך אין לסמוך על תוספתא זו כיון שאין בעל הש"ס מסכים עליה. ע"כ. והנה דבריו של הרא"ש מפורסמיים וגלויים לכל! וטעמו ונימוקו עמו, שכתב ונימק, שהסיבה שאנו לא מקבלים כל ענין ותוספת שנכתבו לאחר תקופת המשנה והתלמוד, ואפילו, "תוספתא"! כל שכן בדבר המוחק יסודות דת! הסיבה היא מסביר הרא"ש, הוא משום שכאשר חכמי ישראל בעלי התלמוד ושאר החיבורים, "ספרא", "ספרי" וכו', שחברו את חיבוריהם, הלכו בדקו חקרו וחזרו לידע כל הספרים שהיו, וביררו מה אמת ומה לא! מה הם דעות נכונות, ומה הם דעות כוזבות!

ואם חכמי ישראל חקרו וחזרו לדעת כל הספרים שנכתבו וכל הדעות שנאמרו בזמנם ולפני כן, איך לא מצאו את הזוהר הפרו-נוצרי הטמא? איך לא ידעו כי קיים תנא חשוב כרשב"י שאוסר להניח תפילין בחולו של מועד? איך לא ידעו ולא שמעו ממי שהיה ל-"רבו" של מחבר המשנה רבי יהודה הנשיא, שאוסר לנשואה ללכת עם שערות גלויות בבית? אלא ודאי כי גם אם "ידעו", לא התייחסו לדברים המהובלים ולדעות הרקובות שרחוקות מכל תוכן!

ולכן, פשוט וברור שספר הזוהר הוא ספר עבודה זרה שאין עליו מסורת. ובקרוב אכתוב מאמר ואוכיח, שעד יוסף קארו בעל השולחן שהרס את עם ישראל ואת מחשבתו, ספר הזוהר היה מונח בקרן זוית רק למקובלים הטפשים!

"תרעומת האפיקורסים על ברית המילה":

שלחו לי קישור לדף הפייסבוק של קבוצת אפיקורסים ומינים, המפקפקים ולועגים למצות ברית המילה אשר זכה בה אברהם אבינו עליו השלום ובעקבותיו קבלנו את הענין הנעלה הזה בתור מצוה וחובה מן התורה. והם הטפשים הללו, עיקר טענתם נגד המצוה היקרה הזו, היא כך: מכיון – "שנלקחה מהם הנאה גופנית על ידי חיתוך העורלה" –מעתה והלאה, טענתם שאין לגרום שיעשו כך לדור הבא, לפיכך לדעתם, יש צורך לעשות הכל על מנת שיהיה להמשך הדורות הנאה גופנית גדולה ועצומה, ועוול גדול לדעתם לעשות ברית מילה ולקחת את עומק התאווה מילדיהם ומשאר הילדים בארץ ובעולם שנוהגים לעשות הברית".

וכה דבריהם המהובלים: הרמב"ם על מטרת ברית המילה – במורה הנבוכים (חלק ג', פרק מ"ט) כותב הרמב"ם כי אחת ממטרות ברית המילה היא להחליש את כוח התאווה המינית ולהפחית את ההנאה הגופנית, כדי לעודד ריסון ושליטה עצמית. זהו מקור יהודי קלאסי, מפורש וראשוני – לא פרשנות מודרנית, ולא טענה חיצונית. ברית המילה נעשית בכוונה בכדי לפגוע בהנאה הגופנית של הגבר. זה מה שאנחנו רוצים עבור הבנים שלנו? לפגוע להם לכל החיים בהנאה? יותר ויותר ישראלים מגנים על הבן שלהם מברית מילה. כולנו רוצים רק את הטוב ביותר עבור הילדים שלנו. פעם לא ידענו על הנזקים. היום המדע מלמד שהערלה היא איבר תחושתי, תפקודי והגנתי חשוב. כן, עדיין נהנים ממין גם ללא ערלה. אבל נהנים פחות ומתפקדים פחות טוב. הערלה מכילה אלפי עצבים רגישים במיוחד, מנגנון תנועתי (קפיץ ביולוגי) והיא שומרת שהעטרה (בצורת פטריה) תהיה איבר פנימי, לח ומוגן. בדיוק כמו שהערלה הנשית שומרת [=צונזר מהמקור] יהיה איבר פנימי, לח ומוגן. כריתת הערלה הוא נזק לכל החיים. הצטרפו לאנשים הטובים שמגנים על תינוקות מסכין המוהל". ע"כ דברי המסיתים והמדיחים הללו, אשר איבדו את חיי העולם הזה וחיי העולם הבא.

וכעת נעמוד על דבריהם ונבחן אותם למען האמת הברורה:

א) מה טעם המצוה של ברית המילה על פי השכל הישר?

ב) ריסון התאוות = דבר טוב ולא דבר רע.

ג) האם יש פחות הנאה לאשה ולגבר במעשה התשמיש כאשר אין ערלה?

ד) האם טענתם נכונה ויש בה בכדי להשיג על המצוה?

"ריסון התאוות":

כבר כתבתי במאמרים על איסור של חכמים בענין "זרע לבטלה", והוכחתי שעיקר העוון בנושא זה, הוא הענין של "השחתת מידות האדם", כלומר, שחכמים החמירו בענין זה והביאו סימוכין לדבריהם, וכתבו שיש בדבר זה להביא את האדם לבהמיות נוראית שלא תשוער.

ולכן, אפילו יש לאדם ילדים וכבר קיים מצות פריה ורביה, אסור לו להוציא זרעו שלא לצורך. והכל על מנת לרסן את האדם ולגרום לו להשתלט על בהמיותו. וכמו שאמר ה' (בראשית פרק ח פסוק כא פרשת נח): "... כִּי יֵצֶר לֵב הָאָדָם רַע מִנְּעָרָיו וְלֹא־אֹסִף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת־כָּל־חַי כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי". ע"כ. אגב, מחוייב לציין אני שהיום הזה שבו אני כותב את המאמר, שמעתי שיש שיטה אצל המקובלים הטפשים בלבד (כרגע אני מבורר היכן זה כתוב), שהרי תפסיתם היא שהמוציא זרע לבטלה פוגם ממש בבורא יתברך, ולכן לדעתם, עדיף להיות עם אשת איש ולא להוציא זרע לבטלה. וכמובן לא רק שמדובר בטמטום, אלא מדובר בחירוף וגידוף כלפי כל מצוות התורה. שלא נחתו לענין האמיתי של הוצאת זרע לבטלה, והיו הוזי הזיות ארורים שהרסו את עמינו הטהור.

והנה, ענין זה של ריסון התאווה, אינו רק אצל היהודים ואצל שומרי תורה ומצוות, ענין זה נוגע בלב החיים של כל בן אנוש, של כל הורה, של כל מי שמלמד אחרים, של כל מדריך בני אדם, כל אחד מאותם הנזכרים, מלמד את האדם בזמן כזה או אחר, לרסן את תאוותיו ואת בהמיותו, מלמד את האחר כיצד להיות אדם מאוזן בחיים. יש ספר חשוב מאוד, קוראים לו, "רוג'ר החלים מאיידס", בספר זה הוא חקר ובדק היטב מה מקור נגיף ההיידס. והמסקנות שלו מהפכניות, הוא מעלה שההיידס בניגוד למה שטוענים, "מחלה שתוקפת את מערכת החיסון", הרופא של רוג'ר טוען שהיידס זו תוצאה של חיים לא מאוזנים, "ריבוי אכילה", "ריבוי תשמיש", "ריבוי הנאות". וכתוצאה מכך היה לרוג'ר רופא שריפא עשרות אנשים מהמחלה הארורה הזו, והוא כותב מסקנה ברורה: "היידס הוא תוצאה של מערכת חיסון שנכשלה עקב ניסיונות ריפוי חוזרות ונשנות, אבל אורח החיים של האדם לא עלה בקנה אחד, ומערכת החיסון מגיבה בחולשה, תשישות וכן על זו הדרך עד שאין לה כח יותר להתמודד המצב".

אדם שלא עובד על מידותיו, אדם שלא מסוגל לרסן את עצמו, מגיע לדברים הנוראיים ביותר. מי שאינו יודע לשמוח בחלקו, ולא מרסן את תאוותיו, בסופו של דבר הוא לעולם לא יתחתן, ועל ידי כך יהרסו חייו, ולא ישאר לו זכר בעולם, ויהיה עירירי הולך לבדו בעולם. והכל כיצד התחיל? התאווה! התאווה של האדם תגרום לשרש אותו מהעולם. במילים אחרות, אי ריסון התאוות, מוביל לתוהו ולהבל!

ולכן כבר כאן נראה לי לציין, שמכיון שיצר הנשים, והתאווה הזו היא כל כך חזקה, תחילת ריסונו של האדם בא באיבר המין דווקא! וכן אני מסכים עם החולקים אחרי מחקרים שקראתי ודיעות ששמעתי, שהכח של המשגל, והכח של ההנאה היא פחותה מאשר אותם שיש להם עורלה. אמנם עדיין, זו לא סיבה לחלוק על מחשבת הבורא ועל דעתו, שהרי מי שרוצה להשתעבד לאביו שבשמיים לא יכול להשתעבד אליו מתי שראשו חושב על נשים. ולכן אמרו, שאשה מיישבת דעתו של האדם, וכל זמן שהוא לא מתחתן אין דעתו מיושבת עליו. ומזו הסיבה אסרו לאדם להוציא זרעו לבטלה, שהרי אם ימשיך בדבר יתמכר אליו, עד שיהפוך עצמו לבהמה וישולל מכל דבר טוב!

ואותו דבר יכולים לומר ולטעון, מפני מה אסור לאכול צדפות? מפני מה אסור לאכול

שרימפס? כיצד מנע הבורא מאתנו את ההנאה המרובה הזו? ובכלל, החזיר הוא טעים מאוד, מפני מה ה' יתעלה שמו, מנע מאתנו את אכילת החזיר? וכי זו טענה?

בשוק ההון, במקום שבו יש זירת קרב בין קמעונאים למוסדיים, במקום שבו עוברים ביום מסחר אחד קרוב ל-500 מילארד דולר, 90 אחוז מהאנשים מפסידים את כספם. סוחרים מקצועניים ומנוסים מהארץ ומהעולם, 90 אחוז מהם מפסידים! כן. רק 10 אחוז מהקמעונאים מנצחים ומתעשרים. שאלו את אחת הנשים שסוחרת בשוק ההון ונחשבת לאחת המקצועניות בתחום, "האם כל אחד יכול להצליח במסחר בשוק ההון"? התשובה שלה היתה חד משמעית, "מסחר אינו מתאים לכל אחד. בעוד ש-קל לרכוש ידע טכני, הצלחה מחייבת בגרות רגשית, משמעת עצמית, סבלנות וריסון התאווה. ללא תכונות אלו, סוחרים יתקשו לשרוד בשוק. מדובר במיומנות לחיים הדורשת אופי מסוים ולא רק הבנה של גרפים". ע"כ.

במילים אחרות, אדם יכול להבין ולהיות מקצועי בהבנה של נרות יפנים, לדעת מתי יש דוג'י, כוכב נופל, תבנית חודרת, שלושה חיילים, פטיש רגיל, פטיש הפוך, אדם יכול להיות מומחה בתצורה טכנית, להיות מומחה באינדקטורים, במגמות עליה, בשיאים עולים, בשפלים יורדים, להיות מומחה ומקצוען בידע טכני וגם בידע של ניתוח פונדמנטלי. ובכל זאת להיות מפסיד! כן כן! איך? הוא אינו מרסן את תאוותיו, אין לו משמעת עצמית. הוא לא יודע להכיר בהפסד. יש המון מצבים, שאתה עומד בנקודה שעליך להפסיד אלף דולר ולהודות בהפסד. ואתה בוחר לפתח תקוות, אתה לא ממושמע לשכל שלך, הדבר הזה מוביל להפסדים עצומים בשוק ההון. וכן להיפך, מי שיש לו רווחים ולא לוקח אותם ומצפה תמיד ליותר ויותר, בסוף יפסיד גם את הריווח שלא לקח, וגם יפסיד מהקרן שלו.

נמצא, כי לא הידע, לא החכמה, לא הידיעות העצומות מביאים אל הטוב הצפון! אלא אי ריסון התאוות, הם הגורמות לתוהו ולהבל, אי ריסון התאוות ושליטה על הרגשות הוא זה הגורם לאדם לאבד את עצמו.

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם את הסיבה לקצפם של הטפשים שחולקים על ה' יתברך ועל המצוה היקרה היא מצות המילה (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב הלכה יח - כא): "אין לך דבר בכל התורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש אלא מן העריות והביאות האסורות, אמרו חכמים בשעה שנצטוו ישראל על העריות, בכו וקבלו מצוה זו בתרעומות ובכיה שנאמר בוכה למשפחותיו על עסקי משפחות. ואמרו חכמים גזל ועריות נפשו של אדם מתאוה להן ומחמדתן, ואין אתה מוצא קהל בכל זמן וזמן שאין בהן פרוצין בעריות וביאות אסורות, [ועוד] אמרו חכמים רוב בגזל מיעוט בעריות והכל באבק לשון הרע. לפיכך ראוי לו לאדם לכוף יצרו בדבר זה ולהרגיל עצמו בקדושה יתירה ובמחשבה טהורה ובדעה נכונה כדי להנצל מהן, ויזהר מן הייחוד שהוא הגורם הגדול, גדולי החכמים היו אומרים לתלמידיהם הזהרו בי מפני בתי הזהרו בי מפני כלתי, כדי ללמד לתלמידיהם שלא יתביישו מדבר זה ויתרחקו מן הייחוד. וכן ינהוג להתרחק מן השחוק ומן השכרות ומדברי עגבים שאלו גורמין גדולים והם מעלות של עריות, ולא ישב בלא אשה שמנהג זה גורם לטהרה יתירה, גדולה מכל זאת

אמרו יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה, ובחכמה הוא אומר אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד". ע"כ.

וכמו שהיה כאשר קיבלו את התורה, כעת הדבר חמור פי כמה! וזאת מהסיבה, שהטפשים הללו אשר מדברים נגד מצות מילה, כל כך נגועים ופגועים בתאוות המשגל והתאווה הזו, עד שהם כעוסים ועצובים כיצד הם אינם שטופים בתאווה זו עוד יותר ועוד יותר. ושימו לב למילותיהם: "... ברית המילה נעשית בכוונה בכדי לפגוע בהנאה הגופנית של הגבר. זה מה שאנחנו רוצים עבור הבנים שלנו? לפגוע להם לכל החיים בהנאה? ... היום המדע מלמד שהערלה היא איבר תחושתי, תפקודי והגנתי חשוב. כן, עדיין נהנים ממין גם ללא ערלה. אבל נהנים פחות ומתפקדים פחות טוב. הערלה מכילה אלפי עצבים רגישים במיוחד, מנגנון תנועתי (קפיץ ביולוגי) והיא שומרת שהעטרה (בצורת פטריה) תהיה איבר פנימי, לח ומוגן. בדיוק כמו שהערלה הנשית שומרת ☙ [=צונזר מהמקור] יהיה איבר פנימי, לח ומוגן. כריתת הערלה הוא נזק לכל החיים. הצטרפו לאנשים הטובים שמגנים על תינוקות מסכין המוהל". ע"כ.

ונפרק את דבריהם:

א) טענה ראשונה – "ברית המילה נעשית בכוונה כדי לפגוע בהנאה הגופנית של הגבר". דבר זה אינו נכון, שכן ברית המילה נועדה לרסן ולא לפגוע. פגיעה זה ביטול ההנאה לגמרי, פגיעה פירושה חוסר יכולת תפקודית! ולכן שקר דיברו!

.א) טענה שניה – "המדע הוכיח שהערלה זה איבר תחושתי וגורם להנאה יתירה". נו אז מה? המדע הוכיח שגם לאבול חלקים מהחזיר יש בו בכדי לרפאות את הלבלב. המדע גם הוכיח שאדם שבא לו להוציא זרעו, הדבר הזה מאוד בריא, ואף יש בכל הוצאת זרע 7 קלוריות איבוד. אז מה? על כל חוקות התורה עלינו לעבור חלילה? וכי זה סותר את תורת ה'? לא!

ב) טענה שלישית – "מי שעשה ברית נהנה פחות ומתפקד פחות טוב". שקר וכזב, מי שעשה ברית מילה לא מתפקד פחות טוב ממי שיש לו ערלה, טענה זו היא שקרית בעליל. אלא, תאוותו מרוסנת יותר, אמנם תפקודו חזק כמו מי שיש לו ערלה. אבל אני מודה להם במה שאמרו, שמי שיש לו ערלה נהנה יותר במעשה התשמיש, מכיון שהדבר בדוק ומפורסם.

ג) טענה רביעית – "כריתת העורלה הוא נזק לכל החיים". גם זה מוצג לא נכון כי מדובר בשקר. כל מי שעשה ברית מילה, אין לו שום נזק בחיים! וכי חסר אנשים מוצלחים, בריאים, משגשגים שעשו ברית מילה? ואם תאמר בתפקוד המיני דבריהם אמורים? וכי חסר נשים שמסופקות מבעלים שעשו ברית מילה? מה זה השטות הזו? מאיפה קמו לנו הרשעים האלה? הנזק היחיד שיש, הוא חוסר ההתגברות בתאווה זו, וההעצמה החזקה למי שיש לו ערלה.

"מצות ברית המילה":

אמר ה' לאברהם אבינו (בראשית פרק יז פסוק ט - יד פרשת לך לך): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם וְאַתָּה אֶת־בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אַתָּה וְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם: זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ הִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר: וּנְמַלְתֶּם אֵת בְּשַׂר עָרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם: וּבֶן־שְׁמֹנַת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר לְדֹרֹתֵיכֶם יְלִיד בָּיִת וּמִקְנַת־כֶּסֶף מִכֹּל בֶּן־נֵכָר אֲשֶׁר לֹא מִזַּרְעֲךָ הוּא: הִמּוֹל יִמּוֹל יְלִיד בֵּיתְךָ וּמִקְנַת כַּסְפֶּךָ וְהָיְתָה בְרִיתִי בִּבְשַׂרְכֶם לִבְרִית עוֹלָם: וְעָרֵל זָכָר אֲשֶׁר לֹא־יִמּוֹל אֶת־בְּשַׂר עָרְלָתוֹ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ אֶת־בְּרִיתִי הֵפָר". ע"כ. והנה, אנו רואים ולמדים מפסוקי התורה הללו, שהקב"ה מצוה את אברהם אבינו לעשות סממן מסויים שיהיה זכרון וזכר לכל הבאים אחריו, להורות שאנו עובדים את ה' יתברך ויתעלה שמו בדיוק כמו שנהג אברהם אבינו עליו השלום, ובדרכו כולם צריכים ללכת.

וסממן זה חייב אותו ה' שיהיה בגופו באופן שלא יהיה אפשר לחלוק על כך, כלומר שתהיה כאן עדות גמורה פנימית ולא חיצונית. אמנם, דבר זה גובל במסירות נפש, לא רק מפני הסרת העורלה והסבל הכרוך לאברהם אבינו בגיל הזה, אלא, כי הסרת הערלה ללא ספק, מפחיתה את ההנאה המינית היתירה של האיש, אמנם אינה פוגעת בהנאה המינית לכשעצמה חלילה וחס. צריך להבחין בין חוסר התגברות והנאה מוגברת, לבין פגיעה. ולא כמו שטענו הם, שהסרת הערלה פוגעת בתפקוד של הגבר או בהנאתו.

ולכן, לגבי טענתם שיש בזה הסרת הנאה יתירה, טענה זו היא נכונה אמנם אינה מוצגת בצורה נכונה. וכמו שאמרו רבותינו (בראשית רבה פרשה פ סימן יא פרשת וישלח): "ויקחו את דינה, ר' יודן אמר גוררין בה ויוצאין, א"ר הונא הנבעלת לערל קשה לפרוש". ע"כ. ולא אמרו חכמים הנבעלת ליהודי אין בה הנאה. אלא אמרו שמי שנבעלת לערל קשה לה לפרוש בדרך כלל, לרוב תאוותם היתירה במעשה התשמיש והנאת האשה מן ערלתו של האיש.

והרד"ק הסביר (בראשית פרק יז פסוק יא פרשת לך לך): "והיה לאות - בריתי שכרתי עם אברהם ועם זרעו אחריו, שיהיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים ויעשו מצותי אשר אצוה אותם ואני אברכם ואשמרם, וזה יהיה לכם לאות ולזכרון כמו מצות ציצית ותפילין והדומים להם לפי שהם לזכרון. אבל זה האות הוא חזק שבכולם שהוא בגוף האדם שלא יהיה זולתו, ולפיכך צוהו האל באותו אבר, לפי שרוב העבירות יעשה על ידי אותו האבר לפי שהוא ראש התאות הבהמיות, וכשיבוא האדם לעשות עבירה בתשמיש, אותו האבר יהיה רואה אותו האות אשר בו, ויזכור מה שצוהו האל וימנע מעשות העבירה ההיא, ולא יהיה כבהמה לבעול כל אשר ימצא אלא במותר לו, ו[ישתמש עם בריתו] להשאיר זרע, ולרפואה". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור בספרו הגדול (ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מט): "**וכן** [=ברית] **המילה אצלי** [=לדעתי] **אחד מטעמים** [=אשר ציוה ה' על ברית המילה, הוא בכדי] **למעט** [תאוות] **המשגל**, ו[על ידי עשיית הברית והסרת הערלה יגרום] **להחליש זה האיבר כפי היכולת עד שימעט במעשה הזה.**

וכבר חשבו שזאת המילה היא השלמת חסרון יצירה, ומצא כל חולק [=על התורה וכופר בה] מקום לחלוק ולומר, איך יהיו הדברים הטבעיים [=הנבראים] חסרים [משעת ברייתם], עד שיצטרכו להשלמה מחוץ? עם מה שהתבאר מתועלת העור ההוא לאיבר ההוא? [=כך טוענים החולקים, שהערלה יש בה להביא תועלת גופנית לאדם. ולכן מסביר רבינו, שכל מי שיטען שהערלה היא חסרון שהבורא ברא, נותן מקום לכופרים לומר שהבורא לא קיים!.

ולכן מסביר רבינו מיד, שלאמיתו של דבר] ולא ניתנה מצוה זו להשלים חסרון הבריאה [=חלילה], [אלא ניתנה] רק להשלים חסרון המדות [=ולרסן התאווה], והנזק ההוא [=חוסר ההעצמה והתגברות המינית] הגופני המגיע לאיבר ההוא, הוא המכוון [בברית המילה], אשר לא יפסד בו דבר מן הפעולות שבהם עמידת האיש [=כלומר אין כאן נזק משמועתי לעצם חייו של האדם], ולא תבטל בעבורה ההולדה, אבל תחסר בו התאוה היתרה על הצורך. והיות המילה מחלשת כח הקושי [=של האיבר], ופעמים שתחסר ההנאה [=בעקבות ברית המילה], הוא דבר שאין ספק בו! כי האיבר כשישפך דמו ויוסר מכסהו מתחלת בריאתו, יחלש בלי ספק. ובבאור אמרו החכמים ז"ל, "הנבעלת לערל קשה לפרוש ממנו", זהו החזק בטעמי המילה אצלי. ומי היה מתחיל בזה המעשה? רק אברהם אבינו ע"ה, אשר נודע מיראת חטאו מה שזכרו החכמים ז"ל, באמרו, הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את.

ויש במילה עוד ענין אחר צריך מאד, והוא שיהיה לאנשי זאת האמונה כולם, רצוני לומר מאמיני יחוד השם, אות אחד גשמי שיקבצם, ולא יוכל מי שאינו מהם לומר שהוא מהם והוא נכרי, כי פעמים יעשה האדם כן כדי להגיע אל תועלת או כדי להתנכל על אנשי זה הדת, אך זה הפועל, כלומר המילה, לא יעשהו אדם בו או בבניו רק מתוך אמונה אמתית, כי אין זה שרט בשוק או כויה בזרוע [שיכול לעבור או לכל הפחות האיבר יתפקד בשלימותו]. אבל [=אמנם ברית המילה הוא] ענין שיהיה קשה מאד, וידוע ג"כ רוב האהבה והעזר הנמצא באנשים שהם כולם בסימן אחד ושהוא על צורת ברית, וכן זאת המילה הוא הברית אשר כרת אברהם אבינו על אמונת יחוד השם וכן כל מי שימול יכנוס בברית אברהם להאמין היחוד, להיות לך לאלהים ולזרעך אחריך. וזה ג"כ ענין חזק כראשון בטעם המילה, ואפשר שהוא יותר חזק מן הראשון, ושלמות זאת התורה וקיומה לא תשלם כי אם ב[ברית ה]מילה.

ויש בהיותה בימי הקטנות שלוש חכמות:

הראשונה שאילו הונח הקטן עד שיגדל, אפשר שלא היה עושה.

והשנית, שלא יכאב בכאב הגדול לרכות עורו וחולשת דמיונו, כי הגדול יפחד וירעד מן הענין שידמה היותו קודם היותו.

והשלישית, שהקטן יבוזו לו יולדיו בעת לידתו, שלא התחזקה עדיין הצורה הדמיונית המביאה לאהוב אותו יולדיו, כי הצורה הדמיונית ההיא נוספת תמיד בריאה, והיא גדלה עם גדולתו, ואחר כן תתחיל להתחסר ולהמחות ג"כ, ר"ל הצורה הדמיונות, כי אין אהבת האב

והאם את הבן בעת לידתו כאהבתם אותו והוא בן שנה, ולא אהבת בן שנה כאהבת בן שש, ואילו הונח שנתים ושלוש, היה מביא לבטל המילה לחמלת האב ואהבתו אותו, אבל סמוך ללידתו הצורה ההיא הדמיונית חלושה מאד, וכל שכן אצל האב אשר הוא מצווה בזאת המצוה.

טעם ברית מילה דווקא ביום השמיני:

והיות המילה בשמיני הוא מפני שכל בעלי חיים כשיולד הוא חלוש מאד בתכלית לחותו, וכאלו הוא עדיין בבטן, עד סוף שבעה ימים, ואז ימנה מרואי אויר העולם, הלא תראה כי גם בבהמות שמר זה הענין, שבעת ימים יהיה עם אמו, כאלו קודם זה הוא נפל, וכן האדם אחר שהשלים שבעה ימול, והיה הענין קצוב ולא נתת דבריך לשיעורין. וממה שכלל אותו ג"כ זה הכלל, האזהרה מהפסיד כלי המשגל מכל דבר מבעלי חיים, נמשך אחר עיקר חוקים ומשפטים צדיקים, רוצה לומר שישוה אדם הדברים כולם, לא ירבה במשגל כאשר אמרנו, ולא יבטל ג"כ לגמרי, אבל צוה ואמר פרו ורבו, כן הכלי הזה יחלש במילה ולא יעקר בחתוך, אבל יונח הענין הטבעי על טבעו וישמר מן התוספת.

... וכל מה שנעלם טעמו מרוב החוקים, אינו [אלא] רק להרחיק מעבודה זרה, ואילו הפרטים אשר נעלם ממני טעמם ולא ידעתי תועלתם, הוא מפני שאין הדברים הנשמעים כדברים הנראים לעין ... אבל אין לי ספק בזה כי הכל היה למחות הדעות ההם [=של עובדי עבודה זרה אשר הם] בלתי אמתיות, מלב האדם, ולבטל המעשים ההם שאין בם מועיל, אשר כלו הימים בתוהו והבל בטלו הדעות ההם, מחשבת האדם מחקור ציור מושכל ומעשות מעשה מועיל, כאשר בארו לנו נביאינו ואמרו, כי אחרי התוהו אשר לא יועילו ולא יצילו כי תוהו המה, ואמר ואחרי אשר לא יועילו, ואמר ירמיהו אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בם מועיל. הסתכל כמה גדול זה ההפסד, ואם היה דבר שצריך להשתדל האדם בכל יכלתו להסירו אם לא, ורוב המצות כמו שבארנו אינם רק להסיר הדעות ההם, ולהקל הטרחים הגדולים הכבדים והעמל והצער שהיו עושים האנשים ההם לעבודת אלהיהם, וכל מצות עשה או לא תעשה שיעלם ממך טעמו אינו רק רפואת חולי מן החוליים ההם אשר לא הונחנו לדעתם היום, ישתבח השם על זה, זהו מה שיאמינהו מי שיש לו שלמות וידע אמתת מאמר הש"י, לא אמרתי לזרע יעקב תהו בקשוני. הנה זכרתי פרטי המצות כלם אשר כלל אותם זה הכלל והעירותי על טעמם, ולא נשאר מהם דבר שלא נתתי בו טעם רק חלקים מעטים, ואף על פי שעל דרך האמת כבר נתתי גם בהם טעם יקל לאיש תבונה להוציאו מכח דברינו". ע"כ.

עוד כתב רבינו במקום אחר (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יג): "בשלושה דברים נכנסו ישראל לברית [=עם הבורא, כלומר להסכם שהם משועבדים בכל לב אליו יתעלה], ב[ברית] מילה וטבילה וקרבן ... מילה היתה במצרים שנאמר וכל ערל לא יאכל בו, מל אותם משה רבינו שכולם ביטלו ברית מילה במצרים חוץ משבט לוי ועל זה נאמר ובריתך ינצורו ... וכן לדורות כשירצה העכו"ם להכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן, ואם נקבה היא טבילה וקרבן שנאמר ככם כגר, מה אתם במילה וטבילה

והרצאת קרבן אף הגר לדורות במילה וטבילה והרצאת קרבן". ע"כ.

טעמו של הנוצרי מחבר ספר הזוהר על מה שנאמר – "קשה לפרוש":

והנוצרי מחבר ספר הזוהר כתב (פירוש הסולם לזוהר חדש – רות מאמר ותשם כסא לאם המלך אות שלט): "בוא וראה, הזוהמא שבנכרי, אף על פי שנתנייר, קשה לו לפרוש ממנו הזוהמא עד ג' דורות. כל שכן שקשה לפרוש ממנו, בעוד שהוא נכרי. הכשרה שבהם, רות, אין אנו מוצאים בה שום דופי כלל. וזו היא הנפש השכלית. ערפה, שהיא הנפש הבהמית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה, בא ר' חידקא ונשקו לר' שמעון, אמר, ודאי מועטים הם שהזוהמא שלהם נעברת מהם". ע"כ.

ושימו לב לשתי השקפות נחותות ואף פוגעניות מאוד:

א) הזלזול והפגיעה ביצירה של ה' יתעלה שמו, האדם זה יציר הבריאה, ולדעת תורתינו הקדושה, האדם הוא המובחר שבבריאה. לכתוב עליו, "זוהמא" ולומר, "אע"פ שנתגייר", כלומר עצם ההתגיירות עדיין לא מספיקה לנקות את השדים וכוחות החיצונים שיושבים עליו לפי שיטת הארור הטמא הנוצרי הזה.

וראה לשון הרמב"ם הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה רז): "והמצוה הר"ז היא שצונו לאהוב את הגרים והוא אמרו ית' (עקב י) ואהבתם את הגר, ואף על פי שהיה נכלל בזה עם ישראל באמרו ואהבת לרעך כמוך, לפי שזה הגר גר צדק, אבל בעבור שנכנס בתורתנו הוסיף לו האל אהבה וייחד לו מצוה נוספת כמו שעשה באזהרה באונאתו שאמר ולא תונו איש את עמיתו (בהר) ואמר (משפטי' כב) וגר לא תונה והתבאר מלשון הגמ' (ב"מ נט ב) שחייבין על אונאת הגר משום לא תונו איש את עמיתו ומשום וגר לא תונה [על"ת רנ – ג]. כן גם כן אנו חייבין באהבתו משום ואהבת לרעך כמוך ומשום ואהבתם את הגר. וזה מבואר אין ספק בו, ואיני יודע אחד ממי שמנה המצות סכל מזה. וברוב המדרשות בארו שהאל יתעלה צונו על הגר כמו שצונו על עצמו יתעלה אמר (פ' שמע) ואהבת את י"י אלדיך ואמר ואהבתם את הגר". ע"כ.

ומובן מאוד מדוע אזהרה זו באה בתורה, שהיה עולה על הדעת, שמכיון שהגר היה גוי, ונטמא בעניני הגוים הערלים, יש עדיין לייחס אליו מעט זלזול בעבור המקום שממנו הגיע. אשמיענו הבורא יתעלה שמו, שאין הבדל בין הגר לבין היהודי. ולהיפך, יש תוספת אזהרה במצות כלפי הגר, שנאהב אותו ולא נראה אותו כפחות במעלה. ושנית שלא נגרום לו אונאת דברים.

ומה ספר האופל הטמא מעלילי? שיש לגר 75 שנים רצופות, כלומר בו, בילדו, ובנכדו, טומאה שבדה המכשף הזה מליבו, והוא טוען שהטומאה והזוהמה הזו נדבקת באדם!! כן כן אתם שומעים נכון!! אלו דבריו של מי שהרס את היהדות. ועוד מעליל הטמא שאלו דברי רבי שמעון בר יוחאי חלילה לו.

ב) ההשקפה הנחותה שלפיה מה שאמרו במדרש, שהנבעלת לגוי קשה לפרוש, משום שדבוקה בזוהמה מאגית, היא אחת ההשקפות הטמועות בעמינו הטהור, וזו עלילת דברים המשבשת את השכל הישר. ולכן הרמב"ם כותב במורה, שמצות ברית המילה, היא מצוה שבאה להמעיט את ההנאה המרובה במעשה התשמיש.

וכמובן, החולקים עלינו יאמרו שהמקור הוא בתלמוד, **ששם נאמר** (תלמוד בבלי מסכת יבמות דף מז עמוד ב): "דא"ר חלבו: קשים גרים לישראל כספחת". וכי גר שהתגייר והתורה ציוה לאהוב את הגר, יכול לומר רבי חלבו על כל גר שהוא כספחת? ודאי שלא! אלא כוונתו, בגרים המטעים את עם ישראל, שמתגיירים בשביל דבר מסויים, ומכיון שנתגיירו, כבר יהודים הם. וכן כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יג הלכה יח): "ומפני זה אמרו חכמים קשים להם גרים לישראל כנגע צרעת שרובן חוזרין בשביל דבר ומטעין את ישראל, וקשה הדבר לפרוש מהם אחר שנתגיירו, צא ולמד מה אירע במדבר במעשה העגל ובקברות התאוה וכן רוב הנסיונות האספסוף היו בהן תחלה". ע"כ. ולפיכך, מעכבים את הגרים מהלתגייר בקלות, עד שיבדקו אותם היטב שבאמת רוצים להיות יהודים כשירים כדת משה וישראל.

"טענות המינים כנגד אנשי האמת"

הנה, עם הפצת תורת אמת והמסה הגדולה והעצומה של המידע העצום שזכינו אליו, ברוך יי אל עליון קונה שמים וארץ (בראשית פרק יד פסוק כב פרשת לך לך). חיי עולם נטעה בתוכינו, תורה נתן לעמו על ידי גדול הנביאים הוא משה רבינו שהדריכנו לדרך הישר ולאמת הצרופה.

אלא שעם כל הבנה זו, המינים, חבריהם וצאצאיהם הנחותים, לא מוצאים נימוקים מספיקים על מנת להוכיח את "חפותם" ואת דרכם הרעה שהולכים/הולכו הם בה. ולכן, מכיון שאין להם תשובות אמיתיות וברורות לטענות/שאלות/ביקורות, שאנו נותנים כלפי הקבלה המזוהמת והארורה מפי הטומאה, וכלפי ספר פרו-נצרות זוהר אז הם בוחרים לענות בליצנות גדולה, ויש להם סיסמאות נחותות וקבועות שהם זורקים על מנת להראות כאילו הדרך שלהם מעולה היא. במילים אחרות, הם עונים בכמה דרכים על מנת להראות את "חפותם", לאחר שלא מצאו תשובות אמיתיות:

א) הם עונים בסיסמאות.

ב) הם עונים בקללות, איומים, הפחדות. ומהם: "אין לך חלק לעולם הבא". ויש מוסיפים ואומרים בצורה שמצחיקה אותי מאוד, "אין לך חלק בעולם הבא בכל העולמות כולם". "מנודה אתה לשמים". "מצוה לשרוף את ספריו". ועוד ועוד ועוד מן ההבלים של הטחורים הללו.

ג) הם טוענים שאין לאנשי האמת, חכמה, דעה, ושכל, על מנת להבין האמת. ומתי שהם מבינים שאין להם מה לענות לקושיות העצומות שלנו, תירוצם הוא: "אין לך השגה בסוד". מה??!! בדיחה עצובה עשו מן היהדות.

ד) הם טוענים שרבותיהם לא יכולים לטעות, וטוענים ואומרים, שמי אנו ליד רבותיהם הארורים שחירפו וניאצו כלפי שמים. כלומר, מי אנחנו ממשיכי מסורת תורה שבעל פה, הנלחמים כנגד מי שקרא לאבינו שבשמים "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת", ואמר על הבורא דברים שהנוצרים לא אמרו עליו. ימחה שמם של מכשפי האופל משומדים ארורים מפי הגבורה.

במילים אחרות וברורות, "אין להם מה להשיב כלל". ולכן מדי פעם ראוי לנו להשיב על הבל דבריהם.

"תגובת מין ארור, לאנשי האמת":

כתב אחד המינים שיושבים מאחורי המסך וכותבים תגובות ברשת, וזה תוכן דבריו: "למי שמעוניין בכמה עובדות היסטוריות.

א) כל מי שהתנגד לתורת הקבלה [=מעניין למה המינים קוראים לזה, "תורת הקבלה", ואנו מעולם לא קראנו לתלמוד בתור עוד "תורה" עד שנקרא לתלמוד, "תורת התלמוד" חלילה, אלא פשוט שהתורה שבעל פה, היא קשורה בקשר הדוק לתורה שבכתב. ולכן מספיק לומר, "משנה", "תלמוד". אין צורך לומר, "תורת המשנה". אולם, הם קוראים ליזוהמה שלהם, "תורת הקבלה", וזה, בפשטות מורה, על שאינם נותנים על ליבם להתבונן על מעשיהם, שלאמיתו של דבר צודק המגיב הנחות, עבד הפרצופים, שאבן זו תורה חדשה בעלת מאפיינים של מינות ועבודה זרה, והחדרת הנצרות במסווה של יהדות. בכל אופן טוען המין הבהמי כך, שכל מי שהתנגד לתורת טינוף הקבלה] **בדורות האחרונים, היה מחוץ או בדרך ליציאה משמירת התורה והמצוות, וליציאה ממסורת ישראל .בעוד שהיהודים המושפעים מתורת הקבלה והחסידות, היו המהדרים ביותר בתורה ובמצוות.**
[=יותר נכון, מפחדים מן סמאל הפנאני. ונמצא שאינם אלא עובדי אלילים אילמים בלבד].

ב) כל שונאי הדת למיניהם בדורות האחרונים, סימנו לעצמם דבר ראשון, את ההולכים בדרך תורת הקבלה והחסידות.

ג) ישנה הסכמה חד משמעית מכל גדולי [=פחי וקטני] **ישראל, מכל העדות** [=עדות קרח וחבריהם] **שתורת הקבלה** [=תורת הפרו-נצרות] **היא חלק בלתי נפרד מהתורה. חשוב לדעת שכדי להבין באמת את הקבלה צריך ללמוד את תורת החסידות בהבנה והשגה.**

תגובתינו לדברי הבלע הארורים של עבד האדומים (אדמורי"ם):

ראשית כל מתוך דבריו של המגיב הארור והבהמי, ניכר ובולט הדבר, ש-"עבד הפרצופים" הנ"ל, הוא באמת עבד נרצע לאיזו כת המשתייכת ל-"תורת החסי(מ)ות", ומה שאני מכנה את "תורת החסידות", לחסימות, כך ראוי לקרוא לה. שלאמיתו של דבר, מאז היוולדה של החסימות הנזכרת, סר מרע משתולל, אין תוכחת בקרב ישראל, ריחקו עצמם בני ישראל מהמסורת האמיתית שכל בית ישראל נשען עליו, ובוודאי שאינה חסידות, אלא חסימות! ועבירה גוררת עבירה, שבזמן שקיבלו עליהם את ספר הזוהר הפרו-נוצרי והאמינו לתעתועיו, הלכו מדחי אל דחי, ונפלו ונחתו לתהומות הקבלה הארורה שכתבו נוכלי מקובלי צפת שר"י.

ושימו לב לדבריו של העבד הכסיל שממנו עולה, שבנוסף לתורה שבכתב ולתורה שבעל פה, נולדו שתי תורות בעם ישראל:

א) ספר הזוהר הפרו-נוצרי שר"י. וזה הוא הנקרא בפיו של העבד, "תורת הקבלה".

ב) תורת החסידות, וזה בפיו של עבד הפרצופים נקרא, "הסברת האמת".

נמצא לפי דבריו של הבהמי הכסיל: ספר הזוהר שר"י, הוא התורה שבכתב החדשה, והחסידות הוא הביאור! כלומר, החסידות היא התורה שבעל פה לספר הזוהר הטמא. ואפילו לפי דבריו של הארור, גם הוא מבין, כי נולדו בזמן של 700 שנה שתי תורות בעם ישראל!!! כלומר, להבדיל אלפי הבדלות, כאשר קיבלנו את התורה במעמד הר סיני, קבלנו בד בבד

שתי תורות! תורה שבכתב, ותורה שבעל פה באותו המעמד!! אמנם, עבד הפרצופים טוען, ש-ללא תורת החציפות שנולדה לפני 250 שנה בערך, אי אפשר להבין את הקבלה הפרו-נוצרית! כלומר, עברו 500 שנה עד שקמו להם כת משוגעת, והחליטה לתת ביאור שונה לספר הזוהר הטמא. ונמצא לפי דבריו של הכסיל, לא רק שאין קבלה על ספר הזוהר הפרו-נוצרי, אלא שמזמן "רשב"י", שהרי לשיטתם ומעללם, רשב"י הוא כותב ספר האופל חלילה לו. הרי שעברו 1700 שנה! כלומר לפי שיטת עבד הפרצופים הבהמי, במשך 1700 שנה לימדו לא נכון את תורת הקבלה הארורה. כלומר, עד שקמה תורת החציפות, אף אחד לא ידע ללמוד את תורת פרצופי האופל כמו שצריך.

ויוצא שהוא מעליל, שחיים ויטאל, ארי הלא קדוש, משה קורדובירו, לוצאטו, וכל בעלי הקבלה המזוהמת שחרפו בעצמות הבורא, כל אלה לא ידעו להבין את זוהמת הזוהר. ומי כן ידע? רק תורת החציפות! רק היא יודעת להבין את נגעי ספר האופל הטמא.

התרחקות אנשי האמת מדרכי הדת האורתודקסית:

עוד טען המין הארור: "כל מי שהתנגד לתורת הקבלה בדורות האחרונים, היה מחוץ או בדרך ליציאה משמירת התורה והמצוות, וליציאה ממסורת ישראל .בעוד שהיהודים המושפעים מתורת הקבלה והחסידות, היו המהדרים ביותר בתורה ובמצוות". ע"כ.

והנה מפיו ומלשונו משתמע שכן הוא מודה בכך, שיש לא מעט אמיצים בדורות האחרונים שהחליטו לקום נגד הדת הזוהרית האלילית, וקמו ונלחמו בכל כוחם ורגשם, ולא קבלו על עצמם ספר עבודה זרה ומינות. כלומר, בניגוד לביקורת העצומה על ספר האופל, לא מצאנו מעולם חכמים אמיתיים, שהתנגדו לתלמוד בבלי או הירושלמי, וכל שכן למשנה. במילים אחרות, מעולם לא היה ביקורת של אף חכם מחכמי ישראל על מסורת תורה שבעל פה! אמנם על ספר האופל מיום היווסדה לאויר העולם, מיום בו יצא הספר הארור הזה לאוויר העולם, קמו עליו שאלות, ביקורות חריפות, הזהירו ואמרו להתרחק ממנו, לא לקרוא בו בשום אופן, והיו אמיצים שקיימו מצות התורה ושרפו אותו בין במובן הפיזי, ובין במובן המילולי. והרי הדבר לכשעצמו מעיד ומגיד, כי לא יתכן שזו תורת אמת היא!

ובאשר לטענתו, "שכל מי שהתנגד לתורה הקבלה, היה מחוץ או בדרך ליציאה משמירת התורה והמצוות, וליציאה ממסורת ישראל". הנה טוב לו היה לשתוק ולא לכתוב טענה זו, מכיון שבטענה זו הוכיח עוד יותר את סכלותו.

ואני אסביר היטב:

א) המגיב הנחות, לא שם לב שבדבריו הוא טוען ואומר, שכל התנאים, האמוראים, הסבוראים, הגאונים, ראשוני הראשונים שהיו חיים לפני תקופת ספר האופל הפרו-נוצרי ואף התנגדו מאוד לדעותיו שהיו קדומות אחורה בשנים אצל עובדי האלילים, ומהם,

טמטום הגלגולים, ספירות, סגולות מאגיות, עין הרע מאגית, הגשמת האל וכו'. לפי טענת המגיב, הרד"ק, הרמב"ם, רבי אברהם בן הרמב"ם, המאירי, האבן עזרא, הרי"ף, הרס"ג, מלמד התלמידים, רבינו חננאל, רבינו בחיי בן פקודה בעל ספר חובות הלבבות, ועוד המון מחכמי תור הזהב שהלכו ודרכו בדרך האמת, כל אלו לפי המגיב הנחות, כל אלו היו בדרך ליציאה משמירת התורה והמצוות, וליציאה ממסורת ישראל!! אתם שומעים מה אומר עבד הפרצופים?? אתם שומעים לאיזו שוקת שבורה נפלו עם ישראל?

"גדולת הרי"ף":

וכעת נשאל את המגיב, האם יש מישהו שדרך והלך בדרכי הקבלה הארורה, והצליח לעשות ספר כמו שעשה הרי"ף, רבינו יצחק אלפסי הוא זה שהעמיד את דרכי ההוראה והתלמוד על עומדם! הרי"ף ניקה וניפה את התלמודים באופן שהקורא בספריו יודע מה לעשות! הרחיק מן ההזיות, מנע הנמנעות! וכי הרי"ף היה מקובל או לומד קבלה ארורה?! בוודאי שלא! הרי"ף היה נאמן למסורת תורה שבעל פה. והנחות טוען, ש-אלו שהתנגדו לדעות אלו, היו בדרך ליציאה ממסורת ישראל!! מה??

"מעלתו של רבינו הטהור הרמב"ם":

הלא רבינו הרמב"ם הטהור וזך המחשבה, הביא לנו בחכמה שה' זיכה אותו, לספרים הבאים, "פירוש על כל המשנה", כלומר פירוש על כל התורה שבעל פה. "ספר המצוות – ביאור על כל מצוות התורה". ספר "משנה תורה", ספר שלא נראה כמוהו מזמן נתינת התורה שבכתב ותורה שבעל פה במעמד סיני. "מורה הנבוכים", ספר שכל האנשים שחיו ב750 שנה גם אם היו מתחברים ביחד, לא היו יכולים לכתוב ספר כזה עצום וגדוש במחשבה בדעה ובהשכל! "ביאור מילות ההגיון" לרבינו הרמב"ם. אגרות הרמב"ם. והאם מישהו מהחסידות הוציא מתחת ידו דברים מעין אלו או קמצוץ מכך? האם מישהו מהמקובלים הצליח לכתוב ספר הלכה נקי מהזיות פנאניות? האם הם בכלל יודעים מה הוא שכל ישר? רובם בכלל אינם יודעים הלכות! שהרי רוב חייהם הם צריכים להתעסק בפרצופי זעיר אנפין הטמא, ולדאוג שזעיר אנפין ישמש עם אשתו הבת האלילית!!

"חכמתו המרובה של הרס"ג":

גם הרס"ג, אשר היה ידוע בשכלו ובגישתו הרציונאלית לגבי התורה והמצוות, והיה ממשיך נאמן למסורת תורה שבעל פה, זיכה את כל בני דורו ואת הבאים אחריו לדבוק בתורת אמת, וגידל וטיפח תחת ידו תלמידים חכמים עצומים אשר הלכו ודרכו בדרך המשנה והתלמוד. ומכל זה מוכח וברור הדבר היטב, שהנכון הוא, שכל מי שהתנגד להבל הקבלה הארורה ולדעותיה הקדומות, הוא זה אשר דבק במסורת עם ישראל, הוא זה אשר עמד בניסיון העצום של עובדי האלילים האילמים הללו, העולים לשם "מקובלים"! והוא זה שנכנס תחת הדת הטהורה שנתן לנו הבורא יתעלה שמו במעמד הר סיני!

ולכן המסקנה הברורה היא בדיוק להיפך:

כת המקובלים הארורים שר"י, הם אלו שיצאו מדת ישראל, הם אלו שעזבו את מסורת תורה שבעל פה! והם אלו שיצאו מדרך שמירת התורה והמצוות, שהרי הם מינים גמורים ואף מחטיאי הרבים. שלא רק שדרשו במעשה מרכבה מה שקיבלנו בקבלה למשה מסיני שאיסור חמור הוא. (משנה חגיגה פרק ב'), אלא דיברו בעצמות הבורא ממש!! ובזה חירפו ניאצו כלפי שמים בדברים אשר כלל לא להם! ויש המון מהם שנתגלה קלונם ברבים, כמו שבתאי צבי שהיה לומד הרבה את ספר הזוהר הנתעב! ויש את תלמידו ימחה שמו, "נתן העזתי" שהיה לומד בספריו של ויטאל, "עץ מוות". ויש את יעקב פראנק שם רשעים ירקב. ועוד המון שאנו שומעים עליהם בדורינו אנו, שעברו על עבירות חמורות ביותר.

מה שכן אני חייב לפרגן לאותם המקובלים ולומר עליהם שבח ב-"מנהל עסקים". הם פשוט יודעים לעשות "עסקים" היטב, כלומר, הם פשוט מומחים ומוכשרים בלקיחת ממון מאחרים. הם עושים זאת בחכמה ובערמומיות שלא נראתה כמותה. ומדוע הם מומחים במנהל עסקים? מכיון שכל משקיע הוא חשדן, כלומר, כל משקיע הוא בודק את החברה, מניה שאליה הוא נכנס. אמנם המקובלים הם כל כך מומחים בלקיחת ממון מאחרים, עד כדי כך שהמון אנשים מסוגלים לשלם להם כמויות עצומות של כספים, ולא לשאול שום שאלות!

"מדוע נראה להמון אנשים שמי שהתנגד לקבלה הארורה יצא מן הדת"?:

ומה שנראה בעיני הכותב הכסיל, שאלו שהתנגדו לקבלה הארורה והאלילית, הם נראים אנשים שיצאו מן הדת, ונראים שיצאו ממסורת ישראל. הדבר הוא פשוט מאוד מדוע זה נראה כך בעיני אנשים. ואפרט היטב:

א) כל מי שהתנגד או יתנגד לקבלה הארורה או יוצא נגדה, מנדים אותו, והוא מוחרם מכל המקומות. הוא לא רצוי בחברה. וראוי לציין, שאם היה זה האדם הופך להיות נוצרי, היו מתייחסים אליו בכבוד, יותר מאשר לזה שיוצא נגד הקבלה הארורה שהיא נצרות גמורה! כלומר, צריך להיות מאוד חזק בנפש, על מנת שאדם יקח על עצמו את המשקל של לצאת נגד חבורת נוכלים הוזי הזיות, בידיעה שאחר שהאדם ידבר כנגדם, מסוגל הוא לאבד, "חברים", "אחים", "הורים" וכן על זו הדרך. ולכן, מי שהולך בדרך האמת, מכיון שמתנהגים כלפיו בצורה שאינה ראויה, הוא עלול להראות סימנים שמרחיקים אותו מכל סממן של אלו שהתנגדו לו. במילים אחרות, על מנת להבדל ממידותיהם המושחתות של מכריו, חבריו שהתנכלו לו, הוא עושה פעולות ריחוק המראות כאילו הוא רחוק מן דת ה'. אולם בתוך תוכו ובמעשיו הוא טהור זך ונקי בהרבה יותר מן המינים הללו.

ב) כל מי שמבין את השקר הגדול, כל מי שמבין שהקבלה הארורה היא גועלית ואלילית, כל מי שמבין שספר האופל הוא טמא, הרי הוא מוכרח להבין מנגד שיש תורת אמת, כלומר הוא מוכרח להבין, שהקב"ה לא הזניח וזנח את יושבי הארץ. שהרי כבר הבטיח ה' ואמר

(דברים פרק ל פסוק ג – ד פרשת נצבים): "וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: אִם־יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ". ולכן אדם כזה לרוב, בהכרח שיחפש את דרך האמת, וכאשר ימצא אותה, יבין שהמון הלכות, דינים, מעשים, הנהגות שפעל ועשה עד היום, כלל אינן קשורות למסורת דת ישראל, והבל הבלים המה. כלומר, על מנת להודות בדרך האמת, אפילו תלמיד חכם עצום ככל שיהיה, הופך להיות ברגע כמו שאר העם!! שהרי הוא נולד מחדש!

ולכן אם היה אדם לומד בישיבה, בכולל, ובכל מקום שבו לומדים תורה, אפילו היה המקום שלומדים בו לימודי תורת אמת, כל שכן שברוב הכוללים לומדים תורת מינות בשוגג. ידיעת האמת תחייב אותו לצאת לעבוד ולעסוק במלאכה כלשהי! שכן על פי דת תורתינו הקדושה, אסור לשבת בחיבוק ידיים ולא לעסוק במלאכה. ותורה היא אינה מלאכה.

ורבים מקשים ממה שנאמר בתלמוד (בבלי מסכת קידושין דף פב עמוד א): "**רבי מאיר אומר**: לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקיה וקלה, ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו, שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האומנות ולא עשירות מן האומנות, אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר: ראית מימיך חיה ועוף שיש להם אומנות? והן מתפרנסין שלא בצער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני – אינו דין שאתפרנס שלא בצער! אלא [מדוע חייב לעבוד ולעסוק במלאכה?] שהורעתי מעשי, וקפחתי את פרנסתי.

אבא גוריין איש צדיין אומר משום אבא גוריא: לא ילמד אדם את בנו חמר, גמל, קדר, ספן, רועה וחנוני, שאומנותן אומנות ליסטים. רבי יהודה אומר משמו: החמרין רובן רשעים, והגמלין רובן כשרין, הספנין רובן חסידים, טוב שברופאים לגיהנם, והכשר שבטבחים [=שבשוחטים] שותפו של עמלק. [=אבא גוריין במילים אלו, בא להזהיר מאוד את השוחטים, שעמלים מאוד על פרנסתם, ומתעסקים במלאכה קשה, ולרוב קשה להם לפסוק על מלאכתם שהינה טריפה, ונוטים להכשיר את הטריפות. ולכן אמר בנוזמה, גם הכשר שבשוחטים יזהר, כי הוא קרוב להיות שותפו של עמלק. שכן המאכיל אחרים טריפות, מחטיא אותם].

רבי נהוראי אומר: מניח אני כל אומנות שבעולם, ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא: ושאר כל אומנות אינן כן, כשאדם בא לידי חולי או לידי זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו – הרי הוא מת ברעב, אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו, ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו, בנערותו מהו אומר? וקוי ה' יחליפו כח, בזקנותו מהו אומר? עוד ינובון בשיבה; וכן הוא אומר באברהם אבינו: ואברהם זקן... וה' ברך את אברהם בכל. מצינו שעשה אברהם אבינו את כל התורה כולה עד שלא ניתנה, שנאמ': עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתי מצותי חוקותי ותורותי". ע"כ.

והנה רבים חושבים שדעת רבי נהוראי היתה לומר, שאדם צריך להתבטל ממלאכה, ואין הוא צריך ללמוד אלא תורה! וכל מי שיסבור כן, יעליל עלילת דם על חכם כדוגמת רבי

נהוראי שעודד לגדל דור של בטלנים רשעים שאינן עוסקים במלאכה. ומה שאמר, "מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה". כוונתו היתה לומר, שמכיון שכבר מבואר בתורה ובמסורת ישראל, שחובה על האדם לעבוד ולפרנס את ביתו, ולא יתכן מצב שאדם יבטל עצמו ממלאכה כי הדבר גובל באיסור חמור. אמר רבי נהוראי, שהוא כאשר מלמד את בנו, לא מלמדו מלאכה, אלא מלמדו תורה!

שכן אם ילמדו הוא מלאכה את בנו, מי ערב לו שהוא יאהב את המלאכה? מי ערב לו שהוא יהיה צדיק במלאכה? ולכן, בהכרח אם יניח את לימוד המלאכה ולא ילמד אותו מלאכה אלא תורה, אותה תורת אמת והשכל הישר של התורה, יביא את בנו למצוא ולעבוד במלאכה הנקיה ביותר. ואף אם נתעסק במלאכה שאינה נקיה, כלומר שיכולה להביא את האדם למצב של גזל בקלות, מכיון שלמד תורה והודרך בשכל ישר, הנה בוודאי שלא יהיה גנב או רשע במלאכה זו.

ויוצא שרבי נהוראי התכוין לומר, שהוא מלמד את בנו תורת אמת, והיא זו אשר תשכיל את בנו איזו מלאכה לעשות! במילים אחרות רבי נהוראי במאמר זה שאמר, בא לשבח את חכמת התורה ואת האחרית הטובה שנותנת לאדם.

ולכן אמר, "שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא", כלומר, שכאשר אדם לומד תורה, הוא אוכל משכר הלימוד שלה, כלומר הוא מקבל תובנות, חכמות, השכלות מאוד גבוהות כיצד להתנהג בחיי חיותו במסחר, ובאנושיות אמיתית. כמו שביאר הרמב"ם בפירושו למשנה (פאה א' א): "... ואם קיים האדם המצות התלויות בתקינות יחסי בני אדם זה עם זה יש לו על זה שכר לעולם הבא על קיימו המצוה, וישיג תועלת בעולם הזה להתנהגותו התנהגות טובה עם בני אדם, לפי שאם הלך בדרך זו והלך זולתו בה יהנה גם הוא מאותה תועלת". ע"כ.

מה שאין כן אם אדם ילמד את כל סוגי האומנות, אם יבוא לידי חולי או זקנה או יסורין, הרי הוא מת ברעב. ומה פירוש "מת ברעב"? וכי המלאכה זנה ומפרנסת? אלא כוונתו לומר, אדם שלא למד תורה ולא חונך על תורת אמת ובטחון בבורא, הרי הוא חושב שהמלאכה היא זו שזנה ומפרנסת. ולכן אמר, "הרי הוא מת ברעב"!

ולפיכך אדם שהבין את שקר הקבלה הארורה, אסור לו ללמוד כל היום ללא יגיעה בפרנסה! כלומר, חכמים גינו מאוד את אותם בני אדם שכל היום לומדים רק תורה ומתפרנסים ממנה! כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ג הלכה י): "כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרם רעה לעצמו ונטל חייו מן העולם הבא, לפי שאסור ליהנות מדברי תורה בעולם הזה, אמרו חכמים כל הנהנה מדברי תורה נטל חייו מן העולם, ועוד צוו ואמרו אל תעשם עטרה להתגדל בהן ולא קרדום לחפור בהן, ועוד צוו ואמרו אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון, וסוף

אדם זה שיהא מלסטם את הבריות". ולכן כאשר אדם כזה יוצא לעבוד, הוא נראה בעיני אחרים כמי שעזב את הדת, או שנתחלש בדרכיה! וההיפך הוא הנכון, שזה בדיוק רצון ה' יתברך, רצון הבורא שאדם ילך לעבוד ויעשה כל השתדלות לפרנס את בני ביתו!

ג) כל מי שהבין שהקבלה היא ארורה ומזוהמת, הנה הוא מבין שהוא גדל על אדני הדת המצחינה העולה על שם הזרם: "יהדות אורתודוקסית", החירוף האורתודקוסי הנ"ל, הוא "נחשב" ו-"מייצג" את הזרם של אלו השומרים תורה שבכתב, עם קיום התורה שבעל פה. אמנם לאמיתו של דבר מדובר בזרם רע ומר מאוד, הוא אינו שומר את תורה שבכתב ותורה שבעל פה בלבד, אלא הוא נאמן לכללים ויסודות רעועים. קיומה של האורתודוקסיה כזרם נפרד הוא חידוש שהתפתח לראשונה במאה ה-19 במרכז אירופה.

לצורך הבנה: מאפייניה של האורתודוקסיה התבטאו במספר עקרונות: רצון לכונן קהילות נפרדות מיתר הציבור היהודי תוך נטישת אחדות כלל ישראל, לעיתים תוך קריאה לנהוג בחוטאים החדשים כבכתות הפורשות שהוצאו מן העם בעבר; חשדנות ועוינות כלפי הקדמה; השמת דגש על לימודי גמרא בלבד – תוך זניחת חכמות חיצוניות, כמו גם המקרא, מחשש שיביאו לאימוץ ההשכלה; העלאת חשיבות המנהג ואימוץ חומרות שהיו מידת חסידות בעבר על ידי כלל הציבור הנאמן להם; קנוניזציה של השולחן ערוך והמפה, שהועלו על נס כמקורות ראשיים לפסיקה; ולבסוף, פיתוח האידאולוגיה "שאין בעולם המחשבה והמעשה היהודי אלא ד' אמות של הלכה" ורימום מעמדו של הפוסק באמצעות מה שהתגבש לבסוף למושג של דעת תורה, התפישה לפיה רבנים אמורים לחוות דעה גם שלא דרך שיח הלכתי טהור וכו' וכו'". ע"כ.

וכל המבין מה כתוב כאן, מסיק שלאמיתו של דבר האורתודוקסיה היא לא נאמנה לתורה שבעל פה, אלא מאמצת את התורה שבעל פה, תוך שכתובה מחדש, מדובר באחד השואות הגדולות ביותר שידעו עם ישראל, מכיון שזו שואה רוחנית שלימה, תוך שלילת יסודות ועקרונות חז"ל.

וכמובן הדבר הבולט ביותר שהזרם הפושע והרע הזה הנקרא האורתודוקסיה, הם נמנים בין אלו המאמינים אמונה שלימה בקבלה הארורה והמזוהמת מפי הטומאה, הקבלה הארורה של ויטאל, לוצטאו, של שם טוב וכל ממשיכי דרכיהם. אפשר לומר, שהדת האורתודוקסית הנחיתה אסון עצום על עם ישראל, ואף הרחיקה המון בני אדם שחוטאים לתאבון, הרחיקו אותם מן התורה והמצוות. ובלא נדר נכתוב מאמר בפני עצמו על רעת דת האורתודוקסיה.

ולכן כאשר הוא מבין זאת, הוא משתדל להרחיק מעליו כל סממן אשר יצביע שהוא קשור איך שהוא לדת הנועלית הזאת. ולפיכך הוא עושה שינוי בבגדיו, אינו מתלבש עם מגבעות, אינו הולך עם חליפות, מתלבש כאחד העם אבל פיו וליבו שווים לאלהיו. חכמתו גדולה פי כמה מלובשי החליפות ומרביצי הדרשות הנמנעות! ולכן בעיני המון בני אדם, שינוי

דפוס התנהגות ראוי זה, נראה לריחוק מהדת! אמנם זה אינו, כי זה הוא הקירוב הכי גדול לדת משה וישראל, כלומר, עצם הורדת כל סממן אורתודוקסי מחיינו, הוא הקירוב האמיתי לדת משה וישראל! שכן כל זמן שאנו מתלבשים כמו האורתודוקסים, אנו מנציחים את דתם האלילית.

ד) ריבוי החומרות יורדות מעיניו של המתעורר. עוד אחת מן הסיבות שנראה בעיני בני אדם שמי שעוזב את האלילות והעבודה זרה העולה על שם "זוהר" או ספרי עץ מוות של ויטאל המכשף והדומה להם. הוא מכיון שהמתעורר מבין שהמון דברים שהוא נהג לעשות בחייו היו הבל הבלים ואף איסורים מפורשים, ומהם: ריבוי הטקסים, הדלקת נרות, שירים פגאנים, הליכה לקברי מתים, הלכות שאסור היה לו לעשותם. כמו איסור תספורת בימי שמחת ספירת העומר. והמון המון חומרות והבל הבלים שנכתבו בספרים שהרסו להמון יהודים את החיים.

ושלא נדבר על ההזיות הכתובות בספר הזוהר הפרו-נוצרי, שהחמיר חומרות על עם ישראל, וגרם להם לעשות דברים משונים לכבוד אלהים אחרים דמיוני ושמו "סמאל". וכאשר אדם מסיר מעליו את דברי המינות הללו, הדבר נראה בעיני המתבונן כירידה רוחנית או עזיבת מסורת! ולאמיתו של דבר מדובר בעליה רוחנית, ובזריקה וכפירה של עניני עבודה זרה!

מדוע שונאי הדת נלחמים בחסידות ובקבלה הארורה?:

מה שטען הנחות בהערה ב' לעיל, שכל שונאי הדת סימנו לעצמם להלחם מול הקבלה הארורה והחסידות. ראשית יש לומר, שהנחה זו היא לא נכונה כלל. מכיון שהמון שונאי דת לרוב, נלחמים במסורת ישראל, נלחמים בשמירת השבת, בהנחת תפילין, בהליכה לבתי כנסיות וכן על זו הדרך. ואם יש חלק מהם שקמו ונלחמו בקבלה הארורה ובדרך החסידות המומצאת והרעה, הנה בוודאי לא עשו זאת אלא מפני שראו בה, דרך המביאה להשתמטות מכל ערך ציבורי, ראו בה בעינים נכונות, את הנוכלות אשר מביאה עמה הקבלה החדשה והארורה.

במילים אחרות, חלק משונאי הדת ראו דרך להראות את מלחמתם בתורה ובשנאתם לדת ישראל, באמצעות מלחמתם בקבלה הארורה שהמיתה עלינו אסונות באמצעות הבטלנות, הסגפנות, אהבת הנמנעות, הפיכת חז"ל לשוטים, תיקונים וטקסים מאגים ופאגנים. כלומר, לא מצאו שונאי הדת דרך להראות לכלל ישראל כמה שהדת מלאה בשקר, כמו להראות ולהציג את הזיות הקבלה הארורה ואת האסונות הרעות שהמיתו עלינו.

ובמילים אחרות וברורות: אם היו מבינים שונאי הדת, שאין קשר בין הקבלה הארורה והחסידות, ליהדות הטהורה המלאה בשכל ישר, יתכן כי לא היו נלחמים בתורה. ולעולם לא תמצאו לרוב, שונאי דת שמשתמשים בדברי הרמב"ם, הרד"ק, המאירי וכן על זו הדרך,

על מנת להלחם בדת משה. והנחות המגיב לא הבין, כי הערתו שבאה לפי מחשבתו לרומם את החסידות הארורה ואת הקבלה המזומהת, הערתו עשתה נזק חמור יותר לדרכם הרעה, כי מדבריו מוכח, שכל השנאה היוקדת של שונאי הדת, נאחזת בקבלה המומצאת והרעה!

"הסכמתם של פחי וקטני ישראל לקבלה הארורה":

ובאשר לטענתו של הפוחז המגיב שכתב: "ישנה הסכמה חד משמעית מכל גדולי [=פחי וקטני] ישראל, מכל העדות [=עדות קרח וחבריהם] שתורת הקבלה [=תורת הפרו-נצרות] היא חלק בלתי נפרד מהתורה". ע"כ. הנה הוא מכנה לשיטתו את אלו שהסכימו לספר פרו-נצרות, מכנה אותם, "גדולי ישראל". ובוודאי שמי שהכשיר את ספר האופל, אינו גדול ישראל! מי שהכשיר את הזיות הספר הפנאני הזה, ולא שת ליבו ולא ראה בעיניו, כי מדובר בחירוף וגידוף כלפי שמיא, הרי בוודאי שאינו גדול ישראל, אלא ארור הוא מפי הגבורה, והינו מין גמור, ואינו ראוי לבוא בקהל ה' יתברך. ושגגת תלמוד עולה זדון. וכל זה כמובן ביחס לאלו שנחשבו לגדולים וחכמים בענין התורה והמצוות. אמנם לגבי עמי הארץ, פשוט שהם שוגגים גמורים בדבר, ואין נאמר עליהם, "שגגת תלמוד עולה זדון", מכיון שאינן בקיאים היטב בדרכי הלימוד.

וכמו שאמרו במשנה (משנה מסכת אבות פרק ד משנה יג): "רבי יהודה אומר הוי זהיר בתלמוד [=הוי זהיר בלימוד התורה], ששגגת תלמוד עולה זדון וכו'". ע"כ. **וכתב** המאירי, "... וסוף הכונה [של זה המאמר של רבי יהודה לומר], שאם לא מצא עצמו מזומן לכך, לבל ימהר להוציא דבר מפיו עד יחקור ויבדוק יפה יפה, וכן בעת למודו לא יזוז עד שיעלה באור משנתו כהוגן, עד שלא תביאהו עצלותו לשגגת הוראה". ע"כ.

וכתב רבינו הטהור הרמב"ם (ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מא): "... ומפני זה העקר אמרו רבותינו ז"ל שגגת תלמוד עולה זדון, ר"ל כי המקצר בחכמה ויורה ויעשה כפי קצורו אמנם הוא כמזיד, שאין דין מי שאכל חתיכת חלב הכליות והוא חושב שהוא חלב האליה [=שהרי אכל דבר המותר לדעתו, והרי הוא שוגג גמור בדבר]. כמי שאכל חלב הכליות, והוא יודע שחלב הכליות הוא, אלא שאינו יודע שחלב הכליות הוא מן החלב האסור. [שכן היה לו לחקור ולבדוק האם מותר לאכול חלב זה], שזה אף על פי שמקריב קרבן הוא קרוב למזיד, זה אם הוא עושה מעשה לבד. אבל המורה הלכה לפי השתכלותו [=כלומר לא הביא אותו פסיקת ההלכה אלא שכלו, וכאשר שגג בדבר ולא עיין היטב, הרי] הוא מזיד בלי ספק, שלא נצל הכתוב בחטא ההוראה בטענת שגגה אלא לב"ד הגדול לבד, אבל המזיד יתחייב הדין הכתוב, או מיתת ב"ד, או מלקות, או מכת מרדות על לאוין שאין לוקין עליהם, או חיוב ממון". ע"כ. והרי למדת ששגגת חכם עולה לו לזדון, ואין דומה שום ענין זה לענין אחר של עניני שגגות או מזידים.

הנה הגיע אלי סרטון די משעשע של ליצן אחד שנראה קצת רחוק מקו הבריאות, ובכותרת הסרטון יש כיתוב, "שיהיה לך ברור חד וחלק, אין פה איום פיזי, יש פה מסר מהשמיים". ובתחית הסרטון נאמר "שאולוב יא חרא". ויש לציין, שבוודאי יש כאן איום פיזי, אלא שיוצר הסרטון אינו רוצה שיעצרו אותו על איום לרצח, או לחלופין, "סחיטה באיומים", שכן הוא מזהיר אותי שאם לא אפסיק להוכיח שספר הזוהר הוא ספר פרו-נצרות ועבודה זרה, אז הוא ימשיך לעשות דברים אחרים. ולכן הוא מעגן את דבריו ואומר, "יש פה מסר משמיים". כלומר, הוא מאיים עלי שהקב"ה יכה אותי, אם אמשיך לדרוך ולרמוס את ספר הזוהר המאגי והפגאני הרע והנתעב של מכשפי האופל הארורים מפי הטומאה.

אז בראשית כל יש לענות רק לכותרת של זה המת ההולך על שתים: "אף אם תאיים עלי באופן פיזי, אם תבוא אלי עם אקדח, m-16, ak-47, אכריז ואומר, "טמא הזוהר הארור" – "טמאים המקובלים הארורים", ארורים מכשפי האופל. הינך מת מהלך על שתים יא-כלב אילם!

וכעת נעבור לאיומיו של המת הארור, וזה תוכן דברי העילג: "תרשה לי להזהיר אותך אדוני הנכבד, בפעם האחרונה, אם תעז עוד פעם להוציא מילה על רשב"י קדוש, חסידא [=?] פרישא [=?] בוצינה [=?] ... עוד מילה אחת תוציא על רשב"י, הפה יעבור לך לעורף בסיבוב, אתה קולט, זה פעם אחרונה, אז כדאי גם לאחיך להזהיר אותך, שבטעות הוא לא יהיה כמו החברה של החברה מהכפר של שכם בן חמור, אתה מבין? אסור לדבר לא טוב כנגד תלמידי חכמים, ובטח ובטח לא על צדיקים, ובטח ובטח לא על רשב"י, אז תזהר, אתה יודע יש היום טילים, אנשים מתים... מאוד מאוד, וכדאי לך לעשות גם סרטון התנצלות לכל הציבור ולהגיד להם כמה קדוש רבי שמעון בר יוחאי, אתה מבין גבר? זהירות". ע"כ.

וזו תגובתי לדברי המת הנ"ל: היכן ראית ולו פעם אחת שדברתי כנגד רבי שמעון בר יוחאי? וכי מי יכול להעלות על לב לדבר נגד התנא הטהור רשב"י? אבל מה יפה כאן? מדבריך עולה, שהיחיד שמדבר נגד רשב"י הלא הוא אתה יא-מת ארור! אתה שאינך יודע ללמוד ספר, אתה שאינך יודע שכל ישר מה הוא! אתה אפילו לא מבין הבנה הנשמע, או הבנת הנקרא, שהרי טענותי השכם והערב שספר הזוהר לא שייך לרשב"י! אלא ייחסו את הספר הרע הזה על שמו!

ובקשר למה שכתבת, "אז כדאי גם לאחיך להזהיר אותך". יותר נכון, עלי להזהיר אותו, עלי להזהיר אותו שככל והוא ידבק בספר הזוהר הטמא והארור, ככל שהוא לא יצא עליו וישרש אותו מן העולם, הרי יש בכך חילול ה' גדול ונורא, ויש בכך גידוף וחירוף כלפי שמים! ויש כאן הוצאת שם רע על התנא רשב"י הטהור. שכן הינכם מייחסים אליו עבודה זרה ומינות! והאם אינך יודע שאחי הוציא דיבתי עלי? אינך יודע שהוא דיבר כנגדי ברבים? אז אל דאגה, הוא כבר חלק מהחברה... ודבר זה לא רק שלא מזיז לי, אלא להיפך, דבריו מנציחים את דרך האמת, שכן אין להם ראיה ולו אחת לעבודה זרה אשר אוחזים הם בה! ולהיפך, סכלותם וגורתם ניכרת היטב ביתר שאת וביתר עוז!

וברור וחתום כי ספר הזוהר הוא הספר המשחית ביותר שקם מבריאת העולם כולו, כמו שהארכתי כבר לבאר כאן באריכות מרובה! הספר הזה שיבש, הרס, ניתץ, שבר, חירף, השמיד את יסודות עם ישראל, קרא לבורא יתברך, "קצר אפים", אמר שהבורא יתעלה שמו הוא אל שמזדווג! חילק את הבורא לחלקים, טען שהשכינה היא בת זוגתו של הבורא! טען שהבורא יתעלה שמו מפחד מישות הנקראת "סטרא אחרא", טען שיש אלהים אחרים ושמו, "סמאל". והרי שמי שמחזיק לספר הזוהר אמת או "קדוש", הרי שהוא מודה בעבודה זרה, ומה דינו של מי שמודה בעבודה זרה? הרי הוא כופר בכל התורה כולה, בדיוק כמו יא-כלב מת!

אפילו המאמין בלבד בספר האופל ואינו לומדו, אלא שמאמין שיש בו קדושה או אמת, נחשב לו ככופר בכל התורה כולה. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ד): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו', ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר. הא למדת שכל המודה [=המודה בלבד בכח עבודה זרה! אפילו לא עבד!], בעבודת כוכבים, כופר [=ממש] בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם. שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם". וכל הכופר בעבודת כוכבים, מודה בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, והוא [=כפירה בעניני העבודה זרה, הם] עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

וכן כתב רבינו במפורש כמה הלכות לאחר מכן (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת [=כגון זה האומר שספר האופל אמת הוא], אף על פי שלא עבדה, הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה'!, שנאמר, "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר, את ה' הוא מגדף". לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים, כמו שתולין את המגדף, ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים, ששניהם כופרים בעיקר הם". עכ"ל.

ולכן מה שאמרת בסוף: "אסור לדבר לא טוב כנגד תלמידי חכמים, ובטח ובטח לא על צדיקים, ובטח ובטח לא על רשב"י, אז תזהר, אתה יודע יש היום טילים, אנשים מתים... מאוד מאוד, וכדאי לך לעשות גם סרטון התנצלות לכל הציבור ולהגיד להם כמה קדוש רבי שמעון בר יוחאי, אתה מבין גבר? זהירות". ע"כ. דברים אלו חוזרים עליך יא-מת! דברים אלו אמורים בדיוק עליך ועל חבר מרעיך, שהינכם כלבים אילמים ארורים ההולכים במחשכים!

"אני מתנצל בפני עם ישראל":

המת טען, שעד שאני לא אתנצל בפני עם ישראל, לא אזכה לתשובה. אז הנני מתנצל עם ישראל היקר, הנני מתנצל מעמקי נשמתי וליבי, כי הולכתי שולל בכתות משונות מקטנותי, כתות אשר כל מגמתם הוא להלל את רבם ולהפוך אותו לאלוה! כתות אשר מתבטלים ל-"צדיק" מת ועובדים אותו! מדברים עם ה-"צדיק" המת!! כתות אשר הרב הטמא שולט על

האשה במקום שהגבר שלה ישלוט עליה!! כתות אשר לא מקפידים בכשרות בשרים, אוכלי וזוללי כבדי אווז, אוכלים מכל הבא ליד! כתות אשר קופצים ברחובות העיר וגורמים לחילול ה' נורא ואיום!

הנני מתנצל מעומק ליבי שלקחתי בשוגג המון בני אדם לקברות מתים בקטנותי, הנני מתנצל שעזבתי את ארצי ונסעתי על קברות מתים! הנני מתנצל בפני הבורא יתעלה שמו, שאי פעם למדתי את כל ספר הזוהר הטמא, הנני מתנצל שלא השכלתי בקטנותי ללמוד תורת אמת במלואה, הנני מתנצל שהייתי כמו נוצרי מדליק כל היום נרות למתים, חלקם התברר שכלל לא היו צדיקים. הנני מתנצל שטבלתי כמה פעמים בכל יום, בוקר צהרים וערב, והייתי ממש פגאני ארור. הנני מתנצל עם ישראל היקר, שדרשתי משנת 2018 ברבים דברי שטות והבל בלא יודעין! הנני מתנצל עם ישראל היקר מעומק ליבי על כך!

ולאחר התנצלות זו עם ישראל, הנני מבטיח לכם בלא נדר, שאעשה כל השתדלות למגר, לעקור, לשרש את העבודה זרה מקרבנו! אף שהמלחמה הזו היא לא פשוטה וקשה, שכן המון מתים כמו המת הנ"ל עומדים בפרץ ומפחדים על עצמם ומדברים סרה עלינו! בלא נדר נעשה כל דבר על מנת לדאוג, שאנשים כמו הפוחז הארור לא יהוו לנו את הדורות הבאים אמן.

.וכעת אני מזמין את המת ההולך על שתים, להתקשר ולעלות לויכוח עניני שבו הוא יענה לי על כמה שאלות, ולא יאיים באיומי סרק שלא מפחידים אותי כלל. ימח שמו של כותב ספר הזוהר ויאבד זכרו לעד אמן.

"מה קרה לך אייל עמרמי? – נמשכת אחר הליצנים שבדור!"

הנה בפתח מאמר זה אציין ואומר, שהנני חייב ל-"אייל עמרמי" הכרת הטוב, על זה שהדריכני במשך כמה שנים, והוליכני בדרך האמת שאני דורך בה היום. ולכן, בניגוד למאמרים אחרים שאני כותב נגד אותם רשעים מישראל, ומשפיל אותם היטב, על מנת להראות את סכלותם ובורותם של מכשפי האופל ושאר שקרני דורינו, ועושה אני כמצוות התורה שכך ציוה עלי בוראי. אמנם כאן, מטרת כתיבת מאמר זה, שנכתב בדמעות ובסלחנות, הוא לנסות לעורר את מי שלדעתי קיבל את יכולת ה-"דרשנות", הטובה ביותר שאי פעם שמעתי. ותאמינו לי, שמעתי לא מעט דרשנים ונותני מוסר מגיל מצוות, ואני אומר לכם בפה מלא, אייל עמרמי קיבל את הכישורים הטובים ביותר להעביר דרשות מוסר.

ויכל להיות בגדר מה שנאמר (מלאכי פרק ב פסוק ה – ז): "בְּרִיתִי הָיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וָאֶתְּנֵם־לוֹ מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְּנֵי שְׁמִי נִחַת הוּא: תּוֹרַת אֱמֶת הָיְתָה בְּפִיהוּ וְעַוְלָה לֹא־נִמְצָא בְשְׂפָתָיו בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הָלַךְ אִתִּי וְרַבִּים הֵשִׁיב מֵעָוֹן: כִּי־שִׂפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ־דַעַת וְתוֹרָה יְבַקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מַלְאַךְ יְיָ־צְבָאוֹת הוּא". ע"כ.

וכל האמור בשבח הנ"ל, בוודאי שהיה על האיש הזה אייל עמרמי, עד אשר פרק עול שמים מעליו, ועד אשר הפך ממזכה הרבים שהיתה תורת אמת בפיהו, לאדם שמצדיק רשעים ומחטיא הרבים, ותומך במחטיאי הרבים ועוד ועוד ועוד מהסתותיו הפרועות!! כמו שנאמר (משלי פרק יז פסוק טו): "מַצְדִּיק רָשָׁע וּמַרְשִׁיעַ צַדִּיק תּוֹעֲבַת יְיָ גַּם־שְׁנֵיהֶם". ופסוקים אלו שאני מציב לפניכם, מי לימדני? אייל עמרמי! דרך הדרשה והעברת הדברים ומלחמות האמת שהנני מנהל כנגד הרשעים של דורינו ודורות עברו, מי לימדני? אייל עמרמי!

זכורני שפעם, באחת מדרשותיו של אייל עמרמי אמר כך: "מה זה "הדברות"? אתם באים לדבר, לא באים להוכיח! למה שונאים כולם את אמנון יצחק? כי הוא מוכיח! אבל הדברות באים לדבר, זה לא תורת אמת, זה תורת שקר". ע"כ ציטוט דבריו.

והנה, כשהייתי בגיל 19 הכרתי את שיעוריו של אייל עמרמי, כל מי שהכיר אותו באותה התקופה שמע ממנו תורת אמת, כל מטרתו היתה לחזק את לבבות ישראל ולעוררם לעשות רצון ה', דרשותיו היו ללא חנופה, ללא דמיונות, כל האמת שם בפנים של השומעים. ותמיד היה אומר, "אני אומר את האמת, מחלל שבת מות יומת, האם אפשר להתעלם מזה"? והיה דרכו כמו של הנביאים הטהורים.

והנה בדרשה זו במקום המדוייק שסימנתי, תוכלו להבין ולראות היטב על מה אני מדבר. וכך הוא אומר שם, "... כשאדם בוטח בה' הוא לא יבטח לא בחכמתו ולא בעושרו. מה עם הסביבה שלו? מה עם אנשים? [בלומר, אם יאמר את האמת, חברים ואנשים יתרחקו ממנו. מסביר אייל הישן ואומר] ... לא ייחל לבני אדם, לא יעבדם להתרצות להם שימצא חן בעיניהם, זה לא מעניין אותי מה תחשוב עלי ... זה בכלל לא נכנס אפילו ברשימות אם אני צריך לחשב מה תחשוב

עלי. [=שמעתם מה אומר אייל הישן?]. לא ירא ממחלוקתם, לא אכפת לי שאני אריב איתך בכלל, אם אתה לא הולך בדרך ה', אני אריב איתך, הרבה פעמים אומר אדם, מה אני יאמר עכשיו דברי תורה ... תגיד לי אתה עובד ה' או אתה עובד אותם? אבל יריבו אותי? מה אכפת לך יריבו איתך!! לא יירא ממחלוקתם, תחלקו עלי תגידו אני לא בסדר, כן מריבה לא מריבה, זה לא מעניין אותי, אני לא עובד אתכם, אני לא רוצה למצוא חן בעיניכם, אני רוצה למצוא חן בעיני ה' ... אלישע הנביא אמר, האלהים יעזור לי, על כן שמתי פני כחלמיש ולא אירא מהם, הלכתי ואמרתי להם את האמת, אתם כופרים, אתם אפיקורסים, אתם רפורמים, רבו איתי? רבו איתי! אז מה קרה? מה אני באתי לעולם הזה לאסוף רייטינג? [=שמעתם??!! זה אייל עמרמי לפני אהבת הכבוד ורוממות הבשר], מה אני קריין בערוץ 2? אני צריך רייטינג? [=היום אתה אוסף רייטיניג!!], לא צריך רייטינג בעולם הזה, לא צריך קואליציה, אתה צריך קואליציה? לא ... יאהבו אותך לא יאהבו אותך, מה זה משנה? מה אכפת לך מזה בכלל? [=היום לך אכפת!! היום זה מה שמעניין אותך.

עבשיו תשמעו היטב, אייל עמרמי הישן והאמיתי, מדבר ויוצא על אייל עמרמי שפרק עול ומסית את העם אחר התוהו וההבל], "היה מפגש באולם חתונות יושבים בשולחן מדברים, אחד מדבר שטויות כל אחד את הסברות של הכרס של הבטן שלו ... אז הוא אומר, ככה צריך לעשות ככה צריך להתנהג, זה לא צודק וזה כן צודק, מה אתה? איזה גאון עולם אתה מה אתה? יש תורה אדוני, התורה תחליט מי רשע מי צדיק מי טמא מי טהור, מי פסול מי כשר, מי אתה שתחליט בכלל? יש תורה אדוני! כל דבר יש לנו פתרון בתורה, מה אתה מדבר שטויות?

למה צריך להחניף ולומר משהו שימצא חן בעיניך, אומר לך את תורת האלהים, לא תרצה לא תקבל, השומע ישמע החודל יחדל אתה את נפשך הצלת, כמובן בדרכי נועם, בדרך ארץ, לא בקללות, לא חס ושלום ב... אומר לך את תורת האלהים, אתה רוצה תשמע לא רוצה קום תלך, לא אבוש, אדבר נגד מלכים ולא אבוש!

תשמע אין לי כח למריבות, אין לי כח לזה ... מה זה אין לך כח למריבות? אז אתה לא עובד ה' אם אתה לא רוצה לומר את האמת ולריב! לא תפחד ממחלוקתם!! אתה לא צריך לפחד ממחלוקת שיחלקו עליך! [כל הנאמר כאן בפיו של אייל עמרמי, מדבר על אייל עמרמי החנפן של היום], ולא ייפה להם השקר, פשששש, איזה משפט זה הוא אומר, יש הרבה פושעים עושים הרבה שקר, אבל הוא מייפה את השקר, אומר לכולם, תדון אותו לכף זכות [=כמוך בדיוק היום, כפי שנוכיח בהמשך!!], הוא באמת לא חשב ככה, זה לא נורא זה, נו באמת אתה יודע אל תהיה כזה חד, [רב שקר] מייפה את השקר, עושה אותו יפה כזה, מה אתה מייפה לקהל את השקר? למה אתה מייפה את השקר, למה אתה לא מוכן למות בשביל האמת הזאתי? למה אתה לא רואה שזה לא אמת?

אין לו בטחון בה', אומר אם אני יאמר את האמת, לא יתן לי לא יבוא לי לא יקח לי לא ילווה לי, מה אתה מצפה לבני אדם? [=מישהו מהקהל שואל ותמה] "אז מה זה לדון לכף זכות"? [עונה

אייל עמרמי הישן איש האמת הישן], לדון לכף זכות זו הגדרה מאוד מצומצמת על אדם שהוא ירא שמים, כל מעשיו עושה על פי תורה, ופעם אחת ראית אותו שוגג, עושה משהו שלא על פי תורה, אז יש לך לדון אותו לכף זכות, כי בדרך כלל כל מעשיו על פי התורה.

אבל אם מישהו מ-כלא שאטה היה מכניס בחורה איתו לחדר, אסור לדון אותו לכף זכות, הוא פושע!! מה לדון אותו לכף זכות? אדם שלא הולך על פי התורה חייבים לדון אותו לכף חובה! מי שדן את החוטאים לכף זכות עושה עבירה!! אין פותחין לו בזכות!! כתוב בתלמוד מפורש!!

סנגורן של ישראל זה רק על עובדי ה'. מי שאומר לך סיפורים על יצחק מברדיטשוב, שהוא דן לזכות רשעים, הוא שקרן, הוא לא עובד את ה', הוא המציא סיפורים [=כמוך היום בדיוק, שאתה מדקלם את כל השטויות שמובא בספריהם המהובלים], לא יתכן שאדם עובד ה' יעשה משהו נגד הרמב"ם [שמעתם??!! לא יתכן שאדם עובד ה' יעשה משהו נגד הרמב"ם. במילים אלו עמרמי הישן מגלה לנו על עמרמי החדש, שעמרמי החדש לא עובד ה' בכלל, אלא הוא מצדיק רשעים ותפילתו בוודאי תועבה!!], הרמב"ם אומר שאסור לדון רשע לכף זכות, חייבים לדון אותו לכף חובה, אין פותחין לו בזכות, כי כל מעשיו בדרך נעשו לרשע, הם נגד ה', מה פתאום לדון אותו לזכות?

אי אפשר לקרוא קלישאות בספרים ולבוא לדורשן ... אם לא ככה, בוא נדון את היטלר לכף זכות ... בוא נדון את וענונו לכף זכות ... בוא נדון את כל הפושעים שעשו נגד עם ישראל נדון אותם לזכות ... מה... אם אדם גנב אותך נדון אותו לזכות? זה לא נכנס בכלל לתורה, רק מה, יש אנשים [כמוך אייל עמרמי היום בדיוק, כמוך] שלא רוצים שהעם ידע את האמת של התורה, אז כל הזמן מספרים להם אהבת ישראל, אהבת ישראל, וזה שקר!! אין דבר כזה אהבת ישראל, יש אהבת אמת, מי שאוהב את התורה אוהב את ישראל, מי שלא אוהב את התורה לא אוהב את ישראל, אין אהבת ישראל בלי אהבת התורה.

והם הולכים מפזזים כל היום סיסמאות [כמוך היום בדיוק!! אתה מפזז סיסמאות ואומר], תדון את כולם לכף זכות, וסנגורן של ישראל ... מבלבלים את העם בשטויות [=כמוך מבלבל את העם המסכן הזה בשטויות], אין דבר כזה בכלל, למה? כי יש להם אינטרס הוא רוצה להיות חבר של הרשעים, הוא רוצה להיות איתם רוצה לשתות איתם, רוצה לקבל טובות הנאה מהם, אז מה הוא יגיד? אל תתחבר לרשע? אז מה הוא אומר לך? תדון אותו לכף זכות, מצא פתגם מלביש אותו פה. אבל זה לא המקום שלו בכלל". ע"כ מדבריו האמיתיים של אייל עמרמי הישן.

ושימו לב, מילותיו האחרונות של אייל עמרמי הישן, מופנות כלפי החנפן אייל עמרמי החדש. וניתן כאן לראות מה אומר אייל עמרמי החדש: "ואומר הבעל שם טוב שירגיל עצמו לדון לכף זכות את כל הרשעים ... ואם ילמד חוב על איזה רשע ... אז זה הדין בעצמו פוסק על עצמו". מה?? אמרת שכל מי שהולך נגד הרמב"ם ודן לכף זכות כל אדם, אז הוא לא עובד ה', זה המדד לא? בדיוק! זה המדד, עזבת תורת אמת. ובעצמך אתה אומר את הסיבה, ונציב אותה שוב: "והם הולכים מפזזים כל היום סיסמאות [כמוך היום בדיוק!! אתה מפזז סיסמאות ואומר],

תדון את כולם לכף זכות, וסנגורן של ישראל ... מבלבלים את העם בשטויות, אין דבר כזה בכלל, למה? כי יש להם אינטרס הוא רוצה להיות חבר של הרשעים, הוא רוצה להיות איתם רוצה לשתות איתם, רוצה לקבל טובות הנאה מהם, אז מה הוא יגיד? אל תתחבר לרשע? אז מה הוא אומר לך? תדון אותו לכף זכות, מצא פתגם מלביש אותו פה. אבל זה לא המקום שלו בכלל". ע"כ.

ומי שרוצה לראות ולהרגיש את דרשותיו ואת סגנונו של אייל עמרמי הישן והטוב מוזמן להכנס לדרשות הבאות:

דרשה 1

דרשה 2

סדרת חובות הלבבות – שער הבטחון

שער הבחינה – חובות הלבבות

וכל הדרשות הללו היו בגדר (ישעיהו פרק נח פסוק א – ב): "קְרָא בִגָרוֹן אַל־תַּחְשֹׂךְ כַּשּׁוֹפָר הָרֵם קוֹלֶךָ וְהַגֵּד לְעַמִּי פִּשְׁעָם וּלְבֵית יַעֲקֹב חַטֹּאתָם: וְאוֹתִי יוֹם יוֹם יִדְרֹשׁוּן וְדַעַת דְּרָכַי יֶחְפָּצוּן כְּגוֹי אֲשֶׁר־צְדָקָה עָשָׂה וּמִשְׁפַּט אֱלֹהָיו לֹא עָזָב יִשְׁאָלוּנִי מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק קִרְבַת אֱלֹהִים יֶחְפָּצוּן". ואע"פ שדרשות אלו נגועות בהזיות קשות מספר האופל המאני והפנאני, אבל הסגנון, הרצון, הדרך היתה שונה מאשר היום. וכל אחד שרואה את השינוי וההבדל, יראה ויבחין, כי התורה לא השתנתה חלילה וחס, אלא במי חל השינוי? באדם עצמו!

ושינוי זה בא בעקבות ההבנה, שרוב הדרשנים הליצנים שבדורינו, כבר לא נותנים דרשות מוסר, לא מוכיחים בשער בת רבים, לא עומדים בפרץ להוכיח! ומדוע? כי זה לא משתלם כספית ותודעתית! ולכן מטרת הדרשות והדרשנים של היום, הוא לפתח קריירה על חשבון הציבור, לבנות בתים, לסדר דירות לילדיו, ובמילים אחרות, הקהל שמעריץ אותו, הדרשן רואה אותם ככלי למלאות חפצו ורצונו! ולכן דרשותיהם מתבססות סביב:

א) סיפורים אישיים. ופעמים שהסיפורים הם כל כך אישיים, עד שהם משנים מתוכן הסיפור ממש. למשל, אם הסיפור הוא במעשה שהיה באיזור נתניה, מרוב שהוא כל כך אישי, יאמרו ויספרו את אותו מעשה, אלא שידביקו לו שרבוט, שהמעשה הזה הוא מצפון הארץ, כך שלעולם השומע לא יחשוב שמדובר בדבר הקרוב אל הדרשן, ולא יצא מצב שהדרשן בא לספר סיפורים אישיים, אלא רק משמיע לאחרים שלא צריך להתנהג על פי מה ששמע מאחרים. ולרוב מעשה זה לא מדוייק ואף יש בו פרטים שקריים מאוד!

אמנם לרוב תסכולם של הדרשנים, הם חייבים לפרוק את סיפורם האישי לציבור, על מנת שהציבור ישמע ויעודד אותם, ויאמר, "פשש" – "ואווו" – "איך עשו לך ככה" וכו', ואז

בעקבות מילים אלו, גם הדרשן מסופק, כי קיבל את הנחמה אשר לא מצא במקום אחר, וגם הקהל מסופק, כי סיפורים על מעשיים אישיים, הפקת המוסר מזה, לא מתבטא בשינוי תורני ומחשבתי בענין השכל הישר, אלא שינוי מידותי קל שבכמה ימים יחזור האדם לסורו.

ב) קומדיה. ומה פירוש קומדיה? הדרשנות הפכה לתוכנית ריאלטי, שאנשים באים להתעדן ולהנות בדרשה. ובמקום לצאת מחוזק מן הדרשה, ולקבל תובנות ושכל ישר על שינוי מהותי בחיים ולשנות תפיסת חיים בהקשר לחיים התורניים של האדם. קהל האנשים מרגישים שהם מעולים וטובים, ולא רואים סיבה להשתנות, שכן שומעים מן הדרשנים רק ליטופים, בדיחות וכו' ולכן בשיעורם של הליצנים הללו, לא רק שלא נשמע מוסר אמת, אלא משולב בדיחות וצחוקים כאילו היה זה מערכון של הגשש החיוור.

ג) המון שיעורים על כיבוד אב ואם – כל זה על מנת להתחבב על האבות או על הצעירים. שכן מי לא ישמח לשמוע כמה צריך לכבד את הוריו, שהרי רוב הילדים מכבדים את הוריהם כבוד גדול, ובשעה שאדם יושב ושומע דרשה על כיבוד אב ואם, הרי שהדברים מנפחים אותו וגורמים לו להרגשה טובה. וכן האבות שיושבים בשיעור זה, גם הם שמחים, שכן מי לא ירצה לשמוע דרשה שילדיו יכבדו אותו ויעשו אותו מלך? ולכן דרשות על כיבוד אב ואם הם הכי מועילות וטובות לדרשן עצמו, שהרי הקהל מתחבב מאוד על הדרשן בנושאים אלו, מכיון שכולם נהנים.

אלו כמה גורמים קטנים וברורים אשר מספקים לך הקורא הנעים, את האסון הנורא שקורה כאן בדור, את השואה הגדולה שעומדת להגיע ולבוא, אין מנוס מזה, כולם ליצנים ברשות התורה, מחריבי הדת של דורינו אלו הדרשנים הארורים הללו שקמו על עם ישראל. והדבר ברור ופשוט, שרוב הדרשנים בדורינו הם בגדר נביאי הבעל, חנפים, רשעים ארורים שדואגים לעצמם ולביתם. וכתב רבינו בחיי בן פקודה בספר חובות הלבבות (ונאמה, כי **החכמה** [=השקפה, תורה, דרך], **כשמנהיגים אותה על דרכה** [=כלומר, כאשר לוקחים את התורה ומקיימים אחד לאחד הכתוב בה, ולא סוטים ממנה בדמיונות והזיות, ומנהיגים אותה על פי מסורת מסודרת איש מפי, אז אומר רבינו בחיי ומבטיח, זו התורה], **תהיה רפואה לכל מדוה. וכשנוטים בה מנתיבתה** [=אותה התורה, אותו הלימוד, כאשר יש בו נטיה מן האמת אפילו במעט, הבטחה ברורה, כי זו התורה], **תהיה מדוה כולל, שאין לו רפואה ולא ארוכה.**

ועל כן נמשלה התורה באש, כמ"ש: "הלא כה דברי כאש". מפני שמאירה העינים באורה, כמו שאמר: "מצות ה' ברה מאירת עינים", ואמר: נר לרגלי דברך" וגו'. ושורפת ביקודה מי שנוטה מנתיבתה, כמו שנאמר: "כי באש ה' נשפט", ואמר: "ימטר על רשעים פחים", ואמר: "ואמרתי לא אזכרנו ולא אדבר עוד בשמו והיה בלבי כאש בוערת וגו'.

על כן הזהר, שלא תטה אשורך מדרך האבות ונתיב הראשונים אל הבדיאות, ותסמך על שכלך ותתיחד בעצתך ותתבודד בסברתך, ואל תחשד אבותיך [=אברהם יצחק ויעקב, משה אהרן, הנביאים, בעלי המשנה והתלמוד, אל תחשוד אותם] במה שמסרו לך מאופני טובותיך. ואל תסתר

עצתם במה שהורו אותך, כי אין עצה שתעלה בדעתך, שלא קדמוך לדעתה, ועמדו על כל מה שמביאה אליו מטוב ורע. ואפשר שקדם לדעתך אופן יושר המחשבה ההיא בתחלתה ונעלם ממך אופן ההפסד, אשר יהיה ממנה באחריתה, ואתה במעוט ישובך תראה ישרה ולא תראה טעותה ואופני הפסדה. ואמר החכם: "אל תסג גבול עולם", ואמר: "שמע בני מוסר אביך", ואמר במי שמשנה מחקי אבותיו: "דור טהור בעיניו ומצואתו לא רוחץ, דור אביו יקלל", ואמר: "עין תלעג לאב".

והנה מבואר מדברי רבינו החכם השלם כי מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו, כלומר, ההרס הרב שבא לעם ישראל יוצא דווקא ממי שמוגדר, "בעל תורה", "בעל חכמה", וכמו שכתב רבינו, "כי החכמה כשמנהיגים אותה על דרכה תהיה רפואה לכל מדוה. וכשנוטים בה מנתיבתה תהיה מדוה כולל, שאין לו רפואה ולא ארוכה". ומה כוונת דבריו? במה שכתב שאין לו רפואה ולא ארוכה? כוונתו, שלענין מינות ועבודה זרה, אין רפואה כי השירוש והניתוץ בלבד. ולכן כעושים דין בעיר הנידחת, אז חובה גמורה להרוג את כולם, כלומר, אם לא מקבלים על עצמם לכלות אנשי עיר הנידחת את העבודה זרה, הורגים את ההורים את הקטנים את הנשים, את כולם, בכולם עושים בהם דין! מכיון שעובדי עבודה זרה והמינים, לרוב אין להם רפואה ולא ארוכה להשקפותיהם הנחותות.

וכמו שנאמר (ישעיהו פרק מט פסוק יז): "מְהֲרוּ בָנַיִךְ מְהָרְסַיִךְ וּמַחֲרֵבַיִךְ מִמֵּךְ יֵצֵאוּ". ומה שסיים ואמר, "ממך יצאו", אין הכוונה של הנביא לומר, שאותם שהרסו והחריבו את דת ה' יצאו מעם ה', כי הדבר פשוט שהגורם לקלקול, תמיד היו האנשים המוחזקים ליראי שמים, אנשים המוחזקים לקדושים, ואלו הנקראים נביאי הבעל.

וכמו שאמר (ירמיהו פרק ב פסוק ח – יג): "הַכֹּהֲנִים לֹא אָמְרוּ אַיֵּה יְיָ וְתֹפְשֵׂי הַתּוֹרָה לֹא יְדָעוּנִי וְהָרֹעִים פָּשְׁעוּ בִי וְהַנְּבִיאִים נִבְּאוּ בַבַּעַל וְאַחֲרֵי לֹא־יוֹעִלוּ הָלֵכוּ: לָכֵן עֹד אָרִיב אִתְּכֶם נְאֻם־יְיָ וְאֶת־בְּנֵי בְנֵיכֶם אָרִיב: כִּי עִבְרוּ אִיֵּי כִתִּיִּים וּרְאוּ וְקֵדָר שִׁלְחוּ, וְהִתְבּוֹנְנוּ מְאֹד וּרְאוּ הֵן הָיְתָה כָּזֹאת: הֲהֵימִיר גּוֹי אֱלֹהִים וְהֵמָּה לֹא אֱלֹהִים, וְעַמִּי הֵמִיר כְּבוֹדוֹ בְּלוֹא יוֹעִיל: שֹׁמּוּ שָׁמַיִם עַל־זֹאת וְשַׂעֲרוּ חָרְבוּ מְאֹד נְאֻם־יְיָ: כִּי־שְׁתַּיִם רָעוֹת עָשָׂה עַמִּי אֹתִי עָזְבוּ מְקוֹר| מַיִם חַיִּים לַחְצֹב לָהֶם בֹּארֹת בֹּארֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא־יָכִלוּ הַמָּיִם".

וכן אמר (ירמיהו פרק יד פסוק יא – טז): "וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי אַל־תִּתְפַּלֵּל בְּעַד־הָעָם הַזֶּה לְטוֹבָה: כִּי יָצֻמוּ אֵינֶנִּי שֹׁמֵעַ אֶל־רִנָּתָם וְכִי יַעֲלוּ עֹלָה וּמִנְחָה אֵינֶנִּי רֹצֵם כִּי בַּחֶרֶב וּבָרָעָב וּבַדֶּבֶר אָנֹכִי מְכַלֶּה אוֹתָם: ס וָאֹמַר אֲהָהּ| אֲדֹנָי יְיָ, הִנֵּה הַנְּבִאִים אֹמְרִים לָהֶם לֹא־תִרְאוּ חֶרֶב וְרָעָב לֹא־יִהְיֶה לָכֶם, כִּי־שְׁלוֹם אֱמֶת אֶתֵּן לָכֶם בַּמָּקוֹם הַזֶּה: וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי שֶׁקֶר הַנְּבִאִים נִבְּאִים בִּשְׁמִי לֹא שְׁלַחְתִּים, וְלֹא צִוִּיתִים, וְלֹא דִבַּרְתִּי אֲלֵיהֶם, חֲזוֹן שֶׁקֶר וְקֶסֶם וְאֱלוּל וְ אֱלִיל, וְתַרְמוּת וְתַרְמִית לִבָּם הֵמָּה מִתְנַבְּאִים לָכֶם: לָכֵן כֹּה־אָמַר יְיָ עַל־הַנְּבִאִים הַנִּבְּאִים בִּשְׁמִי, וַאֲנִי לֹא־שְׁלַחְתִּים, וְהֵמָּה אֹמְרִים חֶרֶב וְרָעָב לֹא יִהְיֶה בָּאָרֶץ הַזֹּאת, בַּחֶרֶב וּבָרָעָב יִתַּמּוּ הַנְּבִאִים הָהֵמָּה: וְהָעָם אֲשֶׁר־הֵמָּה נִבְּאִים לָהֶם, יִהְיוּ מֻשְׁלָכִים בְּחֻצוֹת יְרוּשָׁלַם מִפְּנֵי| הָרָעָב וְהַחֶרֶב, וְאֵין מְקַבֵּר לָהֵמָּה, הֵמָּה נְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנֹתֵיהֶם, וְשָׁפַכְתִּי עֲלֵיהֶם אֶת־רָעָתָם".

וכותב הרד"ק, וקסם ואליל ותרמית לבם – קסם, כתב החכם הגדול רמב"ם ז"ל, כי יש אנשים שיושפע אליהם הכח השכלי בכח המדמה, עד שידברו עתידות ויחלמו חלומות צודקות, ומזה הכת היו נביאי הבעל, ומפני זה היו מאמינים בהם, ויקרא זה הענין "קסם", ויקרא בעליו "קוסם" ... וזה שהם אומרים חרב ורעב לא יהי', זהו דבר שאינו, כי באמת יהיה הרעב והחרב. ותרמית לבם מרמה, חושבים בלבם כיון שחושבים אותנו שאנו צודקים בדברינו, כמו שנסו אותנו בקצת העתידות, נאמר להם שלא יפחדו מדברי ירמיהו [הנביא], כי אנחנו ראינו בנבואה, כי לא ראינו חרב ורעב, וניפה להם מעשיהם, כדי שנהיה נכבדים בעיניהם, ונאהבים להם, וזהו תרמית לבם, שהם חושבים לרמות העם בדבריהם ... לכן יתמו הנביאים ההמה, ר"ל ראשונה ילקו הם בחרב וברעב בעבור שהם החטיאו את ישראל.

והעם – אף על פי שהיו מטעים אותם נביאי השקר היה להם לבחון בין נביאי האמת לנביאי השקר, כי נביא האמת מעמיד אותם על תורת משה, ונביאי השקר מיפים להם עבודה זרה, שהוא בטול התורה [בולה, כלומר ביטול יסודות דת האמת], ואף על פי שהם צודקים בקצת דבריהם בעתידות, היה לכם להחזיק זה בקסם, לא בנבואה, כיון שדבריהם לבטול תורה [בולה, שהרי כאשר הם רואים שהעם שקוע בעבירות והולכים אחר עבודה זרה ואלילות, ונביא השקר אומר להם שיהיה להם טוב, הוא בעצם אומר שאין אלהים אמת, כי הוא מייפה להם עניני עבודה זרה], והיא עכו"ם, שאפילו יעשו אותות ומופתים אמרה תורה, "יומת כי דבר סרה", וקיום האותות והמופתים אמר הכתוב, "הטעם כי מנסה ה' אלהיכם אתכם".

ומה שאמר, "ואין מקבר להמה – זה היה עונש עונם מוסף על היסורים והמיתה. נשיהם – כי היו נשמעות לדברי שקר יותר מן האנשים. ובניהם ובנותיהם – הקטנים בעונש אבותיהם כי כן הוא המשפט מאת האל יתברך שהוא אל אמונה ואין עול". ע"כ.

והרי שמילותיו של הרד"ק ממחישים לקורא הנעים, את רוב הדרשנים שבדורינו, שכל מטרתם שיהיו נכבדים בעיני הציבור ותו לא!

ולכן מה שאמר, "ממך יצאו", הכוונה אל האבדון, שאותם אלו ששיקרו על העם, בכדי שהעם יתרפא, הקב"ה צריך להוציא את השקרנים מן העולם ולכלותם, ולזה אמר, "ממך יצאו", כלומר רק כאשר יצאו ממך ויעלמו אז תבוא הרפואה. וכמו שכתב הרד"ק (רד"ק ישעיהו פרק מט פסוק יז): "מהרסיך ומחריביך – והם הפושעים, יצאו ממך, שיכלו, שלא יהיה בך עוד רשע ופושע, כי הם היו סיבת ההריסה והחורבן".

ואמר הנביא עמוס בשם ה' (עמוס פרק ט): בנבואתו המהבילה שבה לימד כי אף אדם לא יכול לברוח מן הבורא בשום מצב, והכעיסו את ה' בזה שאמרו שלא יבוא הרעה: "רָאִיתִי אֶת־אֲדֹנָי נִצָּב עַל־הַמִּזְבֵּחַ, וַיֹּאמֶר, הַךְ הַכַּפְתּוֹר וְיִרְעֲשׁוּ הַסִּפִּים, וּבְצַעֵם בְּרֹאשׁ כֻּלָּם, וְאַחֲרִיתָם בַּחֶרֶב אֶהֱרֹג, לֹא־יָנוּס לָהֶם נָס, וְלֹא־יִמָּלֵט לָהֶם פָּלִיט: אִם־יַחְתְּרוּ בִשְׁאוֹל, מִשָּׁם יָדִי תִקָּחֵם, וְאִם־יַעֲלוּ הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם אוֹרִידֵם: וְאִם־יֵחָבְאוּ בְּרֹאשׁ הַכַּרְמֶל מִשָּׁם אֲחַפֵּשׂ וּלְקָחְתִּים, וְאִם־יִסָּתְרוּ מִנֶּגֶד עֵינַי בְּקַרְקַע הַיָּם, מִשָּׁם אֲצַוֶּה אֶת־הַנָּחָשׁ וּנְשָׁכָם: וְאִם־יֵלְכוּ בַשִּׁבְיָ לִפְנֵי אֹיְבֵיהֶם,

מִשָּׁם אֲצַוֶּה אֶת־הַחֵרֶב וַהֲרָגַתַם, וְשַׂמְתִּי עֵינִי עֲלֵיהֶם לְרָעָה וְלֹא לְטוֹבָה: וַאדֹנָי יְיָ הַצְּבָאוֹת הַנּוֹגֵעַ בְּאָרֶץ וַתָּמוֹג, וְאָבְלוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי בָהּ, וְעָלְתָה כַיְאֹר כֻּלָּהּ וְשָׁקְעָה כִּיאֹר מִצְרָיִם: הַבּוֹנֶה בַשָּׁמַיִם מַעֲלוֹתָיו, וַאֲגֻדָּתוֹ עַל־אֶרֶץ יְסָדָהּ, הַקּוֹרֵא לְמֵי־הַיָּם וַיִּשְׁפְּכֵם עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ, יְיָ שְׁמוֹ: הֲלוֹא כִבְנֵי כֻשִׁיִּים אַתֶּם לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְאֻם־יְיָ, הֲלוֹא אֶת־יִשְׂרָאֵל הֶעֱלֵיתִי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְלִשְׁתִּיִּים מִכַּפְתּוֹר, וַאֲרָם מִקִּיר:

הִנֵּה עֵינֵי אֲדֹנָי יְיָ בַּמַּמְלָכָה הַחַטָּאָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֹתָהּ מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה אֶפֶס כִּי לֹא הַשְׁמֵיד אַשְׁמִיד אֶת־ בֵּית יַעֲקֹב נְאֻם־יְיָ: כִּי־הִנֵּה אָנֹכִי מְצַוֶּה וַהֲנַעְתִּי בְכָל־הַגּוֹיִם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר יִנּוֹעַ בַּכְּבָרָה וְלֹא־יִפּוֹל צְרוֹר אָרֶץ: בַּחֶרֶב יָמוּתוּ כֹּל חַטָּאֵי עַמִּי הָאֹמְרִים לֹא־תַגִּישׁ וְתַקְדֵּים בַּעֲדֵינוּ הָרָעָה: בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת־סֻכַּת דָּוִיד הַנֹּפֶלֶת וְגָדַרְתִּי אֶת־פִּרְצֵיהֶן וַהֲרִסֹתָיו אָקִים וּבְנִיתִיהָ כִּימֵי עוֹלָם: לְמַעַן יִירְשׁוּ אֶת־שְׁאֵרִית אֱדוֹם וְכָל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־נִקְרָא שְׁמִי עֲלֵיהֶם נְאֻם־יְיָ עֹשֶׂה זֹּאת: פ הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְיָ וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקֹּצֵר וְדֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמֹשֵׁךְ הַזָּרַע וְהִטִּיפוּ הֶהָרִים עָסִיס וְכָל־הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגַגְנָה: וְשַׁבְתִּי אֶת־שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּבָנוּ עָרִים נְשַׁמּוֹת וְיָשָׁבוּ וְנָטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ אֶת־יֵינָם וְעָשׂוּ גַּנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת־פְּרִיהֶם: וּנְטַעְתִּים עַל־אַדְמָתָם וְלֹא יִנָּתְשׁוּ עוֹד מֵעַל אַדְמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם אָמַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ".

וכתב הרד"ק (עמוס פרק ט פסוק י): "בחרב ימתו כל חטאי עמי – על אותם חטאים שבדורו אמר הנביא ולא כל החטאים כי רבים מהם גלו. אלא החוטאים שהיו אומרים, לא תגיש ותקדים בעדינו הרעה, שהיו מתיאשים מן הפורענות, והיו אומרים לא תקרב ותמהר בעדינו הרעה, ונעשה כתאות לבינו, ואם תבוא הרעה, לא תבוא בעבור מעשינו, אלא מקרה הוא בעולם, כמו שאמר בתורה והלכתם עמי בקרי". ע"כ. כלומר, הרעה הגדולה זה לומר לעם ישראל, "אתם בסדר", אתם לא חוטאים, ה' אוהב אותכם למרות שאתם חוטאים. אין רעה גדולה מזו, ואין עוול יותר גדול מזה. ואפילו יהיו אנשים חוטאים אמנם ידעו את האמת על עוונם, יתכן וירחם ה' עליהם עד אשר יחזרו בתשובה.

אולם בשעה שעומד רב, ואומר לאדם עם קעקועים, "זה בסדר", זה ספר תורה עם קישוטים, אין רשע ופשע יותר מזה. וכמו שאמר (ירמיהו פרק ב פסוק לה): "וַתֹּאמְרִי כִּי נְקֵיתִי אַךְ שָׁב אַפּוֹ מִמֶּנִּי הִנְנִי נִשְׁפָּט אוֹתָךְ עַל־אָמְרֵךְ לֹא חָטָאתִי". והרי שה' נשפט את האדם לא רק על החטאים עצמם, אלא על העובדה שהוא מסוגל לומר, שזה לא חטא כל כך חמור, או שאינו מודה בחטא! וכל שכן אם עומד רב ואומר לשני שהוא בסדר גמור ותמיד יהיה לו רק טוב.

ואבקש לחתום מאמר זה ואפנה לאייל עמרמי, חזור בך, שנה את דרכך, חזור לדרך האבות, אל תמכור את עולמך, יש בך יכולות גדולות להשיב את עם ישראל מעוון. ועליך אני אומר מה שאמר הנביא (ישעיהו פרק ב פסוק כ – כב): "בַּיּוֹם הַהוּא יַשְׁלִיךְ הָאָדָם אֵת אֱלִילֵי כַסְפּוֹ וְאֵת אֱלִילֵי זְהָבוֹ אֲשֶׁר עָשׂוּ־לוֹ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לַחְפֹּר פֵּרוֹת וְלָעֲטַלֵּפִים: לָבוֹא בְּנִקְרוֹת הַצֻּרִים וּבִסְעִפֵי הַסְּלָעִים מִפְּנֵי פַּחַד יְיָ וּמֵהֲדַר גְּאוֹנוֹ בְּקוּמוֹ לַעֲרֹץ הָאָרֶץ: חִדְלוּ לָכֶם מִן־הָאָדָם אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ כִּי־בַמֶּה נֶחְשָׁב הוּא". ע"כ. חדל לך אייל עמרמי מהאדם! חדל לך מן הכבוד! תעבוד רק את הבורא, תחזור לומר את האמת לעם ישראל.

אמנם אם לא תעשה זאת, עליך ועל שאר שקרני דורינו המהובלים, מגשימי ה', המבינים דרשות חז"ל כפשוטן, מחשיכי מאור הדת, מעריצי ספר הזוהר הפרו-נוצרי הטמא, על כולכם יהיה כתוב ביום הדין (יחזקאל פרק ג פסוק יז - כא): "בֶּן־אָדָם צֹפֶה נְתַתִּיךָ לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַעְתָּ מִפִּי דָּבָר וְהִזְהַרְתָּ אוֹתָם מִמֶּנִּי: בְּאָמְרִי לָרָשָׁע מוֹת תָּמוּת וְלֹא הִזְהַרְתּוֹ וְלֹא דִבַּרְתָּ לְהַזְהִיר רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ הָרְשָׁעָה לְחַיֹּתוֹ הוּא רָשָׁע בַּעֲוֹנוֹ יָמוּת וְדָמוֹ מִיָּדְךָ אֲבַקֵּשׁ". הדם, החיים, הנשמות, של כל עם ישראל תלוי על הצוואר שלכם! וכמו שאמרו חז"ל בלא פחד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף קלט עמוד א): "תניא, רבי יוסי בן אלישע אומר: אם ראית דור שצרות רבות באות עליו – צא ובדוק בדייני ישראל. שכל פורענות שבאה לעולם לא באה אלא בשביל דייני ישראל, שנאמר שמעו נא זאת ראשי בית יעקב וקציני בית ישראל המתעבים משפט ואת כל הישרה יעקשו". ע"כ. ודיינים זה משל למושלים, לאלו אשר אחראים על הדור. והיום רוב הדרשנים הם אלו אשר אחראים על מצב הדור, שכן מה שהקהל שומע כך הוא נוהג.

חיזרו בכם, חידלו לכם מן האדם!

ע"כ כתבתי מאמר זה ממני חן שאולוב ספרדי טהור, המצפה למכתב תגובה או להסבר מצולם מדוע אייל עמרמי של פעם טועה, כלומר, במילים אחרות, תסביר בבקשה מדוע הנביאים טעו בגישתם, ואם כן מדוע יש לנו ספרי נביאים שילוו אותנו עד ימות המשיח? ויתירה מזו, מדוע גישתם לדעתך היא לא ראויה וגישתך המהובלת של היום היא זו שמנצחת? ואם כן, מדוע אנו רואים את מצב והשקפת הדור הולך מדחי אל דחי? אודה לתשובה!

"התנסחות המינים – חולשת השכלים"

הנה, בתאריך 15/12/25 למנין הגוים, התפרסם סרטון שכותרתו: "פילוסופיה ומיסיטיקה: עימות חזיתי על האמת היהודית | פרופ' שלום צדיק VS. הרב גיא אלאלוף". וכמובן איני מתכוין לעמוד על גיבובי הדברים אשר נערמו שם מכל וכל. ומטרתי כעת הוא להעביר מסר פשוט מאוד לקהל שומעי, והוא, שכל התנסחותם של המינים או עם המינים, בלשון "יפה" – "רגשית" – "לבבית", וכל כיוצא בזה, מביא בסופו של דבר לחולשת השכלים. וכוונתי כמובן לגיא "אל-בלוף", שהינו מין גמור וכופר בתורה הטהורה שניתנה למשה רבינו במעמד הר סיני.

גיא-בלוף מנסה בכל מיני התנסחויות מתוחכמות [=בדרכם של המינים] להביא כל מיני תירוצים, פרשניות כשרות לספר הזוהר הטמא והארור שכבר הוכחנו בלא מעט מקומות את אלילותו של ספר מתועב זה במאמרים נפלאים, והארכתי לא מעט להוכיח שמדובר בספר הזיה, פנאניות, אלילות, נצרות, וכל סוגי הדרתות הערלים למיניהם הוטמעו והוכנסו בתוך ספר טמא זה. ולא הספיק לכסיל מחבר זה הספר להסית את עם ישראל אחר התוהו, אלא ייחס את דבריו הטמאים לתנא הטהור רבי שמעון בר יוחאי, אשר אמרו האמוראים הטהורים בשמו (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף סג עמוד א): "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו". והדבר פשוט וברור, שכל פרשנות "כשרה" לעבודה זרה, תוליד אחריה תולדות של עבודה זרה ומינות בקרב לבבות ישראל, בדיוק כמו שקרה לויטאל המטורלל, ולנתן העזתי, שבתאי צבי, ולראשי החסידות למיניהם שהיו מינים גמורים שר"י.

אבל, לא על זה אעמוד כעת, כי ספר האופל מוכיח וצועק את מינותו מכל וכל. אלא הנקודה שארצה לעמוד עליה, זו נקודת, "יד החנופה" והשיח הנורא והאיום עם אנשי המינים כמו גיא-בלוף. שבמקום להעמיד את הגאה הזה על מקומו, ולומר את האמת בפניו החנפניות, שלום יושב מולו, ועוד אומר שהוא מסמפט את הכסיל הזה!! היתכן לסמפט ולאהוב את מי שכופר באחד מיסודות דת האמת? היתכן לומר זאת ברבים ולכבד מינים? וכבר אמר (משלי פרק כח פסוק ד – ה): "עֹזְבֵי תוֹרָה יְהַלְלוּ רָשָׁע וְשֹׁמְרֵי תוֹרָה יִתְגָּרוּ בָם: אַנְשֵׁי־רָע לֹא־יָבִינוּ מִשְׁפָּט וּמְבַקְשֵׁי יְיָ יָבִינוּ כֹל".

וכתב רבינו הטהור הרמב"ם את דינו של אחד שכופר רק במחשבתו באחד מיסודות דת האמת (פירוש המשנה להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק, בסוף ההקדמה): "וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו, ועליו הוא אומר, הלא משנאיך ה' אשנא". ע"כ. וביצד שלום אומר למין הלזה, שהוא מסמפט אותו ומכבד אותו? הרי מצוה עליו לשנאותו!! וגיא-בלוף אינו שוגג במינות בעבודה זרה, אלא מזיד! שהרי הבלוף הזה מעיד ומגיד שהוא שומע את הרצאותיו של שלום, ואף נהנה מאוד לשומעם! אלא שאינו מקבל את דבריו, כי לדעתו הטפשית, האל יתברך מושפע מבריותיו, כלומר צריך לבריותיו, ומעשי בני אדם משפיעים על עצמות הבורא

יתעלה. וכן דבריו בדקה: 08:00 – והלאה, גיא בלוף, חשוב לו להדגיש שיש מישהו אחר באינטרנט שאין לו שיח מכבד כאשר הוא מדבר נגד הקבלה הפרו-נוצרית, וקרוב לוודאי שכוונתו לי אני עבדכם או לאתר אור הרמב"ם. וטענתו, ששיח כזה שאינו "מכבד", מוטב העדרו מהיותו. וכמובן הוא מדגיש, שהשיח בינו לבין שלום, הוא שיח מכבד, והוא גם נהנה לשמוע את שלום, וחשוב לו מאוד שהשיח הוא באהבה ויהיה מכבד וכו'.

במקום אחר בסרטון האמור [דקה 50], גיא-בלוף טוען שבתפיסה הקבלית-נוצרית שלו, כל מצוה שהוא עושה, עצם המצוה פועלת נצורות בעולמות העליונים, ומתקנת את העולם שלנו, עושה תיקון גדול וענק בעולמות!! כן כן שמעתם נכון!! מה דינו על פי חז"ל ורבינו? (רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה ג): "... ועיקר הדברים ככה הן, שהתורה הזאת חוקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן, וכל המוסיף או גורע או שגלה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן הרי זה בודאי רשע ואפיקורוס". ע"כ. הרי בוודאי שכל מי שאומר שמצוה אחת מתריג' מצוות ניתנו על מנת לתקן עולמות, כלומר, אינן בשביל האדם, הרי הוא מגלה פנים בתורה ורשע ואפיקורוס יחשב.

ועוד, אין לו בעיה לומר בפנים של שלום, שהמעשים שלנו, כלומר המצוות שאנו עושים, משפיעים על הקב"ה ממש. שמעתם? הבלוף הזה מעליל על האל יתברך שהינו זקוק ונזקק לבני אדם, והשפלים בארץ משפיעים על קונם!! ויתירה מכך, הינו מעליל, כי העולמות אשר ברא ה' חסרים הם, כלומר העולם שהוא ברא בעצמו יש בו חסרון! והנה המרגלים הוציאו דיבת הארץ ונענשו בעונש חמור מאוד, כל שכן מי שמוציא דיבה על ה' יתברך ויתעלה שמו.

וכבר כתב רבינו (סנהדרין י' א', פירוש המשנה): "היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים. ואילו נתאר סילוק מציאותו, נחשוב בדעתנו כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות בלעדי מציאותו. ולהיפך, אילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו וישאר הוא יחיד בעולמו, ודאי כי אז לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר מאומה, כי הוא יתעלה בלתי אינו זקוק במציאותו לזולתו. וכל מה שזולתו מן השכלים כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון הוא אשר מורה עליו דבור אנכי ה' וכו'". ע"כ. ופשוט הדבר, שהוא יתברך שלם בתכלית השלימות. ובוודאי שאין אף בריה בעולם אשר יכולה להשפיע על האל יתעלה שמו.

וכן מוכח ממה שכתב רבינו הטהור (שם שם): "... והיסוד השלישי: שלילת הגשמות ממנו. [=גשמות, אינה רק בעובי בשר או בפיזיות מוחשית, אלא "גשמות" הוא כל ענין של הגשמה, ומספיק שאחד יאמר, שהבורא כועס בעת, כלומר שיש לו כעס כמו הגופות. כל זה אינו, ולכן היסוד השלישי הוא החובה לשלול ממנו כל גשמות!]. **והוא, שזה האחד, אינו גוף** [=פיזי], **ולא כח בגוף** [=אין לו יתברך רגשות או הרגשים כמו הגופות, לא עצב ולא כעס וכו'], **ולא יארעוהו מאורעות** [=רגשות ומעשה] **הגופים, כגון התנועה והמנוחה, לא בעצם ולא במקרה. ולפיכך** [חז"ל] **שללו ממנו עליהם השלום החיבור והפירוד, ואמרו** [=והזהירו שאין לפניו], **לא ישיבה**

ולא עמידה לא עורף ולא עפוי, כלומר לא פירוד והוא עורף, ולא חבור, כי עפוי מן ועפו בכתף פלשתים כלומר ידחפום בכתף להתחברם בהם.

ואמר הנביא ואל מי תדמיון אל וכו', ואל מי תדמיוני ואשוה וכו', ואילו היה [הוא יתברך] גוף, כי אז היה דומה לגופות. ו[מה זה שנאמר כלפיו תוארים של הגופות? דע ש]כל מה שבא בספרים מתאריו בתארי הגופות, כגון ההליכה והעמידה והישיבה והדבור, וכיוצא בזה. הם כולם דרך השאלה [=כלומר, השאלה, הכוונה שיש מונח מסויים שבא על מנת להמחיש לבני אדם את תוצאות מעשיהם ומה הם גורמים במושגים שלהם!]. וכמו שאמרו, דברה תורה כלשון בני אדם. וכבר דברו בני אדם בענין זה הרבה, וזה היסוד השלישי הוא אשר מורה עליו מה שנאמר, "כי לא ראיתם כל תמונה", כלומר, לא השגתם אותו בעל תמונה, לפי שהוא כמו שאמרנו, לא גוף ולא כח בגוף". ע"כ.

והנה מוכח עוד יותר מכאן, כי לעולם אבל לעולם, לא זקוק האל יתברך לבני אדם, ולא למצוותם, ולא לברכות אשר מברכים! וכל טעם שנתן הבורא מצוות, וברכת המזון וכו', הכל מן הסיבה הזו, שנכניס בליבנו ונדע, כי הוא אל זן ומפרנס לכל, ועל ידי כן רוממותו יתברך תהיה גדולה בעינינו, ונדע כי הכל ממנו, ונכניע את עצמינו מכל וכל כלפיו. אבל בוודאי שאי אפשר להשפיע על האל יתברך חלילה וחס כי אין הוא זקוק בכלום לבריותיו.

והנה, שלום, לצערי אבל לא להפתעתי, נלכד בפיתויו של המין הלזה, ובכל הסרטון כולו, שלום לא טורח אפילו פעם אחת, לומר לגאה בלוף הזה, שהוא מין וכופר גמור, אשר מוליך את עם ישראל להבל ויהבלו. ועל השיח הזה, כבר אמר (תהלים פרק יב פסוק ג – ה): "שָׁוְא| יְדַבְּרוּ֣ אִ֭ישׁ אֶת־רֵעֵ֑הוּ שִׂפַ֥ת חֲלָקוֹת֮ בְּלֵ֪ב וָלֵ֫ב יְדַבֵּ֥רוּ: יַכְרֵ֣ת יְ֭הוָה כָּל־שִׂפְתֵ֣י חֲלָקוֹת֑ לָשׁ֥וֹן מְדַבֶּ֝רֶת גְּדֹלֽוֹת: אֲשֶׁ֣ר אָ֭מְרוּ| לִלְשֹׁנֵ֣נוּ נַגְבִּ֑יר שְׂפָתֵ֥ינוּ אִתָּ֝נ֗וּ מִֽי אָד֥וֹן לָֽנוּ".

היש לשון הרע יותר מלומר על ה' יתברך שהינו נצרך ונזקק לבני אדם? היש לשון שמדברת גדולות יותר מלטעון שהמצוות מתקנים עולמות עליונים? היש לשון הרע יותר מלומר שהאל יתברך זקוק לבני אדם? וכבר אמר הנביא על אנשים כמו הבלוף הזה (ישעיהו פרק כט פסוק יג – טו): "וַיֹּ֣אמֶר אֲדֹנָ֗י יַ֚עַן כִּ֣י נִגַּ֣שׁ הָעָ֣ם הַזֶּ֔ה בְּפִ֖יו וּבִשְׂפָתָ֣יו כִּבְּד֑וּנִי וְלִבּ֣וֹ רִחַ֔ק מִמֶּ֖נִּי וַתְּהִ֣י יִרְאָתָ֗ם אֹתִי֙ מִצְוַ֣ת אֲנָשִׁ֔ים מְלֻמָּדָֽה: לָכֵ֗ן הִנְנִ֤י יוֹסִף֙ לְהַפְלִ֣יא אֶת־הָעָ֣ם הַזֶּ֔ה הַפְלֵ֥א וָפֶ֖לֶא וְאָבְדָ֣ה חָכְמַ֣ת חֲכָמָ֔יו וּבִינַ֥ת נְבֹנָ֖יו תִּסְתַּתָּֽר: ס הֹ֠וי הַמַּעֲמִיקִ֨ים מֵיְ֜י לַסְתִּ֣ר עֵצָ֗ה וְהָיָה֙ בְּמַחְשָׁ֣ךְ מַעֲשֵׂיהֶ֔ם וַיֹּאמְר֕וּ מִֽי רֹאֵ֥נוּ וּמִֽי יוֹדְעֵ֖נוּ".

ולכן, חז"ל ורבינו פוסקים (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב): "ישראל שעבד עבודה-זרה הרי הוא כגוי לכל דבר ... וכן המינים מישראל, אינן כישראל לדבר מן הדברים, ואין מקבלין אותן בתשובה לעולם, שנאמר: 'כָּל בָּאֶיהָ לֹא יְשׁוּבוּן וְלֹא יַשִּׂיגוּ אָרְחוֹת חַיִּים' (משׁ' ב, יט) ... ואסור לספר עמהן [לעשות עמהם כל מיני פודקאסטים] ולהשיב עליהן תשובה כלל, שנאמר: 'וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָהּ' [משׁ' ה, ח], ומחשבת מין לעבודה-זרה". ע"כ. כלומר, אסור לערוך דיונים, ולא פודקאסטים עם המינים ולא עם רבותיהם, אלא מצוה עלינו לסתור את דבריהם במאמרים ובדרשות, אבל לא לערוך עמהם שיח בקשר ישיר חלילה וחס. כי כל שיח עם המינים מביא

לחולשת השכלים, ועל אחת כמה וכמה, שהמינים מרשים לעצמם להשתלח בבורא יתברך ובתורתו, ואנשים כמו שלום, לא מעיזים לומר לו שהוא מחטיא את הרבים שאין מספיקין בידו לעשות תשובה, וחטא הרבים תלוי בו.

ולכן חשוב לגיא-בלוף השיח המכבד כמו שהדגיש זאת, מן הסיבה שרבותיו יותר חשובים מן האמת, ולכן כואב לו מאוד כאשר מזלזלים ברבותיו המינים, שאין בהם לא מן החכמה ולא מן השלימות, אלא הטעו וטעו יותר מן הבהמות.

ואנחנו רודפי הצדק והאמת, אשר רק האמת לנגד עינינו, שומרים על כבוד בגדר המותר, מי שמעוניין לשמוע ולקבל את האמת ממי שאמרה, נכבד אותו, נקרב אותו, נאהב אותו. מי ששוגג ואינו יודע כי ספר האופל הינו עבודה זרה, גם אותו נכבד, נשמור על שיח של כבוד וכו'. אבל לשבת עם המינים הללו, ולהחניף להם, ולומר להם, "מסמפט", או "מכבד", אסור בשום אופן. ועל אחת כמה וכמה, שאין להתייחס למתים שמתו מן העולם והטעו את עם ישראל בספריהם המהובלים, אסור בשום אופן להתייחס אליהם בצורה סלחנית, אלא מחרפים אותם על כל מינותם, ומפרסמים את גנותם, ושם רשעים שהטעו את עמינו אחר ספר הזוהר, ירקב וירקב.

"דברי פתיחה לסדרת המאמרים הבאים – מוחו המטונף של המכשף הפגאני"

הנה בסוף המאמר החמישי והנפלא שזכינו לכתוב, על ענין כה פשוט אמנם מורכב, של האיסור לדרוש ב-"מעשה מרכבה". כפי שתוכלו לראות בסדרת המאמרים הזו "מעשה מרכבה השגגה הגדולה". שם בסוף המאמר החמישי, כתבתי והבטחתי שהמאמר הבא יעסוק באיש נבזה ושחצן גמור, שמוליך את עם ישראל אחר התוהו וההבל, שמו – "מאיר אליהו", שלא אחת פתח פיו לרעה כנגד אנשי האמת, והחפצים באמת הברורה.

ונציג הדברים אשר כתבנו בסוף המאמר הנזכר:

הנה אחתום בקצרה לקראת התגובה, שהנני מכין למי שנקרא בציבור "מאיר אליהו". לאחר שפתח פיו כנגד האמת הברורה בסרטון זה: לחץ כאן לדברי ההבל.

כל משכיל יראה ויבחין את כמות ההבלים, ההיקשים הנחותים, הוצאת הדיבה, הוצאת לעז על בעלי תשובה, לשון הרע מובהק ועוד ועוד, שעבר עליהם מאיר אליהו בכוונת מכוין. והדבר הכי לא מובן הוא, מפני מה הוא לא מזכיר את שמי? הרי לפי שיטתו הנני כופר שנידון בצואה רותחת, והנני מחטיא את ישראל, וחובה לפרסם ללא פחד מי שמחטיא את עם ישראל.

אבל כל המכיר את האיש יודע, כי הינו פחדן ידוע, אשר אינו מסוגל לחקור, לדרוש בדברים אחרים, אלא חי בקופסה של עצמו. ואינני שוכח כיצד כינה אותי בעבר, "המשובשים של העולם השטוח". ואמר בדרשותיו, שאת החומר על הארץ השטוחה אולי הוא יקרא בשירותים. והנני משיב לו, ספר האופל לא קוראים בשירותים, הוא צריך להיות מושלך לשירותים! ושלא נדבר על איך הוא פחד ורעד להציל את עם ישראל ברבים, משואת החיסונים הארורה. האם כל ספריו, ידיעותיו, השגותיו, לא לימדו אותו שצריך לפרסם דברים בציבור ולהזהיר מפני צרות?

ואפשר לומר עליו ועל שכמותו, שהוא אחד מן הגורמים הגדולים ביותר כיום בציבור החרדי, אשר מוליכים את עם ישראל אחר התוהו והחושך, ומדרבן את כל ההזיות שכנגדם נלחם אברהם אבינו, ומהם: האמנה בכשפים, מאניה, מיסטיקה, ספירות, פרצופים, משלים של זיווגים ועוד ועוד ועוד.

המאמר הבא יעסוק בתגובה על הסרטון הנ"ל והדיבורים של מאיר אליהו, שניכר מתוך כעסו ותירוצו, שהוא מבין כמה הוא שגה בספר שכתב, "מעשה מרכבה". שכן כבר הוכחנו וכמו שנוכיח, שאסור לדרוש במעשה מרכבה אפילו לאדם יחיד ומבין מדעתו! אלא מוסרין לו ראשי הפרקים בלבד! והם עברו על חוקות התורה ופרסמו דברים אשר לא להם ברבים, והכשילו את ישראל אחר התוהו". ע"כ ממה שכתבתי במאמר הנזכר. עוד יש לציין שזה האיש הנ"ל הוא ממחריבי הדת, ונמנה בוודאות, כמי שמוליך את ישראל אחר הדמיונות,

הכזבים, התוהו, האלילות, ועוד עשרות, ואם לא מאות, של עניני עבודה זרה שמחדיר הוא לעם ישראל על ידי מוחו המטונף, שאותם נציג לפניכם במאמרים הבאים. ועליו ועל שכמותו כבר כתב רבינו הטהור (אגרות הרמב"ם – אגרת השמד עמוד קיב הערה 8 הרב יוסף קאפח) "החולי הגדול והרעה החולה, שכל הדברים שימצא אדם כתובים [בספר], יעלה על ליבו בתחילה שהם אמת, וכל שכן אם יהיו ספרים קדמונים, ו[כל שכן] אם נתעסקו אנשים רבים באותן הספרים, ונשאו ונתנו בהן. מיד יקפוץ דעתו של נמהר [וכסיל, לומר], ש-אלו [וראי] דברי חכמה [הם], ויאמר בלבו, וכי לשקר עשה עט סופרים [כלומר לחינם ישב מישהו וכתב חיבורים? לא יכול להיות שהשקיע כל כך ויצא ממנו שקר!], ו[יאמר הקורא עוד], [וכי] בחינם נשאו ונתנו ["נדולי עולם"] אלו באלו הדברים?

וזאת היא [הסיבה] שאבדה מלכותינו והחריבה בית מקדשנו, והאריכה גלותינו, והגיעתנו עד הלום. שאבותינו חטאו ואינם, לפי שמצאו ספרים רבים ... שדברים אלו עיקר עבודה זרה [הם], וטעו ונהו אחריה, ודמו שהם חכמות מפוארות ויש בן תועלת גדולה. ע"כ. וגם בדורינו אנו, נכתבו ספרים, נכתבו מגילות, ונשאו ונתנו גדולי עולם באותם ספרים, ופלפלו בחכמות סרק, שאין בהם שום תועלת, ולהיפך הוא הנכון, ימצא שם מינות קשה החמורה ביותר שהיתה מבריאת העולם. ואם רבינו כתב זאת על תקופתו, כל שכן על תקופתינו, וזה המכשף הפגאני, יכול להמשיך לכתוב עוד עשרות אם לא מאות "שיבושי ארגמן", ואין דבר זה יציל אותו מן המינות וההזיות שמחדיר הוא לעם ישראל במוחו הרע שכבר ספק אם יש לו תקנה!

כמו שכתב רבינו בהקדמה לספרו הגדול מורה הנבוכים: "המבולבלים שמוחם הזדהם בהשקפות מוטעות ובדרכים מסולפות [כמו אליהו המכשף הפגאני השחצן], החושבים שהם מדעים נבונים, וטועים שהם בעלי עיון, אך אין להם כלל ידיעה בדבר הנקרא מדע באמת – הם יסלדו מפרקים רבים ממנו, ומה מאוד יקשו עליהם, משום שהם לא ישינו את משמעותם, וכן משום שיתברר מהם זיופו של מה שבידיהם". ע"כ.

ובעצם במילים אלו הרמב"ם משמיט מתחת ידם תורה שלימה שלמדו ופירשו, ומסביר להם שכל השקפותיהם מוטעות ואף קרובות למינות. וזו הסיבה שהם סולדים מספר מורה הנבוכים. ושלא נדבר על העובדה שהם קוראים ולומדים במורה ועדיין לא מבינים את האמת הברורה, אין חשכת הדעת יותר מזו! כל שכן עבודת הפרצופים הנתעבים שמייחסים לאלהינו האחד והמיוחד! שאסור לשתף עם הבורא כלום ושום דבר, ואפילו שנעשה הדבר לכבוד הבורא!

כמו שכתב האבן עזרא: "לא תעשון לכם אתי אלהי כסף ואלהי זהב, כמו לא תעשה לך פסל וכל תמונה (שמות כ ד). וטעם [שיעלה בדעתם לעשות כן], שתעשו צורות [על מנת] לקבל כח עליונים, ותחשבו [בדעתכם הטפשית], כי [כל זה] לכבודי אתם עושים, כאילו יהיו אמצעים ביני וביניכם. כמו העגל שעשו ישראל, כי אהרן לכבוד השם עשה, כאשר אפרש במקומו. ובעבור שהשם ידע שישראל יעשו, הזהירם בתחלה שלא יעשו אלהי זהב. והנה טעם אתי, שאין לי צורך לאמצעים עמי, על כן אחריו אבוא אליך וברכתיך. והטעם אני בכבודי אבא אליך". ע"כ.

"בזיונות השיקוץ כנגד האמת – והגאווה הארורה של המכשף"

יש לציין שזה האיש ביזני לא אחת ברבים, ואני שתקתי ושתקתי והמשכתי לשתוק. אלא שזה החמור נושא הספרים, אשר משתחצן בזכרונו המהובל בהצנת סימנים, דפים, מראי מקומות, שבוודאי אם היו שומעים את משמע קולו מישהו מבעלי המשנה והתלמוד ואפילו מישהו מבעלי ראשוני הראשונים, היה נחשב אצלהם כגאווה סרוחה, והיו אוסרים עליו לדבר ברבים, שכן כבר אמר החכם באדם (משלי פרק טז פסוק ה): "תּוֹעֲבַת יְהוָה כָּל־גְּבַהּ־לֵב יָד לְיָד לֹא יִנָּקֶה".

וזה השיקוץ משתמש בכלים שניתנו לו, על מנת לעשות מן התורה קורדום חוצבים. והדבר כל כך ניכר וברור לעין כל, שהרי עוד לא מצינו ולא שמענו מישהו מחכמי ישראל האמיתיים, שרוב התאמצותו בדרשותיו הוא להפגין יכולת זכרון, ולמקסם את הקהל המסכן אחר יכולת זכרון. ברם חכם אמיתי ובעל ענווה אמיתי, לא מדגיש כל ציטוט וציטוט אשר מביא, את מקורו ומיקומו, וכל שכן שלא מתיימר לומר "כמה שורות מלמטה", "כמה שורות מלמעלה", זו גאווה סרוחה ומצחינה מאוד.

ולא אחת הביאו לפני את ספריו "שיבושי ארגמן", וסלדתי מהם סלידה גמורה, כי נגעלתי עד כדי להקיא מהגאווה העמוסה שנמצאת באיש הזה, שמוליך את ישראל אחר התוהו וההבל!

והפלא ופלא, האיש שמתיימר להיות "מקובל" ועובד את סמאל או ס"מ (סנטימטר), כאשר זה המכשף שוכח סימן, תולה את השכחה במישהו ששם עליו עין רעה בדרשותיו. וגם בכך נמצא שעובד עבודה זרה ומלמד עבודה זרה, שכן הטינוף מאמין בכח מאגי של עין הרע. וכבר כתבנו 18 מאמרים והסברנו שעין הרע מאגית זו הזיה ועבודה זרה! – לחץ כאן לסדרת המאמרים.

והנה זה השיקוץ חושב את עצמו לשליט על עולם התורה, וכעת הזמן להגיב לו בחזקה, מכיון שמדובר בקלקול של עם ישראל, וכאשר מדובר בהשפלת התורה מחוייבים אנו להגיב. ואציג כאן חלק מן הבזיונות המצוטטים מפיו עלי, כמו שאציג בהמשך משיעוריו האליליים:

א) איש מדומיין.

ב) מה הם למדו בחייהם.

ג) משובשים של העולם השטוח.

ד) יהיה נידון בצואה רותחת.

ה) כופר רשע אחד.

ו) מי ששומע אותי זה נקרא דברי כפירה.

עד כאן מעט מן הציטוטים שלו כנגדי. וכעת אחר ההבנה הזו והדברים שנאמרו כנגדי הגובלים בלשון הרע, הן מבחינת דת משה, והן מבחינת החוק הבינלאומי. הותר לי הן מדין תורה, והן מבחינת החוק, להשיב לו כהוגן ובמלוא העוצמה.

וכאשר ניגשתי למלאכה לכתוב על השיקוץ, נסתפקתי כיצד לקרוא לסדרת המאמרים עליו. בתחילה חשבתי לקרוא למאמרים, "חמור נושא ספרים". אבל אז עלה בדעתי לקרוא למאמרים – "המכשף הפגאני", וזאת משום שבישוף הוא דברי הבל ואין בהם כלום ושום דבר. ומפני מה אמר בתורה לא להחיות מכשפים? מפני שהם אוחזים את העיניים. וזו בדיוק ההגדרה המתאימה לשיקוץ הנ"ל, שהינו אוחז את העיניים כאשר מנפנף ספרים, מראי מקומות, שורק לזכרון, בכך אוחז את עיניהם של ישראל, ואז משרבט להם שטויות מטונפות מספרי האופל והחשיכה, ומוליך את ישראל אחר התוהו.

ולפני חתימת זו ההקדמה, אומר דבר חשוב, "כל מי שירים את ראשו כנגד האמת, כל מי שידבר דברי הבל, יקבל תגובה. גם מי שדיבר עליי בעבר ועוד לא הגבתי לו, סרטוניו, אמרי פיו, הכל נמצא במערכת מגובה בכמה מקומות, בין בשרתים בארץ ובחו"ל, ובין בגיבויים קרים. יום יבוא ואגיב לו אחת לאחת ונפרסם זאת באתר משפטיו לנגדי. אין חיסיון לאף אחד! כל מי שחושב שידבר כנגדי ואשתוק, גם אם מדובר במי שנחשב "גדול" דור, אגיב לו ולא אחשוך פי מלדבר. כי אין ראוי לאמת שתהיה ביישנית.

"כעסו המובן של המכשף הפגאני"

הנה נציג את דבריו בסרטון הנזכר, שהמכשף הארור דיבר נגדי וקרא לי כופר ורשע וכו', ואלו הם דברי הבל פיו: "מה יש בגן עדן? המון גילויי דעת, בזוהר ... ולא כמו איזה כופר רשע אחד, שמדבר נגד הזוהר, איך לא מסתימים לו את הפה אני לא יודע". ע"כ.

והנה שימו לב לזחיחותו של המכשף אליהו, מה הוא בעצם אומר? שיש המון "גילויי דעת" בכל כתבי האפילה והחשיכה, ובראשם הספר הטמא והאלילי שנקרא "זוהר", שבו הוא מתאר בעילגות גדולה, מה יש בגן עדן ומה יש בגהינם. כלומר, לפי שיטת המכשף אליהו ממשיך דברי המכשף הזוהרי, גן עדן הוא מקום רוחני ולא מקום גשמי. וכן לפי דבריו ולפי המכשף הזוהרי, מקום המשפט והדין הוא לאחר פטירת האדם.

וזו המחשבה היא היפך מחשבת הדת והתורה, והיפך מחשבת כל גדולי ראשוני הראשונים לפני ששמעו או נגעו בטינופת המכשף הזוהרי. וכה דברי רבינו הטהור הרמב"ם (הקדמה לפרק חלק פירוש המשנה סנהדרין י' א'): "... **אבל גן עדן הוא מקום דשן בכדור** [כ-דור = משטח עגול] **הארץ** [=בארץ דווקא ולא בשמים כדברי המכשף אליהו], מרובים בו המימות והאילנות, יגלהו ה' לבני אדם בעתיד ויורה להם את דרכו ויתעננו בו. ואולי ימצאו בו צמחים נפלאים מאד שתועלתם גדולה

והנאתם מרובה זולת אלו הידועים אצלינו, וכל זה בלתי נמנע ולא רחוק אלא אפשרותו קרובה ואפילו אלו לא הזכירתו תורה, כל שכן אחר שנתבאר כל זה בתורה ונתפרסם. אבל גהינם הוא כינוי לצער שישיג את הרשעים ולא נתבאר בתלמוד תיאור אותו הצער, אלא יש אומרים השמש מתקרבת אליהם ושורפתם ולומד ממה שנ' כי הנה יום בא בוער כתנור וכו'. ויש אומרים חום מוזר יווצר בגופם וישרפם ולומד ממה שנ' רוחכם אש תאכלכם". עכ"ל.

כלומר לפי דברי רבינו הטהור מעתיק השמועה הנבון ביותר, גן עדן וגהינם הם לא מקומות רוחניים כמו שסבר הכסיל הזוהרי, אלא גן עדן הוא מקום בארץ, וגהינם יתכן שהוא צער מסויים שיעבור האדם בתחיית המתים כגון חום השמש, או חום פנימי. אבל בשום אופן לא מדובר על גן עדן וגהינם רוחניים. וגם על כך כתבנו מאמר שלם. לחץ כאן להכנס.

והנה לא רק שסוברים המכשפים שמקום הדין הוא לאחר פטירת האדם, אלא אף טוענים שיודעים הם את המהלכים המדוייקים שיעבור האדם לאחר פטירתו. ולא רק שמשחקים עצמם יודעים, אלא העזו לכתוב את עניני השיקוצים הללו על ספר. ובוודאי כי דברים אלו מחייבים כפירה וזריקה לפח האשפה, גם את האופל האלילי, גם את המכשף אליהו המטונף, וגם את ספריו המלאים בכפירה וזוהמה אלילית מצחינה. וזאת מפאת כמה טעמים:

א) כבר הסברנו בכמה מאמרים בנושא, "מעשה מרכבה", שהם כמחט בבשרו הטמא של המכשף אליהו, שאין דורשין ולא כותבים בעניני "מעשה מרכבה". ואחד מן האיסורים לכתוב ולדרוש בהם, הם כל הדברים הקורים לאדם לאחר המוות. כלומר, כל דרישה ברבים וכתיבתם של הענינים היוצאים מחוץ למושכל שהאדם מכיר, הדבר גובל בתכלית האיסור לפרסמם, וכל שכן לכותבם על ספר. וזאת גם במצב שהאדם השיג את האמת. מה שאין כן על ידי המכשפים הארורים שבוודאי כל דבריהם כזב.

ורבינו הטהור הרמב"ם מציין שהדרישה והחקירה של מה קורה לאדם לאחר הפטירה, הוא חלק מן הענינים הקשורים למעשה מרכבה. כמו שכתב בלשונו (פירוש המשנה להרמב"ם מסכת חגיגה פרק ב'): "... וכוונתם ב-"מעשה מרכבה" [הוא] ה-"מדע האלהי" [=מדע לשון "ידיעה", כלומר ידיעה וליומד "מעשה מרכבה", מתעסקים וחוגים בידיעת האל יתברך], והוא הדיבור על כללות המציאות, ועל מציאות [=הנהגת] הבורא, ודעתו [=כיצד מתנהג עם בריותיו], ותאריו [=כל תואר הנאמר כלפיו, מה מורה, כיצד זה קורה וכל כיוצא בזה], וחיוב הנמצאים ממנו, ו[עניני ופעולות] המלאכים, והנפש, והשכל הדבק באדם, ומה שאחרי המות. ומחמת חשיבות שני המדעים הללו הטבעי והאלהי ובצדק החשיבום, הזהירו מללמדם כשאר המדעים הלמודיים". עכ"ל.

כלומר, רבינו הטהור אשר היה נאמן לתלמוד ולמשנה בניגוד למכשף אליהו, כתב, שחלק מן הדברים שאסור ללמד לעם וכל שכן לכתוב הדברים על ספר, הוא הענינים הקורים לאחר פטירת האדם, כלומר כל מה שיבוא אחר המוות. אלא שדע לך קורא נעים, כי ענין הכתיבה של מה קורה לאדם לאחר הפטירה, זה חלק שולי וקטן מאוד מהתועבות שכתובים בספר האלילי והפגאני הנקרא "זוהר"!

ומכיון שלא יתכן שרשב"י הטהור יחלק את הבורא יתברך לגורמים ויאמר עליו יתברך, "פרצופים", או יקרא לו בשמות של "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת". או ימציא מושג חדש שהמכשף אליהו מאוד אוהב והוא, סטרא אחרא או ס"מ, או אשתו הפגאנית הנקראת, "לילית". ולא רק שהמכשף אליהו מעריץ אותו, אלא הוא עובד אותו בצורה מובהקת ואלילית! וכן מלמד את הוא עדר שומעיו לעבוד את סמאל המדומיין ללא הפסקה.

והציג לפניכם אחד מן המאמרים שכתב חברי בנושא, והביא את דברי השיקוץ המכשף אליהו. וזה תוכן דבריו: "כיצד מאיר אליהו מודה בע"ז שהיא אמת, כאמור, לא רק "עמי ארצות" נכשלים ועובדים את ה"סטרא אחרא", אלא גם כאלה שנחשבים ל"גאונים" ול"חכמים גדולים", אחד מהם הוא מאיר אליהו, בסרטון זה הוא חושף את בורותו ושפלות רמתו המחשבתית לעיני כל, ואלו דבריו, "זה התקנה [שהחיד"א כתב לזלף מים סביב המיטה אחר הביאה], ואז עושים לה [זובחים ללילית] כאילו מים אחרונים כמו שעושים לס"מ, 'זה חלק רשע מאלקים' ר"ת אדם, בן איש חי פרשת שמיני אות י [...] שמה [אחרי הסעודה] עושים לס"מ 'מים אחרונים חובה', כאן [אחרי הביאה] עושים ל'לילי' [אשת הס"מ] 'מים אחרונים חובה' [...] בסוף האכילה עושים מים אחרונים, גם בסוף הביאה עושים מים אחרונים, שמה זה ל'סמי' פה זה ל'לילי' [...]

חז"ל אומרים במסכת חולין על דרך הפשט 'מלח סדומית שלא יסמא את עיניו', חז"ל כבר מביאים בזוהר [טיפש, אפילו לא מבין שהזוהר זה לא חז"ל] שזה כנגד היצר הרע, צריך לתת לו מים אחרונים. הארכתי בזה בשו"ת 'מרכבות ארגמן' [...] הבאתי 13 מקורות שאנחנו עושים 'מים אחרונים' לס"מ, אם זה בשערות של העגל על התפלין, אם זה בשעיר המשתלח, אם זה בהרבה הזדמנויות, 13 מקורות הבאתי ל'מים אחרונים'". ע"כ דברי השיקוץ.

והנה לפניכם אדם שנחשב בעיני הציבור לאחד מן ה"גדולים", מוליך את עם ישראל במפורש אחר המאגיה, האלילות, העבודה זרה שנקראת "סטרא אחרא".

והנה המכשף אליהו לא עיין בדברי הרמב"ם במה שכתב והבאנו דבריו לא מעט פעמים. שהדרשנים שהבינו ולקחו את דברי חז"ל כפשוטם, הם אלו אשר הרסו את דת ה' יתברך. והנה סדרת מאמרים שכתבנו בנושא: "השקפת התורה לאורו של הרמב"ם". והנה מעט מדברי רבינו הנפלאים (פירוש המשנה להרמב"ם הקדמה לפרק חלק סנהדרין י' א): "וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב [מבני אדם] אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם [המשובשים], ואשר שמעתי עליהם [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] מבינים אותם, [כלומר את דברי חז"ל] כפשוטם [ממש], ואינם מסבירים אותם [לעומק כוונתם] כלל, [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], ונעשו אצלם, [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], כל הנמנעות [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק, או שדבר נמנע, הוא דבר שאמרו חז"ל והוא זר ורחוק מיסודות הדת. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בגדר הטבע אם לא בנס נמור, ועשו אותם את כל דבריהם] מחוייבי המציאות, [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם]. ולא עשו כן [אותם המפרשים,

וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] **אלא** [רק] **מחמת סכלותם בחכמות** [השלימות], **וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים]. **ו**[בוודאי] **אין בהם** [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] **מן השלימות** [האמיתי], **עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם. ו**[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] **לא מצאו** [אפילו אחד] **מעורר שיעוררם** [על טעות וסכלותם], **ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש**[כל דבריהם] **הם כפשוטם. ואף על פי** [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], **שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות** [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. **עד כדי** [כך] **שאם תספרנו כפשוטו להמון העם** [באותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], **כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך** [תמהים שואלים] **ואומרים, "היאך אפשר** [איך יתכן] **שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב** [בדעתו הטפשית] **שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".**

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם, ו**[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות, ו**[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה, ו**[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו'**, [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים,** [יצחקו ו]**-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.**

ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן,** [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן ו**[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים באשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום], **ו**[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות ברכות, ו**[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]". **עכ"ל.**

ממליץ לחזור על הדברים ולהבין שהמכשף אליהו ורוב ככל דרשני הדור מפרשים את אגדות חז"ל כפשוטם והם הכת המסכנה שמחריבה את היהדות זה מאות שנים! ושלא נדבר על הדבר הנורא שעושה שיקוץ אליהו בכך שמעליל שחז"ל כיוונו את שכליהם הישר לתועבות הכתובות באופל.

ב) מה שטען עלי המכשף אליהו הפנאני, שאני כופר. בוודאי שאני מסכים עמו מאוד. מכיון שחובה עלי לכפור בו בעבודה זרה אשר אוחז בה הטמא. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו', ומפי השמועה למדו שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה בעבודת כוכבים [כמו המכשף אליהו הפנאני] כופר בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם", וכל הכופר בעבודת כוכבים [כמונו הדבקים במסורת תורה משה המשנה והתלמוד, אשר כופרים בשיקוץ אליהו ובמכשף הזוהרי] מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן". עכ"ל הזהב של רבינו.

כלומר, שיקוץ אליהו צדק, אני כופר גמור בעבודה זרה! ולשיטתו אני רשע בדיוק כמו אברהם אבינו, מכיון ששיקוץ אליהו הוא הנמרוד של הדור, שיודע את ריבונו ועובד את פרצופי האופל. אולם אנו הולכים בדרכו של אברהם אבינו, ולא מוכנים לקבל עלינו את קצר אפים לאלוה, וכן לא מוכנים לזבוח אנו לתיעוב של השיקוץ הזוהרי הנקרא, "סטרא אחרא".

וכתב רבינו יעקב אנטולי בספר מלמד התלמידים (לשבת שובה): "וכפי זה הענין צריך שיובנו שני המאמרים האלה, צדיקים ילכו בם דרך ישרה, ופושעים יכשלו בם. ובהם וכיוצא בהם נכשלו המאמינים בזה, שהרי מצאו שם [שכתוב במדרשים מפוזרים], "הפיל סמאל וכת שלו ממקום קדשו מן השמים". [ואמרו המשובשים בדעתם], "הרי נמצא במאמר הזה נפילתם מן השמים". ובמאמר האחר [מדברי המדרשים] נמצא שהיה סמאל השר הגדול שבשמים והוא הוא שהתעה האדם.

וחלילה [לאדם] מהאמין דבר זה כפשוטו, כי בהאמין הדבר הזה כפשוטו [ולא יבין האדם שכל זה משל וחידות עמוקים, כמו שכתב הרמב"ם בפירוש המשניות (פרק י' משנה א' סנהדרין)], יאמינו שתי אמונות בטלות ורעות מאד [אשר מחריבים את היהדות]. האחת: ביחס הקנאה למלאכים, שהם קדושי עליון, ואין להם דבקות בחומר, וידוע שהקנאה קנין מקניני האדם הדבקים במשיגי החומר. וזה דבר מפורסם בכל האומות, שהנפש לא תחטא לולי דבקותה בחומר, ואיך יחטאו המלאכים שהם נבדלים מכל חומר? עד שיקנאו להחטיא האדם?

והשנית: היא כפירה גמורה [כלומר מינות גמורה] בהאמין שהשם יתברך ברא כת מושלת על האדם להחטיאו ולגרום כל רע וכל הפסד. אין זה רק כדברי [הכופרים היוונים או הנוצרים] אלה שאומרים, ששני אלוהות הן. אחד טוב, ואחד רע. ועל הכפירה הרעה הזאת שיצאה קודם מתן תורה בארץ מצרים שיצאו אבותינו משם, ובארץ כנען שבאו לירשה. הקפידה התורה מאוד, וכדי למחותה, הזהירה אזהרות רבות. ו[לצערינו הרב] עם הכל [כלומר, עם כל אזהרות התורה להרחיק הרבה מן מחשבות כעורות כאלו וכיוצא בהם, עדיין] נשארה האמונה בתוכם [שיש כוחות אחרים המנהיגים את בני האדם], עד ש[בדעתם המשובשת] היו זובחים לשדים, כמו שאמר, "יזבחו לשדים לא אלוה חדשים מקרוב באו", ואמר, כי הם חדשים שהתחדשו בליבות הפתאים, ומקרוב באו במחשבתם הרעה, לא שהיה להם מציאות [חלילה].

ועל דבר זה והנמשך אחריו, נחתם גזר דין על אבותינו ועלינו, להגלותינו בין האומות, כמו שאמר, "הם קנאוני בלא אל, כעסוני בהבליהם, ואני אקניאם בלא עם, בגוי נבל אכעיסם". וגוי נבל, נאמר על ישמעאל שחוקיו נבלים, והם שבאו באחרונה להכעיסנו, כדרך הזכרת הכתוב, "ויי הצדיק", [הוא יתברך] מדד לנו מדה כנגד מדה [כמו שעם ישראל חשבו דעה משובשת שיש "סמאל" שמסיט אותם לעבירות, ויש ממשלת טומאה המנהיגה את האדם, כך בדיוק] המשיל בנו לא עם, [וכל זה] כנגד הממשלה והאלוהות שנתנו אבותינו ללא אלוה והכעיסנו בחוקי גוי נבל, שהם חוקים לא טובים והבלי נבלה כנגד הבלי החוקים שהכעסנו בהם ה', הם שלמדנו מן האומות הקדומות שהם נמשכים אחר האמונה הבטלה ביחס הממשלה האלוהית לזולתו מלאכים או שדים או צבא השמים.

ו[בכדי] למחות הדעת הבטל הזה, בא עיקר הקורבן במקום קדוש ידוע, כמו שאמר, ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים, והם השדים [שהם לא קיימים. ובדיוק כמו שאלהים אחרים לא קיימים, כך השדים אינם קיימים]. כמו שביאר בהוכיחו אותם, "יזבחו לשדים לא אלוה", וכן תרגם אנקלוס, "ולא יזבחון עוד ית דבחיהון לשדין", ושאר המצות הנגררות בפרשה ההיא זאת היא הכונה בהם, כאזהרת אכילת הדם, וכמצות כסוי הדם, לפי שהיתה אמונתם הרעה שהדם מזון השדים, ועליו יתחברו ויעשו רצון עובדיהם". ע"כ דבריו הנפלאים.

ומבואר שכל מי שמאמין שהבורא יתברך ברא כת המושלת על האדם, ויש מלאך שנקרא, "סמאל" שמסית את האדם לחטאים, ואותו אדם צריך להכניע, הרי הוא כמי שסובר ששני אלוהות הן חלילה. ולא נפל מדבריו ולו דבר אחד, ועברו כמעט שמונה מאות שנה מדבריו, וכל דבריו דברי נבואה של ממש. ומה שכתב ספר מלמד התלמידים הם חותמת לכך שכל הצרות שיש לעם ישראל הם בעבור מחשבות מינות כאלו וכיוצא בהן שנכנסו ביהדותנו הטהורה.

ויוצא שהמכשף אליהו הפגאני, הוא זה אשר גורם אריכת הגלות, הוא הצרה האמיתית והקשה ביותר שקיימת לעם ישראל כיום. כמובן לא רק הוא, ולא רק פרח בוהדנה חבירו הכומר שמדבר עלי סרה השכם והערב בבית מדרשו הטמא, שכבר כתב עליו ר' אדיר דחוח הלוי מאמר שלם. לחץ כאן למעבר. אלא כל הדבקים בעבודה זרה שנקראת "זוהר", גורמים לעם ישראל אריכת הגלות.

ודע, כי כל מה שכתב רבינו הטהור הרמב"ם בענין עבודה זרה, כל זה אמור גם כאשר אדם "רק" מאמין בראשו ובמוחו שיש כח שנקרא סטרא אחרא, או חושב שיש כח לכישופים או לעבודה זרה מסויימת. כמו שכתב רבינו (הלכות עבודה זרה פרק ב'): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". והנה שיקוץ אליהו וחבר מרעיו, מספיק שהם מודים בסטרא אחרא שזו עבודה זרה מובהקת,

מספיק זה הדבר שהם כופרים בכל התורה כולה, ומצוה בכל זמן ובכל מקום להעלים את ספריו במהירות האפשרית.

ג) המכשף אליהו הפנאני שאל, כיצד לא מסתימים לי את הפה? אתן לו תשובה קצרה: "איני נסחט, מעולם לא יראתי ולא פחדתי משיקוצים כמוך, אין דבר שקונה אותי חוץ מן האמת. ואני מעדיף למות עם אמת מאשר לחיות בשקר שאתה חי בו".

מה חשבת מאיר, שאתה תדבר מה שאתה רוצה ולא תהיה תגובה? חשבת שאני אשתוק? מי שמתפלל לגשם שיכין עצמו לבוץ. ע"כ מאמר זה רק על חלק קצר מן דברי ההבל שבפיו. במאמר הבא נמשיך את הסרטון של השיקוץ אליהו.

"סיכום למאמר הקודם על חושך אליהו"

במאמר הקודם על חושך אליהו, ראינו ולמדנו כמה דברים חשובים:

א) מחריבי הדת, הם אותם אלו אשר הבינו את כל דברי אגדות חז"ל ומשליהם כפשוטם ממש, ולא התעמקו לעומק כוונתם. ודרשו דברים אלו ברבים, ובכך החריבו את התורה והיהדות וגרמו להרס רציף וקשה במחשבת התורה. והנה פשוט לכל שומעי האליל, חושך אליהו, שהינו נמנה מאלה אשר הפשיטו, הרסו, והחריבו את דברי אגדות חז"ל המחוכמים בחכמה נפלאה, ולקחו את כל דבריהם כפשוטם, ולא ניסו להבין עומק כוונתם, וגם לא מצאו מי שיעוררם על כך.

ב) ספר האופל המשחית, דיבר בעניינים שאסור היה לו לדבר, התעסק במאגיה, במיסטיקה, ובעניני מעשה מרכבה, ובוודאי כי דברים אלו הכתובים בספר הפגאני הזה, לא נכתבו על ידי אחד מן התנאים או האמוראים חלילה להם מכך. ושלא נדבר על עניני הזיווגים שייחס לבורא יתברך ויתעלה שמו. שדברים אלו היו צריכים מזמן להיות מושלכים למשרפה! ואין מדברים דברים כאלו על הבורא יתברך אפילו במשלים! ובושה זו מה עושה.

ג) חושך אליהו המכשף הפאגני השחצן, ברוב חוצפתו כתב ספר שעולה על שם לא אחר מ – "מעשה מרכבה", וקרא את שם הספר על איסור מפורש שכתבו חז"ל במשנה (מסכת חגיגה פרק ב משנה א): "אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם". ע"כ. כלומר חושך אליהו אינו חס על כבוד קונו, ועבר על משנה מפורשת המוסכמת על רבי יהודה הנשיא ושאר חכמי המשנה, שלעולם ועד אין דורשין במעשה מרכבה! וכל שכן שאין כותבים הדברים על ספר! ובאשר אינו מודה על טעותו, נמצא כופר בפירוש התורה שהיא התורה שבעל פה!

וחושך אליהו כבר לא יכול לטעון שהדברים אשר כתב בספר אינם "מעשה מרכבה", שהרי ספרו נקרא, "מעשה מרכבה", כלומר הוא יודע ומודע שהוא כתב עניינים במעשה מרכבה, אלא שמרוב שקיעתו בהזיות המינות אשר כתובים ב-"קבלה" החדשה והמזוהמת הזרה ליהדות, ומרוב טינופו אחר פחדו מן לילית וסמאל, ומרוב עבודתו לאליל הטמא הנקרא "קצר אפים", שכח המכשף הזה משנה מפורשת בחגיגה, אשר אוסרת על כל לימוד של מעשה מרכבה לאחרים, ואפילו לחכם המבין מדעתו כדוגמת תנא!!

ובתלמוד ביארו חכמים על משנה זו שמוסרין לו ראשי פרקים בלבד! ועל אחת כמה וכמה הקלקול הנולד מכתיבת הדברים על הספר. שכן מזו הסיבה, לא הותר שתכתב התורה שבעל פה, כל שכן בעניינים העוסקים במדע האלהי, שזה לעולם לא הותר! ורבינו הטהור הרמב"ם בכמה מקומות במורה נבוכים כתב, שאין כבר באומתינו מי שבקי בעניני המרכבה! ונביא

דבריו במאמרים על מעשה מרכבה בלא נדה. בכל אופן, חושך אליהו בכדי להדה, לפרסם, למכור את ספריו, קרא לספריו, "מעשה מרכבה", ודע כי לא נמצא מעולם ספר שנקרא, "מעשה מרכבה" בכל ספרית הספרים שנכתבה עד היום. ולא מספיק שחושך אליהו עבר על משנה מפורשת, ולא מספיק שהוא מוליך את ישראל אחר המאגיה, האלילות הכישופים, אלא הוא מצהיר בריש גליה, שהמשנה לא מעניינת אותו כלל! אלא המקובלים המזווגים את בוראם קצר האפים ובת זוגתו, הם הם שבראש מעיינותיו! ומדוע? מכיון שדבריהם יכולים למקסם את עדר שומעיו! ולכן ספר האופל כל כך ממקסם את הקוראים, מכיון שהם בטוחים שבכל אות ואות ישנם סודות נפלאים, ואינם מבינים כי ספר האופל מלא במינות וזוהמה! וחושך אליהו הוא העדות לכך.

בכל אופן המכשף מאוד כועס על שגגתו, ובמקום להודות על האמת, הוא תוקף ומתחיל לתרץ תירוצים כפי שנראה במאמר הזה בהמשך. **אלא** שציפור לחשה לי, שחושך אליהו לאחר שקרא את מאמרי הקטן והקצר שכתבתי עליו, **התפרץ בזעם מול קהל אנשים רבים, והיה מאוד נסער, והתחיל לומר עלי, "הוא לא נורמלי", "הוא כתב עלי שאני מכשף", "הוא לא בריא". וכמובן שהוא כועס והמום, ואני מבין את כעסו, מפני שאיני חנף, איני נסחט, ואף שאני סבלן, והתאפקתי לא לענות לשיקוץ האלילי והנחות הזה, כעת נגמרה הסבלנות, מכיון שהדבר גובל בניאוץ וחירוף כלפי הבורא יתעלה שמו לעד.**

ואדם צריך לעמוד אחר מעשיו ואחד דיבוריו. לומר עלי "רשע כופר אחד", בזמן שאני מחזיר את עם ישראל לאמונת היחוד, בזמן שאני משיב את עם ישראל לאביהם שבשמים, בזמן שהם זורקים את העבודה זרה והמינות שנקרא "זוהר", הספר הארור המלא במיץ של זוהמה! דבר זה לא יבוא בחשבון! אגיב לו במלוא העוצמה, מאמר אחר מאמר אפרק את דברי ההבל של פיו הטמא.

אבל לא הרבה מסוגלים לומר את שאמרתי, לא הרבה מסוגלים להתבטאות כנגד חושך אליהו כמו שאני מתבטא, מכיון שהם מונעים על ידי חשבונות של ממון, הם צריכים למלאות קהל, הם צריכים להתפרנס מן התורה ולאכול ממנה, הם מונעים על ידי דחף הכבוד, הם רוצים להיות אהובים על ידי ציבור שהיום כאן ומחר בקבר, אז לא אכפת להם ששיקוץ אליהו מוליך את ישראל אחר התוהו, ובעצם הופך להיות הנמרוד של הדור. לא אכפת להם באמת מן הבורא יתברך ומעשיית רצונו יתעלה. אבל הקב"ה יודע תעלומות, כל מי ששתק על דברי חושך אליהו ותיעובו, כל מי ששתק כנגד הוצאת לשון הרע, דיבה, שקר, ותוהו, הבורא יבוא עמו בחשבון.

"חושך אליהו – בורח מן האחריות".

וכעת נמשיך להציג את הסרטון שבו חושך אליהו דיבר נגדי ומה שאמר: " ... אף אחד לא יודע מה יש בחיי העולם הבא ... בגן עדן יש, יש לי ספרים שלימים על זה ... לא המצאתי שום

דבר הבאתי את ... הארי, ואת הרמ"ק, מהרחו, הרש"ש ... ציינתי את המקורות ... את הכל כתבתי 9 ברכים מה קורה לאדם אחר שנפטר, הכל מדברי רבותינו, לא המצאתי דבר [חוזר על כך כבר 2 פעמים!]". ע"כ דברי השיקוץ.

והנה סממן מאוד מובהק ניתן להבחין כאן, וכמעט בוודאי לי שהמכשף הזה מבין שיש כאן בעיה לאחר שקרא מעט את מאמרי, ורואים זאת לפי צורת דיבורו, לפי לחצו, לפי שפת הגוף, ולפי תקיפתו אותי. שכן המינים וצאציהם כדוגמת חושך אליהו, זו שיטתם, במקום להודות על האמת הם חייבים לתקוף את הצד השני, שכן על מנת להנציח את זחיחותם וטומאתם, הם חייבים להראות לקהל שומעיהם שהם מכירים את טענותי, אולם לא יודו לאמת שבדברי, אלא מה עושים? הם תוקפים, כמובן ללא טענה ענינית אחת, אלא תוקפים ומשמיצים וקוראים בשמות על חינם, ומחרפים ומנדים ללא שום תשובה אמיתית, וכל זה על מנת להראות שהם לא טעו בדבריהם.

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם לתלמידו (אגרת של הרמב"ם לתלמידו יוסף), שמתוך האגרת אתה למד שהתווכח הוא עם שני בני אדם שנקראו "ראשי ישיבה", אשר יצאו חוצץ נגד רבו הרמב"ם. וכותב הרמב"ם לתלמידו יוסף, כך (אגרות הרמב"ם עמוד קבה מהדורת קאפח): "וממה שאתה צריך לדעת בני, באמתת אמונתי [נשבע] בתורת משה רבינו, שאין לי ספק מכל הענינים שהזכרת במכתבך, ואני בטוח שכך אירע [ואין אני חושד אותך שאתה משקר], אלא שאין מדותי כמידותיך בני, כי אני מוחל על כבודי מאוד, [אמנם] ואתה אינך יכול להתאפק. [אבל] אני, חנכוני הגיל והניסיון, נוסף למה שמחייב העיון [שאין להגיב לאנשים המתרעמים והמבזים אותי].

ודע שאני לא חברתי ספר זה כדי להתגדל בו בישראל, ולא כדי שיתפרסם שמי, שאז [שאם תהיה כוונתי לגדל את שמי] יצר לי [באשר מבזים אותי] אם לא תתקיים מטרתי אשר בגללה חברתיו. אלא חברתיו תחילה [בדעתי] [בראש ובראשונה] וה' יודע [שכך היא האמת, שחברתיו בתחילה רק לצורך] לעצמי, כדי להתפנות מן החקירה והחיפוש למה שאזדקק לו, ולעת הזקנה, ולמען ה' יתעלה. לפי שאני באמת קנא קנאתי לה' אלהי ישראל בראותי אומה ללא ספר באמת וללא השקפות נכונות ומדוייקות, ולכן עשיתי מה שעשיתי [ופרסמתי זה הספר ברבים] למען ה' בלבד". עכ"ל.

עוד כותב הרמב"ם (שם אות ז): "ומדוע אתה מתפלא על התנהוגותו [של השפל שביזה את רבינו הרמב"ם] בדומה למדות הללו, אותו שחונך מצעירותו באשליה שאין בדור כמוהו [בדוגמת שיקוץ אליהו], וסייעוהו בכך הזקנה, והמעלה, והייחוס, והעדר בעל ההבחנה באותו האקלים, וזקיקותו לבני אדם להחדיר לליבם אותו התבשיל הנתעב, שכל בני אדם מצפים לכל דבר הנשמע מן הישיבה או למתן תואר כבוד, ואותן ההזיות שנעשו להם בטבע. והיאך אתה מדה לעצמך בני, שהם יגידו לדאגת הכרת האמת עד כדי שיודה שהוא חסר ויעקוב כבודו וכבוד ביתצ אביו. זה מה שלא יעשהו כמוהו ולא מי שהוא יותר שלם ממנו. ואני יודע ברור שכל שנתפרסם שמי שם יותר, מביאו דוחק הנסבות הוא והנוהים אחריו, וכל מי שרוצה שתהא לו מעלה בעיני הבריות להמעיט את חבורי ולהראות לבני אדם שהם יותר שלימים מכדי

להזקק לעיין בו, ואף חולקים עליו, ואילו רצה אחד מהם לחבר היה מחבר יותר טוב ממנו בזמן קצר, ואם יביאם הכרח הדברים לפקפק בדתיותי ומעשי יעשו זאת.

וכל זה חי ה' בני, אינו מצער אותי, ואפילו ראיתיו ונעשה בנוכחותי, אלא הייתי מדבר בנימוס ושותק או עונה לפי המצב, כי אשר נעלם מהם באמת הוא יותר חמור מזה בהרבה. ואין אני דואג לנצחון עצמי, כי כבודי העצמי ומדותי לדעתי הוא להתעלם מן הסכלים, לא לנצח אותם במילים". עכ"ל.

והנה שימו לב לסוף דברי רבינו, שהדבר הכי חמור מבחינתו, הוא החושך שאותם החולקים עליו נמצאים, וזאת מחמת שעל ידי כן הם מוליכים את ישראל שולל ומכניסים בליבם הזיות, הפשטת מדרשי חז"ל, חוסר הבנה בסיסית במחשבת היהדות והטהורה. וזה דבר יותר חמור בהרבה מן הבזיונות שביזו את רבינו השפלים הארורים הללו שנקראו בזמנו "גדולי הדור".

והנה כך בדיוק נוהג חושך אליהו, אלא שהוא בורח מן האחריות, ואומר שספרו שכתב 9 חלקים, הוא בכלל "העתק הדבק", כלומר העתקת דברים ללא חידושים שלו. ולפי דבריו, אם מחר מישהו ימצא בספריו סממן של נצרות מובהק, אז שיקוץ אליהו יטען שאין עליו תלונה וזו לא בעיה שלו, ומדוע? מפני שהוא לא המציא הדבר מעצמו! אלא זה כתוב באיזה ספר כלשהו!

ובאמת שמתוך תגובתו ניכר עילגותו. מדוע הוא מצטט רק אחרונים שב-500 שנה האחרונות? מדוע הוא לא מביא ראשון אחד שהיה לפני כתיבת האופל, או גאון אחד, שכתב את המהלכים שקורים לאדם אחר המוות? אלא, כי אין כזה דבר! אף אחד לא יעבור על איסור משנה! אף אחד לא ירים ידו כנגד דת משה וישראל! ויותר נכון לומר, שאף אדם בעולם לא יודע מה קורה לאחר המיתה, מלבד מי שזכה לדעת מעשה מרכבה, שהרי ידיעת מה לאחר המיתה היא מעשה מרכבה, וכמו שכתב רבינו הרמב"ם, הבאנו דבריו במאמר הקודם, שכל הענינים הקורים את האדם אחר המוות הם, "מעשה מרכבה". ולכן לא תמצאו לחכם אמיתי שדרש בענינים אלו.

רק האופל הארור המשחית והטמא, שאותו מעריץ חושך אליהו המכשף הפגאני, הוא הוא אשר הביא דעות כוזבות אלו לעם ישראל, וייחס דברים אלו לתנא הטהור רשב"י עליו השלום. וכל האנשים שחושך אליהו ציטט ודיקלם שהם מקור לדבריו הטמאים, הם אותם אנשים שהלכו אחר ספר האופל בעיוורון עיניים, כך שלהביא את דבריהם לראיה ותירוץ על שיבושו שכתב ענינים במעשה מרכבה ועבר על משנה מפורשת, זה כמו להביא ראיה מכומר על דברי הנצרות.

וכבר כתב הרב יחיה קאפח (מלחמות ה' אות קלה): "... רב לכם נשיאי ישראל מכל דברי מינות האמורים בזוהר בכמה מקומות, ובפרט בפרשת בהר דף ק"כ שהאלהים העליון שאם

ראוי לעבדו (לפי דבריו) ברא והמציא את האלהים התחתונים הרבים, והוא ממלא אותם בחללם וחוצה להם, והוא המאחד ומקשר את נקיבותיהם עם הזכרים לקרא להם בשם קב"ה ושכינתיה, ואותם נעבוד, ונירא את נקיבותיהם, ודוקא לפרצוף אחרון שבהם הנקרא קצר אפים (ז"א) עם מלכת השמים המזדווגת עמו, משום דלא שייך עבודה ותפלה רק לפרצופים שכבר נתגשמו ונתעבו קצת כמבואר במה שקדם מדברי כסא אליהו יושר לבב וספר הברית ועץ חיים להרח"ו שער טנת"ה סוף פרק ב' ובשער הנקודים וכו'". ע"כ. חזור בך חושך אליהו, חזור בך ותאיר את עיני ישראל מן העבודה זרה שנקראת זוהר!

"חושך אליהו – משווה את האחרונים לחז"ל – טמטום מצער מאוד"

וכעת לדברי החירוף והניאוץ ודבריו הארורים של המכשף הפגאני. ממשיך ואומר בסרטון הנזכר: "מי שיגיד שמשהו מדברי חז"ל לא נכון, או מדברי רבותינו, כופר, לא קם בתחיית המתים, אסור לשמוע את התורה שלו, והוא מרעיל את הבריות". ע"כ דברי השיקוץ.

שימו לב לעורמה שבדבריו, האליל המכשף הזה, משווה בין דברי חז"ל לבין דברי "רבותיו". ומה שהוא רוצה להכניס לדעת הקהל, שכל מי שחולק על האופל שנכתב במאה ה-יג', או כל מי שיחלוק על האר"י, או על שאר דברי המקובלים, הינו כופר, לא קם בתחיית המתים וכו' וכו'. כי לפי שיטתו אלו "רבותינו"! וטעות מרה בדבריו הערמומיים שבאים לתת גיבוי לספריו המכוערים.

שכן רק החולק על תורה שעברה במסורת, רק זה שחולק על חז"ל בעלי המשנה והתלמוד, רק הוא נחשב ככופר שלא קם בתחיית המתים. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג): "מי שאינו מודה בתורה שבעל פה אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם". עכ"ל.

ולא רק שאנו לא חולקים על חז"ל, אלא אנו מגינים עליהם ועל שמם הטוב בכך שאנו משמידים את ספר האופל הטמא שמבזה את רבותינו השלימים. וחושך אליהו הוא הוא החולק על חז"ל, והוא שהולך אחר רבותיו שהמציאו מושגים חדשים שלא נראו בעם היהודי, והוליכו את עמינו הטהור אחר התוהו והאלילות המאניה והטומאה. וגרמו לבני ישראל הטהורים לפחד מן "סטרא אחרא" הטמא והפגאני ואשתו לילית האונסת בחורים בלילות.

עוד כתב (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ו – ז): "ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים: המינים והאפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו. ... שלשה הן הנקראים אפיקורסין: האומר שאין שם נבואה כלל ואין שם מדע שמגיע מהבורא ללב בני האדם, והמכחיש נבואתו של משה רבינו, והאומר שאין הבורא יודע מעשה בני

האדם כל אחד משלשה אלו הן אפיקורוסים, שלשה הן הכופרים בתורה: האומר שאין התורה מעם ה' אפילו פסוק אחד אפילו תיבה אחת אם אמר משה אמרו מפי עצמו הרי זה כופר בתורה, וכן הכופר בפרושה והוא תורה שבעל פה והמכחיש מגידיה כגון צדוק ובייתוס, והאומר שהבורא החליף מצוה זו במצוה אחרת וכבר בטלה תורה זו אף על פי שהיא היתה מעם ה' כגון ההגרים כל אחד משלשה אלו כופר בתורה. מחטיאי הרבים כיצד אחד שהחטיא בדבר גדול כגון ירבעם וצדוק ובייתוס, ואחד שהחטיא בדבר קל אפילו לבטל מצות עשה, ואחד האונס אחרים עד שיחטאו כמנשה שהיה הורג את ישראל עד שיעבדו עבודת כוכבים או שהטעה אחרים והדיחם". ע"כ. והנה לאמיתו של דבר, כאשר חושך אליהו כתב את ספר מעשה מרכבה ולא מודה על טעותו, כאשר חושך אליהו נמשך אחר דברי ספר האופל, הוא זה שחולק על חז"ל ועל משנה מפורשת (מסכת חגיגה פרק ב משנה א): "אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם". ע"כ.

כלומר, חושך אליהו לא קם בתחיית המתים, אין לו חלק לעולם הבא, אסור לשמוע את התורה שלו, הוא כופר גמור, והוא מרעיל את הבריות. ומדוע? הוא בעצמו עבר על דברי משנה מפורשת. שכן כל הכופר בפרוש התורה שהיא התורה שבעל פה ומכחיש את רבי יהודה הנשיא ואת משנתו, הרי זה כופר בתורה לכל דבריו! ולא זו בלבד, חושך אליהו מודה בעבודה זרה שנקרא כישוף! ובכך הוא מחטיא את הרבים ודינו לא פחות משל ירבעם שהחטיא את ישראל. שכן כל המודה בעבודה זרה נחשב כמומר לכל התורה כולה!

וכבר כתב רבינו הטהור על סכלות הכישוף (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו – טז): "המכשף חייב סקילה והוא שעשה מעשה כשפים, אבל האוחז את העינים והוא שיראה שעשה והוא לא עשה לוקה מכת מרדות, מפני שלאו זה שנאמר במכשף בכלל לא ימצא בך הוא ולאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין הוא ואין לוקין עליו שנאמר מכשפה לא תחיה. ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, ונאמר כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן וגו', כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ. כלומר לפי דברי רבינו, חושך אליהו אין דעתו שלימה, חושך אליהו אינו חכם, אלא הינו מחוסר דעת, סכל ונוטה אחר האלילות והמאגיה, והחמור מכל, שמחדיר הזיות אלו לעמינו הטהור. ע"כ מאמר ב' זה על השרץ והשקץ הטמא.

"סיכום למאמר הקודם על שרץ אליהו"

הנה לאחר שבמאמר הקודם על שרץ אליהו המכשף הפגאני השחצן, ראינו, קראנו, והבנו מי זה האיש, שמתיימר להיות כאחד ה-"מקובלים" עובדי הפרצופים והספירות, וממשיך בעצם את דרכי החושך והאפילה של תורת הזיווגים האלילית של ספר הזוהר הטמא של המכשף הזוהרי ומוחו המטונף. וכמו שאמרתי לקהל השומעים בשיעורי, שכאשר דניאל עשור הפרו-נוצרי מתחיל את שיעוריו, אני ממליץ לו שיעשה כמו שהנוצרים עושים עם היד, למעלה, למטה, ימינה, שמאלה. רק שעשור הנוצרי וחבריו מרעיו, יכוונו, "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת", בכל תנועה אשר עושים. אולי בכך יורידו עוד יותר שפע, ואולי יגרמו לחימומים בעולמות העליונים, שכן כל פעולה של עשור הנוצרי כאן בעולם הזה, לשיטתו גורמת הרמוניה למעלה בעולמות.

בכל אופן ראינו ששיקוץ אליהו בעצם עשה לנו את העבודה הקלה ביותר במלחמה נגד המינות שנקראת "זוהר". ומדוע? מכיון שחושך אליהו נחשב ל-"נאון" בקרב הציבור, ובוודאי אם אחד כזה כאשר אומר דבר מה, אז הוא יודע מה הוא אומה, הרי מדובר באיש "נאון" שכל רז לא אניס לו. ואם כן בהכרח שכאשר כתב ספר ששמו נקרא, "מעשה מרכבה", הינו מודה בפה מלא, שהדברים אשר הובאו שם הם מתעסקים בעניני מעשה מרכבה. ונמצא אם כן, חושך אליהו שאינו נאון ולא מתקרב להיות נאון, ורחוק בכל קנה מידה אפשרי ממחשבת היהדות הטהורה, עבר ביד רמה על דברי משנה, וגם אינו מוכן לחזור בו השיקוץ מטעותו!

אבל פשוט לי שהיחס שלהם לדברי הטינופת של הזוהר, יותר גדול ונורא, מאשר יחסם לבעלי המשנה והתלמוד הטהורים. כלומר, בהנצחת האלילות הכתובה בספר האופל, הם לא רק שמודים בעבודה זרה, לא רק שהם מינים, אלא הם מורדים גמורים בבורא יתברך ביד רמה, ואומרים על ספר האופל, "אלה אלהיך ישראל", כלומר הם זרקו את הבורא יתברך שהוציא אותנו ממצרים ואמר והודיע, "ה' אחד!", וההדירו את אלהים אחרים שנקרא "קצר אפים", ואת המפלצות האחרים הארורים של ספר האופל הטמא.

"שנאת מכשפי האופל לתורת משה ובעלי המשנה והתלמוד"

וכתב הרב יחיה קאפח בספר מלחמות ה' (אות קמג סוף הספר): "ולו עיני רז"ל אנשי כנה"ג, ראו את כל הנעשה בדת היהדות, על פי הספר המזוייף מעבודת הכוחות הנעלמים, כי אז קרעו את בגדיהם ולבשו שק ואפר, וצעקו בחוצות ובשווקים וברחובות, צעקה גדולה ומרה כמרדכי בשושן הבירה, הזאת היא חוקת התורה? להמציא בתורה רמזים לעבודת האלילים?

ולימודי ידיעת האלילים האלה, קראו להם סתרי תורה, מלשון סתירה שהם סותרים ועוקרים יסודותיה, והורסים פנותיה! כמו שדרשו רז"ל (ילקוט פרשת שלח) אמר ר' יצחק דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, [אותם] מרגלים על שם מעשיהם נקראו, ולא עלתה בידינו אלא אחד, "סתור בן מיכאל", "סתור" שסתר דבריו של הקב"ה. בן מיכאל, שעשה עצמו מך. אמר ר' יוחנן

אף אנו נאמר נחבי בן ופסי, שהחביא דבריו של הקב"ה ופסע עד מדותיו של הקב"ה. כדרך הזאת עשה הפילוסוף המסית מחבר הזוהר והנמשכים אחריו לסתור ולקלקל את אמונותינו באל אחד מיוחד מכל שאר האחדים, ולפסוע על מדותיו של הקב"ה ולעשותן אלוהות במה שקדם, כי לא הספיק לו לחשוב באלהות עילה אחת, והוצרך להמציא ברעיונותיו עילות רבות שבה נוטל רשות מזה, וזה נעזר במעשיהו על ידי אחר, כי חלש הוא ולא יוכל לעשות לבדו, כמו שנתבאר לעיל, ובחר לו לעבוד את האליל קצר האפים אשר לפי דעתו לא נשתתף בשום מעשה מכל מעשה בראשית, כי הוא נברא ועדיין היה חסר תיקון ולא נשלם תיקונו עד ימי אברהם אבינו כמו שנתבאר לעיל בשם חיי שלום משם האר"י.

ולא די זה אלא שהוא מבזה ומהתל בשלוש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם שקבלם משה בסיני, ועל פ' ה-י"ג מדות הללו נבנית המשנה והתלמוד הקדוש מימות משה ועד רבי אשי ורבינא מיסדי התלמוד כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בהקדמת סדר זרעים. ומחבר הזוהר מלעיג עליהן וקורא עליהם וימררו את חייהם בעבודה קשה דא קושיא, בחמר דא קל וחומר וכו' (זהר בראשית כ"ז) והוציא לעז ודבה רעה על משה רבינו שקבל תורה שבעל פה מפי מטטרו"ן, ולא מפי הקב"ה, ולכך היא מעורבת מטוב ורע, וקורא לה אבן משכית, ובה עסקו בן עזאי ובן זומא ואלישע אחר ונסתכנו! וגם קרא על המשנה תחת שלש רגזה ארץ וכו'.

ודימה שקלא וטריא דרבנן במשנה ובתלמוד, "ככלבין דצוחין הב הב", וקורא לה [למשנה ולתלמוד] גם כן קליפה (זהר פרשת תצא ותיקוני זהר חדש). ועוד הרבה דברים להבזות את לימודי המשנה והתלמוד ולהפחית כבודם ולזלזל בהם, ולתת כבוד ויקר ללימוד תורתו החדשה שהיא מילדי נכרים, ולהוקיר את הבעלים והעשתרות שהמציא ברעיונותיו להטעות את ישראל, ולשבח את סחורתו אשר חשב להנחיל אותנו תחת המשנה והתלמוד ולרשת את מקומם. ועל זה אמרו רז"ל בסנהדרין פ' חלק דף צ"ט כי דבר ה' בזה, זה האומר אין תורה מן השמים וכו' ואפילו אמר כל התורה כולה מן השמים חוץ מדקדוק זה, חוץ מקל וחומר זה מגזרה שוה זו, זהו, "כי דבר ה' בזה" וכו' רבי נתן אומר זה שאינו משגיח על המשנה וכו'. תנא דבי ר' ישמעאל כי דבר ה' בזה זה המבזה דיבור שנאמר למשה אנכי ולא יהיה לך ע"כ! וכל הני מילי דאמור רבנן איתנהו בפילוסוף מחבר הזהר". ע"כ.

הרי לך קורא נעים, כי ספר האופל הטמא שיוחס במזיד ובמרמה לרשב"י הטהור, הינו ספר אלילי מאגי ופגאני שהרס והחריב את מוחם של עם ישראל הטהורים. ואת כל זה חושך אליהו מנציח ומהדיר, ודינו כמו נמרוד שנלחם באברהם אבינו.

"חושך אליהו – אסור לשמוע את חן שאולוב"

ובעת נמשיך במאמר זה, את דברי השיקוץ הטמא המכשף הארור, במה שאמר בסרטון הנחות בזה"ל: "ואסור לשמוע את התורה שלו, הוא מרעיל את הבריות, ושידע שאת עוונו ישא, ומי ששומע אותו שידע שאפילו זה לא נקרא דברי תורה, זה נקרא כפירה וביטול תורה גמור, אבל לא מבין איך אנשים נותנים לו לדבר, נגד התורה, נגד הזוהר". ע"כ דברי השרץ

חושך אליהו. והנה שוב ניכר היטב מתוך דבריו וסגנון דיבורו, לחצו, פחדו, והבליו, של חושך אליהו, ובאמת היה נראה לרגע שהוא על סף עילפון בהוצאת הדיבה אשר הוציא כנגדי. ונשיב לו כגמולו על דבריו הנחותים.

והנה לפי האמת, לאחר כל מה שראינו עד עתה בשני המאמרים הקודמים, המסקנה היא ברורה והיא כזו, רק לשמוע את חושך אליהו, או אפילו לקרוא בספריו הטמאים, או אפילו לומר דבר בשמו, ולו הקטן ביותר, יש בזה הנצחת עבודה זרה, הנצחת מינות, וההדרה של כל מה שנלחם כנגדו אברהם אבינו. כלומר, לא רק שאסור לשמוע את חושך אליהו, לא רק שספריו צריכים ללכת לפח האשפה או למשרפה, אלא חובה לאסור עליו לדבר ברבים, לדרוש ברבים, ואין לנהוג בו שום מנהג של רחמנות כלל! [בדרכים חוקיות כמובן וכל מה שמותר בגדר החוק] ומדוע? מכיון שאכזריות על עובדי עבודה זרה, רחמים היא בעולם!

"כילוי העבודה זרה ודברי המינות – הסרת חרון אף – אסור לרחם"

והנה כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ד הלכה טז): "כל העושה דין בעיר הנדחת [כמו שאנו עושים עד היכן שידינו מגעת במסית הגדול חושך אליהו וחבר מרעין], הרי זה כמקריב עולה כליל, שנאמר כליל לה' אלהיך, ולא עוד אלא שמסלק חרון אף מישראל, שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו, ומביא עליהם ברכה ורחמים שנאמר ונתן לך רחמים ורחמך והרבך". ע"כ. כלומר, התברר לנו בוודאות שחושך אליהו הוא אליל מתועב שמוליך ומסית ומדיח את ישראל אחר העבודה זרה ומנציח אותה. ולכן כל מה שאפשר לעשות [בדרך חוקית] על מנת שלא ישמעו דבריו, צריך לעשות! וכאשר עושים אנו כן, הבורא יתברך ישוב מחרון אפו!

וישאל השואל, האם אין רחמים על עובדי עבודה זרה? האם אין רחמים על המינים כדוגמת שרץ אליהו ועשור הפרו נוצרי? על זה הזהיר ואמר (דברים פרק יג פסוק יח פרשת ראה): "וְלֹא־יִדְבַּק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־הַחֵרֶם לְמַעַן יָשׁוּב יְהוָה מֵחֲרוֹן אַפּוֹ, וְנָתַן־לְךָ רַחֲמִים וְרִחַמְךָ וְהִרְבֶּךָ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ". והנה הרבה לקחו את המילים שנאמרו כאן וחשבו שבכל מקום, הרחמים הם טובים ומשובחים. וחלילה לחשוב כך. שכן מבואר היטב בפסוק, שעל ידי סילוק המינות והעבודה זרה מן עם ישראל, על ידי סילוק דברי חושך אליהו וספריו הטמאים, ה' יתברך יבוא ברחמים גמורים על עמו ויברך אותם בכל הברכות.

אולם מי שיחמול על עובדי עבודה זרה, מי שלא יהיה אכזרי ועיקש בדעתו על מנת לשרש את העבודה זרה מן הארץ, בוודאי כי לא יהיה לו טוב, ולא ירווה נחת מהדברים אשר עושה, ויבוא לו צרה צרורה בכל מקום אשר ילך. ואפילו אם אביו הוא מאנשי העיר הנדחת, עושה בו הדין ואין חומל עליו, ולא יושב עליו אבלות. כמו שכתב האבן עזרא, "למען ישוב ה' מחרון אפו – ולא ישחיתך בעון העיר. וטעם כי תשמע – כן תעשה אם בקשת לעשות הישר בעיניו. ונסמכה פרשת בנים אתם לה' (דברים יד, א), בעבור המסיתים אח או בן או אב, או אנשי עיר הנדחת, ואסור להתאבל עליהם, אף כי להתגודד, כי הנה אסור הוא על כל מת".

וכן הזהיר בתורה ה' יתברך ואמר (דברים פרק יג פסוק יז פרשת ראה): "וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ תִּקְבֹּץ אֶל־תּוֹךְ רְחֹבָהּ וְשָׂרַפְתָּ בָאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ כָּלִיל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיְתָה תֵּל עוֹלָם לֹא תִבָּנֶה עוֹד". וכי אין רחמים על הבריות? אלא, האכזריות על המינים והאכזריות על עובדי עבודה זרה, דבר זה גורם רחמים גדולים בעולם! ואסור לנהוג בסלחנות עם כל מי שנהג או הלך בדרכם של המינים. ואמרו בתלמוד ירושלמי (מסכת סנהדרין פרק י הלכה ח): "כל זמן שהרשעים בעולם חרון אף בעולם אבדו רשעים מן העולם נסתלק חרון אף מן העולם".

וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יא הלכה ה): "המסית אין דיניו כשאר דיני נפשות, מכמנין לו את העדים ואינו צריך התראה כשאר הנהרגין, ואם יצא מבית דין זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה מחזירין אותו, יצא חייב ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות אין מחזירין אותו, ואין טוענין למסית ומושיבין בדינו זקן וסריס ומי שאין לו בנים כדי שלא ירחמו עליו, שהאכזריות על אלו שמטעין את העם אחרי ההבל רחמים הוא בעולם שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים.

כעין זה כתב גם רבינו בספרו הגדול "מורה הנבוכים" (חלק ג פרק לט): "איש הזדון והרשע, אם בקש חסותנו, אין נותנים לו מחסה, ואין מרחמים עליו ... והוא אמרו: 'וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה – מעם מזבחי תקחנו למות' (שמות כא, יד). ... כי הרחמנות על הרשעים המשחיתים – אכזריות על כל הבריות". ע"כ.

והרי התברר והתלבן לך אתה הקורא, שאסור לנהוג ברחמנות וסלחנות כלפי המשחית והמדיח של עם ישראל, הוא חושך אליהו וחבר מרעיו. ועד שלא דיבר עלי ושכנגדי, היה עוד דינו יכול להיות כשוגג בדבר. אולם לאחר ששמע שיש מי שמהרהר על האופל עם ראיות, היה לו לנהוג כמצות התורה, לחקור לבדוק ולשאול. ויכל הוא לשאול את דעתי ומדוע אני מדבר בצורה שאני מדבר והיה מקבל תשובות ברורות.

אלא שבחר הוא לא לעשות כן, בדיוק כמו שעשה בענין הארץ השטוחה, שאז קרא לנו משובשים, ובשבילו דברי ארי יותר חזקים מדברי המשנה והתלמוד. וברוך ה' הבורא נפרע ממנו מאוה, שכן מאז שדיבר כנגד אלו שבאו לאמת את הבריאה של ה' והוכיחו שהארץ היא שטוחה ומסוגרת, שקע חושך אליהו בהזיות גדולות עוד יותר ממה שהיה בעבר, והבורא יתברך קיים עליו, עבירה גוררת עבירה!

כלומר, כאשר הוכח בוודאות שחושך אליהו הינו עובד עבודה זרה שאינו מקבל תוכחה, ועשה דין בלא דין, ומשפט בלא משפט, כעת חובה עלינו למחות בו ביד חזקה! שהרי כל דיבור שמלמד הוא את עם ישראל, כל דיבור כזה, רק מהדיר ומנציח את האמנה במאגיה, בכישופים, באלילות וכו'. ובוודאי זה השרץ, הוא אחד מן האנשים המדיחים את ישראל מדרך הישר. ומרוב שיש באיש הנחות הזה הזיות כה חמורות, ואלילות כה נוראה, קשה מאוד לפרטן על הכתב. ואמר ה' יתברך בתורתו (דברים פרק יג פסוק ו – ז פרשת ראה): ""וְהַנָּבִיא הַהוּא אוֹ חוֹלֵם הַחֲלוֹם הַהוּא יוּמָת כִּי דִבֶּר־סָרָה עַל־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם| מֵאֶרֶץ

מִצְרַיִם וְהַפְּדֻת מִבֵּית עֲבָדִים לְהַדִּיחֲךָ מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בָּהּ וּבָעַרְתָּ הָרָע מִקִּרְבֶּךָ: כִּי יְסִיתְךָ אָחִיךָ בֶּן־אִמֶּךָ אוֹ־בִנְךָ אוֹ־בִתְּךָ אוֹ אֵשֶׁת חֵיקֶךָ אוֹ רֵעֲךָ אֲשֶׁר כְּנַפְשְׁךָ בַּסֵּתֶר לֵאמֹר נֵלְכָה וְנַעַבְדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ אַתָּה וַאֲבֹתֶיךָ". והנה פסוק מפורש שמעיד ואומר, שעליך להזהר מן המסית, ופעמים שזה יכול להיות אחיך, כלומר מי שאיתך במצוות! יהודי לכל דבר, או אדם שנראה לך מאוד חרד לדבר ה', בדיוק כמו חושך אליהו.

ומה הוא המדד לדעת האם הוא מסית או לא? "אשר לא ידעת אתה ואבותיך"! אבות אבותינו לא עבדו את פרצופי האופל הטמאים, אבות אבותינו נלחמו בכל סממן של עבודה זרה. אבות אבותינו כאשר קיבלו תורה ידעו שאין בעבודה זרה כלום ושום דבר! ידעו שכישוף הוא הבל הבלים. אמנם חושך אליהו מהדיר ומנציח את כל תועבות הגוים אשר ה' יתברך שנא. ויוצא שמי שמרעיל את הבריות, מי שאסור לשמוע את תורת הנצרות שלו, זה חושך אליהו בעצמו! ואין צריך שחושך אליהו יעשה כישוף, או ינהג באחד ממנהגי עבודה זרה למרות שעושה כן. אלא מספיק שחושך אליהו רק מאמין שיש כח אחר מלבדו, או מלמד שיש דבר כזה, "כישוף" שפירושו כח אחר. הרי מצוה עלינו לשנאותו!

כמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה להרמב"ם הקדמה לפרק חלק סנהדרין): "... **וכאשר יפקפק** אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל. וכל מה שנאמר כאן אמור על שיקוץ אליהו.

"חובת המחלוקת על חושך אליהו – מצוה גדולה"

וחוץ מגיבובי דברים של חושך אליהו, עוד לא שמעתי טענה אחת ברורה ועניינית מדוע אני מרעיל את הבריות? האם אמרתי לקהל שומעי לעבוד פרצוף חדש שנקרא, "כוס פלסטיק"? האם אמרתי למישהו להשתחוות "לקצר מטען"? כל שיעורי חונים וסובבים סביב האדרת שמו של ה' יתברך בעולם, האמנה ביחודו ואחדותו שלא תפרד. בדרשותי ובמאמרי אני מהדיר ומשבח ומאמת את התורה שבעל פה שנמסרה במסורה איש מפי איש ממשה רבינו עד רבינא ורב אשי. איני מייחס שום כח לשום דבר חוץ מלבורא יתברך האחד והיחיד.

להבדיל אלפי הבדלות משרץ אליהו הטמא השחצן, שכל כולו מלא בהזיות קשות מאוד! האיש הנחות הזה, מהדיר ומנציח עניני כישופים, מאגיה, הסרת עין הרע טמאה ומשומדת! ולאמיתו של דבר מאיר המהיר, הוא זה שמרעיל את הבריות, הוא זה שמחדיר מאגיה נוראה במוחות עם ישראל הטהורים, הוא זה אשר גורם לקלקל את הנוער בישראל ומגדל אותם על הזיות קשות. הוא זה אשר ממעיט מייעודו של עם ישראל, מהליכה אחר המדעים, ויוצא מדבריו רק חילול ה' בעולם! מכיון שהגוים כאשר ישמעו את דברי הבל פיו, מה יאמרו? כיצד יראו את עם ישראל? יאמרו, עם סכל ולא חכם! כיצד יאמרו על עם ישראל שהם חכמים והם העם המובחר, בזמן שחושך אליהו חושב שאדם יכול להיות נעלם על ידי ענינים מאגים? כפי שנראה בהמשך.

וכתב רבינו יונה (ספר שערי תשובה לרבינו יונה שער ג אות ריח): "אבל האיש אשר תדע ובחנת את דרכו כי אין פחד אלקים לנגד עיניו ותמיד יתיצב על דרך לא טוב, מצוה לספר בגנותו ולגלות על חטאותיו ולהבאיש בעלי עבירות בעיני בני אדם, ולמען תגעל נפש השומעים את המעשים הרעים". וכן כתב (ספר שערי תשובה לרבינו יונה שער ג אות נט): "מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתיצבים על דרך לא טוב ומושכי העון, הרי הוא נענש מפשעיהם לכל חטאתם, ועובר בלאו, שנאמר (ויקרא יט, יז): ולא תשא עליו חטא".

כלומר, מי שאינו חולק על השרץ אליהו, מי שאינו משפיל אותו ברבים, ובכל דרך אפשרית [וחוקית] כמו שעושים אנו כעת, בוודאי כי ענוש יענש מאת ה' יתברך. ומדוע? כי כאשר כולם שותקים לחושך אליהו על השטויות אשר מוציא מפיו, הרי הדבר ברור כי שתיקה היא כהודאה! ואסור לנו להודות בפינו על עבודה זרה ועל דברי המינות אשר נמצאים במוחו המטונף של שקץ אליהו!

"מינים – שונאי חז"ל ותורה שבעל פה"

והא לך לשון הרמב"ם (הלכות עבודת יום הכיפורים פרק א הלכה ז): "בימי בית שני צץ המינות בישראל, ויצאו הצדוקין מהרה יאבדו שאינן מאמינין בתורה שבעל פה". ע"כ. ומה פירוש "צץ"? אלא שמזמן אברהם אבינו שנלחם באומת הצאבה, גם אז היה מינות נוראה, אלא שנשכחה עם השנים ברוב עולם. אולם מינות זו חזרה לצוץ ביתר שאת וביתר עוז בימי בית שני. ומאותה מינות שנמשכו אחריה כמה יהודים, יצאו הצדוקים, שההליכה אחר המאגיה והאלילות, שיקוץ הקמיעות, האמנה בכח כישוף, האמנה בשדים פגאנים, כל זה גרם להם לכפור בתורה שבעל פה. כלומר, לעולם ועד דברי מינות יביאו את האדם בהכרח באופן כלשהו, לחלוק על דברי חז"ל ביד רמה! רוצה לומר, שהמינים לעולם לא יוכלו ליישר קו עם דעותיהם של חז"ל בעלי המשנה והתלמוד! אלא יצטרכו לעקם דבר מדבריהם! וזה סממן חשוב מאוד שמגלה לנו רבינו הטהור!

ובאמת שאנו רואים זאת בדברי האופל של המכשפים הזוהרים, שמבזים ושונאים את חז"ל בתוך תוכם. המינות הרצוצה שלהם שנמשכו אחריה, גרמה להם להבין שרק תורתם היא תורת אמת ואף קראו ברוב חוצפתם לתורתם, "חכמת האמת", אולם תורת חז"ל לפי שיטת המכשף הזוהרי, היא קליפה ואבן משכית כמו שכתב המכשף הזוהרי לא אחת. יאבד זכרם של החולקים על חז"ל בעלי המשנה ובעלי התלמוד.

בכל אופן שימו לב מה אמר שיקוץ אליהו: "אבל לא מבין איך אנשים נותנים לו לדבר, נגד התורה, נגד הזוהר". על מה שאמר, "איך אנשים נותנים לו לדבר". אז כמובן, אף אחד לא אומר לי מה לעשות, מה לדבר, איך לדבר, כל מה שמניע אותי זו האמת! כמו שכתבתי במאמרים הקודמים, איני ירא מאף אדם ומאף "גדוייל", שכן במקום שיש חילול ה' אין חולקים כבוד לרב. וכל שכן שאין חולקים כבוד לחושך אליהו הנחות או לאחד מאותם אלו שנחשבים "גדויילים" ומורדים בבורא עם ספר החושך הטמא. אז אנשים לא צריכים לתת לי

רשות לדבר, אף אחד לא עושה לי טובה שהוא שומע את דברי או קורא את מאמרי, אני את שלי עשיתי מעל ומעבר, אני את שלי נתתי כמה שיכולתי, מוסר ומסרתי נפשי לכבוד הבורא יתעלה שמו.

אבל ברוך ה', יש הבנה ברורה בציבור היכן האמת הברורה, מי צודק ומי טועה, מי עובד עבודה זרה ונוצרי, ומי שמר על אחדותו של הבורא יתברך. ודעו כי לאחר שחושך אליהו דיבר עלי ברבים ושפך את דמי בחינם וקרא לי רשע כופר אחד, עוד לפני שהגבתי לו במאמרים, שבוודאי משאירים אותו עם פה פעור. אנשים שלחו לי תמונות שהם השליכו את ספריו לפח האשפה של ההיסטוריה. אז הריווח שחשב חושך אליהו שיצא לו בזה שידבר כנגדי וכנגד מי שחפץ באמת, הוא לא הבין כי דבר זה גרם לו צרה גדולה להבלי פיו. ומבטיח אני כאן, רק התחלתי עם זה האיש! על דקה וחצי של דיבורי הבל, כבר כתבתי כנגדו שלושה מאמרים נפלאים. ונראה לי שמספיק שאגיב לו על סרטון אחד שלו ונסיים את סדרת המאמרים הזו עליו, על מנת להבין באיזה איש מצחין ומלא בטינוף וזוהמה מדובר.

"חושך אליהו לא מפסיק לדבר שטויות – תורת וזוהר באותו מעמד?"

והנה שימו לב למילותיו של הטמא חושך אליהו: "אבל לא מבין איך אנשים נותנים לו לדבר, נגד התורה, נגד הזוהר". ע"כ. כלומר השיקוץ הארור, משווה את התורה הטהורה לדברי הזוהר הטמאים. כלומר, לא מספיק שהוא מהדיר ומנציח את האלילות המאגיה והטומאה, לא מספיק שהוא מדיח את ישראל אחר הקבלה המזוהמת והפרצופים הטמאים, עוד הוא נותן מעמד לספר הזוהר כמעמד התורה!. וזו שפלות שלא נראתה עוד בעם ישראל. וכל אדם בעל שכל ישר צריך להקיא ולדחות את דבריו הטמאים בשני ידים!

"זוהר וראשי הקבלה = ממשיכי אמונות אומת הצאבה הטמאה"

וכעת נראה האם דברי התורה הטהורה והתורה שבעל פה, משתווים לדברי האפילה והטומאה של המכשף הזוהרי וממשיך דרכו חושך אליהו הפנאני.

כתב רבינו הטהור במורה (מורה הנבוכים חלק ג פרק כט): "**ידוע שאברהם אבינו ע"ה גדל באמונת הצאב"ה** [=כלומר שבתחילה היה דעתו כפי דעתם], **ודעתם, שאין אלוה** [לעולם], **רק הכוכבים, וכשאודיעך בפרק הזה ספריהם הנמצאים עתה בידינו, אשר נעתקו ללשון הערב, ודברי הימים שלהם הקדומים, ואגלה לך דעתם מהם ועניניהם, יתבאר לך אמרם בביאור, שהכוכבים הם האלהיות** [לפי דעתם], **ושהשמש הוא האלוה הגדול, וכן אמרו עוד ששאר הכוכבים החמשה, אלהות, אבל שני המאורים הם יותר גדולים, ותמצאם אומרים בביאור שהשמש הוא אשר ינהיג העולם העליון והשפל, בזה הלשון אמרוהו.**

ותמצאם שזכרו בספרים ההם ודברי הימים שלהם, ענין אברהם אבינו, אמרו בזה הלשון, "**ואמנם אברהם שגדל בכותא, כשחלק עם ההמון** [על דעתם המשובשת], **ואמר** [והודיע להם]

שיש שם עושה בלתי השמש. טענו עליו בכך וכך, וזכרו בטענותיהם מה שהוא מבואר נגלה מפעולות השמש במציאות. ואמר להם, ר"ל אברהם, "צדקתם", הוא כנרזן ביד החוצב בו.

ואחר כן זכרו קצת מטענותיו עליהם, וסוף הענין ההוא זכרו, שהמלך שם אותו בבית הכלא [בעבור שלא יכלו להתמודד עם טענותיו], **ושהוא התמיד לטעון עליהם ימים רבים** [אף על פי שהיה בבית הכלא], **והוא בבית כלאו.**

ואחר כן פחד המלך שיפסיד עליו ממלכתו וישיב בני אדם מאמונתם [הזרה], וגרשו המלך לקצה המזרח אחר שלקח כל אשר לו, תמצא זה הענין מבואר כן בספר הנקרא העבודה "הנבטי"ה".

ולא זכרו [הם], מה שבא בספרינו הצודקים, ולא מה שבא אליו מן הנבואה, מפני שהם מכזיבים אותו, לחלקו על [=בעבור זה שחולק על] דעתם הרע.

ואין ספק אצלי שהוא [אברהם אבינו] עליו השלום, כאשר חלק על דעת בני אדם כולם [והוכיח אותם על טעותם, בוודאי] שהיו מקללים, ומגנים, ומבזים אותו התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור ה', וכן הדין לעשות לכבודו, [רק אז] נאמר לו (בראשית פרק יב פסוק ג): "וַאֲבָרֲכָה מְבָרֲכֶיךָ וּמְקַלֶּלְךָ אָאֹר וְנִבְרְכוּ בְךָ כֹּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה". והיה אחרית עניינו, מה שנראהו היום מהסכים רוב אנשי העולם להגדילו ולהתברך בו, עד שיתייחס אליו מי שאינו מזרעו, ואין חולק עליו, ולא מי שיסכל מעלתו, אלא שארית האומה ההיא השפלה אשר נשארו בקצוות הארץ בכופרי התורה בקצת הצפון וההודיים בקצה הדרום, כי אלו הם שארית אומת הצאב"ה כי היא היתה אומה שמלאה כל הארץ.

ותכלית מי שהגיע אליו עיון, מי שהתפלסף בזמנים ההם, שידמה שה' רוח הגלגל [=רקיע], ושהגלגל והכוכבים הם גוף, וה' יתעלה רוחם ... ולזה האמינו הצאב"ה כולם קדמות העולם, שהשמים אצלם הם האלוה, וחשבו שאדם הראשון איש נולד מזכר ונקבה כשאר בני אדם [=כמו ספר האופל הפנאני], **אלא** שהם מגדילים אותו ואומרים, שהוא [אדם הראשון] **נביא** שליח הלבנה, ושהוא קרא לעבודת הלבנה, ושיש לו חבורים בעבודת האדמה.

וכן אמרו הצאב"ה, שנח עובד אדמה היה, ושלא היה רוצה בעבודת הצלמים, ולזה תמצא הצאב"ה כולם מגנים [את] נח, ויאמרו שלא עבד צלם כלל, וכן דברו בספריהם, שהוכח והושם בבית הסוהר מפני שהיה עובד ה', וספרו מעניינו מה שספרו, וחשבו ש-"שת" חלק על דעת אדם אביו בעבודתו הירח, ויכזבו כזבים מביאים לשחוק, מורים על חסרון דעת גדול ועל היותם רחוקים מן הפילוסופית מאד ושהיו בתכלית הסכלות.

אמרו על אדם כי כאשר יצא מאקלים תשא"ם הקרוב להודו ונכנס באקלים בבל, הביא עמו פליאות, מהן אילן של זהב צומח בעל עלים ושעיפים, ואילן של אבן כך, והביא עלה של אילן לח שלא ישרפהו האש, והניד על אילן שמסך על עשרת אלפים איש ארכו כקומת אדם,

והביא עמו שני עלים כל עלה היו מתכסים בו שני אנשים, ויגידו מאלו ההבלים פלאות.

ואני תמיה על אנשים שיחשבו שהעולם קדמון [=אינו מחודש], **ויאמינו** [=לסיפורים הזויים היוצאים מכל מושכל], **עם זה מציאות אלו הנמנעות בטבע, למי שידע העיון הטבעי.**

וכונתם בזכרון אדם וכל מה שמיחסים אליו, היא, לחזק דעתם בקדמות העולם, עד שימשך אחר זה שהכוכבים והגלגלים הם האלוה.

וכאשר יצא עמודו של עולם [אברהם אבינו], והתבאר לו שיש אלוה נפרד, לא גוף ולא כח בגוף, ושכל אלו הגלגלים והכוכבים [הם] מעשיו, והבין שיקרות ההבלים ההם אשר גדל עליהם, התחיל לסתור אמונתם ולזייף דעותם, ופרסם כנגדם, וקרא, "בשם ה' אל עולם", קריאה שכוללת מציאות האלוה והתחדש העולם מאתו!

ולפי הדעות ההם הצבאיות, העמידו הצלמים לכוכבים, צלמי הזהב – לשמש, וצלמי הכסף – לירח, וחלקו המוצאים והאקלמים – לכוכבים, ואמרו שהאקלים הפלוני אלהיו הכוכב הפלוני, ובנו ההיכלות, ושמו בהם הצלמים, וחשבו שכוחות הכוכבים שופעות על הצלמים ההם, ויבינו וישכילו וישימו בני אדם להנבא ויודיעו לבני אדם תועלותם, וכן אמר באילנות אשר הם מחלק הכוכבים ההם, כשיתיחד האילן ההוא לכוכב ויטעוהו לשמו ויעשה לו ובו כך וכך, תשפע רוחניות הכוכב שהוא על האילן ההוא וידבר עם בני אדם על דרך נבואה וינבאו וידבר עמם בעת השינה, תמצא זה כלו כתוב בספריהם אשר אעירך עליהם.

ואלו היו נביאי הבעל ונביאי האשרה הנזכרים אצלנו, אשר התחזקו בלבם אלו הדעות עד שעזבו את ה' וקראו הבעל עננו, כל זה לפרסום הדעות ההם והתפשט הסכלות והרבה השגעון בעולם או בזה המין מן הדמיונות, ונולדו בהם דעות, והיה מהם, "מעונן", ו-"מנחש", ו-"מכשף", ו-"חובר חבר", ו-"שואל אוב וידעוני", ו-"דורש אל המתים".

וכבר בארנו בחבורנו הגדול משנה תורה, שאברהם אבינו ע"ה התחיל לסתור אלו הדעות בטענות וקריאה חלושה, ובפיוס בני אדם, ומשך לבבם לעבודת ה' בהטיבו להם, עד שבא אדון הנביאים [הוא משה רבינו], והשלים הכוונה, וציוה להרוג הכופרים ההם, ולמחות זכרם ולשרשם מארץ החיים, מזבחותיהם תתצון וגו'.

ומנע [אחרים] מהמשך אחר דרכיהם, ואמר, "ולא תלכו בחקות הגוים" וגו' וכבר ידעת שלשון התורה במקומות רבים, שהכונה הראשונה מן התורה כולה, היתה להסיר עבודה זרה ולמחות זכרה, וכל הנתלה בה, וגם לזכרה, וכל מה שמביא לדבר ממעשים כ-"אוב" ו-"ידעוני", והעברה באש, וקוסם, ומעונן, ומנחש, ומכשף, וחובר חבר ודורש אל המתים, ולהזהיר מהדמות במעשיהם אלו, וכל שכן להמשך אחריהם.

ואמר בתורה בפירוש שכל מה שחשבוהו עבודה לאלהיהם והתקרבות אליו, הוא הדבר המתועב הנמאס אל ה', והוא אמרו בו, "כי כל תועבת ה' אשר שנא עשו לאלהיהם", ואתה

תמצאם זוכרים בספריהם, אשר אני עתיד להודיעך אותם, שהם היו מקריבים לשמש אלהיהם הגדול, שבעה עטלפים, ושבעה עכברים, ושבעה שרצים אחרים בקצת העניינים, ויספיק באלו תועבה לטבעים האנושיים.

א"כ כל המצות שבאו באזהרה מעבודה זרה, וכל הנתלה בה, וכל המביא אליה, או המיוחס לה, הם מבוארות התועלת, מפני שהם כולם להציל מן הדעות הרעות המטרידות, מכל מה שיועיל בשני השלמיות בענייני השגעון ההם אשר גדלו עליהם אבותינו וזקנינו, כמו שנאמר, "ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים", והם אשר אמרו הנביאים הצודקים בהם, ואחרי התוהו אשר לא יועילו הלכו, ומה גדלה תועלת כל מצוה שתצילנו מזאת הטעות הגדולה, ותשיבנו אל האמונה האמתי!

והוא שיש לעולם אלוה בורא כל אלו, והוא שצריך שיעבד ויאהב ויורא, לא הם הנחשב בהם שהם אלוהות, ושזה האלוה האמתי, לא יצטרך בקרוב אליו ולהגיע אל רצונו לדבר שיש בו טורח כלל, רק אהבתו ויראתו לא דבר אחר, והם התכלית בעבודה, כמו שאני עתיד לבאר, ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' וגו', והנה אשלים זה הענין אחר זה, ואשוב אל כוונתי עתה.

ואומר, שהרבה מן התורות, התבאר לי עניינם והודיעני סבתם, עמדי על אמונת הצאב"ה ומעשיהם ועבודתם, כמו שתשמע כשאבאר עלת המצות ההם, אשר יחשב בהן שאין סבה להן, ואני אזכור לך ספורים אשר יתבאר לך מהם כל מה שידעתיו אני מאמונת הצאב"ה ודעותם, עד שתדע באמת אמתת מה שאומר אותו, בנתינת סיבת אלו התורות, הספר הגדול בזה ספר העבודה הנבטיי"ה העתקת אבן וחשיי"ה, ואני עתיד להודיעך בפרק יבא למה שמו הצאב"ה אמונותיהם כתובות עם עבודת האדמה, וזה הספר מלא שגעונות עובדי עבודה זרה, וממה שנפשות ההמון נוטות אליו ונקשרות בו, ר"ל עשיית הטלסמאות [קמיעות], והורדת הרוחניות [כלומר ההזיה שלפיה אדם יכול למשוך שפע באמצעים מסויימים], והכשוף, והשדים, והמזיקים, והשוכנים במדברות.

וגילגל ג"כ בספר ההוא שגעונות עצומות, ישחקו מהן אנשי השכל, חשבו בהן לדקדק ולטעון במופתים המבוארים, אשר ידעו בהם כל אנשי העולם שיש אלוה שופט על כל בני העולם, כמו שאמר למען תדע כי לה' הארץ, ואמר כי אני ה' בקרב הארץ, יספר על אדם הראשון שהוא זכר בספרו שבהודו אילן אחד כשילקחו סעיפיו וישליכו הסעיף בארץ יהיה רומש מתנועע כרמישת הנחשים, ושיש אילן שרשו בצורת אדם ישמע לו קול גדול ויצא ממנו הדבור דבר או דברים, ושעשב שתארו כך כשיקח אדם מעליו וישימהו בבית הצואר שלו יעלם מבני אדם ולא יראו אנה יכנס ומאנה יצא [כן מובא בכמה ספרים בספריה היהודית בר מינן. ומכאן ראיה מפורשת שלמדרו מדעות הצאבה]. **וכשיקטירו ממנו תחת השמים ישמעו בני אדם באויר** הסמוך לנו צליל וקולות נוראות כל עוד שהעשן ההוא עולה, וכיוצא באלו ההבלים הרבה יביאם בענין ספור בנפלאות הצמחים וסגולות עבודת הקרקע עד שיטעון במופתים ויביא

לחשוב שהם ישלמו בתחבולות, ומהבלי הספר ההוא שאילן האמלוי מן האשרות ההם אשר היו עושים אותם כמו שהודעתיך, זכר שעמד האילן בנינוה י"ב אלף שנה ושהיה לו ריב עם היברוח, פי' הוא מנדרגולא, כי רצה לקחת מקומו ושהאיש שהיה מתנבא מכח אילן האמלוי נפסקה ממנו נבואתו זמן וכאשר שמהו להנבא אחר הזמן ההוא הגיד לו שהיה טרוד בדין עם היברוח וצוהו שיכתוב לכל הדיינים שישפטו ביניהם ויאמרו אי זה מהם הוא הטוב בכשופיהם ויותר פעולה אם האמלוי או היברוח, וההבל ההוא הארוך אשר תבין ממנו כשתעמוד עליו דעות אנשי הזמן ההוא וחכמתם מה היו.

ואלה היו חכימי בבל הרמוז אליהם בימים ההם החשוכים כי אלו היו אמונתם אשר גדלו עליהם, ולולא זה השעור אשר התפרסם עתה באומות מאמונת מציאות השם, היו ימותינו באלו הזמנים יותר חשוכים מן הימים ההם אלא בעניינים אחרים. [כמו שקרה בדורינו אנו, שלאחר שהוכנס הספר הטמא זוהר ליהדות, עם ישראל התעמק ושקע בהזיות קשות].

ואשוב אל כונתי, ובספר ההוא סיפר על איש מנביאי ע"ז שהיה שמו, "תמוז", קרא מלך לעבוד השבעה כוכבים, והי"ב מזלות, והרגו המלך ההוא הרג משונה, וזכר שליל מותו התקבצו הצלמים מקצות הארץ אל ההיכל אשר בבבל, אשר לצלם הזהב הגדול, אשר הוא צלם השמש, והיה הצלם ההוא נתלה בין השמים והארץ, ונפל באמצע ההיכל והצלמים כלם סביבו והתחיל לאנות על התמוז, ולהגיד מה שקרהו, והצלמים כולם בוכים ומקוננים כל הלילה, וכעלות השחר עפו הצלמים ושבו להיכליהם בכנפות הארץ.

והיה זה מנהג מתמיד בתחלת יום מחודש תמוז יקוננו ויבכו על תמוז ויספדו עליו ויאנו בני אדם, והתבונן וראה איך היו דעות בני אדם בזמנים ההם, וענין "תמוז" זה, קדמון מאד בצאב"ה, ומזה הספר תעמוד על רוב שגעון הצאב"ה ומעשיהם וחגיהם.

ואמנם הענין ההוא אשר ספרוהו מענין אדם והנחש ועץ הדעת טוב ורע והרמז ללבוש שלא היה דרך ללובשו, הזהר מאד שלא תטרף דעתך ויעלה בלבבך שמה שאמרוהו היה כלל ענין שאירע לאדם ולא לזולתו, ולא היה ענין נמצא כלל, ובמעט התבוננות יתבאר לך שקרותם בכל מה שזכרוהו בהבל ההוא, ויתבאר לך שהוא ענין שבדוהו אחר התורה כאשר התפרסמה באומות ושמעו פשוטו של מעשה בראשית ולקחוהו כלו לפי פשוטו,

ועשו הענין ההוא כדי שישמעהו הפתי ויפותה ויחשוב שהעולם קדמון, ושהענין ההוא המסופר בתורה כן אירע כמו שגזרו, אף על פי שכיוצא בך אין צריך הערה על זה כי כבר עלו בידך מן החכמות מה שימנע שכלך מהתלות בו שגעונות הכשדיים והכלדיים והצאב"ה הערומים מכל חכמה שהיא חכמה באמת.

אלא שאני הזהרתי מזה לשמור זולתך, כי הרבה יטה ההמון להאמין ההבלים, ומן הספרים ההם ספר האסטמכוס המיוחס לאריסט"ו וחלילה לו מעשותו וחס, וכן ספר הטלסמאות אשר מהם ספר טמטם וספר השרב וספר מעלות הגלגל והצורות העולות בכל מעלה מהם, וספר

מיוחס ג"כ לאריסט"ו בטלסמאות, וספר מיוחס לחרמס וספר יצחק הצאבי בטעון בעבור דת הצאב"ה, וספרו הגדול בנימוסי הצאבה ופרטי דתם וחגיהם וקרבניהם ותפלותיהם וזולתו מעניני אמונתם, אלו כלם אשר זכרתי לך הם ספרי עבודה זרה אשר נעתקו ללשון הערבי, אין ספק שהם חלק קטן מאד ממה שלא נעתק ולא נמצא גם כן אך אבד ברוב השנים, ואלו אשר הם נמצאים אצלנו היום יכללו רוב דעות הצאב"ה ומעשיהם המפורסם קצתם היום בעולם.

ר"ל בנין ההיכלות, ועשות הצורות מן המתכות והאבנים בהן, ובנין המזבחות והקריב עליהם זבחים או מיני מאכל, ולחוג חגים ולהתקבץ לתפלות ולמיני עבודות בהיכלות ההם, וישימו בהם מקומות מכובדים מאד יקראו אותם היכל הצורות השכליות, ולעשות הצורות על ההרים הרמים וגו', ולהגדיל האשרות ההם ולהקים המצבות וזולתם ממה שתעמוד עליו מאלו הספרים אשר עוררתיך עליהם.

וידיעת הדעות ההם והמעשים ההם הוא שער גדול מאוד בנתינת עילת המצות, כי תורתנו כולה שרשה וקוטבה אשר עליו תסוב, הוא למחות הדעות ההם מן הלבבות וזכרם מן המציאות, ולמחותם מן הלבבות אמר פן יפתה לבבכם וגו' אשר לבבו פונה היום וגו', ולמחותם מן המציאות אמר כי את מזבחותם תתוצון ואשריהם תשרפון באש ואבדתם את שמם וגו', ונכפלו שני העניינים האלה במקומות רבים, והוא היה הכונה הראשונה הכוללת לכל התורה כלה, כמו שהודיעו אותנו ז"ל בפירושם המקובל לאמרו ית' את כל אשר צוה ה' אליכם ביד משה, אמרו הא למדת שכל המודה בע"ז ככופר בכל התורה כלה וכל הכופר בע"ז במודה בכל התורה כולה, והבן זה". ע"כ דבריו.

והנה הדברים אשר למדנו מתוך דברי רבינו, הוא שכל ענינים אלו כאשר יכתוב אותם מישהו שנחשב בן תורה, או שנחשב קשור לדת משה, נדע כי בכל דבריו הלך כאמונות עובדי עבודה זרה.

והנה ב-"ספר הפעולות", שבוודאי ומוסכם לכל שנכתב ספר זה על ידי חיים ויטאל בעצמו ובכתב ידו. כתב בו ויטאל דברים קשים מאוד שכדאי מאוד לציבור לידע אותם. וכך הוא כותב (חלק ד' עמוד קנז): " ... **והנה אבאר הסגולות אשר ייעדתי לי. אם תמשח פניך בחלב הדוב תחכם.** [כלומר לפי הזיה זו, על ידי כח מסטי שיש בחלב הדוב האדם יהפוך להיות חכם. וזה בדיוק כמו לטעון שעל ידי שעכביש יעקוץ אותך תהפוך להיות ספיידרמן]. **"אם תשא מעט מביצת הדוכיפת ומלשונו תצליח בדרכיך".** [כלומר ההצלחה של האדם תלויה בביצת דוכיפת והלשון שלו. וכמובן דברים אלו הם פרו-נצרות ויותר חמורים מעניני עבודה זרה, שכן דברים אלו קשורים קשר ישיר לאמונות הצאבה כמו שכתב רבינו הטהור הרמב"ם. ושגעונות מעין אלו מרחיקים את האדם מן הבורא יתברך]. **"אם תשים לב ארנבת או לב הכלב באבנטך, לא יזיקך כישוף".** [כלומר, ויטאל מודה שיש כח לכישוף ואף מלמד בני אדם להיות יראים מן הכישוף. ובכך נמצא שויטאל מודה בכח עבודה זרה שפועל בעולם, כלומר ויטאל מייחס חשיבות עצומה לעניני עבודה זרה, ואף ירא ממנה כאילו יש בעניני עבודה זרה איזה שהוא כח מאגי או מיסטי לפעול על האדם, ובמילים אחרות, יש עוד אלוה לעולם. וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו – טז): "... המכשף חייב סקילה, והוא שעשה מעשה כשפים,

אבל האוחז את העינים והוא שיראה שעשה והוא לא עשה לוקה מכת מרדות, מפני שלאו זה שנאמר במכשף בכלל לא ימצא בך הוא ולאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין הוא ואין לוקין עליו שנאמר מכשפה לא תחיה. ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן, והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים [במו הצאבה] לגויי הארצות, כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר, "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל", ונאמר, "כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן" וגו'. כל המאמין [המאמין בלבד] בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות, שכל אלו הדברים שאסרה תורה, אינם דברי חכמה, אלא תהו והבל, שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים, "תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ דברי רבינו הטהור. ומבואר יוצא, שרק מי שמאמין בלבד בכח כישוף הרי הוא סכל מן הסכלים ואין בו שום דעת. ואם חיים ויטאל שהוא בעצם המשענת של כל עולם הקבלה, האמין בהבל הכשפים והיה ירא מהם, למד מדעות שנלחם בהם אברהם אבינו, מה הדבר מלמד על כל הקבלה הארורה?]. **"אם תמשח** [בלומר אדם צריך למשוח על] **דדי הנערה בחלב חזיר, קודם שתדע זכר, לא יגדלו יותר"** [שדיה]**".** [בלומר בפתרונו של ויטאל, לא רק שיש כאן האמנה בכח מאגי ומיסטי שנלמד מאמונות הצאבה, ולא רק שיש כאן לימוד הזיות, אלא שדבר זה לכשעצמו גובל בסטיה חמורה. שלכל הפחות היה צריך להזהיר, שהנערה תשים על עצמה. אבל יש כאן הוראה שאחר יעשה לה את המעשה הנורא הזה. הפתרון שלו בעצם כנראה בא לתת מענה לנערה שגדלו לה אבריה ונראה כי תתפתח היא יותר, אז ההורים פוחדים שזה יפריע לה בחיים. והנה יש פתרון מאגי! צריך שמישהו יקח חלב של חזיר, וימרח לה על האיברים לפני שתהיה עם זכר. וזו הוראה שפעולה זו אינה בגדר הטבע. מזה שאמר "קודם שתהיה לזכר", כלומר יש כאן פעולה מסטית שהחלב יכול לעבוד בצורה מאגית קודם שתבעל לגבר]. **"אם יבושל שן הפיל עם שורש היברוח שש שעות וכו'.** [והנה כל הענינים הללו עם שורש היברוח, אלו דברים הנזכרים בספרי עובדי עבודה זרה הצאביים שהזכיר רבינו הרמב"ם לעיל]. **ובעמוד שכא כותב ויטאל בספר הנזכר: "לנכפה, יקחו נער אחד שמימיו לא ראה קרי, ויוציאו** [בני אדם] **ממנו שכבת זרע.** [בלומר ישפשפו את אבר מינו בכח]**, ואותו הקרי והשכבת זרע ימשחו בו שפתותיו של החולה, ומעולם לא יחזור לו החולי ההוא.** [ואיני מבין, כיצד ניתן להעלות דברים אלו על כתב, לא מספיק שיש כאן טראומה לילד, לא מספיק שיש כאן האמנה בכח מאגי, עוד יש כאן התערבות וגניעה של בני אדם אחרים שהם צריכים להוציא לו שכבת זרע! ומה יעשה הנער ולא יחטא? ולמרוח שכבת זרע על שפתותיו של חולה? טיפות זרע? איף!].

"חושך אליהו מודה שספר הפעולות שייך לויטאל – ראיה שויטאל למד מהצאבים"

והנה כעת נביא ראיה מוחצת, שחושך אליהו הוא העתק הדבק של אומת הצאביים, שממנה יצאה אברהם אבינו, ובהם הוא נלחם ביד חזקה כמו שראינו לעיל. וכה דברי רבינו הטהור הרמב"ם, במה שכתב במורה הנזכר למעלה: "... ואני אזכור לך ספורים אשר יתבאר לך מהם כל מה שידעתיו אני מאמונת הצאב"ה ודעותם ... עתיד להודיעך בפרק יבא למה שמו הצאב"ה אמונותיהם כתובות עם עבודת האדמה, וזה הספר מלא שגעונות עובדי עבודה זרה, וממה שנפשות ההמון נוטות אליו ונקשרות בו, ר"ל עשיית הטלסמאות [קמיעות]**, והורדת הרוחניות** [בלומר ההזיה שלפיה אדם יכול למשוך שפע באמצעים מסויימים]**, והכשוף, והשדים, והמזיקים, והשוכנים במדברות.**

וגילגל ג"כ בספר ההוא שגעונות עצומות, ישחקו מהן אנשי השכל, חשבו בהן לדקדק ולטעון במופתים המבוארים, אשר ידעו בהם כל אנשי העולם שיש אלוה שופט על כל בני העולם, כמו שאמר למען תדע כי לה' הארץ, ואמר כי אני ה' בקרב הארץ, יספר על אדם הראשון שהוא זכר בספרו שבהודו אילן אחד כשילקחו סעיפיו וישליכו הסעיף בארץ יהיה רומש מתנועע כרמישת הנחשים, ושיש אילן שרשו בצורת אדם ישמע לו קול גדול ויצא ממנו הדבור דבר או דברים, ושעשב שתארו כך כשיקח אדם מעליו וישימהו בבית הצואר שלו יעלם מבני אדם ולא יראו אנה יכנס ומאנה יצא [בן מובא בכמה ספרים בספריה היהודית בר מינן. ומכאן ראיה מפורשת שלמדו מדעות הצאבה]. ע"כ.

ומבואר מדבריו, שהצאביים וממשיכי דרכיהם הטמאים מבני אדם, היו עובדי עבודה זרה, מאמיני המאגיות, והיו מאמינים בדברים של שגעונות ושטות. והנה שימו ליבכם למה שכתב רבינו בסוף זה הדיבור המצוטט. שחלק מן האמונות של עובדי עבודה זרה המשוקצים הללו, הוא האמנה שאדם יכול לעשות "פעולה מסויימת" ולהעלם, כלומר שלא יראו אותו כלל! ורבינו הרמב"ם כותב שמדובר בשגעון, בעבודה זרה, ובאלילות מתועבת! ומי נלחם בדברים אלו? אברהם אבינו! ומי יצא מאברהם אבינו? משה רבינו שקיבל את התורה! כלומר, התורה עצמה קידשה מלחמה כנגד ההזיות הללו!

ואחר הבנה זו, שכבר הוכחנו שחיים ויטאל למד ההדיר וקיבץ מאמונות הצאביים שבהם נלחם אברהם אבינו. ואם ראש המקובלים שהוא המשענת של כל עולם הקבלה, היה מאמין בעבודה זרה, מה זה אומר על כל הקבלה הארורה? שכולה רצוצה במינות וטומאה של משגלי פרוצים טמאים.

והנה חושך אליהו, לא רק שאינו מתנגד לענינים אלו, לא רק שאינו מותח ביקורות על הזיות אלו. אלא אף מהדיר אותם! ובעצם עושה בשבילנו את העבודה. ומביא בעצמו את דברי ויטאל, שכתב בספר הפעולות שאפשר שאדם יעשה פעולה מסויימת ויהיה נעלם מכל בני אדם! והנה הסרטון של חושך אליהו לפניכם!

כלומר חושך אליהו כל כך מדומיין, ומרוב שנטמע במינות רצוצה ומתלהב מדברי הבל ומאמונות הצאביים, לא שם לב לרגע קל לחשוב, מהיכן יצאו דיעות כפרניות אלו, מאיפה הם באו? מי אמר שהם נכונות? האם באמת אדם יכול להעלם? מה זה השטות הזו?!! ומאיר המהיר השורק לכוחות טומאה מדומיינים כהרגלו בשיעורים, עוד מהדר ומשבח ומרומם דעה זו. ובעצם שוב פעם עושה לנו את העבודה והמסקנה הברורה:

משה רבינו – בעלי המשנה ובעלי התלמוד – הרמב"ם הטהור – וחן שאולוב שצועק את תורתם הישרה, כל אלה הולכים כדרכו של אברהם אבינו ונלחם בחושך אליהו שהולך ומהדיר את אמונות הצאביים. ומבואר יוצא, שספר החושך הטמא שנקרא זוהר, הוא כולו מינות טומאה ושטות, ובזה שחושך אליהו השווה את התורה לאופל הטמא, בזה הפך להיות מסית ומדיח את עם ישראל!

הנה לאחר שהוכחנו במאמר הקודם, שזה המכשף האליל הארור מפי הגבורה, עבר ועובר ביד רמה על דברי חז"ל הטהורים, ולא רק שהוציא דברים מהקשרם, לא רק שממשיך לעבור על משנה מפורשת בהנצחת ספרו המהובל – "מעשה מרכבה" ו-"אסונות ארגמן", אלא שבמאמר הקודם כבר הוכחנו, שהוא היום נחשב ראש לאומת הצאבה שבהם נלחם אברהם אבינו, והוא נפל למשקעי הבבליים הנחותים שהיו צריכים חז"ל לעמוד ולהלחם בחכמה נגד הזיותיהם שהרסו והמיתו את עמינו הטהור במאגיה אלילית ומצחינה מטומאת הגוים הערלים.

וכעת נבחן את דבריו בהמשך הסרטון שעליו אנו מגיבים כבר ג' מאמרים רצופים. וזה כעת המאמר הרביעי בנושא הסרטון האמור שבו הוא דיבר סרה נגד אנשי האמת ורודפיה. ואלו דברי המשך דבריו וטינופיו: " ... לא מבין איך אנשים נותנים לו לדבר נגד התורה. נגד הזוהר. **דרדעים** ["דור דעה" בניגוד למכשף הארור החושך הטמא שמכנה שם לאנשי השכל הישר ומכנה אותם בתור "דרדעים". ואולי נשיב להם כגמולם ונקרא להם מהיום "זרזרים", ובתוך מילה זו נמצא "זר" – "זרים", זר זרים הזוהרים המכשפים!] שלא מאמינים בזוהר, יש אומרים לא מצטרפים אפילו למנין, וזה התימנים בעצמם מאמינים בזה, כופר בזוהר, כופר ברבי שמעון, מפרש פירושים, זה מגלה בתורה פנים שלא כהלכה". ע"כ דברי השיקוץ הטמא.

והנה כאשר באתי להשיב על דברי עיגלותו של המכשף השחצן, ראיתי שעוד רגע קט היה מתמוטט מעצבים, ולא מצא אפילו דרך נכוחה להשיב לנו כהלכה על שלל ראיותינו ודברינו. וזאת מתוך עובדה פשוטה, שאין לו מה להגיב לאמיתו של דבר וענין! הוא וחבר מרעיו רק יודעים לאיים, להשמיץ, לכנות בשמות וכו'. ואני לכל מי שקצת מכיר אותי, משתדל לא להתעסק בבני אדם, ואין מטרתי לרדת ולחפש אנשים שהולכו שולל בדרך זו או אחרת.

אבל כאשר השחצן הארור מפי הגבורה, דיבר סרה והרהיב את פיו הרצוץ והרבה דברים כמו שדיבר, בזה אשיב לטמא כהוגן, ואעשה כמצות התורה ולא אנהג בו לא בסלחנות, ולא בוותרנות, שכבר למדנו במאמרים הקודמים, שאבזריות על עובדי עבודה זרה רחמים הוא בעולם! ובוודאי חושך אליהו הינו עובד עבודה זרה ואף מחטיא את הרבים שמוליך את עמינו הטהור אחר התוהו והבל.

"אם האופל הטמא הוא דברי חז"ל – מדוע אתם מסתפקים בדינם של החולקים"?

והנה מה שהשווה את התורה עצמה הטהורה לדברי ספר האופל הטמא, כבר השבנו על כך במאמר הקודם. ע"ש. אמנם מה שאמר הטמא: "דרדעים שלא מאמינים בזוהר, יש אומרים לא מצטרפים אפילו למנין, וזה התימנים בעצמם מאמינים בזה, כופר בזוהר, כופר ברבי שמעון, מפרש פירושים, זה מגלה בתורה פנים שלא כהלכה". ע"כ דברי העילג.

ואיני מבין דבר זה, וגם כל חיי לא הבנתי אמרה קשה זו שעמוסה בשטות שאומרים המון אנשים, ושאלתי פשוטה, אם ספר האופל שייך לרשב"י הטהור חלילה לו מכך, וזה ספר

שעבר תחת ידי ועיני חז"ל הטהורים ואושר על ידם, הרי שמי שחולק על המכשף הזוהרי צריך להיות לו דין של "ממרה" גמור! שכן לפי טענתם יש לו לספר החושך והמינות דין של "תורה שבעל פה"! שהרי הם אומרים שיש על דבריהם מסורת!

ומה זה שאמר חושך אליהו, "יש אומרים"? כלומר, במילים אחרות המכשף אומר כך, "יש ספק גדול על ספר האופל, מכיון שאין עליו מסורת, ועל הצד שהוא שייך לחז"ל חלילה להם, יש אומרים שהחולק על המכשף הזוהרי פסול לכל דבר, ויש לו דין ממרה". ע"כ. כלומר, חושך אליהו מודה במילים אחרות, שתורת האופל אינה תורת אמת חתומה ונעולה ביד חז"ל במאת האחוזים! ומודה במילים אחרות שיש מי שאומר שספר האופל אינו נכלל בכלל תורה שבעל פה! אלא רק "יש אומרים"! כלומר יש אומרים שהחולק על האופל לא פסול, ויש אומרים שכן, על הצד שיתכן שהוא באמת שייך לחז"ל לפי שיטת המינים.

ובמילים אחרות, יש אומרים שספר האופל אין עליו מסורת ויש אומרים שיש עליו מסורת. מה?! לא מובן! יש מחלוקת האם לפסול אדם שחולק על דברי "חז"ל"? מה זה אמור להיות? והרי אם מישהו יחלוק על תלמוד וכל שכן על משנה, לא נוכל לומר לעולם, "יש אומרים"! כי אין אחד שיאמר, שמי שחולק על חז"ל אין לו דין ממרה! ומי שיאמר כן, נדע שהוא מכחיש את אמיתות התורה שבעל פה!

ולפיכך אין אחד שיכול לקום ולומר, שכאשר חושך אליהו ממרה ביד רמה, ועובר על איסור של משנה מפורשת ששם נאסר על דרישה במעשה מרכבה, אף אחד לא יחלוק ויאמר, שאין לו דין של ממרה! אלא כולם יודו שחושך אליהו הוא ממרה וחולק על חז"ל ביד רמה!

וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג): "מי שאינו מודה בתורה שבעל פה אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ... מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים וכו'". ע"כ. והנה כאשר המכשף השחצן עבר ועובר ביד רמה ביודעין על משנה מפורשת של איסור דרישה במעשה מרכבה, נמצא כי הוא אינו מודה בתורה שבעל פה! והרי הוא אפיקורוס גמור!

כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה ב): " ... כל מי שאינו עושה כהוראתן [של חז"ל מעתיקי השמועה ושומרי מסורת תורה שבעל פה], **עובר בלא תעשה**, שנאמר, "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", ואין לוקין על לאו זה מפני שניתן לאזהרת מיתת בית דין, שכל חכם שמורה על דבריהם, מיתתו בחנק! שנאמר, "והאיש אשר יעשה בזדון" וגו'. אחד דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאום סייג לתורה ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלושה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה,

הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, מכל הדבר אשר יגידו לך זו הקבלה שקבלו איש מפי איש". ע"כ.

ואף אם תאמר שאיסור הדרישה בעניני מעשה מרכבה הוא תקנה וגזירה של רבי וחבריו במשנה, הנה לא יצא הדבר מידי דין ממרה! שכן גם דינים שנפסקו משום תקנה וגזירה מפני שהשעה צריכה להם, העובר עליהם ביד רמה והחולק עליהם הרי דינו ממרה ואפיקורוס לכל התורה כולה! שכן אמר הבורא יתברך בתורתו, "על פי התורה אשר יורוך"!

ונמצא בפשטות שמי שחולק על תורה שבעל פה היא המשנה, ומפרשיה בעלי התלמוד הטהורים, יש לו דין של ממרה! והרי הוא אפיקורוס גמור! ונחשב כופר בכל התורה כולה! והאם יתכן שמישהו מבני אדם יחלוק על משנה ולא יקבלה? האם יתכן שנשמע דבר כזה ונאמר, "יש אומרים" שהוא פסול? והרי לך קורא נעים שכאשר חושך אליהו קרא לספרו "מעשה מרכבה", ולא קיבל תוכחה, הריני מחשיבו לאפיקורוס גמור כמו שציווני חז"ל על פי חוקות התורה! שהרי המכשף הארור ממרה ביד רמה על דברי רבותינו, וחולק בגסות הרוח על משנה מפורשת! והוא זה אשר נידון כל יום בצואה רותחת! ולא אנחנו המוסרים נפשינו על האמת ומבוזים בעולם הזה החולף מהר!

ואם חלילה נשמע מישהו אומר כן וחולק על תורה שבעל פה, ונאמר בפינו חלילה, "יש אומרים שהוא פסול", הרי במילים אלו הרהרנו ישירות על התורה שבעל פה! שכן אם לא מסוגלים אנו לומר בנחרצות שהחולק על תורה שבעל פה או על משנה מסויימת יש לו דין של ממרה גמור, הרי שבמילים אחרות אמרנו והטלנו ספק במסורת התורה שבעל פה!

וזה בדיוק מה שחושך אליהו מגלה לנו! כאשר הינו אומר בקולי קולות, "יש אומרים שהחולק על האופל הוא פסול", נמצא שאין להם חותמת ומסורת שתורת המינות שלהם היא תורת אמת! כלומר, יש כמה שאומרים שהחולק על דבריהם המגואלים במינות רצוצה הוא פסול! ובמילים אחרות, אנו לא יודעים אם תורתינו תורת אמת עד כדי כך שנוכל לפסול במאה אחוז את החולק עליה! ואם יש להם הרהור האם תורתם תורת אמת, ואין הם מסוגלים לשים חותמת של פסול, מה זה אומר על כל תורתם? שאין עליה מסורת והיא מומצאת ורעה עד מאוד!

ומה שאמר חושך אליהו וסיים: "וזה התימנים בעצמם מאמינים בזה, כופר בזוהר, כופר ברבי שמעון, מפרש פירושים, זה מגלה בתורה פנים שלא כהלכה". ע"כ. הנה זה שיש כמה "תימנים" שנתפתו אחר המכשפים על מנת לקבל מהם תמלוגים, או מפני אורך הגלות גרם הדבר שנטו אחר האופל הטמא, דבר זה אינו ראיה לכלום. ורבים מן התימנים גם האמינו בהזית השדים והרוחות שמהלכים ללא גופות. והאם בגלל שהתימנים האמינו בהזיות הללו, נוכל לומר שזו אמת?

ומפני מה חושך אליהו מביא ראיה מתימנים אם יש בידו תורת אמת? האם יעלה על הדעת שאני יאמר, "מי שחולק על תורה שבעל פה הוא ממרה, גם המרוקאים בעצמם מאמינים בזה"? מה זה העילגות הזו שיוצאת מפיו הטמא? איני צריך לא את המרוקאים ולא את התימנים וגם לא את הרמב"ם על מנת לפסול אדם שכופר בתורה שבעל פה! כי מי שכופר בתורה שבעל פה כופר בכל התורה כולה! וגם אם כל התימנים והמרוקאים יאמרו שאינו כופר, הרי הוא כופר ומומר לכל התורה כולה! וניכר שדברי מאיר המהיר נאמרו מתוך חיפזון חושים ואיבוד עשתונות!

ומה שאמר חושך אליהו עלי, "כופר ברבי שמעון". חלילה לי לכפור ברשב"י הטהור תנא דידן! אני כופר במי שייחס לו דברי מגרעת כה עצומה! ולהיפך, הריני מגן על שמו הטהור והטוב של רשב"י. והנני בטוח שאם רשב"י היה חי, היה מעודדני ומנשקני שאלחם את מלחמתה של תורה, והוא בעצמו היה שורף את ספר האופל שייחס מגרעת לבורא יתברך מעניני תשמיש ורחם ומשגל, וחילק אותו לחלקים והאדיר את תורתו תורת מינות וביזה את חז"ל הטהורים, ועשה ספר האופל וגרם קלקול מה שלא עשו הנוצרים!

וכתב הרב יחיה קאפח בספר מלחמות ה' (אות קמג סוף הספר): "ולו עיני רז"ל אנשי כנה"ג, ראו את כל הנעשה בדת היהדות, על פי הספר המזוייף מעבודת הכוחות הנעלמים, כי אז קרעו את בגדיהם ולבשו שק ואפר, וצעקו בחוצות ובשווקים וברחובות, צעקה גדולה ומרה כמרדכי בשושן הבירה, הזאת היא חוקת התורה? להמציא בתורה רמזים לעבודת האלילים? ולימודי ידיעת האלילים האלה, קראו להם סתרי תורה, מלשון "סתירה" שהם "סותרים" ועוקרים יסודותיה, והורסים פנותיה! כמו שדרשו רז"ל (ילקוט פרשת שלח) אמר ר' יצחק דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, [אותם] מרגלים על שם מעשיהם נקראו, ולא עלתה בידינו אלא אחד, "סתור בן מיכאל", "סתור" שסתר דבריו של הקב"ה. בן מיכאל, שעשה עצמו מך. אמר ר' יוחנן אף אנו נאמר נחבי בן ופסי, שהחביא דבריו של הקב"ה ופסע עד מדותיו של הקב"ה.

כדרך הזאת עשה הפילוסוף המסית מחבר הזוהר והנמשכים אחריו לסתור ולקלקל את אמונותינו באל אחד מיוחד מכל שאר האחדים, ולפסוע על מדותיו של הקב"ה ולעשותן אלוהות במה שקדם, כי לא הספיק לו לחשוב באלהות עילה אחת, והוצרך להמציא ברעיונותיו עילות רבות שבה נוטל רשות מזה, וזה נעזר במעשיהו על ידי אחר, כי חלש הוא ולא יוכל לעשות לבדו, כמו שנתבאר לעיל, ובחר לו לעבוד את האליל קצר האפים אשר לפי דעתו לא נשתתף בשום מעשה מכל מעשה בראשית, כי הוא נברא ועדיין היה חסר תיקון ולא נשלם תיקונו עד ימי אברהם אבינו כמו שנתבאר לעיל בשם חיי שלום משם האר"י.

ולא די זה, אלא שהוא מבזה ומהתל בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם שקבלם משה בסיני, ועל פ' חי"ג מדות הללו נבנית המשנה והתלמוד הקדוש מימות משה ועד רבי אשי ורבינא מיסדי התלמוד כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בהקדמת סדר זרעים. ומחבד הזהר מלעיג עליהן וקורא עליהם וימררו את חייהם בעבודה קשה דא קושיא, בחמר דא קל וחומר וכו' (זהר בראשית כ"ז) והוציא לעז ודבה רעה על משה רבינו שקבל תורה שבעל פה מפי מטטרי"ן

ולא מפי הקב"ה, ולכך היא מעורבת מטוב ורע, וקורא לה אבן משכית, ובה עסקו בן עזאי ובן זומא ואלישע אחר ונסתכנו! וגם קרא על המשנה תחת שלש רגזה ארץ וכו'.

ודימה שקלא וטריא דרבנן במשנה ובתלמוד ככלבין דצוחין הב הב, וקורא לה גם כן קליפה (זהר פרשת תצא ותיקוני זהר חדש) ועוד הרבה דברים להבזות את לימודי המשנה והתלמוד ולהפחית כבודם ולזלזל בהם, ולתת כבוד ויקר ללימוד תורתו החדשה שהיא מילדי נכרים, ולהוקיר את הבעלים והעשתרות שהמציא ברעיונותיו להטעות את ישראל, ולשבח את סחורתו אשר חשב להנחיל אותנו תחת המשנה והתלמוד ולרשת את מקומם.

ועל זה אמרו רז"ל בסנהדרין פ' חלק דף צ"ט כי דבר ה' בזה, זה האומר אין תורה מן השמים וכו' ואפילו אמר כל התורה כולה מן השמים חוץ מדקדוק זה, חוץ מקל וחומר זה מגזרה שוה זו, זהו כי דבר ה' בזה וכו' רבי נתן אומר זה שאינו משגיח על המשנה וכו'. תנא דבי ר' ישמעאל כי דבר ה' בזה זה המבזה דיבור שנאמר למשה אנכי ולא יהיה לך ע"כ! וכל הני מילי דאמור רבנן איתנהו בפילוסוף מחבר הזוהר". ע"כ.

"חושך אליהו מוחה בריש לקיש ומבזה את רבי עקיבא"

והנה נסיים במאמר זה את דברי החירוף הניאוץ והקנאה של חושך אליהו לבעלי תשובה, ואלו דבריו הנחותים: "אני תמיד אמרתי לכל התלמידים שלי, אתה רוצה לדעת איזה רב לשמוע, רב שהיה בישיבה, רב שלמד מחכמים, רב שיש לו רב, לך תלמד מאחד כזה. אבל כל זב ומצורע שם לך כובע שחור ופותח את הפה שלו ומדבר על מי שהוא רוצה, אתה משתומם איזה דור, מה בגלל שהוא שם לך כובע שחור אז עכשיו הוא נקרא רב? הוא לא למד בישיבה בחיים שלו, הוא לא שימש תלמידי חכמים בחיים שלו, אז בגלל שהוא חזר בתשובה, אז בגלל שהוא מספר לך סיפורים ומגלה לך פנים בתורה שלא כהלכה אתה מעיז לשמוע אותו? איפה היראת שמים של אנשים? תדבקו ברבנים שלמדו בישיבות, תדבקו ברבנים שלמדו מרבנים, שיש בית אב מאיפה הוא בא, ולא ממציא לך המצאות כל מיני ומגלה פנים בתורה שלא כהלכה, וזה תראה כמה חמור אפילו חיי עולם הבא אין לו". ע"כ דבריו המטונפים, ובכך סיימנו להביא את דבריו כולם בסרטון האמור.

ובעת נשיב לשיקוץ הטמא בקצרה: לפי דברי הנחות, תורת אמת לא נמדדת לפי מה שנאמר, אלא לפי "האומר"! כלומר, אין חשיבות לתורת אמת היוצאת והנלמדת מפי הלומד באשר הוא, אלא החשוב ביותר, הוא היכן האדם למד, מה דרגתו, ומה מעמדו. כלומר, חושך אליהו ביטל לחלוטין את מה שלימדו רבותינו הטהורים (משנה מסכת אבות פרק ה משנה ז): "שבעה דברים בגולם ושבעה בחכם. חכם אינו מדבר בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה, ואינו נכנס לתוך דברי חבירו, ואינו נבהל להשיב, שואל בענין ומשיב בהלכה, ואומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון ועל מה שלא שמע אומר לא שמעתי, ומודה על האמת וחלופיהן בגולם". ע"כ.

והנה חושך אליהו דיבר גבוהה גבוהה בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה, שכן חז"ל הטהורים אסרו לדרוש במעשה מרכבה, ובא זה ודיבר דברים שפחדו לדבר התנאים הטהורים! וכך עשו מכשפי האופל הארורים, שדיברו בפני מי שגדול מהם בחכמה, וביזו את חכמת האמת היא חכמת התורה, והתורה שבעל פה, וקראו לתורתם המלאה בטומאה חכמת האמת, והזהירו, שמי שלא ילמד בתורתם מעכב הגאולה וכו'. ונמצא שהגיעו לכל אלו הדברים על ידי שלא שמעו לרבותינו הטהורים.

ואמרו לנו חז"ל במשנה שחכם אמיתי "מודה על האמת"! כלומר בכל אופן שהוא! ולא משנה אם הוא למד בישיבה, ולא משנה אם הוא חוזר בתשובה. קבל האמת ממי שאמרה! וכתב רבינו הטהור בפירוש המשנה (רמב"ם מסכת אבות פרק ה משנה ו): "אומר על שלא שמע לא שמעתי; ולא תהיה בו עיקשות, אלא כאשר ישמע האמת – יקבלה, ואף על פי שאפשר לו לדחות ולהתווכח ולהטעות – לא ייטב זה בעיניו, והוא אומרו: ומודה על האמת. ושלוש המעלות השכליות: שאם יטעהו מטעה במלאכת ההטעיה לא יהיה נדהם ונבהל וישאר מסופק באמת, אלא ירגיש במהרה במקום הטעות, ויבארה". ע"כ. זה הוא חכם אמיתי!

והנה בדברי חושך אליהו נמצא זלזול עצום בבעלי תשובה ובמעלתם הגדולה, ובעצם בדבריו אלו חושך אליהו גילה את עורו ואת שנאתו לתורת ה' והחפצים בה! ובאמת שאיני יודע לבטאות את צערי כנגד דברי ההבל שהוא מפזר בפיו, ובטוחני שהבורא יתברך יפרע ממי שדיבר כנגד בעלי תשובה החפצים באמת. רק שעליו לא לשכוח שהוא בעצמו "חוזר" בתשובה. אמנם הרשה לעצמו לומר, "שאין לקבל תורה ממי שלמד בישיבה", ומדוע? מכיון שהוא החושך הארור הזה, כאשר חזר בתשובה הלך ללמוד "בישיבה". ולכן במילים אלו בעצם רצה למשוך את כולם לכיוונו, ולומר להם, "תקבלו ממני", "אני האביר", "אני הכשר". כלומר, חושך אליהו מכשיר את עצמו רק בגלל שהוא למד "בישיבה"! ולפי דבריו, גם אם יושב בישיבה אדם פוחז ארור וטמא אשר מוליך את עמינו הטהור אחר התוהו, אדם הרודף כבוד ושררה, בגלל שהוא למד "בישיבה" יש להקשיב לו ולקבל את דבריו! וראינו מה יצא מלימוד זה "בישיבה", תורת מינות למד החושך הארור! ודבריו אלו הם הרס הדת וחורבנה לכל מבין!

ולא רק שזלזל בבעלי תשובה, אלא זלזל במילים אלו ברוב הדרשנים היום המוכרים לציבור, שכן רבים מהם מעולם לא למדו בישיבה בגיל צעיר, ורבים מהם כמו שאמר בעצמו, מנסים לקרב בני אדם רבים על ידי סיפורים ומעשיות. ולפי דבריו אדם שחזר בתשובה והשיג חכמת אמת, ולמד אמת בינו לבין עצמו, ושומעים ממנו ראיות לאמת הברורה, רק בגלל שלא למד בישיבות המינות, אסור לשומעו ואף לא לקבל את דבריו! כמה נזק הארור הזה גורם לתורת אמת!

הבה נקרא שוב את דבריו: "אבל כל זב ומצורע שם לך כובע שחור ופותח את הפה שלו ומדבר על מי שהוא רוצה". כלומר, לפי שיטתו של הטמא הארור, אדם שחזר בתשובה ורוצה לשנות את בגדיו ולשים על עצמו לבוש המקנה לו אורח חיים דתי, אין תשובתו מתקבלת,

אלא לפי שיטתו בגלל שהוא לא למד עדיין בישיבות המינות, הוא נשאר זב ומצורע! פשוט לא יאומן, האיש הטמא הזה מבזה את בעלי התשובה שמסרו חייהם על מנת לחזור בתשובה ולהסיר מעליהם את תאוותם הקשה!

וכה דברי רבינו הטהור אשר תורת אמת בפיהו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ז): "ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששברו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו, אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו, כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצרם יותר מהם.

... כמה מעולה מעלת התשובה, אמש היה זה מובדל מה' אלהי ישראל שנאמר עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם, צועק ואינו נענה שנאמר כי תרבו תפלה וגו' ועושה מצות וטורפין אותן בפניו שנאמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, מי גם בכם ויסגר דלתים וגו', והיום הוא מודבק בשכינה שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם, צועק ונענה מיד שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה, ועושה מצות ומקבלין אותן בנחת ושמחה שנאמר כי כבר רצה האלהים את מעשיך, ולא עוד אלא שמתאוים להם שנאמר וערבה לה' מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמוניות.

בעלי תשובה דרכן להיות שפלים וענוים ביותר, אם חרפו אותן הכסילים במעשיהם הראשונים [כמו שיקוין אליהו שמחרף בעלי תשובה] ואמרו להן אמש היית עושה כך וכך ואמש היית אומר כך וכך, אל ירגישו להן אלא שומעין ושמחים ויודעין שזו זכות להם, שכל זמן שהם בושים ממעשיהם שעברו ונכלמים מהן זכותם מרובה ומעלתם מתגדלת, וחטא גמור הוא לומר לבעל תשובה זכור מעשיך הראשונים או להזכירן לפניו כדי לביישו, או להזכיר דברים ועניינים הדומין להם כדי להזכירו מה עשה, הכל אסור ומוזהר עליו בכלל הוניית דברים שהזהירה תורה עליה שנאמר ולא תונו איש את עמיתו". עכ"ל.

שימו לב להבדל הגמור בין מי שדבוק לתורת אמת ולתורה שבעל פה, למי שדבוק לדברי מינות הנקראים אופל!

ונסיים בדבריו של החושך הארור: "תדבקו ברבנים שלמדו בישיבות, תדבקו ברבנים שלמדו מרבנים, שיש בית אב מאיפה הוא בא, ולא ממציא לך המצאות כל מיני ומגלה פנים בתורה שלא כהלכה, וזה תראה כמה חמור אפילו חיי עולם הבא אין לו". וכעת אשאל שאלה את הטמא, אמרת להדבק ברבנים שיש להם בית אב, ואמרת להדבק ברבנים שלא ממציאים לך המצאות. האם יש בית אב ומסורת לדברי המינות שנקראים "זוהר"? האם יש מסורת מסודרת איש מפי איש לדברי הקבלה הארורה שחירפה בבורא? האם יש מסורת מסודרת לצמד המילים והאלהים החדש שנקרא, "סטרא אחרא"? התשובה ברורה! בעצם בדבריך אלה עודדת את מלחמתנו בזוהר הטמא.

ולכן לסיכומו של הסרטון הנורא שבו תזכר לדראון עולם:

אתה זה שגילית פנים בתורה שלא כהלכה, אתה זה שהוצאת לעז על בעלי תשובה, אתה זה שעודדת דברי מינות ומינים, אתה זה שנידון בצואה רותחת וקשה של מינות ארורה. ותראה כמה זה חמור, שאת חיי העולם הבא אבדת! אבל הבורא יתברך בניגוד אליך, מוכן לקבל את ילדיו שחטאו ואף אם החטיאו אחרים, ולפי הבורא יתברך אם תחזור בתשובה, לא תהיה זב ומצורע עם כובע וחליפה!

ואל תשכח שבדברים אלו ביזת ביזוי גדול את רבי עקיבא וריש לקיש! שהרי הם לא למדו בישיבה בגיל צעיר! ואע"פ כן היו מקובלים דבריהם בעיני חכמים. ורבי אליעזר החכם הגדול, היה מקבל את דברי רבי עקיבא אף שהיה תלמידו ולומד בישיבתו! ויצא ממנו רשב"י הטהור! וגם כל מה שהוצרך ללמוד מרבו, משום שזה היה בזמן שלא היתה תורת שבעל פה כתובה והוצרכו ללמוד על פה. כל שכן שהיום אין צורך ללמוד בשום ישיבה כאשר נכתבה התורה שבעל פה. ורבים מן האחרונים מודים בזה גם.

תודה רבה לבורא יתברך שזיכני להראות את שיקוצו של החושך הארור אליהו ולהלחם בו כמצוות התורה, שכן ציווני הבורא יתברך להלחם בעבודה זרה ובמשמשיה.

הנה לאחר שכתבתי 4 מאמרים נגד חושך אליהו והוכחתי את בורותו סכלותו ומסוכנתו לדת משה וישראל. כפי שניתן לראות בסדרת המאמרים עליו: "מכשף פגאני שחצן". כעת בפי בקשה אחת אליו. ולפני שאבקש את בקשתי אציג לפניכם את סרטון ההזיה הגדול, את הבורות, את האלילות, ואת נחיתות המחשבה שבני אדם יכולים לעשות פעולה ולהיעלם מבני אדם אחרים. ואף שאני יודע שיש מי שנטה אחר אמונות כוזבות אלה גם באלף השנים האחרונות, ונחשב הוא לאדם "גדול", הנה לא בא לו זה אלא מפני שנטה אחר הספירות והקבלה הארורה שחירפה בעצמות הבורא. בכל אופן לא יהיה זה לפלא בעיני הקורא, מכיון שאמונה אלילית זו שאדם יכול להיעלם על ידי מעשה פעולה מסויים היה כבר טמוע באמונות הצאבה, כמו שהבאתי במאמר ג' על חושך אליהו כאן.

ואני אעתיק כאן רק את הפסקה שלה אנו צריכים למאמר זה. הנה כתב רבינו הטהור במורה (מורה הנבוכים חלק ג פרק כט): "ידוע שאברהם אבינו ע"ה גדל באמונת הצאב"ה [=כלומר שבתחילה היה דעתו כפי דעתם], ודעתם, שאין אלוה [לעולם], רק הכוכבים ... ואין ספק אצלי שהוא [אברהם אבינו] עליו השלום, כאשר חלק על דעת בני אדם כולם [והוכיח אותם על טעותם, בוודאי] שהיו מקללים, ומגנים, ומבזים אותו התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור ה', וכן הדין לעשות לכבודו, [רק אז] נאמר לו (בראשית פרק יב פסוק ג): "וַאֲבָרֲכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלֶּלְךָ אָאֹר וְנִבְרְכוּ בְךָ כֹּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה" ... וכאשר יצא עמודו של עולם [אברהם אבינו], והתבאר לו שיש אלוה נפרד, לא גוף ולא כח בגוף, ושכל אלו הגלגלים והכוכבים [הם] מעשיו, והבין שיקרות ההבלים ההם אשר גדל עליהם, התחיל לסתור אמונתם ולזייף דעותם, ופרסם כנגדם, וקרא, "בשם ה' אל עולם", קריאה שכוללת מציאות האלוה והתחדש העולם מאתו!

... ואלו היו נביאי הבעל ונביאי האשרה הנזכרים אצלנו, אשר התחזקו בלבם אלו הדעות עד שעזבו את ה' וקראו הבעל עננו, כל זה לפרסום הדעות ההם והתפשט הסכלות והרבה השגעון בעולם או בזה המין מן הדמיונות, ונולדו בהם דעות, והיה מהם, "מעונן", ו-"מנחש", ו-"מכשף", ו-"חובר חבר", ו-"שואל אוב וידעוני", ו-"דורש אל המתים" ... ואני עתיד להודיעך בפרק יבא למה שמו הצאב"ה אמונותיהם כתובות עם עבודת האדמה, וזה הספר מלא שגעונות עובדי עבודה זרה, וממה שנפשות ההמון נוטות אליו ונקשרות בו, ר"ל עשיית הטלסמאות [קמיעות], והורדת הרוחניות [בלומר ההזיה שלפיה אדם יכול למשוך שפע באמצעים מסויימים], והכשוף, והשדים, והמזיקים, והשוכנים במדברות.

וגילגל ג"כ בספר ההוא שגעונות עצומות, ישחקו מהן אנשי השכל, חשבו בהן לדקדק ולטעון במופתים המבוארים, אשר ידעו בהם כל אנשי העולם שיש אלוה שופט על כל בני העולם, כמו שאמר למען תדע כי לה' הארץ, ואמר כי אני ה' בקרב הארץ, יספר על אדם הראשון שהוא זכר בספרו שבהודו אילן אחד כשילקחו סעיפיו וישליכו הסעיף בארץ יהיה רומש מתנועע כרמישת הנחשים, ושיש אילן שרשו בצורת אדם ישמע לו קול גדול ויצא ממנו הדבור דבר או דברים, ושעשב שתארו כך כשיקח אדם מעליו וישימהו בבית הצואר שלו יעלם מבני אדם ולא יראו אנה יכנס ומאנה יצא [בן מובא בכמה ספרים בספריה היהודית בר מינן. ומכאן ראיה מפורשת שלמדו מדעות הצאבה] ... ואלה היו חכימי בבל הרמוז אליהם בימים ההם החשוכים

כי אלו היו אמונתם אשר גדלו עליהם, ולולא זה השעור אשר התפרסם עתה באומות מאמונת מציאות השם, היו ימותינו באלו הזמנים יותר חשוכים מן הימים ההם אלא בעניינים אחרים.

וידיעת הדעות ההם והמעשים ההם הוא שער גדול מאוד בנתינת עילת המצות, כי תורתנו כולה שרשה וקוטבה אשר עליו תסוב, הוא למחות הדעות ההם מן הלבבות וזכרם מן המציאות, ולמחותם מן הלבבות אמר פן יפתה לבבכם וגו' אשר לבבו פונה היום וגו', ולמחותם מן המציאות אמר כי את מזבחותם תתוצון ואשריהם תשרפון באש ואבדתם את שמם וגו', ונכפלו שני העניינים האלה במקומות רבים, והוא היה הכונה הראשונה הכוללת לכל התורה כלה, כמו שהודיעו אותנו ז"ל בפירושם המקובל לאמרו ית' את כל אשר צוה ה' אליכם ביד משה, אמרו הא למדת שכל המודה בע"ז ככופר בכל התורה כלה וכל הכופר בע"ז כמודה בכל התורה כולה, והבן זה". ע"כ דבריו בקיצור.

והנה הנלמד מתוך דברי רבינו הטהור, שההזיה הנוראה ולפיה אדם יכול לעשות פעולה ולהעלים את עצמו מבני אדם ולא להראות, מלבד נחיתות ופחיתות המחשבה, הנה הדבר גובל בעבודה זרה! שכן אדם החושב שהוא יכול לעשות פעולה מסויימת ולהיות נעלם מבני אדם, הרי נתן כח וחשיבות לפעולה, או לאבן, או לכל דבר מסויים. ובזה נמצא שהוא מודה בכח עבודה זרה!

וכמו שכתב רבינו שהצאביים היו מאמינים בשגעונות הטמטום הללו: "ושעשב שתארו כך כשיקח אדם מעליו וישימהו בבית הצואר שלו יעלם מבני אדם ולא יראו אנה יכנס ומאנה יצא [בן מובא בכמה ספרים בספריה היהודית בר מינן. ומכאן ראיה מפורשת שלמדו מדעות הצאבה] ... ואלה היו חכימי בבל הרמוז אליהם בימים ההם החשוכים כי אלו היו אמונתם אשר גדלו עליהם, ולולא זה השעור אשר התפרסם עתה באומות מאמונת מציאות השם, היו ימותינו באלו הזמנים יותר חשוכים מן הימים ההם אלא בעניינים אחרים". ע"כ.

ואחר הבנה ברורה זו שמדובר בהזיה וחירוף גדול כלפי הבורא, וכל החושב שיש כח לדבר מסויים להעלימו מבני אדם, הרי הוא בהכרח עובד עבודה זרה ומאמין בכח עבודה זרה, ודינו ככופר בכל התורה כולה.

והנה חושך אליהו, לא רק שאינו מתנגד לענינים אלו, לא רק שאינו מותח ביקורות על הזיות אלו. אלא אף מהדיר אותם! ובעצם עושה בשבילנו את העבודה. ומביא בעצמו את דברי ויטאל, שכתב בספר הפעולות, שאפשר שאדם יעשה פעולה מסויימת ויהיה נעלם מכל בני אדם! והנה הסרטון של חושך אליהו לפניכם!

והנה החושך הנ"ל אמר שהדברים שאמר הם בשם ויטאל, אמנם לא הביא מקור מדוייק ולא ציטט את לשונו. ואנו נעשה את העבודה במקומו. והנה, מקור הדברים הנחותים הללו, הם בספר הפעולות (עמוד רעט אות קסו): "לרואה ואינו נראה – לך לקן העורב ותהרוג אחד מן אפרוחיו הקטנים בשעה שלא יראוך אביו או אמו. ותנעוץ מסמר ברזל בקרקע הקן, וקשור

האפרוח במסר עם חוט של ברזל כדי שלא ישליכהו אבין מחוץ לקן, ועל ידי כן ילך אביו ויביא אבן אחת וישימנה על בנו המת כדי שלא יראהו מת, ואחר ב' או ג' ימים לך שם ותמצא שכבר הביא את האבן וקחנה ושימנה תחת לשונך ותראה ולא יראוך". ע"כ הציטוט מן המקור.

והנה מה שקראנו כאן הוא בגדר התעללות בחיות ורצח בעל חי לכל דבר! לצורך הדוגמה, אם מישהו יעשה דבר נורא שכזה היום כמו שמורה לעשות חושך אליהו, הוא יעבור על חוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994, והוא חוק ישראלי הקובע איסורים והגבלות בנוגע לפגיעה בבעלי חיים, ביניהם איסור על עינוי, התעללות, ארגון קרבות בין בעלי חיים, העבדה מוגזמת והמתה ברעל.

החוק קובע עונשי מאסר לעוברים עליו: שנה על העבדת בעלי חיים והמתתם שלא כדין, ושלוש שנים על עינוי בעלי חיים והתאכזרות אליהם. כל מה שהותר בחוק להמית בעל חי הוא רק לצורכי "אכילה", כלומר לשחוט כדת וכדין. אבל "עורב" הוא סוג של זן לא כשר לאכילה, ולכן אין שום מציאות בעולם שיטען הרוצח את העורב שהוא רצח את העורב בשביל אכילה. בכל אופן, השומע לויטאל או לחושך אליהו, צפוי לו עונש של שנה במאסר, וזהו מעשה אכזרי מתועב אלילי ופנאני לפני הבורא, התעללות בחיות, חילול ה' יתברך ועוד ועוד.

ובעת, מבקש אני מן הקוראים לראות את התלהבותו של חושך אליהו, את הזזת גבותיו, את השמחה וההרגש שמביעות פניו בשעה שהוא אומר לקהל את ההזיות שהם אוהבים לשמוע, מכיון שדברים של מאניה מאוד ממקסמים את הקהל. שימו לב לכל הדברים שאמרתי.

והנה נבוא לענין, מבקש אני מחושך אליהו, לעמוד או לשבת בקהל, הוא גם יכול לשרוק לפני אם ירצה, ולומר באותה התלהבות ובאותה הברה, ובאותה נשימה את הדברים הבאים שכתובים בספר הפעולות לויטאל.

דוגמה א': (עמוד קנח אות כח): "**אם תמשח** [כלומר אדם צריך למשוח על] **דדי הנערה בחלב חזיה, קודם שתדע זכר, לא יגדלו יותר**" [שדיה]". [כלומר בפתרונו של ויטאל, לא רק שיש כאן האמנה בכח מאני ומיסטי שנלמד מאמונות הצאבה, ולא רק שיש כאן לימוד הזיות, אלא שדבר זה לכשעצמו גובל בסטיה חמורה. שלכל הפחות היה צריך להזהיר, שהנערה תשים על עצמה. אבל יש כאן הוראה שאחר יעשה לה את המעשה הנורא הזה. הפתרון שלו בעצם בא לתת מענה לנערה שגדלו לה שדים גדולות בגיל קטן – ההורים פוחדים שזה יפריע לה בחיים ויש פתרון, צריך שמישהו יקח חלב של חזירה, וימרח לה על השדים לפני שתהיה עם גבר אחר. וזו הוראה שפעולה זו אינה בגדר הטבע. מזה שאמר "קודם שתהיה לזכר", כלומר יש כאן פעולה מסטית שהחלב יכול לעבוד בצורה מאנית קודם שתבעל לגבר]. **ומבקש אני מחושך אליהו, לומר את הדברים הללו באותה התלהבות כמו ששירבט להם את ענין ההיעלמות של בני אדם! שהרי כאן מדובר בפתרון מאני, וגם בענין היעלמות מדובר בפתרון מאני! וגם אם תאמר שמדובר בפתרון טבעי אצל הנערה, על אחת כמה וכמה**

שעליו לפרסם ענין זה ברבים, ומדוע? שכאן בענין משיחת דדי הנערה יש בזה תועלת גדולה בענין הפסד ממון. מכיון שניתוח להקטנת דדי אשה הוא תהליך מורכב הגובל בהרדמה, וגם בהוצאה כספית לא פשוטה אשר נעה בין 11 אלף שקל ל – 30 אלף שקלים! ומדוע לא לומר ענין זה בציבור? הוא כבר יודע את התשובה וגם אתם יודעים מדוע הוא לא יאמר דבר זה בציבור. ולא בגלל צניעות! אלא בגלל הרמת גבות אצל קהל שומעו!

דוגמה ב': בעמוד שכא כותב ויטאל בספר הנזכר: "לנכפה [מחלת הנפילה], יקחו נער אחד שמימיו לא ראה קרי, ויוציאו [בני אדם] ממנו שכבת זרע. [כלומר ישפשפו את אבר מינו בכח], ואותו הקרי והשכבת זרע ימשחו בו שפתותיו של החולה, ומעולם לא יחזור לו החולי ההוא". [ואיני מבין, כיצד ניתן להעלות דברים אלו על כתב, לא מספיק שיש כאן טראומה לילד, לא מספיק שיש כאן האמנה בכח מאני, עוד יש כאן התערבות ונגיעה של בני אדם אחרים שהם צריכים להוציא לו שכבת זרע! ומה יעשה הנער ולא יחטא?].

והנה גם כאן מבקש אני מחושך אליהו לומר דבר זה ברבים באותה התלהבות ובאותה הברה! ומדוע אני דורש לעשות כן? מכיון שיש כאן הצלת נפשות, שהרי רק במדינת ישראל חיים כיום יותר מ-90 אלף חולי אפילפסיה ("מחלת הנפילה" בשמה העממי). והמחלה הזו נגרמת מהפרעה בפעילות החשמלית של תאי העצב במוח שגורמת לפרכוסים. ומדוע שחושך אליהו לא יביא את אותו הפתרון הזה לחולים שאני כמובן מאחל להם רפואה שלימה מאת הבורא יתברך. אבל הנה פתרון שכתוב מפורש באותו ספר שממנו מתלהב חושך אליהו לצטט דברים שימקסמו את הקהל! וכמובן גם את הפתרון הזה בטוחני שהוא לא יביא! ולא משום שהדבר לא צנוע ומתועב! אלא מפני שקהל שומעו יקיא באמצע דרשתו בשומעם את הדברים!

דוגמה ג' ואחרונה: *אזהרה חמורה לפני הקריאה – לא להמשיך למי שלא מסוגל*: בספר הפעולות הנזכר כותב ויטאל דבר מזעזע נורא, וסטייתי ברמות הקשות ביותר שאפשר לתאר, ובאמת שאם לא הצורך להוכיח את השקר הנורא שנכנס בדת ישראל, לא הייתי מעלה הדברים אפילו על הכתב. אבל אין ברירה ועלינו להציג הדברים. וזה לשונו (עמוד רטז אות רס): "ליזהר מן הבורושא שהורגת התינוקות ... תכף שנולד הוולד שים בפיו אבר ברית מילה של אביו". ע"כ.

והנה ראשית כל אציין שחפשתי ולא הצלחתי להבין מה זה שכתב, "בורושא", ואחר יגיעה קצרה נחרדתי עד עמקי נפשי, והדברים גרמו לי לבחילה נוראה עד שהוצרכתי לירוק לתוך כוס מרוב הבחילה והצער הנורא.

"בורושא" בפי ויטאל היא כנראה – "לילית", כלומר היא שם כינוי ללילית הפנאנית המתועבת אונסת הבחורים ושוכבת עם התינוקות! ורק לאחר שהצלחתי להבין שהמילה, "בורושא" הכוונה ל – "לילית" או לדבר הקשור אליה כגון הכישוף והחולי וכו', רק אז הצלחתי להבין את הזימתיות הכתובה כאן, ואת הסטיה שגובלת בפדופיליה ארורה לכל דבר. ולא רק זו בלבד, אלא שלמרבה התדהמה, ויטאל בעצמו לקח נערים קטנים ונתן להם

לשים את הברית שלהם בתוך פה של תינוקות שרק נולדו!!! וזו פדופיליה מהחמורות שאי פעם שמעתי!

ומהיכן אני יודע שמדובר בלילית המצחינה והאלילית של המכשפים? מכיון שכתב ויטאל בספר הפעולות (עמוד קמ אות מא): "בענין לילית ההורגת את הילדים מבן שמונה ימים ללידתם ובלעז [נקראת] "בורושא". ע"כ. כלומר המחלה הזו נקראת "בורושא", היא על שם קנאתה של לילית או מדובר בה ממש. בכל אופן למדים אנו מכך שזה קשור קשר ישיר ללילית הפגאנית של המכשפים הזוהרים וממשיכי דרכם.

כלומר, הפתרון של ויטאל בפעולה זו הוא כזה: לילית מקנאה בילד הנולד, היא לוקחת אותו מהעולם על מנת לשכב עמו, מה הפתרון? לתת את הברית מילה בתוך הפה שלו ובכך להרחיק אותה מהילד.

וממשיך ויטאל וכותב דבר מחריד ומזעזע כל אדם! וז"ל: "בענין לילית ההורגת את הילדים מבן שמונה ימים ללידתם ובלעז [נקראת] "בורושא ... גם ניסיתי [לעשות רפואה] אז, ושמתי אבר מילת נער קטן בפי הילד תכף כשנולד טרם שיינק ... ואמנם פעמים אחרות עשיתי כל הנ"ל וגם דברים אחרים ... ואלו הם, לשים אבר מילת אבי הנולד עצמו בפי הילד טרם שיינק". ע"כ.

כלומר ויטאל שנטה אחר המאניה והאלילות, מעיד וכותב בקולמסו, שלא רק הוא הורה לדחוף ברית של אבות לתוך פה וולדות שרק נולדו לעולם, אלא הוא בעצמו לקח נערים קטנים ודחף את איבר מינם לתוך תינוקות שרק נולדו. וזה מעשה סטיה מן החמורים שהיו בדת ישראל.

ברמת המושגים שלנו, אם אדם ישמע לדברי ויטאל ויעשה חלק מן התועבות הללו היום, ראשית כל עלינו להזעיק מיד משטרה ולדווח על העושה פעולות אלה בכל מאמציו, שכן מדובר בהרס מחשבתי, בחורבן סטייתי, וזה בין הדברים החמורים ביותר שידעה דת ישראל, ובפרט ממי שמוחזק לראש הקבלה המזוהמת והארורה.

העונשים האמורים בחוק על המעשים הללו: במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 18 אך גבוה מגיל 14 – העונש המקסימלי הינו 4 שנות מאסר. במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 14 – העונש המקסימלי יהיה 7 שנות מאסר. במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 16 – תחשב העבירה כעבירת מעשים מגונים בנסיבות מחמירות שהעונש המירבי בגינה הינו עד 10 שנות מאסר.

כלומר, אם מישהו יעשה את הפעולה המזוהמת שויטאל אמר לעשות, צפוי לו עונש מאסר עד 10 שנים. וכמובן מי שעשה דבר כזה או יעשה עלינו מיד לדווח עליו לגורמים הרלוונטים ולדאוג למעצרו, ואין רחמנות על פושעים ארורים ומתועבים שמתעללים בילדים

מסכנים וחסרי ישע. **וכעת** אני מבקש מחושך אליהו – כמו שפרסמת את ההזיה שהאדם יכול להיעלם וציטטת את דברי ויטאל בספר הפעולות הנורא, כך תפרסם את הפתרון הזה שויטאל נותן לתינוקות של מתים. לך תדע אולי תציל כמה ילדים בפרסום הדברים הללו, וכוונתי שבפרסום הדברים הללו יחשף השקר של הקבלה הארורה ואז ינצלו ילדים ממעשה פדופיליה אלילית ומזוהמת.

ולאחר השיעור שעלה מוצאי שבת, רבים טענו עלי שאני המצאתי את הדברים שכתב "ויטאל" בספר הפעולות, ורבים טוענים שהם לא מצאו את זה בכלל. על זה נענה ונאמר:

א) הקראתי את הכתוב מתוך הספר שנקרא, "ספר הפעולות" – כתב ידו של ויטאל. מצורף תמונות מתוך הספר ומצורף הכריכה של הספר בצבע שחור.

ב) בזמן האחרון יצא מהדורה חדשה של ספר הפעולות הנזכר ונקרא בשם, "ספר תעלומות חכמה" [תעלומות זימה וכשפים]. קישור לקניה + שקית הקאה: לחץ כאן.

כעת אשאל את המגיבים המטוררלים? עד מתי תמירו את הבורא יתברך בעבור זימת הפרצופים של ספר הזוהר הטמא? עד מתי תתעקשו ותקיימו את הספירות הטמאות של המקובלים? חיזרו בתשובה! חיזרו לתורת משה עבדו הנאמן ביותר של ה' יתברך!! חיזרו למשנה ולתלמוד הטהורים!

"מי שלא יודע יסודות דת האמת – אינו חכם אלא בהמה"

הנה מי שמראה לאחרונה סימני התפוררות, רפיסה, וחוסר נוחות בעקבות דברינו והנצחת דרך האמת, הוא "חושך אליהו" שם רשעים ירקב. שכבר הארכנו בו בכמה מאמרים, והראנו בפשטות, כמה אפשר להיות, "חכם" – "ידען", אבל בד בבד להיות כסיל וטיפש, תועה ומטעה יותר מן הבהמה. כמו שתוכלו למצוא כאן בהרחבה עליו. ורבות יש לדבר על זה האיש הרע והמר, כמה שטויות הוא מדבר, כמה דיבורי סרק והבל הוא מלמד לאחרים, ואם היה לי פנאי, הייתי יכול לכתוב עליו המון, ולהראות ביתר שאת וביתר עוז את הבלי פיו.

"חושך אליהו – מין גמור":

אמנם הוא, במקום להודות על האמת, שכמובן עומד הוא בנסיון קשה, שיודע הוא את המשקל של הדברים ואת ההשלכות שיש ב-להודות על האמת. הנה במקום להודות על האמת, לא רק שלא מודה עליה, לא רק ששותק, אלא מעז להחציף, ולנסות בכל דרך להוציא עצמו ואת רבותיו השוטים, צודקים. כאילו התורה והמצוות נתונים לחושך הזה ולרבותיו! כאילו התורה שייכת לידענים ולבעלי זכרון, וכאילו התורה שייכת לאלו אשר כתבו ספרים ופלפלו בחכמת התורה!

למה מי אתם חושבים שאתם? וכי אתם יותר טובים מן התורה וחוקותיה? וכי טובים אתם מבעלי המסורת והמסורה הם חז"ל בעלי המשנה והתלמוד ושאר הנביאים. הרי כאשר אמרה תורה, לא תעבוד אלהים אחרים, וביארו רבותינו בעלי המשנה, התלמוד, ושאר החיבורים שנתחברו מזמן המשנה ועד התלמוד, לימדו ואמרו, שאין אלהים אחרים בוודאי חלילה. אז כיצד אתם מגינים על רבותיכם הנרצעים והארורים, שבינו את סמאל הפנאני בתור "אלהים אחרים", ואמרו ש-"אלהים אחרים" קיים ממש.

והרי שמדובר במחיקת כל התורה כולה, וכלל לא משנה מי אמרו! כלומר, חושך אליהו ורבותיו, הם יותר גרועים מבני אדם שהולכים עם נשים נשואות! שהרי הם עובדי עבודה זרה, מכיון שמאמינים שיש כח מסויים לעבודה זרה. ולא רק שהם עובדי עבודה זרה, אלא הם מינים גמורים אשר חושבים ריבוי באלוהות. ומכעיסים הם יותר מעובדי עבודה זרה. כמו שכתב רבינו במורה הנבוכים (חלק ראשון פרק לו): "... **ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך** [=כל זמן שיעלו על ליבך מחשבות של] **גשמות** [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב בדעתך שיש לו יד, רגל, רוח, מקום וכו', ואפילו במובנים ורבדים רוחניים שתכנה אותם בשם, "משלים"], **או** [שתחשוב בדעתך בלפיו יתברך שיש לו] **מאורע ממאורעות הגוף** [=כל סוגי ההרגשים למיניהם, כולל ההנאות, השמחות, העצב, הכעס, וכל כיוצא בו, ואפילו יאמר האומר, שאין לו יתברך מאורע הדומה בדיוק למאורעות הגופים, אלא אצלו יתברך מדובר ברובדים דקים ורוחניים, כל זה מינות גמורה ואין לך חלק לעולם הבא, ובוודאי כי] **הנך מקנא, ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר**, [והינך] **חמור מעובד עבודה זרה בהרבה**". ע"כ. **הרבה** מאלו שנחשבים לגדולי ישראל – תועים מן הבהמה:

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם על האנשים כמו חושך אליהו שמדמים עצמם ל-"גדולי ישראל", שלאמיתו של דבר, אינם אלא סכלים, שלא מרגישים אפילו בסכלותם (אגרות הרמב"ם מאמר תחית המתים עמוד ב'): **כמו שכתב רבינו: "... וכאשר נחלצנו לכך, ראינו שאין מן הצדק שנתכוין למה שרצינו לבאר ולקרב פרטי הדינים, ו**[איך] **אניח יסודותיו מוזנחים לא אבארם ולא אדריך לאמתתם.** [=כי יסודות דת האמת, הם המעמידים גם את ההלכה והדין. כלומר, ללא יסודות דת האמת גם פסיקת ההלכה תהיה משובשת ולא רצויה. לצורך הדוגמה, ר' קארו בשולחנו, כלל לא ננע ולא הביא שום יסוד מיסוד תורתינו הקדושה. כלומר ר' קארו השמיט לגמרי את כל יסודות הדת משולחנו. והדבר מעלה שאלה, מדוע?].

ובפרט כאשר מצאנו אחד ה-מדמים [אותו בני אדם] **שהוא חכם, ו**[מדמים] **שהוא מחכמי ישראל באמת, ושהוא יודע דרך הלכה וישא ויתן במלחמה של תורה מנעוריו לפי דמיונו** [=כמו שחושבים גבי הבל אליהו, שהוא מגדולי ישראל, ומדמים בני אדם שמפאת פלפולו וזכרונו, מדובר בעוקר הרים ובאיזה גאון. ולאמיתו של דבר הוא אפילו לא מקטני ישראל, ולא עוקר הרים, אלא עוקר תורה מהובל, מסית ומדיח את עם ישראל אחר ההבל והתוהו. וכיצד יהיה ניתן לדמות מישהו שהוא מגדולי ישראל], **והוא מסופק האם ה' גוף בעל עין ויד ורגל ומעים? כפי שנאמר במקראות, או** [מסופק] **שאינו גוף.** [כלומר, המון מאותם אלו שחושבים שהם חכמי ישראל, כל זמן שאינם יודעים יסודות דת האמת מה היא, כל זמן שמכשירים את ספר האופל שדיבר במושגים זימתיים כלפי הבורא, הכשיר את המאניה, את הבל הגוים, ואת עבודת האלילים. ואפילו יאמרו שהדברים שדיברו בזיווגים, הוא "משל", כל זמן שלא יודעים להבחין שזה הספר הוא טמא ארור מפי הגבורה, ומעולם לא דברה התורה במשל כלפי הבורא אלא בשלושה חושים, והם, "ראיה", "הרחה", "שמיעה". על מנת שלא לייחס לו יתברך אפילו במשל דבר של קירוב חושי. ולכן, כל זמן שלא יודעים להבחין בכך, כיצד יהיה ניתן לקרוא להם חכמי ישראל? הרי כל תורתם הבל הבלים היא! כיצד יהיה ניתן לקרוא למישהו חכם אמיתי, כאשר הוא נטה אחר הקבלה הארורה שסותרת את יסודות דת האמת? כיצד ניתן לקרוא חכמי ישראל למי שקיבלו סיפורי שקר שהאר"י הלא קדוש ידע מחשבות הלב, בשעה שהתנ"ך צועק ואומר שרק הקב"ה יודע מחשבות הלב. כמו שביארנו בסדרת מאמרים כאן: בוודאי כי אינם נקראים חכמי ישראל! שכן חכם ישראל אמיתי ותלמיד חכמים אמיתי, מעולם לא היה מייחס את ספר האופל לתנא כדוגמת רשב"י, אלא לאחד מן הנוכלים המסיתים, שבאו לצוות את עם ה' לעבוד פרצופים ואלהים אחרים, והחדירו את הנצרות במסווה של יהדות בהתאם לתקופה של עם ישראל].

אבל אחדים ממי שמצאתי מאנשי ארץ מסויימת החליטו שהוא [יתברך] **גוף, ו**[אף] **חשבו לכופר מי שאומר היפך זה, וקראוהו מין ואפיקורוס, ותפשו דרשות** [תלמוד] **ברכות כפשטיהם, וכדומה לזה שמעתי על מקצת מי שלא ראיתיו.** [=בדיוק כמו בדורינו אנו, שאנו אומרים ונלחמים, על דעות מהובלות, שהבורא מזדווג, אפילו במשל, חלילה לייחס בעליונים משגל! חלילה לומר על הקב"ה שהוא "אבא" – "אמא", "קצר אפים", "נוקבא", וכו' וכו'. וחושבים אותנו בעבור כפירתינו בעבודה זרה, חושבים אותנו לכופרים בדת האמת! עד כדי כך שבדורו של הרמב"ם מי שהיה אומר שהבורא יתברך אין לו גוף, היה נחשב כופר! כך רבינו מעיד ומגיד]. **וכאשר ידענו את אלה המפסידים מאוד** [=כדוגמת חושך אליהו וכל טיפשי הקבלה הארורה למיניהם] **ו**[ראינו] **שהם מסופקים, והם מדמים שהם חכמים ישראל** [=רק מדמים שהם חכמי ישראל]. **ו**[לאמיתו של דבר] **הם היותר סכלים בבני אדם, ויותר תועים מן הבהמות, וכבר נתמלאו מוחותיהם פלאות והזיות ודמיונות נפסדות כנערים וכנשים** [=דוגמת חיים ויטאל ושאר טפשי הקבלה הארורה, דוגמת חושך אליהו שר"י וכל כיוצא בו, שהם יותר סכלים בבני אדם ויותר תועים מן הבהמות!; וכבר נתמלא חושך אליהו בדמיונות נפסדות כנערים וכנשים! ולכן מסביר רבינו] **ראינו שכן ראוי שנבאר בחיבורינו ההלכתיים,** [נוסף ונבאר את] **יסודות**

הדת על דרך ההודעה [כלומר, שנבאר מה הם יסודות הדת באופן כללי], לא על דרך הלמידות, כי הלמידות על אותם היסודות דרוש לה בקיאות במדעים רבים, שאין חכמי התורה יודעים מהם מאומה כמו שבארנו במורה. [=שהרי בקושי הינם יודעים מה הם יסודות הדת על דרך ההודעה, וכיצד ידעו על דרך הלמידות? כל שכן שאינם מסכימים ליסודות הדת באופן כללי, כאשר אוחזים בספר האופל הטמא המפי הגבורה]. ע"כ.

ומבואר מדברי רבינו, שככל ואדם אינו בקי ביסודות הדת, אפילו היה מפולפל חכם, כותב ספרים, כל זמן שמסופק ביסודות דת האמת, ואין הוא יודע להצביע מה שקר ומה הוא אמת, הנה הוא בוודאי תועה ומטעה יותר מן הבהמה. ולכן חושך אליהו, יותר גרוע מן הבהמה בוודאי. ועליו כבר אמר (ישעיהו פרק א פסוק ב – ד): "שִׁמְעוּ שָׁמַיִם וְהַאֲזִינִי אֶרֶץ כִּי יְיָ דִּבֶּר בָּנִים גִּדַּלְתִּי וְרוֹמַמְתִּי וְהֵם פָּשְׁעוּ בִי: יָדֵעַ שׁוֹר קֹנֵהוּ וַחֲמוֹר אֵבוּס בְּעָלָיו יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עַמִּי לֹא הִתְבּוֹנָן: הוֹי גּוֹי חֹטֵא עַם כֶּבֶד עָוֹן זֶרַע מְרֵעִים בָּנִים מַשְׁחִיתִים עָזְבוּ אֶת־יְיָ נָאֲצוּ אֶת־קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל נָזֹרוּ אָחוֹר".

"חיים ויטאל סותר את עצמו? הוא עשה בכוונה... טפשים גמורים"

ואם ישאל השואל, מפני מה נתעוררתי שוב לכתוב על חושך אליהו שר"י? אענה ואומר: שלחו לי חלק מקרקס התיאטרון של חושך אליהו [=מובא כאן בסוף המאמר], שאומר שם חושך אליהו בשם ש"ש [שלום שרעבי]: "הרבה פעמים חיים ויטאל סותר את עצמו ואף כותב היפך האמת, ולכאורה זה קשה? אלא מה? חיים ויטאל עשה זאת בכוונה, כלומר, סתר את עצמו בכוונה, על מנת שמי שמשובש ישתבש [=מה???] ומי שלא משובש, יודע הוא שבכוונה הוא כתב היפך האמת. [ע"כ דברי ש"ש. מכאן ממשיך חושך אליהו ואומר]. אתם תבינו כמה צריך לזה קבלה, לקבל את זה מהרבנים שקבלו מהרבנים. היום כל זב ומצורע [=הכסיל הארור מתבוין ומכוין את הדברים עלי ועל אלו שהולכים בדרך האמת] פותח את הפה על חיים ויטאל. [=אין צורך לפתוח את הפה, דבריו ומעשיו מעידים על עצמו, כמו שניתן לראות כאן בבירור]. היום כל זב ומצורע פותח את הפה על "גדולי" ישראל [=טפשי ישראל. ומצוה למחות בהם כפי שציוה אותנו הבורא בתורתו], לא שנה לא שימש תלמידי חכמים, לא ראה את דמותם [=אין מסתכלים ברשעים], מלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת". ע"כ תמצית דבריו של האורתודוקס הנגעל מטומאה חושך אליהו שר"י.

ולפני שאענה על דברי ההבל ואוכיח כיצד הם הפילו את עצמם בדברים אלו. אומר לחושך אליהו: אתה כבר בצואה רותחת, מכיון שאתה מאמין לשקרים של עצמך, ואין מכעיס את הבורא יותר מן השווא וההבל שאתה מצוי בו. ולצערי הרב, נראה כבר שאין לך דרך לחזור בתשובה, מרוב שהעמסת על עם ישראל דמיונות ושווא, ולא נתת לליבך להתבונן אף שניתנו לך ההזדמנויות, נראה שאתה כמו פרעה, שניטלה ממנו הבחירה לבחור בטוב. ולכן דע לך, כי אתה היחיד שנידון בצואה רותחת ממש בהווה, כי איזה טעם יש בחיים לחיות בשקר?

ואתן לך מדד למבחן עצמי, והמבחן הוא כזה, האם תוכל לאמר בקהל עם, שאם יוכח לך שאתה טועה תחזור בעצמך? לא אמרתי שתאמר להם שאתה טועה. אלא רק תאמר

בפה מלא כמו שהיו בוודאי נוהגים חכמי ישראל. תאמר להם כך: "רבותי, אם טעיתי בדרכי, ודרשתי במעשה מרכבה ברבים, אם טעיתי בדרכי ולא הלכתי בדרך האמת, אני אחזור בי". ע"כ.

האם תהיה מסוגל לאמר רק את זה ברבים? בטוחני שלא! שהרי אם תאמר דבר כזה ברבים, הקהל הטיפש שלך יאמר, "הוא לא בטוח בעצמו". ולאמיתו של דבר קהל חכם ואיכותי, יאמר, "זה איש אמת". קהל טיפש ועדר של בורים, כבר לא יראה אותך כגדול במאה אחוז, שכן אם אתה נותן מקום אפילו קטן שבקטנים לומר שיתכן וטעית, הרי הקהל הטיפש יחשוב שאתה לא כזה "גדול". והם לא יבינו כי קרוצים מחומר אנו!

אמנם, אני, הכופר הגדול בעבודה זרה ומשבר גילוליה, אשר ילחם כל חיי בספר האופל הטמא ובפרצופים שייחס לבוראי, הנה אני כותב בפה מלא את הדברים ללא פחד: "אם מישהו יוכיח לי שספר הזוהר הטמא הוא אמת, כלומר, שיש עליו מסורת, ושהבורא ציוה אותי לעבוד ולהתפלל לקצר אפים, ושהוא יתברך ציוה אותי לירא מן סמאל הפגאני ולתת לו מתנות וזבחים, וכן ציוה אותי הבורא לזווג את יוסף עם אמו רחל בשמים, אם מישהו יוכיל לי שזו האמת, לא רק שאחזור בי ברבים, אלא אדאג על אותו משקל שיעשו זאת אחרים. במילים אחרות, אם מישהו יוכיח לי בראיות גמורות שטעיתי, ולא בתירוצי שווא והפחדות ואיומים כמו שאני מקבל עד היום, אני אעמוד ברבים ואומר, טעיתי". ע"כ.

וכעת ננתח את דברי ש"ש [שלום שרעבי] שחושך אליהו חושב שעזרו לו לדרך האמת:

הנה הדיבור הזה שדיבר חושך אליהו בקרקס המינות שלו, מראה על כך שאכן חושך אליהו מבין שחיים ויטאל במעשיו ובדיבוריו, לא רק שסותר את עצמו, אלא סותר תורת אמת. ולכן חושך אליהו אינו מסוגל להעלות על לב, שחיים ויטאל המכשף, הוא באמת מכשף, דורש אל המתים, ריבה באלוהות, הסית את ישראל אחר התוהו ועוד רבות. ומכיון שכך, הם טוענים, ואגב בדיוק כמו בדורינו, שכאשר איזה מקובל עושה מעשים מגונים, התירוץ הוא: "זה לא כמו שאתה מבין", "הוא מתקן", "הוא בכוונה רוצה שיאמרו עליו שהוא סוטה", "זה הכל בשביל לכפר על עם ישראל". כך בדיוק מתרצים גבי ויטאל, שלא משנה מה, ואפילו תמצא בדבריו שגגה וסתירה גמורה, דע לך, כי הוא לא שגה, אלא הוא בכוונה כתב היפך האמת. מה?????

כלומר הם מעידים ומגידים שחיים ויטאל בנוסף לכל תועבותיו, גם היה שקרן. ולא רק שהיה שקרן, אלא ידע שבדבריו יש המון שיבושים! כן, כך חושך אליהו טוען בשם ש"ש, שמי שמשובש כבר מדבריו של ויטאל לרוב הסתירות שמצא בספרו, שהרי מי שמרגיש משובש בוודאי שהפעיל את השכל להבין דבר מתוך דבר, ולהקשות ממקום למקום ומצא המון סתירות.

ולכן ויטאל לדבריהם, גם הוא יודע שיש בדבריו המון שיבושים, כלומר שהוא מלמד שיבושים, ולכן ויטאל העביר לאנשי דורו לפי ש"ש, שכל מי שמשובש מדבריו, כלומר מעלה ספיקות, כלומר, שיפעיל את שכלו מתוך חשיבה ביקורתית. אומר ש"ש, שויטאל עשה זאת, על מנת לגרום לו להשתבש! במילים אחרות, חיים ויטאל המכשף, בנוסף להכל, הוא גם נקמן מאוד, ומי שמותח ביקורת עליו, הוא טומן וכותב דברים שהם היפך האמת, על מנת להעניש ולשבשו עוד יותר! והכל מפני שלא היה כנוע.

כלומר, ויטאל משתיל המון סתירות ושקרים בדבריו, וכותב היפך האמת, על מנת לגדל צי של כבשים הולכים על שתים, ולראות מי מקבל את תועבותיו. וכך בדיוק רבותי היקרים מגדלים ומקבלים דור של פגאנים, דור של דוחפי הזיות, קמיעות, ניחושים, מפתחות של חלה, סגולות, הוצאות עין הרע, משגלים אסורים שמותרים על פי "קבלה" ועולמות עליונים! דור של מגדלי כרס פוחזים ארורים, דור של עובדי אלילים.

ואין לכם עוד מושג כמה הדברים של חושך אליהו הללו מנציחים את דרך האמת, ומרימים אותה על נס. שכן הם כל פעם ופעם מפגינים בורות שעוד לא נראתה בעולם. שהרי בדבריהם הם טוענים שחיים ויטאל החטיא אחרים להשתבש!! וכיצד יהיה דבר מותר חלילה וחס? לכתוב היפך האמת במקום לכתוב האמת? ובמקום לומר, הרב שגה, הם אומרים שהוא לא שגה! כלומר, חיים ויטאל משתווה לבורא! מה אומר ומה אדבר. ושימו לב ההבדל בין אלו הטפשיים, לדברי רבינו הטהור שלימדנו דרך אמת מה היא:

כתב (הרב קאפח בספר-המצוות עמוד ו) רבנו בתשובה: "ואני יודע כי מחלת הכל מחלה אחת כללית, והיא, שכל מי שמצא בדבריי, בכללים או בפרטים, דבר שהוא נגד דברי אחד הגאונים או המפרשים – עולה על לבו שאני טעיתי. אם כי יודע אני כי לא רחוק הדבר שאני אטעה וייעלם ממני עיון או לשון מפורש, ואין זה דבר נורא, ואני שמח מאד על הביקורת, והעושה זאת יש לו שכר ואני מודה לו, כי ייתכן שהוא צודק במה שהעיר ואועיל גם אני בכך, או שהוא טעה ויועיל לו ולזולתו". ע"כ. והנה, שימו לב כמה ענווה וצדק היה לרבינו הטהור. שכתב, "כי יתכן שהוא צודק"! כלומר רבינו אחר כל עיונו הטוב, מגיד ואומר, "יתכן שהוא צודק"! כמה מידות נעלות היו לרבינו הטהור, להבדיל מן המכשפים הללו כמו חושך אליהו והדומים לו.

ודברים דומים כותב רבנו בחתימת חיבורו "פירוש המשנה", וכה דבריו: "כבר השלמנו חיבור זה כפי שייעדנו, והנני מבקשו יתעלה ומתחנן לפניו שיצילני משגיאות. ומי שימצא בו מקום פקפוק או שנראה לו בפירוש הלכה מן ההלכות באור טוב ממה שביארתי יעיר על כך וידיעני לזכות, כי מה שהטלתי על עצמי בזה אינו מעט ולא ביצועו קל אצל בעל צדק וחוש הבחנה טוב. ובפרט בהיות לבי טרוד לעתים קרובות בפגעי הזמן, ומה שגזר ה' עלינו מן הגלות והנדוד בעולם מקצה השמים ועד קצה השמים, ואולי כבר קיבלנו שכר דבר זה גלות מכפרת עוון. יודע הוא יתעלה כי יש הלכות מהם, שכתבתי פירושן במסעותיי בדרכים, ומהם עניינים רשמתים בהיותי על גבי האניות בים הגדול, ודי במצב זה, נוסף על היותי מעיין במדעים

אחרים. ולא תיארתי את המצב הזה אלא כדי להסביר התנצלותי במה שעלול להיראות [=כשגיאה] למבקר שידקדק בו, ואין ראוי להאשימו על ביקורתו, אלא יש לו שכר מאת ה' על כך, ואהוב הוא עלי כי היא מלאכת ה'. ומה שתיארתי ממצבי במשך זמן חיבור פירוש זה הוא שגרם שנשתהיתי בו זמן רב". ע"כ. והדברים ברורים ומובנים, מי אוחז בתורת אמת ומי נמצא בתורת שקר.

ודעו לכם קוראים נעימים, שיותר ממה שאנו תמהים על הכסילים, הם יותר תמהים עלינו ועל החכמה שהבורא נתן לנו להבין את האמת. והם מתים מבושה, קנאה, ואכולים בתוך ליבם על התבונה שהבורא זיכה אותנו. ואם היו יכולים היו עושים הכל על מנת להמיתנו במיתות משונות, מכיון שכל זמן שאנו חיים וכותבים, מתגלה סכלותם וטפשותם.

להזהר מן הקרובים – "חבר" אותיות "חרב"

א) הנה לא מזמן, איש ושמו, "דניאל עשור", מי שהיה לי מבחינתי [לא מבחינתו, כפי שנראה בהמשך] ל- "חבר", איש אמת, ורודף צדק. הפך את עורו לצערי הרב, והפך להיות, אויב לדת ה'. הן מבחינת הפצת דעותיו על רבינו הטהור הרמב"ם, והן מבחינת עשיית דין וחריצת משפט ללא שמיעת הצד השני. ובעצם דניאל עשור, הפך להיות האויב הראשי כנגד האמת. וכך הדין לכל חבר מרעיו אשר משחקים אותה, "אנשי אמת". ומדוע? לא בגלל הפגיעה בי. מכיון שאני, חן שאולוב, לא הענין כאן. אלא האמת היא אחת, והיא היא אשר מעניינת אותנו, והיא היא אשר בראש מעיינותינו".

ואם תשאל מפני מה אני כותב שדניאל עשור הוא האויב הגדול כנגד דת משה. מכיון שהוא דניאל עשור, כפי שנראה בהמשך, טוען שהרמב"ם טעה בהשקפותיו ביסודות הדת והתורה, שכתב בעצמו ובקולמסו את פירוש המשנה ויסודות הדת. כלומר לפי שיטת דניאל עשור, הרמב"ם, מעתיק השמועה הנכון ביותר, איש הנאמן ביותר לקבלה היחידה למשה מסיני, טעה בעניני ההשקפה הטהורה של התורה. וכבר ידוע שעניני השקפה יותר חמורים מעניני ההלכה. ובעצם לפי שיטת דניאל עשור, יג' יסודות אשר כתב רבינו הטהור, כולם טעות. ונמצא לפי שיטת דניאל עשור, שהרמב"ם המית על ישראל אסון איום ונורא, והטעה את כל ישראל לטעות אחר יסודות תורה מוטעים, ובכך, לפי שיטתו הרעה, הרמב"ם לא רק שטעה טעות מינורית, אלא קלקל, השחית, והוליד קלקול לכל עם ה' אשר הלכו כדרכו הטהורה של רבינו הטהור הרמב"ם.

ובדבריו אלו של דניאל עשור, נמצאים, חירוף, הליכה אחר התוהו, רכילות, לשון הרע, הסתה פרועה, כנגד דת משה וישראל, כפי שנוכיח בהמשך.

וכעת במאמר זה והבאים אחריו, נוכיח, ש-"דניאל עשור", הוא איש אשר מרשה לעצמו "לפסוח על שני הסעיפים", ואין דינו שונה מאותם נביאי הבעל שהיו בדורו של אליהו הנביא. וכבר ידוע, שחצי אמת גרועה מן השקר, ורגלי החזיר אשר פושט אותם דניאל עשור, גרועים יותר מכל איש צר ואויב אשר קם על ישראל. מכיון שעל ידי חצי האמת, הוא מכניס לעם ישראל שקר חמור ביותר והליכה אחר התוהו. וזו בעצם המטרה של כתיבת המאמר הזה. ולכן, אדם כזה, הוא סכנה ממשית לדת ישראל הטהורה, ולקבלה היחידה למשה מסיני. ומדוע? מכיון שדניאל עשור מצוייר בעיני רבים כאיש אמת ורודף צדק. אולם במאמר זה נוכיח, שדניאל עשור, הוא בדיוק כדוגמת החזיר אשר פושט את טלפיו, וצועק, "כשר אני", אולם בתוך תוכו חבויה אפיקורסות רקובה וזוהמה גדולה.

"שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק"

א) במאמרים הבאים בלא נדר, נוכיח כמה טועה ומסית דניאל עשור מן דרך האמת, ומוליך בדעותיו את עם ישראל ללכת אחר התוהו וההבל. אבל לפני שנעמוד על השטויות

אשר בדבריו. הנה יש לראות כיצד דניאל עשור עבר על הלכות מפורשות בתורה.

בשיעור הרדוד מתוכן, שהעלה דניאל עשור, שניתן לראות כאן: **בחותמת** זמן של 03:38 דניאל עשור אומר כך: "ואני הבנתי ש... מ.. מי... מאנשים ששמעו את ההרצאות של חן שאולוב, שהוא מדבר על כך שמה שנתן משה רבינו ממשה רבינו עד רבינא ורב אשי, זה הלכה למשה מסיני, מה שאחר כך, ישתנה, או שינה מרבינא ורב אשי, ממשה רבינו עד רבינא ורב אשי זה צריך לשרוף". ע"כ דבריו של דניאל עשור.

והנה נבחן את גמגומו של דניאל עשור שאמר כך, "ואני הבנתי ... מאנשים ששמעו ... שהוא מדבר ...". ע"כ דברי דניאל עשור. כלומר, אתה דניאל עשור, מודה בפיך, כי הבנת מדברי אנשים אחרים, אמנם לא שמעת בעצמך! כמו שאתה מודה ואומר! כמו כן, "לא ביררת"! שמעת מאנשים אחרים בלי לבדוק את שני הצדדים יחדיו. ועוד אתה מוסיף ואומר, "מאנשים ששמעו את ההרצאות", כלומר אתה לא שמעת את ההרצאות ואת הטענות המושלמות הלא ניתנות להפרכה. ובעצם בפיו של דניאל עשור, נמצא כי האיש הזה, עבר על הלכות מפורשות, הוציא עצמו מכלל ישראל, והפך להיות לאיש מסית לרעה.

שכן כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק כא הלכה ז): "אסור לדיין לשמוע דברי אחד מבעלי דינין קודם שיבא חבירו או שלא בפני חבירו, ואפילו דבר אחד אסור שנאמר, "שמוע בין אחיכם", וכל השומע מאחד עובר בלא תעשה, שנאמר, "לא תשא שמע שוא", ובכלל לאו זה אזהרה למקבל לשון הרע ומספר לשון הרע ומעיד עדות שקר, וכן בעל דין מוזהר שלא ישמיע דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חבירו, וגם על זה וכיוצא בו נאמר מדבר שקר תרחק". עכ"ל.

וכן כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק כ הלכה ז): "הגס לבו בהוראה, וקופץ וחותך את הדין קודם שיחקרהו בינו לבין עצמו עד שיהא לו ברור כשמש, הרי זה שוטה רשע וגס רוח, כך צוו חכמים הוו מתונין בדין, וכן איוב הוא אומר, "וריב לא ידעתי אחקרהו". ע"כ.

והנה כאשר דניאל חרץ את דיני בלא לשאול את דעתי, ולא חקר הענין היטב עמי, ולא היה לו ברור כשמש מה באמת דעותי והשקפותי הטהורות, בזה הפך להיות שוטה רשע וגס רוח כדברי רבינו הטהור.

וכן שיקר בפיו, שאמרתי, שכל מה שנכתב לאחר תקופת רבינא ורב אשי צריך לשרוף. וזו כסילות חמורה ביותר הנובעת מחוסר שמיעה ובירור עמי, ועבר בכך עשרות עבירות חמורות מן התורה, שאין עליהם גם מחילה. והלבין פני ברבים, ועשה דין בלא דין, ועבירה גוררת עבירה, ועוד נצפה ונראה לאן האדם הזה יגיע עם כפירותיו הרבות. אבל מה נאמר, אני לא מצפה כל כך למי שמאמין שיש ישות פאגנית בשם, "לוציפר" – שמזיקה לעם ישראל יום ולילה, שילך הוא בשכל ישר.

"דניאל עשור – שקרן או מבולבל?"

עוד דבר רע ומכוער שעשה עשור, זה השקר שנשמע מפיו בסרטון הנזכר, בחותמת זמן של 05:52 והלאה: "מי שמגיע מהנצרות, אנחנו לא מקבלים אותו. הקב"ה מקבל אותו אבל אנחנו... (לא), ..גם אם הוא מרצה שמחזיר בתשובה...". ע"כ. והנה דניאל טוען שהדברים אשר אמרתי, נאמרו עליו. וכעת נחשוף כיצד האיש הזה משקר לציבור ללא בושה. ובאמת עליו אני אומר, "כגודל הציפיות כך האכזבות".

ותחילה נסביר את הדברים אשר אמרתי. באחת מהרצאותי הסברתי את חומרת המינות, כלומר, כל כך קשה היא המינות, עד כדי כך שמי שהיה עובד עבודה זרה, חז"ל ציוו עלינו שאין מדברים עמו לעולם. ומי הוא המין? אדם שחושב שיש לבורא יתברך גוף, או שיש לו דמות הגוף בעצמותו. וכן כל אדם שחושב בדעתו כי יש שם למעלה שני מנהלים, או חושב בדעתו שה' יתברך חסר וזקוק לבני האדם השפלים על מנת להשלימו הרי הוא מין ארור.

כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ז): "חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים. כל אחד מחמשה אלו הוא מין". ע"כ.

וכן כתב בפירוש המשנה (סנהדרין י' א): "היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים ... היסוד השני: אחדותו יתעלה. והוא, שזה עלת הכל, אחד! לא כאחדות המין, ולא כאחדות הסוג, ולא כדבר האחד המורכב שהוא מתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כגוף הפשוט, שהוא אחד במספר, אבל מקבל החלוקה והפיצול עד בלי סוף. אלא הוא יתעלה אחד, אחדות שאין אחדות כמוה בשום פנים, וזה היסוד השני מורה עליו מה שנאמר, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל. ולמדים אנו מדבריו, שאחד מן יסודות התורה הוא להאמין שהבורא יתברך הוא אחד. אמנם גם בענין זה לא נתן הרמב"ם לקורא מקום להתבלבל ולחשוב דעות מהובלות ומצחינות, וסייג והזהיר באופן מדוקדק ביותר והעלה בחכמתו:

א) ה' אחד.

ב) יחיד ברמה שלא ניתן להבין ולחשוב או לצייר בדעתינו.

ג) לכן גם אם יבוא אדם ויטען שאע"פ שהוא מתחלק לכמה, אבל בכל זאת הוא יחיד, והכל הוא משל וחידה על עצמותו של הבורא. עצם המשל לנסות להסביר למה ה' אחד בצורה כזו היא כפירה ביסודות הדת! כי לא ניתן להמשיל בשכל אנוש כיצד בכלל הוא אחד!

כל זה אצל הרמב"ם נקרא בגדר מינות. וכל הסובר דעות מעין אלו, חובה עלינו לשנאותו ולהשמידו, והרי הוא מין גמור!

בכל אופן אדם כזה אם חזר בתשובה, ה' יתברך מקבל אותו. אבל אנו לא מקבלים אותו ומקרבים אותו אלינו, מכיון שהמינות יכולה לצוץ ממנו מחדש, ועלול להסית את הבודדים מדרך הישר.

וכן עשיתי ולמדתי ברבים הלכה זו מתוך דברי רבינו הטהור הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ה): "ישראל שעבד עבודת כוכבים הרי הוא כעובד כוכבים לכל דבריו ואינו כישראל שעובר עבירה שיש בה סקילה, מומר לעבודת כוכבים הרי הוא מומר לכל התורה כולה, וכן האפיקורסים מישראל אינן כישראל לדבר מן הדברים ואין מקבלים אותם בתשובה לעולם שנאמר "כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים", והאפיקורסים הם התרים אחר מחשבות לבם בסכלות דברים שאמרנו, עד שנמצאו עוברים על גופי תורה להכעיס בשאט בנפש ביד רמה ואומרים שאין בזה עון, ואסור לספר עמהן ולהשיב עליהן תשובה כלל שנאמר ואל תקרב אל פתח ביתה, ומחשבה של אפיקורוס לעבודת כוכבים". ע"כ. ומקור דברי רבינו הם בתלמוד (בבלי עבודה זרה יז.). ומבואר מדברי רבינו, שאנו בני ישראל אין מקבלין את אותם אנשים שעבדו עבודה זרה. אמנם לא אמרתי מעולם שום דבר כלפי דניאל עשור, ולא כוונו לעולם הדברים אליו.

אבל הגרוע מכל שנעשה כאן, הוא השקר הגדול של דניאל, אשר לא התבייש לומר שאני אמרתי הדברים כלפיו, לאחר שבירר עמי הדברים בצורה שלא כל כך מכבדת, אבל בסופו של דבר הוצג בפניו שמעולם לא דברתי עליו רעה. בכל זאת המשיך להכפיש אותי ודובר שקרים הוא. ואמר שהדברים שלי כוונו אליו חלילה. וכעת נוכיח שדניאל שיקר בכוונת מכוין, שכן כבר בירר עמי ועם תלמידי את הדברים היטב כמה חודשים קודם, ושיקר לציבור על מנת להסית אותם שדברתי נגדו, ובכך ליצור שאני מבזה גם אותו. וזו דרכם של אנשי קרח ועדתו, זו דרכם של נביאי הבעל כדוגמת דניאל עשור.

הוכחה א:

בתאריך 21 בדצמבר 2023 – דניאל, תקף אותי ואת תלמידי, וחרץ את דיני שיצאתי ודברתי עליו בלא לבדוק את הדברים כלל! וכמובן רק מכאן ניתן להבין ולהבחין שמדובר בשקר גס, אשר דבריו אינם ראויים לתגובה, אלא מפאת הצורך שהוא נחשב בעיני רבים כאיש אמת, אני עושה זאת. אבל בוודאי כי הוא אינו איש אמת. מכיון שאיש אמת לא מתנהג בצורה כזו שפלה.

בהודעה הנ"ל, דניאל כותב: "ישר כוח! כל הכבוד לכבוד הרה"ג חן שאולוב, איננו מקבל אותי בתשובה, שמעתי את השיעור ואת ההבנה שלו ברמב"ם [מה יש להבין כאן, לא מסובך.] מקבל עלי שאסור להתקרב אלי ואסור לקבל אותי בתשובה. תודה רבה". ע"כ דבריו.

והנה בוודאי שהדברים אשר אמרתי לא כוונו כלל עליו וזאת מפאת ב' סיבות:

א) דניאל עשור כבר עשה תשובה על עברו. וכבר היה נחשב לאיש כשר, עד שגילה את כפירותו וסכלותו ברבים. כך שכל מה שהרמב"ם מדבר, הוא על המצב בהווה ולא על איש שכבר הוכיח את מעשיו וחזר בתשובה. ולמען האמת יש לציין שבמקרה דנן, הרמב"ם כמובן לא טעה, שדניאל עשור הוכיח כעת מי הוא. כמו שנוכיח בהמשך.

ב) אם אני בעצמי דרשתי וישבתי עם דניאל, האם יתכן שאני יאמר הדברים עליו? נקודה למחשבה... מה שחסר לדניאל.

אבל כפי שתוכלו לראות, תלמידי מעמיד אותו על מקומו השייך לו. ונציג כאן את השיח המלא.

ובכן, שימו לב לעיוות הגדול, לאחר שהוסבר לדניאל, שהוא בבעיה מפאת ב' סיבות:

לא ענה לנו לטלפונים כמה חודשים שרצינו לדבר עמו על אלו הנושאים. וסינן אותנו ואף לא חזר אלינו. וכמובן רק בזה הדבר השיב רעה תחת טובה וכפר בטובתו של חבירו.

בנוסף לכך, שימו לב לחוצפה הגדולה שכתב, "הייתי שמח אם הייתם יודעים לדון לכף זכות". ולא מובן, מדוע אתה דניאל, לא דנת אותי לכף זכות כמו שציפית שנדון אותך? אולם אני, אכן דנתי אותך לכף זכות, דנתי אותך באמת לכף זכות, בזה שנטשת אותי לבד במערכה! בזה שכאשר יושב האולפנים הבהמה הנובחת שתקוע באולפנו הטמא, הוריד ממך את הלחץ וכבר לא דיבר עליך, וניתקת עמי קשר. דנתי אותך גם לכף זכות בזמן שיצאו עלי רבנים והכפישו את שמי ברבים, ואתה אפילו לא הרמת טלפון לשאול בשלומי. אמנם כאשר דברו על אשתך, אתה נבחת בבית הדין וצעקת כאילו חרב עולמך, והבטחת שלא תמחל ליושב האולפנים הבהמה לעולם. אולם אני בניגוד אליך ישבתי רגוע ושליו כמו שאני היום, לא מפחד ולא ירא, לא מבהמות נובחות ולא מן הדומה להם.

והנה לפניכם המשך השיח.

ובכן, שימו לב לדבריו של דניאל שמיתמם... לאחר שתלמידי מעמיד אותו על מקומו, דניאל עשור כותב, "אינני דן את הרב חן שאולוב לקו חובה". כלומר, אם הודית בדבריך שאינך דן אותי לכף חובה. מפני מה אמרת בשיעור האחרון שלך הנזכר למעלה, שאני דברתי עליך? לאחר שהוברר לך היטב כמעט שנה קודם לכן שלא דברתי עליך! והרי מוכח לכל בר דעת שהינך הולך רכיל בכך!

והנה לאחר שנכתב על ידי תלמידי, שהדברים לא כוונו כנגד עשור: אני בעצמי דברתי עם עשור, והסברתי לו שמעולם לא כוונו הדברים אליו. אז אם לאחר שאני בעצמי הוכחתי לו והסברתי את דעתי שלא כיוונתי אליו, היעלה על הדעת שאדם כזה יעמוד ויאמר שדברתי אליו? אלא עשור הפך את עורו לצערי הרב, וקם נגדי בעלילות חינם, ונהפך לאיש שקרן אשר מסית ומדיח בני אדם כנגד תורת ה'.

"הרמב"ם טעה בהשקפות ויסודות הדת?"

וכעת הבוא נבוא לדבר החמור ביותר שנטען מדניאל. ושלא נדבר שבסרטון האמור למעלה, דניאל עשור ברוב חוצפתו טוען, שרבינו בחיי בן פקודה החכם הטהור, חלק מן הדברים המובאים בספרו נלקחו מן האיסלאם והקוראן. כלומר, רבינו בחיי בן פקודה למד מספרי חיצונים!!! עפר לפיך! וגם על זה נעמוד בהמשך.

והנה לפניכם דבריו בכתב: "שטויות, אף אחד לא חולק על הלכות הרמב"ם שזה מקצוע בתורה שהוא אמון עליו, והוא אחד מעמודי ההוראה. כל המחלוקת על הרמב"ם הייתה בנושא קבלה, ולא בענייני הלכה. הרמב"ם לא קיבל, וסבר שאין בישראל קבלה, אלא הסביר מעשה מרכבה ומעשה בראשית בדרך הסברה בלבד. כאן טעה הרמב"ם לפי כל גדולי מאורי הדורות לדורותיהם". ע"כ דבריו.

ובאמת אין מילים בפי לתאר, לבטאות, ולהעביר, את גודל התיעוב והחירוף הנאמר כאן על ידי עשור. דניאל עשור, טוען מצד אחד, שאף אחד לא חולק על הרמב"ם, אמנם היכן לא חולקים על הרמב"ם? היכן שנח לדניאל, רק בהלכות שהרמב"ם כתב! כלומר, לפי שיטת עשור, הרמב"ם היה כסיל בהשקפות וביסודות הדת, וכן היה כסיל בענינים של "קבלה".

אז ראשית כל אחדש לעשור, "קבלה" – יש אחת. והיא קבלה למשה מסיני. וכל מקום שנאמר, "הלכה למשה מסיני" אין בה מחלוקת ולא דיעות! אולם אתה חושב שעניני – "מעשה מרכבה" – הם הקבלה הנכריה החדשה שמדברת ומחרפת בעצמותו של ה' יתברך.

אולם נחדש לך, המילה "קבלה" לעולם לא חוזרת על עניני "מרכבה", כי "קבלה" הוא מלשון "מקבל", ועניני מרכבה אסור להעבירם מאחד לשני לעולם. יוצא שלעולם לא ניתן לקרוא – "קבלה" על הדברים של "מעשה מרכבה". מכיון שאסור להעביר אותם לאיש. אלא רק בראשי פרקים בלבד, ורק לחכם המבין מדעתו בלבד. כמו שאמרו חז"ל במשנה (משנה מסכת חגיגה פרק ב משנה א): "אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם". ע"כ. יוצא שלעולם ועד, אסור ללמד את השני עניני מרכבה ומדעי האלהים! ואפילו לא לאחד יחיד! ולכן המילה "קבלה" תמיד תחזור על דבר אחד. דבר שמועבר ומסודר בכל פרטיו ובכל דקדוקיו איש מפי איש ואין בו מחלוקת. והוא "קבלה

למשה מסיני". **וכבר** כתב רבינו הטהור הרמב"ם (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת חגיגה פרק ב משנה א): "כוונתם במעשה מרכבה – המדע האלהי והוא הדבור על כללות המציאות, ועל מציאות הבורא ודעתו ותאריו, וחיוב הנמצאים ממנו והמלאכים והנפש והשכל הדבק באדם ומה שאחרי המות. ומחמת חשיבות שני המדעים הללו הטבעי והאלהי ובצדק החשיבום, הזהירו מללמדם כשאר המדעים הלמודיים, וידוע שכל אדם בטבעו משתוקק לכל המדעים בין שהוא טפש או חכם, ואי אפשר לאדם שלא יחשוב בשני המדעים האלו בעיון ראשון, ומשליט מחשבתו עליהם בלי שיהיו לו הקדמות ולא נכנס בשלבי המדע, לפיכך מנע מזה והזהיר על כל". עכ"ל.

עוד כתב רבינו (שם): "וזה ענין אמרם מוסרים לו ראשי פרקים, לפי שיש שם ענינים הרבה יתצירו בנפשות השלמים מבני אדם, ואם פירש אותם אדם בלשונו ודמם בדמיונות, יתקשו ויצאו מן הכוונה". ולפי דברי רבינו, מלבד שאסור להעביר עניני מעשה מרכבה לאחרים, עוד כתב רבינו, שאסור גם לומר את המסקנות היוצאות לאדם בפיו, מכיון שלעולם ועד לא יוכל לבטאות את הענין היטב בפיו כמו שהבין בראשו. וכל שכן שלא יוכל לכתוב כן בקולמסו! וכל מי שכתב דברי מעשה מרכבה, בוודאי שנכשל בכך! וזה מפאת ב' דברים:

א) איסור להעביר דברי מעשה מרכבה.

ב) איסור להעלות על הפה או לכתוב הדברים בכתב. וכמו שכתב רבינו, "ואם פירש אותם אדם בלשונו ודמם בדמיונות, יתקשו ויצאו מן הכוונה". כלומר, כל מי שפירש והסביר את הדברים אשר חשב או השיג במדע האלהי, שהוא ענין מעשה המרכבה, והם הסודות האלהיים הקשורים לבורא יתברך וכיצד מנהיג את עולמו לפרטי פרטים. בוודאי ששגג ונכשל והכשיל אחרים!

ובגרסא אחרת מבואר בשם רבינו, "חכם ומבין מדעתו, והוא שמתעורר ומבין הענינים מעצמו ואינו צריך לבאר לו, אלא רומזים לו ברמז והוא לומד ודן על פיו מעצמו, וזהו ענין אמרם שונין לו ראשי הפרקים, לפי שיש שם ענינים הנחקקים בנפשות השלמים מבני אדם, וכשמסבירים אותם בלשון וממשלים אותם במשלים פג טעמן ויוצאין מענינן". והנה לפי מה שכתב וסיים רבינו, "וכשמסבירים אותם בלשון וממשלים אותם במשלים פג טעמן ויוצאין מענינן". עכ"ל. יוצא שכל מי שכתב בענינים הללו, הוציא את הדברים מהקשרם האמיתי, הרס והשחית!

והנה כעת דניאל עשור, לפי דבריך בלבד, אם הרמב"ם הטהור טעה בעניני השקפה כה חמורים וחשובים, ומהם: **א)** ספר שיעור קומה שהרמב"ם אמר שאסור לקרוא בזה הספר ומצוה להשמידו. כמו שכבר הוכחתי במאמר על הקמיעות הארורות – "קמיעות" – הבל ובדיה | יחסם של הגאונים והראשונים לקמיעות – "דעת רב האי גאון ואביו רב שרירא" – זיופי ספרים ויחוסם לתנאים או גאונים בכוונת תחילה | חלק א'.

ב) דבר שני, ביסודות התורה כתב רבינו, שהבורא יתברך לא מתחלק לשום גורם ואפילו לא בתור משל. כך שלפי דעתו של הרמב"ם, אין מקום כלל לקבלה החדשה הנכריה מכל וכל. וכמו שכתבתי במאמר כאן – "עין הרע – הזיה מאגית כעורה" – "יחוד ה' יתברך" – ה' יתברך לא מתחלק! לא לספירות ולא לפרצופים! | חלק ד'. וכן כתבתי כאן –"עין הרע – הזיה מאגית כעורה" – "יחוד ה' יתברך" – "ה' אחד! לא זכר ולא נקבה ולא מוליד" | חלק ה'.

והרמב"ם כבר כתב וסיכם דבריו: "וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

ויוצא לפי שיטת דניאל עשור, שהרמב"ם היה מין, אפיקורוס, ויצא מן הכלל ולא נחשב בכלל מעם ישראל. שכן הרמב"ם כותב שמי שיטעה ביסודות הדת, הרי הוא מין. ולפי שיטתו של דניאל, הרמב"ם טעה באחד מן יסודות הדת. ולכן אין לקרוא בכל ספריו לפי שיטתו. ומתוך דבריו של דניאל עשור יוצא, שכל מי שציטט את הרמב"ם בספרו, עלינו להשמיד את ספריו, מכיון שהוא ציטט מין ואפיקורוס שלא היה לו יד ולא רגל ביסודות הדת. תראה דניאל איך נכשלת בלשונך! ובאמת אני מודה לדניאל, שגילה לי שהרמב"ם כפר בכל העוצמה, בקבלה החדשה הנכריה.

ואחד התלמידים הוסיף להקשות על דברי עשור בזה"ל:

"לפי דבריך עשור, הבן איש חי, המהרח"ו, ובעצם, כל תורת הקבלה עליה אתה נשען סוברת כי הארץ הינה כדורית ולא שטוחה. משמע, מדברייך ניכר, כי אתה חולק על חכמים בהם אינך מטיל דופי.

לעומת זאת, הרמב"ם שכתב כי מינים אין מתקבלים בתשובה (ע"י העם ולא ע"י ה' ביוון שיש חשש במינותם), אתה טוען שהוא "כופר" ו"מעריץ" גוים שהיו נגד חז"ל. האם כל השם הרע שאתה מטיח ברמב"ם הוא לא בגלל שהרמב"ם כתב הלכה שהיא נגדך אישית?

הרי, אם אתה טוען שחז"ל סברו שהארץ שטוחה, הרי שעליך לטעון כי החכמים שטענו כי היא כדורית "כפרו" ו"הלכו אחרי גוים". האדם הנבון כבר יודע, אינך מגן על חכמים, אלא בעל אינטרס מובהק להצדיק מהותך כאדם אשר כפר בה' ועבד עבודה זרה בכנסיות, ועל כן אינך כלל וכלל נאמן.

שלא לדבר על כך שכתבת על הרב מזוז שהוא "ממסדי" ו"לא משקף דעת תורה" רק כי אמר להתחסן ובנוסף גם טען שהארץ כדורית. אך מנגד, הרב קנייבסקי שהורה להתחסן אך לטענתך פסק כי פסיקת הרמב"ם לא נבונה והכניסך לכלל ישראל, הוא קדוש וכשר.

הציבור החכם והנבון ישפוט מר עשור. **וכשהאמת** תונח על השולחן, הם יבינו כי אינך אדם אמיתי וירא ה', אלא אדם הדואג לכבודו וכאשר רב כזה או אחר נוח עם דעתך האישית

– הוא צדיק (הרב קנייבסקי שהכשירך לטענתך) לעומת הרב מזוז (שפסק נגד דעתך שהארץ כדורית) – בעוד המשותף לשניהם הוא שהם הורו להתחסן וכאן האחד צדיק (מי שלטובתך) והאחר ממסדי (מי שנגדך).

אוסיף על כל דבריי לכבוד עם ישראל הרצוצים והפגועים ממפורסמי שקר, כי כאשר אתה טוען שהרמב"ם הלך אחר גוים, העריץ גוים, כפר בדברי חז"ל ושינה מדבריהם בהשקפת התורה (וכמובן אסור לקרוא בכתבים אלו), הרי שאתה חורץ דין ושמד על עם ישראל היקר. מדוע? ידוע הדבר כי אחד מעמודי הוראתו של רבי יוסף קארו (שנתקבל כמרן בתפוצות ישראל) היה הרמב"ם, וכי כתב רבי יוסף קארו חיבור שלם "כסף משנה" שכולו מתבסס על "משנה תורה לרמב"ם. בדברייך, שאתה טוען כי הרמב"ם כופר ביסודות הדת, הרי שהוא כופר בחז"ל ועל כן הוא אפיקורוס (לשיטתך המעוותת) ולכן, כל מי שלמד, לימד, פסק ונהג אפילו בדבר אחד כרמב"ם (דוגמת מרן הבית יוסף), הרי שהוא גם כן אפיקורוס – וכל מי שלמד ממנו אפיקורוס. משמע, רבי יוסף קארו, שסמך בהלכותיו על הרמב"ם הוא אפיקורוס לשיטתך (כי למד לשיטתך הנבזית מאפיקורוס), וכל מי שסמך על רבי יוסף קארו (כ-99% מעם ישראל ב500 השנים האחרונות) הוא גם כן אפיקורוס. יוצא – שאין איש מישראל הנקי מלהיות אפיקורוס (לסברתך).

עם ישראל הנבון יכריע. האם הרמב"ם היה כופר? כאשר עם ישראל יבין את ההשלכות של כל מילה שיוצאת מפיהם של דרשני שקר, הם יבינו אמת מה היא וידעו מה הדרך הנכונה לבחור.

"רבינו בחיי למד בספר הקוראן?"

ונסיים בדבר אחד מתוך השיעור של דניאל עשור, שבו המית גזירה נוראה וקשה על תורת הראשונים הקדמונים בעלי השכל הישר! בסרטון זה – כאן.

בחותמת זמן של: 49:17 והלאה. נאמר מפי דניאל כך: "אז הרמב"ם היה גאון בהלכה ורבינו בחיי היה בכלל הקים את תנועת המוסר הרבה לפני .... עוד לפני שמונה מאות שנה ... וכמובן היה בעל המוסר ... אבל בוא נזכור ששניהם היו פילוסופים, ולמעשה אפילו אם מסתכלים על רבינו בחיי בן פקודה, הכתבים שלו נכתבו בערבית, וכל הסגנון הערבי שלו, זה לפי קונספציות ומושגים מובהקים מהקוראן, מובהקים מהקוראן, שרק חכמי אסלאם ישתמשו בהם". ע"כ לשון הנבזה.

והנה שימו לב לתעתועיו של דניאל במה שאמר, "אז הרמב"ם היה גאון בהלכה" – כלומר לפי דבריו של דניאל הרמב"ם היה גאון רק בהלכה, אבל בור וכסיל בהשקפה! ומדוע? כי לפי שיטתו של דניאל, הרמב"ם היה פילוסוף רשע ופוקר, שהלך אחר המוסלמים. ומה יש לומר על דברי התיעוב של דניאל הללו? מה עוד יש לומר ולענות? ודבריו לפי דעתי צריכים קריעת החולצה! ממשיך דניאל ואומר, "רבינו בחיי היה בכלל הקים את תנועת המוסר הרבה לפני וכו'". רבינו בחיי לא הקים שום תנועה. שוב אתה משקר. רבינו בחיי כותב בהקדמת חובת

הלבבות, כי מזמן התלמוד לא ראה חכם מחכמי ישראל שנתן דעתו על הדברים הנוגעים בהשקפה וטהרת הלב, אלא כולם עסקו רוב חייהם בהלכה בלבה, וזה כולל את הגאונים שהיו לפניו עד זמן חכמי התלמוד.

עוד אומר דניאל: "לפני שמונה מאות שנה". ע"כ. דניאל, לא יזיק לך קצת היסטוריה. רבינו בחיי בן פקודה נולד לפני כמעט 1000 שנה!

עוד אומר דניאל, "בוא נזכור ששניהם היו פילוסופים". כלומר, לפי שיטת דניאל, הפילוסופיה של רבינו בחיי ושל הרמב"ם, והסתכלותם האמיתית בהשקפות היהדות, היא מוטעית מיסודה. ממליץ לכולם לעיין מעט בשו"ת מנחת קנאות – מחבר: אבא מארי ב"ר משה מלוניל – זמן חיבור: מונפלייה, 1304 לספירה. ספר זה הוא אוסף התכתבות בענין המלחמה שניהל המחבר נגד לימוד הפילוסופיה הזרה. ובד בבד משבח את פילוסופיית הרמב"ם ויוצא חוצץ נגד דניאל עשור שביזה את הרמב"ם ואת רבינו בחיי לחינם!

ונסיים בדבר הנורא ביותר שאמר דניאל, מרוב השגעון אחר האמונות הזרות אשר ודאי הטריפו דעתו. אומר דניאל בלשונו: "ולמעשה אפילו אם מסתכלים על רבינו בחיי בן פקודה, הכתבים שלו נכתבו בערבית, וכל הסגנון הערבי שלו, זה לפי קנוספציות ומושגים מובהקים מהקוראן, מובהקים מהקוראן, שרק חכמי אסלאם ישתמשו בהם".

והנה דניאל מעליל כאן עלילת דם על רבינו בחיי בן פקודה שלעולם לא תסולח, ואומר, כי רבינו בחיי הטהור, היה נגוע והוגה בספרי הקוראן ומעודד כתביו של הקוראן! ובאמת שאם לא רצוני שיקראו את המאמר, הייתי מבטא את דברי בכל העוצמה כלפי האיש הנבזה הזה ששמו דניאל עשור. אבל כעת אשמור על לשוני לעת הצורך. אמנם דניאל שוב חושב שהוא מבין היטב, ולא זכר כי רבינו הטהור היה גר בסרגוסה שבספרד המוסלמית, וזו השפה אשר הוא היה מחונך בה! ולא מפני שהוא למד מתוך כתבי האסלאם חלילה לו מעשות זאת. שכל הבקי ולו מעט בדברי רבינו בחיי בן פקודה, רואה כמה שכלו ישר זך וכל דבריו מגובים בתלמוד במשנה ובתנ"ך. ואתה דניאל עשור, יוצא לפי שבט לשונך, שרבינו הטהור למד בספרים חיצונים אשר נבאו על עם ישראל רעות, ואף חלקו על קבלת משה! ובעצם מה ההבדל בינך לבינם? גם אתה חולק על תורת משה! שכן כל החולק על הרמב"ם בהשקפותיו הטהורות, וכל המעלה אפילו תהיה על השקפותיו של רבינו בחיי הטהורות, הרי הוא חולק על תורת משה הטהורה שאין לה תחליף!

ולפי דבריך נסיים ונאמר, כל תורת המוסר של רבינו יונה, בעל שערי תשובה, אורחות צדיקים, כל גדולי המוסר לדורותיהם שהעתיקו וכתבו את ספריהם על פי משנתו הטהורה של רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם, צריכים ללכת לפח האשפה, כי העתיקו דבריהם ממי שלמד בספרי חיצונים! ראה דניאל עשור כמה פיך הכשילך!

בתאריך: 3 בספטמבר 2024 למנין הגוים. (03.09.2024). הועלה סרטון בערוץ של הנבל השוטה הממורמר, "אורי חנניה אלנקוה", והתהדרו שם השוטים בסיום ספר המינות, "הזוהר הלא קדוש". והנה הלינק לפניכם: בלחיצה כאן.

ראשית כל אציין שמתוך ראיה ושמיעת הסרטון, מדובר בשרץ ובשקץ פאגני, עובד אלילים ופרצופים, אשר לא ידעו ולא שיערו אבותינו הטהורים ממעלליהם המכוערים. לא בעלי המשנה, ולא בעלי התלמוד, אשר להם הקבלה האמיתית למשה מסיני. וכבר נלחמו בדיעות אלו הכפרניות, רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, בכך שדחו את ההזיות הכתובות בספר "חנוך החבשי", שהרבה מן הדברים שהובאו שם נכתבו בספר המינות "זוהר". כמו שתוכלו לראות במאמר הבא – "חנוך החבשי – חלק א".

וכמובן דבריו של הכלב הבהמי, הסבו לי נחת רוח עצומה, שכן מתוך הבעות פניו המודאגות, והזזת גופו בשעה שמדבר כנגדי, ניכר הדבר, שדברי אכן פועלים בליבות עם ישראל, ותופסים תאוצה בדרך להשמדת ספרי מינות מתוך עמינו הטהור.

אמנם הכסיל הפאגני הנזכר, אינו יודע כלל להתמודד עם רצף העובדות שהנחתי בשיעורי, ובמאמרי. וחוץ מגיבובי שטויות לעדר שומעיו, לא שמעתי ולו טענה אחת ניצחת כנגד דברי, ולא רק שלא טען שום טענה ניצחת. אלא הנני בטוח, שאף אם יקרא או ישמע את דברי עשרות פעמים, מוחו המטונף לא יבין ולו אחת מדברי הטהורים, כנגד דברי המינות אשר במוחו.

ועליו ועל חבר מרעיו, כבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם בפתיחה למורה, "ואני יודע כי כל מתחיל מבני אדם שאין לו מאומה מן העיון, יקבל תועלת בקצת [לימוד] פרקי זה המאמר. אמנם השלם מן האנשים, בעל הדת הנבוך [אמנם חפץ באמת ובשכל הישר] כמו שזכרתי, הוא יקבל תועלת בכל פרקיו, מה מאוד ישמח בהם, ויערבו לו לשומעם.

ואמנם המבולבלים [כמו הכלב הפאגני אורי שר"י], **שמוחם מזוהם בדעות שאינם אמיתיות**, ובדרכים המטעים, ויחשבום חכמות אמיתיות, ויחשבו שהם בעלי עיון, ואין ידיעה להם כלל בדבר שיקרא חכמה על דרך האמת, הם יברחו מפרקים רבים ממנו. ומה מאוד יקשו עליהם [אין ספור קושיות, אף מתוך דברי התלמוד, ומתוך המדרשים עצמם], **מפני שאינם משיגים להם ענין.** [בלומר, כאשר משבשים הם את הפירושים, והופכים הדרש לפשט, ועושים מהתורה הזיה והוללות, מתמקסם להם התורה ונהית אהובה, כי שונים בה בדמיונות הנוחות להם. אבל אם יקראו בפרקים במורה נבוכים, ישבית להם את כל הדמיונות, ואז איזה ענין ימצאו בתורה? שהרי התמכרו כבר לפירושים עקומים]. **ובעבור** [ובגלל] **שמתבאר מהם** [בלומר מספר מורה נבוכים מתבאר] **גם כן פסלות דברים מזוייפים אשר בידיהם, אשר הם סגולתם וממונם המוכן לצרותיהם".** עכת"ל.

כלומר, הרמב"ם מלמדינו, שמוחו המזוהם של הכלב הפאגני הנזכר, כל כך מזוהם, שדברים פשוטים ונכוחים לכל שכל, בעיניו הם זרים וקרובים לכפירה. וזאת מחמת שהוא

שקע והתעמק בהזיות מקטנותו. ועוד סיבה שמזכיר רבינו ומסיים בה. הוא משום שדבריי הטהורים מגלים את הפסולת הרקובה שבמוחו.

"תוכן דברי הכלב הפאגני – חלק א'"

והנה תוכן דבריו הרדודים בשיעורו הנזכר: "רבותי עוד נקודה חשובה, אני מוחה, וזאת הזדמנות נוספת למחות ולפרסם את זה בכל מקום, שלחו את זה בכל מקום. התגלה לאחרונה שוטה גמור אין לי מילה אחרת, לא הייתי משתמש בלשון הזאת, אם זה לא היה קשה, חן שאולוב, אדם בעל תשובה, שרק אתמול חזר בתשובה, אתה שומע את הדיבורים שלו, ריק מכל תוכן, אין לו ראיה ולו אחת, משבש רמב"ם, משבש רמ"ק, משבש רשב"י, וכל זאת בשביל לנסות להוכיח רחמנא ליצלן שהזוהר הקדוש לא נכתב על ידי רשב"י ושהזוהר הקדוש זה חיבור של משה די ליאון, כמו שטוענים המשכילים, ושאין לו שום בסיס, ובוודאי התנא הקדוש רבי שמעון, לא כתב אותו.

ולכן מביא אחת הראיות הטפשיות, שכביכול, למה הוא לא לימד את רבי יהודה הנשיא רבינו הקדוש, למה הוא לא לימד אותו, אם היה מלמד אותו רבינו הקדוש היה כותב את הדברים, מוסיף משנה, או ברייתות, ואומר הנה דברי רבי שמעון בר יוחאי, ולמה הרמב"ם לא התייחס? אלה שאלות קושיות קושיות של האדם השוטה הזה.

אז קודם להגיד רבותי, רבי יהודה הנשיא היה ילד, ולכל היותר נער בזמנות של רבי שמעון בר יוחאי, מאיפה אנחנו יודעים? רבי יהודה אומר, רבי יהודה הנשיא, רבינו הקדוש. בזמנו של רבי שמעון בר יוחאי. האי דעדיפנא מחברי, משום דחזיתי לרבי מאיר מאחורי, הוא לא היה יושב לפניו ולומד ממנו תורה, אלא היה רודף אחריו מהתלמוד תורה, רודף אחרי רבי מאיר, ורבי מאיר בורח. ככה, נכון שאפשר לומר את זה גם ברוחניות, יש פנים ואחור, בסדר... אבל פשט הדברים". ע"כ דברי הכלב אורי שר"י, ושאר חבר מרעיו השוטים.

וכעת נענה על דברי ההבל הקשים והמרים כלענה, לכל "בעל תשובה". ובאמת שלא מפתיע אותי כיצד אדם בגילו של אורי שר"י, אינו מבין את קושייתי הפשוטה כמו שכתבתי לעיל. וכמדומני שזאת משום, שהוא עסוק בלעזור לזעיר אנפין להזוודג בשמים, ומרוב הטרדות בענינים אלו, אין לו זמן כנראה ללמוד משנה, תלמוד, רמב"ם על כל ספריו הטהורים ועוד. בנוסף יש לציין דבר חשוב, שימו לב לפרצופו של "פוקוס" הפאגני, כאשר מזכירים את שמי. בדקה 01:49, הוא עוד רגע מתמוטט רק משמיעת שמי. ובאמת שהנני מבינו, מכיון שדברי הברורים והשלימים, מפרידים בינו לבין זעיר אנפין אלילו הנתעב הידוע.

"ראשית דבריו של הכלב אורי שר"י – חן שאולוב שוטה בעל תשובה"

א) הנה מתוך דבריו של הכלב, ניכר כמה הוא וחבריו מרעיו, מבזים את החוזרים בתשובה בתוך ליבם, וכמה הם מתעבים את מעשיהם הטובים. ובאמת שעוד לא הבנתי מדבריו של

הכלב הפאגני, מה ההקשר בין מה שאמרתי ברבים, והראיות אשר הבאתי במאמרים, לבין זה שהנני, "בעל תשובה"? ולפי הכלב, בעלי תשובה הם אנשים רדודים, אשר כל הקושיות שיניחו בעתיד לימודם, לא יתקבלו! וזאת רק מפאת שהינם, "בעלי תשובה" שחטאו בעברם.

ובדבריו אלו יש לעג ושקץ, חירוף וגידוף כלפי ה' יתברך ותורתו תורת אמת. שכן אמרו רבותינו הטהורים בתלמוד (בבלי יומא פו.): "אמר רבי לוי: גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד". ע"ש. כלומר, כפי דבריו של הכלב הפאגני, שהנני בעל תשובה, תשובתי כל כך גדולה, עד שהבורא יתברך מחבב אותה כל כך, שכביכול מגעת עד אליו.

ואם כן, בוודאי שמעלתי גדולה, וראוי אני להקשות קושיות, שהרי אם מעלת התשובה של הרחוקים עצומה לפני המקום, כל שכן קושיותיהם הבאים ממקום טהור. וזה בניגוד למין הכלב אורי שר"י, שעסוק בלזווג את הבורא ברוך הוא ולגרום הרמוניה בשמים, ולעבוד עבודת אלילים, ולהשתחוות לקצר אפים הנתעב של ספר המינות זוהר.

ובוודאי שהשוטה העיקרי הוא אורי שר"י, ולא אנחנו בעלי התשובה המבקשים את הבורא והחפצים בו בכל לב. שכן, הם אלו הכופרים במצוות יחוד ה'. הם אלו אשר חילקו את הבורא יתברך לחלקים, ועשוהו פרצופים, וקראו לאותם הפרצופים בשמות, "אבא" – "אמא" – "בן" – "בת". והתעסקו בעצמותו יתברך, כאילו הינם מכירים אותו יתברך היטב, ברוב חוצפתם. ולא רק שחילקוהו לחלקים, אלא עוסקים יום וליל על מנת לגרום לזיווגים עליונים בשמים. וכבר כתבתי לא אחת, שגם אם יאמרו שדבריהם הם משל, האם מותר למשול משל של זיווג על הבורא? אוי לבושה זו מה עושה!

ובכלל, האם הבורא יתברך ויתעלה שמו זקוק לבני אדם? האם הוא יתברך מתפעל ומתאווה לתאווה בגלל מעשיהם? וכבר ידוע מה דינו של הכופר ביחוד ה' יתברך. וזו המצוה השניה שמנה רבינו הטהור בספר המצוות (מצוה עשה ב') וכתב בזה"ל: "והמצוה השניה היא הצווי שצונו באמונת היחוד והוא שנאמין כי פועל המציאות וסבתו הראשונה אחד, והוא אמרו יתעלה, שמע ישראל י"י אלהינו י"י אחד. וברוב המדרשות תמצאם יאמרו על מנת ליחד את שמי על מנת ליחדני ורבים כאלה. רוצים בזה המאמר שהוא אמנם הוציאנו מן העבדות ועשה עמנו מה שעשה מן החסד והטוב, על מנת שנאמין היחוד כי אנחנו חייבים בזה. והרבה שיאמרו מצות יחוד. ויקראו גם כן זאת המצוה מלכות. כי הם יאמרו (ברכות יג א) כדי לקבל עליו עול מלכות שמים. רוצים לומר להודות ביחוד ולהאמינו". ע"כ.

וכבר כתבתי והארכתי בראיות כנגד ההזיות של הספירות ומכשפי האופל. להרחבה ניתן לעיין: "הבורא לא מתחלק לשום חילוק".

ונזכיר כאן מעט מן הדברים, כתב רבינו הטהור בפירוש המשנה (סנהדרין י' א'): "היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו

בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים. היסוד השני: אחדותו יתעלה. והוא, שזה עלת הכל, אחד! לא כאחדות המין ולא כאחדות הסוג, ולא כדבר האחד המורכב שהוא מתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כנוף הפשוט שהוא אחד במספר אבל מקבל החלוקה והפיצול עד בלי סוף, אלא הוא יתעלה אחד, אחדות שאין אחדות כמוה בשום פנים, וזה היסוד השני מורה עליו מה שנאמר, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

כלומר, אחד מן יסודות הדת, הוא להבין להאמין ולדעת שאצל הבורא אין חלוקה בשום אופן, לא במשל ולא בשום חילוק אשר יחלק האדם אותו יתברך. ורק אזכיר שאלו המחלקים את הבורא לחלקים כמו שחילקוהו מכשפי האופל, דינם יותר חמור מעובדי עבודה זרה. שכן הסובר שהבורא יתברך מתפעל ממעשה בני אדם, או קורה לו יתברך, מאורע ממאורעות הגופים, הרי הוא מין ארור וחובה עלינו לשנאותו ולהשמידו כמו שכתב רבינו.

ודינו יותר חמור מעובדי עבודה זרה. שכן אלו העובדים עבודה זרה, שיתפו עם עבודתו גורם אחר. אמנם לא פגמו בעצמותו. אבל מכשפי האופל חילקוהו חלוקה וביזו את שמו יתברך לעיני העמים, וזיזו את עצמותו כאילו אצלו יתברך יש תאווה והרמוניה מסויימת, וכאילו הוא צריך את מעשי בני אדם שישפיעו על עצמותו. וכבר כתב רבינו ביסוד הראשון, שהבורא יתברך הוא שלם בתכלית השלימות, וכל הסובר שהבורא מתפעל ממעשיו הרי הוא שוטה גס רוח וכופר ביסודות הדת.

וכן כבר כתב רבינו במורה (חלק א' פרק לו'): "ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך גשמות [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב שיש לבורא יתברך, יד, או רגל, חלילה], או [שתחשוב בדעתך, שיש לבורא יתברך] מאורע ממאורעות הנוף, [כגון: תשמיש, פריה, צרכים, עצב, נחת רוח, בכי, שמחה, דיבור, שינה, הרגשה וכו'. דע כי במחשבה זו בלבד], הנך מקנא ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר, [והינך] יותר חמור מעובד עבודה זרה בהרבה.

ואם יעלה בדעתך שיש ללמד זכות על מאמיני הגשמות בשל היותו חונך כך, או מחמת סכלותו וקוצר השגתו, כך ראוי לך להיות בדעה [זו] ב[מי ש]עובד עבודה זרה, מפני שאינו עובד [עבודה זרה] אלא [רק] מחמת סכלות או חנוך, מנהג אבותיהם בידיהם". עכ"ל. ותשובה זו במורה מופנית ישירות לכלב הפאנגי אורי שר"י וחבר מרעיו הכסילים מבני אדם. שכמו שכתב רבינו, אין עליהם כך זכות כלל! ואכזריות עליהם רחמנות היא בעולם!

עוד יש להביא במאמר זה, את גודל מעלת "בעלי התשובה". וכה דברי רבינו הטהור הרמב"ם בספרו הגדול משנה תורה (רמב"ם הלכות תשובה פרק ז הלכה ד – ח): "ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו, אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין

צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו, כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצרם יותר מהם.

גדולה תשובה שמקרבת את האדם לשכינה שנאמר שובה ישראל עד ה' אלהיך, ונאמר ולא שבתם עדי נאם ה', ונאמר אם תשוב ישראל נאם ה' אלי תשוב, כלומר אם תחזור בתשובה בי תדבק, התשובה מקרבת את הרחוקים, אמש היה זה שנאוי לפני המקום משוקץ ומרוחק ותועבה, והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד, וכן אתה מוצא שבלשון שהקב"ה מרחיק החוטאים בה מקרב את השבים בין יחיד בין רבים, שנאמר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי, ונאמר ביכניהו ברשעתו כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלח בימיו, אם יהיה כניהו בן יהויקים מלך יהודה חותם על יד ימיני וגו', וכיון ששב בגלותו נאמר בזרובבל בנו ביום ההוא נאם ה' צבאות אקחך זרובבל בן שאלתיאל עבדי נאם ה' ושמתיך כחותם.

כמה מעולה מעלת התשובה, אמש היה זה מובדל מה' אלהי ישראל שנאמר עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם, צועק ואינו נענה שנאמר כי תרבו תפלה וגו' ועושה מצות וטורפין אותן בפניו שנאמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, מי גם בכם ויסגר דלתים וגו', והיום הוא מודבק בשכינה שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם, צועק ונענה מיד שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה, ועושה מצות ומקבלין אותן בנחת ושמחה שנאמר כי כבר רצה האלהים את מעשיך, ולא עוד אלא שמתאוים להם שנאמר וערבה לה' מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמוניות. בעלי תשובה דרכן להיות שפלים וענוים ביותר, אם חרפו אותן הכסילים [בגון הכלב הפאנגי אורי שר"י] במעשיהם הראשונים, ואמרו להן, אמש היית עושה כך וכך, ואמש היית אומר כך וכך, אל ירגישו להן אלא שומעין ושמחים ויודעין שזו זכות להם, שכל זמן שהם בושים ממעשיהם שעברו ונכלמים מהן זכותם מרובה ומעלתם מתגדלת, וחטא גמור הוא לומר לבעל תשובה זכור מעשיך הראשונים או להזכירן לפניו כדי לביישו, או להזכיר דברים ועניינים הדומין להם כדי להזכירו מה עשה, הכל אסור ומוזהר עליו בכלל הוניית דברים שהזהירה תורה עליה שנאמר ולא תונו איש את עמיתו". ע"כ.

והנה מדבריו של רבינו עולה, שבעל תשובה הוא אהוב ונחמד לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם! ולא עוד, אלא ששכרו גדול מאוד! ומעלתו גדולה ממעלת אלו שלא חטאו.

ונראה כי הכלב הפאנגי הנזכר אינו מסכים לדברים אלו, ואף אם מסכים לדברים אלו כלפי חוץ, בתוך תוכו כופר ומתעב יסודות אלו, שכן בעלי תשובה ליבם טהור ונקי ורוצים את ה' יתברך בכל ליבם, ומוכנים למות ולמסור נפש בשבילו יתברך, וזה בניגוד לכלב הפאנגי שגדל על מינות כל ימי חייו ועמה הוא גם ימות! ונחתום מאמר זה בדברי רבינו הרב יחיה קאפח (מלחמות השם אות עא) "הכר נא קורא נעים, עד היכן הגיעה דעתו ורעיונותיו של מחבר [הזוהר] הנזכר, לקרוא למפלצות, שהם אברי המשגל של הפרצופים שהמציא ברעיונותיו, בשם, "בית אלהים", ובשם "שער השמים", היש דברים של זרות יותר מזה?". ע"ש.

"דברי רשב"י היו נעלמים, בגלל שלא כל מוח היה יכול לסבול את דבריו"

הנה לאחר ב' מאמרים שבהם הבנו מי זה הכלב אורי חנניה שר"י, כעת נמשיך להביא את דבריו שנאמרו באותו הסרטון האמור במאמרים הקודמים. ואלו דברי הבל פיו הטמא: "דבר נוסף רבותי, איזו מן קושיה טפשית זו, דברי רשב"י היו נעלמים, לאו כל מוחא סביל דא ... היין משתמר ומשתבח כאשר הוא נמצא במרתפים בהסתרה ... תורת הסוד משתבח בהסתרה ... מה השבח של היין? אין אדם עומד על דעת רבו, מתקיים בין הזה יותר מכל דבר אחר". ע"כ.

"ככל והיו יותר מתנגדים האמת יותר תתפרסם בעולם"

הנה ראשית עלי לומר כבר כאן, שאני כל כך שמח שכעת יוצאים פוחזים ומדברים כנגדי, ואם לא היו עושים כן, הייתי מודאג שדברי לא פועלים ולא משפיעים בארץ ובעולם כמו שצריך, וכעת הכלב הפגאני הטמא בדבריו הארורים, מוכיח לי שדברי הם מלח על פצעיו שלא מגלידים, שכן הכלב הטמא, נפל לטינופת המינות של פרצופי ומפלצות האופל, וכבר הבטיחו רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, שאין מקבלים את המינין בתשובה, מכיון שאוחז במינותו ולא יכול לעזובה.

כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ה): "ישראל שעבד עבודת כוכבים הרי הוא כעובד כוכבים לכל דבריו ואינו כישראל שעובר עבירה שיש בה סקילה, מומר לעבודת כוכבים הרי הוא מומר לכל התורה כולה, וכן האפיקורסים מישראל אינן כישראל לדבר מן הדברים ואין מקבלים אותם בתשובה לעולם שנאמר כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים, והאפיקורסים הם התרים אחר מחשבות לבם בסכלות דברים שאמרנו עד שנמצאו עוברים על גופי תורה להכעיס בשאט בנפש ביד רמה ואומרים שאין בזה עון, ואסור לספר עמהן ולהשיב עליהן תשובה כלל שנאמר ואל תקרב אל פתח ביתה, ומחשבה של אפיקורוס לעבודת כוכבים". ע"כ. וזה הכלב הפאגני מין גמור נחשב, ומין גמור ימות.

אלא שלאחר מיתה זו, לכלב אורי שר"י, לא תהיה גם תקומה, וכדברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ו): "ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים: המינים והאפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו". ע"כ.

והנה זה הכלב הפגאני עובד הפרצופים הטמאים, הרי הוא מין גמור שאין לו חלק לעולם הבא. ובאמת שהדין נותן כך, מכיון שכיצד יהנה בעולם שכולו טוב, לאחר שקלקל כלפי אלהיו? כיצד יהנה מרום קודשו של הבורא יתעלה שמו, לאחר שהכלב חילקו לפרצופים, והשתחווה לקצר אפים הנקרא זעיר אנפין? הרי כל חייו לא עבד את אלהיו! ודינו יותר חמור

מעובדי עבודה זרה! מכיון שהוא הרס וקלקל בעצמותו של הבורא! כלומר, אפילו אדם שחוטא בעבירות מסויימות, דינו יותר קל מדינו של הכלב הפגאני הארור הזה, שפרץ פרץ והחטיא את ישראל לעבוד את עבודת הפרצופים הטמאים של ספר האופל המלא בטומאה ובשטות. מכיון שמי שחוטא בעבירות מסויימות, יש לו חלק לעולם הבא, אבל הכלב הפגאני הוא מין גמור, ויותר מכעיס מהעובד עבודה זרה בהרבה!

"רבי יהודה הנשיא מוחו היה נחות – לפי הכלב אורי שר"י"

וכעת לפירוק דברי השיקוץ, ואלו הם דבריו המובאים למעלה: "דבר נוסף רבותי, איזו מן קושיה טפשית זו, דברי רשב"י היו נעלמים, לאו כל מוחא סביל דא ... היין משתמר ומשתבח כאשר הוא נמצא במרתפים בהסתרה ... תורת הסוד משתבח בהסתרה ... מה השבח של היין? אין אדם עומד על דעת רבו, מתקיים ביין הזה יותר מכל דבר אחר". ע"כ.

ואני שואל, כמה מטומטם וכסיל אפשר להיות? כמה בורות אפשר להציג? האם הטיפש הזה לא שומע מה שפיו מדבר? לפי דבריו הטמאים מבואר יוצא, שהכלב מסכים, שמזמן תקופת רשב"י עד המאה ה-יג' לאחר הספירה (למניינם. כלומר שעברו 1100 שנה), ספר האופל לא היה נגלה לאף חכם מחכמי ישראל האמיתיים. ומתרץ הכלב ואומר שאם אני מקשה על היעלמות זו, אז זו קושיה טפשית, ומדוע? מכיון שהסיבה, שלא התפרסמו דברי התיעוב של האופל, הוא משום שלא כל מוח יכול לסבול את דברי רשב"י.

כלומר, לפי דברי הכלב, המוח של רבי יהודה הנשיא שכתב את המשניות שבלעדיו לא היתה קיימת לנו התורה שבעל פה, מוחו היה נחות ולא היה יכול לסבול את דברי האופל הארורים. ושים ליבך קורא נעים למה שכתב רבינו הטהור על רבי יהודה הנשיא עליו השלום (הקדמת הרמב"ם למשנה): " ... וכאשר עבר הזמן אחריהם עד רבינו הקדוש ע"ה, והיה יחיד בדורו ומיוחד בתקופתו, איש שכלל בו ה' מן המדות הטובות והחסידות מה שזכהו בעיני אנשי דורו לקרותו רבינו הקדוש, והיה שמו יהודה, והיה בתכלית החכמה ורום המעלה, כמו שאמרו מימי משה ועד רבי לא ראינו תורה וגדולה במקום אחד. והיה בתכלית הענוה ושפלות הרוח והרחקת התאות כמו שאמרו משמת רבי בטלה ענוה ויראת חטא. והיה צח לשון ובקי בשפה העברית יותר מכל אדם, עד שהיו החכמים ע"ה לומדין ביאור מלים שנסתפקו להם בלשון המקרא מפי עבדיו ומשרתיו, וזה מן המפורסמות בתלמוד. והיה לו מהעושר וההון עד שאמרו עליו אהריריה דרבי עתיר משבור מלכא.

... ועשה דבריו בה, כלומר במשנה דברים קצרים הכוללים ענינים רבים, והיתה ברורה אצלו מרוב חדות שכלו ורוחב בינתו, אבל מי שלמטה ממנו הנה היא קשה עליו, לפי שחכמים הראשונים לא היו מחברים אלא בשביל עצמם". עכ"ל.

וכיצד ניתן לטעון תירוץ נחות ועילג שאפילו ילד קטן עם מוצץ בפה, היה מגחגך על דברי הכסילות של הכלב שר"י. האם יעלה על הדעת שלא נגלו דברי האופל למוח של רב אשי?

למוחו של רבינא? למוחו של רבי יוחנן האמורא שנמנה בין חכמי ישראל הכי גדולים שהיו לנו? יסכר ויסתם פיו הטמא הארור שהוציא לעז כזה על חכמי ישראל שקיבלו כל דבריהם במסורה. כיצד ניתן לומר על רב האי גאון, רב שרירא גאון, הרמב"ם שלא נגלה להם ספר זה בגלל שהמוח שלהם לא היה יכול להבין חשבונות נתעבים אלו?

ובאמת אני מסכים עם הכלב על דבר אחד, רבי יהודה הנשיא לא היה יכול לסבול תיעובים אלו במוחו הטהור, הוא היה מיד שורף את ספר האופל הטמא וכל חבריו. ויבוא היום ונזכה לראות את זה בעינינו אמן.

עוד דבר נוסף יוצא לפי דברי הכלב הארור, שמוחו של אורי שר"י כן יכול לסבול ולהבין את התיעובים של האופל הטמא, וכן יכול הוא להבין ולסבול את כל עניני הזיווגים הטמאים, זה אורי שר"י יכול, אבל רבי יהודה הנשיא לא? כל חכמי המשנה נעלם מעיניהם, מכיון שהמוח שלהם לא יכול לסבול חכמה כזו, כלומר הם נחותים במוחם. אבל לאלו האוכלים והמתפרנסים מן התורה בדורות האחרונים המוח שלהם יכול לסבול? בושה ועלבון לשכל הישר: כמה טוב שיש את הכלב הפגאני הזה, שמתוך דבריו אנו למדים את בורותם של אלו הלומדים בספרי האפילה והחשיכה, שאין להם שום בקיאות בתורה אמת.

והנני בטוח שאם אשאלהו שאלה בהלכות נבילות וטריפות, עניני הושט, דיני הסכין, הלכות איסור והיתר, עניני בורר, עניני מליחה, הלכות בשר וחלב, יצטרך הוא לעיין כמה שעות טובות על מנת לתת לי תשובה ואם בכלל.

וכתב מארי רבינו החכם הרב יחיה קאפח בספר מלחמות ה' (אות סז): "... הנך רואה בעיניך ידידי, את דברי הפילוסוף החובר, מחבר הזוהר, איך הוא מכוין ליתן דופי במשנת חכמים ותלמודם המקובל בידם איש מפי איש ממשה רבינו ע"ה. וליחס את המשנה למטטרון שיש בו טוב ורע. ולא מפי הגבורה ניתנה אלא ממטטרון. והטוב שבה הוא היתר טהור כשר, ורע שבה אסור וטמא ופסול. וחשב את העסק בה לעון אשר חטא. אשר אם ישובו ישראל בתשובה ויעזבו המשנה, ויתעסקו בסודות שערך לפניהם ברבוי האלוהות הקדושים לו פועלי הטוב, וגם בידיעת הקליפות אלהים אחרים טמאים פועלי הרע, ימתקו להם המים המרים המאררים.

כי אז לא ידעו עוד להבדיל בין טמא לטהור ובין קדש לחול, כאשר מצאנו ראינו האנשים העוסקים כל ימיהם בסודות הנזכרים ואינם משגיחים במשנה ותלמוד ופוסקים, שאינם יודעים כלל להבדיל בין הטמא ובין הטהור, כשר ופסול, אסור ומותר, ולא ידעו במה יכשלו, כי מוחם מלא מלי דחסידותא דאית בהו אפיקרותא, עבודת הפרצופים וכפירות שונים אשר לא צוה ה', ומוחין דקטנות ומוחין דגדלות, וזווגים וטפין הנוזלים מן הפרצופים הזכרים לרחם נשיהם ופילגשיהם, עד אפס מקום במוחם לנוח שם אסור ומותר. להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובין דבר הנאכל לדבר שאסור לאכלו אשר על זה נצטוינו בתורה, וקיימו בעצמם מאמר ר' נתן שאמר כי דבר ה' בזה זה שלא השגיח על המשנה". ע"כ דברי החכם.

"יין משתבח עם השנים"

עוד הוצאת לעז מדברי השיקוץ יוצא, שתורת האופל הטמאה יש לה חשיבות גדולה. ומדוע? מכיון שהיתה נסתרת 1100 שנה. כלומר, לפי דברי הכלב מבואר, שהוא מודה בפה מלא, שאין על ספר האופל מסורת כלל וכלל, כלומר, הכלב מודה שספר האופל היה נעלם לגמרי 1100 שנה. ולא רק זו בלבד, אלא לפי שיטת הטמא, תורת שנעלמת להמון שנים היא כמו יין שמשתמר במקום נסתר, שכן היין משתבח ככל והזמן עובר. ולפי דברי הכלב מבואר, שתורת חז"ל שמעולם לא היתה נסתרת, אלא תמיד היתה עוברת איש מפי איש, וכן רבי יהודה הנשיא שראה לכתוב תורה שבעל פה וגילה אותה לכל באי עולם. זו התורה לא השתבחה עם השנים, אלא בזויה וטמאה לפי דבריו, שכל כל הזמן היא בגילוי והחמיצה את טעמה.

ולכן המקובלים קוראים לתורתם, "חכמת האמת", כלומר, המינות הרצוצה של הפרצופים, היא היא לאמיתו של דבר חכמת האמת, ולא משנת חז"ל הטהורים, הם בעלי המשנה והתלמוד אשר להם מסורת ממשה רבינו ועד אליהם.

ולא רק שקראו לתורתם, "קבלה", אלא הרהיבו עוז וקראו לתורתם החדשה, "חכמת האמת", "חכמת הפנימיות", וציירו את המשנה ובעלי התלמוד כחכמה חיצונית וטפילה לתורתם, וכאילו אין האמת נמצאת רק אצל בעלי המשנה והתלמוד, אלא האמת היחידה נמצאת רק אצלם בתורתם החדשה הזרה, וכן עשו לחזק דבריהם בספריהם החדשים, והפחידו והזהירו כדרכם, שמי שלא לומד את תורתם, אינו טוב לפני האלהים, ואף יענש על כך.

הלא תראה מה שכתב בספר "איפה שלימה" (אוצרות חיים עמוד 5 בהקדמת המחבר): " ... לרמוז שע"י לימוד זה של חכמת האמת מתבררים ... שכל הגלויות הם כדי לברר החו"ג והלבוש שלהם וכו' [כלומר, הגלויות הם לא בעבור העוונות של עם ישראל, אלא הכל בא בשביל בירורים, ניצוצות, ענינים נשגבים. וזו כפירה ביסוד הבחירה, וכפירה חמורה במחשבת התורה] ואחר שיתבררו [אותם הניצוצות] אז [רק אז... כלומר, כעת ה' יתברך אינו אחד, אלא הוא חסר, ואז] יהיה ה' אחד וכו' [כלומר, ה' יתברך כעת אינו שלם, והוא כל כך חלש ונחות לפי שיטתם, עד כדי כך שהוא צריך שבני אדם השפלים בזה העולם יבררו במעשיהם, בשביל להשלימו ולהיות אחד! וזה ניאוץ, חירוף, גידוף, וכפירה ביסודות דת תורתינו כפי שנבאר בהמשך] ... ועל ידי לימוד חכמת האמת הם מתבררים יותר ומתקרבת הגאולה [כלומר, יש כאן הסתה פרועה וחירוף כנגד התורה שבעל הפה היא המשנה ובעלי התלמוד, שכן רק בלימוד חכמת "האמת" והיא הקבלה החדשה הזרה ליהדות, רק אז תבוא הגאולה] ... ע"פ ושבתם וראיתם וכו' לאשר לא עבדו.

כי מי שעוסק דווקא בנגלה ולא בזוהר, נקרא, "לא עבדו", וגם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הפנימיות ... וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת ... ומי שיכול לקנות לו רב שלימדו "קבלה" ... ומתרשל, גורם אורך הגלות". ע"כ מקצת דבריו.

ונשים לב היטב לדבריו ולחירוף בה' אלהי ישראל:

א) יש חכמת האמת, בה"א הידיעה. כלומר, ה-"קבלה החדשה", היא היא חכמת האמת לפי שיטת המקובלים החדשים. אמנם מסורת של חז"ל, המשנה והתלמוד, זו חכמה חיצונית לתורתם החדשה. והנה כאשר אדם מאמין לדברים אלו חלילה וחס, או חושש להם, כל חייו הוא רואה את המשנה והתלמוד כדברי שולי ולא ראשי, ולא רק זה, אלא כל חייו הוא משתוקק ורוצה ללמוד את תורתם החדשה, וכאשר יבלע לדבריהם, כבר לא יעסוק במסורת משה האמיתית, אלא בתורתם החדשה. ולעולם יחשוב בדעתו, כי כל זמן שעוסק בתלמוד ובמשנה אינו עוסק בענינים שהם ברומו של עולם, כלומר, עצם המילים, "חכמת האמת" על ה-"קבלה" החדשה הזרה ליהדות, יש בכל הדברים הללו, בכדי החטאת הרבים שלא היתה מאז בריאת העולם, והסתה פרועה כנגד תורת משה. שכן הסיתו את כל ישראל לתת דופי במשנה ובתלמוד, ולהחשיב את הענינים אשר להם, שהם בכלל זרים ליהדות, כעיקר.

ב) לפי שיטת המקובלים, כל הגלויות הם רק בשביל בירורים בלבד, כלומר הגלויות ושאר המכות שמקבלים עם ישראל, לא באו מכות אלו על מנת לעורר את עם ישראל, ולגרום להם להתבונן במעשיהם הרעים אשר עושים, אלא הכל ענינים של בירורים ותיקונים. ותיקונים של מה? ובירורים של מה? שהבורא יתברך יתעלה שמו, יהיה סוף סוף "אחד" לאחר אותם הבירורים. כלומר, לפי דבריהם, כעת ה' יתברך, אינו שלם, והוא כל כך חלש ונחות לפי שיטתם, עד כדי כך שהוא צריך שבני אדם השפלים בזה העולם יבררו במעשיהם ענינים, בשביל להשלימו ולהיות אחד!

ובאמת כאשר נתבונן בדבריהם, עלינו להזדעזע, על דברים קשים אלו, וחייבים אנו לומר, ללא מורך וללא פחד, שזה ניאוץ, חירוף, גידוף, וכפירה ביסודות דת תורתינו. שהרי ה' אחד ושמו אחד, ואינו חסר חלילה וחס. ובדברים אלו שאמרו, ניאצו וחירפו כלפיו יתעלה שמו, בשלושה חירופים קשים, ומהם: "הבורא חסר" - "הבורא זקוק לבני אדם השפלים" - "הבורא מתפעל מבני אדם".

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (הקדמה לפרק חלק סנהדרין י' א'): "היסוד הראשון - מציאות הבורא ישתבח. והוא, ש[נדע בדעתינו ונחתום בליבנו, כי] יש שם מצוי בשלמות אופני המציאות, והוא עלת מציאות כל הנמצאים, ובו קיום מציאותם, וממנו נמשך להם הקיום. ואילו [חלילה] נתאר סילוק מציאותו, [נדע בהחלט] כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות. ו[אמנם], אלו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז [ודאי] לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר.

כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו [לאף אחד], וכל מה שזולתו מן השכלים, כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון, הוא אשר מורה עליו דיבור [שאמר] (שמות פרק כ פסוק ב פרשת יתרו): "אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי". ע"כ.

והנלמד מיסוד זה, שלעולם ועד אין הבורא זקוק לנו ולא למעשינו, וכן בענין המלאכים, אין הוא זקוק להם כלל על מנת שיעשה רצונו וחפצו בעולם שברא, אלא הם שליחיו עושי רצונו. וכל החולק על זה, הרי הוא מין ואפיקורוס, כמו שסיכם רבינו הטהור הרמב"ם את יסודותיו.

ג) עוד לפי שיטת המקובלים יוצא, שרק על ידי לימוד "חכמת האמת" הענינים מתבררים ומתקרבת הגאולה. כלומר לפי שיטת המקובלים, לא די שה' יתברך אינו שלם, לא די שה' יתברך זקוק לבני אדם, לא די שכפרו ביסודות הדת, אלא, לא ניתן בשום מצב להשלים את הענינים החדשים שלהם, על ידי לימוד תורת האמת המשנה והתלמוד, ומדוע? כי לימוד התנ"ך המשנה והתלמוד, הם חכמה חיצונית לפי שיטתם, וה' יתברך לפי שיטתם לא מתרצה בה כל כך, ושם הניצוצות לא חוזרים לבורא יתברך כמו שצריך לפי שיטתם. וכמובן, שוב אנו מוצאים הסתה פרועה ועצומה כנגד תורת משה רבינו והמסורת של חז"ל.

ד) עוד לפי שיטת המקובלים יוצא, שמה שנאמר (מלאכי פרק ג פסוק יח – כב): "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ". מי הוא "נקרא אשר לא עבדו"? מי שעוסק בתנ"ך במשנה, ובתלמוד. והמחבר "איפה שלימה", בכוונת תחילה לא כתב את הפסוק המלא, אלא הבליע דבריו וכתב כך בזה"ל: "ושבתם וראיתם וכו' לאשר לא עבדו". ומפני מה ראה להעתיק כך את הפסוק דווקא? אלא מכיון שבתוב בפסוק, "בין צדיק לרשע", לא רצה המחבר לומר בפירוש "רשעים" על מי שעוסק בתלמוד ובמשנה. וכל זה עשה, על מנת להסתיר את כפירתו בחז"ל ובתורה שבעל פה – המשנה, ופעל כן, על מנת להטעות את העם, שיאמינו לדבריו הנראים כתורניים למי שלא מתבונן היטב בהם, אך המתבונן היטב מיד יראה את כפירתו]. והכוונה שמי שמתבונן יראה מיד שבפסוק הנ"ל, כתוב מפורש, שמי זה נקרא, "לא עבדו"? זה הרשע! וכי יעלה על הדעת שמי שעסק כל ימיו במשנה ובתלמוד יקרא רשע?!!

ולפי שיטת המקובלים יוצא, שמי שעוסק בתלמוד ובמשנה, נקרא, "לא עבדו", וממילא הוא רשע גמור. וכעת עלינו לשאול כאן את הקוראים הנעימים, האם אינכם מזדעזעים מהדברים הכתובים כאן? האם דברים אלו אינם צריכים קריעה? האם זה אינו חירוף כלפי אבינו שבשמים? האם זה אינו חירוף כנגד תורת משה ומסורת חז"ל? לא נמאס לכם לתרץ תירוצים על מנת להצדיק את השקר! אינכם מתבוננים בחירוף ובניאוץ הנאמר כאן? לא אכפת לכם מן הבורא יתברך ויתעלה שמו?

שהרי כתבו במפורש: "כי מי שעוסק דווקא בגלה ולא בזוהר, נקרא, "לא עבדו", וגם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הפנימיות ... וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת ... ומי שיכול לקנות לו רב שלימדו "קבלה" ... ומתרשל, גורם אורך הגלות". כלומר הם מודים ואומרים בפה מלא ללא מורך וללא פחד מן הבורא, מי שעוסק במשנה ובתלמוד בלבד, הוא רשע ארור, ולא רק שהוא רשע ארור, אלא הוא גורם לאורך הגלות. ובפרט שלעולם אינו יכול להקרא תלמיד חכם, אלא רק בשם

תלמיד מן השורה, כי אין חכמה לפי שיטתם אלא רק חכמת הזיווגים, הנקראת "קבלה". ולפי שיטתם המקובלים החדשים, זה מה שיקרה למי שלומד רק תלמוד ומשנה (מלאכי פרק ג פסוק יח - כב): "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ: ס כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ כָל־זֵדִים וְכָל־עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמַרְפֵּא בִכְנָפֶיהָ וְיָצָאתֶם וּפִשְׁתֶּם כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק: וְעַסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי־יִהְיוּ אֵפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: פ זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים".

כלומר, מי שלומד תלמוד ומשנה ועמל בה, נקרא רשע, גופו ישרף בתחיית המתים, ונקראים, "זדים", "עושי רשעה", הם יהיו אפר תחת כפות המקובלים החדשים.

אולם מה יעשו עם זעקת הנביא שצועק ואומר, "זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל", מי שישרף ויהיה אפר, מי שנקרא רשע, זה אותם אלו שעזבו את תורת ה'. כל שכן מי שחירף וניאץ כנגד תורת ה'. ומה היא תורת ה' האמיתית? תורת משה שניתנה בסיני! ! והיא התורה שבכתב, והתורה שבעל פה שעברה במסורת מסודרת איש מפי איש! והמבין יבין.

וזו כוונת הכלב הפגאני בדבריו, שדווקא תורתו האפילה והחשוכה בעלת הפרצופים, היא היא משתמרת ומשתבחת עם השנים.

"גיחוחיו של הזקן ממרא מירושלים"

הנה לפני כמה חודשים, יצר קשר עם תלמידי, "זקן ממרא" אחד מירושלים, שמחשיב עצמו ל-"רב", וחושב עצמו לגאון וחכם גדול שאין כמוהו. ולא רק שמחשיב עצמו לחכם, אלא מחזיק אותי ל-"בור" – "טיפש", ומנחך על טענותי, וטוען שאיני מבין את זוהמת הקבלה החדשה והארורה ימחה שמה מן העולם. והנה, אם אני לא מכבד את תלמידי אליאל פיניש הי"ו, הייתי מפרסם את שמו של זה הארור. שכן משמיעת דבריו בערוץ היוטיוב אשר לו, ניכר הדבר שאין בו לא חכמה, לא תבונה, אלא הינו עובד אלילים ומין גמור, אשר מעריץ טפשים, ומחשיב למי שאינו חכם, מחשיבם לגדולי ישראל, ולאמיתו של דבר, הם אינם גדולי ישראל, אלא רשעים שחירפו וגידפו כלפי האל יתעלה שמו. ולא משנה כמה מפולפלים הם היו, לא משנה כמה נחשבו הם לגדולים בתורה, כל זמן שהאמינו במאגיה, במיסטיקה, בכח כישוף כאילו הינו דבר אמת, נחשבים הם מינים ועובדי עבודה זרה, ואין להם חלק לעולם הבא. וכך בדיוק דינו של הזקן ממרא הארור שעליו אנחנו נדבר.

והסיבה שהנני טורח לדבר עליו, זה לא מפני סכלותו ובורותו, אלא מפני שהוא מעלה טענות שהוא חושב שיש בדבריהם אמת. וטענות אלו הם מגוחכות, אלא שהרחוקים מדרך האמת יכולים לחשוב אותם לטענה שיש בה חוזק, ולכן עלינו לדחוק את טענותיו של הזקן ממרא. ואם תשאל מפני מה בחרתי לקרוא למהובל הזה, "זקן ממרא"? אענה ואומר, מכיון שעל ידי דבריו שנציג במאמר זה והבאים אחריו, נראה כמה הוא מבזה את חז"ל בעלי המשנה והתלמוד. בדיוק כמו מאיר אליהו שם רשעים ירקב, שכבר הוכחנו כיצד הרים יד בתורת משה על ידי שהוציא ספר הנקרא, "מעשה מרכבה". ועיין במה שכתבתי עליו כאן.

"זקן ממרא":

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה א – ב): "בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר [=לא אחרים! אלא הם עיקר] תורה שבעל פה, ו[רק] הם עמודי ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל, ועליהן הבטיחה תורה שנאמר על פי התורה אשר יורוך זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן. כל מי שאינו עושה כהוראתן [=כל מי שהולך אחר ספר האופל הפנאני שחולק על מסורת תורה שבעל פה], עובר בלא תעשה! שנאמר, "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" ... שכל חכם שמורה על דבריהם [=כמו ספר האופל שהורה על דבריהם, ובוודאי לא היה חכם אלא כסיל מתועב!] מיתתו בחנק, שנאמר, "והאיש אשר יעשה בזדון" וגו'.

אחד [החולק על] דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאום סייג לתורה. ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות

והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו, אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, "מכל הדבר אשר יגידו לך", זו הקבלה [למשה מסיני] שקבלו איש מפי איש". ע"כ. עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב): "מי שאינו מודה בתורה שבעל פה [=ביחס לכל האמור שכתב למעלה], אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול". ע"כ.

נמצא לפי דבריו של רבינו, שהאיש שעליו אנחנו נדבר, לא רק "זקן ממרא", אלא בו בזמן שהוא מחזיק מספר הזוהר המאגי והפנאני, הוא בכלל האפיקורסין! ונחשב כמי שאומר, אין תורה מן השמים!

.ולפני שנמשיך ונעמוד על טענותיו של המהובל, מחוייבים אנו לתת כמה הקדמות והנחות יסוד מאוד חשובות. ומהם:

א) לא כל מה שנכתב על ספר הוא אמת.

ב) היו המון כסילים שנחשבו לגדולים וחכמים, ואין בהם שום חכמה לפי האמת.

ג) אנשים שלמדו שנים על גבי שנים, לא מקבלים תוכחה ודברי אמת.

"ביזוי הכסילים לדרך האמת – את הרמב"ם החשיבו לעם הארץ":

הנה מן המפורסמות, שחולשת הדעת וסתימת הלבבות מתגברת ומתגברת בדורות אלו עד מאוד, עד כדי כך שישנם בני אדם ששנים על גבי שנים לומדים תורה, ועמלים בה, ועדיין אינם מסוגלים להבין ולבחון מה הוא שקר! ועוד יותר גרוע מכך, אינם מסוגלים להבין מה הוא האמת! ואף שמסבירים להם ומראים להם בראיות חותכות את השקר הגס, אינם מסוגלים להאמין ולשנות מחשבתם אשר גדלו עליה! ודוחקים את השקר שנמצאים בה בראיות קלושות ורעועות מאוד, וזה דרכם כסל למו.

וזו כמובן צרה גדולה עד מאוד. כי כאשר אדם אינו מסוגל להבחין מה הוא שקר, כיצד יראו חייו? כיצד יראו הדורות אשר יצאו ממנו? וכי בגלל שהדבר כתוב על ספר זה אומר שכולו אמת? ועל מנת להבין שהתוצאה הזו שאנו רואים היום, כלומר ההשקפה הזו שאנו רואים היום, היא אינה דבר חדש, אלא תוצאה של הקודמים להם. לכן עלינו להקדים כאן, את דבריו של רבינו הטהור באגרת ששלח לתלמידו יוסף, שמתוך האגרת אתה למד שהתווכח הוא עם שני בני אדם שנקראו "ראשי ישיבה", אשר יצאו חוצץ נגד רבינו הטהור הרמב"ם. וכנראה ניסה לשכנע אותם שדברי רבינו הם דברי האמת והצדק.

אבל ראש הישיבה הנ"ל בדברי תלמידו של הרמב"ם, בדומה לזקן ממרא שדיבר עם תלמידי, אינו מוכן לקבל האמת, וגיחך על תלמידו של הרמב"ם, וזלזל בחכמת הרמב"ם. ולכן, הסיבה שאני מביא את השיח שיובא להלן, הוא על מנת שהקורא יבין, שהמזלזלים בדברי חכמה וחושבים עצמם לחכמים, בסופו של דבר ידם על התחתונה.

.וכותב הרמב"ם לתלמידו יוסף (אגרות הרמב"ם עמוד קכה מהדורת קאפח): בזה"ל: "וממה שאתה צריך לדעת בני, באמתת אמונתי [נשבע] בתורת משה רבינו, שאין לי ספק מכל הענינים שהזכרת במכתבך, ואני בטוח שכך אירע [ואין אני חושד אותך שאתה משקר], אלא שאין מדותי כמידותיך בני, כי אני מוחל על כבודי מאוד, [אמנם] ואתה אינך יכול להתאפק. [אבל] אני, חנכוני הגיל והניסיון, נוסף למה שמחייב העיון [שאין להגיב לאנשים המתרעמים והמבזים אותי].

ודע שאני לא חברתי ספר זה [משנה תורה] כדי להתגדל בו בישראל, ולא כדי שיתפרסם שמי, שאז [שאם תהיה כוונתי לגדל את שמי] יצר לי [כאשר מבזים אותי] אם לא תתקיים מטרתי אשר בגללה חברתיו. אלא חברתיו [בדעתי] תחילה [בראש ובראשונה] וה' יודע [שכך היא האמת, שחברתיו בתחילה רק] לעצמי, כדי להתפנות מן החקירה והחיפוש למה שאזדקק לו, ולעת הזקנה, ולמען ה' יתעלה. לפי שאני באמת קנא קנאתי לה' אלהי ישראל בראותי אומה ללא ספר באמת, וללא השקפות נכונות ומדוייקות, ולכן עשיתי מה שעשיתי [ופרסמתי זה הספר ברבים] למען ה' בלבד". עכ"ל.

עוד כותב רבינו הרמב"ם (שם אות ז): "ומדוע אתה מתפלא על התנהוגותו [של מי שביזוני] בדומה למדות הללו, אותו [אחד] שחונך מצעירותו באשליה שאין בדור כמוהו, וסייעוהו בכך הזקנה, והמעלה [שלו, בין בני אדם], והייחוס [של משפחתו], והעדר בעל ההבחנה באותו האקלים [כלומר פחיתות שכלו להבין האמת], וזקיקותו לבני אדם להחדיר לליבם אותו התבשיל הנתעב, שכל בני אדם מצפים לכל דבר הנשמע מן הישיבה או למתן תואר כבוד, ואותן ההזיות [הפיכת דרש לפשט, עניני מאניה, קמיעות, דרישה אל המתים וכו'] שנעשו להם בטבע. והיאך אתה מדמה לעצמך בני, שהם יגידו לדאגת הכרת האמת? עד כדי שיודה שהוא חסר? ויעקור כבודו וכבוד בית אביו?

זה מה שלא יעשהו כמוהו ולא מי שהוא יותר שלם ממנו. [כלומר בקושי ימצא בני אדם ובפרט זקנים שיודו על האמת לאיש צעיר]. ואני יודע ברור שכל שנתפרסם שמי שם יותר, מביאו דוחק הנסיבות הוא והנוהים אחריו, וכל מי שרוצה שתהא לו מעלה בעיני הבריות, [יצטרך] להמעיט את חבורי, ולהראות לבני אדם שהם יותר שלימים מכדי להזקק לעיין בו, ואף חולקים עליו, ו[אומרים בדעתם], אילו רצה אחד מהם לחבר [חיבור כמו שלי], היה מחבר יותר טוב ממנו בזמן קצר, ואם יביאם הכרח הדברים [מפני שעושים הכל על מנת לבזות אותי, ילכו רחוק ויבואו] לפקפק בדרתיותי ו[לומר שהיני גוי, ולא יהודי, וכן יעלילו שמועות רעות על] מעשי, [בהחלט] יעשו זאת.

וכל זה חי ה' [הריני נשבע] בני, אינו מצער אותי, ואפילו ראיתיו ונעשה בנוכחותי, אלא הייתי מדבר בנימוס ושותק או עונה לפי המצב, כי אשר נעלם מהם באמת הוא יותר חמור

מזה בהרבה. ואין אני דואג לנצחון עצמי, כי כבודי העצמי ומדותי לדעתי הוא להתעלם מן הסכלים, לא לנצח אותם במילים". עכ"ל.

ואנו למדים מן דבריו אלו של רבינו הטהור, שאותם בני אדם, לא רק שאינם רואים ומזהים את השקר, אלא אף מגנים הם את אנשי האמת, ומבזים אותם מתוך חוסר הבנתם ועיונם בכל דרך אשר יוכלו. ומה לנו לתמוה אם רבות כאלו יש בדורינו אנו? שלא רק שלא מודים על האמת, אלא אפילו השקר שרואים אל מול עיניהם לא מסוגלים להודות עליו. ודומה הדבר למה שאמר דוד המלך בתהלים (תהלים פרק קטו פסוק ד – ז): "עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם". ע"כ.

ושימו לב לדבריו של רבינו, "כי אשר נעלם מהם באמת הוא יותר חמור מזה בהרבה". כלומר, סכלותם וחוסר הבנתם מה היא תורת אמת, לדעתו של רבינו חמורה מכל ביזוי שיש בעולם! שכן אנשים כאלו, בדומה לזקן ממרא שדיבר עם תלמידי, הינם מחשיכים את כל יופי התורה, וגורמים גלות גדולה בדבריהם, שהיא גלות הדעת והחכמה, וייעודו של עם ישראל אינו מתקיים בעולם!

אלא יש עוד להעיר, כי נמצא לפי דברי רבינו שהיה דרכו להתעלם מן הארורים הללו שגינו אותו. אלא שקצת קשה, שהרי לפי מה שכתב בספרו משנה תורה, חובה היה על רבינו לבזות ולפרסם את שמו של ראש הישיבה שביזה אותו. שהרי כתב הוא כך (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ז הלכה יג): "אף על פי שיש רשות לחכם לנדות לכבודו, אינו שבח לתלמיד חכם להנהיג עצמו בדבר זה, אלא מעלים אזניו מדברי עם הארץ, ולא ישית לבו להן, כענין שאמר שלמה בחכמתו, "גם לכל הדברים אשר ידברו אל תתן לבך", וכן היה דרך חסידים הראשונים שומעים חרפתם ואינן משיבין ולא עוד אלא שמוחלים למחרף וסולחים לו, וחכמים גדולים היו משתבחים במעשיהם הנאים ואומרים שמעולם לא נידו אדם ולא החרימוהו לכבודן, וזו היא דרכם של תלמידי חכמים שראוי לילך בה.

במה דברים אמורים כשבזהו או חרפהו בסתר, אבל תלמיד חכם שבזהו או חרפו אדם בפרהסיא [=כלומר ביזוהו בפני רבים], אסור לו למחול על כבודו, ואם מחל נענש! שזה בזיון תורה, [=וכבר קשור לכבוד התורה עצמה ולא לחכם], אלא נוקם ונוטר הדבר כנחש עד שיבקש ממנו מחילה, ויסלח לו". ע"כ. ונמצא לפי דבריו של רבינו עצמו, שהוא היה צריך לבזות הראש ישיבה האומלל שביזה אותו ברבים לעיני כל הישיבה הארורה שלו. ואולי ניתן לתרץ ולומר, שאותו ראש ישיבה לא דיבר דבריו ברבים אלא ביחיד לתלמידו של הרמב"ם. אלא שרבינו כתב, שאם יביאם ההכרח, יאמרו שהוא לא יהודי!

"המון למדנים טועים מן הבהמות – ואין בהם מן השכל הישר והעיון האמיתי":

עוד יש לצרף כאן בתור הקדמה, את דבריו של רבינו הטהור על האנשים שמדמים עצמם

ל-"גדולי ישראל", שלאמיתו של דבר, אינם אלא סכלים, שלא מרגישים אפילו בסכלותם (אגרות הרמב"ם מאמר תחית המתים עמוד ב'): **ואלו דבריו: "... וכאשר נחלצנו לכך, ראינו שאין מן הצדק שנתכוין למה שרצינו לבאר ולקרב פרטי הדינים,** ו[אין] **אניח יסודותיו מוזנחים לא אבארם ולא אדריך לאמתתם.** [=בי יסודות דת האמת, הם המעמידים גם את ההלכה והדין. כלומר, ללא יסודות דת האמת גם פסיקת ההלכה תהיה משובשת ולא רצויה]. **ובפרט כאשר מצאנו אחד ה-מדמים** [אותו בני אדם] **שהוא חכם,** ו[מדמים] **שהוא מחכמי ישראל באמת, ושהוא יודע דרך הלכה וישא ויתן במלחמה של תורה מנעוריו לפי דמיונו** [=כמו שחושב הזקן ממרא לגבי אותם אלו שהוא מזכיר בשיחה עם אליאל, חושב אותם מגדולי ישראל. ורבינו שואל כיצד יהיה ניתן לדמות מישהו שהוא מגדולי ישראל], **והוא מסופק האם ה' גוף בעל עין ויד ורגל ומעים, כפי שנאמר במקראות, או** [מסופק] **שאינו גוף. [כלומר, המון מאותם אלו שחושבים שהם חכמי ישראל, כל זמן שאינם יודעים יסודות דת האמת מה היא, כל זמן שמכשירים את ספר האופל שדיבר במושגים זימתיים כלפי הבורא, הכשיר את המאגיה, את הבל הגוים, ואת עבודת האלילים. האמין שיש כח לכישוף, האמין שעין הרע של מישהו יכולה לפגוע באופן מאגי, ואפילו יאמרו שהדברים שדיברו בזיווגים, הוא "משל", כל זמן שלא יודעים להבחין שזה הספר הוא טמא ארור מפי הגבורה, ומעולם לא דברה התורה במשל כלפי הבורא אלא בשלושה חושים, והם, "ראיה", "הרחה", "שמיעה". על מנת שלא לייחס לו יתברך אפילו במשל דבר של קירוב חושי.**

ולכן, כיצד יהיה ניתן לקרוא להם חכמי ישראל? הרי כל תורתם הבל הבלים היא! כיצד יהיה ניתן לקרוא למישהו חכם אמיתי, כאשר הוא נטה אחר הקבלה הארורה שסותרת את יסודות דת האמת? כיצד ניתן לקרוא חכמי ישראל למי שקיבלו סיפורי שקר שהאר"י הלא קדוש ידע מחשבות הלב, בשעה שהתנ"ך צועק ואומר שרק הקב"ה יודע מחשבות הלב. כמו שביארנו בסדרת מאמרים כאן:

בוודאי כי אינם נקראים חכמי ישראל! שכן חכם ישראל אמיתי ותלמיד חכמים אמיתי, מעולם לא היה מייחס את ספר האופל לתנא כדוגמת רשב"י, אלא לאחד מן הנוכלים המסיתים, שבאו לצוות את עם ה' לעבוד פרצופים ואלהים אחרים, והחדירו את הנצרות במסווה של יהדות בהתאם לתקופה של עם ישראל

ומסביר רבינו], אבל אחדים ממי שמצאתי מאנשי ארץ מסויימת החליטו שהוא [יתברך] **גוף,** ו[אף] **חשבו לכופר מי שאומר היפך זה, וקראוהו מין ואפיקורוס, ותפשו דרשות** [תלמוד] **ברכות כפשטיהם, וכדומה לזה שמעתי על מקצת מי שלא ראיתיו.** [=בדיוק כמו בדורינו אנו, שאנו אומרים ונלחמים, על דעות מהובלות, שהבורא מזדווג, אפילו במשל, חלילה לייחס בעליונים משגל! חלילה לומר על הקב"ה שהוא "אבא" – "אמא", "קצר אפים", "נוקבא", וכו' וכו'. וחושבים אותנו בעבור כפירתינו בעבודה זרה, חושבים אותנו לכופרים! עד כדי כך שבדורו של הרמב"ם מי שהיה אומר שהבורא יתברך אין לו גוף, היה נחשב כופר! כך רבינו מעיד ומגיד]. **וכאשר ידענו את אלה המפסידים מאוד** [=כדוגמת הזקן ממרא בשיחתו עם אליאל, וכל טיפשי הקבלה הארורה למיניהם] ו[ראינו] **שהם מסופקים, והם מדמים שהם חכמים ישראל** [=רק מדמים שהם חכמי ישראל].

ו[לאמיתו של דבר] **הם היותר סכלים בבני אדם, ויותר תועים מן הבהמות, וכבר נתמלאו מוחותיהם פלאות והזיות ודמיונות נפסדות כנערים וכנשים** [=דוגמאת חיים ויטאל ושאר טפשי הקבלה הארורה, דוגמת זה הזקן ממרא ורבותיו הארורים, וכן כדוגמת חושך אליהו שר"י וכל כיוצא בו, שהם יותר סכלים בבני אדם ויותר תועים מן הבהמות!! ולכן מסביר רבינו] **ראינו שכן ראוי שנבאר בחיבורינו ההלכתיים,** [נוסיף ונבאר את] **יסודות הדת על דרך ההודעה** [כלומר, שנבאר מה הם יסודות הדת באופן כללי], **לא על דרך הלמידות, כי הלמידות על אותם היסודות דרוש לה בקיאות במדעים רבים, שאין חכמי התורה יודעים מהם מאומה כמו שבארנו במורה.** [=שהרי בקושי הינם יודעים מה הם יסודות הדת על דרך ההודעה, וכיצד ידעו על דרך הלמידות? כל שכן שאינם מסכימים ליסודות הדת באוחזם בספר האופל הטמא המפי הגבורה]. ע"כ.

ומבואר מדברי רבינו, שכל ואדם אינו בקי ביסודות הדת, אפילו היה מפולפל חכם, כותב ספרים, כל זמן שמסופק ביסודות דת האמת, ואין הוא יודע להצביע מה שקר ומה הוא אמת, הנה הוא בוודאי תועה ומטעה יותר מן הבהמה. ולכן זה הזקן ממרא ורבותיו שהוא מזכיר בשיחה זו, אם הם נטו משכל הישר, מה תועלת יש בלהזכיר אותם, הרי הם יותר גרועים מן הבהמה בוודאי. ועליו כבר אמר (ישעיהו פרק א פסוק ב – ד): "שִׁמְעוּ שָׁמַיִם וְהַאֲזִינִי אֶרֶץ כִּי יְיָ דִּבֶּר בָּנִים גִּדַּלְתִּי וְרוֹמַמְתִּי וְהֵם פָּשְׁעוּ בִי: יָדֵעַ שׁוֹר קֹנֵהוּ וַחֲמוֹר אֵבוּס בְּעָלָיו יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עַמִּי לֹא הִתְבּוֹנָן: הוֹי גּוֹי חֹטֵא עַם כֶּבֶד עָוֹן זֶרַע מְרֵעִים בָּנִים מַשְׁחִיתִים עָזְבוּ אֶת־יְיָ נָאֲצוּ אֶת־קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל נָזֹרוּ אָחוֹר". ע"כ.

וכתב רבינו במקום אחר (הקדמה למורה נבוכים) "**אבל המבולבלים, אשר כבר נִתְטַנְּפוּ מוחותיהם בדעות הבלתי נכונות ובדרכים המטעים** [=כמו הזקן ממרא ורבותיו], **ויחשבו אותם מדעים אמיתיים, ומדמים שהם בעלי עיון** [ואנשים חושבים אותם שהם חכמי ישראל], **ואין להם ידיעה כלל בשום דבר הנקרא 'מדע' באמת. הם יירתעו מפרקים רבים ממנו, ומאוד יקשו עליהם כי לא יבינו להם עניין. ועוד, כי מהם תתגלה פסולת הסיגים שבידם סגולתם ורכושם המיועד לאידם". ע"כ.**

והדברים מובנים היטב וברורים, ורואים התוצאות בדורינו. ומה שכתב רבינו בסוף הדיבור הזה, זה בדיוק מה שמפריע לאנשי השקר, שעל ידי דברינו הברורים, על ידי הנצחת האמת, ניכרת צביעותם, סכלותם, ובורותם, והרי המלחמה שלהם כנגדנו נובעת מתוך העובדה שאינם רוצים להראות טפשים! ולכן המון מהם דיברו נגד רבינו הטהור וכנגד ספרו הגדול מורה הנבוכים! מכיון שספר זה הוכיח שהם טועים מן הבהמות! וספרו של רבינו הרמב"ם מוכיח ללא ספק, כי ספר הזוהר אינו של רשב"י, אלא הוא ספר פרו-נוצרי ארור.

וביחס למה שאנשים שומעים ולמה שהם מקבלים, רבינו סבר שעדיף שאחד ישמע את האמת וילך בשכל ישר, מאשר ללמד שקר לעשר אלף איש אשר מקשיבים לדברי הבל (בסוף הפתיחה למורה) **וכתב לתלמידו: "... כללו של דבר, אני הגבר אשר אם נסגר סביבו הדבר, וצר לו המעבר ולא אמצא ללמד אמת שהוכח אלא על ידי כך שיתאים למעולה אחד ולא יתאים לעשרת אלפים סכלים, הריני מעדיף לאמרו בשבילו!, ולא אחוש לגינוי אותם ההמון**

המרובים, ואטפל בהצלת אותו הנעלה היחיד, ממה שנלכד בו, ואורהו במבוכתו עד שיגיע לשלימות וירוח לו". ע"כ.

"חובה להיות אכזרי כלפי הזקן ממרא ורבותיו ותלמידיהם":

ובייחס לזקן הממרא ורבותיו, עלינו להתנהג כלפיהם באכזריות, לבזותם ולהשפילם. והא לך לשון רבינו הטהור שכתב (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יא הלכה ה): "האכזריות על אלו שמטעין את העם אחרי ההבל רחמים הוא בעולם, שנאמר, "למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים". עכ"ל. כלומר, כאשר יש רע בנים ארורים שמטעים את עמינו הטהור אחר ההבל, בכל סוג הבל שהוא, ובפרט בנושא זה שאנו חונים בו, אסור לשבת בצד בחיבוק ידיים, אלא צריך להוקיע ולמחות בכל רב, כל מי שמשמיע את שירי מחטיאי הרבים, כל מי שעושה עמהם שירים, כל מי שיש לו יד כלשהיא בהחטאת הרבים, חובה להתאכזר עליהם, מכיון שאם לא נהיה אכזריים כלפיהם, כיצד יראה עמינו? וכיצד יהיה ניצל עמינו מהרשעים הללו?

ולכן רבינו כותב בענינים יותר חמורים, כגון מי שחילק את הבורא, ואפילו מי שחלק על חלק קטן מעיקרי התורה, מה עושים לו? כה דברי רבינו (סנהדרין י' א'): "... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". כלומר, ספר האופל שחילק את הבורא לגורמים וקרא לבורא יתברך בשם נבזה "זעיר" וכו'. חובה עלינו לשנאותו ולהשמידו בכל צורה שתהיה בעולם. וכל הפוגש את ספרי הזוהר חייב הוא לבערם במשרפה במהירות האפשרית, וכל זה על מנת לבער הרע מקרבנו. ואין כאן שום סוג של רחמים!

ומי שבועט בעניני תוכחה וכיוצא בזה כמו הזקן ממרא שעליו אנו מדברים וכל חבר מרעיו, חובה עלינו להכלים אותו ברבים! כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות דעות פרק ו הלכה ח): "המוכיח את חבירו תחלה לא ידבר לו קשות עד שיכלימנו שנאמר ולא תשא עליו חטא, כך אמרו חכמים יכול אתה מוכיחו ופניו משתנות ת"ל ולא תשא עליו חטא, מכאן שאסור לאדם להכלים את ישראל וכל שכן ברבים, אף על פי שהמכלים את חבירו אינו לוקה עליו עון גדול הוא, כך אמרו חכמים המלבין פני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא, לפיכך צריך אדם להזהר שלא לבייש חבירו ברבים בין קטן בין גדול, ולא יקרא לו בשם שהוא בוש ממנו, ולא יספר לפניו דבר שהוא בוש ממנו. במה דברים אמורים? בדברים שבין אדם לחבירו.

אבל בדברי שמים אם לא חזר בו בסתר מכלימין אותו ברבים ומפרסמים חטאו ומחרפים אותו בפניו ומבזין ומקללין אותו עד שיחזור למוטב כמו שעשו כל הנביאים בישראל". ע"כ.

"כתיבת ספרים – אינו מדד לאמת – האמת ניכרת על ידי מסורת ושכל ישר":

והנה עוד סיבה אשר נותנת לבני אדם להשאר במחשבתם ולא להודות בשקר שגדלו עליו, הוא בגלל שטוענים בפיהם שהדברים כתובים על "ספר". ועל זה כבר כתב רבינו הטהור

הרמב"ם באגרת תימן (עמוד קסה) "וממה שראוי לך לדעת, שהדברים האלה וכיוצא בהם – שוא וכזב. ולא יהיו לך לראיה [ותשתכנע שהם אמת] לפי [בגלל] שתמצאם כתובים בספרים, [כי אין בכך כלום כאשר הדברים הנאמרים הם שקר]. שהמכזב כמו שהוא מכזב בלשונו, כך הוא מכזב בקולמוסו, ואין זה נמנע עליו. והכסילים הבוערים [שאין מוחם שלם] הם שיעשו אצלם לראיה אמיתית הדבר בהיותו כתוב, אין לנו להאמין סברות מפנים האלה, אלא מפנים אחרים". עכ"ל.

וגם אתם קוראים נעימים, אל תהיו חסים לעולם למי שכתב, ולמה שנכתב, ולא משנה מי זה יהיה, אלא תדרשו האמת, ואם אכן יכוח לעיניכם שיש שקר, או טעות, או דברים ועניינים שגובלים באיסורים מן התורה, עליכם להודות ולומר, שהינם התעסקו בדברים אסורים, כגון דרישה אל המתים, הסרת כישופים [שחרי כישוף הוא מין ממיני עבודה זרה. וכל המאמין בכוח עבודה זרה, הרי הוא כופר בכל התורה כולה], ועוד ועוד. וילמד כן מדוד המלך ומעשה כבשת הרש, שכן כאשר הדבר מושלך על דברים אחרים, שלא קשורים אל האדם עצמו, הינו חורץ הדין.

ולאחר מכן מצאתי שכתב הרמב"ם (אגרת השמד עמוד קיב' הערת הרב קאפח הערה 8) : "החולי הגדול והרעה החולה, שכל הדברים שימצא אדם כתובים [בספר], יעלה על ליבו בתחילה שהם אמת, וכל שכן אם יהיו ספרים קדמונים, ו[כל שכן] אם נתעסקו אנשים רבים באותן הספרים, ונשאו ונתנו בהן. מיד יקפוץ דעתו של נמהר [כמו בדורינו אנו, לומר], ש-אלו [ודאי] דברי חכמה [הם], ויאמר בלבו, וכי לשקר עשה עט סופרים [בלומר לחינם ישב מישהו וכתב חיבורים? לא יכול להיות שהשקיע כל כך הרבה ויצא ממנו שקר!], ו["יאמר הקורא עוד], [וכי] בחינם נשאו ונתנו ["גדולי עולם"] אלו, באלו הדברים? ו[דע לך אתה הסובר דעה מופסדת זו, כי] זאת היא [הסיבה] שאבדה מלכותינו והחריבה בית מקדשנו, והאריכה גלותינו, והגיעתנו עד הלום. שאבותינו חטאו ואינם, לפי שמצאו ספרים רבים ... שדברים אלו עיקר עבודה זרה [הם], וטעו ונהו אחריה, ודמו שהם חכמות מפוארות ויש בהן תועלת גדולה. ע"כ.

וגם בדורינו אנו, נכתבו ספרים, נכתבו מגילות, ונשאו ונתנו גדולי עולם באותם ספרים, ופלפלו בחכמות סרק, שאין בהם שום תועלת, ולהיפך הוא הנכון, מי שחקר מעט, ידע כי ימצא שם דברי מינות קשים החמורים ביותר שהיו משחר ההיסטוריה של העם היהודי. והרי לכם, כי הרמב"ם ראה את הנולד, וחכם עדיף מנביא. וזה מה שקורה בדורינו אנו.

כל אלו הדברים הם הקדמה ברורה לקראת טענותיו של הזקן ממרא בשיחתו עם אליאל. וחובה לחזור על ההקדמה הזו כמה פעמים על מנת להבין הדברים הגדולים הללו שנכתבו כאן. ועיקר טעם הקדמתי הוא להסביר לעם ישראל, שלא ישחק אצלם, "שמות" של מי שנחשבו גדולים, אלא יביטו ויבחנו את מה שהם כתבו בלבד. ואם נטו מן המסורת ומן השכל הישר, הרי הם טועים ומטעים יותר מן הבהמה. ולאמיתו של דבר מספיק לקרוא את שתי המאמרים הללו על מנת להבין: יסוד הבחירה – כפירת המקובלים והזיותיהם – שכלו הישר של הרמב"ם – מדוע קושיית הראב"ד כלל לא מתחילה?

הבורא שברא בורא, והבורא שברא עוד בוראים | "בצלם אלהים" – כפירותיו של חיים ויטאל בספר "עץ מוות" – מי זה ה-"אדם הקדמון"?! והתירוצים המופרכים שלא מתקבלים על שום דעת!

"עיקר מטרת השיחה של אליאל עם הזקן ממרא":

הנה בתחילת השיחה של אליאל עם הזקן ממרא, אליאל מתכוין לעמוד על הנקודה העיקרית בשיחה, והוא ענין, "מעשה מרכבה". וניתן לראות את סדרת המאמרים שלי ושל אליאל בנושא זה, שהארכנו בו לא מעט כאן בלחיצה על הקישור. ויאמר לזכותו של אליאל, שהוא זה אשר זכה לעלות על הענין הזה, כלומר, שספר הזוהר המאגי והפגאני ניסה להתחקות ולהבין את עניני המרכבה, ולא רק שחשב שהבין ונגע בדברים אשר לא לו, אלא כתב אותם על הספר, ועבר בעזות מצח על פסק של התורה שבעל פה! כלומר, הרים יד בתורת משה רבינו ועקר תורה מישראל. ורק מן הסיבה הזו בלבד, שלא נדבר על שאר הסיבות המראות ומעידות על עילגותו של ספר הזוהר הפרו-נוצרי, רק מן הסיבה הזו של הדיבור בעניני המרכבה, היה ראוי להשליך אותו לפח האשפה של ההיסטוריה. שכן ספר האופל הרים יד בתורת משה ועבר על פסק מפורש ומשנה מפורשת בחגיגה ב' א', שאין דורשין אפילו ליחיד מעשה מרכבה! אלא אם כן היה מבין מדעתו, מותר למסור לו ראשי פרקים בלבד! ולכן בשיחה זו, על הנקודה הזו אליאל רוצה לעמוד עם הזקן ממרא בכל השיחה.

ואיני מתכוין להביא כאן את כל הענינים שכתבנו בענין האיסור לדרוש במעשה מרכבה, וכל הרוצה לעיין יכנס לקישור שהבאנו לעיל ויבין היטב, אלא שאני אביא כאן מה שנצטרך לענין בלבד.

והנה בראשית השיחה אליאל מסביר לזקן ממרא כיצד הוא הגיע לזה הענין. והסברו עמו, שהוא רצה לדעת מה הכוונה שאומרים, "הריני כפרת משכבו". וזאת בעקבות שינוי התפיסה שנוצר בעקבות ידיעתינו שספר האופל הוא ספר פרו-נוצרי, וממילא כל הדברים שכתב הם הבל הבלים, וכן מה שכתב בענין מה שיעבור האדם אחר המוות, גם הוא הבל הבלים.

ומסביר אליאל לזקן ממרא בתחילת השיחה, שמעולם לא דברה תורה, לא נביאים, לא כתובים, בדברים הקורים את האדם אחר הפטירה מן העולם, כלומר, התנ"ך דיבר רק במה שקורה לאדם בעולם הזה בלבד, ומה שיקרה לאדם אחר הקימה מן הקבר אם יזכה לכך. אמנם לגבי העולם הבא, או לגבי מה שיקרה אחר המוות, כלומר בין הפטירה לתחיית המתים, נאמר מפורש (ישעיהו פרק סד פסוק ג): "וּמֵעוֹלָם לֹא־שָׁמְעוּ לֹא הֶאֱזִינוּ עַיִן לֹא־רָאְתָה אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ יַעֲשֶׂה לִמְחַכֵּה־לוֹ". ומסביר אליאל לאותו ה-מין, שזהו פסוק מפורש, שמלבד הבורא יתברך, אין לאף אחד אחיזה וידיעה במה שיבוא אחר תחיית המתים, והוא העולם הבא. ויתירה מזו מוסיף אליאל ומסביר, שלא ראינו הסבר מפורט ומדוקדק, מה קורה עם האדם בין הפרק שבו הוא נפטר מן העולם, עד אשר חוזר לגופו בתחיית המתים. ויש להוסיף כאן על דבריו של אליאל, שלא לחינם אמר שלמה המלך (קהלת פרק ט פסוק ה): "כִּי הַחַיִּים

יוֹדְעִים שֶׁיָּמֻתוּ וְהַמֵּתִים אֵינָם יוֹדְעִים מְאוּמָה וְאֵין־עוֹד לָהֶם שָׂכָר כִּי נִשְׁכַּח זִכְרָם". ואם הם אינם יודעים, כיצד מי שחי ידע מה עובר עליהם אחר המיתה? אלא בוודאי שענינים אלו כלולים רק בגדר "מעשה מרכבה" שהם השגות שכליות ותבונה מאת הבורא יתעלה שמו. ואין דורשים דברים אלו ברבים לעולם! וכל שכן שלא כותבים אותם על הספר!

ואליאל ממשיך טוען ואומר, שבניגוד לחכמי האמת בעלי המשנה והתלמוד, מאז תקופת הפצתו של ספר האופל המאגי, נטו חכמי הקבלה הארורה בעלת הזיווגים, לדבר בנושאים של עניני המרכבה, ובעיקר דיברו בענינים שקורים לאדם אחר המוות, כאילו יודעים הם את צורת הנפש אחר המיתה! כלומר, הם אינם יודעים כיצד תראה הנפש אחר המיתה, כיצד יעלילו שהינם יודעים מה יהיה אחר המוות?

וכמו שביאר רבינו בחיי בן פקודה בספר חובות הלבבות (שער הבטחון פרק ד'): "אבל גמול העוה"ב ועונשו [=בשונה מהגמול על העבירות בעולם הזה, שפירשה התורה מה עונש האדם בעולם הזה, אמנם בענינים שבאים לאחר המוות], לא פרש מהם הנביא מאומה בספרו, [ונהג כן] בעבור כמה פנים [=סיבות]: מהם, כי צורת הנפש בלעדי הגוף אינה ידועה אצלנו. [כלומר, צורת הנפש ודמותה כיצד תראה לאחר פרידתה מן הגוף, אינה ידועה אצלינו, וזה כאמור רק הצורה עצמה], כל שכן [שלא נדע לעולם] מה שתתענג בו, או תצטער בענין ההוא מגמול ועונש.

אך פרש אותו [הנביא] למי שהיה מבין הענין הזה [מכיון שמדובר בענינים של "מעשה מרכבה", ולכן רק יחידי סגולה מסוגלים להבין ענין זה לעצמם על ידי רמזים, כמו שאמר במשנה, "לחכם המבין מדעתו"], כמ"ש ליהושע [הכהן הגדול] (זכריה פרק ג פסוק ז): "כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם־בִּדְרָכַי תֵּלֵךְ וְאִם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם־אַתָּה תָּדִין אֶת־בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת־חֲצֵרַי וְנָתַתִּי לְךָ מַהְלְכִים בֵּין הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה". ולא יהיה זה בעוד נפשו קשורה בגופו, אבל רמז [לו] למה שיהיה אחר המות, שתשוב הנפש בצורת המלאכים בענין פשיטותה ודקותה, ועוזבה להשתמש בגופה, כשתזדכך ותזהיר, והיו מעשיה טובים בעולם הזה". ע"כ.

והנה קורא נעים, מילים אלו של רבינו בחיי הם ברורות, ולא עלה מעולם על אף חכם אמיתי לכתוב את הענינים הקורים את האדם אחר המוות. ולא כמו שנהג מחבר ספר הזוהר המשחית, שהסית את ישראל והפחיד אותם בחינם, וכתב להם סיפורים ודמיונות כפי העולה על ליבו הרע והסכל, וביאר לפרטי פרטים כל הדברים הקורים לאדם אחר המוות מתוך דמיונו המהובל בלבד! ומלבד שיש בדבריו ובסיפוריו, עקירת יסודות דת שלא נעמוד עליהם כעת. העיקר החשוב הוא, שלא כל בני האדם לא יכולים לדעת מה יהיה איתם לאחר המוות, שכן רוב המוחלט של בני אדם, לא יודעים כיצד תראם צורת נשמתם אחר המיתה! וכל מי שהשיג את עניני המרכבה היו יחידים ובודדים בלבד, ומזמן תלמידו של רבי עקיבא, "אין דעתם נקייה", כלומר מזמן תלמידו של רבי עקיבא, אין כבר בני אדם שמסוגלים לדעת עניני המרכבה! כמו שאמרו (תלמוד ירושלמי מסכת חגיגה פרק ב הלכה א): "חנניה בן חכיניי לפני ר' עקיבה מיכן והילך אין דעתן נקייה".

והנה אליאל מדגיש לאותו מין, שבאמת, בעבר, דברים אלו היו מרתיעים מאוד מלקרוא אותם. אלא שאחר החקירה והחיפוש במקורות הנאמנים למסורת תורת משה, יתברר שכל הענינים הללו שעסקו בהם המקובלים והמון מן האחרונים, כולם הם בכלל עניני "מעשה מרכבה", שאין דורשין בהם ברבים!

כמו שאמרו חז"ל (משנה מסכת חגיגה פרק ב משנה א): "אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים, ולא [דורשין] במרכבה [אפילו] ביחיד [=ליחיד], אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם". ע"כ.

.ספר האופל התעסק בעצמות ה' ולא רק במעשה מרכבה:

ויש לציין כבר בנקודה זו דבר חשוב מאוד שלא הוזכר בשיחה, והוא, שהמקובלים שר"י וממשיכי דרכם, לא רק התעסקו בעניני מרכבה [=ניסו להתעסק שהרי כל מסקונתם לגבי מעשה מרכבה הבל וריק. שהרי אם הם כל כך נחותים וחסרי הבנה, ואינם מבינים, שאין כח לכישוף, אין כח למאניה ולא למיסטיקה, בוודאי כי שכלם כל כך נמוך, ונמצא בשפל המדרגה עד שבוודאי אינם מסוגלים להבין ולו דבר אחד מעניני המרכבה. ולכן כל מה שכתבו לגבי עניני המרכבה, הכל הבל וריק!], אלא רוב ספר הזוהר הפנאני והקבלה הארורה של ויטאל ושאר המקובלים שר"י, מדברים על ידיעת עצמות ה'! וכפי שכבר למדנו בסדרת המאמרים על מעשה מרכבה, אי אפשר לאדם לדעת מי זה ה' יתעלה במהותו ובעצמותו.

וספר הזוהר המאגי, מתעסק בעצמותו יתעלה, ולא מתעסק רק במעשה מרכבה! כלומר, ספר האופל מתעסק בלדעת, כיצד הבורא מתנהג עם עצמו, כיצד הוא נפעם, מתפעל, מושפע, נצרך, נזקק, מזדווג וכו'. ובעקבות דברים רעים אלו, הוצרכו מכשפי האופל הפרו-נוצרים, לחלק את עצמותו יתעלה, וקראו לו, "אין סוף", ואמרו שהאין סוף השפיע מעצמו וברא ישות אחרת הנקראת, "אדם קדמון", ולאחר מכן אמרו שאדם קדמון הביא את, "יהוה", כלומר לדעתם האווילית שם, "יהוה" הוא שם המתאר את פעולת הדבר והשתלשלות התהוות חלקי הבורא. וזה ההיפך מן האמת! שהרי שם, "יהוה", זה שם העצם היחיד שנקרא בו ה' יתברך, ולא שיש לו שם, אלא בשם זה הוא נקרא בשביל שנדע שרק אותו אנו עובדים ולא זולתו!

כמו שאמר (שמות פרק יד פסוק לא פרשת בשלח): "וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ". ואמר (דברים פרק י פסוק כ פרשת עקב): "אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִּירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וּבוֹ תִדְבָּק וּבִשְׁמוֹ תִּשָּׁבֵעַ". והרי שציווה אותנו הוא יתעלה, לעבוד רק אותו! ולדבוק רק בשמו הנקרא, "יהוה"! וזה בניגוד לדעתם! שהרי לדעתם העילנת שם "יהוה" הוא מתאר כך:

י – אבא

ה – אמא

ו – זעיר אנפין הטמא

ה – נוקבא האלילית אשתו של זעיר

כלומר, לא מספיק שלפי הטיפשים הללו הם אמרו שיודעים מי זה הבורא וכיצד הוא מתנהג, וזה לא יתכן לעולם! שהרי אמר (שמות פרק לג פסוק כ – כג פרשת כי תשא): "וַיֹּאמֶר לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי: וַיֹּאמֶר יְיָ הִנֵּה מָקוֹם אִתִּי וְנִצַּבְתָּ עַל־הַצּוּר: וְהָיָה כְּעָבְרִ כְּבֹדִי וְשַׂמְתִּיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר וְשַׂכֹּתִי כַפִּי עָלֶיךָ עַד־עָבְרִי: וַהֲסִרֹתִי אֶת־כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ". ופסוקים מפורשים לפנינו המעידים ומגידים, שאפילו משה רבינו לא ידע את עצמותו של הבורא! שכן אמר לו, "כי לא יראני האדם וחי", וראיית פני ה', זהו משל ונמשל, על הכרת עצמות הבורא יתעלה שמו. וחזר שוב ואמר, "וראית את אחורי ופני לא יראו", כלומר, אמר ה' למשה רבינו, אתה תדע את כל מעשה המרכבה בשלימות, שכן מה שאמר "וראית את אחורי", זהו משל ונמשל על ידיעת מעשה מרכבה. אמנם אותי אמר ה' למשה רבינו, כלומר להכיר את עצמותי, אי אפשר לדעת ולהכיר מי אני בגוף חי!

וכן אמר הנביא מפורש (ישעיהו פרק סד פסוק ג): "וּמֵעוֹלָם לֹא־שָׁמְעוּ לֹא הֶאֱזִינוּ עַיִן לֹא־רָאָתָה אֱלֹהִים זוּלָתְךָ יַעֲשֶׂה לִמְחַכֵּה־לוֹ". ולכן, הנקודה הזו של ידיעת עצמות הבורא, היא נקודה מאוד חשובה שעל הקורא להבין אותה! וזה מקצת מתועבותיהם של המקובלים שר"י.

ולא רק זו בלבד, אלא לא הספיק להם שאמרו שהבורא נצרך, נזקק, מתפעל, נפעם, מושפע מבני אדם, או מפחד מן הסטרא אחרא. לא מספיק שחילקו אותו לגורמים, אלא קראו לו בשמות גנאי, וקראוהו "קטן" או "קצר". וציוה ספר הזוהר לעבוד את שם, "זעיר אנפין". וכמו שכתב הריק, עמנואל ריקי, בספרו יושר לבב (עמוד יא הדפסה התשפ"ע טרפס הלב): כתב כך, "והנבואה הקטנה האחרת של פסוק (דברי הימים א פרק כח פסוק ט): "וְאַתָּה שְׁלֹמֹה־בְנִי דַּע אֶת־אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעָבְדֵהוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חֲפֵצָה כִּי כָל־לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יְהוָה וְכָל־יֵצֶר מַחֲשָׁבוֹת מֵבִין אִם־תִּדְרְשֶׁנּוּ יִמָּצֵא לָךְ וְאִם־תַּעַזְבֶנּוּ יַזְנִיחֲךָ לָעַד" ... רמזו לו בתיבת "את", המרכבה את נשמת זעיר אנפין [=כלומר, יש לזעיר אנפין נשמה!! כלומר הוא ישות בפני עצמה!! נמצא כי הבורא מחולק לפי הריק!] שהיא הסיבה הראשונה ... ומפני זה "ועבדהו" לזה, אף כי נברא הוא, כי לנשמתו [=של זעיר אנפין] אתה עובד בזה ... משום כך לא אמר לו, "דע אלהי אביך", אלא אמר לו, "דע את אלהי אביך". [מה זה השטות הזו? לא ניתן לומר "דע אלהי אביך", כי זה לא מתאים לרצף הדיבור והלשון הברור]". ע"כ.

והנה כל השטויות וההזיות שכתב ריקי וחרף בעצמותו של הבורא והעליל עלילות על פי ספר הטמא זוהר, ונתן דופי בפסוקים, הם הדברים שמוכיחים ומגידים, שכל עניני המקובלים והדת הזוהרית, הינם עבודה זרה במאה אחוז, ולא שהם ענינים של עבודה זרה, אלא מדובר

במינות גמורה! ומצוה להאביד ולשרשם מכל מקום. ויתירה מכך, מוכח לכל וברור, כי הם התעסקו בידיעת עצמות האל! מה שלא ניתן לשום בריאה בעולם להשיג!

וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק א הלכה י): "מהו זה שביקש משה רבינו להשיג? כשאמה, "הראני נא את כבודך", ביקש לידע אמיתת המצאו של הקדוש ב"ה עד שיהיה ידוע בלבו כמו ידיעת אחד מן האנשים שראה פניו ונחקקה צורתו בלבו שנמצא אותו האיש נפרד בדעתו משאר האנשים, כך ביקש משה רבינו להיות מציאות הקדוש ברוך הוא נפרדת בלבו משאר הנמצאים, עד שידע אמתת המצאו כאשר היא.

והשיבו ברוך הוא שאין כח בדעת האדם החי שהוא מחובר מגוף ונפש להשיג אמיתת דבר זה על בוריו, והודיעו ברוך הוא מה שלא ידע אדם לפניו ולא ידע לאחריו, עד שהשיג מאמיתת המצאו דבר שנפרד הקדוש ברוך הוא בדעתו משאר הנמצאים, כמו שיפרד אחד מן האנשים שראה אחוריו והשיג כל גופו ומלבושו בדעתו משאר גופי האנשים, ועל דבר זה רמז הכתוב ואמר, "וראית את אחורי ופני לא יראו". ע"כ.

.ועולה לפי דברי רבינו הטהור:

א) אי אפשר להשיג ידיעת עצמות ה' יתברך בגוף חי.

ב) משה רבינו הוא האדם שהשיג כלפי האל, מה שלא ידע מי שהיה לפניו, וידע משה רבינו מה שלא ידע מי שיהיה לאחריו!!

כמה חשובים הם דברי רבינו שאיתם הוא פותח את ספרו הגדול משנה תורה, וקורא להלכות אלו, "הלכות יסודות הדת", כי אם אין יסודות כל הבנין נופל. וכבר גילה רבינו במקום אחר (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת ברכות פרק ט משנה ז): וכתב, "... אלא שדרכי תמיד בכל מקום שיש איזה רמז בעניני אמונה אבאר משהו, כי חשוב אצלי להסביר יסוד מהיסודות יותר מכל דבר אחר שאני מלמד". ע"כ. ולכן קורא נעים, רק מנקודה זו, עליך להבין ולדעת כי הם מחקו את התורה שבכתב והתורה שבעל פה, ובמילים אחרות, הם מחקו מאתנו את הבורא האמיתי שלנו! הם גרמו לעם ישראל לעבוד את האליל הקבלי הטמא, "זעיר אנפין", והסירו את שם העצם היחיד של הבורא! והפכו אותו לשם המתאר פעולה! וכבר ציוה ואמר בתורה (שמות פרק כ פסוק ב – ד פרשת יתרו): "אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לְא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי". ומה פירוש, "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"? אין "פנים" אלא ידיעת עצמות! ובמילים אלו שאמר ה' יתעלה שמו, "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני", שלא תחשוב להוסיף אלהים אחרים בעצמותי! שמלבד שלא תוכל להכיר את עצמותי, תזהר ולא תעלה על דעתך לעבוד אל אחר או שם אחה חוץ מן "יהוה" בלבד! וכן אמר (שמות פרק כב פסוק יט פרשת משפטים): "זֹבֵחַ לָ אֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִּי לַיְיָ לְבַדּוֹ". רק את "יהוה" בלבד אנו עובדים ולא אל אחר או שם אחר חלילה וחס!

וכתב רבינו הטהור (מורה הנבוכים חלק א' פרק סב): "... **שהם** [כל שמות ה' יתברך מלבד שם – "יהוה"], **כולם שמות שהונחו כפי הפעולות המצויות בעולם. אבל כאשר תתבונן בעצמותו מעורטלת ומפושטת מכל פעולה** [=כאשר תתבונן במחשבתך ותבין שאצל הבורא לא שייך שום פעולה מפעולות הגופים, כמו שכתבתי כאן], **לא יהיה לו שם נגזר** [=מושאל] **כלל. אלא** [הוא יתברך יש לו] **שם אחד מיוחד להורות על עצמותו** [=ואין הכוונה שאפשר לדעת על ידי שמו את עצמותו, כלומר מי הוא! שזה ודאי אינו! אלא כוונת רבינו, להורות על "ידיעתו", ורצונו לומר, שבשם "יהוה" נדעהו אנחנו]. **ואין אצלינו שם בלתי נגזר כי אם זה.** [להבדיל אלפי הבדלות ממה שמכשפי האופל כינו את הבורא שלנו יתעלה שמו, בשמות נגעלים ומהם, "אדם קדמון", "אין סוף", "אבא", "אמא", "זעיר אנפין", "נוקבא", ימחה שמם מן העולם! ועיין במה שכתבתי מתועבותיהם כאן. ויתירה מכך, לדעתם שם, "יהוה" הוא שם שולי, כלומר שם מתאר ולא מורה על עצמותו! כלומר, הם הפכו את השם היחיד המורה על עצמותו, לשם המתאר פעולות זיווג! שהרי לדעתם הפוחזת והמתועבת, אות י' הוא כנגד אבא, ואות ה' כנגד אמא וכו'. ונמצא ששם יהוה לדעתם הוא שם המתאר פעולה שפועל בה הבורא בעצמותו, ומלבד שזה חירוף וניאוץ כלפי שמים מצד חולי הנפש הללו, עוד מבואר, שלדעתם שם יהוה אינו שם עצם בלבד, אלא שם מתאר. ימחה שמם אמן. ולכן מבואר, כי שם אחד יש לו יתברך המורה על עצמותו, כלומר המורה על קיומו למען נדעהו], **והוא, יוד הא ואו הא, שהוא** [הנקרא שם] **המפורש בסתם. אל תחשוב זולת זה.**

ואל יעלו על לבך הזיות [של אותם] **כותבי קמיעות** [=כמו בדורינו אנו שמצוי המון הוזי הזיות אילמים, המאמינים שיש כח לקמיע להביא להם השפע והמזל, הבריאות והפרנסה, ושמים את הקמיע על צוואר עם דמיונם הרע], **ומה שתשמע מהם** [דמיונות והבלים], **או תמצא בספריהם הטפשיים** [=קורא לכל ספרי המקובלים ומאמיני המאגיה ודומיהם, טפשיים. ואכן כך, הם היו טפשים מאוד], **שמות** ["קודש" לפי דעתם המשובשת], **שהם מצרפים אותם, ש-**[לפי האמת] **אינם מורים על שום ענין כלל. וקוראים אותם** [=בדעתם המשובשת] **"שמות", ומדמים שהם צריכים קדושה וטהרה, וש**[אותם שמות] **עושים נפלאות** [חלילה וחס]. **כל הדברים הללו,** [הם הזיות ו]**ספורים שאין ראוי לאדם שלם** [וחכם בעל שכל] **לשומעם, כל שכן לסבור אותם. ולא יקרא שם המפורש בשום אופן, זולת** [מלבד] **זה השם** [יהוה] **בן ארבע אותיות". ע"כ.**

ונמצא לפי דעתו של רבינו, שם המפורש הוא רק "יהוה" בלבד לעולם! ומדוע זה נקרא, "שמו המפורש"? כי זה השם היחיד שאינו מתאר פעולה, אלא מורה על עצמותו בלבד, כלומר על עצם קיומו של האל וידיעתו יתברך! ולא על התנהגותו או על דבר אחר!

"הוכחה שהמקובלים שר"י התעסקו בעצמות הבורא":

והנה, הזקן ממרא המין הנזכר, טען בפני אליאל באחת השיחות שלהם, שלומר שהמקובלים השיגו את עצמות ה', זה דבר שהם לא מודים בו. כלומר, על מנת שלא יהיה מקום ופתח לקושיות עליהם, הם התעסקו בעצמות ה', אלא שהם אומרים שהם לא התעסקו בזה כלל! כלומר, זה דרכם בסל למו, לעשות דבר ולומר שהם לא עשו אותו! כי הדבר ניכר וברור, כי הם התעסקו בעצמות ה' ממש.

וכמו שכבר השיג עליהם הרשב"ש בחכמתו, ונביא דבריו בהמשך, ונציג בעת מקצת דבריו, שכתב (שו"ת הרשב"ש סימן קפט): "... **ועוד, שהם לא ידעו אלו עשר ספירות מה הם, אם הם או**

תוארים [=מתארי פעולה], או שמות או השפעות שופעות מאתו יתברך, ואין כפי השכל חלוקה רביעית. ואם תאמר שהם שמות, א"כ אין הם עצמיות, ואם הם עצמיות [=ישויות בפני עצמן כמו שטוען ריקי, הרי] הם תוספת, א"כ אם הנוצרים טוענים השלישיות אלו טוענים העשיריות. ואם תאמר תוארים, מה נשתנו תוארים אלו משאר התוארים, והרי הקדוש ב"ה הודיע למשה י"ג מדות ולמה מעטו הם ג' מהם. ואם תאמר שאינם אלו הכתובים בתורה, לא ימלט שאלו הספירות הם בסגנון אחד עם המדות האלו, או יותר חשובים מהם או פחותים מהם. ואם הם בסגנון אחד, מה נשתנו אלו מאלו.

ואם יותר טובים, למה העלימם ה' יתברך מן משה. ואם נעלמו ממשה מי יודעם, אם רבי לא שנאה ר' חייא מנין לו, ואם משה לא ידעם מי הוא המקובל שידעם וממי קבלם, שהרי גם הם אומרים שגם משה לא הגיע לכלל כל הספירות, ואם משה לא הגיע לכללם איך יגיע זולתו אליהם, ואם הם פחותים ממדות הכתובות בתורה למה נחליף אלו באלו. ואם תאמר שהם השפעות א"כ הם כחות כלומר מלאכים, והמתפלל אליהם אם אומר שהם כחות או השפעות, א"כ המתפלל והמכוין בהם שהם עצמיות הוא כופר, שכל המתפלל למלאך מהמלאכים כופר הוא. והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא שינה לעצמותו וכופר הוא. ואם תאמר שהם תוארים יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו". ע"כ.

ושתי נקודות יש לעמוד ולבאר מתוך תשובה זו:

א) הרשב"ש מקשה עליהם ואומר, "והחושב שיש עצמיות [אחרת] בלתי עצם הבורא [כלומר, החושב לחלק את הבורא, ולקרוא לו בשמות מוזרים, ובעצם במילים אלו נמצא כי הבורא מחולק בעצמיותו. משמע שהבין מדבריהם, שהם נגעו בידיעת עצמותו! והרי בדברים אלו] שינה לעצמותו, וכופר הוא". ע"כ. והנה מתוך דברים אלו הינך למה, כי גם הרשב"ש הבין שכל הבל הקבלה החדשה והארורה, לא רק שהתעסקו במעשה מרכבה, אלא נגעו בעצמות ה'! דבר שלא היה ידיעה אף למשה רבינו בחיי חיותו! ומה יענה הזקן ממרא על כך? מה יאמר שהרשב"ש אינו יודע ללמוד?

ב) נקודה שניה שיש לעמוד עליה, הוא מה שכתב הרשב"ש, "ואם נעלמו ממשה מי יודעם, אם רבי לא שנאה ר' חייא מנין לו, ואם משה לא ידעם מי הוא המקובל שידעם וממי קבלם, שהרי גם הם אומרים שגם משה לא הגיע לכלל כל הספירות, ואם משה לא הגיע לכללם איך יגיע זולתו אליהם". ע"כ. והנה אחת מהטענות של הזקן ממרא בשיחתו עם אליאל, הוא, שהוא מנסה להגן על כת המקובלים שר"י, בזה שהוא טוען, שהם לא טוענים שהאר"י או כותב הזוהר [=רשב"י לשיטתם העילגת] ידעו מה שמשה רבינו לא ידע.

וכאשר הדבר כתוב לעיניהם מפורש אצל חיים ויטאל שהיה מכשף כמו שביארנו כאן. וכתב ויטאל בנוגע לתורתם החדשה, וזו כמובן ראיה לדברי, שהמקובלים מודים בעצמם ובפיהם, שתורתם היא חדשה, והשגתם שהשיגו לא היתה וגלית לדורות הקודמים! כלומר, מה שהשיגו הם, לא השיגו חכמי המשנה והתלמוד, ואף לא משה רבינו. חירוף זה כותב ויטאל, בהקדמה לשער ההקדמות (עמוד 8 מהדורת מרכבת יחזקאל): " ... ובדרא בתראה תתגלה

[=גילוי חדש משמע!], **ותתפרסם חכמה הזאת** [=תיעוב של קבלת הזיווגים האלילית והפאגנית], **ויבינו וישכילו** ברזי התורה שלא השיגו הקודמים אלינו. ובזה נסתלקה השגת הפתאים המקשים ואומרים, "איכשור דרי, ואם דורות שלפנינו לא השיגוה איך נדענה אנחנו?", ובזה יסכר פיהם". ע"כ. והנה ויטאל חשב שבדברים אלו הוא יתרץ תירוצים, אבל לא הבין שמדבריו אלו, ניכרת כפירת ספר הזוהר וכפירתם של המקובלים שר"י ביסודות דתינו!

ולא רק ויטאל הבין זאת. אלא כל אחרוני מהובלי המקובלים כך סברו! ומהם ספר תניא **שכתב** (תניא איגרת הקודש פרק יט): "ולכאורה יש להפליא הרי נאמר ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, ואיך השיג האריז"ל יותר ממנו, ודרש כמה דרושים בבחינת פנימיות, אפילו בספירות ומדרגות רבות שלמעלה מהחכמה, וכתר דאצילות. אך הענין הוא פשוט ומובן לכל שיש הפרש גדול בין השגת חכמי האמת כרשב"י והאריז"ל שהיא השגת חכמה ודעת, ובין השגת מרע"ה ושאר הנביאים בנבואה, המכונה בכתוב בשם, "ראיה ממש", "וראית את אחורי", "וארא את ה'", "וירא אליו ה'", ואף שזהו דרך משל, ואינה ראיית עין בשר גשמי ממש". ע"כ.

כלומר לפי זלמן, מי זה משה? מי אלו הנביאים? הם השיגו השגות אחוריות... נחותות... שבורות... רק מכשף האופל שייחס את דברי תועבתו לרשב"י, רק הוא והאר"י הלא קדוש, רק הם השיגו את חכמת האמת. ושימו לב איך מכנה זלמן את האר"י ורשב"י, קורא להם, "חכמי האמת", והם השיגו, "חכמה ודעת". אבל כל מה שהשיג משה רבינו, בניגוד אליהם, לא היה זה מתוך חכמה ודעת אלא מתוך נבואה בלבד. בכל אופן שלא נפרש את הדברים, אף שיבוא מישהו ויאמר, שהשגת משה רבינו היתה יותר גדולה, מספיק שיסבור שרשב"י ידע מה שמשה רבינו לא, ואפילו במקצת, ואפילו בדרגה פחותה, בכל דרך שלא יהיה, הרי הוא נחשב מין ואפיקורוס, וחובה לשנאותו ולהשמידו.

וכמו שכתב רבינו הטהור (סנהדרין י' א'): "...וכתב: "והיסוד השביעי נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה [=אפילו אברהם אבינו, לא השיג מה שמשה רבינו השיג במראה הנבואה!], **והוא** [=משה רבינו] **בחיר** ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג כל אדם שנמצא ושימצא.

ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ.

והנה, מתוך מה שכתב רבינו, "הכל הם למטה ממנו במעלה", היית יכול לומר, שאמנם משה רבינו הוא האדם הכי גדול בבחינת נבואה, אבל חכמה ודעת לא! כלומר, בענין הנבואה

בלבד השיג משה מה שאף אחד לא ישיג, אבל חכמת הנסתר, חכמת הקבלה הארורה, לא השיג משה רבינו, ובכך צדקו דברי זלמן לכאורה! אמנם זה אינו, מכיון שרבינו בתחילה דיבר על מעלת הנבואה, ולאחר מכן כתב מפורש, "והוא משה רבינו, בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג כל אדם שנמצא ושימצא". ע"כ.

ובמילים אלו של רבינו, לא דיבר רק על מעלת נבואה, אלא כל השגה שתהיה בעולם בענין מעשה מרכבה, ובכל אופן ודרך שלא יהיה, משה רבינו השיג יותר מכולם. ולכן גם אם מישהו יבוא ויתרץ, שמה שזלמן כתב בענין האר"י ורשב"י, הוא לא בענין הנבואה אלא השגת חכמה שהיתה צריכה להתגלות בזמן כזה וכזה. במילים אחרות הוא אומר, שמשה רבינו לא ידע ולא השיג חכמה זו! וזה חירוף וגידוף כלפי שמים! שהרי כתב רבינו מפורש, "אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג [לעתיד] כל אדם שנמצא [בעת] ושימצא [לעתיד]". ומי שכופר ביסוד זה מה דינו? עליו כתב רבינו בסוף יסודות דת האמת: "וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'.

וכן מבואר יותר בדברי רבינו הרמב"ם ביסוד השמיני: "והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה' הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה דבור, ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום אשר הגיעה אליו, ושהוא במעלת לבלר שקורין לפניו והוא כותב כולה תאריכיה וספוריה ומצותיה, וכך נקרא מחוקק וכו'". ע"כ.

והרי לך קורא נעים, גם ממילים אלו שכתב, "ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום אשר הגיעה אליו", הנה אתה למד, שביסוד השמיני לא דיבר רק בענין הנבואה! אלא בענין ההשגה והאיכות שבתורה, ואין יודע כמו משה רבינו, לא היה ולא יהיה מי שיודע איכות אותה ההגעה בלימוד התורה, בלימוד החכמה, בלימוד סודות תורת אמת, בהכל כולל הכל!

וכאשר ויטאל, וזלמן, וכל ממשיכי דרכם הסיקו, שהאר"י ורשב"י [=המזוייף] השיגו יותר מאשר השיג משה בכל דרך שלא תהיה לשיטתם, הרי שהם עקרו תורה מישראל! וכן מבאר זלמן בהמשך (תניא אגרת הקודש פרק יט): "... שהוא בחי' התגלות שנגלה אליו [=למשה רבינו] הנעלם ב"ה בבחי' התגלות [כלומר, לפי זלמן, משה רבינו נתגלה אליו ה' הנעלם בבחינה שנקראת, "התגלות" בלבד, ככה מבחוץ כזה, לא משהו מיוחד!] משא"כ בהשגת חכמי האמת [=כלומר, אצל חכמי האמת ההשגה יותר גדולה! ומי הם חכמי האמת? האר"י, חיים ויטאל, רשב"י המזוייף, או יותר נכון משה די לאון שר"י], ש-[להם] לא נגלה אליהם הוי' הנעלם ב"ה בבחי' התגלות [בלבד], רק שהם [בניגוד למשה רבינו שלא השיג רק בחינת התגלות, אבל הם] משיגים תעלומות חכמה בנעלם ומופלא מהם, ולכן אמרו, "חכם עדיף מנביא", שיכול להשיג בחכמתו למעלה מעלה ממדרגות שיוכלו לירד למטה בבחי' התגלות לנביאים במראה נבואתם, כי לא יוכלו לירד ולהתגלות אליהם רק מדרגות התחתונות". ע"כ.

ובאמת אין סוף לחירוף הנכתב בספריהם של המקובלים המינים הללו. שמכאן אתה למד, שהם סברו והסיקו בדעתם, שבכל אופן שלא יהיה, האר"י, חיים ויטאל, ושאר המקובלים הנוכלים למיניהם, עקפו את משה רבינו בהשגה, כי משה לא נגלה לו מה שלהם נגלה! ואין חוצפה בעולם יותר מזו! אין עקירת יסודות דת יותר מזו.

ומה שמעגן את דבריו ונסמך על דברי התלמוד שאמרו, "חכם עדיף מנביא". יש לנו להבין מה התכוונו חז"ל במאמר זה.

אלא שלפני כן, יש להציג את מה שאמר הזקן ממרא אשר דיבר עם אליאל בשיחה, וטען בפניו את אחת מהטענות שהצגנו לעיל. ונמצא באחד מספרי האחרונים (רסיסי לילה נו): "ואף שהנבואה הוא גילוי מפורש מראות ה' יותר מהשגת החכמים, מכל מקום אמרו בבא בתרא י"ב א' דחכם עדיף מנביא ועיין שם ברמב"ן דיכול להשיג מעמקים יותר. וכידוע מהאריז"ל שהגיד דברים בעולמות עליונים שכפי דעת עצמו הוא למעלה מהשגת כל הנביאים ואפילו [למעלה מ]השגת משה רבינו ע"ה כנודע להוגים בכתבי האריז"ל. [אצל צדוק הכהן, החירוף ניכר בהרבה יותר, שכתב במילים יותר ברורות, "ואפילו למעלה מהשגת משה רבינו! כלומר מי שמתבונן בכתבי האר"י וכל תורת הזיווגים הגועלית, יסיק ויבין, כי האר"י השיג יותר מאשר מה שהשיג משה רבינו!!!

ומתרץ ואומר], אלא שהם השיגו דרך ראיה [=מה?], ואי אפשר לראות בעולם הזה יותר כפי התלבשות גופניות דעולם הזה [=מה זה השטות הזו? מילים מכובסות בלבד שמתאימה בדיוק להם], דעל כן דבריהם נתנו לכתוב בלבוש גמור בעולם הזה. [=מה?] אבל הוא [=האר"י] השיג דרך השגה בשכל [=כלומר, שכלו של האר"י היה יותר זך בהרבה יותר משכלו של משה רבינו. מה?? וכבר ידוע שאחד מתנאי הנבואה והשגת מעשה מרכבה אמת, תלוי בכשרון ביטול החושים שהוא בשכל!! וכיצד מעליל צדוק הכהן, שהאר"י היה יותר מוכשר בשכל ויותר ראוי בשכל ממשה רבינו! ומלבד שיש בזה עקירת שתי יסודות הדת שראינו מקודם לכן! עוד יש כאן ביזוי משה רבינו עליו השלום, איך יתכן לומר על מביא התורה, איש אשר אינו צריך לאמצעי בינו לבין הבורא בנבואה, איש אשר מתנבא בכל עת, לומר עליו שהאר"י השיג השגה בשכל יותר ממנו? מה יש להשיג השגה בשכל בלומר שהבורא הוא אל שמשמש עם אשתו? איזה שכל חריף יכול להיות לבני אדם שמייחסים לבורא יתברך משגל ותשמיש?!!

ומסביר צדוק], שזהו השגת רוח הקודש, כמו שכתב רמב"ן שם, ושלא דרך ראיה אפשר להשיג הרבה. וזה מה שאמרו במנחות (כט:) דמשה רבינו ע"ה לא הבין דברי רבי עקיבא. ובמדרש רבה (חקת) דראתה עינו של רבי עקיבא מה שלא ראה משה רבינו ע"ה, ואף דלא קם כמוהו היינו מצד השגתו דרך ראיה ולו נתגלה גם כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ואפילו מה שרבי עקיבא עתיד לחדש. אלא שהכל היה התגלות נבואה דרך ראיה ולא דרך השגה שכליות כמו שמשיגים אותם המחדשים הדברים שדבר זה לא נתנו לכתוב כי דבר זה אי אפשר להלביש בכתב כלל רק מה שלב חכם ישכיל פיהו ועיקר ההשגה הוא סוד נעלם בלב המשיג". ע"כ.

והנה, איני מאמין למה שכתב צדוק, בענין המדרש שנכתב על משה רבינו ורבי עקיבא. והעתיק הוא חלק קטן מן המדרש המובא שם בתלמוד מנחות. שהרי מה שנאמר שם במדרש הכוונה היא לגמרי אחרת, והיפך הגמור ממה שהבין הוא לגמרי.

"הכת שהרסה את התורה והיהדות":

ולפני שנעמוד על דברי המדרש המובא במנחות. יש להזכיר לקוראים הנעימים, כי צדוק הכהן ושאר המקובלים, המשיכו את דרכי ההבל של מי שהפכו את דברי רבותינו הם חז"ל השלימים, הפכו את כל דבריהם לפשטים ממש. כלומר, שהבינו הם מדברי חז"ל כל דבר כפשוטו, ובכך הפכו את חז"ל לכופרים ביסודות הדת, טפשים, מאגים, מכשפים, ולא ירדו לסוף דעתם הברורה הזכה והנקיה.

וראוי להזכיר כאן את דברי רבינו הטהור הרמב"ם, כמה הדגיש שאנשים כמו צדוק הכהן וממשיכי דרכו הזקן ממרא מירושלים ושאר ליצני הדור, הם אלו אשר הרסו את מאור הדת וכיבו את יופי התורה, והרסו בעצם את כל כוונת חז"ל הטהורה.

וכה דבריו של רבינו (פירוש המשנה סנהדרין י' א'): "וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב [מבני אדם] אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם [המשובשים], ואשר שמעתי עליהם [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] מבינים אותם, [כלומר את דברי חז"ל] כפשוטם [ממש], ואינם מסבירים אותם [לעומק כוונתם] כלל, [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], ונעשו אצלם, [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], כל הנמנעות [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בנדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק, או שדבר נמנע, הוא דבר שאמרו חז"ל והוא זר ורחוק מיסודות הדת. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בנדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] מחוייבי המציאות. [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם].

ולא עשו כן [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] אלא [רק] מחמת סכלותם בחכמות [השלימות], וריחוקם מן המדעים [האמיתיים]. ו[בוודאי] אין בהם [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] מן השלימות [האמיתי], עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם. ו[מבין שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] לא מצאו [אפילו אחד] מעורר שיעוררם [על טעות וסכלותם], ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש[כל דבריהם] הם כפשוטם.

ואף על פי [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. עד כדי [כך] שאם תספרנו כפשוטו להמון העם [כאותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך [תמהים שואלים] ואומרים, "היאך אפשר [איך יתכן] שיהא בעולם אדם שמדמה

דברים אלו, וחושב [בדעתו הטפשית] שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שכבך הם] רוממו את החכמים לפי [סכלותם ו]מחשבתם, ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות, ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] אינם מרגישים בכך!

וחי ה' [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], כי הכת הזו [המסכנה, הם אלו ה]מאבדים הדר התורה, ו[לפי האמת] מחשיכים זהרה, ועושים [הם, את] תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו'", [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים, [יצחקו ו]-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.

ו[ממה שראיתי] הרבה שעושין כן, [הם אותם] הדרשנין המבינים [המסבירים] לעם [ומלמדים אותו], מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן ו[אותם הדרשנים המשובשים] שתקו! כיון שאינם מבינים [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים באשר מסבירים זאת לאחרים]. מי יתן החרש תחרישון [ועל ידי שתחרישו] ותהי לכם לחכמה [כי השתיקה מורה על החכמה], או היה להם [לאותם דרשנין] לומר [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], אין אנו יודעים מה רצו חכמים [לומר לנו] בדברים אלו, ולא [נדע] היאך פירושו [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], אלא חושבים [בקוצר דעתם] שהבינו [את דברי חכמינו עליהם השלום], ו[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]מעמידים את עצמם להבין [ללמד] לעם, מה שהבינו הם עצמם [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] לא [הבינו] מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות [בתלמוד מסכת] ברכות, ו[בתלמוד מסכת סנהדרין] פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]". ע"כ.

וכל מילה מיותרת! וכעת אחר הבנה ברורה זו, אנו למדים כי צדוק הכהן, הבין את דברי רבותינו כפשוטם ממש, ולא השכיל להבין כי מדובר במדרש. אבל אנו נסביר אותו ונוכיח כי גם אם נפרשהו כפשוטו, נראה כי צדוק הכהן ושאר המקובלים לא הבינו את זה התלמוד הפשוט!

"בשעה שעלה משה למרום":

והנה לפניכם דברי רבותינו (תלמוד בבלי מסכת מנחות דף כט עמוד ב): "אמר רב יהודה אמר רב: בשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו: רבש"ע, מי מעכב על ידך? אמר לו: אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות. אמר לפניו: רבש"ע, הראהו לי, אמר לו: חזור לאחורך. הלך וישב בסוף שמונה שורות, ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו; כיון שהגיע לדבר אחד, אמרו לו תלמידיו: רבי, מנין לך? אמר להן:

הלכה למשה מסיני, נתיישבה דעתו". ע"כ.

ג' נקודות חשובות שמהם תבין כמה לא הבינו את דברי המדרש הנ"ל:

א) מפורש נאמר, "שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות". מה כתוב? "הלכות"! לא סודות! כלומר, רבי עקיבא כל כך חריף ומפולפל, שיכול הוא להוציא הלכות מרובות ולדרוש אותם מרוב חריפותו בתורה. כלומר, המקובלים הללו לא הבינו, כי כלל לא מדובר בסודות התורה! שכן אם היה מדובר בסודות התורה, היה לתלמוד לומר, "תילין של סודות". וכן אם היה מדובר בסודות התורה שהם מעשה מרכבה, היה התלמוד מסיק, שרבי עקיבא השיג יותר ממה שהשיג משה רבינו, ובוודאי לא זו הכוונה, אלא הדברים מתבארים כמו שכתבנו.

ב) והראיה שכלל לא מדובר בסודות התורה, כלומר לא מדובר חלילה בעניני מעשה מרכבה. שכן אמרו רבותינו, "שעתיד לדרוש על כל קוץ וכו", וכיצד רבי עקיבא התנא הטהור יאמרו עליו רבותינו שיהיה דורש במעשה מרכבה? וכי מותר לדרוש במעשה מרכבה? ומפורש אמרו במשנה (משנה מסכת חגיגה פרק ב משנה א): "אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם". ע"כ. כלומר אפילו לאדם יחיד אסור לדרוש במעשה מרכבה, אלא רק לחכם ומבין מדעתו, ובראשי פרקים בלבד! כי מעשה מרכבה ממש אסור לדורשו בפה!

ורק התלמיד יכול לדרוש לרבו שכבר יודע מעשה מרכבה, רק הוא יכול לדרוש לרבו מעשה מרכבה, על מנת שרבו יראה ויבחין שדבריו הם אמת. וכן מבואר בתלמוד במעשה של רבי אלעזר בן ערך ורבו רבן יוחנן בן זכאי, שדרש לפני רבן יוחנן במעשה מרכבה. אבל להיפך, כלומר, שהרב ילמד את התלמיד מעשה מרכבה, דבר זה אסור הוא.

ולכן דייקו ואמרו בתלמוד (תלמוד ירושלמי מסכת חגיגה פרק ב הלכה א): "שלושה הרצו תורתן לפני רבן, ר' יהושע לפני רבן יוחנן בן זכאי, ר' עקיבה לפני ר' יהושע, חנניה בן חכיניי לפני ר' עקיבה, מיכן והילך אין דעתן נקייה". ע"כ. ומבואר מן התלמוד, שגם אותם חכמים, "לא דרשו" במעשה מרכבה. אלא "הרצו", כלומר, על מנת שיוכח שדבריהם עומדים על האמת, כל אחד מן החכמים הללו הרצה לפני רבו את הבנתו, רק על מנת שיוכח להם שלימודם הוא ישר וטוב. ולכן התלמוד משנה מלשונו ואומר, "הרצו תורתן". ולפיכך, מה שנאמר על רבי עקיבא, "עתיד לדרוש", בוודאי שנאמר ענין זה על הלכות בלבד!

ג) התלמוד מסיים ומסיק, שמשה רבינו נתיישבה דעתו, רק כאשר נאמר לו, שכל מה שהוא רבי עקיבא דורש בעניני הלכה, הכל הוא למד "הלכה למשה מסיני", כלומר, לא נפתחו לו מבועין, ולא נגלו לו חידושים שלא הועברו על ידי משה רבינו! אלא הוא פלפל בחכמה

וידע להוציא ולדרוש המון הלכות מדברי התורה, רק על פי הכללים שקיבל ממשה מסיני. ולכן נחה דעתו של משה רבינו, שידע שרבי עקיבא לא חידש דברים מדעת עצמו חלילה, אלא הכל הוציא בכללים על פי מסורת ומסורה, ועל פי המידות שהתורה נדרשת בהם, ולא שאליהו הנביא בא וגילה לו סודות כפי שביחש מחבר ספר הזוהר, וטען שנגלה לו עתיק וגילה לו סודות! כל זה הבל הבלים, ארור ספר הזוהר וארור מחברו.

ומבואר יוצא, שדברי צדוק הכהן, נדחו מכל וכל, ואין שום ראיה מדברי התלמוד הללו למה שרצו לדמות לקבלה הארורה והמזוהמת.

"חכם עדיף מנביא"? כיצד יעלה על הדעת?:

ובאשר למה שנסמכו על דברי התלמוד, "חכם עדיף מנביא", ורצו לומר, שדברי האר"י הלא קדוש, חיים ויטאל, רשב"י המזוייף או יותר נכון לומר, משה דיליאון שר"י, הם נחשבים בשבילם לחכמים, רצו ללמוד מכאן, שאלו האנשים הם יותר עדיפים מנביאים! וקשה מאוד!! כיצד ניתן להעלות על לב, שחכם עדיף מנביא לכאורה? כלומר, כיצד ניתן להעלות על לב, שחכם שהיה לאחר שנסתלקה נבואה ורוח הקודש מישראל, יהיה עדיף על פני אותם הנביאים?

והנה, על מנת להבין את דברי התלמוד עלינו ללמוד מתחילת הדברים את כוונת רבותינו בענין זה. **ואמרו הם** (תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף יב עמוד א): "תניא נמי הכי: האומר לחבירו מנת בכרם אני מוכר לך – סומכוס אומר: לא יפחות מג' קבין. א"ר יוסי: אין אלו אלא דברי נביאות ... אמר רבי אבדימי דמן חיפה: מיום שחרב בית המקדש, ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לחכמים. אטו חכם לאו נביא הוא? הכי קאמר: אף על פי שניטלה מן הנביאים, מן החכמים לא ניטלה. אמר אמימר: וחכם עדיף מנביא, שנאמר: ונביא לבב חכמה, מי נתלה במי? הוי אומר: קטן נתלה בגדול ... [התלמוד ממשיך לפלפל בדברים אלו, ובסופו של דבר מסיק ואומר] א"ר יוחנן: מיום שחרב בית המקדש [הראשון], ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות". ע"כ.

והנה נבאר אנו את דברי התלמוד הללו. הנה אמרו רבותינו, האומר לחבירו שיקח חלק בכרם, כלומר, שהוא מעוניין למכור לו חלק מן כרמו, סומכוס אומר, "לא ימכור לו פחות מג' קבין", כל קב בערך 100 מטר מרובע. וסומכוס מסיק, שהמוכר חלק מכרמו, לא ימכור פחות מ-300 מטר מרובע. אמר לו רבי יוסי, "אין אלו אלא דברי נביאות", כלומר, רבי יוסי הראה סימן זלזול בדבריו של סומכוס, ואמר לו שסברתו דומה לנבואה!

ועל המאמר הזה התלמוד דן ואומר, "אמר רבי אבדימי דמן חיפה, מיום שחרב בית המקדש הראשון". ואעצור כאן, על מנת שאם תשאל מדוע אני מכריח שמדובר דווקא בבית המקדש הראשון? מכיון שכתוב בתלמוד (בבלי מסכת יומא דף ט עמוד ב): "כדתניא: משמתו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל, ועדיין היו משתמשין בבת קול".

ע"כ. ומבואר יוצא, שלאחר שמתו נביאים אחרונים, אין נבואה, ואין רוח הקודש בישראל. כמו שביארנו במאמר שלם על הנבואה, שרוח הקדוש זו דרגה פחותה בנבואה, ובכל אופן שלא יהיה, דרגת רוח הקודש יכולה להיות רק בזמן שיש נבואה בישראל, ומזמן חגי זכריה ומלאכי, אין נבואה ואין רוח הקודש לישראל. ועיין כאן.

ולכן מוכרח לומר, שכאשר התלמוד אומר, "מיום שחרב בית המקדש", מדובר בבית ראשון, שכן חגי זכריה ומלאכי, נפטרו רק בזמן בנית הבית השני. וכבר לא שייך לדבר על דברי נבואה בזמן זה. וקל להבין.

בכל אופן התלמוד אומר, "מיום שחרב בית המקדש הראשון, ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לחכמים". התלמוד מקשה ואומר, "וכי חכם שהיה בזמן ששורה נבואה בישראל, לא נביא הוא"? עונה התלמוד ואומר, שצריך לתקן את מה שנאמר בשם רבי אבדימי, ולומר שכך הוא אמר, "אף על פי שניטלה מן הנביאים, מן החכמים לא ניטלה". כלומר, מה שרבי אבדימי בא ללמד, הוא שיש נביא שהוא לא בהכרח חכם, ועד חורבן בית ראשון, הקב"ה היה בא בנבואה גם למי שאינו חכם. והיכן מצינו זאת?

מצינו נבואה אצל מי שאינו חכם, כדוגמת בלעם, וכן מצינו להבדיל בין הטמא לטהור, אצל גדעון הנביא, שלא היה חכם. וכן מצינו נבואה אצל שמשון הגיבור, שלא היה חכם. אז התלמוד בא לומר, שעד חורבן בית ראשון, היה הקב"ה בא בנבואה גם לאנשים שאינם חכמים, אלא מוכשרים לקבל הנבואה. אמנם, מזמן חורבן בית ראשון, ועד זמן בנית הבית השני, כלומר עד שנסתלקה הנבואה מעם ישראל, הקב"ה היה בא בנבואה רק למי שהיה חכם בתורה, כדוגמת, חגי זכריה ומלאכי. ועל זה אמרו בתלמוד, "וחכם עדיף מנביא"!

כלומר אין הכוונה בדבריהם, שכל חכם שיהיה לכל אורך הדורות הוא עדיף מנביא, חלילה! אלא מדובר, בחכם נביא, שהוא עדיף מנביא שאינו חכם! וכאילו התלמוד אמר, "וחכם נביא עדיף מנביא שאינו חכם". וזאת מפאת העובדה שחכם גם אחר חורבן הבית הראשון עד בנית הבית השני, יכל לקבל נביאות! במילים אחרות, צדוק הכהן, וכל אותם אלו שגיבו את טינופת הזוהר ואת הקבלה הארורה, חשך אור שכליהם, וכלל לא הבינו כוונת התלמוד!

שכל מה שאמרו רבותינו, "חכם עדיף מנביא", הוא משום שלאחר חורבן בית המקדש הראשון, הגם שהוא נחרב, לימוד התורה והתבוננות בחכמת התורה, היא זו שהכשירה חכמים לקבל נבואה גם במצב שנתסלקה נבואה מן הנביאים, ומזמן חורבן בית המקדש הראשון, עד לבנית בית המקדש השני, רק לחכמים וגדולים בתורה היה נבואה, ורק על הזמן הזה נאמר בלבד, "וחכם [נביא] עדיף מנביא [שאינו חכם]". ויוצא שאמרה זו, אפילו אינו אמורה על חכמי המשנה, ולא על חכמי התלמוד, קל וחומר שלא נאמרה אמרה זו על הראשונים, אפילו שהיה להם שכל ישר, וכל שכן על רבים מן המכשפים האחרונים שנפלו בנסות הרוח והדעת.

וגם משה בן נחמן שנטה לצערינו הרב אחר המאגיה, ואחר האמנה בכישוף, כלומר שסבר שיש כח לכישוף, חשב שמה שאמרו בתלמוד, "חכם עדיף מנביא", ידבר על רוח הקודש שיש בקרב חכמים. ושכח תלמוד מפורש, שמזמן חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל! וגם לא ימצא רוח הקודש באף אדם לאחר תקופה זו, ולעולם דברי רבותינו הם העיקר הברור.

"ראיה מחיים ויטאל והמקובלים שהם עסקו בעצמות ה'":

וכעת נמשיך לאחר שביארנו את דברי הרשב"ש והסברנו המון יסודות שהיו לא ברורים אצל המון אנשים מסופקים כלפי דרך האמת. ולכן כעת יש להביא הוכחה ברורה, שהמקובלים שר"י התעסקו בידיעת עצמות הבורא ממש, ואף סברו שהבורא או חלק מחלקיו הוליד את המלאכים מגופו או מחלק מנשמתו! כלומר הם לא נבראים, אלא חלק ממנו, במילים אחרות, הבורא יתעלה שמו לפי ויטאל והמקובלים הינו אל שמזריע ונזרע, ואף מוליד מלאכים מתוך עצמותו!

מקור ראשון:

כתב ויטאל בספר אוצרות חיים (עמוד עא): "... ונבאר דרך אחרת בענין שם "הויה" הכוללת כל האצילות ועמו יתברך ענין מציאות זעיר ונוקבא שהם ב' יחד בסוד העיבור. [כלומר, שם יהוה בא לתאר את פעולת הזיווג והעיבור שנוצר על ידי הזיווג אצל חלק מחלקי הבורא, כלומר, שם יהוה הוא תוצר נוצר לאחר שנשלמו כל ילדיו של הבורא הראשון. במילים אחרות שם "יהוה", הוא שם שנוצר על ידי זיווג!!

ומסביר ומחרף ויטאל], והענין כי אע"פ שתראה שלא הזכרנו בכל הפרקים מה שנתחדש בנוקבא [אשתו של הבורא זעיר. אלא ש]בענין העיבור, [דע כי] בוודאי שגם היא היתה עמו! [כלומר, ויטאל המכשף סובר, שישויות שהם חלק מחלקי הבורא שימשו ביחד, ואף הביאו ילדים, ומי הם? זעיר אנפין ונוקבא הטמאה אשתו של זעיר. ומדגיש ויטאל, שבענין העיבור של האחים זעיר אנפין ואשתו נוקבא, שתיהם היו ביחד בהריון של הבורא או "אלה" הנקראת, "אמא", כלומר "אמא" אשתו של "אבא" ששניהם כנגד אות י' ואות ה', אמא היתה מעוברת במעיה בזוג תאומים, ומי אלו הזוג תאומים? האלילים הקבליים הטמאים, "זעיר אנפין" ואשתו שהיא בעצם אחותו, הנקראת, "נוקבא"!!! כלומר גילוי עריות בשמים!! והגילוי עריות הזה מיוחס לאל ברוך הוא!! ממשיך ויטאל וכותב], ונבאר פה כללות הענין, [=כלומר, יבאר ויטאל] איך היו שם [=ברחם של אמם] זעיר ונוקבא יחד בזמן העיבור [של אמא, על ידי ששכבה עם הבורא האלילי אבא. שימו לב שויטאל מתעסק בעצמות הבורא ממש!! כלומר איך הבורא מוליד!! ה' ירחם על עמו ישראל מן ההבלים הכתובים כאן. וממשיך ויטאל]. הנה אמרו רבותינו ז"ל "אשה כי תזריע", אשה מזרעת תחילה יולדת זכר [=אשה נהנית בתשמיש לפני בעלה, מתעברת בזכר]. איש מזריע תחילה [=האיש נהנה לפני אשתו בתשמיש, האשה] יולדת נקבה.

כי הנה חכמה ובינה [=הכוונה "אבא" – "אמא" האלילים הם הקבליים, גם] **הם זכר ונקבה, והם שתי אותיות יה** [הראשונות משם יהוה, וספירות חכמה ובינה הם שני הספירות הראשונות בעשר הספירות הטמאות, ושני ספירות אלו מקושרות בייחוד תמידי ומתמשך, ועל כן נקראו "תרין ריעין דלא מתפרשין". בשונה מזעיר אנפין ואשתו שיש להם חיבור ופירוד!! כלומר פירוד וחיבור בעליונים, בחלק מחלקי הבורא יתעלה שמו!! ולכן אנו מצווים לפי ספר האופל הפנאני לעבוד את זעיר אנפין, על מנת שלא יפסק התשמיש בינו לבין נוקבא, כי הסטרא אחרא רוצה לשכב איתה תמיד, אבל אנחנו על ידי המצוות מונעים מהסטרא אחרא לשכב עם הבורא הנקבי!!]

... **וכאשר מזריע** [=אבא] **טיפת** [זרע לתוך רחמה של האלה "אמא"] **להאציל** [=לברוא] **את זעיר אנפין, צריך שתהיה טיפה זו בהכרח כלולה לצורך זעיר ונוקבא יחד.** [=כלומר, ויטאל המכשף, מסביר, שהרי הוא יודע כיצד הבורא נעשה ומזדווג, שלא יתכן שזעיר ונוקבא באו בנפרד, כלומר באו כל אחד בעיבור אחר! אלא כאשר הזריע האליל הקבלי, "אבא" אז בתוך הזרעה זו שנמר ביאתו בתוך רחמה של "אמא", בהזרעה זו נתן זרע הכלול מזעיר אנפין ומהבת הטמאה נוקבא אשתו של זעיר לעתיד!] ... **וכאשר הזריע אבא באמא ונתן טיפה זו כלולה מזכר ונקבה, הנה הנקבה שהיתה בסוף יצתה תחילה ... ונמצא כשהאיש מזריע תחילה יולד נקבה תחילה, ואחר כך הזכר, ונתהפכו תוך מעיה. [כוונתו לומר, שכאשר מכניסים שתי גולות בשפורפרת, הגולה שהוכנסה ראשונה, היא זו שתצא אחרונה. ומעליל ויטאל ושואל, מדוע הבן קודם לבת, כלומר מדוע האות ו' שבשם ה' אינו רמוז כנגד הבת, ומדוע הבן לפני הבת? מסביר ויטאל, שלפי האמת, האבא לא הזריע עד שאשתו אמא נהנתה מהתשמיש תחילה, ולכן בוודאי כי האמא הגיעה לסיפוקה מן התשמיש הזה, ורק לאחר מכן האבא הזריע לתוך רחמה.**

ובמצב כזה, האמא הזריעה תחילה את זעיר אנפין, ורק לאחר מכן הזריע נקבה. ולכן אע"פ שנוקבא יצאה ראשונה מהרחם, בכל זאת בעיבור עצמו היתה אחרונה, ולכן נוקבא היא כנגד אות ה' אחרונה שבשם "יהוה". וראו קוראים נעימים, כמה חירוף כמה בושה, כמה כלימה, שהמקובלים המשומדים הללו מייחסים לבורא יתעלה תשמיש, שפיכות, זרע, הנאה ועיבור!! ומסביר ויטאל ומגלה דעתו וכותב], ומהם נאצל עצמות ה' כנ"ל. [=כלומר על ידי עיבור זעיר ונוקבא, רק לאחר מכן נשלם שם "יהוה" המתאר את פעולת ההשלמה!!] **ונמצא כי בצאת הנקבה תחילה בטיפת אבא נעשה ממנה וכו'". ע"כ מדברי הטינוף כלפי הבורא יתעלה שמו.**

ועלינו רק לשים לב למה שכתב ויטאל, "ומהם נאצל עצמות ה'". כלומר, מה שטען הזקן ממרא שהמקובלים לא דיברו בעצמות ה', והתעסקו רק במעשה מרכבה, דבר זה הוא לא נכון! כי יותר ממה שהם התעסקו במעשה מרכבה, הם התעסקו בעצמותו יתעלה!!

מקור שני:

ספר עץ מוות (חלק ב' עמוד ע' פירוש שמן ששון)**: כתב כך, "והוא נקרא זיווג, דמקרה ומהם עצמם, ולא על ידי זיווג זעיר אנפין ונוקבא נמשכים מוחין, והם שאר כסות ועונה לאבא ואמא דבריאה להזדווג לתת מוחין לזעיר ונוקבא דבריאה, להזדווג להוליד נשמות מלאכים ליצירה, כי עד מקום שמגיע התפשטות עצמות אור המוחין". ע"כ. מה?! הזדווגות בחלקי הבורא שמוליד**

נשמות מלאכים!! מה הולך כאן? עוד מבואר מכאן, שהם כן נגעו בעצמות האל, שכן כתב, "התפשטות עצמות", כלומר הם התעסקו בידיעת עצמות ה' ממש. והתברר לך אתה הקורא הנעים, שבוודאי הם עסקו לא רק במעשה מרכבה, אלא גם בעצמות ה' יתעלה, וגם כמובן בחירוף שאין כמוהו. ויש עוד המון ראיות מספרי המקובלים שר"ל, כיצד הם מנסים להסביר את התהוות הבורא כאילו יכולים להשיגו. ודי בכך להבין.

ושיתפתי את אחד החברים הנלחמים מלחמת תורה, במה שכתבתי במוסגר על טינופו של ספר הזוהר, וזו תגובתו:

אכן כן. באחד המאמרים בעניין הספירות כתבתי כך בקיצור:

וברור שמכשפי האופל יטענו כדי לכסות על מינותם שלא מדובר בישויות אלוהיות נפרדות אלא מדובר ב"הנהגותיו" של בורא-עולם... ברם, כל "ההנהגות" הללו הינן שמות עצם ! כלומר, לא מדובר בשמות תואר כמו "רחום וחנון" ו"ארך אפיים ורב חסד" וכו', אלא, בכולן מדובר באופן עקבי בשמות עצם (סבא, אבא, אמא וכו'), **דהיינו בישויות אלוהיות בעלות מודעות ויכולת נשגבה של בריאה!** [=והראיה, ממה שכתב הריק עמנואל ריקי, שלזעיר אנפין יש נשמה!! כלומר זעיר אנפין אינו מידה! אלא ישות ממש!].

ובאותה מידה ניתן לטעון לזכות הנוצרים ששילושם הטמא אינו ריבוי ומינות (וגם הם עצמם טוענים שהשלושה הם אחד), **אלא, האב והבן ורוח-הקודש אצלם הינם רק "הנהגות" ולא ישויות אלוהיות נפרדות.** ואף יותר קל לעשות כן בנצרות שהרי שם יש רק שלושה, ואילו בספר-האופל יש לפחות עשרה, ומשום מה לעיל נזכרו רק חמישה, ואין סדר ומשטר במינות. עד כאן.

כמו כן, לעניין שם המפורש, מדבריך עולה שהשם יהוה לשיטת המכשפים הינו שם שמתאר חיבור וזיווג של אלהויות פגאניות, זכרית ונקבית, ומלבד החירוף והגידוף שיש בעניין זה, יש בזה גם כפי דבריך השחתה מוחלטת של השם המפורש (!), שהרי כלל לא מדובר בשם של ה' יתעלה, אלא בפעולת החיבור שבין האלוהויות. ובקיצור הם עובדים לאלהים אחרים.

זאת ועוד, שים נא לב לדבר חשוב נוסף, במורה א, כו, רבנו קובע שהתורה נזהרה שלא לתאר את ה' יתעלה באכילה ושתייה ומישוש ושינה ויקיצה ועוד תארים כיוצא באלו מפני שכל אלו נתפסים כמגרעת בעיני בני אדם, ובמלים אחרות: יש גבול למשלים שניתן לתאר בהם את ה' יתעלה! ומה עשו מכשפי האופל? לא רק שתיארו את ה' יתעלה בכל התארים הללו ועוד רבים, הם אף תיארו את ה' יתעלה כמתחבר ומזדווג! דהיינו שפל השפלות החומרית הבהמית, אפילו בזה הם לא נרתעו ותיארו בזה את ה' יתעלה. כללו של דבר, אפילו אם נקבל את תעתועיהם שספר האופל הוא ספר משלים (וכמובן שיש ראיות רבות מאוד לכך שמדובר בספר פשטים ברובו, כספר התורה להבדיל שאין מקרא יוצא מדי פשוטו), **הרי שהם מחרפים ומגדפים**

"במשליהם" את השם הנכבד והנורא, וזאת בתארם אותו בתיאורים ובעניינים חומרניים נגעלים ובזויים, אשר לא יעלה על הדעת לתאר בהם את ה' יתעלה". עד כאן תגובתו.

והנה בוודאי שכל זה ימחיש לך הקורא, את סכלות המקובלים, וגם את סכלות וטמטום הזקן ממרא שדיבר עם אליאל, שהוא חושב את הספר הזה לסודות גדולים ועצומים, ואינו מצליח ומשכיל להבין, כי מדובר בספר עבודה זרה ומינות! וכפי שנראה בהמשך השיחה, הזקן ממרא מדקלם את תירוצי האחרונים ששמו לב לבעיה הגדולה, ושרבטו תירוצים כל כך נחותים על מנת להכשיר את השרץ, עד כדי כך שלכל מעיין אמיתי ניכר סכלותם.

"דברי רבינו בחיי בן פקודה = השמדת ספר הזוהר":

וכתב רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם (ספר חובות הלבבות שער ח – שער חשבון הנפש פרק ג):
"והשמיני, חשבון האדם עם נפשו במה שהוא חייב בו מיחוד לבו לאלהים ית'. ויחוד הלב על ב' פנים: א' מהם, יחוד הלב ביחוד האל, כאשר בארנו בתחלת הספר הזה. והב', יחוד הלב בעת שיעשה מאומה ממעשי העוה"ב חובה או רשות לאלהים לבדו, כאשר בארנו בשער החמשי מן הספר הזה. ומתנאי יחוד האלהים, שלא יהיה לו אלהים זולתו ולא ייחס אליו צורה ולא תמונה ולא תכונה ולא תנועה ולא העתקה ולא תאר מתארי הגופים ולא ענין מעניני העצם והמקרה, ויאמין, שאין ראשית לקדמותו ולא תכלית למציאותו וידע, שהוא אחד ואין אחד כאחדותו ולא בורא זולתו ולא יוצר מבלעדיו, ושאר שמותיו הטובים ומדותיו העליונות". ע"כ. וכל המבין מה כתוב כאן, זוכה להבין שרבינו החכם השלם, דרך בחוזקה על דעות ספר הזוהר הפרו-נוצרי, ועל כל הקבלה הארורה.

עוד כתב רבינו בחיי (שם): "ומתנאי יחוד הלב במעשה לאלהים, שלא יכוון במעשהו אלא לשמו הגדול, לא מאהבה לשבח בני אדם, לא מתקוה להם ולא מיראה אותם ולא למשך תועלת ולדחות נזק בעולמו ובאחריתו, כמו שאמרו רז"ל: אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס אלא הוו כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס.

ובחן זה, אחי, במה שנוהגים בו בני אדם באהבתם, כי האוהב כשהוא מרגיש מאוהבו, שאין לבו שלם עמו, כ"ש האדון מן העבד, יקצף עליו ולא ירצה במעשהו, אפילו אם ישתדל בו ויהיה שלם וגמור בנראהו, אף על פי שהאדם מצטרך לחברו וצריך לעזרתו. ק"ו הבורא יתעלה, שצורך הברואים כלם אליו, ואין לו צורך עליהם ולא תועלת בהם, המשקיף על לבותם וצפון סודותם, איך נרצה לו מנפשותינו במה שלא נרצה מהם לחברינו ורעינו עם סכלותם במצפון לבותינו מהתרמית והאון ומעוט שלמות לבנו עמהם, וכשמסתכל המבין ממנו בענין הזה, יכלם מבשתו מהבורא יתעלה, ויתקן מצפונו וייחד לבו לאלהים ביחודו, בעשותו מצוה ממצוותיו ותורה מתורותיו, ויעשנה בהשתדלות וחריצות, כמו שאמר דוד ע"ה: דרך מצוותיך ארוץ וגו'". ע"כ. והרי שהבורא יתעלה שמו אינו זקוק כלל למעשה בני האדם, וזה בניגוד לתפיסה הקבלית הארורה ולתפיסת מכשפי האופל שסברו שהאדם הוא חלק אלוה ממעל, וסברו בדעתם שיש ביכולת האדם להשפיע על חלק מחלקיו!!

"שיקוץ בנזימרי – אם רשב"י היה רואה את חן שאולוב היה חונק אותו"

במאמר זה נדבר מעט, על שיקוץ בנזימרי, ומי שמכונה וידוע לשמצה בציבור, "שלמה בניזרי". אמש פורסם ברשתות (13/05/2025 למנין הגוים): "הרב בניזרי במתקפה חסרת תקדים נגד חן שאולוב: "רשב"י היה חונק אותך אם היה רואה אותך" (אוף דה רקורד). הערב ברדיו קול ברמה, תקף הרב שלמה בניזרי את חן שאולוב, רב שמשדר סרטונים ברשתות, ואמר: "אני רוצה לדבר על אדם אחד, שעליו נאמר עז פנים לגהינום, חצוף שמגלה פנים בתורה. שאולוב דיבר בביזיון נוראי כנגד המקובלים, קורא להם מקוללים, אנשי האופל, ומדבר בביזיון על רבי חיים ויטל". הרב בניזרי הוסיף, "אני אחשוף את הדברים כדי שאנשים יידעו כמו שאותו אדמו"ר מרושע שמדבר כל הזמן על קבלה, היום כבר הציבור בז לו אחרי שחשפנו את ערוותו". בהמשך אמר הרב בניזרי שאם רשב"י היה רואה אותו, היה חונק אותו. ע"כ דברי השיקוץ ואותו הפרסום.

"שיקוץ בנ-זימרי – עבריין מורשע לשעבר – מחלל שם שמים בפרהסיא"

והנה, בתור הקדמה ותשובה שנענה לכומר האורתודוקסי המצחין מגילולי המקוללים וספר הזוהר הפרו-נוצרי. נקדים ונזכיר לקהל הקוראים והשומעים, שבנזימרי הוא עבריין מורשע לשעבר, שהורשע על ידי בית המשפט המחוזי בשנת 2008 ב-1 באפריל, בעבירות:

א) "קבלת שוחד". כספים שהועברו, על פי הנטען, מסלע לבניזרי כמתן אסור והוסוו כהלוואה לכיסוי הוצאות שהיו לבניזרי בגין יישובה של תביעת דיבה שהוגשה נגדו. רכישת פינת אוכל ומערכת מיזוג אוויר. ופירעון הלוואה שנטל ממוסד גמ"ח". בתמורה עסק בניזרי במינויים פסולים, "פעל באופן מסודר ושיטתי כדי להיטיב עם סלע בכל הקשור לפרויקט עזריאלי" וכן "בניזרי סייע, לבקשת סלע, בהקצאת עובדים זרים למועצה האזורית מגילות" והורה להעביר לסלע פרוטוקולים חסויים". ע"כ מתוך אתר ויקיפידה.

והנה על פי האמור, בנזימרי עבר על חוקות התורה והלכותיה, וכבר אמר ה' בתורה והזהיר (שמות פרק כג פסוק ח פרשת משפטים): "וְשֹׁחַד לֹא תִקָּח כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר פִּקְחִים וְיסַלֵּף דִּבְרֵי צַדִּיקִם". וכן אמר (דברים פרק טז פסוק יט פרשת שופטים): "לֹא־תַטֶּה מִשְׁפָּט לֹא תַכִּיר פָּנִים וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר עֵינֵי חֲכָמִים וְיסַלֵּף דִּבְרֵי צַדִּיקִם".

עוד נכתב שם, "בתחילת 2006 הוגש נגדו כתב אישום, שבו הואשם כי קיבל שוחד בהיקף כולל של מיליוני שקלים ממשה סלע, ובתמורה לכך השתמש בסמכותו כשר בממשלה כדי להיטיב עם סלע, יזם שעסק, בין היתר, בניוס עובדים זרים לישראל. הרב ראובן אלבז, פטרונו של בניזרי, הואשם כי יזם את השוחד".

ב) הפרת אמונים: בניזרי היה נתון במצב של ניגוד עניינים בפרשות אחדות: "מעשיו בפרויקט 'קנית' – מגדלי עזריאלי; המינויים של בן הרוש ועדנה סלע; הקצאת עובדים זרים

למגילות; קביעת המפתח להקצאת עובדים; ההוראות לבוכרים בעניין הפרוטוקולים ופרשת המכרז לניוד עובדים".

ג) שיבוש מהלכי משפט: "יצירתו של 'מסמך ההשבה' של הכספים אותם העביר סלע לבניזרי; תיאום עדויות בין סלע לבניזרי ביחס לתביעה שהגישה המנקה רוסיצה לבית הדין לעבודה; שלוש פגישות שנערכו בין בניזרי לסלע בהן נדונו נושאים הקשורים לחקירה המשטרתית שהתקיימה אותה עת".

ד) קשירת קשר לביצוע פשע. יחד עמו הורשע הרב ראובן אלבז בתיווך לשוחד ובקשירת קשר לביצוע פשע. להרשעתם של בניזרי ואלבז תרמו העדות של משה סלע כעד מדינה, ועדותו של יעקב בוכריס, שאותו מינה בניזרי למנכ"ל שירות התעסוקה. חלקים רבים מתוך עדותו של סלע אומתו בראיות נוספות.

ב-27 באפריל 2008 גזר בית המשפט על בניזרי שמונה עשר חודשי מאסר בפועל, בגין העבירות שבהן הורשע, וקבע כי במעשיו דבק הקלון. אי לכך הושעה בניזרי אוטומטית מחברותו בכנסת. על פסק הדין ערערו המדינה ובניזרי. בית המשפט העליון החליט לדחות את ערעורו של בניזרי ולקבל את ערעור המדינה. והחמיר את עונשו של בניזרי, לארבע שנות מאסר בפועל וקנס של 250,000 ₪.

בפסק דינו כתב השופט אדמונד לוי: "צר לי, באמת ובתמים, על בניזרי. צר לי על הרב שהרביץ תורה באחרים, אולם הוא עצמו לא הקפיד למלא אחר האיסור ליטול שוחד. צר לי על השר, שממעמדו הרם ורב ההשפעה התדרדר לתהום כה עמוקה. וצר לי על האדם בניזרי, בעל משפחה, שבהרשעתו ועגישתו כרוך סבל רב גם לבני משפחתו שלא חטאו. ברם, מול כל אלה ניצבת התופעה של שחיתות גוברת בחברה הישראלית, תופעה שלא פסחה גם על מוסדות השלטון, והשלמה עמה כמוה כהשלמה עם הסתאבות ואובדן מוחלט של האמון במינהל הציבורי". ע"כ מתוך פסק הדין. ע"כ מתוך האמור באתר ויקיפדיה.

על פי האמור, שיקוץ בנזימרי, הינו מחלל שם שמים בפרהסיא! כלומר, בנזימרי הבהמי, עבר על עבירות החמורות ביותר בתורה! שכן כבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק א): "כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא, שנאמר, "איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו". זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה, כיצד מתודין? אומר, "אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה". וזהו עיקרו של וידוי. וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח. וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה, ויתודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה, וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן במיתתן או בלקייתן

עד שיעשו תשובה ויתודו, וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם.

... בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה, התשובה מכפרת על כל העבירות, אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שום דבר מרשעו, שנאמר, "רשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו", ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם.

אף על פי שהתשובה מכפרת על הכל ועצמו של יום הכפורים מכפר, יש עבירות שהן מתכפרים לשעתן ויש עבירות שאין מתכפרים אלא לאחר זמן, כיצד עבר אדם על מצות עשה שאין בה כרת, ועשה תשובה, אינו זז משם עד שמוחלין לו. ובאלו נאמר, "שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם וגו'.

עבר על מצות לא תעשה שאין בה כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה, תשובה תולה ויום הכפורים מכפר ובאלו נאמר, "כי ביום הזה יכפר עליכם".

עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין, ויסורין הבאין עליו גומרין לו הכפרה. ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו יסורין. ובאלו נאמר, "ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם".

במה דברים אמורים? בשלא חילל את השם בשעה שעבר אבל המחלל את השם [=כדוגמת הכומר בנזימרי], **אף על פי שעשה תשובה** [=בנזימרי לא עשה תשובה על מעשיו] **והגיע יום הכפורים והוא** עומד בתשובתו ובאו עליו יסורין אינו מתכפר לו כפרה גמורה עד שימות, אלא תשובה יום הכפורים ויסורין שלשתן תולין ומיתה מכפרת שנאמר ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון". ע"כ.

והנה על פי האמור, נמצא כי דינו ועונשו של בנזימרי חמור ביותר:

א) עבירתו היא חילול ה' גדול. שכן כתב עליו כבר השופט אדמונד לוי: "... צר לי על הרב שהרביץ תורה באחרים, אולם הוא עצמו לא הקפיד למלא אחר האיסור ליטול שוחד. צר לי על השר, שממעמדו הרם ורב ההשפעה התדרדר לתהום כה עמוקה". ע"כ. היש חילול ה' יותר גדולה מזה? ארור לוקח שוחד!

ב) כל מה שבשעת מיתה מתכפר עוון חילול ה', הוא רק באם עשה תשובה! אמנם שיקוץ בנזימרי, מעולם לא עשה תשובה על השוחד שלקח! הוא מעולם לא עשה תשובה על עוון חילול ה' הנורא שהמית על היהדות ועל נראותה בעיני הציבור! ובסרטון זה, ניתן לראות האשמות חמורות שהשיקוץ מאשים את כל מערכת המשפט ואכיפת החוק, וטוען שהם רוצחי אופי, וטוען שהשופטים קיבלו "קידום מינוי" בעבור הרשעתו. כלומר, השיקוץ אינו עושה תשובה ואינו מתחרט על מעשיו כלל.

ג) כבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ד הלכה ג): "ומהם חמשה דברים העושה אותן אי אפשר לו שישוב בתשובה גמורה לפי שהם עונות שבין אדם לחבירו ואינו יודע חבירו שחטא לו כדי שיחזיר לו או ישאל ממנו למחול לו. ואלו הן ... והמקבל שוחד להטות דין, אינו יודע עד היכן הגיע הטייה זו, וכמה היא כחה כדי שיחזיר, שהדבר יש לו רגלים. ועוד שהוא מחזיק יד זה ומחטיאו". ע"כ.

ועל בנזימרי וכיוצא בו אמר ה' (דברים פרק כז פסוק כה פרשת כי תבוא): "אָרוּר לֹקֵחַ שֹׁחַד לְהַכּוֹת נֶפֶשׁ דָּם נָקִי וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן". ונאמר "אמן ואמן"!

"השמים מספרים – פעם ראשונה שהשיקוץ דיבר עלי"

לאחר שהבנו אנו במי מדובר. הנה זה האיש הבהמי, לא אחת דיבר עלי בתוכניתו המהובלת ברדיו "קול ברמה", הנקראת "חד וחלק" (מת וחלק). היה זה לאחר שבשנת 2021 למנין הגוים, התחלתי לדבר על עניני הארץ השטוחה, והוא בתוכניתו גיחך, צחק, לעג, השמיץ בכל תוקף את דברי ואת הרעיון הפשוט והמוכח ביותר, כי הארץ היא שטוחה ולא בתנועה.

ואז באותו הזמן, לא הבנתי מדוע היה כל כך נחרץ הבהמי, לעמוד על כך שהארץ היא לא שטוחה, ואף סובר המהובל, שהארץ בתנועה ב-4 מהירויות שונות בחלל לא נודע כפי שטוען ה-"מדע" השקרי בזמנינו. אמנם לאחר מכן, נתקלתי בספרו של השיקוץ, שכתב כבר ספר שלם בעניינים אלו, הנקרא, "השמים מספרים". ניתן לראות כאן. יש לציין שקניית הספר, כמובן, גובל באיסור "בל תשחית", שכבר דברתי על נושא זה כאן.

והמהובל בתוכניתו הנזכרת החל לצטט שם מקורות במשך ארבעים דקות, וחשב שהבין את דברי רבותינו בתלמודים, ולא נחת לדבריהם האמיתיים, שסברו שהארץ היא שטוחה, ומים לעולם לא מתקמרים! והשבתי לשיקוץ, סדרה של יב' מאמרים שמוכיחה, הן על פי חז"ל, והן על פי המציאות, כי הארץ שטוחה היא. וחלילה לומר שהארץ היא בתנועה, שכן יש בזה עקירת פסוקים מפורשים. לעיון והרחבה ניתן לראות כאן.

"רשב"י היה חונק אותי? הראשון שהיה מנשק רשב"י, זה אותי"

וכעת נענה לדברים שצווח הכלב האילם שר"י. ולפני שננתח את דבריו, יש לציין, שלא נטענה טענה ענינית ולו אחת, בדברים שאמר. כן כן! אפילו טענה אחת לא נטענה כלפי שלל שאלותי, מאמרי, תשובותי, הוכחותי בנושא ספר האופל הארור מפי הגבורה.

ואיני מבין, מדוע הכלב האילם אינו מסוגל לקחת את מאמרי, לשבת עליהם, להשיב עליהם, ולהוכיח שספר האופל הפרו-נוצרי הטמא, נכתב, חובר על ידי רשב"י התנא הטהור. הרי זה כל כך פשוט לשיטתו, שספר זה נכתב על ידי רשב"י, שעד כדי כך הוא מאיים ואומר, "רשב"י היה חונק אותך אם היה רואה אותך". זהו? זה מה שיש לך לומר? כך אתה מקלל יא-כלב אילם? זה מה שאתה יודע לענות? עליך אמר הנביא (ישעיהו פרק נו פסוק י – יא): "צֻפָּיו עִוְרִים

כֻּלָּם֙ לֹ֣א יָדָ֔עוּ כֻּלָּ֥ם כְּלָבִ֖ים אִלְּמִ֑ים לֹ֣א יוּכְל֗וּ לִנְבֹּ֙חַ֙ הֹזִ֣ים שֹׁכְבִ֔ים אֹהֲבֵ֖י לָנ֥וּם: וְהַכְּלָבִ֞ים עַזֵּי־נֶ֣פֶשׁ לֹ֤א יָדְעוּ֙ שָׂבְעָ֔ה וְהֵ֣מָּה רֹעִ֔ים לֹ֥א יָדְע֖וּ הָבִ֑ין כֻּלָּ֤ם לְדַרְכָּם֙ פָּנ֔וּ אִ֖ישׁ לְבִצְעֹ֥ו מִקָּצֵֽהוּ׳׳.

בנזימרי, אינך יותר מכלב אילם, המאוס בטומאת הפוליטיקה, החנופה, הכבוד, שהוציאה אותך בעבר מן העולם, מוציאה אותך כעת בהווה, ולעתיד הקרוב היא תקיא אותך מן העולם. וכפי שנוכיח בהמשך, הינך מין ממיני ישראל, המגועל בטומאת האורתודוקסיה המצחינה מאוויר האירופאיים.

ויתירה מכך יש לומר, מציע אני לכל המקוללים הללו, שיעמדו ויפעילו, ישנו את מערכות השמים, השמש, הירח והכוכבים, יעמדו וישביעו את כל המלאכים, שיקללו אותי ואת משפחתי, ובקללתם ימיתוני מן העולם! מדוע המקוללים שר"י לא עושים זאת? הרי הם יודעים לבטל גזירות, לפעול ישועות, לקדש אפילו בקבוקי יין שיתנו השפע לבני אדם. שכן הם כבר מוכרים יינות "קדושים"!!! ומדוע הם לא עומדים כולם, ויגזרו על האדמה שתבלע אותי? נו שיקללו! קללו מינים ארורים! קללו עבדי הפרצופים!! עליכם אמר ה' לאברהם אבינו (בראשית פרק יב פסוק ג פרשת לך לך): "וַאֲבָרֲכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלֶּלְךָ אָאֹר וְנִבְרְכוּ בְךָ כֹּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה".

וכבר כתב בספר מלמד התלמידים לרבי יעקב אנטולי (ספר מלמד התלמידים פרשת ואתחנן): "ומבקשי י"י הם הנותנים לבם לדעת יחודו וללמדו שהיא ההשגה האחרונה והיא הכונה הראשונה אבל אין לה מציאות רק אחר ההשגה האחרת. ולפיכך היה קורא להחזיק ברדיפה הזאת לעולם ולבקש את י"י עד שימצאנו ומציאהו לאחרים כדרך אברהם שהיה אחד לקרוא בשם י"י אחד עד שקם לחלוק על אביו ועל קרוביו ועל כל עם הארץ ועל מלכה [=כפי שאנו עושים נגד המקוללים וכל מכשפי האופל למיניהם!!].

ומסר נפשו וכל אשר לו לכבוד השם כדי ליחדו. ואם הוא מתחלה היה יחיד לקרוא בשם היחוד ברך אותו השם והרבהו מאד כמו שאמר כי אחד קראתיו ואברכהו וארבהו רוצה בו כי אחד קראתיו לקרוא כי הקורא בשמו הוא הנקרא בשם ואברכהו ששמעו רבים ממנו ... הביטו אל אברהם אביכם וגו'. הוא שיחד שמו בעולם ולא ירא חרפת אנוש אם כן ראוי למתיחסים אליו שילכו בדרכיו ויקראו האנשים אל האמת ולא יחושו לדברי רבים, כי אין להטות האמת והאמונה אחר הרבים אבל אחר יחידים הנבחרים כמו שתבין מאמרו לא מרובכם מכל העמים וגומה.

ואם ימצאו רבים מגנים ומחרפים אותו [=כמו בנזימרי הכלב האילם וחבריו], על דבריו, אין ראוי שיראו חרפת אנוש ולא שיחתו מגדופם כמו שאמר הנביא אחר זה שמעו אלי יודעי צדק עם תורתי בלבם אל תיראו חרפת אנוש ומגדופותם אל תחתו כי אין ראוי לאמת שתהיה בישנית ולא פחדנית מלקרוא האנשים ומללמדם כי כן כן קדם שם בקריאת הלמוד י"י אלהים נתן לי לשון למודים וגו'. ואחר זה אמר וי"י אלהים יעזר לי על כן לא נכלמתי על כן שמתי פני כחלמיש ואדע כי לא אבוש, ר"ל כי האמת נעזרת בשם שהוא לבדו האמת ולפיכך אין ראוי

שתהיה בישנית כמו שאמר נעים זמירות ואדברה בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש. והוסיף הנביא ואמר וי״י אלהים יעזור לי מי הוא ירשיעני ר״ל שאין ראוי ג״כ לאמת שתהיה פחדנית. ומי שיתן השם נגדו תמיד לא יחוש לדברי אלפים או רבבות ובלבד שיוכל להועיל ליחיד או ליחידים למשכם אל האמת ולעבודת השם שאין לה מציאות כי אם עם אמונת היחוד כי אין עובד מאין נעבד ולא עבד מאין אדון.

ולפי גודל הענין הזה קדם הלמוד בתורה שבעל פה שהוא עיקר דתנו במסכת ברכות לפי שהיא כוללת הלכות קריאת שמע ותפלה ושאר ברכות הנתקנות על דרך שלא יעמוד אדם רגע אחד מאין יחוד השם נגדו ובלבד למשיג הכונה. כי בשכבו ובקומו ובמאכליו ובמשתיו ובכל הנאותיו וכמעט בכל הרגשותיו ותנועותיו התקינו לו הערות ליחד שמו ולהודות שהכל מאתו ולו לבדו הממשלה לא למלאך ולא לשמש ולא לירח ולצבא השמים כי כלם משרתיו עושי רצונו כפי אשר הטביעם כ״ש אשר למטה מהם. וזה דבר שצריך שישיב האדם תמיד אל לבו כמו שאמר וידעת היום והשבות אל לבבך כי י״י הוא אלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. רצה בו שהשם יחיד ומיוחד בכל צד וזהו העיקר שהכל תלוי בו. ולפיכך התקינו כל הברכות והקדימו והלמוד בו. וע״ז באה מצוה מיוחדת לקרא פעמים ביום פרשת היחוד והנמשך אליו מן האמת. והוא שהוא מלכנו ושופטנו ושהוא עושה נפלאות כמו שהתאמת ביציאת מצרים וכמו שבארנו בדבור ראשון באמרו אנכי״. ע״כ דבריו שספק אם אי פעם בנזימרי יבינם לאשורם!

ולכן עליו ועל חבריו של בנזימרי הארור, כבר אמר הנביא (ישעיהו פרק נא פסוק ז): ״שִׁמְעוּ אֵלַי יֹדְעֵי צֶדֶק עָם תּוֹרָתִי בִלְבָּם אַל־תִּירְאוּ חֶרְפַּת אֱנוֹשׁ וּמִגִּדֻּפֹתָם אַל־תֵּחָתּוּ״. ומי אלו ״יודעי צדק״? אנחנו! מקבלי תורת אמת בליבנו, שומרי ״יחוד ה׳״ [ולא איחוד או ״ייחוד״ מלשון לאחד! כמו שסוברים המקוללים הארורים מפי הגבורה ימחה שמם. כפי שניתן לראות כאן. אלא אנו שומרים על יחוד ה׳, כלומר שאנו מאמינים שהוא יתברך אחד ויחיד!] עושים כל השתדלות לבער ולאבד עבודה זרה מקרבנו!

ולא רק עבודה זרה היא בלבד, אלא מדובר במינות גמורה שיותר גרועה מן העבודה זרה! מדובר בשיקוץ פגאני אלילי ומתועב, הוא ספר הזוהר הפרו-נוצרי, שריבה באלוהות, העליל כלפי הבורא דברים שמעולם לא תוארו כלפיו, כגון משגלים ובעילות, הוצאות זרע בעליונים וכל כיוצא בזה מן הדברים המאוסים אפילו אצל בני אדם!! יתעלה שמו מן הסכלים הללו העולים לשם ״מקובלים״. יתעלה שמו יתברך ממה שסובר בנזימרי הרקוב שר״י.

וכל זה עושים אנו על אף הסכנה הברוכה לדבר בדברים אלו ברבים בפנים גלויות, על אף הסכנה שילדינו מצויים בה בעקבות הליכתינו בדרכים אלו.

ואייחד לכך מאמר בפני עצמו שבימים אלו אני כותב, על אחד שטען, שכל מי שעוב את דרך הקבלה והחסידות [=שבתאות] ירד ביראת השמים. ועל טענה זו אני משיב, ״כיצד לא יראה שהאדם הזה ירד מעט ביראת שמים? שכן אין לו בתי כנסיות להתפלל! מתייחסים אליו יותר גרוע מנוצרי! לא מדברים עמו! מנדים את ילדיו מכל מקום! מתנכלים לו יותר

ממה שעושים לגדול מחטיאי הרבים וכו'". לא יאומן כי יסופר!

והנני מחכה מאוד לראות את עונשם המיוחל לכל אלה מאת ה'. הנני מחכה לראות אותם מלאים בייסורים גדולים, בושים ונכלמים אם לא יעשו תשובה על מעשיהם! ובעיקר את "הרע-בנים" עושקי קופת הציבור! ואין לי עליהם טיפת חמלה ורחמים, אלא כל רצוני הוא לבער את השיקוצים הללו מן הארץ!

ויתירה מכך, הנני מחכה לראות בקבורתם! ולקיים את ההלכה שכתבו חז"ל ורבינו (רמב"ם הלכות אבל פרק א הלכה י): "כל הפורשין מדרכי צבור והם האנשים שפרקו עול המצות מעל צוארן ואין נכללין בכלל ישראל בעשיית המצות ובכבוד המועדות וישיבת בתי כנסיות ובתי מדרשות אלא הרי הן כבני חורין לעצמן. וכן המינין [=כל המקוללים למיניהם, כל מי שהאמין בעבודה זרה ומינות שנקראת, "זוהר", וכל הקבלה האחורה מפי הגבורה], והמוסרין. כל אלו אין מתאבלין עליהן, אלא אחיהם ושאר קרוביהם לובשין לבנים ומתעטפים לבנים ואוכלים ושותים ושמחים שהרי אבדו שונאיו של הקדוש ברוך הוא, ועליהם הכתוב אומר, "הלא משנאיך ה' אשנא". ע"כ.

ולכן אני מחכה לראות בעונשם, על כל מה שעשו לעם ישראל, על כל העושק, התיקונים, לקיחת הכספים, הוצאות עין הרע, סגולות ודמיונות שמכרו לעם ישראל! והדבר החמור ביותר, הוא, שלא הטו אזנם לשמוע, ולא להאזין, לא להשכיל ולא להפנים, שספר הזוהר הוא ספר פרו-נוצרי, ומדובר בהזיה וטירוף הדעת הגדול ביותר משחר ההיסטוריה.

מי יתן והיום הזה יגיע בקרוב. וכמו שאמר (מלאכי פרק ג פסוק יח – כב): "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַ אֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ: כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ כָל־זֵדִים וְכָל־עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר יְ צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמַרְפֵּא בִכְנָפֶיהָ וִיצָאתֶם וּפִשְׁתֶּם כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק: וַעֲסוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי־יִהְיוּ אֵפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בְּיוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר יְ צְבָאוֹת: פ זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים".

"רבי שמעון בר יוחאי – כל המשתף...":

ובאשר למה שטען הכומר, שרשב"י היה חונק אותי. הנה, הכומר הארור, מייחס לרשב"י כוחות על, ומרומם את רשב"י לדרגת אלוה! וזה לא בא לו בחינם, מכיון שהמסית הזוהרי, הסית את עם ישראל לחשוב, שהבורא יתברך יתעבר ברשב"י! כלומר רשב"י הוא הבורא. כפי שהבאתי במאמר הזה כאן: יחסם של המקובלים (מקוללים) לבשר ודם – רשב"י (לדעת מכשפי האופל) הוא אלהים – האר"י יודע מה שאלהים לא! טמטום ועילגות שעוד לא נראתה!

וכעת נבחן את דבריו של רבינו הטהור רשב"י האמיתי תנא דידן, שאמר (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף סג עמוד א): "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו! אלא מה תלמוד לומר אשר העלוך – שאיוו אלוהות

הרבה". ע"כ. **רשב**"י התנא הטהור, מעיד ומגיד בצורה חריפה מאוד, שכל מי שמשתף שם שמים ודבר אחר, נעקר מן העולם. כלומר, כל מי שטוען שהקב"ה, "מתפעל", מתפעם, זקוק, נצרך, מזדווג, כל זה נכלל בגדר, "שם שמים ודבר אחר", כלומר, שאומר על האחד ויחיד, שהוא ודעתו לא אחד הם, כלומר, שהוא יתברך נצרך לדבר אחר מדעתו וידיעתו. הרי זה חירוף וגידוף כלפי שמים.

וכמו שהוכחנו כבר לא אחת, ספר האופל הפרו-נוצרי, ריבה באלוהות, נטה אחר המאגיה, האמין באלהים אחרים, כלומר האמין שקיים מציאות של "אל אחר", האמין שניתן על ידי בני אדם להשפיע על מערכות הטבע בשמות הבל, ואף לשנותם, ואף לגרום למלאכים לפעול על פי רצונו!! וכל כיוצא מן ההבלים הללו. והרי כל זה חירוף וגידוף כלפי שמים. תוכלו לראות בהרחבה בסדרת המאמרים כאן.

ולכן מה שאמר הכלב בנזימרי, "שאולוב דיבר בביזיון נוראי כנגד המקובלים, קורא להם מקוללים". אכן זה המעט מן המעט של הבזיון אשר מגיע להם! וכמו שציוה אותנו רבינו הטהור הרמב"ם בשם חז"ל (פירוש המשנה להרמב"ם סנהדרין י' א'): " ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'".

והנה הנני מכריז שאני כופר בכל כוחי בעבודה זרה. שכל הכופר בעבודה זרה מודה בכל התורה כולה. וכופר גמור אני בקבלה החדשה והמזוהמת מטומאת הפרצופים!!

ובבקשה מהכלב בנזימרי, תנסה לענות עניני. כלומר:

א) במה אני כופר לשיטתך?

ב) כיצד תסתרו את דברי אשר מגובים בראיות?

ג) כיצד תוכיחו שספר הזוהר יש עליו מסורת? שעבר 1200 שנה בין רשב"י, עד יצא הספר מטומאת הגוים?

ד) מדוע לא כתוב במשנה ובתלמוד שיש לעבוד חלק מחלקי הבורא או מידה שנקרא קצר אפים?

ה) מדוע הנביאים לא הודיעו לנו זאת?

ו) מדוע המקובלים מייחסים לאלהים אחרים חשיבות ואומרים שהוא קיים, שבד בבד כתוב לנו במסורת תורת שבעל פה, שאלהים אחרים לא קיימים, וכל המאמין בכח עבודה זרה הרי הוא כופר בכל התורה כולה. בדיוק כמו המגיב.

ז) איך יתכן שרשב"י יסתור את עצמו, ויאמר שבני האלהים האמורים בבראשית, הם אנשים חשובים ולא מלאכים, ופתאום 1200 שנה אחר פטירתו יכתוב שבני האלהים הם מלאכים שחטאו? מלאך חוטא?

ח) כיצד מכשפי האופל התעסקו במעשה מרכבה? דבר שלבעלי התלמוד כבר לא ניתן ואיסורו הוא קבלה למשה מסיני לדרוש אותו ברבים? ולא רק זו בלבד, כיצד המקוללים התעסקו ודיברו בעצמותו של הבורא, שכפי שנוכיח בהמשך, אף אחד מאישי בני אדם ואף המלאכים לא יודעים את עצמות הבורא!

ט) איך יתכן שרשב"י יכתוב בספרו על דת ההבל "נצרות"? שבזמן רשב"י בכלל לא קמה עדיין דת הנצרות?

י) איך יתכן שרשב"י או אמוראים ידברו על פרעות נגד הישמעאלים שבאותו הזמן לא היה פרעות עמהם?

יא) כיצד המקוללים כותבים שהארי הלא קדוש ידע יותר ממה שיודע משה רבינו? שהתורה מעידה עליו שלא היה ולא יהיה נביא כמוהו? וכבר הפרכנו לאורך ולרוחב הבלים אלו בששה מאמרים בפני עצמם כאן.

בנזימרי... אלו הם רק עשרות שאלות מתוך 500 שאלות שיש לי על הצרה הצרורה הנקראת "זוהר" הלא קדוש.

ובאשר למה שטען בנזימרי, "ומדבר בביזיון על רבי חיים ויטל". מה? היכן דברתי בביזיון? ויטאל העיד שהיה, מכשף, הולך לקוראות בקפה, סבר שהבורא לא יודע עתידות, דורש אל המתים, מתעסק בזכרות ילדים. לכן הטענה שאני דברתי בביזיון כלפי המכשף ויטאל, היא טענה שקרית, שכן ויטאל דיבר ועשה בזיון לעצמו! כפי שהוכחתי כאן באריכות: "קמיעות" – הבל ובדיה | מי זה היה חיים ויטאל ראש הקבלה האלילית והטמאה? הזיותיו – דרכיו – מהלכיו – דרישתו אל המתים – אמונתו בהבלי הגוים". וכאן: "הבורא שברא בורא, והבורא שברא עוד בוראים" | "בצלם אלהים" – כפירותיו של חיים ויטאל בספר "עץ מוות" – מי זה ה-"אדם הקדמון"?! והתירוצים המופרכים שלא מתקבלים על שום דעת!.

"כיצד בנזימרי והמקוללים נפלו לתהומות? התעסקו במה שלא להם!!"

ונחתום ונבאר, כיצד בנזימרי הכלב האילם נפל לתהומות הוא וחבריו המקוללים, רק על ידי שהתעסקו במה שלא להם!! כלומר התעסקו במעשה מרכבה!! התעסקו בידיעת עצמות האל!! דבר שלא ניתן גם למשה רבינו לדעתו!! ומשה רבינו כל מה שהבין השכיל וידע, הכל היה רק בעניני מעשה מרכבה! אמנם בידיעת עצמות האל, גם למשה רבינו לא היתה שום ידיעה בענין זה. כפי שנבאר כעת.

"יצר הרע הפנימי משכנע את האדם על השניות":

רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם, בספרו חובות הלבבות, מבאר, שאחד מתכסיסי היצר הרע הפנימי השוכן באדם, הוא לגרום לו ליפול בהזיות של "אמונות השניות". וכפי שכתב **רבינו** (שער יחוד המעשה פרק ה') **יכאשר יתייאש** [=יצרך הפנימי הנמסך בחושיך] **מספק הענין הזה עליך.** [=כיצד ובאיזה אופן יבוא עליך?], **יפילך במיני השיתוף. כמו** [=יש לשים לב למה שכתב רבינו, "כמו", כלומר, יצרך הפנימי לא יטה אותך לרוב, לדעות הנוצרים המהובלים והדומה להם, אלא יטה אותך לחשוב כלפי ה' יתברך דעות שהם נקראים, "שיתוף", והם כמו] **דעת** [הסכלים] **בעלי השניות** [=שניות, הכוונה, שכל שסובר האדם שהאל יתברך אינו אחד].

והנה קודם לכן, רבינו בחיי ביאר, כי אחד מתכסיסי יצר הרע הפועם והנמסך בקרב האדם, הוא להכניס לליבות בני אדם, תהיות, מחשבות, תובנות רעות וקשות בנוגע לאופן שבהם הם נבראו לזה העולם, ומעלה היצר על דעתם, האם העולם הזה קדמון הוא או לא.

ומנסה האדם במחשבתו, לעלות על ליבו דעות מדי פעם בפעם מפני התגברות תאוותו וחוסר החשק לעשות התשובה, ואומר בדעתו, שיתכן שאין בורא לעולם, אלא העולם הזה הוא ישן נושן, והכל קרה כאן במקרה, וכל הבריאה הזו נתאוותה משום מקום, אין לה מנהל ולא מורה, לא סדר ולא תכלית. אלא כל זמן שאדם חי, ינצל הוא את חייו, כי לאחר המוות לא תהיה לו תקומה, לא תכלית, לא קיום וישאר בחושך לעולמים.

"תהום אמונת השניות"

והנה דבר זה בוודאי לא יתכן שיהיה, מכיון שלכל נוצר יש יוצר, ואין דבר שנוצר ללא יוצר. ואם תקשה ותאמר, מי ברא את הבורא יתעלה שמו? שהרי אנו אומרים, לכל נוצר יש יוצר, ומנגד אנו אומרים ומלמדים שהאל יתברך אחד הוא, ולא רק שהוא אחד, אלא אינו מתחלק לשום חילוקים חלילה וחס, אלא קדמון באופן שלא היה לפניו ולא יהיה לאחריו, אין שני לו, יתברך ויתעלה שמו לעד.

ועל שאלה זו שהמון שואלים, הפתרון הוא פשוט, אין יכולת ביד שום אדם לדעת תשובה לשאלה זו. מכיון שכאשר אנו מדברים ביצירות הנוגעות למה שאנו משיגים בשכל, נוכל לומר על היצירות הללו, שאין נוצר בלא יוצר. אמנם, גבי ה' יתעלה שמו, לא נוכל לדעת, לא לענות, ולא לשער אפילו תשובה לשאלה זו, מכיון שאי אפשר להשיג את עצמות הבורא כלל!.

ודע, שמפאת ענין זה ושאלה זו, המון מקובלים שר"י נפלו לשוקת השבורה, והכריחו שבוודאי יש יוצר למי שיצר, כלומר, לדעתם, הבורא שאותו אנו עובדים הוא נוצר מכח יוצר אחר. שכן המינים הללו הארורים אומרים, שאורו של הבורא הוא כל כך עצום וגדול, עד שחייב להיות צמצום בין אורו לבין מה שמקבלים בני אדם, כלומר, שיש אורות מקיפים בעיגולים שדרכם הבורא של הפרו-נוצרים הללו מעביר את שפעו, ונקרא אצלם ענין זה בשם,

"אור הגנוז", כלומר "אין סוף", ששם בבחינתו העצומה הוא בבחינת אין סוף של שפע, וממנו בא חיות לעולמות האחרים, כלומר לבנו של הבורא, האדם קדמון, ולאלוה הנקרא בשם, אבא, ולאמא, ולבן ולבת, ולכל ההזיות הפרו-נוצריות שלהם.

ואמרו ותירצו המינים, שמה שכתב הרמב"ם שאין ביכולת האדם להשיג את ידיעת עצמותו, מדובר כלפי האין סוף, שאין יכולת לדעת מי הוא בעצמותו, כלומר מי זה האין סוף בעצמותו. אבל לגבי שאר נבראיו של של האל של הפרו-נוצרים, ניתן להשיגו. כמו שכתב **זלמן** (תניא חלא' מח): "ודבר זה אין ביכולת האדם להשיגו על בוריו וכו'. כמו שכתב הרמב"ם ז"ל והסכימו עמו חכמי הקבלה, כמו שכתב בפרד"ס מהרמ"ק ז"ל. וכן הוא לפי קבלת האר"י ז"ל בסוד הצמצום והתלבשות אורות בכלים, כמו שנתבאר לעיל פרק ב'. הרי ידיעה זו, מאחר שהיא בבחינת אין סוף, אינה נקראת בשם מתלבשת בכדור הארץ, שהוא בעל גבול ותכלית, אלא מקפת וסובבת. אף שידיעה זו כולל כל עוביו ותוכו בפועל ממש, ומהווה אותו על ידי זה מאין ליש, וכמו שנתבאר במקום אחר". ע"כ.

ושבשו, הרסו, וניתצו את כל יסודת דת האמת בדברים אלו, ולא הבינו כי כל דבריהם הם הבל מהובל, ומינים גמורים הם. ואין בכל התורה כולה, כלומר בכל חמשה חומשי התורה, אין את צמד המילים, "אין סוף", ואף מילת "סוף" בחולם אינה מופיעה לפי מה שבדקתי בכל חמשה חומשי התורה.

וכמובן הוזה ההזיות מחבר ספר הפרו-נצרות זוהר בתב (זוהר בא מב ב): "הָכִי עַלַּת הָעֲלוֹת, עָבִיד עֶשֶׂר סְפִירוֹת, וְקָרָא לְכֶתֶר מָקוֹר וּבְיהּ לֵית סוֹף לְנַבְיעוּ דְּנָהוֹרֵיהּ. וּבְגִין דָּא קָרָא לֵיהּ לְגַרְמֵיהּ אֵין סוֹף, וְלֵית לֵיהּ דְּמוּת וְצוּרָה, וְתַמָּן לֵית מָאנָא לְמִתְפַּס לֵיהּ, לְמִנְדַּע בֵּיהּ יְדִיעָא כְּלָל. וּבְגִין דָּא אָמְרוּ בֵיהּ, בַּמּוּפְלָא מִמְּךָ אַל תִּדְרוֹשׁ, וּבַמְכוּסֶה מִמְּךָ אַל תַּחְקוֹר".

ולפי שיטת הפרו נוצרי, הבורא מחולק, וחלקיו הם מוגבלים, ורק באין סוף אין לו דמות וצורה, אמנם בחלקיו האחרים יש דמות ויש צורה. והסית את ישראל המכשף, לחשוב כי מה שאמרו, "במופלא מך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור", שלא תחקור אתה על אלוה שנקרא, "אין סוף". אבל המינים הללו לא הספיק להם רק זה, אלא בנוסף לכל תועבתום, הסיקו שהבורא שלהם מזדווג, מתענג בעניני משגל כהשפלים בארץ!! כפי שניתן לראות כאן. **וכבר** כתב רבינו היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים. ואילו נתאר סילוק מציאותו, נחשוב בדעתנו כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות בלעדי מציאותו. ולהיפך, אילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו וישאר הוא יחיד בעולמו, ודאי כי אז לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר מאומה, כי הוא יתעלה בלתי אינו זקוק במציאותו לזולתו. וכל מה שזולתו מן השכלים כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון הוא אשר מורה עליו דבור אנכי ה' וכו'.

והיסוד השני

אחדותו יתעלה. והוא, שזה עלת הכל אחד, לא כאחדות המין ולא כאחדות הסוג, ולא כדבר האחד המורכב שהוא מתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כנוף הפשוט שהוא אחד במספר אבל מקבל החלוקה והפיצול עד בלי סוף, אלא הוא יתעלה אחד, אחדות שאין אחדות כמוה בשום פנים, וזה היסוד השני מורה עליו מה שנ' שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד". ע"כ.

לכן אנו נדע בלא ספק שהבורא הוא אחד. ולא זו בלבד, אלא נדע ללא ספק, שאין בכח האדם להשיג את ידיעת עצמות הבורא, כלומר לדעת מי הוא יתברך, לעולם לא יכול האדם לדעת בנוף חי מי הוא יתברך. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ב הלכה ט – י): "כל הנמצאים חוץ מן הבורא מצורה הראשונה עד יתוש קטן שיהיה בטבור הארץ הכל מכח אמתתו נמצאו, ולפי שהוא יודע עצמו ומכיר גדולתו ותפארתו ואמתתו, הוא יודע הכל, ואין דבר נעלם ממנו. [וזה בניגוד למה שכתב רפאל ברדוגו, ובניגוד גמור למה שכתב ויטאל בספרו ארבע מאות חירופי כסף, וכמובן זה בניגוד למה שחירף הראב"ד וחשב שהשיג דבר בידיעת עצמות הבורא, כפי שאבאר בהמשך]. הקדוש ברוך הוא מכיר אמתו ויודע אותה כמו שהיא, ואינו יודע בדעה שהיא חוץ ממנו כמו שאנו יודעין, שאין אנו ודעתנו אחד אבל הבורא יתברך הוא ודעתו וחייו אחד מכל צד ומכל פינה ובכל דרך יחוד, שאלמלי היה חי בחיים ויודע בדעה חוץ ממנו היו שם אלוהות הרבה הוא וחייו ודעתו, ואין הדבר כן אלא אחד מכל צד ומכל פינה ובכל דרך יחוד, נמצאת אתה אומר הוא היודע והוא הידוע והוא הדעה עצמה הכל אחד, ודבר זה אין כח בפה לאומרו ולא באוזן לשמעו ולא בלב האדם להכירו על בוריו.

ולפיכך אומר, "חי פרעה", ו-"חי נפשך". ואין אומר "חי ה'", אלא [אומר בפתח] "חי ה'". שאין הבורא וחייו שנים, כמו חיי הגופים החיים [=שידיעתם הוא מכח אחרים], או כחיי המלאכים [=שידיעתם הוא מכח אחרים], לפיכך אינו מכיר הברואים ויודעם מחמת הברואים כמו שאנו יודעין אותם. אלא [הוא] מחמת עצמו ידעם, לפיכך מפני שהוא יודע עצמו, יודע הכל, שהכל נסמך לו בהוייתו". ע"כ. והרי שידיעת עצמותו לא ידועה לאף בריה, ואפילו לא למלאכים

וכן כתב רבינו בפירוש (רמב"ם הלכות תשובה פרק ה הלכה ה): שמא תאמר והלא הקדוש ברוך הוא יודע כל מה שיהיה, וקודם שיהיה ידע שזה יהיה, צדיק או רשע, או לא ידע, אם ידע שהוא יהיה צדיק אי אפשר שלא יהיה צדיק, ואם תאמר שידע שיהיה צדיק, ואפשר שיהיה רשע, הרי לא ידע הדבר על בוריו.

דע שתשובת שאלה זו ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים וכמה עיקרים גדולים והררים רמים תלויים בה, אבל צריך אתה לידע ולהבין בדבר זה שאני אומר, כבר בארנו בפ' שני מהלכות יסודי התורה שהקב"ה אינו יודע מדיעה שהיא חוץ ממנו כבני אדם שהם ודעתם שנים, אלא הוא יתעלה שמו ודעתו אחד, ואין דעתו של אדם יכולה להשיג דבר זה על בוריו, וכשם שאין כח באדם להשיג ולמצוא אמתת הבורא, שנאמר, "כי לא יראני האדם וחי", כך אין

כח באדם להשיג ולמצוא דעתו של בורא, הוא שהנביא אמר, "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי". וכיון שכן הוא, אין בנו כח לידע היאך ידע הקדוש ברוך הוא כל הברואים והמעשים, אבל נדע בלא ספק שמעשה האדם ביד האדם, ואין הקדוש ברוך הוא מושכו ולא נוזר עליו לעשות כך, ולא מפני קבלת הדת בלבד נודע דבר זה, אלא בראיות ברורות מדברי החכמה, ומפני זה נאמר בנבואה שדנין את האדם על מעשיו, כפי מעשיו, אם טוב ואם רע, וזה הוא העיקר שכל דברי הנבואה תלויין בו". ע"כ.

וזה כאמור, בניגוד גמור למה שכתב הראב"ד והתעסק בעניני עצמות הבורא, וחשב להשיג ולדבר במה שלא השיגו אפילו המלאכים. וכתב על דעת עצמו, ורצה להראות שהוא מבין יותר טוב מן רבינו הרמב"ם, שלדעתו לא נתן תשובה טובה לענין זה. וכתב, שהקב"ה הסיר את ממשלתו ושליטתו בנושא הבחירה, ומסרה לאדם באמצעות המזלות!!

והכריח שהקב"ה נטול שליטה בנושא זה, כלומר שהוסרה ממשלתו!! ולא הסביר הראב"ד כמו שהסביר רבינו, "מכח השלילה". אלא הסביר הראב"ד והמציא שסרה ממשלתו של ה' והועברה לידי אחרים!! ונמצא לפי דבריו, דברי מינות גמורים כלפי הבורא יתעלה. שמלבד זה שדיבר בעצמות הבורא והמציא שהסיר ממשלתו, עוד אמר, שהממשלה הזו הועברה לידי המזלות. כמו שכתב, "והדבר ידוע שכל מקרה האדם, קטן וגדול, מסרו הבורא בכח המזלות [=כלומר, לפי דעתו יש כח למזלות!! ולא סתם המון מקובלים שר"י מייחסים למזלות ולזמנים כח, ועוברים על איסורים מפורשים בתורה!! שהרי סובר הראב"ד, שכל מקרי האדם מסרו הבורא בכח המזלות!! כלומר יש למזלות שליטה בעולם!! חירוף כלפי שמים. ומיד מתרץ ואומר בענין הבחירה], אלא שנתן בו [באדם] השכל, להיותו מחזיקו, לצאת מתחת המזל, והוא הכח הנתון באדם, להיותו טוב או רע, והבורא יודע כח המזל ורגעיו, אם יש כח בשכל להוציאו לזה מידו אם לא, וזו הידיעה אינה גזירה". ע"כ.

במילים אחרות, הראב"ד אומר, שכנגד הבורא וידיעתו, לא יתכן לאדם לצאת מגזירתו, שהרי ידיעתו היא גזירתו. ולכן אם ממשלתו על נושא הבחירה נתונה לבורא, וידיעתו היא גזירתו, לכן בשום אופן לא יתכן לאדם לברוח מרצון ה' שהוא ידיעתו. לכן מוכרח לתרץ תירוץ נחות ושבור הגובל במינות הזוהמה הרעה של המקובלים. ומתרץ ואומר, שכנגד המזלות שלהם ניתנה יכולת השליטה, שהרי הבורא יתברך אינו שולט בעולם אלא המזלות שולטים בעולם, אז כנגד המזלות נתן הבורא לאדם כח לצאת מהם ולבחור מה לעשות.

כלומר לפי שיטת דברי המינות הזו, המזלות שולטים בכל העולם, וכנגד המזלות יש כח לבני אדם לבחור. ומכריח הראב"ד, שהבורא יודע רק את כח המזל ורגעיו, ואת הזמנים שבהם יכול האדם לבחור בטוב וברע. אמנם הבורא לא יודע מה יבחר האדם, מכיון שידיעה תלויה בגזירה וממשלה, ומכיון שהממשלה כבר לא ביד הבורא, ממילא אין ידיעתו גזירתו. ובמילים אחרות, ממילא הבורא יתברך אינו יודע מה יבחר האדם לעתיד. כלומר הבורא שברא את העולם, לא יודע מה יהיה! ולכן מסיים את דברי המינות ואומר, וזו הידיעה אינה גזירה! כלומר משום שהממשלה אינה נתונה לבורא, ממילה הידיעה הזו אינה גזירתו! ולפי דעתו של הראב"ד, הבורא כל כך נחות וזקוק לאחרים, שהוא אינו יכול ליצור מצב שבו הוא

יודע מה יהיה, ובכל זאת יהיה לאדם בחירה. וכל הקלקולים של המקובלים שר"י, הגיעו בעקבות דברים אלו, כל זוהמת הקבלה החדשה הפרו-נוצרית הזו חונה סביב הדבר הזה. וכבר כתבתי כאן באריכות בנושא זה.

"מעשה מרכבה"

וכל זה לגבי עצמותו, שאין לאף אחד ידיעה בזה. ושלא נדבר שאפילו בפחות מכך, שאנו לא משיגיים עניני המרכבה, שהם הדרכים שבהם הוא יתעלה מנהיג את העולם! ואף אם אדם השיג את כל עניני המרכבה, כמו שהשיג משה רבינו את כולם, אין הוא משיג לעולם את ידיעת עצמותו יתברך. כלומר, שהיה משה רבינו יודע את כל הדרכים שבהם מונהג ומושתת העולם בעניני המדע האלהי! כפי שהעיד ה' עליו (במדבר פרק יב פסוק ז – ח פרשת בהעלותך): "לֹא־כֵן עַבְדִּי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הֽוּא: פֶּה אֶל־פֶּה אֲדַבֶּר־בּוֹ וּמַרְאֶה וְלֹא בְחִידֹת וּתְמֻנַת יְיָ יַבִּיט וּמַדּוּעַ לֹא יְרֵאתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְמֹשֶׁה". ומה הוא שאמר, "בכל ביתי נאמן הוא"? "בית" הכוונה לכל הנהגות שה' יתברך מנהיג בהם את העולם, מה שנקרא "מעשה מרכבה".

ובספרי אמרו (ספרי במדבר פרשת בהעלותך): "בכל ביתי נאמן הוא, חוץ ממלאכי השרת. ר' יוסי אומר, אף ממלאכי השרת". והנה בוודאי כי מה שאמר לשון, "נאמנות", אין מדובר על נאמנות של "תאווה" כלומר נאמנות של חטאים! כי איך יתכן לומר, שהמלאכים נאמנים הם? שהרי הם נטולים בחירה! וכל מה שלא עושים, עושים בשליחות ה' יתעלה! ואין להם בחירה כלל במעשיהם!

אלא פשוט הדבר, כי המחלוקת בין חכמים לרבי יוסי, הוא על ענין ידיעת עניני המרכבה. שלדעת חכמים, משה רבינו הוא האדם שהגיע להשגה השכלית הגבוהה ביותר בגוף נשמי. ולכן חכמים אומרים, "חוץ ממלאכי השרת", וסייג זה בא בעקבות מה שנאמר, "בכל ביתי", שדיבור זה שאמר ה' יתברך מכוון כלפיו! ואם אמר ביתי, הרי שבביתו נמצאים גם המלאכים. ולכן חכמים עליהם השלום, מסבירים שמה שאמר ביתי, בהכל הגיע משה רבינו להשגה הגבוהה ביותר, כלומר הגיע לכל ההשגות הגבוהות הללו בידיעת מעשה מרכבה, חוץ מן המלאכים.

אמנם, רבי יוסי סובר, שמשה רבינו היה מבין ויודע עניני המרכבה, וכיצד הבורא מנהיג את העולם, אף יותר טוב מן המלאכים! ומילת "נאמן", זה כמו, "מבין" – "מתקיים" – "ברור". וכמו שתרגם אונקלוס, "מהימן". וכמו שנאמר (נחמיה פרק ט פסוק ח): "וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה". ומה הוא "נאמן לפניך", שליבו של אברהם אבינו התקיים, הבין, ונשאר מהימן לפני הבורא יתברך.

וכאשר תיפול מילת נאמן כלפי "הלב" – תהיה הכוונה שהלב של אברהם אבינו היה רחוק מכל סממן של עבודה זרה, כלומר שהיה שלם ומתקיים בליבו. ולכן אמר, "ומצאת את

לבבו נאמן", ולא אמר "ומצאת אותו נאמן". **אמנם כאשר יפול לשון "נאמן", כלפי עצם האדם, כמו שאמר ה' יתברך והעיד על משה רבינו, "בכל ביתי נאמן הוא", ולא אמר דיבור זה כלפי הלב, אלא כלפי עצם מהותו של משה. משמע שמשה רבינו ידיעתו ועצמות שכלו, מתקיימת ומבינה, משיגה וברורה, בכל ביתו של הבורא, כלומר, בכל הנהגותיו! ולדעת רבי יוסי, יותר מן המלאכים! ולהרחבה בנושאים אלו של מעשה מרכבה. עיין במה שכתבנו והוכחנו בענינים אלו.**

"הסברו של הרמב"ם במורה נבוכים"

והנה בתוך כל הדברים הללו, זיכנו האל יתברך לכוין לדעתו של הרמב"ם בספרו הגדול, "מורה הנבוכים", וכתב רבינו הטהור (חלק א' פרק נד'): **"דע – כי אדון החכמים 'משה רבינו' ע"ה, ביקש שתי בקשות** [מהבורא יתברך]. **וְבָאַתָּהוּ** [=והשיב לו הוא יתברך] **התשובה, על שתי הבקשות** [אשר ביקש משה רבינו, ממנו יתברך].

הבקשה האחת: היא בקשו ממנו יתברך, שיודיעהו עצמו ואמיתתו. [כלומר, שביקש משה רבינו לדעת להבין ולהשיג בשכלו, מי הוא בדיוק ה' יתברך, מה שנקרא, "ידיעת עצמותו"].

והבקשה השנית: והיא אשר ביקש [משה רבינו] **תחילה** [=בראשונה, כלומר הבקשה הראשונה שביקש משה רבינו מן הבורא יתברך, הוא] **שיודיעהו תאריו.** [=ידיעת "תואר" הכוונה – "כיצד הוא יתברך מנהיג את עולמו". שכן כל תואר המוזכר כלפיו יתברך, הוא רק בגדר, "דברה תורה בלשון בני אדם". והבנת משמעות התואר לפרטי פרטים הם הדרכים שבהם ה' מנהיג את העולם, והיא זו הנקראת ידיעת "מעשה מרכבה". והסביר רבינו הטהור, שהיא היתה הבקשה הראשונה שביקש משה רבינו לדעת, על מנת לדבק נפשו בבורא יתברך].

והשיבו [הוא] **יתברך על שתי השאלות בשייעד לו, בהודיעו אותו תאריו כולם** [על מה הם מורים, וכיצד כל תיאור בא לתאר את הנהגתו יתברך באופן המדוייק ביותר], **ושהם** [התוארים המוזכרים הם הוראה על] **פעולותיו** [יתברך ויתעלה שמו]. **והודיעו** [ה' יתברך לאחר מכן ואמר למשה רבינו, והשיב לו על השאלה השנית ששאל], **כי עצמו** [=ענין עצמותו יתברך שביקש משה רבינו לדעת, זה בוודאי כי] **לא יושג לפי מה שהוא** [באמת, ולו אפילו במעט].

אלא שהוא [יתברך ויתעלה שמו], **העירו** [למשה רבינו] **על מקום עיון** [=כלומר, הודיע ה' יתברך למשה רבינו והסביר לו, באלו אופנים ניתן לעיין בענינים הנוגעים אליו יתברך, ובמה לא ניתן לעיין בדברים הנוגעים אליו יתברך. ואמנם הבטיח לו ואמר, שכל מה שאפשר שאדם גשמי ישיג בזה העולם במדע האלהי הנקרא מעשה מרכבה], **ישיגו** [הוא משה רבינו] **ממנו תכלית מה שאפשר לאדם שישיגהו, ואשר השיגו הוא** [משה רבינו] **ע"ה, לא השיגו אדם** [שהיה] **לפניו, ולא** [ישיג השנה כמו שהוא השיג כל מי שיבוא] **לאחריו.**

אמנם בקשו [=בקשתו של משה רבינו על בירור] **ידיעת תאריו** [ודרכי הנהגתו של הבורא יתברך], **הוא אמרו** (שמות פרק לג פסוק יג פרשת כי תשא): **"וְעַתָּה אִם־נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדִעֵנִי נָא אֶת־דְּרָכֶךָ, וְאֵדָעֲךָ, לְמַעַן אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֶיךָ, וּרְאֵה כִּי עַמְּךָ הַגּוֹי הַזֶּה".** והסתכל מה שנכנס תחת זה המאמר

מענינים נפלאים. [הנה] **אמרו** [=בלומר מה שאמר משה בתחילה]: "**הודיעני נא את דרכיך, ואדעך**". [בקשה זו אשר ביקש משה רבינו] **מורה** [ומלמדת אותנו] **על היותו יתברך נודע בתאריו, כי כשידע 'הדרכים' – ידעהו.** [בלומר, למדים אנו ממילותיו אלו של משה רבינו, שידיעת "תוארים" והבנתם לכל אדם עד היכן שידו מגעת, והם בעצם ידיעת הדרכים שהבורא יתברך מנהיג את העולם, כלומר ידיעת דרכיו יתברך. היא זו הגורמת לאדם להכיר את הבורא ולהיות דבוק בו. והנה משה רבינו על ידי בקשת ידיעת הדרכים הללו, בוודאי כי יהיה ה' יתברך נודע יותר באמיתתו מאשר קודם לכן לפני משה רבינו. ולכן הרמב"ם מדגיש, כי תכלית בקשתו של משה רבינו, היתה להדבק בבורא יתברך ולהיות קרוב אליו בתכלית הקירוב, ולא רק לדעת את "דרכיו" בשביל ענינים אחרים והשכלה וכו', אלא כל זה היה על מנת להכיר אותו יתברך יותר ולהדבק בו יותר].

ואמרו [=ואמנם מה שאמר משה רבינו]: "**למען אמצא חן בעיניך**". [ענין זה] **מורה** [ומלמד] **על, שמי שידע האלוה** [יותר ויותר במחשבתו ובליבו], **הוא אשר ימצא חן בעיניו** [=בעיני ה' יתברך יותר], [ו]**לא** [כמו שחושבים המון בני אדם, שהמרוצה יותר לפניו יתברך, הוא דווקא] **מי שיצום** [צומות ארוכים של עינוי נפש וירבה בהם וכו'], **ויתפלל לבד** [בכוונה מלאה ועצומה, ויתפלל שעות שלימות, וזו טעות!], **אבל** [=אלא בוודאי], **כל מי שידעהו** [=כל מי שידע אותו יתברך יותר, וישיג אותו יותר], **הוא הנרצה, המקורב** [לפניו יתברך].

ומי שסכלו [=כלומר מי שלא משיג את ה' עד היכן שידו מגעת, ולא מתאמץ להשיגו יותר ממה שהוא מכירו], **הוא הנקצף בו, המרוחק** [לפניו יתברך]. **וכפי שיעור החכמה והסכלות** [שהגיעו בני אדם אליהם], **יהיה הרצון והקצף** [לפניו יתברך], **והקירוב והריחוק** [ממנו יתברך]. **וכבר יצאנו מְכַוָּנַת הפרק, ואשוב אל הענין.**

וכאשר ביקש [משה רבינו] **ידיעת** [=לדעת את] **התוארים, וביקש מחילה על האומה, ונענה במחילתם. וביקש אחר כן השגת עצמו יתברך** [=כלומר שביקש להשיג גם את עצמותו יתברך ולדעת מי הוא ממש]. **והוא אמרו** [=ועל זה אמר], "**הראני נא את כבודך**". **נענה** [תחילה] **על המבוקש הראשון** [שביקש], **והוא** [מה שביקש ואמר], "**הודיעני נא את דרכיך**", **ונאמר לו: "אני אעביר כל טובי על פניך**".

ו[אמנם] **נאמר לו** [והושב לו] **במענה השאלה השניה** [על ידי הבורא באומרו], "**לא תוכל לראות את פני וכו'**". [בלומר, השגת עצמותו יתברך ומי הוא יתברך שמו, גם משה רבינו לא יכל להשיג דבר זה ואפילו במעט מן המעט].

אמנם אמרו [=אמנם מה שאמר לו ה' יתברך] '**אני אעביר כל טובי על פניך**', [אינו לענין ידיעת עצמותו יתברך, אלא] **הוא** [יתברך] **רמז** [אליו], **להראות אותו הנמצאות כולם** [כלומר רמז לו ה' יתברך, שילמד אותו ויראה לו את כל עניני מעשה המרכבה, וכיצד בעצם הוא יתברך מנהיג את העולם], **הנאמר עליהם, "ויראַ אלהים את כל אשר עשה, והנה טוב מאוד". רצוני לומר, ב-"הראות אותם לו" שישיג טבעיהם והקשרם קצתם בקצתם, וקשריהם זה בזה** [על פי מהדורת הרב קאפח עמוד קכט], **וידע הנהגתו להם איך היא בכלל ובפרט. ואל זה הענין רמז באמרו: "בכל ביתי נאמן הוא" – כלומר: שהוא** [משה רבינו] **הבין מציאות עולמי כולו** [=ולא חלק ממנו או רובו! אלא היה משה רבינו מבין ענייני מעשה המרכבה כולה אחד לא חסר, והיה מבין] **הבנה אמיתית קיימת\יציבה** [במדע האלהי], **כי ההשקפות שהן בלתי נכונות**

אינן יציבות. נמצא כי השגת אותם המעשים\הפעולות, הם תאריו יתעלה, אשר על ידם הוא [יתברך] נודע.

והראיה [=ההוכחה] על שהדבר אשר יעדו בהשיגו אותו הם [רק] פעליו יתברך [=כלומר הראיה שאותם הדברים שגילה לו ה' יתברך למשה רבינו, הם רק הדרכים שבהם מנהיג הוא את העולם], היות הדבר אשר הודיעו – תארי פעולות גמורים: "רחום וחנון ארך אפים" – הנה כבר התבאר כי ה'דרכים' אשר ביקש ידיעתם והודיעוהו אותם הם הפעולות הבאות ממנו יתברך.

וה-"חכמים" יקראום 'מידות', ויאמרו: 'שלוש עשרה מדות', וזה השם נופל בשמושם על מדות האדם, "ארבעה מידות בנותני צדקה", "ארבע מידות בהולכי לבית המדרש" – וזה הרבה.

והענין, הנה אינו שהוא [יתברך] בעל מידות, אבל פועל פעולות דומות לפעולות הבאות מאתנו ממידות, רצוני לומר: מתכונות נפשיות, ולא שהוא יתברך בעל תכונות נפשיות.

ואמנם, הספיק לו [למשה רבינו] זכרון [למנות רק] אלו ה-"שלוש עשרה מידות". ואף על פי שכבר השיג 'כל טובו', רצוני לומר [שהשיג משה רבינו] כל פעולותיו [של הבורא יתברך], כי אלו הפעולות הבאות ממנו ית' בחוק המצאת בני אדם והנהגתם. וזאת היתה אחרית כונת שאלתו, כי סוף המאמר "ואדעך למען אמצא חן בעיניך, וראה כי עמך הגוי הזה" – כלומר: אשר אני צריך להנהיגם בפעולות, אלך בהם בדרך פעולותיך בהנהגתם.

הנה כבר התבאר לך כי ה'דרכים' וה'מידות' – אחד [לשון משותף הם כלפיו יתברך], והם – הפעולות הבאות מאתו ית' בעולם, וכל אשר הושגה פעולה מפעולותיו, תואר הוא ית' בתואר אשר יבוא ממנו הפועל ההוא, ונקרא בשם הנגזר מן הפועל ההוא ... והכונה כולה – כי התארים המיוחסים לו ית' הם תארי פעולותיו, לא שהוא ית' בעל איכות". עכת"ד רבינו הטהור הרמב"ם.

והדברים מובנים. ומוכח מדבריו של רבינו הטהור, שמשה רבינו עליו השלום זכה לדעת את כל הדרכים שמנהיג הבורא יתברך את העולם, וידע מעשה מרכבה בשלימות לא חסר אפילו מעט.

אמנם מה שביקש לדעת מי זה ה' יתברך בעצמותו, הודיע לו הבורא יתברך שגם הוא, לא יכול לדעת דבר זה, ולא מפני שהחיסרון אצלו, אלא מפני שאדם בעל גוף גשמי אינו יכול לדעת לעולם מי זה ה' יתברך בעצמותו!

ולאחר שהסקנו ולמדנו, כי משה רבינו אשר הגיע למעלה הגדולה מכל אישי בני אדם שהיו ושיהיו. כמו שכתב רבינו (היסוד השביעי): "... נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג כל אדם שנמצא

ושימצא. ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ.

והנה גם הוא, כלומר גם משה רבינו, ראינו שלא ידע את עצמות הבורא. ולכן, כל דיבור כלפי, "מי זה ה'", כיצד הוא וידיעתו", כיצד הוא מתנהג בעצמו, וכל כיוצא בזה מן ההסברים, הכל גובל בחוסר ידיעה, וגם משה רבינו וגם המלאכים בעצמם אינם יודעים מי הוא יתברך בעצמותו.

וכעת שימו לבכם לדברי זלמן (תניא אגרת הקודש פרק יט): "ולכאורה יש להפליא הרי נאמר ולא קם נביא עוד בישראל כמשה ואיך השיג האריז"ל יותר ממנו ודרש כמה דרושים בבחי' פנימיות אפילו בספירות ומדרגות רבות שלמעלה מהחכמה וכתר דאצילות. אך הענין הוא פשוט ומובן לכל שיש הפרש גדול בין השגת חכמי האמת כרשב"י והאריז"ל שהיא השגת חכמה ודעת, ובין השגת מרע"ה ושאר הנביאים בנבואה המכונה בכתוב בשם ראיה ממש וראית את אחורי ואראה את ה' וירא אליו ה' ואף שזהו דרך משל ואינה ראיית עין בשר גשמי ממש". ע"כ.

כלומר לפי זלמן, מי זה משה? מי אלו הנביאים? הם השיגו השגות אחוריות... נחותות... שבורות... רק מכשף האופל שייחס את דברי תועבתו לרשב"י, רק הוא והאר"י הלא קדוש, רק הם השיגו את חכמת האמת. וכעת בנזימרי, לאחר שקראת את כל זה, האם הפנמת? הבנת? או שעדיין תישאר כלב אילם? כל משכיל ואדם מבין, יזהה את החירוף הגדול שחירפו המקוללים כלפי שמים, כל אדם מבין שיש כאן עקירת דת משה וישראל!! עקירת מסורת חז"ל מיסודה! וכל מה שאני מדבר נגד המקוללים הללו, זהו רק מן המעט שמגיע להם על ערמתם!!

ולכן בנזימרי הארור, אם רשב"י היה חי, הראשון שהיה מנשק זה אותי. וזאת מפאת העובדה:

א) אני נמנה מאנשים ששומרים על יחוד ה' ומקיימים את כל מטרת בריאת העולם ונתינת התורה. מה שאתה עושה להיפך.

ב) אני מנקה את שמו של רשב"י מן ההבל שאתה מייחס אליו.

ג) אני לא עובד אצל אף אחד, לא ירא מאף אחד, חוץ מן הבורא יתברך. וכפי שרשב"י היה נוהג אם היה חי, כך אני נוהג בדיוק. ומעשיו של רשב"י הטהור יעידו עליו.

לכן, רשב"י לא היה צריך לחנוק אחד כמוך אם היה חי. אתה פשוט היית מתאבד.

"כסילות המינים כנגד אנשי האמת – ינון מת מך-אל"

הנה ברוך ה' הנותן ליעף כח, עוד כסיל פושע נבל, פתח את פיו לרעה כנגד התורה הקדושה וכנגד מסורת עם ישראל. ובדיוק כמו שדתן ואבירם קמו נגד משה רבינו, כך בדיוק אנשי שחין וגאווה, ריב ומדון, קמים נגד אנשי האמת ורודפיה. וכפי הנראה מן חזיר הבר הזה, שאין לו סימני כשרות כלל, ככל הנראה הוא משתייך לאיזו שהיא כת חסידות/שבתאות משוגעת, שחירפה כנגד הבורא יתעלה שמו במשך שנים מספר, והעיזה אף לדבר כנגד ממשיכי דרכיה הנאמנים למסורת תורה שבעל פה, ומהם, הוא רבינו הטהור הרמב"ם הנאמן עלינו. שכן כנגדו חירף וגידף נחמן בספרו "חיי מוהר"ן" (סימן תז-תיב). שכתב נחמן על רבינו הטהור, שרבינו הביא אפיקורסות לעולם, כן כן!!! נחמן כך טען על רבינו הטהור!! ואף אמר שאסור לקרוא בהלכות יסודות דת האמת שבדבריו, וטען שאסור אף לקרוא בהלכות עבודה זרה שכתב רבינו הטהור. וכל זאת משום שיודע נחמן, שעל ידי גילוי האמת, ספר הזוהר הפרו-נוצרי יהיה מושלך, וכבר מושלך לפח האשפה של ההיסטוריה.

והנה שמו של הכסיל הוזה ההזיות המשוגע, שפתח את פיו לרעה ואיחל לי קללות ברוך ה', הוא, "ג'ינון מת מך-אל" (ינון מת מיכאל) שמו לרימה יהיה, טועה ארור (שליט"א).

ועל אלה, על ראשיהם, ועל רבותיהם הכסילים, כבר כתב רבינו הטהור (אגרות הרמב"ם הרב קאפח, אגרת תחיית המתים עמוד ע' והלאה): ""... וכאשר נחלצנו לכך, ראינו שאין מן הצדק שנתכוין למה שרצינו לבאר ולקרב פרטי הדינים, ו[איך] אניח יסודותיו מוזנחים לא אבארם ולא אדריך לאמתם. [=כי יסודות דת האמת, הם המעמידים גם את ההלכה והדין. כלומר, ללא יסודות דת האמת גם פסיקת ההלכה תהיה משובשת ולא רצויה. לצורך הדוגמה, ר' קארו בשולחנו, כלל לא נגע ולא הביא שום יסוד מיסוד תורתינו הקדושה. כלומר ר' קארו השמיט לגמרי את כל יסודות הדת משולחנו. והדבר מעלה שאלה, מדוע?].

ובפרט כאשר מצאנו אחד ה-מדמים [אותו בני אדם] שהוא חכם, ו[מדמים] שהוא מחכמי ישראל באמת, ושהוא יודע דרך הלכה ויושא ויתן במלחמה של תורה מנעוריו לפי דמיונו [=כמו ינון מת ורבותיו הארורים. וכיצד יהיה ניתן לדמות מישהו שהוא מגדולי ישראל], והוא מסופק האם ה' גוף בעל עין ויד ורגל ומעים, כפי שנאמר במקראות, או [מסופק] שאינו גוף. [כלומר, המון מאותם אלו שחושבים שהם חכמי ישראל, כל זמן שאינם יודעים יסודות דת האמת מה היא, כל זמן שמכשירים את ספר האופל שדיבר במושגים זימתיים כלפי הבורא, הכשיר את המאגיה, את הבל הגוים, ואת עבודת האלילים. ואפילו יאמרו שהדברים שדיברו בזיווגים, הוא "משל", כל זמן שלא יודעים להבחין שזה הספר הוא טמא ארור מפי הגבורה, ומעולם לא דברה התורה במשל כלפי הבורא אלא בשלושה חושים, והם, "ראיה", "הרחה", "שמיעה". על מנת שלא לייחס לו יתברך אפילו במשל דבר של קירוב חושי.

ולכן, כיצד יהיה ניתן לקרוא להם חכמי ישראל? הרי כל תורתם הבל הבלים היא! כיצד יהיה ניתן לקרוא למישהו חכם אמיתי, כאשר הוא נטה אחר הקבלה הארורה שסותרת את יסודות דת האמת? כיצד ניתן לקרוא חכמי ישראל למי שקיבלו סיפורי שקר שהאר"י הלא

קדוש ידע מחשבות הלב, בשעה שהתנ"ך צועק ואומר שרק הקב"ה יודע מחשבות הלב. כמו שביארנו בסדרת מאמרים כאן:

בוודאי כי אינם נקראים חכמי ישראל! שכן חכם ישראל אמיתי ותלמיד חכמים אמיתי, מעולם לא היה מייחס את ספר האופל לתנא כדוגמת רשב"י, אלא לאחד מן הנוכלים המסיתים, שבאו לצוות את עם ה' לעבוד פרצופים ואלהים אחרים, והחדירו את הנצרות במסווה של יהדות בהתאם לתקופה של עם ישראל].

אבל אחדים ממי שמצאתי מאנשי ארץ מסויימת החליטו שהוא [יתברך] גוף, ו[אף] חשבו לכופר מי שאומר היפך זה, וקראוהו מין ואפיקורוס, ותפשו דרשות [תלמוד] ברכות כפשטיהם, וכדומה לזה שמעתי על מקצת מי שלא ראיתיו. [=בדיוק כמו בדורינו אנו, שאנו אומרים ונלחמים, על דעות מהובלות, שהבורא מזדווג, אפילו במשל, חלילה לייחס בעליונים משגל! חלילה לומר על הקב"ה שהוא "אבא" – "אמא", "קצר אפים", "נוקבא", וכו' וכו'. וחושבים אותנו בעבור כפירתינו בעבודה זרה, חושבים אותנו לכופרים! עד כדי כך שבדורו של הרמב"ם מי שהיה אומר שהבורא יתברך אין לו גוף, היה נחשב כופר! כך רבינו מעיד ומגיד].

וכאשר ידענו את אלה המפסידים מאוד [=כדוגמת ינון מת, וכל טיפשי הקבלה האחורה למיניהם] ו[ראינו] שהם מסופקים, והם מדמים שהם חכמים ישראל [=רק מדמים שהם חכמי ישראל הם ורבותיהם]. ו[לאמיתו של דבר] הם היותר סכלים בבני אדם, ויותר תועים מן הבהמות [=שמעת ינון מת? הינך תועה ומטעה יותר מן הבהמה!!], וכבר נתמלאו מוחותיהם פלאות והזיות ודמיונות נפסדות כנערים וכנשים [=דוגמאת ינון מת ורבותינו, ושאר טפשי הקבלה האחורה, וכל כיוצא בהם, שהם יותר סכלים בבני אדם ויותר תועים מן הבהמות!! וכבר נתמלא ינון מת בדמיונות נפסדות כנערים וכנשים!. ולכן מסביר רבינו] ראינו שכן ראוי שנבאר בחיבורינו ההלכתיים, [נוסיף ונבאר את] יסודות הדת על דרך ההודעה [בלומר, שנבאר מה הם יסודות הדת באופן כללי], לא על דרך הלמידות, כי הלמידות על אותם היסודות דרוש לה בקיאות במדעים רבים, שאין חכמי התורה יודעים מהם מאומה כמו שבארנו במורה. [=שהרי בקושי הינם יודעים מה הם יסודות הדת על דרך ההודעה, וכיצד ידעו על דרך הלמידות? כל שכן שאינם מסכימים ליסודות הדת באוחזם בספר האופל הטמא המפי הגבורה]. ע"כ.

ומבואר מדברי רבינו, שככל ואדם אינו בקי ביסודות הדת, אפילו היה מפולפל חכם, כותב ספרים, כל זמן שמסופק ביסודות דת האמת, ואין הוא יודע להצביע מה שקר ומה הוא אמת, הנה הוא בוודאי תועה ומטעה יותר מן הבהמה. ולכן ינון מת, יותר גרוע מן הבהמה בוודאי. ועליו כבר אמר (ישעיהו פרק א פסוק ב – ד): "שִׁמְעוּ שָׁמַיִם וְהַאֲזִינִי אֶרֶץ כִּי יְיָ דִּבֶּר בָּנִים גִּדַּלְתִּי וְרוֹמַמְתִּי וְהֵם פָּשְׁעוּ בִי: יָדֵעַ שׁוֹר קֹנֵהוּ וַחֲמוֹר אֵבוּס בְּעָלָיו יִשְׂרָאֵל לֹא יָדָע עַמִּי לֹא הִתְבּוֹנָן: הוֹי גּוֹי חֹטֵא עַם כֶּבֶד עָוֹן זֶרַע מְרֵעִים בָּנִים מַשְׁחִיתִים עָזְבוּ אֶת־יְיָ נִאֲצוּ אֶת־קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל נָזֹרוּ אָחוֹר". גם בספר מורה הנבוכים שעליו יצא נחמן באש יוקדת, ידע כבר לזהות רבינו את אותם אלו שיצאו כנגדו לעתיד, ואף מנה את הסיבות לכך, וכתב בלשון הזו (ספר מורה הנבוכים פתיחה): "אבל המבולבלים [=כמו הוזה ההזיות ינון מת שר"י ורבותיו שדיברו רע], אשר כבר נִתְטַנְּפוּ מוחותיהם בדעות הבלתי נכונות ובדרכים המטעים, ויחשבו אותם מדעים אמיתיים, ומדמים שהם בעלי עיון [וחושבים גם שהם 'חכמי ישראל'] ואין להם ידיעה כלל בשום דבר הנקרא

'מדע' באמת. הם יירתעו [=כמו נחמן שנרתע מאוד, כפי שאפשר לראות כיצד דיבר רע מאוד נגד רבינו והרחיק] מפרקים רבים ממנו [=מפרקי ספר מורה הנבוכים], ומה מאוד יקשו עליהם כי לא יבינו להם עניין. ועוד, כי מהם [=מתוצאה של לימוד חכמת האמת והבנה שדברי רבינו הרמב"ם הם האמת הברורה, אז] תתגלה פסולת הסיגים שבידם, סגולתם ורכושם המיועד לאידם". ע"כ.

ושימו לב היטב למה שכתב רבינו הטהור בסוף דבריו. שאחת מן הסיבות של המתנגדים לאנשי האמת, ולאותם הטחורים שהתנגדו לרבינו הטהור, ואף הורו לשרוף ספריו ברשעותם, הוא משום שהכל קשור ל-"נגיעה אישית", כלומר, כאשר אנו מפיצים תורת אמת, ומורים לעם ישראל את הדרך הברורה, על ידי זה אנו חושפים את נוכלותם, רשעותם, בורותם של כת המקובלים, אוהבי המאגיה, המיסטיקה, סגולות מטופשים וכל כיוצא בו. וזה בדיוק מה שעשה רבינו על ידי ספריו, הוא דבק בתורת אמת, ומתוך דביקותו בתורת אמת, על הדרך נתגלה טפשותם של מי שחשבו אותם לאנשים גדולים בדורו!

כלומר, אם תרצו לדעת את הסיבה שינון מת שר"י דיבר בצורה כזו נחותה בסרטון הנ"ל, הוא מפני שדברי תורתי והאמת הברורה שהנני מעביר, מתחילים לצוף בקהילות עם ישראל. כל יום ברוך ה' אני מקבל מכתבי תודה על כך שבחורי ישראל ובחורות ישראל ניצלו מן המאגיה, המיסטיקה, האלילות ועוד.

לדוגמה, היום קבלתי מכתב זה: "תשמע אני בעל תשובה כמעט 20 שנה ולא תאמין שחייתי כמעט 10 שנים עם חרדות בגלל כל ההפחדות (סטרא אחרא, עולם התוהו, חיבוט הקבר וכו') האלה של הזוהה. איך שהוא יזדמן לי לשמוע אותך. ומאז קצת חקרתי את הנושא בעוד מקומות. ופשוט השתחררתי מהחרדות, אשכרה הספר בזה הרס לי תחיים. למה לא לחיות פשוט, ללמוד משנה גמ', ראשונים וכו', ולקיים את התורה בכייף, בלי כל העולם המיסטי הזה". ע"כ.

ולכן הכלב הבהמי ינון מת שר"י וכל כיוצא בו, המון עומדים נבוכים ואין להם תשובות ברורות לתת לשאלותי ולקושיותי, לפיכך, אחד מן המפלטים שלהם האחרונים, מפלטי גסיסה לפני מוות נוראי ונפשי, הוא לעמוד ולקלל, לאיים ולנבוח כמו אחרוני הפושעים הנמלטים.

ועליהם וכיוצא בהם כתב רבינו (הלכות סנהדרין יא ו. הלכות דעות ו יב): "האכזריות על אלו שמטעין את העם אחר ההבל רחמים היא בעולם, שנאמר: 'לְמַעַן יָשׁוּב יְיָ מֵחֲרוֹן אַפּוֹ וְנָתַן לְךָ רַחֲמִים' [דב' יג, יח]". ואפילו מי שבעט בתוכחה על עבירה שבין אדם למקום: "מכלימין אותו ברבים, ומפרסמין חטאו, ומחרפין אותו בפניו, ומבזין ומקללין אותו, עד שיחזור למוטב, כמו שעשו כל הנביאים לישראל". ע"כ. ולכן אנחנו, כאשר אנו שומעים דברי נאצה וקללות כמו שקילל הנחות ינון מת שר"י, צריכים אנו לשמוח מאוד על כך. וכבר אמר (ישעיהו פרק נא פסוק ז): "שִׁמְעוּ אֵלַי יֹדְעֵי צֶדֶק עַם תּוֹרָתִי בְלִבָּם אַל־תִּירְאוּ חֶרְפַּת אֱנוֹשׁ וּמִגִּדֻּפֹתָם אַל־תֵּחָתּוּ". ואמר (משלי פרק כח פסוק ד – ה): "עֹזְבֵי תוֹרָה יְהַלְלוּ רָשָׁע וְשֹׁמְרֵי תוֹרָה יִתְגָּרוּ בָם: פ אַנְשֵׁי־רָע לֹא־יָבִינוּ

מִשְׁפָּט וּמְבַקְּשֵׁי יְיָ יָבִינוּ כֹל". ועל הכלב ינון מת שר"י אמר הנביא (ישעיהו פרק נו פסוק י – יא): "צֹפָיו עִוְרִים כֻּלָּם לֹא יָדָעוּ כֻּלָּם כְּלָבִים אִלְּמִים לֹא יוּכְלוּ לִנְבֹּחַ הֹזִים שֹׁכְבִים אֹהֲבֵי לָנוּם: וְהַכְּלָבִים עַזֵּי־נֶפֶשׁ לֹא יָדְעוּ שָׂבְעָה וְהֵמָּה רֹעִים לֹא יָדְעוּ הָבִין כֻּלָּם לְדַרְכָּם פָּנוּ אִישׁ לְבִצְעוֹ מִקָּצֵהוּ".

"שאולוב – קליפה רעה" – דבריו של הבהמי:

וכעת נציב בפניכם את דברי הסרטון האמור שבו דיבר הכומר הטמא, "ינון מת שם רשעים ירקב וירקב". ובאמת, בסרטון זה ישנם כל כך הרבה ראיות לסתור את דברינו, הוא שפך שם ים של ראיות מדוע ספר האופל הוא "קדוש", ומדוע ספר האופל הוא שייך לרשב"י הטהור. ובאמת שאיני יודע כיצד להתמודד עם קושיותיו החזקות והברורות. ומרוב שאיני יודע איך להתמודד עם קושיותיו ארצה את עזרת הציבור ואציג כאן את דברי השכל הגדול. ובאמת גם אתם הקוראים תתפלאו מאוד מ-"גאונותו".

בוא נשמע ונקרא מה אמר הנחות:

"מי הוא הקליפה הנוראה והאיומה הזו [כל זה הוא מדבר בעיניים עצומות, כאילו הוא מתרכז ומתעמק באיזה מטפורה] **הבל יפצה פיו של הכופר הרשע הזה. הבל יפצה פיו של הכופר הרשע הזה. שאולוב הזה, המנודה הזה, שהעיז לפתוח ת-פה** [=את הפה] **שלו על החיבור של הזוהר** [הטמא]. **כי הוא בא לגוע** [=אומרים לנגוע] **בנקודת קודש הקודשים.** [=נצרות אמיתית] **בנקודת הגאולה** [=ממתי ספר אמור להביא גאולה?]. **לא סתם נידו אותו בכל הקהילות היראים והחרדים** [לעצמם, לממונם, לקהילתם] **של עם ישראל, לא סתם הוא פגע בלב ליבו של המפתח של הגאולה ברחמים** [חחח...] **הוא הלך דווקא על החיבור של הזוהר** [הטמא]. **אסור לשמוע אותו, אסור להקשיב לו, ואסור לכבד אותו, אסור לשמוע את התורה שלו, אסור לשמוע את התורה שאמר מפי אחרים, כלום!! ממש עד כדי כך שאפילו אם יש שם ה' בספרים שהוא מוציא, מותר לשרוף את הספרים האלו. כי הוא מין וכופר על פי תורת ישראל, כי הוא הלך לפגוע בתורת רבי שמעון בר יוחאי קודש הקודשים, עשה שבעים תיקונים יקרים** [=זיווגים בעליונים, תשמיש בבורא, רחם, משגל, ביצים, שפיכות זרע אצל הבורא] **תיקן העליונים, רבי שמעון בר יוחאי, מי יכול לדבר על חיבוריו של רבי שמעון בר יוחאי, רק הקליפות הכופרים מכל הדורות, יצאו נגד החיבורים של הזוהר** [הטמא] **ושאר קדושי עליון. היה עוד אחד כזה בצפת וחזר בתשובה, שיצא נגד הבעל שם ... וכו' אבל זה ממשיך ואומר דעות של כפירות איומות, ועד שהוא לא התנצל על כך כלפי שמים, כלפי עם ישראל, וההתנצלות שלו תגיע לכל בית ובית בישראל שהגיע אליו אותה שמועה נגד הזוהר** [הטמא] **אין לו תיקון לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, וכל מי שחולק על דברי חכמים, אין רפואה למכתו, אין רפואה למכתו". ע"כ דברי המין המשומד.**

"תודה לג'ינון מת שר"י – חזקתני":

ראשית כל אומר, אין לכם מושג קוראים נעימים, כמה דבריו עושים אותי מאושר ושמח!! שהרי ברור לכל בר דעת, כי לכומר הארור אין אפילו ראיה ולו אחת, ולו הקטנה ביותר

לענות לי על דברי, ועל מאמרי! כלומר, במקום לקחת את עצמו ואת כריסו הנפוחה ולהתחיל להתאמץ לענות על דברי לאחר שקרא ושמע אותם. הנה מכיון שאין לו מה להשיב נבוחה, הוא לא מוצא מפלט וכוח לדחות אותי, אלא משתמש במפלט גסיסה ואחרון שנותר למכשפים ארורים כמוהו, וזה, "איומים" – "הפחדות" – "קללות". כלומר, אני בניגוד אליהם, מעולם לא הגבתי להם על דבריהם ואמרתי, "ימח שמכם [=אמן], מי שאומר שספר האופל הוא טמא ארור הוא וכו'". אלא אני בניגוד אליהם, בכל מאמרי ובכל שיעורי, אני אמנם דואג להשפיל אותם בתכלית השפלות כמו שראוי לעשות להם! אלא שאני מוכיח להם בראיות מן התנ"ך המשנה והתלמוד את בורותם וסכלותם! ואני מזמין את הכלב המת ינון שר"י, להעלות בשיחה מצולמת לעיני כל עם ישראל, ולהתחיל לענות על קושיותי, והנני סבור ובטוח, שלא רק שהכלב הבהמי הזה לא יכול לענות על שאלותי, אלא אפילו אינו יכול להבינם!

"שאולוב קליפה":

בסרטון האמור, טען הבהמי, "מי הוא הקליפה הנוראה והאיומה הזו". הנה המין הזה בטוח וסבור, כי יש עולם שנקרא, "קליפות". ואני אנסה להסביר בקצרה ממש. התפתחות הקבלה הארורה והמזוהמת, הביאה עמה את התפיסה כי הבורא מחולק לעשר מדרגות, כלומר שהוא במהותו אחד, אמנם מחולק הוא לעשר בחינות. מה שנקרא אצל כת המקוללים, "ספירות". ונראה לעניות דעתי, שלשון "ספירות" הוא אינו לשון הנופל על מספר, כמו 1, 2, 3, 4, וכו'. אלא הבל זוהמת הקבלה והזוהר המטונף, סוברים כי הבורא נמצא על עולמינו בחלוקת מעגלים, מה שנקרא בתורת טינוף הקבלה, "פרצופי העיגולים".

בגאומטריה ובטופולוגיה, ספֵירה היא קבוצת הנקודות שמרחקן מנקודה מסוימת ("המרכז") הוא קבוע. ספירה היא השפה של כדור. בגאומטריה, המונח "ספירה" מתייחס בדרך כלל לספירה הדו-ממדית, שהיא שפתו של הכדור התלת־ממדי. ולכן לא מן הנמנע, שתחילת מהות הספירות, היתה לומר שהאל מחולק לצורה של עיגולים רוחניים המעבירים שפע מעולם לעולם, כמו שסובר המכשף חיים ויטאל בספר עץ מוות.

בכל אופן, הבל נורא זה אשר הרס וניתץ את יסודות דת ישראל ומחשבת מינות ונצרות גמורה היא, היה נתפש עד לפני 800 שנה, כי ספירות אלו אמורות רק כלפי האל יתברך בלבד. בספר הנצרות הפרו-נוצרי זוהר הטמא, שם חידש הטמא והביא לעולם עוד תוהו נוסף ואיום, והוא שגם אצל ישות דמיונית שנקרא, "סמאל" ומרכבתו, גם אצלו מצוי ספירות. ונקרא ענין זה, "ספירות הטומאה", או "עשר ספירות הקליפה".

לכן לדעת מקובלים שר"י, היה ענין של, "היווצרות הקליפות", יש כאלה הסברו שהקליפות נוצרו בצמצום

בכתבים קבליים מסוימים הוא מתאר בעיקר שדים וכוחות שטניים, אבל במופעים היותר חדשניים של הקבלה, המונח מייצג השפעות טכניות יותר מאשר ישויות מודעות. הסבר

קבלי שכיח, מניח שהקליפות נוצרו בשני שלבים. [=המצאות על גבי המצאות של משומדים], השלב הראשון הוא הצמצום, שהוא בקירוב המקביל הקבלי לבריאת העולם. אז נוצרו הקליפות הראשונות בכוונה לברוא את הטהירו, אותו חלל ממנו נסוג לכאורה האור האינסופי [=ה' יתברך לדעתם הסתומה], כדי לאפשר את בריאת עולם הספירות. [=כלומר, האל חלש וחסר יכולת לעשות משהו. כלומר הם מכירים את האל בעצמותו, מה שלעולם לא יתכן!!] ... השלב השני בהיווצרות הקליפות היה שבירת הכלים. בשלב הזה נהרסו שבע הספירות התחתונות מתוך עשר הספירות ומשבריהן נוצרו הקליפות הרגילות. [=חחח...] קליפות אלו מכילות ניצוצות מהקדושה, כלומר מהאור הנצחי ולכן יש להן קיום בעולם.

אז אם הבנתם כבר, אני נחשב קליפה לדעתו של ג'ינון מת שר"י. אלא שלא הסביר כדעת מי הוא סובר, כדעת "מ"ק" [קורדובירו], או כדעת ארי [הלא קדוש]. שכן הרמ"ק רואה בקליפות ישויות נבונות ומרושעות, האר"י מתייחס אליהן כאל תוצרי לוואי טכניים של תהליך בריאת העולמות. [מה????].

ואיך ניתן בכלל להתווכח עם בני אדם הללו, הסוברים שמעשה בני אדם נובע מזה שיש עליו קליפה, כלומר, מעשיו נובעים מן הצורך ועזר לתקן את הבורא יתעלה שמו, על ידי הכלת ניצוצות קדושה? היכן יסוד הבחירה? מה נענה ומה נאמר, לאיזה שוקת שבורה נפלו עם ישראל. מדובר בחירוף וניאוץ, וארור הוא ינון מת שר"י ורבותיו הרשעים שהלכו בדרך הזו! כל אלו ניאצו וחרפו בבורא!! כל ספריהם לאשפה הקרובה!!

בכל אופן מבואר יוצא שספר האופל הביא טינוף אחר טינוף, והרס את כל דת משה וישראל, ואף העליל שיש עולמות שיש בהם קליפות, וכל מטרתינו במצוות הוא להכניע ישויות מסויימות, כלומר עובדים אלים אחרים לגמרי!!

והנה המון "מקובלים" סוברים כך בדעתם. ומהם יוסף חיים, שכתב בספרו ("בן איש ..." שנה ראשונה פרשת כי תשא הקדמה): "... דידוע הקליפות נקראים אלהים אחרים". ע"כ. וכתב במקום אחר (שנה שניה פרשת משפטים הקדמה): "ולזה אמר "ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו", ויתקיים אז, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", וזהו ושם אלהים אחרים הוא הסטרא אחרא [=צד אחר], לא תזכירו ולא ישמע על פיך, כי אין להם מציאות עוד בעולם". ע"כ.

והנה בדבריו אלו שכתב, אנו מוצאים שהשקפתו בעניני תפיסת העולם והבנתו במדע האלהי, היא כזו:

א) ישנם ישויות הנקראות בשם "קליפות". וכמובן וברור הדבר, למי שלומד את ספרו ואת ספריו של שאר קודמיו שהלכו ודרכו בדרך הזו, שאותם הישויות הללו הנקראות בשם "קליפות", אינם דברי גוזמא או משל! אלא הם לדעתו ולדעת קודמיו שהלכו בדרך הזו, הם גופים נפרדים מגוף החיים הגשמי, אלא שהם עשויות מרוחניות מסויימת שיוצר אותה האדם על ידי עוונותיו, ויש להם הרגשים [=שרוצים לקחת את הדין מהאדם על ידי עוונותיו], רצונות [=כי

כל מטרתם בהענשת האדם לפי שיטה זו, היא כוחם! כלומר, שעל ידי שמענישים הם את האדם, זה כל חיותם שיונקים ממנו ועל ידי כך הם חיים!] **וכו'.** [ולא נאריך בשיטה זו חלילה, כי אין לדבריהם מקום. וכבר ביארנו בקצרה למעלה]. **כלומר, נדע ללא כל ספק שהקליפות האמורות בדבריו, הם בוודאי אינו משל, אלא מציאות קיימת ממש!**

ב) אותם קליפות המצויות, נקראים בפיו של ר' יוסף חיים, "אלהים אחרים". ונמצא, שלדעתו, ייחס הקב"ה את צמד המילים, "אלהים אחרים", לדבר שקיים ומציאותי בפועל, כלומר, שפועם, נפעם, בעל רצונות, ובעל הרגשים וכן על זו הדרך. כלומר, לדעתו של ר' יוסף חיים, הקב"ה הזהירנו שלא נעבוד כח קיים שריר שיש בידו להרע או להיטיב לנו! וכאמור, על פי מה שלימדנו רבינו הרמב"ם, מדובר בחירוף וגידוף כלפי שמים, שהרי אחד המחרף ואחד העובד עבודה זרה! וכאן בענין זה, הם גם מחרפים, שהרי הם מודים שאלהים אחרים אכן קיימים והם מציאותיים! ויש בהם אף כח להשפיע על חיי האדם! והם גם עובדים עבודה זרה, ולכן הם עושים המון מעשים מציאותיים בפועל בחיי היום יום, על מנת להרגיע ולתת חלק לאלהים אחרים!

ג) מדבריו עוד למדים אנו, כי מה שנאמר (זכריה פרק יג פסוק ב): "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת אַכְרִית אֶת שְׁמוֹת הָעֲצַבִּים מִן הָאָרֶץ וְלֹא יִזָּכְרוּ עוֹד וְגַם אֶת הַנְּבִיאִים וְאֶת רוּחַ הַטֻּמְאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ". ומה שאמר "טומאה", מבין ר' יוסף חיים, כי "טומאה" אינו שם משותף לדברים אשר מביאים את האדם לידי פחיתות מחשבתית, או פחיתות בעניני התורה והמצוות, או לפגיעה ושיבוש מחשבות בני אדם וכו'. כלומר, לדעתו, לשון "טומאה", אמור כלפי ישות מסויימת שנפעמת, פועמת, ומחטיאה את בני האדם לעשות מעשים רעים, וזה כמובן אותו הסטרא אחרא או סמאל שאליו הם קוראים, "אלהים אחרים".

אבל אנחנו נבין ללא כל ספק, כי מילת, "טומאה" וכוונת זה המאמר של זכריה בנבואה, היה לומר, שיצרו הפנימי של האדם אשר מטה אותו לידי תאווה, והוא אינו נותן דעתו וליבו להתגבר על תאוותו, והולך האדם בשרירות ליבו, זה הענין נקרא בפי זכריה, "טומאה", ולא שטומאה היא ישות בפני עצמה אשר צריך להעבירה או למחותה.

וכן כתב הרד"ק, "ואת רוח הטומאה – יצר הרע". ובמקום אחר כתב על מה שנאמר (יואל ב, כ): "וְאֶת־הַצְּפוֹנִי אַרְחִיק מֵעֲלֵיכֶם וְהִדַּחְתִּיו אֶל־אֶרֶץ צִיָּה וּשְׁמָמָה אֶת־פָּנָיו אֶל־הַיָּם הַקַּדְמֹנִי וְסֹפוֹ אֶל־הַיָּם הָאַחֲרוֹן וְעָלָה בָאְשׁוֹ וְתַעַל צַחֲנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת". וכתב הרד"ק, "כי הגדיל לעשות – הארבה הגדיל לעשות רע בארץ, והאל יתברך ריחם על הארץ והמיתו. ורז"ל (סוכה נב.) פירשו [=דרשו] זה הפסוק לימות המשיח, ואמרו ואת הצפוני ארחיק מעליכם, זה יצר הרע שצפון ועומד בלבו של אדם". ע"כ.

והרי שלדעת חז"ל בתלמוד שהביאה והציב כאן הרד"ק, כל ענין "יצר הרע", הוא ענין חומר האדם הרע המטה אותו לדרכים הרעים, וזה פירוש, "יצר הרע", כלומר, יצרו הפנימי של האדם המושך אותו לרע! ולא שיש ישות בשמים או ממשלה המטה את האדם לאחד

מן הדרכים הרעים חלילה! ולכן יפה פירש הרד"ק את לשון "טומאה" – יצר הרע". שיצרו הפנימי של האדם, אשר מטה אותו לידי התאוות החומריות, כאשר יבוא גואל, אז יצרו הפנימי של האדם יחלש, ועל ידי כן, רוח הטומאה תעבור מן הארץ, כלומר, כל עניני ההבל והדברים שנטו אחריהם בני אדם בעבור התגברות התאווה הפנימית, המביאים לפחיתות הנקראת בלשון "טומאה", כל זה יעבור מן הארץ לעתיד לבוא, ואז לא יהיה יותר בלבול בעולם.

ד) עוד למדים מדבריו, שהוא קורא לכל הצד הזה הנקרא, "צד אחר = סטרא אחרא", הוא קורא לו בשם "אלהים אחרים". ולכן יצא להם חירוף כה גדול, עד כדי כך שברבות השנים, כבר קראו לישויות דמיוניות אלו בשם, "אלהים אחרים". ואף הודו, שאלהים אחרים אכן קיימים!

ואכן חירפו וגידפו כלפי הבורא יתעלה שמו לעד!

"שפטרני מעונשם של האורתודוקסים":

אמר הבהמי לעיל: "לא סתם נידו אותו בכל הקהילות היראים והחרדים [לעצמם, לממונם, לקהילתם] **של עם ישראל". ע"כ. הנה אמת אומר, כי אחת מרבבות המתנות שקבלתי בחיי בעקבות ידיעת שקר ספר האופל הטמא, הוא העזיבה, יציאה, מתוך קהילת האורתודוקסים המצחינים מטומאה וצביעות גדולה!! אין מילים בפי להודות, על המתנה הגדולה שאני מגדיר את עצמי היום כ-"יהודי" נאמן למסורת חז"ל, נאמן לדרכו של רבינו הרמב"ם שהלך בעקבות מסורת מסודרת של תורה שבעל פה. אין מאושר ממני ומודה לבורא, שיצאתי מכלל ההזיות שעליהם גדלתי, אותם קהילות שינון מת שר"י ציין, הם אינם יראים את הבורא יתעלה שמו, ואינם חרדים כלל! מדובר באנשים הוזי הזיות חשוכים מדעת, כסילים ברמה מאוד גדולה! רבניהם מונעים מעוצמה, ממון, כבוד, קהל, כפי שניתן לראות את כל דרשני דורינו מלקקים כמו כלבים אילמים לזמרים ולכל מפורסם שצץ לידם!! והמסכנים ביותר הם התלמידים של העגלים הללו, שהולכים בדרכיהם, ואין מי שיעיר אותם על כך!**

לכן, אני מודה לאלהי אבותי, אלהי אברהם יצחק ויעקב, אשר הצילני מן התופת הזו של הקהילות הארורות למיניהם, וברוך ה' שאני מנודה מהם! שכן כל הבדלה היא הכנה לדבר מסוים! והבדלה זו היא אשר תבדיל לעתיד בין קודש לחול! וכבר הארכתי בנושא זה במאמר זה.

"חובה לשרוף את ספר האופל – פגע בשמו של רשב"י":

והנה עוד נקודה שיש להתייחס אליה וכנראה שאשתדל לעשות כפי דבריו של הבהמי, שהרי הוא סובר שאני פגעתי בשמו של רשב"י, כלומר, כאשר אני מדבר נגד ספר הפרי-נוצרי זוהר, הוא טוען שאני מדבר נגד התנא החשוב רבי שמעון בר יוחאי. ומכיון שאני מדבר נגד

רשב"י לטענתו, צריך לשרוף את ספרי. אהבתי מאוד את הטענה הזו. במילים אחרות, כאשר הכלב המת ינון מת שר"י מעליל, ממשיך לאחוז שספר האופל הוא ספרו של רשב"י, ומעליל על רשב"י שהוא ציווה/עשה תיקונים בשמים, כאילו השמים צריכים תיקון, מעליל על רשב"י שאחז במיסטיקה, מאגיה, האמין בעין הרע מאגית, ציוה לזווג את הבורא יתעלה שמו, קרא לבורא בשם "קטן אפים", או "קצר אפים", וקרא לחלק מחלקיו של הבורא, "נקבה", והעליל שהבורא מזדווג, משמש, מוציא זרע לרחם של אשתו וכו'. כמו שביארתי בסדרת מאמרים כאן באריכות.

יוצא מאלו הדברים, שאין מבזה את רשב"י כמו ינון מת שר"י ורבותיו האומללים שחיקי העצמות!! במילים אחרות, ינון מת שר"י מצוה בדבריו ואומר, שחייב בכל מחיר לשרוף את ספר האופל הנורא, ומדבריו אנו למדים, שכל מי שמדבר מדברי ספר האופל, אפילו יש בספריו שמות ה', חובה לשרוף אותם. ובלא נדר כך אעשה. ככל הנראה, אני אתחיל לשרוף קודם כל את ספרי רבותיך הארורים, שוחרי המאגיה, אוהבי הנמנעות, מחטיאי הרבים גמורים, ואז אתקדם לאט לאט לשורש של הכסילות, הוא ספר האופל הטמא הפרו-נוצרי שהרס והמית את עם ישראל! והוליך את כל עמינו הטהור האחר התוהו וההבל! ולמרות שאני איני צריך לכך, כי אנחנו זוכים לבער הרע מקרבנו על ידי דיבורי אמת, כמו שהעדת בלשונך: "אבל זה ממשיך ואומר דעות של כפירות איומות". כלומר, בדבריך אתה מעיד ואומר, "אבל זה ממשיך", כלומר אתה עוקב אחרי היטב, ואתם מצפים שאני אמות/אעצור, או מישהו יעצור אותי מלהלחם בשיקוץ האלילי שלכם, ולכן אתה מתפלא ואומר, "אבל זה ממשיך", כלומר, אין מי שיעצור אותו!

"אני מתנצל בפני עם ישראל":

הכומר טען, שעד שאני לא אתנצל בפני עם ישראל, לא אזכה לתשובה. אז הנני מתנצל עם ישראל היקר, הנני מתנצל מעמקי נשמתי וליבי, כי הולכתי שולל בכתות משונות מקטנותי, כתות אשר כל מגמתם הוא להלל את רבם ולהפוך אותו לאלוה! כתות אשר מתבטלים ל-"צדיק" מת ועובדים אותו! מדברים עם ה-"צדיק" המת!! כתות אשר הרב הטמא שולט על האשה במקום שהגבר שלה ישלוט עליה!! כתות אשר לא מקפידים בכשרות בשרים, אוכלי וזוללי כבדי אווז, אוכלים מכל הבא ליד! כתות אשר קופצים ברחובות העיר וגורמים לחילול ה' נורא ואיום!

הנני מתנצל מעומק ליבי שלקחתי בשוגג המון בני אדם לקברות מתים בקטנותי, הנני מתנצל שעזבתי את ארצי ונסעתי על קברות מתים! הנני מתנצל בפני הבורא יתעלה שמו, שאי פעם למדתי את כל ספר הזוהר הטמא, הנני מתנצל שלא השבלתי בקטנותי ללמוד תורת אמת במלואה, הנני מתנצל שהייתי כמו נוצרי מדליק כל היום נרות למתים, חלקם התברר שכלל לא היו צדיקים. הנני מתנצל שטבלתי כמה פעמים בכל יום, בוקר צהרים וערב, והייתי ממש פגאני ארור. הנני מתנצל עם ישראל היקר, שדרשתי משנת 2018 ברבים דברי שטות והבל בלא יודעין! הנני מתנצל עם ישראל היקר מעומק ליבי על כך!

ולאחר התנצלות זו עם ישראל, הנני מבטיח לכם בלא נדר, שאעשה כל השתדלות למגר, לעקור, לשרש את העבודה זרה מקרבנו! אף שהמלחמה הזו היא לא פשוטה וקשה, שכן המון חזירי בר ללא סימני כשרות כמו ינון מת שר"י עומדים בפרץ ומפחדים על עצמם מדברים סרה עלינו! בלא נדר נעשה כל דבר על מנת לדאוג, שאנשים כמו הפוחז הארור ינון מת שר"י לא יהוו לנו את הדורות הבאים אמן.

"ספר מביא גאולה":

נקודה אחרונה שעליה נעמוד מדבריו של הטמא. הוא מה שאמר והעליל, שרשב"י יאמר על ספרו, שספרו יביא גאולה!! כן כן!! הנחות סובר וטוען שספר אמור להביא גאולה לעם ישראל!! מה? רק התרוממות שכלית ומחשבתית, יציאה מן התאוות החומריות, עזיבת עבודה זרה ומינות, רק זה יכול לגרום בקצת להביא לנו רחמי שמים!

וזו תגובת אחד מתלמידי שמו "שביט דוד בן שושן": "גם על הספר של ישו כתוב שיביא גאולה, אז אולי נאמין גם בזה כי כתוב? תתחילו להשתמש בשכל שלכם ועל תהיו כמו כלבים שכלב זה כולו לב ונאמן לאדוניו ולכן נאמר שבדורות האלה פני הדור כפני הכלב והאמת תהיה נעדרת. (תלמוד בבלי סנהדרין צז).

ואפילו משה חגיז ה-"מקובל" שלהם כתב בספר משנת חכמים אות שלב וזה לשונו: האמת יורה דרכו דמסדר ומחבר ספר הזוה"ק, דוד אי אדם גדול היה דבאו לידו הקונטריסים, ומן השמים זכו אותו להוציא לאור תעלומות חכמה רמה ונעלמה והוא סידר הקונטריסי' על סדר הפרשיו', אך לא חלילה רשב"י, או רבי אבא, עשו סדר זה הנמצא בידינו. כי זה טעות ושטות מפורסם, כעין אותם הסוברים שאנו מאמינים דבר שאינו, שהתלמוד כמו שהוא מסודר אצלינו, היה אצל אברהם אבינו.

ולמרות שהוא הבין וידע שרשב"י לא כתב את הספר הזה והוא כתב שזה טעות ושטות מפורסם ועדין האמין בספר הזה כי הוא חשב שזה דברי חכמה מה שכתוב שם. ולכן רוב בני האדם ואולי אף כולם נופלים ומאמינים בספרים האלה לצערנו וככה כתב הרמב"ם באגרת שכתב אל חכמי מונטשלייר שחיו בעיר מארשיליא וזה לשונו: וכן צריכים אתם לידע, שכבר חיברו הטיפשים אלפי ספרים [=כמו ספרי עין מוות, וספר האופל הארור] בהבל וריק, וכמה אנשים גדולים בשנים – לא בחכמה – איבדו כל ימיהם [=כמו ינון מת שר"י] בלמידת אותם ספרים, ודימו שאותם ההבלים הם חכמות גדולות, ועלה על ליבם שהם חכמים גדולים, מפני שידעו החכמות הזן שזה הדבר שטועים בו רוב העולם, או הכל, מלבד אנשים יחידים, השרידים אשר יי' קורא, הוא דבר שאני מודיע לכם, והוא החולי הגדול והרעה החולה: שכל הדברים שימצאו כתובים בספרים, יעלה על לבו בתחילה שהם אמת. וכל שכן אם יהיו הספרים קדמונים. ואם התעסקו אנשים רבים באותם ספרים, ונשאו ונתנו בהם, מיד יקפוץ דעתו של נמהר לומר שאלו דברי חכמה. ויאמר בלבו: וכי לשקר עשה עט סופרים, ובחינם נשאו ונתנו אלו באלה הדברים וזו היא שאבדה מלכותנו והחריבה בית מקדשנו והאריכה גלותינו

והגיעתנו עד הלום". ע"כ. והנה אני לא רואה יותר מקום להתייחס לדבריו של הכסיל ינון מת שר"י. כולי תקווה שיתחיל לעשות סדרת שיעורים ויחל לכתוב מאמרים הסותרים את דברי. ואכן אני שמח שאני הכופר הכי גדול בעבודה זרה הארורה!! שכל הכופר בעבודה זרה מודה בכל התורה כולה!! וכמו שכתב רבינו הטהור (הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ד): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו', ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה [=כלומר, ה-"מודה" בלבד, אפילו לא עבד!], בעבודת כוכבים, [הרי הוא] כופר בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים, מאדם ועד סוף העולם, שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם", וכל הכופר בעבודת כוכבים, מודה בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.